TRILOGIA KAURI
VOLUMUL 3
LACRIMILE ZEIȚEI MAORILOR
O NOUĂ SAGA PLINĂ DE PASIUNE
DE LA AUTOAREA SERIEI ÎN ȚARA NORULUI ALB
SARAH LARK

SARAH LARK
TRILOGIA KAURI #3
LACRIMILE ZEIŢEI MAORILOR

Traducere din limba germană:
CORNEL STOENESCU
EDITURA RAO
2021

Sarah Lark
DIE TRÄNEN DER MAORI-GÖTTIN

Copyright ő 2012 by Bastei Lübbe GmbH & Cg. KG, Köln
Toate drepturile rezervate
Lacrimile zeiţei maorilor
Copyright ő RAO Distribuţie, 2020
Pentru versiunea în limba română
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LARK, SARAH
Lacrimile zeiţei maorilor / Sarah Lark. — Bucureşti: RAO
Distribuţie, 2021
RAO Distribuţie
Str. Bârgăului nr. 9 11, sect. 1, Bucureşti, România
www˙r˟aobooks˙com www˙r˟a o˙ro

MULŢUMIRI

Ca de fiecare dată, la apariţia acestei cărţi au contribuit mulţi oameni, de la minunatul meu agent, Bastian Schliick, până la nu mai puţin formidabila mea Melanie Bank-Schroder, lector, şi la excelentul redactor de text Margit von Cossart. Fără aceştia, aş fi rătăcit fără speranţă prin desişul temporal al cărţilor mele, şi chiar m-aş fi pierdut. Cifrele anilor şi punctele cardinale nu sunt părţile mele forte.

Aduc multe mulţumiri şi primilor mei cititori şi, de data aceasta, şi părinţilor mei şi prietenilor din Mojăcar, care au fost nevoiţi să trăiască săptămâni în şir cu o anume absenţă spirituală din partea mea. Mulţumiri deosebite celor care s-au ocupat de utilităţi, soţii Joan şi Anna Puzcas, care numai recent mi-au putut citi cărţile, deoarece acestea apar şi în limba spaniolă. Fără voi, nu ar fi funcţionat nimic, nici călătoriile pentru lectură, nici adâncirea luni la rând în culturi străine!

Şi, firește, multe mulţumiri tuturor celor care ajută ca această carte să ajungă la cititor, de la compartimentul de marketing şi distribuţie de la Bastei Liibbe până la librari. Şi cea mai mare contribuţie la succesul lui Sarah Lark o au înşişi cititorii! în ultimul timp i-am cunoscut pe mulţi dintre dumneavoastră, şi m-am bucurat de contactul personal.

Sarah Lark

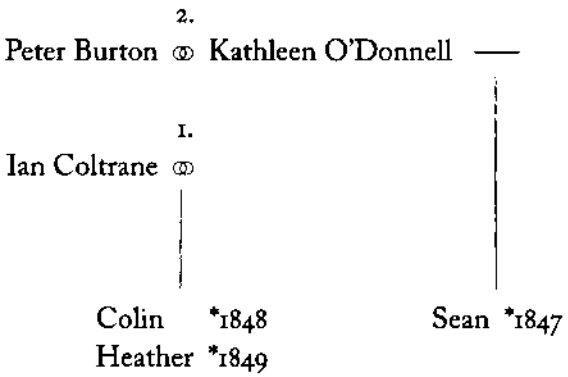
2.
Peter Burton ⚭ Kathleen O'Donnell
1.
Ian Coltrane ⚭
Colin *1848
Heather *1849
Sean *1847

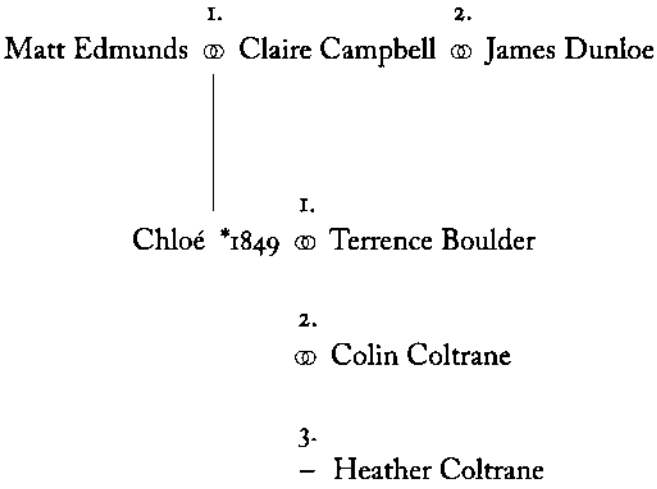
1.
Matt Edmunds ⚭ Claire Campbell
2.
⚭ James Dunloe
Chloé *1849
1.
⚭ Terrence Boulder
2.
⚭ Colin Coltrane
3.
– Heather Coltrane

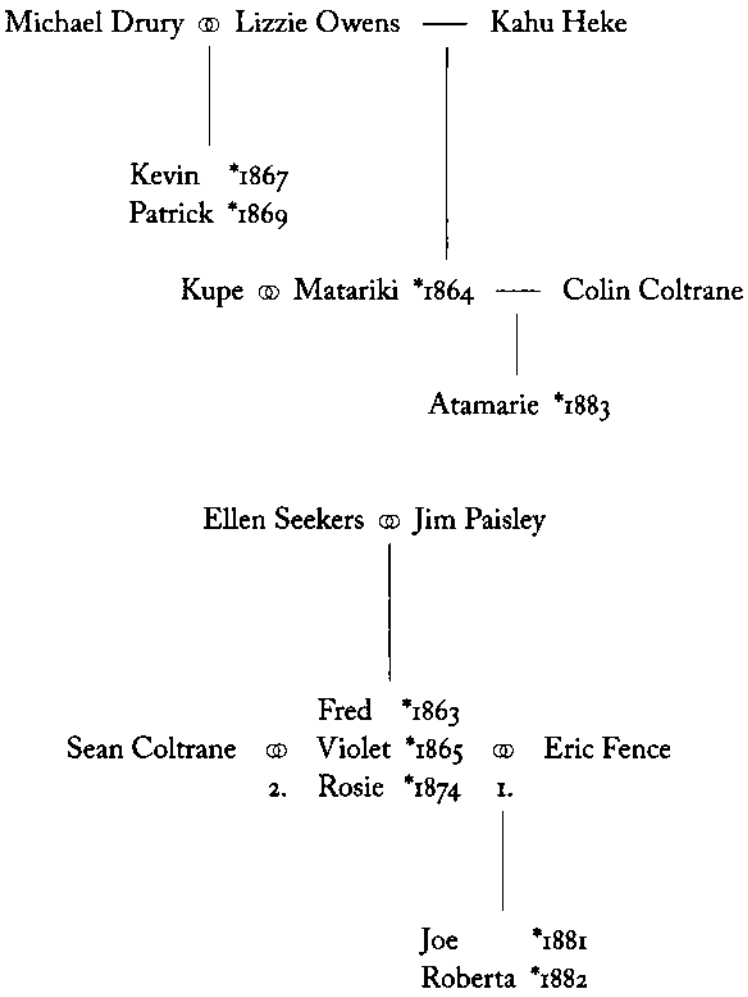
Michael Drury ⚭ Lizzie Owens — Kahu Heke
Kevin *1867
Patrick *1869
Kupe ⚭ Matariki *1864 — Colin Coltrane
Atamarie *1883
Ellen Seekers ⚭ Jim Paisley
Fred *1863
Sean Coltrane ⚭ Violet *1865 ⚭ Eric Fence
2. Rosie *1874 1.
Joe *1881
Roberta *1882

PROLOG

Noua Zeelandă
Parihaka

1894

Înserarea cobora încet peste munţi şi mare. Soarele, care acum, iarna, nu se ridicase oricum prea sus, aluneca uşor în valuri, în timp ce ultimele lui raze scăldau într-o lumină galbenă-roşiatică maiestuosul munte Taranaki.

Vârful muntelui era acoperit cu zăpadă şi oferea un fundal impresionant satului Parihaka.

„Ca un gardian”, obişnuia să spună mama Atamariei, iar noi ne bucuram de frumuseţea lui şi ne simţeam în siguranţă la umbra lui.

Atamarie găsea uneori că aprecierea era puţin deconcertantă – la şcoală învăţase că muntele Taranaki era un vulcan, şi nu unul paşnic! Erupsese ultima dată în urmă cu o sută cincizeci de ani şi, teoretic, putea să o facă oricând din nou. Dar mama ei făcea un semn negativ de câte ori Atamarie susţinea asta. „Nu, Atamarie, zeii vor menţine pacea, a trecut vremea războaielor”, spunea ea. Apoi îi povestea Atamariei şi celorlalţi copii legenda despre zeul muntelui Taranaki, care se certase cu zeul unui alt munte pentru o zeiţă a pădurii. Zeiţa Pihanga îl preferase în cele din urmă pe rivalul său, iar după luptă Taranaki, supărat, se retrăsese împreună cu alţi zei ai muntelui pe coasta insulei. Astfel, războiul pătrunsese în lumea lor şi a oamenilor. Dar exista o speranţă. Cândva, Taranaki avea să se răzgândească, iar când zeii urmau să se înţeleagă, aveau şi oamenii să se bucure de o pace durabilă.

Cei mai mulţi copii ascultau aceste poveşti cu gura căscată şi foarte serioşi, dar Atamarie era interesată mai mult de activitatea vulcanică a muntelui Taranaki şi de efectele acesteia asupra pământului. Materiile ei preferate la Şcoala de fete Otago, din Dunedin, erau matematica, fizica şi geografia. Poveştile romantice erau mai curând printre preocupările prietenei ei, Roberta.

De altfel, nici în această seară Atamarie nu simţea nicio chemare spre poveştile şi cântecele bătrânilor din Parihaka, care le povesteau copiilor despre constelaţiile ce apăreau pe cer în acele nopţi ori în altele: despre Matariki – ochii zeului Tawhirimatea – sau despre o mamă cu şase fiice plecate să ajute soarele epuizat, pentru ca după trecerea iernii să se ridice din nou... Pentru Atamarie existau doar Pleiadele, care în fiecare iarnă apăreau la această vreme pe cerul Noii Zeelande. Foarte utile pentru determinarea solstiţiului de iarnă şi, mai demult, pentru navigarea pe mare dinspre Hawaiki, patria iniţială a maorilor, şi Aotearoa, ţara în care trăiau acum, căreia albii îi spuneau Noua Zeelandă. Fireşte că era şi o privelişte frumoasă pe cerul nocturn. Magia stelelor nu o încânta pe Atamarie, iar legendele şi basmele despre Matariki le asculta doar cu o ureche.

Era mai mult interesată de cuptoarele săpate în pământ de către locuitorii din Parihaka, umplute apoi cu legume şi carne. Acestea ţineau de ceremoniile sărbătoririi Anului Nou, pe care maorii le începeau la apariţia Pleiadelor, la sfârşitul lunii mai sau la începutul lui iunie.

Atamarie trăgea entuziasmată cu ochiul la gropile fierbinţi săpate de bărbaţi încă de dimineaţă. Hangi utilizau activitatea vulcanică a lui Taranaki pentru coacerea mâncărurilor. Carnea şi legumele erau înfăşurate în frunze, puse în coşuri şi aşezate pe pietrele încinse. Erau apoi acoperite cu pânze umede, apoi groapa era acoperită cu pământ. În orele următoare alimentele se coceau – şi când constelaţia Matariki apărea pe cer, exact atunci mâncărurile erau gata.

Atamarie, ca şi ceilalţi copii, era cu ochii după stele. Se bucura pentru această sărbătoare, mai ales că pentru ea venise de la Dunedin pe Insula de Nord. Şi fireşte că apariţia Pleiadelor pe timpul scurtei vacanţe de iarnă nu

era sigură. Dar Matariki şi Kupe, mama şi tatăl ei vitreg, renunţaseră să vină.

— Tu trebuie să prinzi sărbătoarea Anului Nou la Parihaka! îi scrisese Matariki, care fusese botezată după constelaţia respectivă.

Multe din numele maorilor proveneau din denumirile unor fenomene naturale; Atamarie însemna „răsărit de soare”.

— Acolo, sărbătoarea are un farmec deosebit.

Atamarie cam dăduse ochii peste cap. Pentru părinţii ei, tot ce avea legătură cu Parihaka avea un farmec deosebit. Ei trăiseră în celebrul sat mult timp înainte de naşterea Atamariei, pe când profetul Te Whiti predica încă pacea dintre albi, denumiţi *pakeha,* şi maori. Kupe făcuse închisoare după ce satul fusese luat cu asalt de către englezi, şi locuitorii lui fuseseră expropriaţi. Iar Matariki scăpase fugind cu bărbatul care avea să devină tatăl Atamariei.

Mult mai târziu, Te Whiti se reîntorsese la Parihaka şi odată cu el reveniseră mulţi dintre adepţii lui. Reconstruiseră satul şi luaseră parte la ridicarea unui centru spiritual al primilor colonizatori ai Noii Zeelande. De data aceasta, mai puţin mânaţi de visuri şi mai mult de contracte şi de convenţii verbale sigure. Kupe şi Matariki îşi cumpăraseră bucata de pământ de la administraţia din Taranaki – deşi, ca şi înainte, nu consideraseră a fi corect să plătească tot ei pământul ce aparţinea tribului lor. Kupe, între timp devenit avocat, depusese câteva plângeri. Era destul de probabil ca Te Whiti şi tribul lui să primească despăgubiri şi, cu timpul, să li se restituie pământurile.

Oricum, oamenii se întorseseră, şi în Parihaka apăruseră din nou copiii, cărora Matariki le fusese profesoară în noua şcoală. Iniţial, nimeni nu se gândise la un liceu, de aceea Atamarie mergea la o şcoală celebră din Dunedin,

petrecându-şi sfârşitul de săptămână la bunici şi împreună cu familia prietenei ei, Roberta.

Atamarie putea să viziteze Parihaka doar în vacanţe, ceea ce i se părea minunat. Se bucura de prezenţa părinţilor ei şi de viaţa liberă din satul maorilor, unde existau mult mai puţine reguli şi interdicţii decât la Şcoala de fete Otago. Dar câteva săptămâni de ţesut inul, dansuri şi jocuri cu instrumente tradiţionale maori, pescuit şi muncă la câmp îi erau de ajuns. Mottoul celor din Parihaka, *Noi vrem să facem din lume un loc mai bun!,* cam contravenea înclinaţiilor Atamariei. Avea cu totul alte concepţii decât cele ale oamenilor din Parihaka, care practicau artele tradiţionale ale populaţiei maori. De câte ori fata depunea eforturi de a îmbunătăţi concret ceva – de exemplu, războiul de ţesut pe care trebuia să ţească în ori vârşele pentru pescuit –, propunerile ei erau respinse cu indignare. Uneori se făceau chiar auzite şi cuvinte neprietenoase despre descendenţa *pakeha* a Atamariei, care o iritau mai mult pe Matariki decât pe fiica sa. Atamariei îi era absolut indiferent câţi dintre strămoşii ei aparţineau unui popor ori altuia. Ea voia doar să nu petreacă mai mult timp cu ţesutul decât era neapărat necesar şi nu avea niciun chef să scape peşti pentru că vârşa nu se închidea bine.

La sfârşitul vacanţelor, se bucura că părăsea Parihaka şi revenea la Dunedin. Şcoala de fete Otago era o instituţie deosebit de modernă, unde profesoarele susţineau spiritul inventiv al elevelor lor.

Acum însă maorii erau în aşteptarea sărbătorii Anului Nou, când trebuiau să apară şi Pleiadele. Bătrânii deja vegheau cu schimbul de trei nopţi, deşi nu avea niciun rost. Dacă stelele deveneau vizibile, o făceau de regulă imediat după apusul soarelui.

— Este vremea aşteptării şi a amintirilor, Atamarie, îi

explica Matariki. Bătrânii se gândesc la cele trecute, la prezent şi la ziua de mâine, la vechiul an şi la cel nou... Nici nu este atât de important că stele apar într-o zi ori într-alta.

Atamarie nu înţelegea asta, dar fireşte că se străduia, ca şi ceilalţi, să rămână trează. În timp ce mâncarea se cocea, iar adulţii cântau şi discutau, copiii se retrăgeau în dormitoare, se alintau şi spuneau poveşti. Pentru Atamarie, asta semăna cu atmosfera de la internatul din Dunedin, doar că aici nu se ivea nicio profesoară care să facă ordine, plină de energie.

Acum, ea privea împreună cu restul copiilor cum soarele dispărea în Marea Tasmaniei. Lumina devenea tot mai difuză peste ogoarele din jurul Parihakăi şi doar zăpada de pe vârful muntelui mai strălucea puţin în auriu. Cerul se întuneca rapid şi, brusc, Atamarie zări stelele! Strălucind clar, Pleiadele se înălţau din mare, în frunte cu cea mai mare dintre cele şapte stele: Whanui.

Copiii începură pe loc să salute constelaţia, intonând cântecul tradiţional învăţat de la profesoara lor, Matariki:

Ka pută Matariki ka rere Whanui.

Ko te tohu tena o te tău e!

Matariki s-a întors! Whanui îşi începe zborul.

Este semnul pentru un nou an!

— Şi este un semn bun! se bucură mama Atamariei, strângându-şi în braţe soţul şi fiica.

Kupe venise în mod special de la Wellington la Parihaka, pentru a sărbători cu ele noul an. Bărbatul avea des treabă la Wellington. Printre altele, ocupa unul dintre locurile maorilor în parlament. Le sărută pe Matariki şi pe Atamarie, şi acum îşi asculta soţia, care explica semnele:

— Dacă stelele se disting clar pe cer, iarna este scurtă şi putem însămânţa deja în septembrie. Dacă ele, dimpotrivă, par spânzurate şi sunt îngrămădite, de parcă

ar trebui să se încălzească reciproc, iarna va fi aspră, iar însămânţările vor începe abia în octombrie.

Atamarie se încruntă. Profesoara ei de la Dunedin probabil că ar fi făcut răspunzători doar câţiva nori pentru faptul că stelele nu se vedeau bine. Pentru moment, pe Atamarie o frământau alte întrebări.

— Mami, de ce plâng bunicile? se interesă ea; la vederea stelelor, cei vârstnici izbucniseră în plâns şi în tânguieli. Totuşi, este atât de frumos că se văd stelele! Şi noul an!

Matariki clătină din cap şi îşi aranjă părul lung.

— Da, dar bătrânii se gândesc încă la ultimul an. Le spun stelelor numele oamenilor care au murit de la ultima lor apariţie şi se roagă pentru ei. Apoi plâng pentru ultima dată morţii, înainte de începerea noului an.

Bătrânii începuseră să deschidă hangi, treabă la care îi ajutau Kupe şi ceilalţi bărbaţi. Puţin după aceea, din gropi începură să se ridice spre cer o mulţime de arome.

— Mirosul hrăneşte stelele, spuse Matariki, şi le dă putere după lunga lor călătorie.

Atamariei îi lăsa gura apă, dar înainte ca oamenii să treacă la mâncat, mai trebuiau executate diverse ceremoniale de întâmpinare a stelelor. Tineri şi bătrâni cântau şi dansau tradiţionalele haka. Urcioarele cu bere şi vin, ca şi sticlele cu whisky, treceau de la un adult la altul, iar Matariki şi Kupe deveniră melancolici şi începură să discute cu prietenii despre vechile vremuri la Parihaka. Dacă le-ai fi dat crezare, pe atunci viaţa fusese o sărbătoare continuă. Satul era plin cu tineri din toată Aotearoa, şi în fiecare seară se râdea, se cânta şi se dansa.

Cei mai mulţi adulţi au petrecut întreaga noapte de Anul Nou afară, la focuri, dar Atamarie şi ceilalţi copii au adormit, pentru ca a doua zi, de dimineaţă, să fie de faţă,

cu ardoare. În ziua ce a urmat, sărbătoarea a continuat, s-a dansat, s-a cântat, s-au jucat diverse jocuri şi, mai ales, tinerii au scos la iveală dispozitivele zburătoare. Construirea de zmeie era o tradiţie în Aotearoa, menţinută vie în Parihaka. Cuvântul maori folosit pentru acestea era mânu.

Câţiva specialişti în arta construcţiei de zmeie dăduseră lecţii în sat în ultimele săptămâni. Când Atamarie sosise de la Dunedin, toţi bărbaţii şi copiii din sat îşi terminaseră însă zmeiele, iar ea nu îşi mai putuse confecţiona unul. Aşa că acum stătea cu mâinile goale, în timp ce toţi ceilalţi trăiau înfierbântaţi clipa în care mânu al lor se va ridica la cer, ca mijlocitor între Pământ şi stele, între zei şi oameni. Desigur că era cam tristă pentru că pierduse cursul respectiv, însă abia aştepta să vadă zmeiele zburând. Spre deosebire de cele mai multe fete, ea nu admira în primul rând bijuteria multicoloră din pene şi scoici, ori stilul artistic care le dădea personalitate şi le transforma în „oameni zburători”. Pentru Atamarie, mai important era să descopere de ce aceste obiecte plane, dar totuşi grele, din lemn şi frunze, se ridicau în aer.

Se duse agale la unul dintre tineri, care pregătea de zbor un zmeu deosebit de mare, ornat generos cu romburi şi cu însemnul tribului.

— Acesta nu are coadă, remarcă ea.

Tânărul o privi încruntat:

— De ce un mânu ar trebui să aibă coadă?

— Pentru că *zmeiele-pakeha* au o coadă, îl informă Atamarie. Am văzut în poze.

Tânărul ridică din umeri:

— Tohunga nu a spus nimic despre aşa ceva. Doar că este nevoie de un cadru şi de o sfoară ori două, dacă vrei să îl manevrezi. Dar nu ne-a arătat. A spus că ar fi prea greu.

Şi totuşi, tânărul avea ataşate la construcţie două şnururi din in.

— Mai întâi, obiectul trebuie să ajungă în aer, constată Atamarie. Cum se petrece asta? De ce urcă un mânu?

— Datorită respiraţiei zeilor, răspunse tânărul. Mânu dansează cu forţa lor vitală.

Atamarie se încruntă:

— Deci datorită vântului, spuse ea după un timp. Şi dacă nu este vânt?

— Dacă zeii nu îi dau binecuvântarea, el nu zboară. Ca şi cum s-ar prăbuşi de pe o stâncă, ori aşa ceva. În acest fel el nu transmite niciun mesaj zeilor, nu se mai înalţă, ci doar coboară. Apoi s-a dus.

Tânărul îşi făcu de lucru cu sforile zmeului. Atamarie îl ajută să ridice obiectul.

— Este aproape tot atât de mare ca mine, zise ea. Tu crezi că... hm... ar putea fi călărit? Să zbori odată cu el?

Pe Atamarie o incita asta mult mai mult decât o simplă cale de comunicare cu zeii.

Tânărul râse.

— Cineva a făcut asta. O căpetenie a Ngati Kahungunu, Nukupewapewa. A vrut să cucerească Pa Maungaraki, dar nu a reuşit, războinicii lui nu au putut trece de zidurile fortului. De aceea a construit un mânu imens, din frunze de raupo, în forma unei păsări cu penele răsfirate. De el a legat bine un bărbat şi a împins zmeul de pe o stâncă de deasupra lui Pa. A aterizat în fort, şi zburătorul le-a deschis cuceritorilor porţile.

Atamarie îl ascultă cu ochi strălucitori.

— Şi al tău este un mânu raupo, decise ea. Tu trebuie să fi umblat mult, eu nu ştiu ca prin apropiere să crească raupo.

Raupo era o plantă asemănătoare trestiei, care creştea în zonele cu ape stătătoare.

Tânărul zâmbi ştrengăreşte, de parcă ea tocmai descoperise un secret.

— Daaa... spuse el...nu a fost simplu de găsit. Dar poate că a meritat osteneala.

Băiatului parcă i se citea pe faţă dorinţa pe care voia să le-o transmită zeilor.

— Rawiri! Ce faci acolo? Nu vrei să îţi înalţi odată zmeul?

Tânărul tresări când auzi vocea lui tohunga. De fapt, şi el, şi Atamarie rataseră startul primelor zmeie. Cei mai mulţi tineri deja şi le înălţaseră, zmeiele lor erau deja susţinute de vânt, şi acum priveau fascinaţi cum acestea continuau să urce. Preoţii din Parihaka cântau şi se rugau ca zmeiele să poarte dorinţele şi binecuvântările lor până la stele. Atamarie se pierdu în minunata privelişte oferită de toate acele mânu multicolore pe cerul de iarnă foarte clar şi în acea zi. Şi meşterul ridicase în aer al său imens mânu aute şi îl controla cu multă dibăcie printre cele mai mici ale elevilor lui.

Rawiri încă se mai lupta cu cele două sfori, fiindu-i greu să se descurce singur cu marele lui zmeu.

— Să îl ţin eu sus? întrebă Atamarie, curioasă.

Tânărul încuviinţă. Fata ridică zmeul şi fu aproape doborâtă de forţa vântului, care aproape că i-l smulse din mâini. Zmeul urcă abrupt spre cer, dar când Rawiri făcu prima încercare de a-i influenţa traiectoria, trăgând de sfoara din dreapta mai tare decât de cea din stânga, pică la fel de brusc.

Atamarie şi Rawiri alergară în acelaşi timp îngroziţi la zmeul căzut, care din fericire nu avea stricăciuni.

— În orice caz, nu s-a stricat nimic esenţial, zise Atamarie. Doar ornamentul din pene şi scoici a suferit puţin.

Rawiri se încruntă şi căută agitat o posibilitate de a reface ornamentaţia.

— Tohunga consideră că ornamentele sunt foarte importante. Zmeul priveşte prin ochii din scoici, iar pictura este mesajul nostru către zei...

Tohunga nu erau doar specialişti în domenii deosebite, precum construcţia zmeielor, sculptarea jadului, muzica ori arta vindecării, ci ţineau şi legătura cu spiritele aparţinând acestor arte.

Atamarie ridică din umeri.

— Dar mai întâi trebuie să ajungă la zei, remarcă ea. Hai să mai încercăm. Mesajul îl putem trimite pe urmă, când vom şti că ne va reuşi.

Ea nu avea în niciun caz chef să aştepte până când Rawiri avea să refacă ornamentaţia. În loc de asta, privi mai atentă la cer şi se concentră asupra zmeului lui tohunga, care tocmai examina pasărea căzută a lui Rawiri, bucuros de necazul altuia. Fireşte, îi spuse imediat că pentru un începător era prea dificil să construiască un zmeu dirijabil. Dar ambiţia Atamariei fusese trezită.

— Trebuie să fixezi bine sforile, propuse ea. Şi cel mai bine ar fi să avem patru...

Rawiri păru atins puţin în demnitatea lui, dar după o încercare ce eşuă iarăşi, fixă sforile aşa cum voia Atamarie. Succes răsunător!

Zmeul urcă iarăşi rapid, însă de data aceasta era mult mai sigur în aer, iar când Rawiri încercă prevăzător o manevră, acesta ascultă, supus.

— Merge! Zboară, zboară! Zboară încotro vreau eu!

Rawiri jubila. Zmeul lui în formă de pasăre plutea mândru alături de cel triunghiular al meşterului.

— Vrei şi tu să îl conduci? o întrebă el, cu generozitate, pe Atamarie.

Ea apucă sfoara fără să ezite. Aici, era singura fată care ţinea sforile unui mânu, ceea ce nu o deranja. Cu mişcări ample, ea conducea zmeul pe cer.

— Eu cred că este adevărată legenda aceea cu Ngati Kahungunu, zise Rawiri. Se poate zbura cu zmeul. Ca o pasăre. Doar că zmeul trebuie să fie mare, şi zeii să fie de partea ta.

Atamarie încuviinţă. Sigur că se putea zbura, vântul mai că o săltase şi pe ea. Dar...

— Trebuie să meargă şi fără vânt, decise ea, hotărâtă.

DARURI ALE ZEILOR
Noua Zeelandă
Dunedin, Christchurch, Lawrence, Parihaka
1899-1900

CAPITOLUL 1

Seminarul pentru profesori era adăpostit într-o clădire auxiliară a Universităţii din Dunedin, iar Atamarie găsea că această construcţie sobră era oribilă. Bine că ea nu era nevoită să studieze acolo. Colegiul pe care tocmai îl absolvise era mult mai vast şi mai impunător. În stil gotic, spusese mătuşa ei, Heather, dar, fireşte, o construcţie ulterioară. Pe când în Europa se construiau catedrale, Noua Zeelandă încă nu era colonizată de albi.

Atamarie se întrebă dacă trebuia să reţină denumirile tuturor stilurilor arhitectonice, acum că studia la Colegiul Canterbury. În programa analitică scria, de fapt, „construcţie de clădiri”. Dar asta era altceva decât arhitectura, nu? Avea să dispună de suficient timp pentru a se ocupa cu asta. Acum, trebuia să o anunţe pe Roberta de succesul ei şi să afle cum îi mersese acesteia în prima ei zi de studenţie.

Atamarie urcă treptele până la intrare şi se aşeză pe una dintre treptele de sus. Era deosebit de binedispusă, chiar dacă după lunga călătorie cu trenul era cam obosită. Legătura fusese bună. Călătoria între Christchurch şi Dunedin nu mai era o mare problemă.

Oricum, de asta se asiguraseră Atamarie şi Roberta, de când se hotărâseră ca drumurile lor să se despartă pentru

prima dată după nouă ani, pentru a-şi urma fiecare studiile. Fetele se cunoscuseră pe când mamele lor trăiau amândouă la Wellington, pe Insula de Nord, şi conduceau împreună biroul unei organizaţii care lupta pentru dreptul femeilor la vot. După realizarea obiectivului, amândouă se căsătoriseră. Matariki, mama Atamariei, se mutase cu soţul ei la Parihaka, iar Violet, mama Robertei, plecase cu soţul ei în oraşul natal al acestuia, Dunedin. Fireşte, cu Roberta. Ea şi Atamarie învăţaseră la Şcoala de fete Otago. În urmă cu doar câteva săptămâni, amândouă absolviseră şcoala, iar acum se bucurau de un alt succes al feministelor din Noua Zeelandă: universităţile de pe Insula de Sud acceptau femei la studii. Chiar dacă, precum Atamarie, ele urmau o specializare neobişnuită.

În interiorul şcolii se petrecea ceva. Se pare că se terminaseră cursurile şi primii studenţi ieşeau din sălile de curs. Aproape fără excepţie femei tinere, îmbrăcate conservator, cu fuste strâmte, lungi şi bluze în culori închise sub jachetele severe. Doar câteva purtau rochii comode, sac, care în ochii Atamariei erau la fel de plictisitoare şi desuete ca pălăriile legate cu bentiţă sub bărbie, pe care aici le purtau la plimbare mai toate tinerele. Dar se putea şi altfel. Atamarie şi Roberta nu purtau corset, dar rochiile lor cu croieli rafinate proveneau de la Mina de aur a doamnelor, cea mai cunoscută casă de modă din oraş. Atât Roberta, cât şi Atamarie îi spuneau lui Kathleen Burton, una dintre proprietarele buticului, „Bunica”, deşi doar Atamarie era rudă de sânge cu ea. Tatăl biologic al Atamariei era fiul lui Kathleen, Colin, ca şi tatăl vitreg al Robertei, Sean.

În acea zi, Atamarie purta o rochie de început de secol XX, dintr-un material cu flori multicolore, peste care avea o mantie verde-închis, iar pe părul ei blond purta o pălărioară nostimă din paie. Ea remarcă faptul că privirile

puţinilor studenţi bărbaţi o urmăreau cu plăcere, în timp ce femeile o priveau mai curând critic. Cu siguranţă că nu era ceva uzual, ba poate că era chiar interzis să te aşezi pe trepte.

Dar în sfârşit apăru şi Roberta, iar Atamarie sări în picioare, ca să îşi îmbrăţişeze prietena. O recunoscu cu greu la prima vedere, atât de mult se străduise aceasta să se conformeze modei locului. Fata purta rochia ei de un albastru-închis, cea mai puţin bătătoare la ochi, combinată cu un pardesiu negru, scurt.

— Arăţi ca o bufniţă! o apostrofă Atamarie după ce se salutară. Trebuie să vă îmbrăcaţi aşa? Pălăria asta arată de parcă a fost scoasă din cel mai adânc cufăr al Bunicii Daldy.

Amei Daldy era o luptătoare pentru drepturile femeilor, pe care mamele Atamariei şi Robertei o stimau mult, dar care nu era cunoscută şi pentru extravaganţa în materie de modă.

Roberta zâmbi ruşinată, atrăgând astfel atenţia unor studenţi, în ciuda înfăţişării ei decente. Indiferent de cum se îmbrăca, Roberta Fence era o frumuseţe. Părul ei bogat, acum strâns într-un coc, dar altfel lung şi ondulat căzându-i pe întreg spatele, era de un castaniu mătăsos. Chipul îi era în formă de inimioară, şi în ciuda frumuseţii lui clasice, părea mereu blând şi delicat. Avea buze pline şi ochi albaştri – nu chiar atât de spectaculos de turcoaz ca ai mamei ei, dar de un albastru adânc şi clar ca lacurile de munte.

— Noi trebuie să arătăm serios, răspunse ea. Dar aşa trebuie să fie toate studentele, nu?

Ea aruncă o privire dezaprobatoare asupra ţinutei Atamariei, dar aceasta ridică din umeri.

— Oricum m-aş îmbrăca, eu atrag atenţia. Şi să nu îmi spui acum că bufniţele sunt păsările înţelepciunii. Dacă

vrei să ştii, papagalii sunt mult mai şmecheri.

Roberta râse şi o luă pe Atamarie de braţ. Dacă era să fie sinceră, îi simţise lipsa prietenei ei în cele două zile de când Atamarie plecase la Christchurch. În orice caz, în acele zile râsese considerabil mai puţin.

— Ai primit locul de studiu dorit? se interesă ea în timp ce se îndreptau către o cafenea din apropierea universităţii.

Atamarie încuviinţă.

— Evident. Altfel nici nu se putea. Am obţinut notele cele mai bune dintre toţi. Dar a fost distractiv! Profesorul Dobbins m-a considerat la început drept un fel de miraj.

Ea chicoti şi încreţi nasul, ca şi cum ar fi purtat pe el un cleşte ori nişte ochelari grei. Apoi îl imită pe profesor:

— Doamna Parekura Turei... sau nu... ăă... Domnişoară? Omul a fost total pierdut. A avut plăcerea întâlnirii cu primul lui student maori. Probabil că se aştepta la un războinic uriaş, plin de tatuaje.

Acum, chicoti şi Roberta.

— Pe urmă, ai venit tu...

Atamarie nu avea nimic comun cu un războinic maori. Nu era scundă, ci gingaşă, iar formele ei feminine se conturau ezitant prin veşmântul larg. La prima privire, nimeni nu ar fi văzut în ea o maori. Atamarie avea într-adevăr tenul ceva mai întunecat decât al celor mai mulţi albi, iar ochii îi erau puţin oblici, dar restul provenea în întregime de la bunica ei, Kathleen – o frumuseţe clasică, cu pomeţi înalţi, nas drept şi buze fin modelate.

— Dar cum de a putut...? Prenumele tău...

Atamarie ridică din umeri.

— Trebuie să recunoşti că şi multe dintre numele de bărbaţi maori se termină în „i”. Iar omul este inginer, nu lingvist. Asta s-a văzut şi din faptul că nu îşi mai găsea cuvintele. Dar eu m-am prezentat şi i-am întins diploma

mea...

— Şi el ce a zis?

Atamarie râse.

— Atâta timp cât nu a trebuit să se uite la mine, totul a fost în regulă. Sunt înspăimântătoare?

Roberta dădu ochii peste cap. Atamarie ştia prea bine că oferea o privelişte mai mult decât plăcută.

— Dar de fiecare dată când a ridicat privirea de pe hârtii, a părut că îşi pierde uzul raţiunii. După care m-a întrebat dacă chiar ştiu la ce să mă aştept aici şi a citat din programă: principiile ingineriei civile, topografie, desen tehnic, geometrie practică – teoria şi practica construcţiei de maşini cu aburi...

Atamarie izbucni în hohote de râs.

— Şi tu ce ai spus?

Roberta deja se aştepta la ceva îngrozitor. Atamarie miji ochii:

— Păi, ce să spun? I-am spus că mă interesează aparatele de zbor. După care i-am mai povestit câte ceva despre Cayley şi Lilienthal, ca să nu creadă că aş fi un fel de... hm... aiurită!

Ea râse din nou.

Roberta deschise uşa cafenelei.

— E o adevărată minune că nu te-a dat afară imediat, concluzionă ea.

Atamarie ridică din sprâncene:

— Atunci, unchiul Sean ar fi acuzat colegiul, spuse ea calmă. Dar profesorul Dobbins nu şi-a pierdut cumpătul. A fost foarte amabil, ba chiar a zâmbit. Şi a spus că el consideră că este un lucru bun ca studenţii lui să ţintească sus. Apoi am plecat, şi i-am luat piuitul şi următorului. Studentului care trebuia să le prezinte nou-veniţilor şcoala, care a avut nevoie de mai mult timp până să îşi revină!

Colegiul de Inginerie Canterbury exista de doisprezece

ani şi începuse cu doi conferenţiari cu jumătate de normă şi douăzeci şi doi de studenţi. Ca şi înainte, numărul studenţilor era mic, iar Atamarie era prima femeie admisă la cursuri.

— Şi, în rest? întrebă Roberta. Heather? Aţi făcut ceva?

Atamarie ridică din umeri.

— Mai întâi, a trebuit să găsim o cameră. Dar a fost simplu, pentru că Heather şi Chloe au cunoştinţe în Christchurch, două femei drăguţe. Locuiesc împreună, ca şi Heather cu Chloe, şi au o librărie.

De acolo obţin imediat toate cărţile de specialitate. Este drăguţă şi casa, aflată în apropierea universităţii. Camera este frumoasă, mare, şi trebuie să anunţ anticipat vizitele domnilor!

Chicoti. Ultima regulă era generoasă; în mod normal, studenţilor le era complet interzis să primească în cameră prieteni ori prietene de sex opus. Dar Heather şi Chloe erau deschise şi moderne – şi, evident, la fel erau şi prietenele lor.

— Doar nu vrei să îţi cauţi imediat un prieten! se indignă Roberta.

Atamarie oftă.

— Robbie, eu sunt unica vietate feminină care studiază ingineria. Dacă nu vreau să mă izolez complet, este imperios necesar să mă împrietenesc cu băieţii. Ceea ce nu înseamnă că împart patul cu ei.

Roberta roşi toată auzind cât de simplu vorbea Atamarie despre raporturile sexuale. Ambele tinere erau deschise la minte – şi Roberta petrecuse vacanţe în Parihaka şi cunoştea comportamentul lejer al femeilor maori în privinţa dragostei. Totuşi, ea s-ar fi exprimat cu mai multă atenţie. Ea nu avusese nicio experienţă practică legată de sexul opus, în timp ce Atamarie se mai sărutase câteodată cu băieţii arătoşi din Parihaka. Roberta era o romantică. Se

putea şi ea îndrăgosti, dar ţinea asta doar pentru ea...

— Am mai fost şi la hipodrom, la Addington, pentru că Roşie a vrut neapărat asta. Din păcate, nu erau programate curse de trap, dar a fost totuşi distractiv. Lordul Barrington ne-a invitat în loja sa de proprietar, am băut şampanie şi am putut paria pe cai.

— Atamie!

Roberta era îngrozită. Ea crescuse în mediul acelor curse, pe care le urâse dintotdeauna. Mama ei o învăţase de mică faptul că pariurile şi whisky-ul pot ruina familii. Şi ştia asta din experienţă proprie: tatăl ei biologic căzuse victimă ambelor vicii.

— Hai, lasă prostiile! Lordul Barrington a insistat. Heather a pierdut, eu am câştigat. De două ori. A fost simplu, am pariat de fiecare dată pe calul cu cele mai lungi picioare şi cu cel mai aerodinamic corp. Fizică pură... A treia oară nu a mai mers, calul cred că era pur şi simplu puturos. Dar mi-a rămas destul pentru a plăti cafeaua!

Binedispusă, Atamarie mai comandă o farfurie cu prăjiturele.

— Am mai fost şi la o galerie... dar am uitat numele artistului, însă Heather a fost foarte entuziasmată. Poţi veni şi tu în seara asta? Ori trebuie nu doar să te îmbraci precum o cucuvea, ci şi să te culci odată cu găinile, dacă vrei să devii profesoară?

Roberta o privi dojenitoare:

— Cucuvelele sunt active noaptea, reacţionă ea la tachinare. Fireşte că vin. Este doar un vernisaj, nu o vizită la un local de noapte. Cum se numeşte artista?

Atamarie ridică din umeri. Nu reţinuse, şi nici nu era singura din Dunedin. În acel oraş existau mulţi oameni bogaţi, care îşi puteau permite să cumpere artă, dar iubitori de artă erau doar puţini. Totuşi, vernisajele de la galeria lui Heather şi a lui Chloe erau foarte frecventate.

Erau printre cele mai importante evenimente sociale şi invitaţiile erau foarte dorite. În plus, Chloe era o gazdă de excepţie, iar Heather era cunoscută ca artistă dincolo de hotarele Noii Zeelande. De zece ani, cele două femei trăiau împreună şi mulţi dintre clienţii lor le considerau a fi surori. Ceea ce nu era adevărat, Chloe datorându-şi numele de familie unei nefericite căsătorii cu fratele lui Heather.

Între Atamarie şi Roberta interveni o scurtă pauză, în timpul căreia au fost servite cafeaua şi prăjiturile. Roberta îşi puse şi zahăr în ceaşcă, în vreme ce Atamarie părea pierdută în gânduri. Probabil că deja se gândea la ce toaletă va purta seara – Kathleen avea cu siguranţă ceva nou pentru cele două nepoate. Obişnuia să spună mereu că îi făcea plăcere ca fetele să accepte hainele scumpe, în definitiv făceau reclamă firmei Mina de aur a doamnelor.

Roberta se luptă puţin cu sine însăşi, apoi îndrăzni să îi pună Atamariei întrebarea ce îi stătea demult pe buze:

— Întâmplător ştii, dacă... hm... va veni şi unchiul tău?

Atamarie se încruntă.

— Care dintre ei? se interesă ea, bănuitoare.

Roberta roşi.

— Păi... da... Kevin?

Simulă un ton indiferent, ca şi cum cu greutate îşi mai amintea numele acestuia. Zadarnică osteneală. Atamarie o cunoştea prea bine. Ştia evident despre care dintre cei doi fraţi mai mici ai mamei ei era vorba. De luni de zile, Roberta era îndrăgostită de Kevin, cel mai mare dintre cei doi, care fusese botezat după un sfânt irlandez, la fel ca bunicul lui. Dar fireşte că nimeni nu trebuia să afle. Era absurd ca ea măcar să spere că tânărul medic, de mare succes, să o fi remarcat pe prietena nepoatei lui, darămite să îi mai facă şi avansuri. În orice caz, atâta vreme cât Atamarie şi Roberta erau încă eleve, fusese ceva cu totul

improbabil. Dar acum, ca studentă... Părinţii Robertei făceau parte din lumea bună a Dunedinului, şi ca urmare tânăra fusese invitată la concerte şi la baluri, la vernisaje şi la spectacole de teatru. Kevin Drury luase şi el parte la mai toate aceste ocazii. Cu doar câţiva ani în urmă, împreună cu un prieten, deschisese un cabinet medical în Dunedin şi câştiga mereu noi pacienţi. Fireşte, de preferinţă domni înstăriţi şi, preferabil, femei. Care stăteau la coadă la uşa lui. Cu părul său negru, ondulat, şi cu ochii lui vii şi albaştri, era foarte arătos. Mai era şi un călăreţ temerar, care nu scăpa nicio cursă cu obstacole, iar calul lui era prezent uneori şi pe hipodrom.

Patrick, fratele lui Kevin, era mult mai şters. Studiase agronomia şi gândea că va prelua cândva ferma părinţilor. Iniţial, lucrase pentru asociaţia crescătorilor de animale, în calitate de consilier, şi la ministerul agriculturii, în Otago. Zona se transformase treptat din centru al căutătorilor de aur într-o regiune preponderent agricolă. Şi nu toţi noii proprietari de terenuri şi crescători de oi se pricepeau la întreţinerea păşunilor şi la producţia de lână. Mulţi visau la o viaţă ca baroni ai oilor, fără să aibă pic de experienţă, ori noroc, la spălatul aurului.

— Kevin vine cu siguranţă. Heather crede că are o nouă prietenă. Trebuie să fie minunată, pentru că se gândeşte să o ia ca model...

Portretele de femei erau unul dintre motivele ei preferate, cu ele avusese deja mari succese. Heather se pricepea să surprindă în imagine fiinţa unei femei, firea şi experienţele ei.

Roberta oftă.

— Kevin arată şi bine, remarcă ea aparent fugitiv, dar tonul îi era disperat.

Atamarie râse, o apucă de braţ şi păru că vrea să o scuture.

— Robbie, lui îi place să facă pe prinţul, dar tu numai Cenuşăreasă nu eşti! Dacă te aranjezi niţel şi nu priveşti mereu în podea, dacă nu roşeşti şi nu îţi pierzi darul vorbirii când îl vezi pe Kevin, poţi fi mai grozavă decât toate.

Roberta amestecă în continuare cu linguriţa în ceaşca ei.

— Dar el...

— Atunci, ia-o altfel, şi trânteşte un leşin! îi propuse în glumă Atamarie. Tu te prăbuşeşti, iar eu ţip: „Să vină un medic!” Nu o să aibă ce face.

Acum, Roberta ar fi trebuit să izbucnească în râs, dar nu reuşi decât să îşi muşte buza inferioară.

— Nu mă iei în serios, zise ea în cele din urmă.

Atamarie oftă.

— Poate că tu iei prea în serios treaba cu Kevin. Ceea ce este foarte îngrijorător. Pentru că tu... tu nu vrei doar câteva sărutări, nu? Tu cauţi un bărbat care să te iubească cu adevărat. În privinţa asta, te adresezi greşit lui Kevin. El este drăguţ, este glumeţ – mie îmi place foarte mult, Robbie. Dar el nu caută o soţie, cel puţin nu deocamdată, i-a spus clar de curând Bunicii Lizzie. Fireşte că, pe termen lung, va trebui să se căsătorească, asta este de aşteptat de la un medic aşezat. Dar mai întâi... Bunica Lizzie crede că el este ca Bunicul Michael, care a trebuit să se dea cu capul de pragul de sus înainte de a se interesa serios de ea. Nu am idee ce voia să spună, dar un lucru este sigur: acum, Kevin nu vrea să se căsătorească. El caută aventura!

CAPITOLUL 2

Heather Coltrane nu exagerase când vorbise despre

noua prietenă a lui Kevin Drury. Juliet, cum o prezentase el fără a-i menţiona şi numele de familie, era de o frumuseţe neobişnuită, poate pentru că nu se putea stabili din ce grup etnic făceau parte strămoşii ei. Cu siguranţă nu era albă, dar nici descendenţa maori nu i se putea atribui după chip. Juliet avea păr negru, care cădea în bucle dese pe umerii ei, pielea avea o nuanţă brună-aurie, buze pline, dar avea şi nişte ochi albaştri surprinzător de luminoşi sub pleoapele grele.

— Arată mai curând ca o creolă, presupuse Heather, care era umblată prin lume şi întâlnise oameni din culturi diferite. Şi nu vi s-a părut ciudat că a prezentat-o doar cu prenumele? Unde o fi întâlnit-o?

Heather tocmai o saluta pe mama Robertei, Violet, şi pe tatăl ei vitreg, Sean, care intraseră în galerie la scurt timp după Roberta şi Atamarie. Cea din urmă discutase scurt, fără nicio reţinere, cu Kevin şi cu noua lui prietenă, în timp ce Roberta mai că intrase în pământ de emoţie. În timpul prezentării, ea nu scosese o vorbă, dar Juliet oricum nu părea să intenţioneze să reţină numele niciunei fete. În schimb, discuta cu mult interes cu bărbaţii care se adunaseră imediat în jurul ei, întrecându-se să îi ofere şampanie şi aperitive.

— Ca ţară de origine a şampaniei, lady preferă Franţa, remarcă acid Chloe şi o sărută pe obraz de bun venit pe Violet. Acesta este sigur al treilea pahar din cea mai scumpă şampanie pe care o avem noi. Dacă o ţine aşa, până la sfârşitul serii va dansa pe mese.

— Puţin cam necizelată, nu? întrebă Violet încruntându-se, iar Sean zâmbi.

Suna de parcă ar fi testat un cuvânt nou. Fetiţă fiind, Violet primise cadou un lexicon în mai multe volume, şi toată instruirea ei era reprezentată de conţinutul acestuia. Ani la rând îl tot citise, până când îi deveniseră familiare

până şi cele mai neobişnuite noţiuni. Chiar şi cele care îşi găseau rar utilitatea în cumintele Dunedin.

Heather râse.

— În orice caz, e departe de a fi o baroană a oilor. Lizzie şi Michael nu vor fi încântaţi.

Părinţii lui Kevin şi ai lui Patrick, Lizzie şi Michael Drury, conduceau o fermă de oi în Otago, şi fireşte că sperau că fiii lor vor avea soţii ce vor conduce gospodăria alături de ei. Dar Kevin nu era genul. Niciodată nu îl interesase în mod special ferma, şi nici fiicele bogaţilor crescători de vite din Plains.

Oricum, misterioasa Juliet a fost principala temă de discuţii a serii – picturile cam posomorâte oferite de vernisaj păleau în faţa ei. Femeile erau interesate mai ales de originile Julietei. Bărbaţii erau prea preocupaţi cu admirarea ei: silueta suplă, dar bogată în curbe, era la fel de fascinantă precum chipul ei. Kevin o şi expunea pe tânără ca pe un trofeu. Era vizibil mândru de cucerirea lui, dar fără a le neglija pe celelalte admiratoare ale sale. Urmat de Juliet, trecea de la o matroană a Dunedinului la alta, pălăvrăgea şarmant despre una, despre alta, în timp ce Juliet surâdea tainic, fără să cedeze niciunei tentative de a fi trasă de limbă.

— Vezi că este mai bine dacă te strângi în corset, oftă Roberta când Juliet trecu prin faţa ei.

Dar ea însăşi arăta în seara aceasta încântător. Roberta purta o rochie de un albastru-verzui, cu o croială rafinată, care prin drapajul ei sublinia silueta purtătoarei. Desigur că un corset ar fi mărit efectul, dar fără carapacea corsetului Roberta putea respira şi putea să se mişte cu graţie naturală. Juliet, care mai purta şi o fustă ultramodernă, foarte strâmtă, putea doar să facă paşi mărunţi. Ceea ce o făcea să pară înduioşător de neajutorată, după cum observă Roberta.

— Dacă porţi corset, poţi şi să leşini mai repede, o tachină Atamarie. Încă ai opţiunea aceasta. Hai, Robbie, la tabloul acela, în faţa căruia inevitabil te apucă ameţeala. Plantează-te înaintea lui şi, pe urmă, prăbuşeşte-te!

Într-adevăr, tablourile erau deprimante, dar Roberta se simţea astăzi rău şi fără peisaje dezolante. Ea îi urmărea nefericită cu privirea pe Kevin şi pe cucerirea acestuia. Atamarie trase de ea energic.

— Dar râzi şi tu, Roberta! Uite-l acolo pe Patrick, pe care încă nu l-am salutat.

Patrick Drury, fratele mai mic al lui Kevin, era un om deschis, prietenos, care nu se zăpăcea în faţa Robertei. Ea îi era repartizată acestuia ca damă de onoare la evenimentele din societate, pentru că el venea mereu singur, şi gazdele îl considerau o companie agreabilă. Patrick putea să se întreţină lejer cu oricine s-ar fi aflat lângă el. Profesia lui îl obliga, în definitiv, la conversaţii politicoase cu oameni foarte diferiţi. La fermele de oi, el întâlnea de la nobili britanici, până la neciopliţi căutători de aur. Până acum, Atamarie avusese senzaţia că lui îi făcea plăcere prezenţa Robertei, şi că privirea îi sclipea când se uita la ea. Până acum, fără îndoială că o considerase o fetiţă, dar acum începea să vadă în ea o tânără frumoasă.

Aşa fusese până acum, dar în seara aceea el se comportă altfel. Deşi, conform obligaţiilor, servi cu şampanie tinerele şi mai şi pălăvrăgi puţin cu ele, de Atamarie şi Roberta se ocupă doar din politeţe. Roberta nu remarcă nimic, dar Atamarie îşi dădu repede seama că Patrick avea aceeaşi problemă ca prietena ei: nici el nu îşi lua ochii de la Kevin şi Juliet. Frumoasa cu părul negru părea să îl fascineze total, dar el nu avea nicio şansă.

Patrick nu era nici pe departe la fel de arătos cum era Kevin. În loc de părul negru şi bogat al tatălui său, Michael,

el moştenise părul blond al mamei sale, Lizzie, şi ochii ei blânzi şi albaştri ca de porţelan. Era mai scund şi mai puţin impunător decât Kevin – cu siguranţă că o femeie ca Juliet ar fi trebuit să îl privească îndelung pentru a-i descoperi valorile interioare.

În cele din urmă, Atamarie renunţă la a mai iniţia o conversaţie între Roberta şi Patrick. Cei doi nu ar fi făcut altceva decât să îşi strice reciproc bruma de bună dispoziţie. Deci, o conduse mai departe pe Roberta, căutând un chelner. Poate că un pahar cu şampanie i-ar mai fi îmbunătăţit Robertei starea sufletească. În timpul acesta, Patrick se ţinea ca un căţeluş după fratele lui şi prietena acestuia.

În mijlocul galeriei, Roberta şi Atamarie o întâlniră pe Roşie, servitoarea lui Heather şi a lui Chloe. Tânăra blondă stătea ţeapănă, ducând în mâini o tavă cu pahare de şampanie. Părea absentă, de parcă ar fi încercat să imite o masă.

Atamarie luă două pahare şi îi zâmbi.

— Mânzul cum se mai simte, Roşie? se interesă ea, şi imediat chipul drăguţ al lui Roşie se lumină.

Tânăra se simţea bine doar în compania cailor. Ca fată în casă, nu se afirmase în mod deosebit. Era cu adevărat fericită şi pricepută când îngrijea caii pentru cursele de trap. O iniţiase Chloe, când, împreună cu fostul soţ, administrase o herghelie în Fjordiand. Dintre toţi caii, acum mai rămăsese doar iapa Dancing Rose, crescută odinioară pentru cursele de trap, în prezent fiind folosită doar la şaretă de către Chloe şi Heather. Ceea ce pentru Roşie era trist. Totuşi, în ultimul an, Chloe o împerechease cu armăsarul ei, şi acum în grajd era şi un mânz, iar Chloe nu se mai opunea atât de vehement ca tânărul cal să ia, în viitor, startul pe hipodrom. Pe fostul ei soţ nu îl mai văzuse de ani de zile. Colin Coltrane nu mai fusese văzut pe

hipodromurile din Insula de Sud, deci nici Chloe şi nici Heather ori Roşie nu mai erau în pericol de a-l întâlni. Şi atunci, de ce să nu reia Trotting Diamond al lui Roşie succesele de odinioară? în orice caz, Roşie aştepta cu nerăbdare clipa în care mânzul avea să fie destul de mare pentru a-l înhăma la şareta de curse.

În timp ce Atamarie asculta cu răbdare reveriile acesteia, Roberta discuta cu Kathleen Burton şi cu soţul ei, Peter. Ca de obicei, reverendul avea un efect liniştitor asupra tinerei. Roberta încă îşi mai amintea cât de sigură se simţise odinioară în casa lui Kathleen, după ce mama ei scăpase în sfârşit de violentul ei soţ. Ea mai remarcă faptul că astăzi reverendul făcea parte dintre puţinii bărbaţi prezenţi care nu le mai aruncau nicio privire lui Kevin şi lui Juliet. În loc de asta, el o întrebă pe Roberta, apoi şi pe Atamarie despre mersul studiilor lor. El considera tulburător faptul că Atamarie voia să studieze ingineria, şi Robertei îi sugeră ca după încheierea studiilor să predea în parohia lui.

— Noi tocmai construim o şcoală, Roberta, şi merită ca oamenii să se stabilească undeva şi să aibă copii!

Până acum, reverendul se ocupase în principal de problemele sufleteşti, precum şi de cele practice pe care le aveau noii colonişti care reveneau frustraţi de pe terenurile aurifere. Între timp, febra aurului se mai potolise. Aventurierii europeni erau acum atraşi de minele de aur şi de diamante din Africa de Sud. Foştii căutători de aur ajunşi în Dunedin găsiseră alte locuri de muncă, deseori cu ajutorul reverendului. Acum îşi construiau propriile case în apropierea bisericii, eparhia se mărea, iar el se bucura de munca normală de preot la şcoala de duminică, oficiind botezuri şi căsătorii.

În cele din urmă, Heather şi Chloe se alăturară grupului lui Kathleen şi al reverendului. Cele două îşi epuizaseră

îndatoririle principale ca gazde. Toţi oaspeţii fuseseră serviţi cu băuturi, iar Chloe îşi rostise prezentarea artistei şi a operelor ei.

— Vânzarea merge greu, spuse Heather cu regret. Şi sunt aici adevărate comori.

Ea privi admirativ unul dintre tablourile pictate meticulos.

Atamarie îşi dădu ochii peste cap.

— Termenul de „comori” mi se pare prea pretenţios, remarcă ea. Dar poate că ar trebui să vă adresaţi unor firme de înmormântări. Acolo mi-aş imagina locul lor, în sălile de primire sau...

Ceilalţi izbucniră în râs.

— Nu te pricepi deloc la artă, o mustră Heather pe nepoata ei.

— Dar mă pricep la modificările cubice al carbonului, ripostă netulburată Atamarie. Câte asemenea tablouri bizare trebuie să pictezi ca să poţi cumpăra cu ele un astfel de inel?

Ea arătă spre degetul lui Heather, orientând atenţia lui Kathleen şi a Robertei asupra inelului fin, din aur, cu diamante sclipitoare.

Kathleen îi zâmbi fiicei sale.

— Ce piesă minunată! Şi, de fapt, arăţi grozav în noul taior! Păcat că nu este din colecţia mea.

Heather se simţi flatată şi roşi. Nu era o frumuseţe deosebită, cu părul ei blond-cenuşiu, ce părea nearanjat. În Europa, Heather îl purtase un timp tuns scurt, dar aici asta ar fi părut prea extravagant. Deja se şoptea destul despre slăbiciunea ei pentru pantalonii largi, croiţi în stil oriental, cu jachetele şi bluzele asortate. Trăsăturile feţei lui Heather fuseseră odată delicate, de madonă, însă acum erau mai aspre, iar ochii ei căprui nu mai clipeau atât de blând şi de supus ca altădată, ci priveau inteligent şi,

uneori, ironic.

— Eu găsesc că lui Chloe îi stă mult mai bine, bagateliză ea complimentul. Hai, Chloe, arată-ne!

Bruneta Chloe avea un aspect mai feminin decât prietena ei. Acum, purta o rochie Empire din colecţia lui Kathleen, a cărei culoare părea că reflectă diamantul din inelul ei.

— Inele cu diamante! remarcă zâmbind reverendul. Nobil, nobil, constat că nu exercit suficiente presiuni asupra dumneavoastră când fac colecte pentru bucătăria săracilor. Se pare că voi aveţi bani cu carul.

— Heather a vândut câteva tablouri, explică Chloe, părând puţin încurcată. Şi atunci, s-a gândit că... galeria împlineşte zece ani de existenţă... Ar trebui să sărbătorim.

— Există cu adevărat de atâta timp? se miră Kathleen, dar se opri înainte de a continua gândul cu voce tare.

Era evident că Heather şi Chloe nu sărbătoreau acum o idee de afaceri, ci mai curând o mare iubire. Apoi adăugă:

— În orice caz, inelele sunt minunate. Iar diamantele sunt acum accesibile, când se găsesc atât de multe în... unde era asta, Peter, în Africa de Sud, nu-i aşa?

Peter Burton confirmă cu seriozitate:

— La Capul Bunei Speranţe. Şi mă tem că de numele ţării vom auzi în viitor mai des. Se spune că va fi război acolo...

— Război? întrebă Atamarie, interesată.

Până atunci, învăţase despre războaie doar la cursurile de istorie. Şi, desigur, din povestirile părinţilor ei, care încă îşi aminteau de ultimele lupte din războaiele dintre maori şi *pakeha.* Oricum, i se părea de neimaginat să foloseşti armele de foc ori chiar şi suliţele între oameni. Pentru ea, luptele erau legate mai curând de schimburile de cuvinte, de articolele din ziare şi de valurile nesfârşite de petiţii, prin care se căuta atragerea parlamentului în propriile

ţeluri politice.

— Între cine? se interesă ea.

În mod normal, Roberta ar fi rămas indiferentă – politica nu o interesa cu adevărat, în ciuda visului copilăresc de odinioară al ei şi al Atamariei de a deveni prim-ministru al Noii Zeelande. Dar se înviorase, pentru că Kevin Drury se alăturase grupului. Se apropiase şi Juliet, pentru a arunca o privire inelelor lui Heather şi Chloe. De care nu păru deosebit de impresionată. Ea purta bijuterii ce atrăgeau mai mult privirile şi sclipeau nu mai puţin decât acestea – în orice caz, damele deja cleveteau că ar putea fi simple strasuri. O gafă în mediul calvin al Dunedinului, unde se mergea pe principiul „mai bine mai puţine bijuterii – dar să fie veritabile!”

Kevin auzise ultimele cuvinte rostite de reverend. Acum, în discuţie interveni şi Patrick, evident foarte fericit că putea să contribuie şi el cu ceva. Până acum, Juliet nu schimbase nicio vorbă cu el.

— Între Anglia şi buri, răspunse el întrebării puse de Atamarie. Ultimii sunt olandezi, de fapt, dar, de când s-au stabilit în Africa de Sud, îşi zic buri ori afrikaaneri. Ei pretind şi teritorii, cu toate că ţara a fost cucerită de Anglia cu secole în urmă.

Reverendul încuviinţă şi zise:

— Până acum nu i-a păsat nimănui. Abia după ce ei au scos de acolo aur şi diamante cu nemiluita a început să se pună problema. Numai din cele mai nobile puncte de vedere, firește. Poate tolera Anglia faptul că ei îi tratează pe băştinaşi mai rău decât pe vite? Că migranţii din zonele minelor de aur nu au drept de vot?

Kathleen se încruntă.

— De când căutătorii de aur se interesează de politică? Cei mai mulţi abia dacă pot citi şi scrie, şi le este absolut indiferent cine este la conducere.

— Ba este chiar invers: politica este interesată de aur, interveni Kevin zâmbind.

Roberta privea fascinată cum ochii lui albaştri, luminoşi aruncau fulgere de ironie şi cum în obrajii lui bronzaţi apărură gropiţe, care îi dădeau feţei lui colţuroase moliciune, iar privirii lui, un efect irezistibil.

Roberta se strădui să răspundă zâmbetului lui deschis şi îşi aminti de sugestia dată de dimineaţă de Atamarie. Trebuia cumva să îi atragă atenţia lui Kevin asupra ei. De exemplu, spunând ceva. Cel mai bine, ceva inteligent. Roberta îşi frământă mintea.

— Dar Noua Zeelandă nu are nimic de-a face cu faptul că Anglia luptă în Africa de Sud? întrebă ea în cele din urmă, şi roşi când privirile tuturor se îndreptară asupra ei.

— Asta depinde de ce îi trece prin cap prim-ministrului nostru, răspunse sec Heather. Domnul Seddon este cunoscut pentru ideile lui originale. Şi pentru modul în care schimbă fronturile...

Seddon le dăduse bătăi de cap femeilor în privinţa obţinerii dreptului la vot.

— Asta pe lângă faptul că, atunci când se poartă războaie pentru aur şi diamante, ceva îi priveşte pe toţi, spuse reverendul, şi Roberta roşi din nou.

Deci intervenţia ei nu fusese prea inteligentă.

— Credeţi că vor fi trimişi neozeelandezi în Africa de Sud, ca să lupte acolo? întrebă Atamarie.

Ea vedea dincolo de aspectul aventurii.

— De ce nu? rosti Kevin, jucându-se cu degetele lui Juliet.

Tânăra pusese lasciv mâna pe braţul lui stâng, iar el la rândul lui pusese deasupra palma mâinii drepte. Kathleen înregistră că întreaga seară Kevin şi Juliet se ţinuseră de mână.

— Dacă se trimit trupe din Anglia sau din Noua

Zeelandă, ele trebuie oricum îmbarcate. Fireşte că nu poţi sili pe nimeni. Dar voluntarii...

Brusc, Roberta simţi că o cuprinde teama.

— Dar dumneavoastră... tu... voi... în ultimul moment se gândi să se adreseze şi celorlalţi. Deşi vizat era doar Patrick, reverendul era desigur prea bătrân pentru a fi trimis pe front. Dumneavoastră doar nu veţi pleca?

Ea respiră uşurată când bărbaţii râseră şi se simţi penibil când interveni Juliet.

— Nu fără permisiunea mea, zise aceasta tendenţios, şi îl trase pe Kevin mai aproape de ea. Există şi alte câmpuri de luptă în care poţi fi erou, mai dulci decât cele de la Capul Bunei Speranţe...

CAPITOLUL 3

— Tu chiar crezi că... legătura cu această Juliet face bine reputaţiei tale?

Lizzie Drury pătrunsese în cabinetul lui Kevin, fiind cât pe ce să trântească uşa în urma ei. De fapt, intenţionase să discute în linişte cu fiul ei, dar după ce văzuse sursa enervării venind în propria casă, nu se mai putuse stăpâni.

— La naiba, fetei i se vede provincialitatea de la o poştă. De unde ai agăţat-o? Şi cum de ţi-a venit ideea să o iei cu tine la... momente cum a fost cel de ieri?

Kevin se întoarse brusc spre Lizzie:

— Te rog, mamă! Nu pe acest ton! Şi nu atât de tare, cu siguranţă îmi vin pacienţi...

Kevin trase îngrijorat cu urechea în direcţia locuinţei situate deasupra încăperilor cabinetului. El locuia acolo, iar colegul său Christian Folks avea casa în apropiere.

— Pacienţi! Lizzie îşi frângea mâinile. Astăzi este duminică, Kevin. Şi dacă te mai calmează asta, dama deja

a plecat.

Termenul „damă” suna mai curând ca o jignire decât ca un titlu de onoare.

— Măcar are bunul simţ de a o întinde înainte de a veni servitoarea.

Chipul plin de sine al lui Kevin căpătă o uşoară nuanţă de roşu. Fără îndoială că nu îi convenea ca părinţii lui să surprindă plecarea lui Juliet. În definitiv, el o cunoştea pe mama lui şi ştia ce impresie avea ea despre diversele lui cunoştinţe feminine.

În ce o priveşte pe Lizzie, ea nu intenţionase să mai abordeze tema după ce o cunoscuse pe noua prietenă a lui Kevin, la o serată. Dar în acea dimineaţă, la hotel nici nu putuse servi micul dejun. Imediat ce o vizită duminică dimineaţa devenise justificabilă, îl târâse pe soţul ei, Michael, la impunătoarea clădire din Lower Stuart Street în care Kevin şi Christian aveau închiriat cabinetul medical.

— Juliet a... ăăă... ceva... uitase ceva în locuinţa mea, şi...

— Mai bine este să nu întreb ce, interveni amuzat tatăl lui.

Michael avea aceiaşi ochi albaştri, strălucitori şi aceleaşi gropiţe în obraji ca fiul lui. În anii tinereţii, nici el nu lăsase să îi scape nimic – şi îi mai turnase şi el gogoşi lui Lizzie.

Kevin încercă să nu se lase intimidat.

— Juliet este o damă deosebit de onorabilă, care ştie să se poarte în societate, îşi apără el cucerirea. Mie mi s-a părut o însoţitoare foarte adecvată pentru recepţia de la familia Dunloe. Iar domnul Dunloe a fost şi el foarte impresionat...

— Ceea ce spune ceva despre talentele tinerei, comentă acid Lizzie. Se prea poate ca domnul Dunloe să fi fost impresionat, dar mie doamna Dunloe mi s-a părut mai curând jenată.

Ultima apreciere era oarecum exagerată. Claire Dunloe aruncase de fapt priviri cam indignate asupra rochiei roşii, ce sărea în ochi, purtată de Juliet şi asupra bijuteriilor ei false, însă nimic altceva. Manierele la masă ale lui Juliet fuseseră perfecte. Ştia să vorbească fără a spune ceva, şi de data aceasta consumase cu reţinere şampanie. Totuşi, la recepţia oferită de directorul de bancă Dunloe şi de soţia sa, Claire, Juliet păruse un corp străin – pe Lizzie gândul o dusese mai curând la un foc de artificii. Această tânără putea fi o adevărată dinamită, de asta era sigură.

— În orice caz, în societate se vorbeşte despre ea, zise Lizzie. Şi încă atât de tare, încât se aude până la Tuapeka.

Tuapeka, în apropierea căreia se afla ferma lui Lizzie şi a lui Michael, era la o distanţă de aproximativ şaizeci de kilometri de Dunedin, şi din anul 1866 purta denumirea de Lawrence. Lizzie şi Michael nu se obişnuiseră bine cu noua denumire. Soţii Drury veneau rar la Dunedin, dar nu puteau să ignore o invitaţie din partea directorului băncii.

— Am mai auzit şi că ea a cântat la vernisajul lui Heather şi Chloe!

Kevin se încruntă. Nu îi făcea plăcere să îşi amintească de acel moment. Fără nicio îndoială, Juliet exagerase. Vernisajul devenise plictisitor, nu începea discuţie, tablourile erau sumbre şi oamenii nu prea erau dispuşi să discute. Şi se mai servise din belşug şi şampanie, căreia Juliet nu prea îi rezista... în orice caz, când conversaţia lâncezise, ea se alăturase muzicanţilor, şi trioul o acompaniase în final la intonarea unui cântec american foarte popular. Reacţia celor prezenţi nu fusese deloc negativă, din câte îşi amintea Kevin. Şi el golise anterior câteva pahare... Familiile Dunloe, Burton, MeEnroe şi MeDouglas priviseră şi ele surprinse... Chloe, gazdă pricepută, salvase situaţia intrând scurt într-o discuţie cu interpreta, prezentând-o apoi oaspeţilor. Astfel, ea

dezlegase misterul numelui acesteia şi al trecutului ei, ceea ce stârnise noi discuţii: Juliet LaBree era născută americancă şi făcea parte dintr-un ansamblu al unei trupe de varietăţi aflat acum la Wellington. Cel puţin, până în urmă cu vreo câteva săptămâni...

— Cum a ajuns onorabila tânără damă aici de la Wellington? întrebă Michael pe un ton mai mult interesat decât inchizitorial. Juliet îl impresionase – la fel ca pe orice bărbat, de la măturătorul de stradă şi până la directorul de bancă. Şi, indiferent de vehemenţa cu care domnii îşi asigurau doamnele că tânăra nu aparţinea celei mai înalte societăţi, îl pizmuiau puţin pe Kevin pentru captura lui.

Kevin îşi muşcă buzele.

— Juliet... ăăă... s-a săturat de trupă. Îi place în Noua Zeelandă. Vrea să caute aici un nou angajament...

— Ah, da? îl ironiza Lizzie. Păi atunci, ar trebui să caute la Auckland sau la Wellington. Şi nu tocmai la Dunedin, sediul bisericii scoţiene, oraşul cu cei mai căpoşi cetăţeni din Insula de Sud, din punct de vedere spiritual. Ce voia ea să cânte aici, Kevin? Cântece bisericeşti?

— Cu vocea ei, poate să cânte orice! susţinu Kevin. Şi, în afară de asta, Dunedinul s-a schimbat în ultimele decenii. Poate că ţie ţi-a scăpat cumva, mamă. Aici s-a desfăşurat goana după aur!

Lizzie râse batjocoritor:

— Îmi amintesc, în Tuapeka încă mai există ruinele bordelurilor.

— Iar tu ai ţinut sus steagul moralităţii de acolo?

Lizzie îl fulgeră cu privirea:

— La Tuapeka, niciodată nu...

Se opri, ruşinată. Fireşte că ea nu le povestise fiilor ei nimic despre trecutul lipsit de glorie de la Londra şi Kaikoura, dar Kevin era inteligent şi putea să facă nişte legături. Când Lizzie îl urmase pe Michael pe câmpurile

aurifere, devenise de mult onorabilă – în măsura în care comercializarea în cârciumi a whisky-ului produs la negru reprezenta o activitate onorabilă.

Michael interveni în apărarea soţiei lui:

— Kevin, mama ta şi cu mine nu am fost îngeri, dar tocmai asta ne îndreptăţeşte să o preţuim pe Juliet LaBree. Ea fuge de ceva, Kevin. Crede-mă, cunosc acea privire. Probabil că a fost dată afară din trupă. Acum, se află în drum spre Otago. Spre câmpurile aurifere din Queenstown. O mulţime de bărbaţi, o mulţime de cârciumi...

Kevin cedă.

— Da, şi dacă... Dar trebuie să recunoşti că este răpitoare, tată! Indiferent de trecut, asta este tot ce trebuie să ştiu despre ea. În definitiv, nici nu vreau să mă căsătoresc imediat cu ea...

Kevin aruncă o privire asupra pendulei mari din cabinetul său. Din ce ştia el, Lizzie şi Michael mai fuseseră invitaţi la un matineu. O prezentare de modă la Mina de aur a doamnelor. Lizzie nu avea să renunţe la asta.

Ea îi observă gestul.

— Bine, Kevin, noi plecăm. Dar aşa cum o văd eu pe Juliet LaBree, nu are importanţă ce doreşti tu. Important este ce vrea ea!

Juliet LaBree voia mai ales linişte. Deşi îi era greu să o recunoască, chiar şi faţă de sine. Îi plăcuse viaţa sălbatică. Ani de zile nu îşi imaginase ceva mai frumos decât să umble din oraş în oraş, dintr-un teatru într-altul, de la un bărbat la altul. Aceasta fusese viaţa la care visase mereu. Niciodată nu fusese entuziasmată de cărţi, de călărie, de micile sărbători casnice şi de picnicuri. Nu doar aspectul exotic o deosebea de fiicele cuminţi de pe plantaţiile înconjurătoare din parohia Terrebonne, Louisiana. Juliet era dornică de a trăi, se ducea la concerte şi la spectacole de teatru. Îndepărtatul New Orleans nu prea era pentru ea

oraşul ideal, şi nici părinţii Julietei nu erau cei mai stricţi. Mama ei era o creolă din Caraibe, venită cândva din Jamaica la New Orleans, iar Juliet nu îşi făcuse iluzii pierzându-şi timpul pe acolo. Desigur că nu venise cu familia ei, ci cu un bărbat. Totuşi, tatăl îi făcuse pe plac şi o adusese pe plantaţia lui, răsfăţând-o aşa cum şi-ar fi dorit orice femeie.

Odată cu venirea ei pe lume, Juliet devenise lumina ochilor lui şi nimic nu era prea bun pentru frumoasa lui fiică. Avusese parte de cei mai buni profesori, dar dovedise interes doar pentru muzică, învăţase franceza şi dansurile de societate, iar când împlinise şaptesprezece ani, ar fi trebuit să apară şi soţul perfect. Tatăl i-l găsise două plantaţii mai departe, într-o veche familie care supravieţuise războiului civil cu pierderi financiare minore, având o bogăţie incomensurabilă. Dar tânărul fusese atât de fără sânge în el, încât la fiecare vizită pe plantaţia lui, Juliet căutase nervoasă vampirii care, fără îndoială, vieţuiau pe acolo. Cu aceştia se asorta şi casa senioralã, o adevărată criptă pentru Juliet.

Cu puţin timp înainte de nuntă, fugise la New Orleans, şi apoi mai departe, în Tennessee. La început, banii luaţi cu ea îi ajunseseră.

Cântând totuşi prin cluburi, mai curând pentru plăcerea ei, devenise repede o mică stea în Memphis. Dar pentru că apăruseră nişte greutăţi cu un cap al mafiei, Juliet fusese nevoită să părăsească urgent oraşul, de data aceasta fără bani. Nu era mândră de ceea ce făcuse pentru a se descurca la New York. I se oferise apoi posibilitatea plecării în Europa. Juliet cântase pe transatlanticul de lux care transporta călători bogaţi la Londra, apoi se orientase spre Paris. Trei ani apăruse în şuşanele pe jumătate de continent, bucurându-se de fiecare noapte, deseori şi de zile. Se îndrăgostise rar, dar sărutase des, viaţa ei fiind o

frenezie.

Urmase apoi angajamentul care o dusese în Australia şi în Noua Zeelandă. De fapt, o trupă de operă nu prea profesionistă. Juliet fusese drăguţă cu şeful ei, însă omul îşi găsise o altă fată – o poveste lungă. Juliet încercase să facă o scenă, şi imediat fusese concediată. Şterpelise o parte din încasări, pentru că oricum fusese prea prost plătită. Aşa că nu mai putea să rămână pe Insula de Nord. Trecuse pe Insula de Sud doar pentru a afla dacă oraşele de aici erau mai de treabă decât cele din nord. Practic, aici nu existau varieteuri, şi dacă puburile şi hotelurile angajau femei tinere pentru a cânta ori a dansa, era vorba, în fond, doar de bordeluri ceva mai răsărite...

Juliet fusese foarte fericită când îl cunoscuse întâmplător pe Kevin Drury – şi constatase surprinsă că acesta nu se plictisise de ea nici după câteva săptămâni. Ba, dimpotrivă, se bucura de siguranţa oferită de Kevin, pe care ştia să o combine cu plăcerea. El era deosebit de arătos şi foarte priceput – Kevin ştia cum să o satisfacă. Totodată, el era încântat de cunoştinţele ei în materie de a face fericit un bărbat. Nu punea întrebări şi era generos. Dacă ea îşi exprima vreo dorinţă, aceasta era ca şi rezolvată, cel puţin în limita posibilităţilor financiare ale lui Kevin.

Juliet stabilise curând că, deşi nu era bogat, Kevin era destul de avut. Cabinetul lui medical înflorea, dar desigur că nu era o mare întreprindere, şi mai trebuia să împartă câştigul şi cu partenerul lui. Cândva, avea să mai moştenească ceva, ferma părinţilor săi fiind considerată una model. Juliet constată, cu surprindere, că pretenţiile ei începeau să scadă. Nu mai trebuia să fie închiriat un local întreg pentru a dansa doar ei, nu mai avea nevoie de bijuterii extravagante, pe care apoi să le valorifice. Desigur că petrecerile mondene la care o lua Kevin erau

provinciale. Un vernisaj la Dunedin, un concert la Christchurch... Juliet era obişnuită cu apariţii mai spectaculoase în public. Pe de altă parte, ea nu stârnise niciodată furori ca în acest loc uitat de lume! în Memphis, la New York, Paris sau Berlin, fusese o frumuseţe printre atâtea altele, dar aici avea la picioare lumea bărbaţilor.

Juliet începuse să viseze să se stabilească aici, să facă parte din această societate, în care să se integreze profund. Când avea să dea ea prima recepţie, avea să se vorbească despre ea pe întreaga Insulă de Sud. Salonul tinerei doamne Drury avea să atragă artişti şi muzicieni, iar ziarele urmau să prezinte reportaje, informând ce toalete purta ea şi în ce ocazii. Bineînţeles că urma să fie necesar un cămin potrivit. Din momentul în care avea să apară un copil, oricum ar fi fost imposibil să mai locuiască în chirie. Şi apoi, angajaţii de care ar fi avut nevoie... Juliet constatase amuzată că planurile o binedispuneau deja. Poate că ar fi trebuit să le scrie părinţilor despre poziţia ei princiară de la capătul lumii...

Singura notă disonantă din acest frumos vis era faptul că, până acum, Kevin nu părea să se gândească la a-i cere mâna. Între timp, Juliet mai auzise şi că tânărul medic era cunoscut ca fiind un afemeiat. Nu părea să se gândească deocamdată la întemeierea unei familii, ceea ce o determina pe Juliet să treacă la acţiune. Dacă voia să îl stimuleze în acest sens pe Kevin, trebuia să rămână gravidă – dar, de fapt, ea nu voia imediat un copil. Juliet se şi vedea încă unul sau doi ani alături de Kevin, defilând prin viaţa nocturnă a modestului Dunedin, răsucind pe degete bărbaţii din oraş, culegând privirile matroanelor geloase. Un copil ar fi afectat toate acestea, cel puţin startul ei ca strălucită gazdă şi punct central al oricărei mondenităţi.

Dar dacă altfel nu mergea...

De când se ciocnise în pragul casei lui Kevin cu mama acestuia, Juliet devenise ceva mai nervoasă. Elizabeth Drury nu spusese nimic, dar privirea pe care i-o aruncase lui Juliet nu lăsase loc de interpretare. Ca şi în seara anterioară, la dineul de la soţii Dunloe. Această Lizzie Drury nu trebuia subestimată. Juliet ar fi pariat că această matroană scump îmbrăcată nu avea nici ea un trecut fără cusur. Din câte se spunea, soţul ei şi-ar fi făcut averea căutând aur. Dar dacă femeia îl ajutase nu doar cu sapa, ci contribuise şi altfel la venitul familiei?

În orice caz, Lizzie avusese acea privire informată – şi garantat nu avea să se dea în lături de la nimic pentru a se opune legăturii lui Kevin cu Juliet. Tânăra identificase deja primele ei succese. El nu fusese cu ea la această prezentare de modă, care printre femeile din Dunedin era evenimentul cel mai discutat al sezonului. Preferase să o scoată la o plimbare în oraş în loc să meargă cu ea la prezentare. Juliet presimţea începutul sfârşitului, şi era ferm decisă să nu se dea bătută!

Când, într-o seară, Kevin o făcu să îl aştepte, pentru că în cabinet mai avea încă pacienţi, încuie uşa locuinţei după ea şi îi căută prin sertarele noptierei. Ca medic, Kevin nu se baza pe femeie pentru evitarea unui eventual descendent nedorit, ceea ce iniţial fusese plăcut pentru Juliet. Fireşte că ştia şi ea metodele uzuale, socotirea zilelor fertile şi, în caz de dubiu, spălatul vaginal. Dar Kevin prefera prezervativele. Juliet cunoscuse bărbaţi care folosiseră aşa ceva, iar ei asta îi produsese repulsie, pentru că de cele mai multe ori erau confecţionate din maţe de oaie sau din alt material de provenienţă animală. Kevin prefera totuşi modelele moderne din cauciuc. Erau groase şi largi, deseori cam incomode, dar foarte sigure. În mod sigur nu permiteau scurgerea lichidului seminal, cel puţin atâta timp cât erau intacte.

Juliet descoperi rapid un întreg set în sertarul noptierei lui Kevin. Iar în spatele lui, un altul – se pare că iubitul ei le cumpăra *angro.* Juliet cugetă dacă să trateze ambele pachete, dar renunţă. Unul era suficient. Îşi făcu socoteala – se afla puţin înaintea zilelor fertile. Două ori trei şedinţe de dragoste ar fi fost suficiente...

Juliet apucă cu nădejde acul de la pălărie şi înţepă primul prezervativ. În cel mult două luni, Kevin avea să o conducă la altar.

CAPITOLUL 4

Atamariei nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să o invidieze pe Roberta pentru studiile ei plictisitoare. Şi fireşte că nici acum nu se gândea că ar fi preferat să educe copii în loc de a construi maşini zburătoare. Dar după două luni singură la Christchurch, era plictisită de moarte. În fiecare zi după încheierea cursurilor şedea singură în camera ei sau colinda de una singură prin oraş, în vreme ce Roberta îi relata despre întâlniri distractive şi excursii alături de colegele ei. Deşi aceasta nici pe departe nu era atât de sociabilă ca Atamarie, îşi făcuse deja prietene şi părea să fie fericită – excepţie făcând exaltarea ei pentru Kevin Drury.

Atamarie, dimpotrivă, nu stabilise legături, şi nici chiar atitudinea liberală a gazdei ei, legată de vizitele bărbaţilor, nu o ajutase cu nimic. Ceilalţi studenţi de la inginerie erau distanţi faţă de ea. După ce la început priviseră cu suspiciune singura lor tânără colegă, curând apăruseră şoapte că aceasta era avantajată de profesori. Altfel nu îşi puteau explica notele ei foarte bune. Atamarie era de departe cea mai bună din anul ei. La asta se mai adăugau probleme generale: Noua Zeelandă deschisese

universităţile pentru femei, dar atitudinea rămăsese cea anglo-victoriană: fără însoţitoare, o fată nu putea ieşi cu un tânăr. Nicio universitate din lume nu asigura o supraveghere a timpului liber al studenţilor, aşa că raporturile între ei erau dificile. La facultăţile cu aport feminin important, tinerele se împărţeau de cele mai multe ori în grupuri şi rămâneau între ele, iar când una dintre ele se îndrăgostea, se întâlnea în secret cu prietenul ei.

Atamarie nu avea nicio colegă, iar colegiul pentru inginerie avea propria clădire, deci nu existau nici contacte libere cu studente de la alte facultăţi. Ca urmare, ea era exclusă de la toate distracţiile cultivate pe timpul studiului în însufleţită metropolă Christchurch. Plimbările cu barca pe Avon, concursurile de canotaj şi excursiile în Plains aveau loc fără ea. Atamarie trăia doar prin deplasările de sfârşit de săptămână, ocazionale, la Dunedin sau prin vizitele rudelor şi ale prietenelor. Heather şi Chloe veneau uneori la cursele de cai de la Addington, un cartier mărginaş din Christchurch, şi în oraş mai venea des şi Sean. În rest, Atamarie era concentrată pe şcoală – ceea ce făcea ca notele ei să fie tot mai mari, iar colegii să o privească tot mai des cu duşmănie.

Profesorul Dobbins era însă entuziasmat de studenta lui silitoare, căreia îi stătea permanent la dispoziţie ca să o ajute la lucrările de cercetare şi la proiectele speciale. În fond, ei îi făcea plăcere studiul şi îşi petrecea chiar şi lungile seri citind. Atamarie devora cărţile lui Mouillard şi Lilienthal referitoare la teoria şi la construcţia aparatelor de zbor. Dar fireşte că citea şi romane, şi mai ales ziare. Povestioarele romantice o captivau mai puţin decât viaţa reală. Astfel, se lovea mereu de ţara menţionată de reverend la vernisajul organizat de Heather şi Chloe: Africa de Sud, republica – ori colonia? — de la Capul Bunei

Speranţe.

Atamarie reţinuse că acest teritoriu fusese iniţial colonizat de olandezi. Compania olandeză a Indiilor de Est îşi dorise un avanpost pentru aprovizionarea vaselor ei aflate în drum spre Java, însă, ulterior, coloniştii pătrunseseră mai adânc în teritoriu, iar Compania Indiilor de Est dăduse faliment. Apoi ţara fusese ocupată, în mare parte fără lupte, de către britanici. Coloniştilor – care îşi spuneau buri – nu prea le convenise, după cum era de aşteptat, dar până atunci nu făcuseră necazuri. Mai ales că englezii se arătaseră răbdători cu ei. Atamarie considera revoltător faptul că ocupanţii le permiteau burilor să se poarte cu localnicii negri precum cu sclavii. Hotentoţii – cum erau denumiţi aceştia peiorativ – nu aveau niciun drept. Acum, britanicii schimbau lent compoziţia demografică – asta până când în ţară se găsiseră diamante şi aur!

Aceste descoperiri avuseseră obişnuitele urmări – mii şi mii de europeni, sărăciţi şi disperaţi, au năvălit pe terenurile aurifere, ca să se îmbogăţească. Rezultatele le erau cunoscute neozeelandezilor din propria experienţă: populaţia crescuse brusc, iar zonele aurifere deveniseră un amestec de tabere ale mizeriei şi de lăcaşuri ale desfrâului. Burii, mai curând agricultori decât negustori, şi foarte religioşi, nu ştiuseră cum să îi ia. Curând, noii colonişti se plânseseră de represaliile la care ar fi fost expuşi, în mod real ori imaginar, iar coroana britanică le luase în considerare cu bucurie. Şi brusc luase sfârşit toleranţa relaxată a republicilor bure Transvaal şi Oranj e. Englezii insistau pe dreptul lor de a stăpâni toată ţara, iar prim-ministrul neozeelandez Richard Seddon preluase tema cu entuziasm. Când războiul devenise inevitabil, el ţinuse în parlament o cuvântare emoţionantă, solicitând sprijinirea Imperiului cu un contingent de cavalerie.

— Noua Zeelandă va lupta pentru un drapel, o regină, o limbă şi o ţară! tunase el. Britania!

Atamarie nu prea înţelegea de ce era nevoie de asta. De fapt, Britania se amesteca tot mai rar în treburile Noii Zeelande, şi ea se întreba de ce nu ar fi fost asta valabil şi invers. Fireşte că Anglia era ţara-mamă, dar pe Insula de Nord şi pe Insula de Sud multe lucruri erau altfel, iar Atamarie considera patria ei independentă, în mare măsură. Cu excepţia ei, părea că mai toţi erau entuziasmaţi de perspectiva de a apăra drepturile unei ţări pe care o cunoşteau prea puţin, într-o altă ţară, despre care auzeau pentru prima oară. Parlamentul aprobase cu doar cinci voturi împotrivă susţinerea britanicilor. Birourile de recrutare nu mai făceau faţă solicitanţilor, ba chiar şi unele triburi maori oferiseră voluntari.

Inclusiv colegi de-ai Atamariei se înghesuiseră la înscrieri, dar nu fuseseră acceptaţi. Iniţial, cel puţin, erau preferaţi cei care făceau parte din mica armată a Noii Zeelande.

— Cu tonţi nu se câştigă războiul, rosti cu dispreţ Atamarie în timpul unei vizite la Dunedin.

Era primăvară, iar reverendul Burton organizase sărbătoarea anuală a comunităţii. Şi se opusese iniţiativei unor membri de a dona pentru război câştigurile de la bazar şi tombolă.

— Aventura trebuie să o finanţeze Seddon însuşi, spusese acesta supărat. Oricum din aurul şi din diamantele ce vor rezulta în final, noi nu ne vom alege cu nimic. Nici nu aş vrea bani din jecmăneală. Dar oamenii au înnebunit.

Acum, privea contrariat câţiva membri ai comunităţii care fluturau steaguri britanice la sărbătoarea organizată de el.

— Noua Zeelandă se bucură că alţii îi primesc pe

căutătorii de aur! râse Sean. Otago este scutit de tot ce se scurge acum către Johannesburg. Dar eu nu îmi permit să generalizez! Nu toţi sunt pentru. De exemplu, Kupe a votat contra în parlament.

Atamarie afla asta abia acum, dar era deosebit de mândră de tatăl ei vitreg.

— Organizaţiile de femei sunt nehotărâte, interveni Violet. Conducea filiala din Dunedin a Uniunii pentru Moderaţie a Femeilor Creştine, o organizaţie care contribuise substanţial la dobândirea dreptului de vot de către femei. Parţial se prezintă ca patrioate, parţial condamnă vărsarea de sânge fără rost. Eu nu mi-aş trimite în niciun caz fiul să moară într-o ţară total străină. Dar mulţi ard de nerăbdare să demonstreze femeilor că şi noi ne-am putea afla în situaţii periculoase.

Reverendul ridică o sprânceană:

— Dar, totuşi, în calitate de surori medicale, nu? Doar nu li s-ar pune arme în mâini...

— Exact, susţinu cu curaj Violet, ceea ce provocă râsul unora. Violet era scundă şi foarte feminină. Nimeni nu şi-o putea imagina cu o armă în mână. Ea continuă: Şi, în ce priveşte Anglia, femeile de acolo nici măcar nu au drept de vot. Cele mai multe universităţi nu le sunt accesibile... pentru asta ar merita să lupte, nu pentru diamante şi aur!

Atamarie aplaudă, în vreme ce Roberta avea ochi numai pentru Kevin Drury. Medicul tocmai sosise, împreună cu Juliet LaBree. Tânăra purta o rochie de vară de un albastru-închis, provocator de strâmtă, după ultima modă. Se părea că, mai nou, devenise clientă fidelă a firmei Mina de aur a doamnelor.

— Mă tem că se va căsători cu ea, îi împărtăşi Roberta Atamariei temerea ei cea mai nouă. Petrece atât de mult timp împreună cu ea, că altfel nu se poate. Iar eu... eu îmi însoţesc părinţii la mai toate ocaziile, şi tot încerc să spun

ceva. Chiar aşa. Dar el... el o vede doar pe ea...

— Chiar aşa? se miră Atamarie.

De fapt, perechea nu îi părea Atamariei la fel de unită ca în urmă cu doar câteva săptămâni, la vernisaj. Juliet nu se mai ţinea după Kevin, pentru a plasa amabilităţi pacientelor lui. Acum trecea de la un bărbat la altul, se întreţinea activ cu aceştia – în special cu cei necăsătoriţi şi cu văduvii. Doar pe Patrick nu îl băga în seamă, deşi acesta o urmărea, având pe chip o expresie de îndrăgostit. Kevin nu se mai străduia la fel de intens să o ţină pe Juliet departe de ceilalţi bărbaţi. Nu mai existau mici atingeri lascive, iar Kevin părea dispus să facă noi cunoştinţe. Scurta hărţuială cu una dintre organizatoarele serbării, în legătură cu preţul unui încălzitor oribil de cafea, putea fi chiar calificată drept flirt.

— Eu consider că ar trebui micşorat preţul, interveni Atamarie, trăgând-o pe neobservate şi pe Roberta în apropierea lui Kevin.

— Un încălzitor pentru cafea, unchiule? Vrei să te aşezi la casa ta?

Kevin se întoarse spre nepoata sa şi îi zâmbi irezistibil, atât ei, cât şi Robertei.

— Este vorba mai degrabă despre sprijinirea comunităţii, răspunse el. Trebuie să cumpăr ceva. Dacă îl vreţi pentru zestrea voastră, vi-l fac cadou cu plăcere.

Atamarie făcu un gest de refuz:

— Exclus, unchiule Kevin, mai întâi pentru că, după cum ştii, noi studiem acum.

Kevin clătină din cap, dar le privi pe cele două cu mai mult interes. Desigur că nu mai erau micuţe eleve, şi se făcuseră frumuşele. Nepoata lui era drăguţă, iar Roberta era o frumuseţe aparte. Fata ar fi intrat în pământ de spaimă, dacă i s-ar fi adresat ei.

— Fireşte, o viitoare profesoară. Dar nu voiai mai demult

să devii medic?

Roberta roşi. Slăbiciunea ei pentru Kevin era veche de ani de zile, şi într-adevăr ea visase să lucreze împreună cu el ca doctoriţă. Dar îi trecuse repede.

— Nu suport să văd sânge, mărturisi ea. Încerc să mă obişnuiesc, copiii se rănesc uneori, însă săptămâna trecută... a fost prima dată când m-am aflat în faţa unei clase, şi brusc unei fetiţe a început să îi curgă sânge din nas...

Robertei i se făcuse rău, deşi abia reuşise să se stăpânească.

— Păi, nici eu nu sunt departe, încercă să o consoleze Kevin. Dacă vei prelua şcoala din Caversham, cabinetul meu se va afla doar la câteva minute distanţă. Şi îmi vei putea trimite micuţa ta pacientă... El îi zâmbi complice Robertei şi adăugă:...sau o vei aduce chiar tu. Aşa, voi avea şi eu parte de o privelişte frumoasă...

Roberta îl privea atât de transfigurată, încât parcă primise nu un compliment simplu, ci lumea la picioare, cel puţin. Dar se pare că discuţia purtată de prietenul ei cu cele două tinere fusese totuşi urmărită de Juliet cu coada ochiului. Şi, aparent întâmplător, aceasta se ivi în apropiere.

— Kevin, hai, începe tombola. Trebuie să tragi un loz pentru mine, eu nu am noroc la aşa ceva.

Kevin, săritor, se lăsă condus la vasul în care se aflau lozurile, iar Atamarie o trase după ea pe Roberta, care înţepenise.

— Ai nevoie şi de o zână a norocului? întrebă Kevin, binedispus. Atunci, voi subvenţiona câte trei lozuri celor mai frumoase dame ale acestei petreceri. Dar vă avertizez: dacă veţi câştiga acest serviciu de ceai, nimeni nu se va mai căsători cu voi!

Marele premiu al tombolei era un serviciu oribil de ceai,

compus din mai mult de cincizeci de piese.

— Treacă de la noi! zise Atamarie râzând şi deschise lozurile ei.

Toate trei erau necâştigătoare.

Juliet se fandosi, părând că nu se pricepe să le deschidă pe ale ei. În cele din urmă, o ajută Kevin, care izbucni în râs când al doilea loz se dovedi câştigător.

— Un încălzitor pentru cafea. Probabil obiectul la care tocmai m-am uitat. Bucură-te de el, Juliet!

Juliet îl privi indignată – cel de al treilea loz era tot necâştigător.

Roberta mai ţinea încă în mână lozurile, de parcă nu se putea decide să desfacă pliculeţele din hârtie atinse de degetele lui Kevin.

— Hai odată! o încurajă Atamarie. Chiar dacă vei câştiga serviciul... înaintea fiecărei nunţi are loc o petrecere a burlăciţelor...

Roberta deschise la rând două lozuri necâştigătoare, iar al treilea fu câştigător – un căluţ din material textil.

— Aşadar, un căluţ! se bucură Kevin. Oricând utilizabil. Chiar dacă eu îi prefer pe cei vii...

— Pe acela nu l-aş putea lua cu mine la universitate, zise Roberta, şi imediat regretă remarca ei.

În niciun caz Kevin nu trebuia să afle că ea hotărâse să poarte cu ea mereu căluţul, aşa cum ar fi făcut o fetiţă cu păpuşa preferată, în definitiv, era vorba despre un cadou de la el... Şi strânse cu putere căluţul în palmă.

— De ce nu? Caii sunt animale inteligente!

Cu o glumă, Kevin făcu să îi dispară timiditatea fetei. Roberta era în cel de-al şaptelea cer.

— Deci, asta este! concluzionă Atamarie cu mult calm după ce Kevin, cu Juliet a lui – sau, mai curând, Juliet cu Kevin al ei – părăsiră serbarea.

Tânăra părea supărată de faptul că prietenul ei

petrecuse atât de mult timp cu fetele, pentru ca imediat după aceea să plece.

Atamarie continuă:

— Cu Juliet a lăsat-o mai moale, cu siguranţă! Este total plictisitoare. Cu cine să mai discute şi el?

Juliet nu crezuse niciodată că poate fi atât de greu să rămâi gravidă. De când îi găurise prezervativele lui Kevin trecuseră deja patru luni; erau în luna februarie, iar vara era pe sfârşite. Interesul lui Kevin faţă de ea era tot mai mic, asta era clar. Mai înainte, o luase cu el la recepţii şi la dineuri, dar acum o mai scotea doar pe La manifestări ridicole, ca această serbare comunitară. La care el nu prea îşi mai pierdea timpul cu ea, ci flirta cu alte femei sau discuta cu bărbaţi despre războiul de la celălalt capăt al lumii. În ce o privea pe Juliet, şi ea începuse să caute alternative. În Dunedin erau puţini burlaci, dar nici aceştia nu corespundeau. Selectase însă doi sau trei văduvi. Fireşte că niciunul dintre aceştia nu se putea compara cu Kevin în privinţa farmecului şi agilităţii, nici măcar Patrick, fratele lui, care ar fi fost uşor de cucerit. Uneori, acesta chiar o călca pe nervi pe Juliet prin zelul cu care se flutura în jurul ei. Juliet nu mai lua acum în considerare plecarea din Dunedin. Se obişnuise cu oraşul – străzi late, posibilitatea de a face cumpărături şi, nu în ultimul rând, Mina de aur a doamnelor! Acum, după ce trecuseră trei sferturi de an, făcuse cunoştinţă şi cu clima din Noua Zeelandă. Ploaie multă, inclusiv vara, şi zăpadă iarna – în niciun caz nu ar fi putut suporta toate acestea pe un câmp aurifer! Nu, Juliet era ferm hotărâtă să devină sedentară, iar calea spre acest ţel era un copil.

Îşi scoase lasciv rochia aurie, elegantă, în care îşi însoţise iubitul în seara aceea la un concert. În mod excepţional, o ocazie la care fusese prezentă şi familia Dunloe, ca şi familia Coltrane – şi frumoasa lor fiică, la care

Kevin se uita galeş, ca o oaie îndrăgostită. Kevin nu îşi dădea seama de asta, iar dacă i-ar fi atras atenţia cineva, ar fi fost periculos. Mica Roberta era cu siguranţă nora de vis pentru mama încruntată a lui Kevin... Juliet se silea să surâdă şi să îşi unduiască şoldurile. Trebuia să fie atentă, pentru că în ultimul timp se cam împlinise...

Kevin, care se întinsese în pat, se ridică pentru a o ajuta să scoată corsetul. Îi făcea plăcere să o elibereze şi să îi mângâie carnea.

— Incredibil, murmură el, desfăcându-i sutienul. Par să fi devenit mai mari...

Îi sărută sânii şi supse uşor sfârcurile, ceea ce ei îi plăcea totdeauna. Dar astăzi parcă o duru. Sânii i se întăriră mai mult decât de obicei...

Gura lui Kevin coborî, îi sărută pântecul şi coapsele, iar în final o trase în pat. Apoi pipăi conţinutul sertarului noptierei, în căutarea unui prezervativ.

— Chiar avem nevoie astăzi de unul? murmură el.

Niciunuia nu îi plăcea săculeţii groşi din cauciuc, dar amândoi ştiau ce era ciclul femeii. Două sau trei zile înainte şi după menstruaţie era sigur. Iar acum...

Juliet socoti fulgerător. Kevin avea dreptate. Astăzi cu siguranţă nu aveau nevoie, însă putea avea loc şi sângerarea.

Kevin renunţă la prezervativ şi continuă mângâierile. De fapt, ar fi fost suficient pentru ca ea să se umezească, însă acum nu mergea. Kevin, amant răbdător şi plin de fantezie, începu iarăşi să se ocupe de sâni, degetele lui descriind cercuri pe abdomen... care devenea tot mai dur decât de obicei, şi...

Kevin se opri brusc. Făcu mai mare lumina lămpii cu gaz, care până acum răspândise doar o lumină difuză.

Chipul lui fu părăsit de impresia visătoare pe care o afişa permanent în clipele de dragoste. În locul ei apăru

privirea prudentă a medicului.

— Juliet, sânii mai mari... şi restul... Tu... Juliet, eşti gravidă?

CAPITOLUL 5

— Nu, în niciun caz nu mă voi căsători cu ea!

De fapt, Kevin sperase că rostise cele de mai sus cât se poate de convingător, dar Lizzie îşi păstră chipul îndârjit şi răsuci uşor între degete paharul cu vin. Michael tocmai destupase una dintre sticlele de Bordeaux preferate de ea, tocmai pentru a o mai linişti. Kevin era extrem de furios, atât de furios, încât a doua zi după descoperirea lui lăsase pentru prima dată cabinetul pe mâna colegului său şi plecase călare la Lawrence. Părinţii săi îi ascultaseră dezvăluirea cu stoicism, până când Michael pusese întrebarea legată de planurile de căsătorie.

— Ea a planificat asta! izbucni Kevin. Nu am idee cum a făcut-o, dar, cumva, m-a dus de nas. Şi mai spunea că nu vrea copii!

— Asta nu poţi mereu să o stabileşti tu însuţi, căută să îl mai calmeze Michael.

Lizzie îşi privi fiul furioasă:

— Fireşte că a planificat asta. M-am temut de la început. Dar acum a pus mâna pe tine, Kevin. Bineînţeles că vrei să te căsătoreşti cu ea.

— Poftim?

Lui Kevin şi lui Michael le scăpară întrebarea în acelaşi moment. Şi atunci izbucni furtuna.

— Nu mă căsătoresc cu ea! strigă Kevin. Nu o las eu să mă facă!

— Nu poate fi silit, Lizzie! spuse şi Michael, clătinând din cap.

Lizzie oftă şi îi fulgeră cu privirea pe cei doi bărbaţi.

— Fireşte că nu poate. O poate şi părăsi. Şi pe urmă, ea ce face? Singură, cu un copil?

— Aş putea să o plătesc, opină Kevin fără niciun entuziasm, dar pe jumătate calmat.

— Pentru asta există reglementări, interveni iarăşi Michael. Gândeşte-te la Matariki.

Matariki rămăsese gravidă, la optsprezece ani, cu Colin Coltrane, dar se despărţise de el şi o crescuse singură pe Atamarie. Nu fusese întotdeauna simplu, fusese nevoită uneori să se dea drept văduvă pentru a-şi menţine poziţia în societate. Dar, în final, se terminase cu bine, mulţumită în parte şi banilor de la Lizzie şi Michael. Matariki nu fusese dependentă de o poziţie, părinţii ei o sprijiniseră.

— Tocmai! Matariki nici nu a trebuit să se căsătorească! aduse Kevin argumentul hotărâtor.

Lizzie duse mâna la frunte şi sorbi îndelung din vinul roşu.

— Cu Matariki a fost altceva, zise ea în cele din urmă.

— Ah, da? sări Kevin. Pentru că avea origini maori? Pentru că la ei nu contează? Dar, de fapt, cum a fost cu tine şi cu Matariki? Şi cu tatăl ei? Cine cu cine nu a vrut să se căsătorească?

Lizzie îşi fulgeră fiul cu privirea.

— Rişti o palmă, Kevin, zise ea. Orice vârstă ai avea. Dar dacă vrei să ştii, eu nu am vrut să mă căsătoresc cu Kahu Heke, tatăl lui Matariki. Iar sarcina lui Matariki nu a avut nimic de-a face cu originile ei. Diferenţa constă în faptul că... ei, da... Matariki a rămas însărcinată cu Colin, şi nu Colin cu Matariki...

Kevin fii pe punctul de a izbucni în râs:

— Ar fi fost şi o minune a medicinei, ripostă el.

— Şi o catastrofă umană, răspunse cu seriozitate Lizzie. Îmi pare rău dacă m-am exprimat neclar. Dar spune tu,

Michael, i-am fi încredinţat noi nepoata noastră lui Colin Coltrane? Am fost totuşi foarte bucuroşi că Riki nu l-a vrut ca tată pentru Atamarie. Iar acum această... Juliet... poartă în pântece pruncul lui Kevin.

— Pentru care am putea-o acoperi cu aur, interveni Michael.

Lizzie clătină cu putere din cap:

— Şi cum îţi imaginezi tu asta? îi cumperi o casă în Dunedin şi o asiguri financiar, dar din punct de vedere social o izolezi total? Ca să crească acest copil ca pe un marginalizat social?

Lui Michael i se ridică sângele în cap. Odinioară, când el fusese deportat din Irlanda, o părăsise pe Kathleen în aceeaşi situaţie. Reuşise să îi strecoare toate economiile lui, dar asta totuşi nu o salvase. În cele din urmă, adusese banii ca zestre într-o căsătorie: Kathleen îi finanţase lui Ian Coltrane emigrarea în Noua Zeelandă, lucru pentru care el îi dăduse numele său lui Sean, însă ani de zile o făcuse pe Kathleen să simtă că pe ea o considera o târfă.

— Ar putea să se mute în alt oraş, spuse Kevin.

Lizzie clătină din cap:

— Şi, cu asta, ea şi copilul se vor sustrage supravegherii tale. Ţie ţi-ar putea conveni, Kevin! Tu te eliberezi, şi bietul copil va trebui să se descurce. Dumnezeu ştie ce va face această Juliet cu el...

Michael îi umplu din nou paharul cu vin.

— Nici chiar aşa, Lizzie, zise el. Femeia nu este totuşi un monstru. Nu şi-o fi dorit ea copilul, dar dacă tot îl are...

Lizzie trase cu putere aer în piept. În mintea ei reveni imaginea unei cocini din Londra, un adăpost mizer, pe care ea îl împărţea cu altă prostituată. Hannah, mamă a doi copii.

— Ah, da? Aşa funcţionează? Se va descurca ea, nu? Ce vă spuneţi voi...?

De multă vreme nu se mai gândise Lizzie la Toby şi la Laura, dar acum parcă simţea alături de ea trupurile lor micuţe, chircindu-se în pat cu teamă, pe jumătate îngheţate, în timp ce Hannah chicotea în patul ei cu amantul. Cum îl chema pe tip...? Laurence ori Lucius? Ori mai întâi fusese Laurence, şi după aceea Lucius? Hannah vorbea mereu de dragoste, dar niciodată când era vorba de Toby sau Laura.

Ne este foame, Lizzie... faci tu rost de ceva de mâncare? Lizzie auzi din nou vocile copiilor, plânsul lor. Ce s-o fi ales de ei, după ce Lizzie fusese expediată în Australia? Pentru că ea furase pâine, pentru a o da copiilor, iar Hannah nici măcar nu o apărase. Dimpotrivă, ea îi distrăsese atenţia judecătorului cu poveşti despre viaţa ei fericită de familie cu Lucius şi cu copiii.

— Dar nu i se poate nega un soi de instinct matern, bătu câmpii Kevin cu tonul lui de medic.

— Da, faţă de pisici! izbucni Lizzie. Faţă de cai, de foci... Dar pe Juliet a ta o să o doară în cot de copilul tău. Poate că banii o să ţi-i ia, dar ce va face apoi cu ei... Nu se pune problema aşa, Kevin. Trebuie să te căsătoreşti cu ea.

— Şi dacă îi vom da bani, pentru a ne lăsa copilul? întrebă Michael fără să se mai gândească.

El nu avea niciun chef de alt copil. Nici el şi nici Lizzie nu mai erau destul de tineri încât să îşi permită aventura educaţiei.

Lizzie ridică din umeri.

— Nu o va face, Michael. Ar fi putut să avorteze imediat.

Kevin respiră şi el adânc. În timpul studiilor, avortul fusese descris drept cea mai gravă crimă.

— Nu privi aşa lucrurile, Kevin, ea ştie că există aşa ceva, nu o lua de naivă! Dacă o părăseşti, probabil că o va face. Deci, iată încă un motiv de a te căsători cu ea, dacă pentru tine reprezintă cu adevărat un păcat atât de grav.

Kevin îşi presă tâmplele cu palmele.

— Dar nu vreau! Dacă mă căsătoresc cu ea... de fapt, nu voiam să mă căsătoresc încă. Şi acum, o femeie ca ea... Nu a fost planificat aşa ceva, a fost doar un joc. Dar acum... dacă mă căsătoresc cu Juliet, mi-am ratat viaţa.

Lizzie şi Michael nu puteau nega asta, chiar dacă Michael privea situaţia mai relaxat. Bine, Kevin trebuia să se împace cu ideea de a avea alături o femeie nu tocmai perfectă, dar oricum Juliet era o frumuseţe şi părea să aibă şi alte calităţi... Iar poziţia lui Kevin în societate nu ar fi fost periclitată. Desigur, gurile rele aveau să şoptească niţel, şi unul sau altul avea să şi ghicească motivul pentru care tânărul şi atrăgătorul medic se aventurase cu adevărat în căsnicia cu o provincială cu origini îndoielnice. Totuşi, în societatea din Dunedin mulţi aveau un trecut mai obscur decât Juliet LaBree. Nimeni nu avea să pună întrebări indiscrete.

— Trebuie doar să fii atent, să o ţii sub control, îl sfătui Michael pe fiul său. Femeia asta este în stare să te ruineze. Doar ceea ce a realizat până acum – nu tăgădui, Kevin, pentru că Jimmy Dunloe mi-a spus că te-ai îndatorat!

— Conform spuselor lui Claire şi ale lui Kathleen, Juliet lasă doar la Mina de aur a doamnelor o avere, adăugă Lizzie. Trebuie să limitezi asta, chiar dacă este mai dificil. Fă-o să priceapă că un medic nu este un proprietar de plantaţii.

Originea lui Juliet legată de o plantaţie din Louisiana devenise între timp cunoscută. Kevin se simţise uşurat după ce aceasta făcuse totul public. Măcar aflaseră că, neîndoielnic, se trăgea dintr-o familie avută.

— Dacă mă căsătoresc cu ea, trebuie să cumpăr o casă, oftă Kevin.

Era practic primul lucru pe care îl pretinsese Juliet, după

ce trecuse peste prima spaimă – momentul în care Kevin îi oferise diagnosticul de gravidă. Pretindea că nu bănuise nimic, şi că era şi ea la fel de înspăimântată precum Kevin.

— Deja începe, oftă Lizzie. Bine, la cumpărarea casei te-am putea ajuta. Într-o măsură rezonabilă. Să nu te gândeşti la un palat pe Upper Stuart Street. Mai bine o gospodărie drăguţă, de exemplu în Caversham...

Lui Kevin îi vâjâia capul când îşi părăsi părinţii şi se întoarse călare la Dunedin pe o ploaie cu şiroaie. Pierdut în sine, cu pelerina strânsă bine pe el, rezista în şa vântului şi gândurilor legate de viitorul lui. Ar fi vrut să însăileze planuri, dar nu putea decât să fie apatic. Nu voia să se căsătorească cu Juliet! Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât îi părea mai groaznică ideea. Niciodată până atunci nu stăruise asupra unor lucruri, precum destrămarea unei mari iubiri. Dacă se gândise vreodată la căsnicie, o văzuse ca pe o relaţie calmă, plăcută, cu o femeie corespunzătoare. Societatea avea o imagine riguroasă despre o soţie de medic. I se cerea angajament social, poate sprijin efectiv în cabinetul soţului, cel puţin participare sinceră la soarta pacienţilor lui. Mai era de dorit şi un interes cultural, iar Kevin nu voia o prostuţă alături de el. Şi-ar fi dorit o soţie receptivă şi sensibilă – o soţie tânără şi modernă, poate cu studii... de fapt, se gândise la o fată ca Atamarie sau ca prietena ei – cum se numea oare aceasta din urmă?

Juliet LaBree corespundea doar parţial acestei imagini. Se întreba dacă ea asta voia, şi tocmai de acest lucru se îndoia Kevin. În ultimele săptămâni avuseseră loc des certuri dacă la una ori alta dintre ocazii chiar fusese nevoie de o rochie nouă, dacă noua şaretă trebuia să fie o modestă şaretă de medic sau ceva mai reprezentativ, mai potrivit pentru excursii de sfârşit de săptămână. Iar acum, el trebuia să îi spună că era posibil ca părinţii lui să îi

finanţeze cumpărarea unei gospodării la Caversham, deci în niciun caz clădirea din oraş în care se aflau cabinetul şi locuinţa lui. Aceasta era de vânzare, iar Juliet adusese vorba despre ea imediat ce aflase că era însărcinată.

Lui Kevin nu îi era teamă de o căsnicie cu o femeie iubită doar moderat, dar îi era groază de certurile la care se aştepta. Va fi vorba despre casă, amenajarea ei, eventualul personal domestic... Până acum, Kevin dispusese doar de o femeie cu ziua, care îi menţinea ordinea în casă, dar Juliet nu avea să se apuce de gătit şi trebuia să se îngrijească şi de bebeluş. Ea nu era dispusă să accepte argumente rezonabile. Deja făcuse apel la lacrimi şi la ţipete. Juliet îi reproşase că îi distrusese viaţa lăsând-o gravidă. Sub acest pretext, ea avea să ridice noi şi noi pretenţii, iar Kevin se săturase deja de ele. Plus că Juliet era o fiinţă fluşturatică, şi în ultimele săptămâni el începuse să se cam îndoiască de fidelitatea ei. Trebuie să suporte toate acele lucruri întreaga viaţă?

Kevin semăna în multe privinţe cu tatăl său, Michael. Ambii aveau şarm, păreau uneori cam comozi şi ocoleau dificultăţile. Ceea ce nu însemna că ar fi fost neserioşi, ba dimpotrivă. Michael fusese credincios decenii întregi primei lui iubiri, iar Kevin îşi urmărise cu hotărâre ţelul profesional şi studiile corespunzătoare. În ciuda intereselor lui secundare, era un medic de excepţie. Ce-i drept, Michael se folosise mereu de Lizzie pentru a-şi rezolva problemele, iar Kevin nu se confruntase niciodată cu piedici reale în calea lui. Lizzie şi Michael îi finanţaseră studiile, locuitorii Dunedinului îl acceptaseră cu bunăvoinţă; până acum, Kevin nu fusese nevoit să lupte pentru ceva. În timpul acestui drum lung şi deprimant făcut călare prin ploaie, îşi dădea seama că nici în viitor nu voia şi nu putea să o facă. Cel puţin, nu în propria casă şi cu propria soţie.

Ploaia se opri abia când Kevin ajunse la Dunedin. În timp ce trecea prin Caversham, îi mai reveni puţin buna dispoziţie. De fapt, era un cartier frumos, parohia reverendului Burton. Aici îşi putea foarte uşor imagina un cabinet, iar prietena cea drăguţă a Atamariei ar fi fost mult mai aproape, dacă, cumva, vreunei eleve îi curgea sânge din nas... Kevin mai că surâse, dar când şi-o imagină pe Juliet într-una dintre aceste gospodării, gătind sau lucrând în grădină... nu, era de neimaginat. Nu putea susţine această luptă. Poate alta, totuşi.

Lui Kevin îi trecu prin minte o idee absurdă când trecu prin dreptul unei clădiri triste, a cărei intrare era pavoazată cu steagurile Angliei şi Noii Zeelande: BIROUL PENTRU RECRUTĂRI DUNEDIN. Cu toată vremea urâtă, în faţa intrării biroului aşteptau trei bărbaţi – biroul probabil că încă nu deschisese. Kevin îi salută.

— Voluntari pentru războiul din Capul Bunei Speranţe? se interesă el.

Bărbaţii, care după îmbrăcămintea modestă şi după şepcile lor arătau a fii de muncitori, îi zâmbiră şi răspunseră la salut.

— Da, domnule!

— Dacă ne acceptă, fu mai cumpătat unul dintre ei.

Kevin se gândi scurt la ultimele evoluţii din războiul cu burii. Luptele începuseră pe 12 octombrie, dar Noua Zeelandă începuse să facă recrutări imediat după zguduitorul discurs al premierului. Curând, primii două sute cincisprezece oameni plecaseră în marş, după ce ministerul apărării făcuse toate eforturile de a aduna echipamentele, vehiculele de aprovizionare şi caii necesari. În cele din urmă, între Noua Zeelandă şi Australia se ajunsese la o cursă – fiecare dintre cele două ţări voia să furnizeze prima ajutor englezilor de la Cap. Câştigase Noua Zeelandă, ale cărei vase ajunseseră la Kapstadt pe

23 noiembrie. Trupa fusese imediat trimisă în nord, şi la începutul lui decembrie intrase în luptă. De atunci, oamenii rezistau bine, în ciuda ciocnirilor aprige. Iar acum, şi pe Insula de Sud se alcătuiau contingente, după ce primii voluntari din Insula de Nord fuseseră expediaţi. În zilele următoare, un transportor de trupe trebuia să plece din Lyttelton, cu un regiment finanţat de cetăţeni bogaţi din Christchurch. Dunedin nu voia nici el să rămână în urmă, şi aici se recrutau voluntari.

În biroul pentru recrutări se zări o mişcare, cineva ridică jaluzelele şi imediat fu descuiată şi uşa pe dinăuntru.

Kevin nu se gândi prea mult. Poate că era o nebunie să dai luptele casnice pe refugiul într-un război real, dar pentru moment era singura soluţie care i se oferea. Cu excepţia părinţilor săi, nimeni nu mai ştia că era în situaţia de a fi tată – Juliet putea să se prefacă, „observând” că era gravidă după ce Kevin pleca. Astfel, lui Kevin nu i se mai putea reproşa că o părăsise. Iar Juliet – unei logodnice de soldat societatea îi putea ierta un pas greşit mai curând decât unei mondene. Ulterior urma să se vadă dacă voia să îl aştepte pe el sau dacă îşi găsea un alt tată pentru copil. Până una-alta, Kevin nu voia să se mai gândească la asta.

CAPITOLUL 6

Recrutarea lui Kevin în infanteria călare din Otago se realiză uimitor de simplu. Imediat ce tânărul medic îşi declină profesia, ochii ofiţerului care făcea primul triaj al recruţilor se luminară.

— De medici avem mereu nevoie! spuse el entuziasmat. Ştiţi cumva şi să trageţi cu arma?

Kevin ridică din sprâncene:

— Provin dintr-o familie de crescători de oi, sir. La fermă toţi ştiu să folosească arma.

Până în urmă cu vreo câteva decenii, acest lucru nu era de la sine înţeles; pe atunci, aproape niciun oier *pakeha* ori maori nu purta armă. Hoţii de animale erau rari, şi niciodată atât de proşti încât să se implice într-un schimb de focuri, şi nici vânat nu prea exista, înainte de sosirea albilor, în Noua Zeelandă nu existau mamifere, cu excepţia câinilor maorilor şi a unei specii de liliac. Păsările care trăiau la şes erau mai curând leneşe, şi erau prinse folosind capcane, sau exemplarele active noaptea erau pur şi simplu colectate ziua. Apoi un vas a adus iepuri pe Insula de Sud, care în lipsa unor duşmani naturali au devenit rapid o plagă. De atunci, carnea de iepure a făcut parte din meniul de la ferme, şi curând din cel al satelor maorilor, şi fiecare băiat de opt sau zece ani a învăţat să îi vâneze cu arma.

— Călăriţi? întrebă plin de speranţe ofiţerul.

Kevin zâmbi şi arătă spre calul bălan priponit în faţa biroului:

— Calul meu se prezintă şi el ca voluntar.

Semnarea documentelor a fost o simplă formalitate. Voluntarii au fost strânşi într-o tabără de lângă Waikouati, unde au fost şi echipaţi. Văzându-se pentru prima dată în uniforma kaki, Kevin zâmbi în sinea lui. Cel puţin tatăl lui, Michael, nu îi putea reproşa că fusese vârât într-unul dintre vestoanele roşii ale militarilor britanici, atât de urâte în bătrâna Irlandă. Războaiele moderne necesitau uniforme de camuflaj, iar Kevin remarcă, uimit, că în noile uniforme se putea pierde în peisaj la propriu. În plus, bărbaţii au mai primit o instrucţie superficială de bază, la sfârşitul căreia şi-au ales ei înşişi ofiţerii – o practică uzuală în regimentele de voluntari. Ca proaspăt medic militar, avansă imediat la gradul de căpitan. Apoi au ajuns foarte

repede pe un vas – între recrutarea lui Kevin şi îmbarcare s-au scurs mai puţin de trei săptămâni, care i-au fost de ajuns să se simtă ca pe cărbuni aprinşi. Mai trecuse doar o dată, scurt, pe acasă, pentru a-şi lua câteva lucruri personale şi a discuta rapid cu partenerul lui. În privinţa acestuia, Kevin se arătă foarte generos. Cabinetul medical îi revenea lui Christian – dacă se întorcea, Kevin trebuia oricum să o ia de la început. Ca o condiţie, el îi ceru prietenului său păstrarea tăcerii.

— Am să scriu familiei mele imediat ce voi fi pe mare, să nu ai nicio grijă. Dar acum... eu... nu aş vrea să discut chestiunea aceasta cu războiul. Pur şi simplu am nevoie... de un timp pentru mine.

Christian Folks râse:

— Tu pleci la război ca să fii singur? Interesantă idee. Dar chiar trebuie să fugi imediat la capătul lumii doar pentru a scăpa de această Juliet? Omule, eu te invidiam din cauza ei!

Pentru Juliet, Folks nu era o „victimă” corespunzătoare. El se căsătorise imediat după terminarea facultăţii cu o prietenă din copilărie.

— Ea are calităţile ei, spuse criptic Kevin. Dar uneori... Fir-ar să fie, nu vreau să vorbesc despre asta. Ţine-ţi gura trei săptămâni, da?

Oricine te-ar întreba, le spui... Din partea mea le poţi spune că am plecat în migraţiune cu maorii...

Christian duse explicativ un deget la tâmplă:

— Ei migrează vara, Kevin, acum este deja toamnă. Iar mama ta oricum nu mă va crede. Cu ce trib ai fi plecat?

Lizzie şi Michael trăiau într-o deosebit de bună vecinătate cu tribul Ngai Tahu, şi ca adolescenţi Kevin şi Patrick îi însoţiseră pe maori în migraţii. Tribul din Lawrence făcea asta doar rar, şi niciodată cu tot efectivul. Motivul esenţial al migraţiilor mai îndelungate al triburilor

era foamea. Când se epuizau rezervele ultimului an, triburile plecau în munţi, ca să pescuiască şi să vâneze. Cei din Ngai Tahu, din Tuapeka, nu aveau nevoie de aşa ceva. Ei aveau câmpurile şi oile lor, iar în anii foarte păguboşi căutau aur. Zăcămintele aurifere din râul de lângă Elizabeth Station erau un secret bine păstrat de familia Drury şi de Ngai Tahu.

— Atunci, spune-le altceva, îmi este indiferent. Doar să mă lase în pace!

Kevin îşi îmbrăţişă scurt prietenul încă o dată şi ieşi din cabinet. Nu era nefericit; între timp, aventura începuse să îl atragă.

La început, Lizzie şi Michael nu au ştiut nimic despre hotărârea luată de către fiul lor, dar asta nu îi neliniştea. Nu era ceva neobişnuit să nu primească veşti de la el timp de trei săptămâni.

— Trebuie mai întâi să digere situaţia, îi spusese Michael soţiei, după ce trecuseră două săptămâni fără niciun semn de viaţă din partea lui.

— Mai întâi de toate trebuie să o lămurească pe domnişoara Juliet că naşterea unui copil nu înseamnă neapărat o casă în centrul Dunedinului, opinase cu severitate Lizzie. Asta nu o să îi cadă bine. Femeia îl ţine sub papuc. Să sperăm că nu va face cine ştie ce...

Nici Patrick nu a ştiut iniţial nimic despre dispariţia fratelui său şi plecă în munţii din Otago, pentru a inspecta oile, care la sfârşitul verii fuseseră aduse la ferme de pe platou. Patrick dădu sfaturi crescătorilor, recomandă vânzări sau cumpărări şi ocazional medie între baronii crescători de oi fuduli şi ciobanii maori siguri pe ei. Când el avea să revină, Kevin urma să se afle de mult pe mare.

În fond, doar Juliet şi Roberta au fost îngrijorate de locul în care s-ar afla Kevin. Roberta i-a scris Atamariei despre dispariţia acestuia. Nu îndrăznea să îl întrebe pe Christian

despre partenerul lui de afaceri, iar Patrick era plecat.

În scrisoarea ei, Roberta se plângea că „înnebunesc imaginându-mi ce i s-ar fi putut întâmpla”, însă nu îşi imagina ce lucru groaznic i se putea întâmpla unchiului ei pe Insula de Sud neozeelandeză. Mai ales ceva care să explice o dispariţie fără urme. Fireşte că el ar fi putut fi rănit într-un accident ori să fi murit, dar asta s-ar fi auzit în Dunedin. Mai departe, Roberta comenta: „Oricum, nu a plecat cu domnişoara LaBree. Pe ea am văzut-o de curând, dar arăta rău”.

Atamarie intui exact soluţia misterului. Kevin o părăsise pe Juliet, şi se întreba doar de ce el fusese nevoit să dispară. Dar Atamarie nu îşi făcea griji. O asigură pe Roberta că Kevin avea să reapară. Şi, dacă Roberta avea noroc, până atunci Juliet urma să dispară din peisaj.

Juliet turba de furie din cauza plecării lui Kevin, dar oricum nu era deosebit de îngrijorată. Nu îşi putea imagina că prietenul ei îşi va părăsi locuinţa şi cabinetul pentru a o lua de la capăt în alt loc. În definitiv, nu îşi luase lucrurile personale, şi nici contul nu şi-l lichidase, iar Juliet putea primi în continuare credite pe numele lui. Probabil că el avea nevoie de ceva timp pentru a se acomoda cu noua situaţie. Juliet spera că nu urma să dureze prea mult, pentru că nu voia să apară în faţa preotului cu burta la gură.

Când primi scrisoarea de la Kevin, parcă se prăbuşi din nori. Orbită de furie, aruncă într-o valiză câteva lucruri şi se gândi să închirieze o trăsură. Dar ar fi fost prea scump şi nu putea ajunge cu trăsura la Lawrence.

Juliet se gândi repede şi plecă la căsuţa din Caversham închiriată de Patrick. Era un loc rustic, posedând, înainte de toate, grajduri cu cai. Patrick avea trei cai – nu dintr-o rasă atât de bună ca ai lui Kevin, dar erau doi cai de încredere pentru o călătorie şi un mânz. Acesta din urmă

se afla acum în grajd, ceilalţi fiind la drum cu Patrick.

Juliet avu noroc şi dădu peste tânărul care îngrijea caii în lipsa lui Patrick. Un irlandez mărunt, cu părul roşu, care cu siguranţă că se pricepea să conducă şi atelaje. Pe care normal că Juliet îl făcu imediat praf.

Cu toate acestea, tânărul păru sceptic când ea îi expuse problema ei.

— Da, ştiu că dumneavoastră sunteţi o cunoştinţă a domnului Patrick, care... ăăă...

— Sunt logodnica fratelui său, îl informă Juliet pe un ton corespunzător. Dar, pe moment, domnul Drury este plecat, iar eu trebuie să vorbesc urgent cu părinţii lui. Aş fi vorbit cu Patrick să mă ducă personal, dar şi el este plecat. Aşa că fă-mi plăcerea şi înhamă acest cal. Eu... de fapt, soţii Drury te vor plăti.

Tânărul îşi muşcă buzele.

— Dar calul este încă mic, iar călătoria este îndelungată. Trebuie să o anunţ pe mama mea. Şi nu ştiu dacă domnul Patrick...

— Domnul Patrick va fi bucuros să îmi facă un serviciu, susţinu pe un ton impunător Juliet. Iar pe la părinţii tăi putem trece în drum. La naiba, nu face din asta o problemă! Tu duci calul de la un grajd al familiei Drury la un alt grajd al aceleiaşi familii, iar pe drum nu te va răpi nimeni, nici pe tine, nici pe cal. Aşa că înhamă animalul!

Randy, tânărul, se supuse, dar drumul până la Elizabeth Station fu parcurs chinuitor de încet. Randy părea foarte îngrijorat să nu solicite prea mult tânăra iapă, şi de aceea au mers la pas ore în şir.

Drumul era bun şi ar fi putut fi străbătut repede, cu toate că ploua. Asta o călca pe nervi pe Juliet. Oare în ţara asta ploua mereu?

— Acestea sunt lacrimile zeiţei maorilor, răspunse Randy, când în cele din urmă Juliet se plânse de vreme.

Este foarte amuzant, maorii spun că la început cerul şi pământul au fost o pereche. Zeitatea cerului se numea Răngi, iar cea a pământului Papa. Dar au trebuit să se despartă, şi din cauza asta Răngi plânge aproape în fiecare zi.

Juliet ridică privirea spre cer.

— Stăpâneşte-te, Răngi, murmură ea. Şi altora le-au plecat cei dragi şi nu se mai smiorcăie tot timpul!

Desigur că Răngi nu răspunse şi picăturile de ploaie continuară să cadă pe prelata şaretei lui Patrick. Pardesiul elegant, dar subţire, al lui Juliet se umezise deja, iar ea îşi reproşa că nu îl pusese pe băiat să folosească o căruţă mai mare. Ar fi fost nevoie de doi cai, dar asta nu o mai privea pe Juliet.

Citea pentru a mia oară, morocănoasă, rândurile prin care Kevin îi explica dispariţia sa. El nu mai lua în considerare chestiunea căsătoriei. În loc de asta, vorbea despre datoria patriotică. O aiureală, până acum nu manifestase niciodată vreo simpatie deosebită pentru patria neozeelandeză. Iar ţara aceea... Juliet privi nefericită peisajul îngreunat de ploaie. Tocmai treceau prin zona vechilor câmpuri aurifere.

— Gabriels Gully, îi explică Randy, care se plictisea de asemenea, arătând către terenul pustiu, cu smocuri rare de iarbă, întrerupt doar când şi când de resturile triste ale unei aşezări cu mai multe colibe din lemn. Încet, vegetaţia se reface, dar ani de zile pe aici a fost doar un deşert de nămol. Căutătorii de aur l-au tot săpat, până când au distrus şi ultimele rădăcini.

— Şi măcar s-au îmbogăţit toţi? întrebă Juliet cu un interes moderat.

În principiu, ea ştia răspunsul. Acesta era acelaşi pentru toate terenurile aurifere: celor câţiva câştigători li se adăugau mii de existenţe eşuate.

— Părinţilor domnului Patrick le-a ajuns de o fermă, zise Randy. Suntem pe aproape, domnul Patrick spune că ei stau la doar câţiva kilometri de Lawrence. Putem să ne interesăm în localitate.

În Lawrence locuiau acei puţini rămaşi după furia aurului. Era o localitate cu specific rural, un loc de aprovizionare pentru fermierii din jur. Nu avea mai mult de un local, o prăvălie cu diverse şi o cafenea, dar bineînţeles că oricine ştia unde se afla ferma familiei Drury. Puţinii trecători aflaţi pe drum în ciuda vremii o priveau curioşi pe femeia din şaretă. Această frumuseţe exotică, îmbrăcată dacă nu practic, măcar elegant, avea să fie a doua zi subiect de discuţii în localitate.

Randy ascultă indicaţiile şi îndreptă tânăra iapă spre munte, pe drumuri încă bune, dar cu noi curbe, mai abrupte şi mai multe. Iapa dădea semne de oboseală şi birui ultimii kilometri chinuitor de încet. Cum avea să se mai întoarcă în oraş, dacă animalul nu mai făcea faţă drumului?

Aici, peisajul era încântător: păduri de fagi străbătute de pâraie, mici hăuri şi pereţi stâncoşi. În ciuda norilor joşi, se vedeau în fundal munţii cu vârfuri impozante, acoperite de zăpadă. Însă Juliet nu avea ochi pentru acestea. Ea era orăşeancă, amatoare de distracţii nocturne, cu toate că în ultimul timp avusese nevoie de mai mult somn... Poate că ideea cu sarcina nu fusese chiar cea mai bună.

— Iată, iată, aici este cascada! exclamă în sfârşit Randy după un şir de serpentine fără de sfârşit pentru Juliet. Casa trebuie să fie acolo, sus!

Acum se vedea clar casa, aflată mai sus de cascada şi de iazul în care se vărsa aceasta. O casă robustă, o gospodărie solidă – dar o deziluzie pentru Juliet. Ea şi-o imaginase ca pe o construcţie modernă, asemănătoare vilelor de pe plantaţiile patriei ei. Familia Drury trecea

drept una avută. Eh, poate că aşa se construia aici... Juliet se hotărî să nu se lase dezamăgită. Aceşti oameni trebuiau să o ajute, să găsească o soluţie pentru ea şi pentru acest copil afurisit, soluţie despre care ea însăşi nu avea idee cum ar fi trebuit să arate.

Randy opri calul în faţa casei, dar nu părea să intenţioneze să o ajute pe Juliet să coboare. În loc de asta, deja bătea la uşă, mânat de nevoia stringentă de a se pune la adăpost, pe sine şi calul lui.

Venirea lor fusese deja observată din interior. În nişte blugi purtaţi şi o cămaşă de muncitor forestier, oferind o privelişte mai puţin distinsă decât la dineul familiei Dunloe, Michael Drury deschise uşa.

— Păi, pe vremea asta... Patrick? Privirea lui Michael căzu pe micuţa iapă, pe care fireşte că o recunoscu deîndată. Dumnezeule... asta-i Lady! Drumul până aici nu este cam greu pentru ea?

Lizzie, care apăru în spatele lui, îl observă prima pe tânăr şi păli.

— Dar tu eşti băiatul de la grajd. Ce... ce cauţi aici?

Randy zâmbi, ca să o liniştească.

— Nimic, doamnă Drury. Domnul Patrick este încă plecat, dar *lady* spunea că este urgent, şi de aceea...

— Iapa a fost de părere că este urgent? se miră Lizzie, dar apoi o văzu şi pe Juliet, care se căznea să coboare din şaretă.

Rochia ei modernă şi strâmtă îi permitea doar paşi micuţi.

Lizzie se îndreptă spre ea, părând că nu se sinchisea de capotul ei larg, de modă veche. Şi ea fusese mai impunătoare la Dunedin. Era de neconceput că această persoană scundă, rotunjoară, cu părul blond-închis strâns neglijent în vârful capului, era o clientă preţuită a magazinului Mina de aur a doamnelor.

— Domnişoară LaBree! o salută ea pe vizitatoare. Cerule, unde este Kevin? Cum de v-a putut trimite singură aici, şi încă pe vremea aceasta? Dar intraţi în casă. Şi tu – cum te cheamă? Randy, nu?

Randy răspunse că mai întâi trebuia să ducă iapa în grajd. Părea cam mâhnit că şi Michael remarcase că drumul fusese prea greu pentru micuţa iapă. Spera să nu aibă necazuri mai mari cu domnul Patrick.

În cele din urmă, Michael se ocupă de băiat şi de iapă, în timp ce Lizzie o conducea în casă pe Juliet. Interiorul nu era mult mai impunător decât exteriorul. Existau câteva piese de mobilier drăguţe, importate din Anglia, dar cele mai multe dintre ele erau scaune şi mese rustice. Lizzie dădu să îi ia pardesiul lui Juliet, dar aceasta refuză.

— Da, deci ştiţi, presupun, unde se află Kevin, trecu ea imediat la subiect. Să vă fi scăpat asta?

Juliet dezbrăcă pardesiul fără niciun ajutor, apoi aruncă pe masă scrisoarea primită de la Kevin, mototolită.

Lizzie luă scrisoarea şi citi repede cele câteva rânduri. Păli din nou şi se luptă cu panica tot mai mare ce creştea în ea. Război. Kevin plecase la război... avea să fie împuşcat...

Lizzie se prăbuşi pe un scaun.

Juliet nu reţinu nimic din groaza ei.

— A fost ideea dumneavoastră? întrebă ea cu o voce stridentă.

Lizzie o fulgeră cu privirea şi mai că râse isteric.

— Apropo de tema „instinct matern”, ripostă ea. Dacă aveaţi măcar o urmă de aşa ceva, domnişoară Juliet, aţi fi ştiut, că nicio femeie normală nu şi-ar trimite fiul la război! Ca să preîntâmpine o căsătorie! Băiatul acesta prost! Dacă îl împuşcă...

Lizzie îşi răvăşi părul, făcându-l şi mai încâlcit.

Juliet ridică din sprâncene. Cum putea o femeie să

ajungă în halul acesta?

— Nu o să îl împuşte nimeni, el este medic militar, rosti ea calmă. Nimeni nu o să tragă în el. În privinţa lui Kevin, nu îmi fac griji.

Lizzie o fulgeră din nou cu privirea. Propriile ei griji ajungeau fără nicio problemă pentru doi. Înainte de a apuca să riposteze, intră Michael. Randy rămăsese să se ocupe de cal.

— Domnişoară LaBree. Michael apelă la bunele lui maniere, sărutând mâna frumoasei prietene a fiului său. Ce vă aduce la noi?

— Asta! spuse sec Lizzie şi îi întinse scrisoarea de la Kevin. Presupun că la poştă se află o scrisoare asemănătoare şi pentru noi. Nu am luat în serios dificultăţile lui Kevin. Dar acum ştim mai bine: în loc de a se căsători cu această damă – ea arătă spre Juliet –, preferă să se lase împuşcat.

Şi Michael deveni serios după ce citi scrisoarea, dar îşi reveni mai repede decât soţia lui.

— Nu e tocmai măgulitor pentru dumneavoastră, domnişoară Juliet, zise el zâmbind. În rest... nu te agita, Lizzie, Kevin este medic. Va lucra într-un spital, cu puţin noroc mult în spatele liniilor de luptă. Întrebarea este ce facem noi cu „moştenirea” lui...

— Nu spune aşa ceva... murmură Lizzie.

Juliet puse mâna pe abdomen.

— Deci, măcar despre asta ştiţi, spuse ea sarcastic.

Michael încuviinţă.

— Kevin ne-a comunicat că va fi tată, o informă el pe tânără. Iar noi l-am sfătuit să vă ia de soţie. Numai că el a ales altă soluţie, cel puţin ca să mai amâne problema. Dumneavoastră ce vă gândiţi să faceţi acum, domnişoară LaBree?

Juliet ridică din umeri.

— Eu sunt total lipsită de mijloace, explică ea scurt. Mă bazam pe faptul că Kevin...

— Eu cred că va primi o soldă, spuse Michael calm. Cu siguranţă că veţi avea acces la bani, dumneavoastră şi copilul, şi veţi putea duce o viaţă modestă. Când se va întoarce...

— Eu trebuie... Copilul trebuie să îl... în Dunedin? Fără tată?

Juliet îl privi consternată.

— Dumneavoastră puteţi spune că el s-ar fi căsătorit cu dumneavoastră, dacă ar fi ştiut de vlăstar. Kevin a urzit asta cu pricepere, Lizzie, trebuie să recunoaştem...

Michael îi făcu cu ochiul soţiei sale, a cărei panică dispărea încet. Lizzie reîncepu să gândească. Michael şi această impertinentă, Juliet, aveau dreptate. Ca medic, Kevin nu era în mare pericol, iar acest război... Anglia trimitea o sută de mii de soldaţi împotriva unei mâini de ţărani răzvrătiţi. Deci, o mare baie de sânge nu putea să aibă loc acolo, cel puţin nu de partea britanicilor.

— Michael, las-o baltă, îşi întrerupse ea soţul. Eu pot să înţeleg că domnişoara Juliet s-ar supune fără nicio plăcere trecerii pe sub furcile caudine ale societăţii. Iată o altă ofertă, domnişoară Juliet: puteţi rămâne aici, la Elizabeth Station, să aduceţi copilul pe lume. Războiul nu poate dura mult – se prea poate să se încheie înainte de a ajunge Kevin acolo. La superioritatea numerică pe care o au englezii...

Michael, căruia îi făcea evidentă plăcere să o hărţuiască niţel pe Juliet, se încruntă:

— S-au luptat ei şi cu irlandezii, susţinu el cu mândrie, şi totuşi noi am rezistat ani de zile, noi...

Lizzie îi făcu semn să se oprească:

— Împotriva irlandezilor nu au trimis trupe dintr-o jumătate de imperiu, interveni ea scurt. Şi scuză-mă,

dragule, dar cu doar câţiva producători de alcool din munţii britanici au putut să cadă mai curând la învoială, decât cu o ţară plină de mine de diamant şi de aur, aflată în mâinile unor fanatici religioşi. Şi, după cât se aude, chiar şi Biserica Scoţiei este generoasă cu burii. Ăştia sunt în stare să închidă minele pentru că lui Dumnezeu nu îi este plăcut să devii bogat fără să te speteşti pe ogoare. Anglia nu va permite asta.

Scurtul schimb de replici politice dintre Lizzie şi Michael îi dădea răgaz lui Juliet să pregătească un răspuns, dar – ceea ce rar se întâmpla – ea rămăsese fără cuvinte. Să stea aici? Luni de zile la rând, în singurătăţile acestea...

— Deci, domnişoară Juliet, dumneavoastră ce părere aveţi? reveni în cele din urmă Lizzie la vizitatoarea ei.

Julie îşi făcea de lucru cu bordura jachetei.

— Aici? Dar aici nu se poate aduce pe lume un copil... fără medici, fără moaşe...

Lizzie zâmbi:

— Cei trei ai mei au venit pe lume aici. La câţiva kilometri distanţă este un sat maori. Moaşa este excepţională, mult mai pricepută decât oricare *pakeha...*

Juliet se uită îngrozită la ea. Din rău în mai rău. Luni de zile, izolată cu Lizzie şi Michael, găsea că era suficient de rău. Dar şi cu băştinaşi?

— Vă poate lua Kevin când se întoarce, continuă Lizzie.

Încet, încet i se întrezăreau şi ei şansele oferite de neconvenţionala soluţie la care recursese Kevin. Poate că Juliet avea să rămână la Elizabeth Station până la naşterea copilului, dar cu siguranţă nici măcar o lună în plus. Pe urmă, putea ea să se ocupe de copil. Nu era chiar dorinţa ei arzătoare, dar poate aveau să se găsească şi alte posibilităţi. De exemplu, Matariki şi Kupe nu aveau niciun copil, poate că ei puteau creşte nepoata ori nepotul lor la Parihaka. Lipsită de orice compătimire, Lizzie o privea pe

tânără cum se lupta cu îndoielile ei. Juliet îşi freca lobul urechii. La Elizabeth Station avea să moară de plictiseală după câteva zile.

— Vă mai puteţi gândi, nu trebuie să rămâneţi aici imediat, adăugă Lizzie.

Socotea că era foarte posibil ca, la Dunedin, Juliet să găsească o soluţie mult mai urâtă şi interzisă, dar oricum definitivă a problemei. Pentru Lizzie, avortul nu era la fel de rău ca pentru fiul ei şi pentru soţul ei, un catolic habotnic. În fosta ei meserie, umbra făuritoarei de îngeri plutea mereu asupra ei şi a celorlalte fete. Iar unii copii – Lizzie îşi aminti iarăşi de Toby şi Laura –, după părerea ei, mai bine nu s-ar fi născut niciodată.

Michael părea mânat de aceleaşi gânduri, dar privea chestiunea cu mai puţină bunăvoinţă.

— Ar fi o prostie, Lizzie. Juliet... de acum mă adresez simplu, Juliet, domnişoară LaBree, nu-i aşa? Desigur că rămâneţi aici acum, doar nu vă lăsăm să plecaţi din nou pe o vreme ca aceasta, singură, însoţită doar de Randy... Nu, nu, nici vorbă. El se întoarse spre Juliet şi mimă chiar şi un surâs cald. Sus capul! Veţi avea bebeluşul dumneavoastră, iar când vine Kevin, ceea ce se va petrece sigur cât de curând, se poate căsători cu dumneavoastră.

În timp ce Michael vorbea, uşa casei se deschise din afară, dar niciunul dintre cei trei nu reacţionă. Nu putea fi decât Randy, care terminase treaba la grajd. Totuşi, în cameră îşi făcu apariţia un bărbat mai înalt, în pantaloni şi pelerină de ploaie, care tocmai ridica de pe cap o pălărie cu boruri late, plină de apă.

Patrick Drury, aflat în drum de la Otago la Dunedin, trecuse pe la Lawrence şi, având în vedere vremea, se hotărâse să înnopteze la părinţi. Spre surprinderea lui, la grajd dăduse de Lady şi de Randy.

Acum, stătea în camera de zi a părinţilor şi privea când

la unul, când la altul. Apa se scurgea încă de pe pelerina lui, iar el îşi netezea nervos părul umezit.

— Nu trebuie să facă el asta! zise el calm. Kevin poate să rămână unde vrea el. Eu mă voi căsători cu domnişoara LaBree!

CAPITOLUL 7

Topometria nu era una dintre materiile preferate ale Atamariei, dar era o importantă componentă a studiilor de inginerie, şi desigur că în Noua Zeelandă se bucura de mare apreciere. Ca şi mai înainte, erau cartografiate şi valorificate doar unele părţi ale ţării. Mulţi absolvenţi ai studiilor probabil că aveau să îşi petreacă întreaga activitate profesională cartografiind, şi chiar erau mulţumiţi de asta. Spre deosebire de ei, Atamarie ţintea mai departe. Ca şi până atunci, rămăsese fascinată, înainte de toate, de aviaţie. Se dedica fără entuziasm calculelor topografice, dar avea succes: ca şi la celelalte materii de studiu, îi era uşor să îi depăşească pe ceilalţi studenţi, iar angajamentul ei dincolo de orele de studiu a fost răsplătit: în toamna anului 1900, profesorul Dobbins le-a pregătit o surpriză deosebită celor mai sârguincioşi dintre studenţii lui.

— Imaginaţi-vă că încă din acest an se va înfiinţa un nou parc naţional! le destăinui el studenţilor din clasa Atamariei. Pe Insula de Nord, pe muntele Egmont.

Atamarie deveni atentă. În apropiere de muntele Egmont se afla şi Parihaka. Ea cunoştea muntele şi cum îl denumeau maorii: Taranaki. Numele de Egmont i-l dăduse căpitanul James Cook, care fireşte că nu se obosise să se intereseze la băştinaşi cum îi spuneau ei impunătorului vulcan.

Profesorul continuă:

— Înainte de asta, mai este ceva de lucru în domeniul topografiei. Şi fireşte că statul nu va cheltui mulţi bani cu asta. De aceea el s-a adresat universităţilor, şi în mod special nouă!

Studenţii reacţionară cu entuziasm. Dobbins râse şi continuă:

— Accept cu plăcere onoarea, mai ales că îmi permite să îi învăţ pe cei mai talentaţi studenţi ce înseamnă studiul pe teren. Vom organiza o expediţie, pe durata a mai multor săptămâni. Cartografierea unor regiuni neexplorate până acum. Acolo sus domneşte...

El îşi răsfoi notiţele.

Atamarie interveni:

— Pe munte nu cresc multe. Acolo, de cele mai multe ori există zăpadă. Măsurătorile vor fi stingherite de peisajul abrupt, vor fi necesare căţărări. Taranaki este înconjurat de păduri tropicale, cu ploi zilnice. Acolo plouă aproape permanent, este una dintre zonele cele mai umede din ţară. Ea zâmbi şi adăugă: Maorii spun că Răngi plânge din cauza certei dintre zei...

Dobbins se încruntă:

— Cearta căror zei, domnişoară Turei? Se pare că dumneavoastră cunoaşteţi bine problema. Aţi fost acolo?

Atamarie povesti că urcase o dată muntele, împreună cu o tohunga, care le relatase copiilor din Parihaka povestea nefericitului vulcan îndrăgostit, le vorbise şi săvârşise chiar unele ritualuri pentru a face pace între zei.

— Iar dincolo de pădurea tropicală, continuă ea, sunt pământuri ale fermelor. Pământ roditor, doar pământ vulcanic. Dar în jurul acestuia sunt dispute. Este posibil ca fermierii *pakeha* să facă necazuri şi în legătură cu topografierea. Şi nu vor ceda.

Dobbins zâmbi.

— A fost foarte lămuritor, domnişoară Turei, mulţumesc. Apropo, mă bucur foarte mult că am decis să fac posibilă participarea dumneavoastră la expediţie. Fireşte, doar dacă doriţi – şi dacă părinţii vă permit. În rest, vor participa doar studenţi din anii superiori. În cazul dumneavoastră, noi am cumpănit...

Profesorul se opri. Nu era oportun să abordeze problema femeilor. El însuşi cugetase îndelung şi discutase cu toţi colegii săi, dacă era acceptabil ca o singură fată să fie trimisă în expediţie cu un grup format numai din studenţi. Apoi ajunsese la convingerea că nu apărarea virtuţii conta, ci doar pregătirea ştiinţifică a Atamariei. Fata, respectiv părinţii ei trebuiau ei înşişi să decidă dacă ea voia să facă această călătorie fără o supraveghetoare însoţitoare.

— Dar dacă mai sunteţi şi o cunoscătoare a locului...

Atamarie ridică din umeri.

— Merg cu plăcere. Dacă totuşi sunteţi interesat de adevăraţi cunoscători ai zonei, întrebaţi în Parihaka. Maorii vieţuiesc de secole în jurul muntelui Taranaki şi îl cunosc bine.

— Şi vă vor împuşca pe la spate dacă înfigeţi un jalon topografic în sfântul munte, o ironiză unul dintre studenţi.

Atamarie îi aruncă o privire furioasă, apoi îşi spuse că acesta vorbea probabil doar din invidie. Individului i-ar fi plăcut să plece şi el.

— Maorii susţin înfiinţarea parcului naţional, îi sări în ajutor Dobbins. Domnişoara Turei are dreptate. Dacă există o opoziţie, aceasta vine din partea fermierilor stabiliţi acolo. Dar nu la pământurile lor ne referim. Este vorba practic de o suprafaţă circulară în jurul muntelui Egmont. O bună ocazie de a reînnoi măsurătorile suprafeţelor circulare. Domnule Potter, spuneţi-ne ce ştiţi dumneavoastră despre asta...

Atamarie ştia că toamna nu era momentul cel mai

potrivit pentru a vizita muntele Taranaki şi cu atât mai puţin de a-l escalada, în zona superioară, acum putea ninge, şi de altfel muntele de cele mai multe ori era acoperit cu o pătură de nori. În pădurea de la poalele muntelui nu îngheţai, dar Atamarie se aştepta la trei săptămâni de umezeală maximă. În ce privea permisiunea părinţilor, nu îşi bătea capul cu ea. Noţiunea de damă însoţitoare nu făcea parte din vocabularul maorilor, şi până şi bunicii ei erau deprinşi cu tinerele independente. Lizzie îşi făcea griji în legătură cu permeabilitatea cortului Atamariei şi dacă sacul ei de dormit era suficient de călduros, iar Matariki nici măcar nu pierdu timpul cu asemenea gânduri, ci imediat invită întregul corp expediţionar să îşi facă baza la Parihaka.

În realitate, doar adversităţile toamnei îi mai reţineau pe Dobbins şi pe studenţii lui. Ei parcurseră comod, cu trenul, cea mai mare parte a drumului către Blenheim, dar traversarea mării cu feribotul până în Insula de Nord se dovedi mai neplăcută decât de obicei. Nu fără oarecare bucurie maliţioasă, Atamarie urmărea cum colegii ei, mai toţi cam verzi la faţă, atârnau peste balustrada vasului. Doar un tânăr se ţinea la fel de bine ca ea, poate pentru că era interesat mai mult de motorul vasului cu aburi decât de starea stomacului său.

— Clătinatul ar putea fi compensat, i se adresă acesta profesorului Dobbins, nu foarte interesat din cauza răului de mare. Cu nişte stabilizatoare. De exemplu, ataşând în părţile laterale ale vasului un soi de plute...

Atamarie interveni şi ea:

— Ar ajuta şi dacă spaţiile pentru pasageri ar fi dispuse oscilant, şi ar rămâne mereu la orizontală.

— S-a încercat deja, o informă tânărul. Henry Bessemer, 1875. Nu a funcţionat.

Dezamăgită, Atamarie se bosumflă, ştiind că aşa făcea

praf majoritatea tinerilor. În mod normal, nu prea o interesa asta, dar pe acest student destupat i-ar fi plăcut să îl impresioneze. Din păcate, el era preocupat doar de ideea ameliorării stabilităţii vasului – privea atent dincolo de balustradă, căutând parcă locurile de plasare ale „plutelor” lui.

— Pentru stabilizatoare există deja un patent, Pearse, interveni Dobbins, şi duse mâna la gură. Oh, Doamne, cu cât vorbiţi mai mult despre asta, cu atât mă simt mai rău... Dar căutaţi la Christchurch, cred că era acum vreo doi ani...

Studentul oftă preocupat.

— Nu voi mai avea ocazia aceasta, răspunse şi se întoarse. Nu voi mai primi o legitimaţie pentru bibliotecă.

Făcu vreo doi paşi pe punte, ca şi cum ar fi intenţionat să încheie această discuţie. Lui Dobbins se pare că îi convenea, pentru că se aplecă peste balustradă, cu o intenţie evidentă.

Atamarie îl privi mai atent pe studentul căruia profesorul i se adresase cu numele de Pearse. Acesta avea părul castaniu, tuns scurt, o faţă rotundă, şi părea doar puţin mai în vârstă decât ea.

— Aţi încheiat deja studiile? îl întrebă ea mirată. Păreţi atât de tânăr... Le-aţi început mai devreme decât ceilalţi?

Tânărul clătină din cap:

— Ar fi fost bine... De fapt, nu am studiat deloc. Am audiat doar câteva prelegeri. De cele mai multe ori, cu anul doi, iar profesorul a fost atât de amabil, încât mi-a permis asta, deşi eram doar îngrijitor la laboratoarele institutului. Părinţii mei nu îşi pot permite să îmi plătească studiile. Mai dispun de câteva luni de muncă în Christchurch. Plus, acum, expediţia... este foarte amabil din partea profesorului Dobbins, care mi-a oferit posibilitatea de a participa la ea. Institutul va suporta o

parte mică din cheltuieli. Dar apoi nu mai dispun de niciun ajutor şi va trebui să mă întorc la Temuka. Temuka era un orăşel la nord de Timaru, pe coasta estică a Insulei de Sud. Când am împlinit douăzeci şi unu de ani, am primit în apropiere o sută de hectare de teren. Aşa că voi deveni fermier...

Tânărul părea nefericit.

— Îmi pare rău, murmură Atamarie. În legătură cu studiile. O sută de hectare de teren în Canterbury sunt, desigur, foarte...

Fata nu îşi găsea cuvintele. Tăcu descurajată.

Pearse râse şi îi aruncă o privire.

— Situaţia nu este ademenitoare. Reprezintă o adevărată schimbare. Fetelor din Canterbury Plains în general le sclipesc ochii când aud numărul de metri pătraţi, dar adevăratul termen este de „neted ca în palmă”. Terenul este foarte plat.

Atamarie râse. Îi plăcea discuţia, care devenise aproape un flirt.

— Eu vin din Otago, acolo avem mai mult munţi. Dacă, de disperare, vreţi să vă aruncaţi de undeva...

— Nu din disperare. Cel mult... Dar vă rog să mă scuzaţi, încă nu m-am prezentat. Pearse, Richard Pearse.

— Atamarie Parekura Turei, se recomandă şi ea.

— Ştiu. La colegiu sunteţi cunoscută. Unica fată. Şi cea mai bună din an. Cum vă imaginaţi chestiunea cu spaţiile oscilante?

Concentrată, Atamarie îşi coborî privirea spre apă.

— Lăsaţi, este prea complicat. Dar mi-aş putea imagina şi nişte rezervoare. Sub punte, pline cu apă. Ca o contragreutate.

— Lateral! fu părerea lui Pearse. În formă de „U”. Apa s-ar putea scurge dintr-unul în altul, echilibrând mişcarea valurilor.

Atamarie confirmă, interesată, dar i-ar fi plăcut să reorienteze discuţia spre domeniul uşuratic al flirtului. În cele din urmă, zâmbi.

— Înregistraţi-l ca patent! După ce fiecare vapor din lume va fi dotat cu aşa ceva, vă veţi umple de bani şi veţi putea continua studiile.

— Oh, nu, a fost ideea dumneavoastră! răspunse amabil Pearse. Şi probabil că i-a venit şi altcuiva înaintea noastră. Aşa s-a întâmplat cu toate încercările mele de până acum de a descoperi ceva. Nu am noroc.

El coborî privirea în pământ.

— Mai încercaţi! îl încurajă Atamarie şi arătă către nord, unde se întrezărea deja coasta. Uitaţi-vă, acela este Wellingtonul. Într-o jumătate de oră, bolnavii noştri de rău de mare vor fi salvaţi. Ştiţi cumva dacă astăzi vom pleca mai departe?

Pearse ridică din umeri.

— Este mai puţin probabil, având în vedere starea în care se află cei mai mulţi dintre noi. Dar este posibil ca şi aceştia să îşi revină rapid. Şi, de altfel... şi aici există o universitate...

Atamarie îi zâmbi.

— Putem merge să ne interesăm dacă acordă burse. Mai întâi voi întreba eu, după care vor fi bucuroşi că vine un tânăr!

Grupul a rămas o noapte la Wellington, pentru completarea echipamentelor, iar studenţii au fost cazaţi la familiile altor absolvenţi ai universităţii. Atamarie petrecu o seară enervantă cu o studentă la medicină blondă, cu origini olandeze. Nici Petronella şi nici părinţii ei nu văzuseră vreodată vreun maori, şi se aşteptau la o făptură pătrăţoasă şi brunetă, şi nu la o fată blondă şi delicată.

— Dumneavoastră nu sunteţi deloc tatuată, constată doamna van Bommel, pe jumătate uşurată, pe jumătate

dezamăgită. Mă gândeam că măcar ochii...

— Eu sunt maori doar pe sfert, o informă Atamarie. Iar tribul meu nu mai practică moko. Oricum, femeile se tatuează cel mult în zona gurii. Pentru a arăta că zeii au dat suflarea vieţii femeii, şi nu bărbatului.

Doamna van Bommel şi fiica ei erau seduse de povestioara aceasta şi i-au cerut Atamariei să le destăinuie mai multe despre legendele şi datinile poporului ei. De fapt, ea sperase să se poată întâlni cu Dobbins şi cu ceilalţi studenţi – şi mai ales cu Richard Pearse. Dar nu îi mai rămase nimic de făcut, pentru că cele două van Bommel nici nu se gândeau să o lase pe musafira lor singură, noaptea, prin Wellington. Atamarie nu s-ar fi rătăcit. Pe vremea luptelor pentru dreptul femeilor la vot, ea trăise aici ani de zile împreună cu mama ei, şi cunoştea pe dinăuntru până şi clădirea parlamentului. Din păcate, şi asta era o poveste pe care cele două van Bommel o găseau extrem de captivantă. În final, au admirat-o sincer pe Atamarie, în ciuda „falsei” culori a părului şi a tenului.

— Ce ciudat an de studiu pentru o tânără femeie – şi singură printre atâţia tineri bărbaţi! Cum să nu te îngrozeşti!? Nu se ţin după tine? Mie mi-ar fi frică...

Petronella van Bommel se cutremură, iar Atamarie făcu din nou ochii mari.

— Nu se ţin după mine, ba dimpotrivă, nici măcar nu îmi vorbesc, o informă ea pe gazdă, şi se bucură că acum nu se mai punea problema aşa.

Gândul la surâsul prietenos al lui Richard Pearse şi la cuvintele lui pline de inteligenţă îi făcu inima să bată mai repede. Încet, în ea se trezi un entuziasm real pentru expediţie, pe care până acum o privise ca pe o onoare şi totodată ca pe o obligaţie împovărătoare în acest anotimp.

A doua zi au continuat drumul pe North Island Main Trunk Line, linia principală a căii ferate de pe Insula de

Nord, linie încă neterminată. Atamarie se aşează alături de profesorul Dobbins şi de Richard Pearse – un loc necontestat de nimeni. Negreşit aveau să clevetească despre ambiţia ei, deşi era departe de ea gândul de a se băga pe sub pielea lui. O interesa doar asistentul său, care o ridică în al nouălea cer când îi zâmbi şi se trase ca să îi facă şi ei loc.

— V-am simţit lipsa aseară, domnişoară Turei. Am crezut că veţi cina cu noi.

Atamarie se încruntă şi le descrise familia van Bommel şi interesul acesteia pentru cultura „băştinaşilor”.

— Măcar de aş fi putut să o iau cu noi pe Petronella, zise ea. Dar cu siguranţă că părinţii nu i-ar permite. Două tinere şi doisprezece bărbaţi nu este cu mult mai bine decât o femeie şi doisprezece bărbaţi.

Richard cugetă. Se părea că abia acum băga de seamă că pentru o femeie era mai curând neobişnuit să călătorească împreună cu o grupă întreagă de studenţi bărbaţi.

— Dar părinţii dumneavoastră nu cred la fel? întrebă el mirat. Ăă... hm... nu că dumneavoastră aţi fi în pericol...

Atamarie flutură mâna un semn de negare şi povesti apoi despre Matariki şi Parihaka.

— La maori, principiul damei însoţitoare este mai curând necunoscut, zise ea râzând. Şi mama mea a crescut în spirit *pakeha,* dar are încredere în mine. De fapt, la universitate sunt zilnic împreună cu bărbaţi serioşi. Ar fi mult mai simplu să mă întâlnesc cu unul dintre ei acolo decât aici, unde suntem permanent laolaltă.

Asta era adevărat, deşi în orice caz o mamă *pakeha* din categoria van Bommel nu s-ar fi simţit mai liniştită. Richard acceptă fără alte comentarii, şi numai profesorul înţelese ce voise să spună. Dobbins aprecie linia de cale ferată de pe Insula de Nord ca fiind un element de artă a

ingineriei. Linia trecea iniţial pe lângă Rangitikel River, iar profesorul nu mai obosea să îi atenţioneze pe studenţi asupra unor diverse probleme ale montării şinelor în mediul montan plin de prăpăstii.

Dobbins le explică diferenţa dintre suprastructura şi fundaţia şinelor şi insistă asupra fineţii structurii podurilor, mai ales în zonele de munte. Spre mâhnirea lui, studenţii manifestară însă prea puţin interes. Tinerii încă se mai luptau cu efectele răului de mare, stare la menţinerea căreia contribuiau şi porţiunile de poduri extrem de înguste, late doar cât să suporte şinele. Doar Richard Pearse şi Atamarie discutau cu foc despre avantajele şi dezavantajele podurilor suspendate la depăşirea deschiderilor mari şi dezbăteau cu extremă seriozitate construcţia de poduri în arc şi a podurilor cu grinzi.

Amândoi s-au întristat când linia de cale ferată a ajuns la capăt, în Palmerston. Participanţii la expediţie trebuiau să parcurgă restul distanţei pe cai. Richard părea de-a dreptul nefericit pe calul lui de împrumut.

— În cât timp vom parcurge acest drum?

În ciuda indispoziţiei evidente, părea să se ţină bine în şa.

— În aproximativ trei zile, răspunse Atamarie, căreia porţiunea nu îi era străină. Asta dacă mergem repede. Dar dacă mă întrebaţi pe mine... va dura mai mult, continuă ea, aruncându-şi privirea peste grupul studenţilor.

Câţiva tineri se apropiaseră de animale cu un respect ce amintea mai degrabă de teamă, iar căruţa în care Dobbins încărcase tot felul de ustensile pentru măsurători se opri şi ea. În concepţia Atamariei, caii închiriaţi nu erau tocmai cai vioi de călărit, părere la care se ralie şi Richard. El nu era un călăreţ entuziast, dar era unul sigur. I-ar fi plăcut un cal cu mai multă viaţă în el.

— Veniţi de la o fermă de oi? întrebă Atamarie când

discuţia mai lâncezi.

Profesorul Dobbins intrase din neatenţie cu căruţa într-o groapă cu nămol. Profesorul în mod sigur era un inginer, un topograf şi un constructor genial, dar nu avea nimic în comun cu Ben Hur. La această observaţie făcută de Atamarie, el râse îngăduitor.

— Nici eu nu m-aş pricepe mult mai bine. Da, vin de la ţară, dar nu mă pricep grozav să umblu cu animalele. Noi avem mai mult teren arabil decât oi. Tatăl meu munceşte din greu, dar lui nu îi place să crească animale. Până acum nu am aflat de ce a vrut să devină neapărat fermier – asta este o tradiţie în familia noastră –, iar la Temuka a putut să obţină mult pământ pe bani puţini. Asta l-a ademenit. În Cornwall, familia nu a avut niciodată atât de mult pământ, iar noi suntem o familie mare, care trebuie hrănită. În total, nouă copii...

Atamarie se miră.

— Nouă copii! Aproape o echipă de rugby!

— Mai curând o orchestră, spuse zâmbind Richard. Părinţii mei sunt foarte interesaţi de cultură, fiecare copil a trebuit să înveţe să cânte la câte un instrument. De exemplu, eu cântam la violoncel.

Atamarie îl admiră. Cu excepţia câtorva încercări de a cânta la câteva instrumente de suflat ale maorilor, ea nu avea nicio instruire muzicală.

— Cântaţi bine? se interesă ea.

Richard dădu din cap:

— Bun, recunoscu el, sunt cu adevărat doar la matematică şi fizică. Şi la construcţia de maşini. Mi-ar fi plăcut să devin inventator.

Ultimele cuvinte le spuse foarte încet, de parcă i-ar fi fost ruşine de visul lui. Însă Atamarie era departe de a râde de el.

— Chiar puteţi deveni. Pentru a obţine un brevet, nu

trebuie să aveţi studii înalte. Şi puteţi începe de acolo de unde sunteţi. De exemplu, cu maşini agricole – la acestea cu siguranţă se mai poate îmbunătăţi ceva! Sau tehnica de remorcare.

Zâmbind, arătă către Dobbins şi unul dintre studenţii lui din anul trei, care tocmai dezbăteau teoretic problema căruţei împotmolite.

— Acolo este nevoie de o pârghie. Veniţi să ne facem utili. Dacă aţi mai înţepenit căruţe în nămol, ar trebui să ştiţi cum să le scoateţi.

Atamarie mai înhămă încă doi cai la căruţă cu hamuri improvizate, în timp ce Richard le arăta altor doi studenţi în ce loc să fixeze pârghiile. Tinerii scoaseră foarte repede căruţa din nămol, iar Richard schimbă singur şi o roată avariată. Atamarie constată că acesta poseda nu doar cunoştinţe teoretice, ci era şi foarte îndemânatic. Avea mâini puternice, mari, care ei plăceau la fel de mult precum chipul lui deschis, prietenos, cu ochi căprui, şi părul lui bogat şi ondulat.

În final, atât Atamarie, cât şi Richard erau la fel de murdari de noroi, dar se aleseră cu laudele profesorului Dobbins, în vreme ce toţi ceilalţi studenţi îi priveau bănuitor. Şi Richard era un intrus. El era politicos cu toţi, dar nu se apropiase de nimeni. Până acum. Şi nici nu părea a fi căsătorit. Nu purta verighetă.

Atamarie îşi lăsă calul să tropăie mulţumit alături de calul lui Richard, care perora despre tehnologia vehiculelor. El chiar avusese o idee referitoare la îmbunătăţirea maşinilor agricole şi părea entuziasmat că Atamarie avea încredere în el. Pentru Atamarie, ziua trecu în zbor, în ciuda opririi şi a ploii continue. Începuseră să se vadă munţii, dar muntele Taranaki rămânea ascuns după norii joşi.

— La ce ar folosi aici un parc naţional? bombănea un

student, care se vedea că îşi pierduse entuziasmul din cauza călăritului prin ploaie. Pe aici, priveliştea nu este mult diferită de cea din Plains.

Într-adevăr, acum străbăteau o zonă preponderent agricolă, cu iarbă grasă, ce nu se deosebea mult de zona Otago din Insula de Sud. Din când în când treceau pe lângă ogoare de pe care se strânsese recolta, dar cele mai multe pământuri aparţineau crescătorilor de oi. Animalele înfruntau cu stoicism ploaia, în grupuri mai mari ori mai mici. Apa se scurgea cu uşurinţă de pe lâna lor grasă.

— Ele se simt bine, opină Richard. Pelerina lui era deja pătrunsă de ploaie, şi nici Atamarie nu stătea mai bine. Şi, de fapt, unde vom dormi?

Îi repugna clar ideea de a instala acum corturile. Dar pentru noaptea aceea, călătorii aveau noroc. Ajunseră, la căderea întunericului, la o fermă al cărui proprietar le deschise primitor şopronul unde se tundeau oile. Studenţii orăşeni cam strâmbară din nas din cauza mirosului de bălegar şi de lanolină, dar tot se bucurau că nu mai montau corturile. Soţia fermierului chiar găti pentru tineri, fermierul le permise să aprindă un foc, şi familia trecu seara pe la ei, ca să mai pălăvrăgească împreună.

— Şi acolo sus, pe Taranaki, va fi un parc naţional? întrebă prietenos fermierul. Iniţial a fost un pământ al maorilor, nu? Şi pe urmă guvernul l-a anexat, dar nu cresc prea multe acolo. Cu toate că... această fermă-model a maorilor, cum s-o fi chemând... oamenii de acolo au făcut ceva frumos...

— Parihaka, răspunse spontan Atamarie. Dar ei nu au cultivat acolo pădurea tropicală. Mai mănos este pământul din jur. Pe care il au acum în special fermieri *pakeha...*

De fapt, celor din Parihaka nu le mai rămăsese mult din sutele de hectare cultivate de ei înainte, pentru a asigura hrana celor peste două mii de locuitori şi a sute de

vizitatori săptămânal. Guvernul adusese noi coloniştii, cărora pur şi simplu le vânduse terenurile maorilor. Acum, aparţineau fermierilor maori doar părţi din fostele lor ogoare, pe care ei le lucrau după cele mai noi metode. Ceea ce atrăgea invidia celor mai mulţi vecini albi.

— Maorii nu au nimic împotriva parcului naţional. Spre deosebire de coloniştii albi, care nu sunt deloc entuziasmaţi, au existat proteste... Amabila gazdă destupă o sticlă de whisky, pe care i-o oferi lui Dobbins, şi adăugă: Mai bine ridicaţi o tabără cu corturi, profesore. Este puţin probabil ca acolo să vă ofere cineva adăpost. Cui i-a venit de fapt ideea realizării acestor măsurători topografice tocmai toamna?

Doi dintre studenţi scoseseră între timp şi ei sticle din bagaje şi, spre entuziasmul general, le treceau din mână în mână. Atamarie aproape că se simţea ca în anturajul tinerilor din Parihaka, sau la sărbătorile în jurul focului ale tribului Ngai Tahu. Doar că aici atmosfera era mai tensionată. Studenţii din anii doi şi trei se constituiseră în grupuri separate şi concurau unii cu alţii pentru favorurile profesorului. În ce îl privea pe Dobbins, din politeţe acesta discuta cu fermierul, cu care în realitate avea prea puţin în comun. Aici mai puncta şi Atamarie, care se înţelegea foarte bine cu gazda. Ea relata despre Parihaka şi despre creşterea oilor practicată de bunicul ei, spre surprinderea ei subiect la îndemâna fermierului.

— Michael Drury? Doamne, ce mică este lumea! Am un vlăstar de la unul dintre cei mai buni berbeci ai lui! Şi, ca să întărească „înrudirea”, îi turnă whisky şi Atamariei, apoi nu se putu abţine să o ia pe fată după el pe câmp, pentru a-i arăta minunea. Campion pe ţară – Heribert, ştiţi deja...

Atamarie ştia. Un portret al acestui berbec, imortalizat în ulei de mătuşa Heather, atârna în camera de zi a familiei Drury.

În cele din urmă, subiectul discuţiei deveni valorificarea lânii şi tunsul oilor, iar profesorul şi Richard se lansară în discursuri privitoare la posibila realizarea a unor maşini electrice de tuns oi. Atamarie considera şi acest subiect interesant, dar între timp whisky-ul îi dădu ceva mai mult curaj. Richard Pearse îi plăcea tot mai mult şi era timpul ca el să o cunoască şi ca femeie. În fond, erau împreună de două zile, discutau profesional şi povesteau. Atamarie hotărî să ia iniţiativa. Se prefăcu înfrigurată şi „întâmplător” se rezemă de noul ei prieten.

Pearse remarcă asta abia după câteva minute şi îi zâmbi. Atamarie speră că acesta îşi va petrece braţul după umerii ei, dar fermierul îi strică socotelile.

— Hm, a fost într-adevăr o seară plăcută, spuse el, dar trebuie să mă retrag, mâine trebuie să ies devreme. Şi pe dumneavoastră vă aşteaptă o zi lungă. Căutaţi-vă un loc comod în paie, focul este la o distanţă suficientă şi urmează să se stingă. Ah, da, domnişoară... cum spuneaţi că vă numiţi? Mary? Soţia mea vă aşteaptă în casă, a aranjat pentru dumneavoastră camera de oaspeţi...

Atamarie dădu să respingă oferta, dar pe acolo fermierii nu stăteau la discuţii. În niciun caz o tânără nu putea înnopta în şopron împreună cu doisprezece bărbaţi. Aşa că se dădu bătută în faţa sorţii şi nu fu prea nemulţumită. În noaptea aceea nu avea să împartă culcuşul cu Pearse. Asta era o chestiune de durată, în definitiv nu se afla într-un sat maori, unde o fată şi un tânăr se puteau retrage împreună după cel mult câteva tachinări. Ea s-ar fi compromis dacă s-ar fi aruncat de gâtul lui Richard, iar el nu avea să facă asta, pentru că fără îndoială era un gentleman.

Atamarie se consolă cu un pat comod, ceea ce cu siguranţă era mult mai plăcut decât culcuşul din paie din şopron. Avea chiar apă caldă, şi avu nevoie de mult timp

pentru a scăpa de urmele de noroi, mai ales de cele din păr. În dimineaţa următoare urma să arate deosebit de drăguţă. Poate că atunci avea să vadă în fine sclipirea din ochii lui Richard, când privirea acestuia urma să se oprească asupra ei.

A doua zi nu mai ploua la fel de tare. Pentru o vreme, chiar se înseninã şi apăru clar lanţul muntos Poukai, dominat de vârful acoperit de zăpadă al muntelui Taranaki. Priveliştea îţi tăia respiraţia şi cei mai mulţi dintre membrii expediţiei rămaseră complet muţi la vederea maiestuosului vârf proiectat pe cerul albastru. De pe munte cobora un râu cu apa clară, cristalină, sărind peste stânci pentru a curge prin ţinutul verde de la poale, ţinut ce urma să fie străbătut în acea zi de Dobbins şi de grupul lui. Însuşi Richard Pearse întrerupse cursul viu al discuţiei cu Atamarie privitor la automobile. Primul exemplar din acest nou fel de vehicule fusese importat de curând în Noua Zeelandă, dar niciunul dintre cei doi încă nu îl văzuse, ci îl studiaseră doar în teorie.

— Regiunea este extrem de atrăgătoare! zise Richard şi arătă spre muntele Taranaki. Mai ales acest munte este fascinant. Este un vulcan, nu-i aşa? Ne putem aştepta încă la erupţii? Ar trebui poate să instalăm seismografe şi să urmărim activitatea terestră...

Atamarie oftă. Se aşteptase la reacţii ceva mai euforice la vederea muntelui sfânt şi la mai mult romantism. Alţi oameni fuseseră stimulaţi de Taranaki înspre comentarii de-a dreptul lirice, şi Atamarie îşi imagina că un tânăr îndrăgostit ar fi putut face o comparaţie între adorata lui şi zeiţa Pihanga. Drept urmare, pe parcursul întregii zile visă la complimente de acest fel.

Se privise de dimineaţă în oglindă şi fusese mulţumită de ceea ce văzuse. Pielea ei era roz după călăritul prin ploaia din ziua anterioară şi după somnul odihnitor ce

urmase. Mirosea a petalele de trandafir pe care atenta gazdă le strecurase sub cearceaful patului, iar părul ei, proaspăt spălat, strălucea. Îi părea rău să îl pieptene şi să îl împletească, dar desigur că frizura trebuia să fie practică pentru deplasarea pe cal. Costumul ei de călărie era încă umed şi murdar, aşa că hotărâse să îmbrace schimbul mai nou şi mai drăguţ. De fapt, nu era vorba de un costum, ci mai curând de o jachetă şi de o rochie-pantalon largă. Acestea fuseseră concepute de Kathleen Burton pentru nepoata ei, care nici nu voia să audă să călărească pe şaua laterală, cum făceau damele. După ce, între timp, pantalonii largi deveniseră o modă pentru sportivele bicicliste, nu fusese dificil să le convingă pe croitorese.

Noua îmbrăcăminte era de un albastru-închis şi favoriza silueta subţire şi tenul ei întunecat, catifelat. Muncitorii de la fermă, prin faţa cărora trecu, reacţionară fluierând apreciativ şi în privirile câtorva studenţi apăru o licărire pofticioasă, deşi imediat privirile le coborâră în pământ. Până şi lui Dobbins îi scăpă un „Da' ce bine arătaţi, domnişoară Atamarie!" – doar Richard Pearse rămase netulburat. La un moment dat comentă totuşi şi el croiala fustei:

— Foarte practică... şi foarte elegantă... dacă îmi permiteţi să mă exprim aşa. Felul în care se foloseşte faldurile este foarte ingenios. Vă pricepeţi şi să utilizaţi maşina de cusut? Anul trecut mi s-a permis să fac o demonstraţie cu mici maşinării – extrem de interesant!

În orele următoare, el se întreţinu cu Atamarie pe tema instrumentului de introdus mecanic aţa în ac, pe care el îl inventase pentru mama lui, şi amândoi constatară că încă de mici le plăcuse să experimenteze. Richard construise pentru surorile lui un caleidoscop şi fusese preocupat şi de ideea unor imagini în mişcare, idee ce o preocupase şi pe Atamarie.

Totuşi, de la Richard ea îşi dorea mai mult decât discuţii îndelungate. Putea fi foarte romantic să călărească unul lângă celălalt prin peisajul care părea, din ce în ce mai mult, rupt din basme. Părea complet neatins, chiar şi oile erau o apariţie rară. Colinele verzi din care ţâşneau stânci albe şi cenuşii păreau proaspăt spălate, păduricile întrepătrunse de pajişti dezmierdau ochii cu nuanţe nenumărate, în care, pentru maori, fiecare arbore avea personalitatea lui, şi îi ademeneau să facă popasul de prânz, să atingă cel puţin un arbore şi să încerce să îi perceapă spiritul. Dar Richard o privi doar uşor iritat şi schimbă tema discuţiei. Acum, vorbea despre ferăstraiele mecanice.

În rest, avea un comportament cât se poate de cavaleresc. Avea maniere de clasă, îi oferi pâine şi ceai – şi dezvoltă ideea materialelor termoizolante, cu ajutorul cărora băuturile puteau fi menţinute calde mai mult timp. Atamarie găsi că ideea era interesantă, dar nu cumva se cam plictisise de toate astea?

Din păcate, până la sfârşitul zilei nu au găsit nicio fermă care să primească grupul lui Dobbins, dar Atamarie se bucură că aveau să aprindă din nou un foc de tabără. Poate că în seara aceea reuşea să se apropie mai mult de Richard. Chiar îl ajută să îşi monteze cortul. Genialul inventator nu reuşea să îmbine tijele conform instrucţiunilor.

— Nu trebuie să gândiţi asta, ci pur şi simplu să o faceţi! râse de el Atamarie şi îi montă tijele.

— Dar din punctul de vedere al poziţiei, nu este ideal! protestă Pearse. Ca să nu mai vorbim de cât de grele sunt tijele. Eu mi-aş imagina o cu totul altă construcţie – poate rotundă. Şi cu tije flexibile... bambus...

El dezvoltă această idee în timpul mesei şi păru că se simte foarte bine că Atamarie se rezema de el, în timp ce

el discuta cu Dobbins despre seismografe. Din când în când, îi mai zâmbea ei, şi nu îşi retrase mâna când ea zăbovi asupra degetelor lui, când îi umplu cana cu ceai. Dar nicio clipă el nu îşi întrerupse discuţia cu Dobbins.

Atamarie trase concluzia că Richard era doar timid. Şi fireşte că şi încercările ei de apropiere nu erau grozav de abile. Atamarie era încă fecioară – în ciuda tuturor verilor petrecute printre tinerii şi tinerele frivole maori. Dar nu era nici vreo mironosiţă. Oricum, se purta conform educaţiei primite la şcoala de fete, precum şi conform puţinelor, dar inteligentelor sfaturi ale bunicii Lizzie: „Fă-o doar dacă chiar vrei să o faci. Nu pentru că tânărul ar vrea, şi poate chiar te presează. Dragostea poate fi minunată, dar uită ideea că trebuie să îi faci cuiva cadouri. Tu nu eşti o cutie cu praline! Dimpotrivă, consideră-l pe celălalt drept un cadou, şi doar dacă crezi că te-au călăuzit zeii scoţându-ţi în cale acel bărbat – doar atunci dăruieşte-te lui”.

Mai puţin spirituala Atamarie înlocuia zeii în gândurile ei cu un bol pentru amestecat lozurile: voia să se culce cu un bărbat doar dacă chiar vedea în el lozul cel mare. Până acum trăsese, din păcate numai premii de consolare – până acum! Simţea că Richard Pearse era un suflet-pereche. În sfârşit, cineva cu care putea să discute, care avea aceleaşi interese şi în faţa căruia nu conta că ea era fată.

Atamarie oftă şi se vârî singură în sacul ei strâmt de dormit din cortul mic şi incomod. O cât se poate de clară irosire – doar la câţiva metri mai încolo probabil că îngheţa la fel ca ea darul făcut ei de zei. Poate că ar fi trebuit să facă mai des jertfe spiritelor strămoşilor ei, sau măcar să fi dansat un haka...

CAPITOLUL 8

În seara următoare, grupul a avut parte de o surpriză neplăcută. După ce au călărit îndelung, de data aceasta pe un teren mănos al unei ferme, au ajuns la ferma de pe latura estică a lui Taranaki, care trebuia să fie primul punct de sprijin pentru măsurătorile din parcul naţional. Dar fermierul se răzgândise între timp. Dobbins şi studenţii crezuseră că îl puteau face să îi treacă supărarea din cauză că guvernul plănuia construirea unui drum de acces la parc pe pământurile lui. Domnul Peabody nu era de acord cu asta, iar Dobbins şi oamenii lui trebuiau să suporte acum ponoasele.

— Să nu vă montaţi corturile pe terenul meu! Căraţi-vă în pădure! Şi resemnaţi-vă cu faptul că eu am să controlez la sânge fiecare din aceste „socoteli”! Statul nu va primi un deget din pământul meu!

— Dar statul v-a făcut plăcerea de a fura pământul de la maori, comentă amar Atamarie. Corect ar fi fost să îl ia înapoi.

— Fără declaraţii politice, domnişoară Turei, o mustră Dobbins indispus.

Era evident că el s-ar fi bucurat de o magazie uscată sau poate chiar de o adevărată cameră la fermă. În definitiv, nu mai era tânăr, şi după o noapte în cortul umed îl dureau toate oasele.

— Călărim mai departe până la pădurea tropicală, unde probabil că vom face cunoştinţă noaptea aceasta cu unele insecte interesante, care pentru iubitorii naturii dintre dumneavoastră...

Studenţii reacţionară cu râsete amare. Doar Atamarie se încruntă.

— Profesore Dobbins, putem să mergem pur şi simplu la Parihaka, propuse ea. Mama mea ne-a invitat în mod expres. Îi va face plăcere. Acolo, toţi se vor bucura!

Unii dintre studenţi o considerară o idee foarte bună, dar profesorul fu sceptic.

— Nu ştiu, domnişoară Turei. Mama dumneavoastră se va bucura cu siguranţă să ne vadă, dar chiar un grup din treisprezece oameni, cu paisprezece cai...

— ...care apar în miez de noapte... interveni Richard, scrupulos.

Totuşi, el despăturise o hartă şi studiase drumul spre Parihaka. Era lung, în niciun caz nu puteau ajunge înainte de miezul nopţii. Practic trebuiau să ocolească o jumătate de munte.

Cu toate acestea, Atamarie clătină din cap râzând:

— Asta-i Parihaka, profesore! Mai demult, de fiecare dată când era lună plină, aveau două mii de vizitatori. Triburile maori vin în vizită întotdeauna în efectiv complet. În deplasările periodice merg împreună bărbaţi, femei şi copii. La treizeci de oaspeţi, pe cei din Parihaka îi umflă râsul! Şi cu cât vom pleca mai repede, cu atât mai devreme vom ajunge!

În cele din urmă, profesorul Dobbins fu de acord – înainte de a-i veni cuiva ideea de a vota. Oricum, majoritatea ar fi fost pentru a merge la Parihaka, unde se întrevedea un acoperiş deasupra capului. Pentru câţiva dintre tinerii din Dunedin, aceasta era prima excursie cu cortul din viaţă, şi după o noapte cu ploaie, petrecută în cort, erau sătui.

Aşadar, grupul porni prin noapte, condus de Richard cu harta lui şi de Atamarie, care le arătă tovarăşilor de drum cum te puteai orienta după stele. Din fericire nu mai erau nori şi luna le lumina drumul. Trebuiau doar să ţină direcţia spre mare, deoarece Parihaka se afla între vulcan şi Marea Tasmaniei.

— De fapt, despre care trib maori este vorba? întrebă Richard.

De data aceasta erau interesaţi şi alţi studenţi. Unii nu mai intraseră niciodată în contact cu maorii şi, ca urmare, erau tensionaţi. Alţii, ca Richard, cunoşteau triburile din preajma fermelor lor. Părinţii lor îi angajau pe maori ca oieri ori ca personal casnic. Totuşi, nimeni nu înnoptase într-o marae.

— Nu este un trib anume, este Parihaka! exclamă Atamarie, mirându-se că niciun tânăr nu cunoştea povestea locului. A fost întemeiată după luptele pentru pământ de Te Whiti, acesta fiind o căpetenie şi un profet, de fapt, pentru a-i primi pe fugari. Dar ulterior s-a dezvoltat într-un fel de... cum să îi spun eu... model, ar zice unii. Dar a fost ca un sanctuar. Deci, pe de o parte s-a vrut să se arate albilor că maorii se pot administra singuri foarte bine şi disciplinat. Parihaka avea şcoli, un spital, o bancă, oficiu poştal... totul după modelul *pakeha.* Pe de altă parte, se respectau vechile datini, muzica, arta şi religia. Iar Te Whiti predica. El a susţinut drepturile maorilor, a fost contra luării pământurilor fără plată şi împotriva voinţei proprietarilor legitimi. Însă a vrut şi pace. A vrut ca maorii şi *pakeha* să înveţe unii de la alţii. Câţiva ani a mers foarte bine şi la fiecare lună plină veneau mii de vizitatori la Parihaka, pentru a-l asculta. Aproape fiecare trib maori din insulă şi-a construit propria marae în Parihaka...

— Marae înseamnă casă? întrebă Dobbins.

— De fapt, suprafaţă de locuit, răspunse Atamarie. Locuri de adunare, locuinţe, adăposturi pentru provizii... de regulă, în Parihaka fiecare trib avea o casă pentru adunări. Pentru a-şi indica prezenţa sau, cum spune mama mea, pentru a respira aerul din Parihaka şi a-l lua apoi în toate colţurile insulei. Eu nu m-am născut acolo, dar părinţii mei spun că era foarte frumos. Pace şi iubire. Multă muncă, dar şi dans şi muzică... Mama este de părere că

fiecare seară era o sărbătoare.

— Dar pe urmă au venit topografii, îşi aminti Dobbins.

Când în jurul Parihakăi sunaseră tobele de luptă, ziarele din Insula de Sud se umpluseră de ştiri.

Atamarie confirmă:

— Guvernul a vrut să colonizeze în zonă fermieri *pakeha* şi le-a vândut nechibzuit acestora pământul triburilor aflate aici de secole. Te Whiti şi oamenii lui au protestat paşnic şi uneori foarte original...

Dobbins zâmbi.

— Eu îmi amintesc că au arat pajişti, nu este aşa? Ceea ce le-a făcut improprii pentru oierit...

— Şi au început să îngrădească pământul triburilor, adăugă Atamarie. Dar în final doar au înfuriat guvernul, şi Parihaka a fost atacată şi distrusă. Te Whiti şi adepţii lui au fost întemniţaţi pentru o vreme... trebuie să fi fost foarte trist, nişte oameni au şi murit. Dar mai târziu, când Te Whiti a fost eliberat, el s-a întors la Parihaka, şi au revenit şi mulţi dintre foştii locuitori. Părinţii mei au cumpărat pământ de pe care nu pot fi alungaţi. Iar acum, Parihaka a devenit... hm... ar putea fi denumită un „centru spiritual”. Se fac cursuri de tehnici meşteşugăreşti tradiţionale, se organizează sărbători vechi... Este frumos pentru o vizită, dar nu aş vrea să trăiesc acolo! Războiul de ţesut a fost deja inventat, însă la Parihaka ar trebui să trudesc folosind tehnici din paleolitic...

Profesorul Dobbins râse când Atamarie îi povesti despre încercările ei de a îmbunătăţi războiul de ţesut şi vârşele.

— Deci, încă o inventatoare. Pearse şi domnişoara Turei. Abia aştept să aflu ce tehnici veţi revoluţiona voi în anii ce urmează!

Pe drumul spre Parihaka nu a mai plouat – Matariki ar fi spus ca asta se datora spiritelor prietenoase, care iarăşi aveau grijă ca Parihaka să se prezinte în frumuseţea ei

specială. Călăreţii au coborât pe coline spre sat, pe care îl vedeau jos, vegheat de maiestuosul vulcan, şi au văzut şi sclipitoarea Mare a Tasmaniei, în care se oglindeau luna şi stelele. Ca de fiecare dată, Parihaka era o privelişte impresionantă – mulţi dintre locuitorii ei se îndrăgostiseră de ea de la prima întâlnire. Dobbins şi studenţii nu observară în primul rând frumuseţea ei, ci priviră uluiţi, cu ochii mari, iluminatul stradal de pe principalele căi ale satului.

— Dumnezeule! se miră Dobbins. Dar acest loc este mai avansat decât jumătate din Insula de Sud. Şi se pare că cineva încă mai este treaz. Cum se poate? în fiecare seară este câte o sărbătoare?

Ca şi înainte, nu existau împrejmuiri masive în jurul Parihakăi, care trebuia să fie un sat, nu o fortificaţie. Aşa că Atamarie deschise poarta uşoară din lemn şi invită oaspeţii să intre. Chiar în prima piaţă destinată adunărilor încă mai ardeau focuri, înconjurate de câţiva noctambuli. Aceştia îi salutară pe vizitatori, fără a părea deosebit de surprinşi. Apăru imediat şi o sticlă cu whisky.

— Aşezaţi-vă şi luaţi câte o înghiţitură, vom vedea ce mai putem face de mâncare! le spuse o tânără veselă într-o engleză fluentă. La brutărie se lucrează deja, pentru ca de dimineaţă să existe pâine proaspătă. Cu siguranţă că mai au ceva de astăzi...

Femeia se îndreptă clătinându-se uşor spre clădirea apropiată, în timp ce prietenii ei le făceau loc lângă foc noilor veniţi.

În scurt timp apăru un comitet de primire vizibil mai treaz, dar la fel de bucuros, din care făcea parte şi mama Atamariei. Matariki Parekura Turei era o femeie suplă, nu prea înaltă, cu păr ondulat, negru şi lung, purtat în stil maori. Avea ochi mari şi luminoşi, căprui cu sclipiri aurii, şi avea tenul mai deschis la culoare al celor pe jumătate

maori.

— Ah, ce bine că ai revenit acasă, Atamie! se bucură Matariki, strângând-o pe Atamarie în braţe după obiceiul *pakeha,* înainte de a-şi atinge reciproc nasurile şi frunţile, conform tradiţiei maorilor, şi a schimba hongi.

— Kupe se află iarăşi la Wellington, iar eu mă simţeam singură. După ce le vom arăta prietenilor tăi noile case pentru oaspeţi, o să vii cu mine.

Noua Parihaka se compunea din cabane refăcute rapid, nedecorate, dar şi din clădirile pentru adunări decorate artistic cu sculpturi în lemn. Pentru oaspeţi existau case moderne, cu încăperi funcţionale cu mai multe paturi, şi chiar cu apă curentă.

— Le cam lipseşte spiritul, explică Matariki cu regret. Noi am fi preferat să cazăm oaspeţii în stilul vechilor maori, în case comune. Dar majoritatea preferă în loc de tradiţie confortul... Şi sunt şi mulţi *pakeha.* Iar noi nu am dori ca ei să creadă că nu putem accepta tehnicile moderne.

Profesorul Dobbins şi studenţii săi puteau să renunţe la binecuvântarea spiritelor. Ei o asigurară pe Matariki că nu mai înnoptaseră atât de comod pe parcursul întregii călătorii.

— Puteţi rămâne cât de mult doriţi! îi invită ea. Puteţi măsura terenul şi de aici, că doar nu are importanţă dacă veţi începe din vest ori din est. Cel mai bun lucru este să ţineţi cont de vreme: dacă perspectiva este bună, rămâneţi câteva zile în pădure, şi dacă vremea se strică, dormiţi aici. În orice caz, mâine seară vă vom saluta cu plăcere la tradiţionala sărbătoare hangi. Pentru vetrele noastre noi folosim activitatea vulcanică, asta poate vă va interesa şi din punct de vedere tehnic.

Atamarie era sigură că Richard urma să aibă idei de îmbunătăţire, dar în seara aceea membrul expediţiei era prea obosit pentru a se mai gândi la altceva decât la

somn. Atamarie se întinse cu plăcere pe rogojina din casa părinţilor ei. Matariki şi Kupe erau entuziasmaţi de tradiţiile maorilor, dar amândoi se bucuraseră de o educaţie *pakeha.* Înnoptarea cu întregul trib, în casa pentru adunări, nu îi mai atrăgea, ei preferând puţină intimitate. De aceea locuiau într-o casă din apropierea şcolii, minunat decorată cu sculpturi în lemn în stilul maori.

— Tu te simţi bine până acum? o întrebă scurt Matariki înainte de a o trimite la culcare. Expediţia asta... te descurci cu toţi aceşti tineri?

Atamarie zâmbi fericită.

— Minunat, oftă ea. Este cea mai frumoasă călătorie călare... deci e cea mai frumoasă excursie pe care am făcut-o vreodată!

Şi căscă.

Matariki răspunse şi ea zâmbind cu indulgenţă, dar şi mirându-se uşor. După trei zile de ploaie, fiica ei mai puţin legată de natură vorbea de cea mai frumoasă excursie din viaţa ei? Hotărî ca în dimineaţa următoare să fie mai atentă la ceilalţi participanţi la expediţie. În mod cert printre ei era unul care pentru Atamarie făcuse să apară soarele...

Oamenii din Parihaka se oferiră să pună voluntar la dispoziţia lui Dobbins şi a studenţilor săi ghizi pentru teritoriul viitorului parc naţional. Aşa cum profesorul spusese încă din Christchurch, maorii sprijineau proiectul.

— Aici nu trebuie să vă faceţi griji nici în privinţa fermierilor ostili dacă implicaţi în asta şi un metru pătrat din terenul lor, le explică Matariki. Tot pământul dintre Parihaka şi vulcan ne aparţine – fapt recunoscut cu generozitate chiar de guvernul condus de Seddon. Acesta este mult mai puţin mănos decât pământul dintre sat şi mare, care parţial aparţine fermierilor albi. Mai înainte îl cultivam tot noi, dar astăzi aici nu mai locuiesc la fel de

mulţi oameni.

Ultimele cuvinte sunară cam trist, dar Dobbins o asigură pe Matariki că Parihaka încă era ceva deosebit. Bărbatul era foarte impresionat de prăvălii, de bancă, de brutărie – studenţii deja cumpăraseră suvenire pentru familiile lor de acasă. Atamarie fu foarte bucuroasă când mama ei anunţă pentru vizitatori un tradiţional powhiri pentru seară, o ceremonie de salut pentru triburile binevenite.

— Pot dansa la acesta? o întrebă fata pe Matariki, înainte de a se avânta pe cal.

Atamarie era dotată profesional cu lunetă, hărţi şi jaloane pentru măsurători şi purta iarăşi vechiul ei costum de călărie, iar părul ei împletit era protejat de ploaie sub o pălărie din piele, cu boruri mari. Matariki se miră din nou. Fireşte că fiica ei învăţase să danseze un haka, şi ca fetiţă fusese entuziasmată să ţopăie alături de ceilalţi. Însă în ultimii ani nu se dăduse în vânt să apară în tradiţionala rochiţă piu-piu, cu un corsaj mic din frunze de cânepă, cu mingiuţe poi-poi tremurătoare. Un nou indiciu al faptului că era interesată de un tânăr din grup. Dar până acum Matariki nu remarcase ca unul dintre participanţii la expediţie să o fi urmărit cu priviri fierbinţi pe fiica ei. La micul dejun Atamarie mâncase alături de profesor şi de elevul preferat al acestuia, un tânăr slab, cu bucle bogate, castanii. Dar nu flirtase cu el. Matariki era curioasă cum avea să fie în acea seară.

— Sigur că poţi, răspunse ea cu blândeţe. Să văd dacă pot găsi un costum pentru tine. Dar să nu te plângi dacă îţi va fi frig!

Vremea rămase frumoasă toată ziua, iar studenţii cercetară fascinaţi pădurea. Zonele de vegetaţie de la poalele vulcanului se schimbau surprinzător de brusc – acum te aflai într-un peisaj deschis, cu ogoare şi pajişti, poate şi cu un grup de conifere ce arăta foarte european,

pentru ca imediat să intri într-o semiobscuritate de basm, printre ferigi înalte, plante agăţătoare şi licheni.

— Nu m-ar mira dacă pe aici nu s-ar strecura şi vreun şarpe, glumi un student, uitându-se la unul dintre uriaşii arbori-Kamahi, ale cărui rădăcini aeriene alcătuiau formaţiuni bizare. Ori maimuţe, ca în *Cartea junglei.*

Ghidul lor zâmbi îngăduitor:

— Domnul Kipling descrie jungla din India, îşi dovedi el cultura. Dar aici vegetaţia este cu totul alta. Multe plante din Aotearoa sunt endemice. De exemplu, Rimu. Acesta are nevoie urgentă de protecţie. *Pakeha* au tăiat mulţi arbori pentru casele lor şi pentru mobilier, înainte, existau păduri întregi, şi unii arbori puteau avea vârste de sute de ani. Nu vă aşteptaţi să găsiţi aici şerpi ori maimuţe, aici există doar păsări şi insecte... Ah, da, şi un gen de melc.

Ghidul omorî un ţânţar.

Profesorul Dobbins explică didactic că vârful lui Taranaki era unul dintre cele mai simetrice din lume şi arătă cum acest punct topografic foarte special putea fi util măsurătorilor. Atamarie şi colegii ei escaladară înălţimile, stabiliră repere şi le trecură pe hărţi. Din păcate, tânăra nu prea îl văzu pe Richard. Acesta rămăsese la dispoziţia profesorului şi strângea rezultatele de la fiecare grup. Atamarie lucra cu un bărbat cam înfumurat, din anul trei. Porter MeDougal o băgă în seamă abia după ce Atamarie îi semnală o greşeală grosolană făcută de el. După care o tratâ ca pe o insectă stânjenitoare, dar o lăsă să facă treburile celorlalţi. Pe parcursul zilei îi atribui sarcinile mai grele, ce implicau urcuşuri şi pătrunderea prin tufişuri dese. Lui nu îi plăcea defel în pădure, probabil că nici din Christchurch nu ieşise niciodată.

— Mâine vom urca mai sus, acolo vegetaţia nu este atât de deasă, îl mai consolă Atamarie în timp ce se întorceau la Parihaka – fata murdară, cu rupturi în rochie, cu

degetele zgâriate de plantele cu ţepi, iar tânărul scos ca din cutie.

— Mai multe tufe şi mai multă iarbă. Dar versanţii vor fi parţial mai abrupţi.

— Vom aştepta şi mai multă corectitudine din partea dumneavoastră, domnule MeDougal, interveni profesorul, care remarcase diferenţele dintre ţinutele celor doi. Şi nu vă mai prefăceţi că sunteţi complet epuizat. Mai bine luaţi exemplul tinerei. Încă vreţi să dansaţi în seara asta, domnişoară Turei?

Atamarie se bucură de lauda primită, iar când ajunseră în Parihaka deveni de-a dreptul euforică. Localnicii tocmai deschideau primele vetre şi satul se umplea de mirosul aromelor.

Matariki îşi aştepta fata cu tradiţionalul costum pentru dans. Urmări cu plăcere cum tânăra îşi despleti părul, îl prinse la spate cu o bentiţă lată, în culorile Parihakăi, şi se strecură în costumul sumar.

— În faţa căruia dintre domni vrei să te impui acum? întrebă ea ca într-o doară, şi simţi că bănuiala ei era corectă când Atamarie, contrar obişnuinţei, roşi.

Apoi fata povesti tot. Nu avusese niciodată mari secrete faţă de Matariki, iar pentru o maori pe jumătate era de la sine înţeles că fiica ei avea o oarecare experienţă sexuală.

— Pot discuta de minune cu el! Are aceleaşi dorinţe şi aceleaşi idealuri profesionale ca mine. Este inventator, mami! Aş putea să îl ajut, am putea lucra împreună...

Matariki râse.

— Este, deci, darul zeilor pentru tine. Dar unde este problema? Atamarie oftă.

— Până acum nici măcar nu a încercat să mă sărute. Este distant, el... Mă tem că nu este interesat de mine.

Matariki mustăci.

— Copilă, tu nu te afli aici la revelionul din Parihaka, ci

într-o expediţie ştiinţifică. Aici nu vă puteţi ţine de mână. Este foarte corect din partea tânărului să fie reţinut. Poate că el aşteaptă să se termine chestiunea de aici.

Atamarie îşi muşcă buza inferioară.

— Totuşi... M-am gândit şi eu la asta. El este doar... deci... cumva... nu mă priveşte cum ar trebui.

Matariki se încruntă. În seara aceea trebuia să îl observe mai atentă pe tânăr.

Ceremonia powhiri era un eveniment important, care putea dura mai multe ore. De data aceasta nu dură atât de mult, pentru că vizitatorii nu contribuiau mult la desfăşurarea ei. Dacă altă dată ambele părţi dansau şi se rugau, în seara aceea doar cei din Parihaka aveau ceva de oferit.

— Powhiri serveşte salutării, dar şi intimidării, îi explică Matariki profesorului şi, inevitabil, lui Richard; ea se aşezase între cei doi bărbaţi. Vizitatorilor, care de cele mai multe ori nu vin singuri, ci cu tot tribul, cu toţi războinicii înarmaţi până în dinţi, li se urează bun venit, dar li se şi arată de ce dispun ceilalţi în materie de armament şi de pregătire pentru apărare.

Zâmbind, ea arătă spre tinerii care tocmai interpretau o haka, pe parcursul căreia băteau cu suliţele în pământ, mimau atacuri şi afişau grimase fioroase adresate duşmanilor.

— Ştiu asta de la rugby, interveni un student din Dunedin, iar Matariki râse.

— Da, acesta este un obicei nou, o dovadă în favoarea tezei lui Te Whiti conform căreia maorii şi *pakeha* au de oferit ceva unii altora. Noi am învăţat de la englezi jocul de rugby, iar ei au învăţat de la noi haka, pentru a intimida echipa adversă.

În cele din urmă avu loc salutul prin intermediul celei mai bătrâne preotese, care, cu un ţipăt gutural, denumit

karanga, o legătură spirituală între pământ şi cer, aduna laolaltă gazdele şi oaspeţii.

— De acum, totul devine paşnic, adăugă Matariki, şi într-adevăr interveniră fetele pentru a dansa haka powhiri.

Matariki era cu un ochi pe fiica ei, care, în ciuda lipsei exerciţiului şi a obositoarei excursii din acea zi, se ţinea bine. Aripile dragostei... Matariki surâse şi îşi mută apoi atenţia către Richard. Şi constată repede ceea ce Atamarie, cu ciudatul ei simţ al observaţiei, tocmai îi spusese.

Richard Pearse privi dansul cu interes, chiar cu plăcere. Mai înainte, el povestise că se trage dintr-o familie foarte muzicală şi în mod vădit gustă seara şi datinile străine. Dar privirea lui nu se înflăcăra când trecea peste Atamarie. Matariki nu găsi în ea voluptatea din privirile altor studenţi, şi nici adoraţia. Până acum, Richard Pearse nu părea a fi îndrăgostit de Atamarie.

Dar pasiunea putea veni pe parcurs. Matariki era optimistă, şi la ea durase ceva până când simpatia ei iniţială pentru soţul Kupe să devină iubire. Iar din catastrofala ei primă dragoste pentru Colin Coltrane reţinuse că, în probleme de dragoste, trebuia să se lase condusă nu de atracţia sexuală, ci mai curând de interesele comune şi de felul similar de a gândi. Se părea că lucrurile stăteau la fel la Atamarie şi Richard. Matariki le zâmbi amândurora când Atamarie, puţin mai târziu, încă încălzită de dans, reveni la grupul studenţilor şi se aşeză lângă Richard. Ea nu se schimbase şi curând avea să tremure zdravăn. Matariki decise să îi aducă mai târziu o pătură. Dar asta făcu imediat Richard.

— Aţi dansat minunat, domnişoară Atamarie! declară el cu vocea lui de tenor. Şi arătaţi într-adevăr ca o maori, contribuţia *pakeha* a familiei se manifestă doar prin părul dumneavoastră blond.

Atamarie dădu din cap şi se bucură. Oricum, remarcase măcar că ea era blondă. Era un progres! Şi imediat clătină din cap pentru ea însăşi. Când se afla în apropierea lui Richard, îşi pierdea capul exact ca Roberta în apropierea lui Kevin Drury. Richard călărea de zile întregi alături de ea. Nu se poate să nu fi remarcat culoarea părului ei.

— Dar acum veţi tremura, domnişoară Atamarie. Permiteţi-mi să vă aduc o pătură.

Richard se ridică sârguincios, şi Atamarie îşi spuse că acesta chiar era un progres. Dar era o prostie să trebuiască să îşi acopere din nou farmecele. Aşa că lăsă pătura să alunece lasciv de pe umeri în timp ce se servea cu hangi preparat în vatra cu acelaşi nume şi adus pe frunze mari.

— Ca de fiecare dată, are un gust minunat, zise ea şi îşi linse buzele.

În romanele pe care le citea Roberta, acest gest trebuia să fie provocator. Richard nu avu însă nicio reacţie specială, ci se dedică mai curând tehnicii vetrelor de pământ.

— Are un gust grozav. Dar este totuşi foarte obositor să sapi mereu înainte aceste gropi. Ar fi posibil să aduci căldura din pământ la suprafaţă. Ar fi nevoie de un fel de pompă de căldură...

În cele din urmă, Atamarie renunţă să îi mai atragă atenţia tânărului şi se apucă să dea gata uriaşa cantitate de carne şi legume. După o zi atât de lungă, avea o foame de lup.

Ceilalţi tineri şi tinere maori începuseră să aducă lângă foc tradiţionalele instrumente ale maorilor, pentru a trece la muzică.

Richard urmări fascinat diferitele fluiere, şi în cele din urmă luă un *tumutumu,* un gen de instrument cu coarde, la care scoase câteva sunete destul de acceptabile.

Atamarie luă un *nguru* şi interpretă la el o melodie.

— Asta-i simpatic! zâmbi Richard. Chiar se cântă la fluier cu nasul?

Atamarie confirmă.

— Iar eu găsesc că, astfel, pari cam tâmpiţel, zise ea provocator.

La masă băuse bere, iar sticla cu whisky tot circulase. Reţinerile Atamariei se pierduseră, dar nu şi ale lui Richard.

Şi bărbatul provocă surpriza.

— Dumneavoastră nu puteţi arăta tâmpiţel, domnişoară Atamarie. Dumneavoastră sunteţi unul dintre oamenii cei mai inteligenţi pe care i-am întâlnit vreodată. Dar nu v-aţi întrebat dacă timbrul fluierului nu se modifică şi jocul devine mai simplu dacă găurile de prindere ar fi puţin mai îndepărtate unele de altele ori dacă obiectul ar fi prevăzut cu o deschizătură pentru aer?

Matariki, care tocmai se îndrepta spre grup, observă cu surprindere că, în sfârşit, privirea lui Richard Pearse se luminase. Avea în privire mult doritele stele de când el o urmărise pe Atamarie cântând la *nguru* şi apoi la mai complicatul *putorino.*

— Ciudat, îi spuse ea unei prietene, căreia tocmai îi relatase despre simpatia neîmpărtăşită a Atamariei. Şi eu am crezut mereu până acum că, suflând în aceste fluiere, pari tare prostuţ...

CAPITOLUL 9

În seara aceea, Richard Pearse manifestă mai mult entuziasm faţă de Atamarie, dar rămase totuşi un gentleman. Nu era vorba despre mai multă tandreţe decât nişte uşoare atingeri ale degetelor ori umerilor ei, de care

Atamarie nu era sigură că îl electrizaseră şi pe el la fel ca pe ea. Alţi studenţi erau mai puţin reţinuţi. La iniţiativa fetelor maori mai libertine, care rămăseseră cu ei după dans, dispăreau împreună pe câmpurile şi pe colinele ce înconjurau Parihaka.

Asta atrase dimineaţa dojeni aspre din partea profesorului, deşi era evident că în sat nimeni nu fusese deranjat.

— Nu se poate ca dumneavoastră să abuzaţi de ospitalitatea acestor oameni în acest fel! îi mustră Dobbins. Nu ne aflăm aici la distracţie! Este ora nouă, domnilor, şi dumneavoastră abia vă reculegeţi dintre penele pernelor! La ora aceasta, am fi vrut să fim deja la jumătatea muntelui Taranaki!

— Dar ei nu s-au recules dintre pene, ci dintre câmpuri[1], chicoti Atamarie. Asta se cheamă „cercetarea câmpurilor”.

Era binedispusă după ce servise micul dejun cu fetele, pălăvrăgind în limba maorilor. După care aflase mai multe despre cele mai intime secrete ale tovarăşilor ei decât probabil mamele lor, iar când se urcă pe cal se gândi cum le putea utiliza împotriva fudulului ei partener de muncă, Porter. Apoi trebui să se concentreze asupra animalului şi a drumului. De data aceasta au urcat mai sus, prin centura reprezentată de pădurea tropicală, pe platoul cu smocuri de iarbă, care ulterior s-a transformat în vegetaţie alpină. Aici, caii trebuiau să se caţere, şi Atamarie se bucură că mama ei îi împrumutase o iapă cob micuţă, dar voinică, calul propriu al lui Matariki. Atamarie nu era o călăreaţă atât de pasionată ca Matariki, dar acum îi făcea plăcere să înainteze repede, iar un cal închiriat obosea repede pe munte.

Şi Porter îşi ocăra iapa lui, care nu o avea o condiţie fizică grozavă, dar încerca totuşi să atace fiecare înălţime,

[1] Joc de cuvinte în limba germană: Federn – pene şi Felder – câmpuri.

pe care Atamarie ar fi urcat mult mai repede pe jos, pentru a face măsurători de acolo.

— Cine ştie ce s-o afla în tufişul acela, spuse el prost dispus, când ea i-a reproşat asta.

Atamarie chicoti:

— Dar în tufişul în care aţi fost azi-noapte cu Pai nu v-aţi temut atât. Aici va fi mult mai periculos. Cele mai multe dintre animalele de aici sunt active noaptea. Vă este mai frică de păsări sau de melci?

În cele din urmă, Porter înţelese că nu îi rămâne altceva de făcut decât să se caţere. Între timp, peisajul devenise mult mai dur. Atamarie privi fascinată formaţiunile stâncoase ori din lavă, denumite pe hărţile ei Humphries Castle, Lion Rock sau Warwick Castle. Unele dintre acestea ofereau privelişti minunate ale mării sau ale peisajului riveran.

— Zeii sunt bine intenţionaţi în ce ne priveşte, îi anunţă Atamarie pe Richard şi pe profesor când le duse primele rezultate. Ce vreme senină pentru acest anotimp!

— Dar este frig! căută Porter nod în papură.

Profesorul se uită urât la el:

— Suntem pe un munte, domnule MeDougal. Aici, în majoritatea timpului este frig. Ar trebui să mai revedeţi zonele climatice. Am să reiau această chestiune în cadrul examenului dumneavoastră de absolvire. Acum, continuaţi, dar cu atenţie, versanţii sunt abrupţi şi există prăpăstii, aşa cum ne-a avertizat ghidul nostru. Dacă aveţi dubii, luaţi-l cu voi – sau nu, pentru că el este deja plecat cu celălalt grup. Deci, aveţi grijă!

Richard Pearse îi surâse încurajator Atamariei.

— Dumneavoastră nu veţi cădea niciodată, domnişoară Atamarie. La cât de elegant vă mişcaţi...

Atamarie radie de plăcere la acest compliment, în timp ce profesorul se încruntă. Păru că se gândeşte dacă nu ar

fi trebuit să sancţioneze această tentativă de flirt, dar renunţă.

— Şi dumneavoastră v-aţi putea căţăra niţel, Richard, îi ceru el elevului său preferat. Luaţi dumneavoastră înşivă act de peisaj, nu cumva să se facă greşeli, pe care noi să le trecem cuminţi în hărţile noastre. Aş face-o eu însumi cu plăcere, doar că pentru mine căţărările sunt cu adevărat prea istovitoare. În timp ce pentru dumneavoastră... poate că pe domnişoara Turei o veţi însoţi chiar cu plăcere...

Atamarie surâse fericită, în vreme ce Richard roşi uşor. Dar se reculese şi răspunse, politicos ca de obicei:

— Este totuşi o plăcere pentru oricine să o însoţească pe domnişoara Atamarie oriunde. Deci, Porter, să luptăm pentru privilegiul de a-i întinde mâna la un urcuş...

Porter MeDougal nu părea să considere asta un privilegiu, dar îi urmă cuminte pe cei doi către următorul povârniş, Lion Rock, o stâncă aflată între mare şi munte, ideală având în vedere perspectiva ce se deschidea din vârful ei.

Pe Porter MeDougal ea îl interesa prea puţin, tânărul preferând să privească marea – perspectiva de pe Lion Rock asupra golfului mărginit de stânci pitoreşti era răpitoare. Atamariei îi trecu prin minte că acesta era cadrul ideal pentru primul sărut, dar Richard consemnă doar ceva pe hartă şi compară menţiunile lui cu cele făcute de Atamarie. Ei îi făcea plăcere faptul că el o întreba despre denumirile maorilor pentru munţi şi râuri, şi le consemna meticulos când Atamarie le cunoştea. Ca şi Atamariei, lui îi plăcea să simtă spiritul Parihakăi, dar îl putuse şi auzi, iar în scurtul timp petrecut în sat înţelesese rostul conservării moştenirii lor.

Apoi Atamarie zări ceva care o făcu iniţial să creadă într-un miraj, pentru ca apoi gândul să o ducă la spirite – înainte ca sângele să îi îngheţe în vene. Pe o stâncă aflată

în faţa lui Lion Rock apăru o fiinţă mare, asemănătoare unei păsări. Părea statică, plată, totuşi pentru o clipă apăru un fel de chip înainte ca ea să se întoarcă. Parcă se pleca în faţa cerului, sau dansa o haka. Şi, într-adevăr, Atamarie avu impresia că desluşeşte frânturi de cuvinte şi de cântece aduse de vânt. Nu îşi închipuia, pentru că şi Richard ridică din cap ca să asculte. Exact la timp pentru a vedea cum chestiunea se pune în mişcare spre prăpastie, cu intenţii evidente de sinucidere.

— Richard, priveşte!

Atamarie îl apucă îngrozită de braţ pe Richard, iar când forma sări peste prăpastie şi fu cuprinsă de vânt, văzu despre ce era vorba, un dragon, un mânu supradimensionat, având o formă tradiţională. Acest dragon era ceva intermediar între om şi pasăre, o versiune preferată a zmeielor maorilor. Dar acesta nu era manevrat cu sfori. Nimeni nu îl manevra...

— Un planor! spuse Richard uluit. Dar nu va putea funcţiona, are să se prăbuşească. Anvergura aripilor nu corespunde cu...

— Dar ar fi frumos dacă totuşi va zbura, interveni Porter, care pusese mâna pe luneta lui. De el atârnă un om!

Ceea ce acum realiza şi Atamarie. Un curent de aer ridică dragonul şi îl făcu să plutească. Bărbatul atârna de dragon ca un răstignit – poate că se legase bine.

— Se înalţă! strigă Atamarie fascinată. Funcţionează, se înalţă... Oare... îl poate dirija?

Richard clătină din cap:

— El nu poate naviga. Suprafaţa portantă este prea mică, iar forma nu este cea ideală. Ca zmeu pentru copii este bun, dar nu poate suporta greutatea unui om. Mai cu seamă dacă el se mişcă. Atunci, obiectul intră în vrie... Şi viteza de pornire...

Atamarie nu îl mai asculta – deja cobora muntele în

fugă, văzând că Richard avea dreptate. Dragonul luase bine startul, poate mulţumită unei pale de vânt, dar nu se menţinea în aer. Avântul nu ajungea – dar oricum startul îl îndepărtase puţin de stânci. Acum, aparatul nu cădea ca o piatră, ci cobora în vrie – exact cum spusese Richard. Cu foarte mult noroc, omul putea supravieţui, dacă reuşea să cadă în mare.

Atamarie aruncă o privire rapidă în urmă, spre Richard şi Porter, care priveau ca hipnotizaţi cum cădea zburătorul.

— Voi ce faceţi? Haideţi, trebuie să salvăm omul! le strigă ea celor doi.

Richard se trezi din nemişcare şi începu să coboare grăbit şi el.

Porter nu se grăbea defel.

— Oricum va fi mort până când ajunge jos.

Din fugă, Atamarie lovi uşor de câteva ori cu degetul în tâmplă. De ce ar fi murit omul în aer? Periculos era doar contactul cu suprafaţa apei – şi cu valurile din golf. Ea cobora versantul într-o viteză periculoasă, dar trebuia să ajungă repede. Dacă, într-adevăr, zburătorul era legat de obiect, probabil avea să se înece înainte de a se putea elibera. Şi, chiar dacă se elibera, valurile îl puteau lovi de stânci. Era bine măcar că se îndreptase către golf şi nu către marea deschisă. Stâncile din jurul golfului mai domoleau talazurile. Şi poate că omul putea fi ajutat dacă i se arunca o parâmă ori aşa ceva.

Cei trei erau la jumătatea versantului când dragonul în vrie căzu în apă. Relativ încet, aşa cum preconizase Atamarie.

Birdman, cum i se spunea în engleză acestei forme dragon-pasăre, atinse apa cu extremităţile şi i se rupseră aripile. Atamarie se întrebă din ce material o fi fost făcut dragonul. Apoi ea nu putu decât să asiste la cum constructorul se lupta pentru viaţa lui, în timp ce ea însăşi

şi cei doi bărbaţi încă alergau pe plaja plină de stânci. Ruperea aripii îi eliberase braţul stâng, iar acum el se chinuia disperat să desfacă frânghia care îl fixa de dragon. Măcar plutea; materialul trebuie să fi fost foarte uşor, dar talazurile îl loveau nemiloase, aruncând voluminosul obiect într-o parte şi într-alta. Bărbatul legat de el ba dispărea sub apă, ba apărea la suprafaţă. Se pare că era de ajuns pentru a mai lua câte o gură de aer, dar Atamarie nu îşi dădea seama acum dacă el se şi mişca.

Când cei trei ajunseră pe mal, Richard îşi scoase repede haina de pe el. Nu era o coastă abruptă, dar nicio plajă uşor înclinată. Linia malului era marcată de stânci mai mult sau mai puţin înalte.

— Eu înot bine! zise gâfâind Richard. Îl aduc aici, dar pe urmă trebuie să ne ajuţi tu...

Fără a mai face şi alte precizări, el sări de pe o stâncă în apă, dar Atamarie pricepu şi fără alte explicaţii ce intenţionase să spună. Să ajungi în apă era simplu, dar să ieşi din ea era aproape imposibil fără a risca să te răneşti. Un salvator, care trăgea pe cineva după el, nu avea şanse. Atamarie examină linia coastei cu privirea, în timp ce Richard se apropia de nefericit în forţă. Porter privea doar cu interes.

— Avem nevoie de frânghii! îl smulse Atamarie din gândurile lui. Trebuie să facem ceva! Fă şi tu ceva!

Porter avea un rucsac cu dotări pentru căţărat. Nu pentru alpinism serios, ci mai mult pentru situaţia în care cineva se prăbuşea şi trebuia salvat, sau dacă doi topografi îndrăzneţi voiau să se asigure unul pe celălalt pe un urcuş abrupt.

Atamarie răscoli conţinutul şi extrase din rucsac nişte frânghii şi cârlige. Între timp, Richard ajunsese la dragon. Era şi timpul. Bărbatul încetase să mai lupte. Părea că îşi pierduse cunoştinţa.

— Pearse trebuie să îl elibereze din legături, constată Porter. Să sperăm că are un cuţit...

Atamarie ridică privirea, uşor îngrijorată. Richard era un tânăr de la ţară, nu ar fi plecat într-o excursie fără un briceag.

Şi, într-adevăr, se găsea aşa ceva într-un buzunar din piele ataşat la centura lui Richard. În ciuda valurilor mari, acesta îl scoase şi îl eliberă pe bărbat.

Atamarie, uşurată, îl văzu făcând semnul victoriei în direcţia ei. Deci omul părea a fi în viaţă. Richard începu să îl tragă spre ţărm.

Atamarie luă între timp o decizie. Arătă către un minuscul golf de pe linia ţărmului.

— Nu îi putem lăsa să se îndrepte către vreo stâncă, îi spuse ea hotărâtă lui Porter. Le aruncăm capătul unei frânghii, de care să se prindă, şi îi putem trage la mal. Aici, între aceste două stânci, aici şi dincolo, fixaţi câte un cârlig! Daţi-i drumul, ei ajung aici în câteva minute! Dacă aş face-o eu, mi-ar lua câteva ore!

Porter o privi sceptic, dar Atamarie îi puse în mână ciocanul. Din fericire, cu tot comportamentul lui flegmatic, Porter era foarte puternic. Fixă primul cârlig cu două lovituri de ciocan. Atamarie ţipă la el când Porter dădu să obiecteze asupra poziţiei celui de al doilea.

— Fără vorbărie, fixaţi-l! Şi, dacă vă veţi aşeza pe ieşitura aceea a stâncii, nici nu veţi cădea în apă!

Atamarie fu pe punctul de a-şi pierde cumpătul când el puse piciorul încet şi circumspect pe ieşitura stâncii:

— Dumnezeule! Porter, omul se îneacă! ţipă ea. Iar Richard îşi poate rupe toate oasele dacă este azvârlit de valuri în stâncă! Aşa că fixaţi odată acest afurisit de cârlig în stâncă, apoi întindeţi o frânghie!

În timp ce Porter se apucă de treabă bombănind, Atamarie îşi înfăşură după mijloc o altă frânghie. Ar fi fost

mai bine să fi folosit ca ajutor un bărbat. Porter era mult mai voinic decât ea, dar nu putea să rişte ca acest prost înfumurat să pericliteze viaţa rănitului. Legă capătul corzii de frânghia prinsă acum bine între stânci. Aceasta o ţinea vertical în mare la câţiva metri de malul stâncos. Atamarie mai făcu un alt laţ şi pentru Richard, înainte de a se arunca în apă. Valurile îi umflară rochia, gata să o izbească de ţărm, dar coarda o menţinu în poziţie sigură.

Richard pricepu imediat ce intenţiona ea să facă. Cu un braţ îl ţinu bine pe omul inconştient, cu cealaltă mână apucă laţul.

Atamarie îl prinse cu ambele braţe pe rănit, un tânăr maori cu păr negru, lung, şi îl strânse lângă ea, convinsă că îl va putea asigura până când va fi ajutată de bărbaţi. Acum, Porter îl trăgea pe Richard şi îl ajuta să se ridice.

Richard respira greu când se prăbuşi lângă stâncă, dar nu îşi permise nicio pauză. Se legă imediat cu o coardă şi reintră în apă lângă Atamarie, în timp ce Porter susţinea că va putea să aducă la mal, în acelaşi timp, fata şi rănitul.

— Este imposibil, zise Richard gâfâind; abia mai putea să respire şi era la capătul puterilor. Omule, nu ai auzit niciodată de flotabilitate? Principiul lui Arhimede! Atamarie poate să ţină omul în apă vertical, dar dacă tu îi tragi împreună, pentru ea va deveni prea greu. Şi, la cât de ud este, îi va aluneca din mâini. Am să îl preiau eu, iar tu ajuţi fata să iasă. Apoi voi doi ne ajutaţi pe noi.

După câteva minute dificile, Richard şi zburătorul se aflau pe stâncă – Richard tuşind şi scuipând apă, tânărul inert.

— V-am zis eu că este mort, spuse Porter.

Atamarie fu cât pe ce să îi dea o palmă. Întoarse însă tânărul maori cu burta în jos şi încercă să îi pompeze afară apa din plămâni. Iar cel în cauză, cu toate încercările ei mai curând neîndemânatice, începu să icnească şi să

scuipe apa.

— Poftim, deci nu este mort! zise Atamarie. Maorii sunt un popor de navigatori, nu murim noi atât de uşor.

— Dar nici mult nu i-a lipsit, mormăi Richard. Să-l mai scuturăm puţin, poate îşi revine. Eu cred că nu are nimic, dar s-o fi lovit cumva cu fruntea...

Tânărul deschise ochii. Năuc, privi chipul roşu de efort, dar mândru, al Atamariei, şi părul ei blond, ud.

— Ha... Hawaiki? întrebă el abia auzit.

Atamarie dădu ochii peste cap.

— Nu, că nu este chiar atât de simplu. Dacă eu am înţeles bine de la mama mea, trebuie să ajungi mai întâi la Cape Reinga, apoi să legi o frânghie de acest arbore*pohutukawa,* să cobori... Ori iei imediat un mânu? Ca spirit, s-ar putea, că nu cântăreşte nimic...

Tânărul nu prea ştia dacă să zâmbească la gluma făcută de Atamarie sau să fie indignat de batjocorirea credinţei lui.

— Voia să zboare până în Hawaii? întrebă Porter. Ăsta da optimism! Dar până în Hawaii sunt sute de kilometri. Lilienthal a fost foarte mândru când a parcurs treizeci de metri.

— Lilienthal a zburat trei sute de metri, îl corectă Richard. Tot cu un astfel de planor. Dar cu aripi curbate. Cu ele, forţa portantă...

Tânărul maori asculta fără să priceapă nimic, iar Porter era complet dezinteresat.

— Hawaiki, îl corectă Atamarie; pentru ea, teoria cu aparatul zburător al lui Lilienthal nu era ceva nou. Pentru maori, este un fel de paradis, dar pentru sufletele morţilor este o chestiune foarte complexă să ajungă acolo. Trebuie mai întâi să călătorească spre nord, acolo să coboare într-o prăpastie... în orice caz, el a crezut că este mort...

— Rawiri, interveni tânărul, şi se arătă pe sine. Şi tu...

Atamarie îi zâmbi. Îşi aminti de ziua în care, la sărbătoarea organizată de Matariki, împreună cu un băiat făcuse ca zmeul acestuia să zboare. În faţa ochilor îi reapăru clar chipul de copil al lui Rawiri. Pentru un maori, acesta era de pe atunci foarte slab şi foarte înalt. Ochii lui mari şi negri străluceau şi erau umbriţi de gene lungi – ca şi acum. Rawiri avea o faţă blândă şi nu ţi-l puteai imagina interpretând haka împreună cu alţi tineri sau jucând rugby. Nu era tatuat şi faţa lui nu prezenta marţialul moko, ci avea buze pline, moi.

— Tu voiai de pe atunci să zbori! râse ea. Ca şi mine. Îţi mai aminteşti? Şi... a fost prima tentativă?

— Nu ai putea să vorbeşti inteligibil? interveni bosumflat Porter.

Atamarie şi Rawiri începuseră dialogul în engleză, dar ultimele fraze le rostiseră în limba maorilor.

Acum, Rawiri încercă să se ridice.

— Scuzaţi-mă, spuse el; ca toţi cei crescuţi în Parihaka, vorbea fluent ambele limbi. Dumneavoastră... dumneavoastră m-aţi salvat. Mulţumesc. Dar... unde este mânu?

— Dragonul, traduse Atamarie.

Richard arătă către largul mării.

— Pe el nu l-am mai putut salva. Oricum, nu ar mai fi meritat. În forma asta nu te poate purta, trebuie să te orientezi mai mult spre păsări decât spre statuile zeilor. Richard îşi aminti de silueta acelui birdman din casele pentru adunări, văzut în Parihaka, şi adăugă: Iar în prezent sunt preferate biplanele, în orice caz, la planoare...

— Dar zeii... oftă Rawiri. Mânu a fost dedicat zeilor cerului. El nu se putea scufunda în mare, el...

— Zeii ar fi trebuit să fie mai atenţi cu cerul, zise Atamarie lipsită de respect. Cu ce era acoperit?

— Cu pânză pentru vele, răspunse Rawiri, privind-o şi

mai trist decât până atunci. Ceva cam scump...

— Şi greu, comentă Richard. Complet nepotrivit, mai ales pe ploaie. Lilienthal a folosit în final o ţesătură de bumbac impermeabilizată, care...

— Poate va fi aruncat la mal, cugetă Atamarie cu privirea îndreptată spre golf; reţinuse argumentul privind costurile. Este foarte probabil, iar dacă direcţia în care bate vântul rămâne aceeaşi ca acum, ar trebui...

Ea îşi plimbă privirea de-a lungul coastei.

— Poate că ar fi trebuit să folosesc coaja de *aute* sau frunze de *raupo.* Acestea mângâie faţa zeului cerului... Aceste materiale *pakeha* probabil că nu sunt pe placul zeilor, pentru a le cânta.

— A cânta? întrebă nedumerit Richard.

— Zeii îşi conduc mânu prin karakia, cântece şi rugăciuni, îl informă Rawiri.

Atamarie oftă:

— În privinţa materialului, nu sunt mari deosebiri. Strămoşii mei au venit în Aotearoa cu Elizabeth Campbell, un vas cu pânze. Deci, zeii nu au obiecţii principiale legate de materialul velelor, altfel toţi *pakeha* ar fi acostat cine ştie pe unde...

Richard, pe care nu îl interesa vorbăria despre zei, demontase deja corzile şi aranjase materialele în rucsacul lui Porter, iar acesta din urmă se cam săturase de mitologia maori.

— Fir-ar... este frig, constată el. Vouă nu vi s-a făcut frig?

Atamarie abia acum îşi dădu seama că îmbrăcămintea ei era leoarcă. În timpul eforturilor de reanimare şi al agitaţiei legate de salvarea tânărului, uitase complet de frig, dar acum îl resimţea.

— Aşa este, ar trebui să ajungem cât mai repede în tabără. Poate că profesorul are şi nişte haine uscate în

căruţă. Pentru voi, în orice caz...

Le aruncă tinerilor o privire plină de invidie. Cu siguranţă că Dobbins nu luase cu el un schimb şi pentru unica studentă.

— Te poţi ridica? îl întrebă ea pe Rawiri.

Acesta încuviinţă. Scăpase uşor. Cu excepţia câtorva contuzii şi a unor zgârieturi datorate luptei disperate cu scheletul zmeului, nu păţise nimic.

Rawiri aproape că se uscase. În ciuda frigului, purtase pentru zbor doar tradiţionalul kilt maori din fibre întărite de in. Avea pieptul gol, iar Atamarie remarcă faptul că dispunea de o musculatură remarcabilă, cu toate că părea slab. Richard o impresionă şi mai mult; îşi dezbrăcase între timp cămaşa udă şi expunea doi umeri laţi şi un bust cu o musculatură proeminentă. Probabil că pe timpul verii lucra la ferma părinţilor săi. O dovadă era şi bronzul lui.

Atamarie coborî ruşinată privirea în pământ când el se întoarse spre ea, sperând că el nu îi remarcase interesul.

Dar, ca de obicei, Richard voia să fie doar politicos.

— Tu trebuie că tremuri, Atamarie... uite, ia haina mea.

Ceea ce era emoţionant, haina fiind singura lui piesă de îmbrăcăminte rămasă uscată; Porter nici măcar nu se gândise să îşi dea haina jos înainte de acţiunea de salvare. Richard ar fi putut acum să se protejeze de frig împreună cu ea. Atamarie îi văzu pielea ca de găină de pe braţe.

— Oh, scuze! Te-am tutuit, dar...

Atamarie zâmbi.

— Eu am făcut-o deja. Aşa să rămână. Hai!

Îi întinse mâna lui Richard, pentru ca acesta să o ajute să se ridice – până atunci rămăsese în genunchi lângă Rawiri. Apoi se înfăşură mulţumită în haina oferită.

Câteva ore mai târziu, amândoi şedeau lângă foc în Parihaka şi se delectau cu peşte şi cartofi dulci. De data aceasta, şi cu ceai fierbinte. Întoarcerea cu hainele ude se

prelungise la nesfârşit. Fireşte că un foc de tabără se putea face şi pe Taranaki, la care să încerce să îşi mai usuce puţin hainele, dar ceea ce pentru pantalonii din denim ai bărbaţilor era deja greu, pentru rochia Atamariei se dovedi a fi complet lipsit de speranţă. Aşa că se hotărâseră să ajungă cât mai degrabă acasă, dar Atamarie era pe jumătate îngheţată când reuşi să se schimbe. Porter MeDougal se dovedi pentru prima dată util: găsi în bagajul lui o sticlă din cel mai bun whisky şi umplu neaşteptat de generos cănile de ceai ale tovarăşilor săi.

În contrapartidă, Richard şi Atamarie nu comentară faptul că el se prezenta în faţa studenţilor şi a fetelor maori drept eroul zilei Conform relatării lui, Rawiri fusese salvat exclusiv prin intervenţia sa.

Rawiri purta acum haine *pakeha* considerabil mai călduroase şi şedea alături de Atamarie şi de Richard. Asculta fascinat discuţia acestora, în timp ce Matariki constata amuzată că fiica sa se apropia tot mai mult de ţelul ei. În seara aceea, în ochii lui Richard Pearse ardea acea luminiţă aşteptată de câteva zile de fiica ei. Şi Atamarie strălucea de fericire, iar în final cei doi se luară chiar de mână şi colindară colinele din jur.

— Eu găsesc temele de discuţie puţin cam neobişnuite, spuse Emere, prietena lui Matariki. Nu că am tras cu urechea, dar trecând pe lângă ei, i-am auzit discutând despre sistematica tehnicii zborului, ce o mai fi şi aia, şi că principiile zborului după Lilienthal ar trebui să permită şi aparate de zbor cu motor. Deci, mie astea nu-mi sună a fluturaşi prin stomac.

Matariki râse:

— Atamarie a luat totdeauna în considerare fluturii numai din punctul de vedere al formei aripilor... Aşa judecând, tânărul este totuşi un suflet-pereche.

Atamarie şi Richard colindară însufleţiţi în tot acel timp

colinele luminate de lună din jurul Parihakăi, întrebându-se dacă la coborârea de pe acele înălţimi se putea obţine un unghi de atac al solului suficient pentru suprafeţele portante ale planorului, dacă prăbuşirea lui Lilienthal la Gollenberg ar fi putut fi evitată, prin manevrarea cu mai multă pricepere a diferenţelor termice, şi dacă se puteau obţine distanţe de zbor mai mari doar prin mărirea unghiului de atac, respectiv o viteză mai redusă.

Când Richard o lăsă pe tânără în faţa porţii părinţilor ei, depuse pe obrazul acesteia un timid sărut de noapte bună.

— Eşti cea mai minunată fată pe care am întâlnit-o vreodată, şopti el. Tu... Tu... Nu m-aş fi gândit niciodată că voi putea împărtăşi gândurile şi sentimentele mele altcuiva în acest fel... Atamarie...

Atamarie se ridică pe vârfurile degetelor de la picioare şi răspunse dezmierdării cu mai mult curaj, sărutându-i buzele.

— Într-o zi, şopti ea, vom zbura împreună...

Ea străbătu grădina în paşi de dans şi continuă şi în casă.

— Mă iubeşte! spuse ea cântând şi îşi îmbrăţişă mama. Ah, mami, mă iubeşte! Suntem meniţi să fim împreună. Este singurul bărbat cu care am atâtea în comun!

Rawiri, constructorul dragonului, nu se mai gândea la înfrângerea suferită în această zi. Bun, zeii nu ştiuseră să îi apreciere arta nid de data aceasta. Refuzaseră să îi binecuvânteze zborul. Probabil că el nu folosise tonurile corecte când cântase pentru a evoca vântul, precum o făcuse odinioară zeul Tawhaki, care le adusese oamenilor ştiinţa cu ajutorul unui mânu aute. Şi poate că şi oamenii din Christchurch aveau dreptate – acest *pakeha* cu bucle castanii şi bizara fată, o maori –, sau poate că nu. Era foarte posibil ca zeii să fi respins forma dragonului său, iar el trebuia să încerce altceva.

Şi era posibil să fie vorba de mai mult – poate că nu ajungea karakia, poate era nevoie de mai mult din acea ştiinţă pe care Tawhaki le-o dezvăluise oamenilor. *Pakeha* păreau să fi exploatat mai bine acest cadou – lui Rawiri încă îi vâjâia capul când se gândea la prelegerea ţinută de Richard cu privire la unghiul de atac şi la startul energic al saltului. El nu îndrăznise să pună întrebări, cu atât mai puţin acestui *pakeha,* căruia îi datora viaţa. Poate că a doua zi, de dimineaţă, o putea întreba pe fată. Această minunată fată, cu părul ei blond, care lui îi apăruse ca un salut al paradisului în momentul în care îşi revenise din moarte. Atamarie – „răsărit de soare”. Încă de când era copilă, ea avea în priviri acea lumină când vorbea despre zbor. Atunci nu băgase de seamă, dar acum... Zeii îi refuzaseră binecuvântarea zborului, dar i-o trimiseseră pe Atamarie.

O fată pe care o putea iubi. O fată care îi împărtăşea visul. Rawiri îşi întoarse chipul către stele şi le mulţumi zeilor pentru Atamarie.

Cândva, aveau să zboare împreună.

FEMEI PUTERNICE
Africa
East London, Wepener
Noua Zeelandă
Dunedin, Lawrence
1900-1901

CAPITOLUL 1

În timp ce fratele său plănuia în Noua Zeelandă nunta cu Juliet LaBree, Kevin Drury călătorea pe mare împreună cu un contingent de trupe neozeelandez, mai întâi la Albany, în vestul Australiei. Localitatea se afla în Marele Golf Australian şi anterior adăpostise o rău famată colonie de puşcăriaşi. Kevin considera interesant acest lucru, amintindu-şi încă povestirile părinţilor lui, care îşi începuseră viaţa în afara Europei şi ca puşcăriaşi în Australia. Lizzie şi Michael plecaseră separat în Van Diemens Land, o insulă aflată lângă Australia, şi descrierile lor privitoare la condiţiile de captivitate difereau. Dacă pentru Michael fuseseră deosebit de dure, Lizzie fusese foarte mulţumită – ea fugise pentru că omul care îi dăduse de lucru se ţinea după ea. La vederea coastei primitoare de la Albany, a plajelor şi a versanţilor împăduriţi, Kevin înclina să îi dea crezare mamei. Nu putuse să fie atât de groaznic acolo, de vreme ce clima părea destul de plăcută. Casele albe din Albany şi maiestuoasa fortăreaţă, Princess Royal, străluceau în lumina soarelui. În portul natural, bine întreţinut, deja aşteptau la ancoră diferite transportatoare de trupe, deoarece şi australienii trimiteau noi trupe în Africa de Sud.

Unitatea lui Kevin a rămas puţin în Albany. Echipajul a completat doar rezervele şi a realizat mici reparaţii la vas. Kevin, care se împrietenise cu colegul lui medic veterinar, Vincent Taylor, avu timp doar pentru o incursiune în localitate având ca scop completarea rezervelor de whisky – şi pentru o scurtă excursie de cunoaştere a naturii din interiorul ţinutului, pentru care insistase Vincent. Pe acesta îl fascina lumea animală a Australiei, în timp ce pe Kevin, cel puţin, şerpii, păianjenii şi insectele care înţepau nu îl atrăgeau defel, în sinea lui, se bucură când excursia prin tufişuri luă sfârşit.

— Nici Africa nu este lipsită de aşa ceva! îl tachină noul lui prieten. Lei, rinoceri, gheparzi...

Kevin râse:

— Cu siguranţă că aceştia nu ajung în cortul meu sanitar, ceea ce nu aş putea să spun despre animăluţele drăgălaşe de aici. Şerpii ăştia negri – cum s-or fi numind? — sunt mai peste tot şi sunt extrem de veninoşi. Nu ai vrea pe urmă să te uiţi şi la calul meu? Am senzaţia că nu merge bine. Asta mi s-ar putea datora şi mie: i-am transmis teama de a călca vreun şarpe...

Vincent făcu rost de un loc pe punte pentru calul lui Kevin, unde îl ţinea şi pe al lui.

— Poate că aici se mai sperie, iar în timpul furtunilor este de-a dreptul neplăcut, dar locurile de sub punte nu sunt rezonabile; eu deja m-am plâns. Mult prea sufocante pentru animale, mai ales pe căldurile mari la care ne aşteptăm. Dar bineînţeles că şefii armatei spun: „Ceea ce este suportabil pentru oameni trebuie să fie şi pentru patrupede”. Cei din trupă stau claie peste grămadă, ca heringii, doar că un cal nu s-a oferit voluntar...

Vincent nu părea să debordeze de entuziasm. Pe el îl aduseseră în război motive economice şi, aşa cum îi mărturisise lui Kevin după al patrulea whisky din cea de-a

treia noapte, o iubire neîmpărtăşită.

— Nu m-am căsătorit cu ea pentru banii ei, cu toate că nu am spus „Nu” când tatăl ei a vrut să îmi finanţeze cabinetul. Probabil că ar fi trebuit ca generozitatea lui să îmi dea de gândit. Ulterior, m-am gândit că a fost bucuros să scape de ea. Ca să zic aşa, i-a cumpărat libertatea...

După încă un whisky, Vincent continuă:

— În orice caz, mi-a pus nişte coarne pentru care ar fi fost invidios orice berbec de prăsilă. La început, nu am remarcat nimic, am adorat-o, era o fată minunată, o baroană a oilor... în cele din urmă, vorbea pe seama ei jumătate de oraş. Mary Ann nu scăpa niciun bărbat, de la oierii tatălui ei până la negustorul de la colţ. Cred că era bolnavă... La iepe, dacă sunt aşa, le spunem „neostoite”...

Vincent dădu peste cap paharul cu whisky.

— La femei este mai curând nimfomanie, spuse Kevin râzând, dar nu are nimic de-a face cu chisturile foliculare...

Vincent, un tânăr înalt şi blond, care râdea tinereşte, ridică din umeri.

— Aşa o fi. Totuşi nu a rămas gravidă. Din fericire! Asta a făcut divorţul mult mai simplu. Din păcate, tăticuţu nu a reacţionat cu prea multă înţelegere când şi-a recăpătat dinamica prinţesă. Am rămas fără cabinet, dar şi cu reputaţia distrusă... Aşa că armata mi s-a părut o idee bună. Rămân şi ceva bani în buzunar, din soldă nu cheltuieşti practic nimic. Şi, crede-mă, leii, gheparzii şi rinocerii nu mă înspăimântă. Nici măcar şerpii. În comparaţie cu Mary Ann, şerpii maronii sunt drăgălaşi.

Călătoria pe mare, care a durat ceva mai mult de patru săptămâni, s-a derulat fără evenimente deosebite. Kevin şi Vincent, ca toţi ofiţerii, erau cazaţi confortabil, cei doi împărţind o cabină de la clasa întâi. Vincent se ocupa în primul rând de cai, le asigura apa suficientă şi veghea ca oamenii să îi ţesale şi să îi spele, când era căldură mare.

Chiar şi simpla atenţie le făcea animalelor bine. Vincent petrecea mult timp cu ele, trecând de la un cal la altul, mângâindu-i şi vorbindu-le.

Kevin privea asta cu o oarecare îngrijorare. Auzise că burii nu erau sensibili cu animalele lor şi nutreau o adevărată ură faţă de caii mari ai englezilor. Ei aveau doar ponei, care se comportau remarcabil, dar care în luptă erau inferiori cavaleriei engleze. De aceea se specializaseră în rănirea cailor inamicilor şi în uciderea acestora. În curând, Vincent putea avea mai mulţi pacienţi decât Kevin, şi nu urma să îi fie uşor să îşi vadă alintaţii murind sub ploaia de gloanţe.

Kevin folosi timpul pentru a se informa în privinţa dotării spitalelor de campanie şi se ocupă şi de cursurile de prim-ajutor pentru trupă.

— În *veld,* sau în câmp deschis, veţi fi deseori pe cont propriu cu tovarăşul dumneavoastră rănit, împărtăşea Kevin celorlalţi ceea ce i se spusese şi lui în tabăra pregătitoare. În Africa de Sud, *veld* este denumirea zonei de tufişuri, un platou mai mult sau mai puţin întins, nepopulat sau populat foarte puţin. Forţele de asalt inamice se retrag cu plăcere acolo, iar dacă pătrundeţi acolo pentru a-i urmări, nu va fi trimis imediat după dumneavoastră un spital de campanie. Deci, fiţi atenţi, acest curs v-ar putea salva viaţa, dumneavoastră şi camarazilor dumneavoastră...

Kevin puse oamenii să imobilizeze membre şi să aplice bandaje. Considera această instrucţie mult mai utilă decât exerciţiile de tragere executate de trupă în tabăra de pregătire. Exerciţii care oricum le provocau un zâmbet obosit tinerilor veniţi din ferme – muncitorii din oraşe învăţau mult mai puţin decât era nevoie pentru a supravieţui într-o luptă. Kevin îi remarcase pe câţiva dintre aceşti rataţi şi, spre bucuria lui, constată că ei asimilau

mult mai bine învăţămintele din cursul de prim-ajutor. Se hotărâse să îi propună ca ajutoare pentru infirmieri imediat ce se constituiau spitalele de campanie. Avea uşile deschise la superiorii lui militari şi cu toţii se arătaseră a fi rezonabili, cel puţin până atunci. Păreau a fi oameni care făcuseră o alegere bună.

— Dar să vă fie clar că la faţa locului vom avea de-a face cu ofiţeri englezi profesionişti, spusese un sergent într-o discuţie amicală. Nu toţi manifestă cea mai perfectă înţelegere. De exemplu, despre acest Buller, comandantul şef, se aud tot felul de trăsnăi. Se pare că el călătoreşte cu o întreagă bucătărie de hotel, a rechiziţionat litri întregi de vinuri şi cară cu el turme de animale de sacrificat, pentru ca nimeni să nu moară de foame. Pentru asta, asmute într-o zi câteva mii de oameni să cucerească o înălţime amărâtă, de care nu îi pasă nimănui. Va trebui să avem grijă de oamenii noştri.

În rest, ştirile despre desfăşurarea războiului erau totuşi pozitive. După victoriile de început ale burilor, care ocupaseră iniţial oraşe precum Kimberley, Ladysmith şi Paardeberg şi pe care le deţinuseră surprinzător de mult, acum sosise momentul ofensivei engleze. Cele mai multe oraşe ocupate fuseseră eliberate, iar englezii câştigau teren în centrele republicii bure. Şi neozeelandezii sărbătoreau primele victorii. După ce operaţiunile lor fuseseră la început improvizate, şi după ce primul contingent suferise pierderi grele la Jasfontein, se repliaseră şi, câteva zile mai târziu, luptau ca leii. Pe 15 ianuarie, neozeelandezii respinseseră cu mult curaj un asalt al burilor asupra taberei lor. Înălţimea pe care avusese loc lupta primise denumirea de New Zealand Hill, în amintirea ei.

— Ţara aceasta nu pare foarte cultivată dacă noi trebuie să dăm denumiri munţilor, remarcă sceptic Vincent, după

ce ofiţerii sărbătoriră evenimentul încă o dată, cu fast, pe vas. Dar dacă te gândeşti mai bine, la noi mai totul are două denumiri...

Cei mai mulţi munţi, cele mai multe lacuri, mai toate reperele geografice din Noua Zeelandă erau cunoscute atât sub denumirea din limba maorilor, cât şi sub denumirea *pakeha.*

— Primii colonişti au dat denumiri munţilor lor, interveni Kevin. Doar că burilor nu le pasă. Ei nu ştiu nici măcar cum îşi spun triburile lor însele. Sau tu crezi că ei îşi spuneau hotentoţi ori *kaffir?*

— Ar fi interesant de ştiut de partea cui se află ei în acest război. Vincent ridică din sprâncene. Îi sprijină pe buri sau pe englezi?

— Nu se bagă, explică sergentul, care ştia mai multe decât ceilalţi ofiţeri despre situaţia din Africa de Sud.

El era unul dintre militarii profesionişti şi înainte servise în mica armată a Noii Zeelande. Acolo, niciodată nu existase un contact cu un inamic. Până şi renumitele războaie cu maorii încetaseră de decenii. Sergentul Willis se oferise voluntar imediat ce apăruse speranţa că, în sfârşit, puteau să îi fluiere gloanţe pe la ureche. Omul continuă:

— În orice caz, englezii vor ca toţi băştinaşii să nu se bage. De aceea de la noi nu sosesc regimente cu maori... deşi tinerii iau cu asalt birourile de recrutare. Se pare că nu se doreşte complicarea lucrurilor mai mult decât sunt deja.

După cinci săptămâni de călătorie pe mare fără evenimente deosebite, în care ofiţerii îşi petrecură timpul în discuţii nesfârşite, iar trupa mai curând ocupându-se cu organizarea de meciuri de box, contingentul neozeelandez ajunse în orăşelul East London. Ar fi trebuit să acosteze în Beira, ca şi contingentele anterioare, însă maiorul Jowsey,

comandantul trupelor, le transmise prin radio, încă de când se aflau încă pe mare, că era nevoie de cavalerie în statul liber Oranje, una dintre republicile insurgente ale burilor. Acolo, în sud şi est apăruseră tulburări şi atacuri, în special pe liniile de cale ferată.

East London părea totuşi paşnic – şi mult mai liniştit decât marele lui omonim. Era situat pe o coastă deosebit de pitorească, pe care se interpuneau plaje cu nisip şi înălţimi de stânci roşcate. Oraşul consta dintr-un fort şi un complex de case îngrijite, văruite în alb şi înconjurate de ferme. Clima era subtropicală, străzile fiind mărginite de palmieri şi de flori multicolore. Acolo, râul Buffalo se vărsa în mare, ceea ce făcea din oraş singurul port fluvial al Africii de Sud.

Totuşi, portul era mai curând mic, iar Vincent deveni nervos când începu descărcarea cailor. Dar fu şi plăcut surprins. Toate ajutoarele vorbeau o engleză fluentă, fără accent. Se putea înţelege fără nicio problemă şi cu muncitorii cam firavi, cu pielea mai întunecată, care ajutau la montarea rampelor şi la descărcarea vasului.

— Credeam că ei vorbesc olandeza, îi spuse Kevin unuia dintre ofiţerii englezi care luară trupa în primire. Iar pe băştinaşi mi-i imaginam cu pielea mai întunecată...

Colonelul râse.

— East London are origini engleze, îi explică el tânărului medic. Iniţial, a fost avanpost militar, un punct de sprijin împotriva băştinaşilor. Xhosa – un trib războinic, chiar dacă nu tot atât de violent ca Zulu. După războiul Crimeei, au venit primii colonişti germani. Dar şi aceştia vorbeau deja engleza, pentru că serviseră anterior în Legiunea britanico-germană. Localitatea este una dintre puţinele întemeiate de englezi, iar pe aici nu se rătăceşte niciun bur. Le displace să locuiască pe coastă. Bur înseamnă „ţăran”, ca să o luăm la modul propriu. Preferă să trăiască în interior,

nu le plac străinii şi se duc la şcoală până învaţă să citească Biblia. Niciodată nu au fost prea interesaţi de navigaţie şi de comerţ. După ce Compania Indiilor de Est a dat faliment, comerţul în Kap a trecut în mâna hughenoţilor migraţi între timp sau a evreilor. Iar acum, în cea a englezilor. Centrul comercial este mai degrabă la Durban. East London este drăguţ, dar adormit...

— Şi băştinaşii nu au obiecţii? Legate de toţi emigranţii, faţă de schimbarea proprietarilor?

Kevin rămăsese cu privirea la muncitorii cu pielea surprinzător de deschisă la culoare şi foarte prietenoşi.

— Autohtonii sunt foarte diferiţi, în funcţie de trib. Sunt diferiţi ca aspect şi din punctul de vedere al comportamentului. În Kapstadt au fost mereu foarte cooperanţi – olandezii aproape că i-au exterminat. Micuţii oameni bruni, care mişună pe aici, sunt indieni, din trupele auxiliare ale armatei. Ei lucrează şi ca infirmieri, vă vom repartiza câţiva. Sunt foarte amabili, harnici şi isteţi.

Kevin se încruntă:

— Credeţi că nu mai există negri băştinaşi? Dar în acest război nu este vorba să terminăm cu sclavia?

Colonelul zâmbi.

— Într-un anumit sens, mormăi el. Fireşte că există şi băştinaşi. Dar Xhosa de aici şi Zulu din Durban nu sunt forţă de muncă utilizabilă. Negri ca noaptea şi, odinioară, mari războinici. I-am putea recruta imediat pentru a-i masacra pe buri. În aşa ceva au tradiţie, o fac cu plăcere. Nu mă întrebaţi de ce conducerea noastră nu o face – probabil că îi este teamă că pe urmă vor continua cu englezii. Pe de altă parte, la munca în ferme... recoltarea trestiei de zahăr de pe plantaţiile din Durban... pentru asta sunt prea buni! Fac asta cel mult când sunt făcuţi practic sclavi, ceea ce, din păcate, încă se obişnuieşte la buri şi, după cum aţi spus, de-asta ducem acest război.

Zâmbetul colonelului se transformă într-un rânjet ironic. Şi el trebuie că ştia că în acest război era vorba mai curând despre bogăţiile solului decât despre drepturile omului. Bărbatul adăugă:

— În orice caz, noi nu punem aici nimănui jugul, lăsăm oamenii să facă doar ceea ce vor. Cei mai mulţi trăiesc în interiorul ţării şi se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor lor.

Kevin dădu din cap şi i se alătură lui Vincent, care supraveghea descărcarea cailor. Tânărul medic veterinar era foarte mulţumit de starea protejaţilor lui şi se juca cu propria lui iapă, Colleen. Kevin coborî chiar el calul lui alb, Silver, de pe vas.

— Când se pleacă mai departe? întrebă el şi fu plăcut surprins de vestea că aveau parte de câteva zile pentru adaptare.

— Au învăţat ceva din dezastrul cu primul contingent, trimis în luptă direct de pe vas, opină sergentul Willis mulţumit, şi planifică pentru a doua zi exerciţii cu caii.

Vincent îl contrazise. Pentru animale era mai bine ca, după călătoria pe mare, să fie puse pe picioare încet şi fără călăreţi, explică el. Puteau face asta în padocul mare de lângă cazarmă.

— Aici, poartă denumirea de *kral,* explică noul prieten al lui Kevin, colonelul Ribbons, un om al locului; după cum avea să spună ulterior, venea din Kapstadt. La fel ca satele băştinaşilor, adăugă el.

— Asta ne oferă o imagine complexă asupra poziţiei negrilor în această ţară, remarcă sarcastic Vincent. Nici nu ne putem imagina ce ne-ar spune maorii noştri dacă ne-ar veni ideea să denumim marae ţarcurile noastre pentru vite.

Ribbons ridică din umeri.

— Aici nu se convieţuieşte tocmai paşnic. Practic, toţi se

ceartă cu toţi, cel puţin la nivel naţional. Pe plan pur personal, se păstrează uneori legături foarte strânse între familiile negrilor şi familiile albilor. Cele mai multe unităţi ale burilor au cititori de urme negri, care sunt remarcabili şi pe deplin loiali! Ca şi cei care luptă de partea englezilor. Oficial nu există trupe de suport formate din negri, dar unii ofiţeri nu pot face un pas fără ai lor „boys”. Câţiva servesc la cantina ofiţerilor. Ce ar fi dacă vi i-aş arăta acum? Vom bea o bere în cinstea croazierei reuşite, iar dacă mâine ori poimâine aveţi chef şi caii dumneavoastră îşi vor fi revenit, vă voi lua în veld. În zonă există multe animale interesante...

Pentru Kevin şi Vincent, primele zile în Africa de Sud au trecut mai mult ca un concediu decât ca un război. Kevin şi alţi doi medici şi-au pus laolaltă spitalele lor de campanie, iar Vincent s-a ocupat de cai. Momentan, el era singurul medic veterinar din orăşelul East London, colegii săi fiind plecaţi cu trupele combatante. Era consultat şi de fermierii din zonă şi raporta mândru fătarea de mânji şi caii scăpaţi de colici.

— Burii nu sunt interesaţi, zise el aproape trist, după ce în a treia zi călărise alături de colonelul Ribbons şi de Kevin într-o zonă cu vegetaţie joasă.

— Burii? întrebă Kevin. Eu credeam că pe aici nu sunt buri.

Ribbons clătină din cap.

— Doar câţiva, noi le spunem buri din Kap, pentru că trăiesc mai ales în jurul Kapstadtului. Coexistă paşnic cu englezii, ba uneori se mai şi căsătoresc unii cu alţii...

Pe Kevin îl pufni râsul.

— În cazuri excepţionale?

Ribbons rămase totuşi serios:

— O fată de bur, ajunsă într-o familie engleză prin căsătorie, este o absurditate pentru aceşti oameni. E o

situaţie aproape la fel de rea cu a avea un iubit negru. Dacă taţii nu sunt foarte atenţi cu fiicele lor, se feresc ele însele, de parcă noi, englezii, am fi dracul în persoană. Mai curând se îndrăgosteşte de o fată englezoaică vreun tânăr răzvrătit. Dar şi asta aduce dificultăţi. Cumnatul meu este bur, podgorean, de aceea eu trăiesc asta în propria familie. Noi nu avem nimic împotriva lui Pieter, dar de când Joan s-a căsătorit cu el, aproape că nu o mai vedem. El însuşi nu mai vine aproape deloc, cred că familia lui îi face viaţa un iad dacă îşi vizitează socrii, în satul lui, Joan este acceptată, atâta timp cât nu scoate o vorbă în engleză. Dar la biserică, de exemplu, Pieter este evitat. El ar vrea să ocupe o slujbă – biserica este foarte importantă la buri –, dar nu are nicio şansă. Şi, cum spuneam: burii din Kap sunt cei moderaţi, nu se implică nici acum în război. Ceilalţi...

— Oricum ar fi, nu au vrut să le tratez poneii, zise cu regret Vincent, care părea să nu fi auzit povestea. Vecinul ei a vrut să mă aducă, el a văzut bietul animal zile la rând cu piciorul umflat. O lovitură, are nevoie de bandaje umede cu acid fenic. Burul îl tratează urinând pe el. Nu este fundamental greşit, dar rana trebuie mai întâi sondată. Dacă este cu adevărat adâncă, nu rezolvă nimic aşa...

Kevin şi Ribbons râseră.

— Burii au remediile lor naturale, spuse Ribbons. Şi nu trebuie descurajaţi, nu speraţi asta. Nici medici nu există. La ei, nu doar caii mor din cauza bolilor tratate îndelungat. La război, ei îşi iau femeile cu ei – serios, ele conduc carele cu boi în spatele trupelor şi îşi doftoricesc soţii, chiar până la amputare. Un popor tenace, chiar şi femeile. Şi credincios... La ananghie, se roagă...

Kevin îi găsea pe buri tot mai interesanţi şi abia aştepta să îi întâlnească personal. Dar mai întâi făcu cunoştinţă cu

unii dintre locuitorii patrupezi ai ţării. La mică depărtare de East London începea aşa-numita Buschveld, un teritoriu brăzdat de coline domoale, preponderent acoperit de iarbă, oarecum asemănătoare *tussock*ului neozeelandez. Din când în când se iţeau şi pâlcuri de arbori, unii având forme bizare, şi arbuşti scunzi. Kevin fu uluit văzând o mică antilopă maronie, urmată imediat de multe altele.

— Impala, o prezentă Ribbons. Burii îi spun *rooibok.*

Când dintre doi arbori se ivi o girafa cu gura plină de frunze, pe care le mesteca paşnic, Silver aproape că intră în panică.

— Incredibil! se entuziasmă Vincent. Sunt şi lei pe aici?

— Rinoceri. Ribbons zâmbi. Dar pentru ei ar trebui să mergem în interior şi să mai avem şi puţin noroc. Sunt destul de rapizi, nu ar trebui să ne apropiem prea mult, altfel atacă.

Kevin îşi înţelegea calul, care deocamdată nu manifesta niciun entuziasm faţă de întâlnirile cu marile animale din veld. El ştia că girafa nu îi va face niciun rău, dar tot era neliniştit de lipsa gardurilor care să îl despartă de animalele exotice. De fiecare dată când ceva mişca prin tufişuri, Kevin ducea mâna la armă, în timp ce, în culmea entuziasmului, Vincent identifica diferite specii de antilope. O parte din animale îi păreau lui Kevin foarte capabile de a se apăra. Silver se sperie teribil când un mascul gnu, de mărimea unui taur matur, galopă spre călăreţi pentru a-şi apăra teritoriul.

În cele din urmă, traversară un *kral* adevărat, un sat al băştinaşilor. Lui Kevin îi păru mai primitiv decât satele maori neozeelandeze, dar fireşte că aici era mult mai cald, deci nu era nevoie de construcţii mari. Satul se compunea din mai multe colibe rotunde. Întreaga aşezare era circulară. Oamenii foloseau tufe de mărăcini drept împrejmuiri, iar acestea păreau suficiente pentru a ţine la

distanţă sălbăticiunile.

— Sunt destul de utile şi pentru apărarea faţă de băştinaşii cu suliţe, spuse Ribbons, dar nu împotriva armelor de foc. Mai înainte, acestea erau aproape nişte tabere militare, mult mai mari decât acest sătuc, dar acum negrii nu se mai laudă cu aşa ceva şi sunt bucuroşi dacă îi lăsăm în pace.

Părea adevărat – oamenii din sat îi priveau cam sceptic pe călăreţi, ignorându-i. Nu se puteau compara cu maorii, care erau foarte primitori până şi cu *pakeha.*

— Un paradis! se înfierbântă Vincent seara.

Kevin tăcea. Fără îndoială că Africa de Sud era frumoasă, dar el nu se simţea cu adevărat bine în ţara aceea. Poate că bine ar fi fost dacă englezii ar fi făcut pace definitiv, dar asta ar fi putut înrăutăţi şi mai mult situaţia.

CAPITOLUL 2

— Mâine-dimineaţă plecăm, mergem să ajutăm la eliberarea Wepenerului, le comunică maiorul Jowsey ofiţerilor săi a doua zi. Şi, în cazul în care cineva nu a mai auzit de acest loc... Oamenii râseră, fireşte că localitatea le era tuturor necunoscută. Maiorul continuă: Este vorba despre o aşezare mică, aflată la aproximativ cinci sute de kilometri nord de aici, pe Jammerdrif, un afluent al Caledonului...

Din nou râsete şi oftături. Se părea că pe nimeni nu interesa cu adevărat geografia Africii de Sud. Maiorul Jowsey, un bărbat scund, dar agil, cu o mustaţă mare, nu se lăsă intimidat, ba chiar desfăşură o hartă.

— Este un punct central pentru agricultura locală, explică el şi indică o localitate minusculă, aflată la graniţa cu Basutoland. Aici se află, ori se afla, cea mai mare

moară pentru cereale a Africii de Sud.

— Asta spune tot despre patria burilor! interveni Kevin după ce maiorul se opri din vorbit. Ferme, ogoare, creşterea vitelor... Aici are inamicul aşezările lui. Deci, nu vă grăbiţi să ajungeţi la prima gospodărie ţărănească, dacă sunteţi izolat ori rănit, ci fiţi atenţi. Localnicii spun că femeile trag cu arma la fel de bine ca bărbaţii!

Oamenii râseră din nou, dar maiorul clătină din cap:

— Ascultaţi-l pe doctor, are perfectă dreptate. Wepener se află lângă statul liber Oranje, deci este un cuib al rebelilor. Acum, acesta este deţinut de o garnizoană britanică, două mii de oameni asediaţi de buri. Se petrece asta de o săptămână, iar noi facem parte din trupele care trebuie să elibereze localitatea. Oamenii de acolo ne aşteaptă. Aşadar, mâine, la ivirea zorilor, urcăm în şa şi călărim rapid!

Ceea ce era valabil şi pentru Kevin, căruia i s-a cerut ca mai întâi să lase în urmă spitalul său de campanie, încărcat deja în care.

— Puneţi pe doi cai doar ceea ce este strict necesar, zise Jowsey. Plecăm de la ideea că şi celelalte regimente au medici, pansamente şi medicamente. Trebuie să existe compartimente aflate mai aproape. Pentru noi are prioritate viteza, localitatea trebuie eliberată de sub asediu.

Neozeelandezii au călărit mai întâi întreaga zi prin *buschveld,* şi până şi Silver s-a obişnuit după câteva ore cu grupurile de antilope prezente peste tot. Apoi au intrat în zona montană, care i-a solicitat încă şi mai mult caii. Seara, oamenii au montat corturile pe munţi şi pe coline, în locuri din care li se oferea o privelişte amplă asupra câmpiei. Terenul părea nelocuit. Posibil să fi existat localnici, dar aceştia nu se arătau.

— De acum, vom întâlni pericole, opină maiorul în

dimineaţa celei de a şasea zile, când lăsară munţii în urmă.

În faţa lor se deschideau câmpii mănoase: teritoriul ţăranilor, patria burilor.

— Statul liber Oranje, oferi explicaţii Ribbons, considerat de neozeelandezi drept ghid local, a fost întemeiat de buri după ce britanicii au anexat Colonia Capului şi au interzis sclavia! Asta nu le-a convenit albilor, care au migrat în masă în interiorul teritoriului. Trebuie să fi fost un chin groaznic să facă asta în care trase de boi. Chiar şi astăzi ei vorbesc despre Marele Convoi. Acest teritoriu în niciun caz nu a fost nelocuit, aici se aflau triburile Zulu, Basotho, Batswana... şi niciunul nu voia să cedeze propriul teritoriu. Au avut loc lupte sângeroase, iar unele colonii de ţărani au cedat. Dar nu şi burii, care au răzbit, iar în final Anglia le-a recunoscut statul...

— Până s-a găsit aur, interveni insolent Kevin.

Ribbons se încruntă şi clipi:

— Versiunea oficială este că noi nu putem suporta comportamentul lor faţă de străini şi de băştinaşi. Şi că au existat provocări şi...

— ...diamante, interveni sec şi Vincent. Bine, bine, fără nicio îndoială că noi ne prezentăm ca eliberatori.

Burii veniseră în regiunea aceasta mai curând ca nişte cuceritori, dar oricum dovediseră o intuiţie bună faţă de terenurile mănoase arabile şi faţă de păşuni. Existau doar puţine spaţii naturale deschise populate de antilope şi de gnu, şi probabil că nimeni nu mai văzuse de mult timp un rinocer. În schimb, acolo se înşirau ogoare îngrijite, plantate cu legume şi cereale. O parte din acestea erau în faza recoltărilor, şi o dată sau de două ori călăreţii zăriră şi oameni care le munceau, în special negri, câteodată femei albe, fete sau tineri.

Nimeni nu băga în seamă militarii călare, ceea ce lui

Kevin îi aminti de băştinaşii din *veld.* Negrii nici nu ridicau capul, iar albii în cel mai bun caz le aruncau militarilor priviri pline de ură.

— Dumnezeule, micuţul acela îmi face impresia că ne-ar împuşca pe toţi! observă Vincent când treceau pe lângă un ogor cu grâu, pe care cinci bărbaţi negri, înalţi, erau supravegheaţi de un băiat alb, care avea cel mult zece ani. Copilul îi privea furios, în mod ostentativ.

— Avem noroc că nu o face, răspunse Ribbons cu seriozitate. Probabil că mămica i-a luat puşca tocmai pentru că de asta se temea, iar fiul ei ar vrea să mai păstreze o armă. Cu excepţia flintei, pe care i-am lua-o noi. De fapt, oamenii ar fi trebuit să o predea. Aceste teritorii sunt de mult în mâna englezilor – noi am adunat armele. Dar nu vă faceţi iluzii, sunt încă înarmaţi până-n dinţi; nu aş sfătui pe nimeni să se ducă singur la o astfel de fermă. Şi, în ceea ce îi priveşte pe negri, v-am spus că ei le sunt loiali. Poate şi pentru că nu au de ales. Triburile lor sunt zdrobite, pământul lor aparţine albilor... Dacă nu vor să moară de foame, rămân unde sunt şi îl ascultă pe *baas,* cum îl denumesc aici pe stăpânul alb. Şi pe copiii lui.

Între timp, apăruseră şi primele ferme, care lui Kevin şi lui Vincent le aminteau de acasă. Desigur, nu de conacele feudale ale baronilor oilor, dar fermele medii ale burilor erau comparabile cu micile terenuri din Plains. Case simple din lemn, cu o verandă care aici era mai mare decât în Noua Zeelandă, pentru că activitatea zilnică avea loc mai des afară. În general, burii construiau ceva prea mare şi erau mai economi cu nuanţele luminoase. Uneori, în loc de lemn, era folosit lutul, în funcţie de practicile locale, dar stilul construcţiei rămânea funcţional, lipsit de ornamente. Exotic arătau doar colibele rotunde aflate ceva mai departe de casă. Acolo locuiau muncitorii negri.

— Casele din East London sunt mai frumoase, remarcă

Vincent.

Vizitase acolo câteva ferme şi povestise despre cât de mari şi original construite erau acestea. Prezentau şi arcuri frânte sau frontoane, care mai ameliorau simplitatea faţadelor.

— Cele mai frumoase sunt în Kap, îşi lăudă Ribbons locul natal. Sunt mai ales ferme viticole, iar proprietarii nu sunt zgârciţi. De la viticultori se aşteaptă să aibă şi plăcerea de a trăi. Pe când aici, dimpotrivă, oamenii nu se ating de o picătură de alcool. Şeful lor, Ohm Kriiger, a cerut lapte chiar şi la masa organizată pentru kaiserul german! Ei se roagă şi muncesc, şi sunt ferm convinşi că Dumnezeu i-a îndrumat să vină aici ca, odinioară, pe evrei în Israel. Şi ţin cu dinţii de asta, ceea ce face acest război şi mai dificil...

În curând Kevin, avea să vadă asta cu ochii lui. După patru zile de călărit asiduu, au ajuns în cele din urmă la Wepener, iar comandantul forţelor militare engleze şi-a adunat armata pe un câmp deschis, de unde se vedea un lanţ de coline.

Acolo îşi stabiliseră punctul de comandă asediatorii oraşului, intenţionând să îl învăluie. Pe lângă neozeelandezi şi englezi, trupele de eliberare se compuneau şi din unităţi de scoţieni şi de australieni, iar comandanţii acestora fuseseră nevoiţi să coopereze înainte de a suna atacul. Până una-alta, îi puseseră pe oameni să îşi desfăşoare tabăra şi să aştepte.

Kevin nu luă prea mult parte la pregătirile de luptă, fiind distribuit imediat pe lângă comandantul medicilor, un anume dr. Barrister. Bărbatul purta însemnele de maior, dar nu punea prea mare preţ pe ele. Nu abuza de tonul de comandant, iar pe Kevin îl întâmpină amical şi se arătă entuziasmat de proviziile aduse pe cei doi cai.

— Este bine când oamenii gândesc la unison! Vom avea nevoie de toate bandajele pe care le putem obţine.

Trupele au fost aduse aici atât de repede, încât căruţele cu dotări încă nu au ajuns. Bucătăria de campanie este oricum integral dotată, stimatul nostru comandant-şef, Redvers Buller, pune mare preţ pe ea. Nimeni să nu moară cu burta goală.

Era evident că Barrister nu ţinea prea mult la Buller, care în viitorul previzibil urma să fie înlocuit cu un anume lord Roberts şi cu adjunctul acestuia, Kitchener.

— Asta înseamnă că noi nu dispunem de corturi, remarcă Kevin. Unde vom face tratamente, sub cerul liber?

— Avem un cort, răspunse Barrister. L-am şterpelit din dotările bucătăriei. Dar fireşte că nu este suficient, poate doar pentru acordarea primului ajutor. Dacă nu ne descurcăm, rechiziţionăm o fermă.

— Putem facem asta, sir? întrebă dr. Tracy, un coleg australian.

Barrister râse:

— Nu aţi mai fost la război, nu? Atunci, ascultaţi-mă. Rechiziţionarea proprietăţilor inamicului învins este o practică des întâlnită în disputele dintre diverse naţiuni. Pur şi simplu te duci şi iei ce îţi trebuie. În cazul fermei noastre, nici nu este aşa de rău, la urmă oamenii îşi primesc casa înapoi. Aşadar, să mergem în căutarea celei mai apropiate proprietăţi. Eu plec de la premisa că fiecare dintre dumneavoastră a mai tras cu puşca.

Medicii – Kevin, un scoţian îndesat cu numele de MeAllister şi subtilul australian – îl priviră indignaţi. Australianul nu prea arăta ca unul care ştia să tragă, dar fireşte că trecuse prin pregătirea de bază.

— Credeţi că va trebui să tragem? se interesă şi el, de data aceasta tot indignat.

Barrister ridică din umeri.

— În războiul acesta ar trebui să vă aşteptaţi la orice. De fapt, este valabil în orice război, dar burii aceştia... Deci fiţi

mereu atenţi. Vom lua cu noi tot personalul. Soldaţii infirmieri trebuie să fie înarmaţi, iar indienii încearcă să demonstreze asta!

Cei patru infirmieri indieni, care se pare că lucrau de mult cu Barrister, reţinură remarca şi râseră prieteneşte. Atmosfera era, evident, una bună.

Brusc, Kevin se simţi mai bine.

— Deci, la treabă! Ştie cineva unde se află cea mai apropiată fermă?

Cea mai apropiată fermă era chiar după cea de-a doua colină – o proprietate deosebit de bine îngrijită, într-un peisaj foarte frumos. Se afla pe malul unui râu, iar lui Kevin îi aminti puţin de casa părintească. Aici însă se lucra pământul, nu erau oi, aşa că ferma avea silozuri şi hambare, nu şoproane pentru tunsul oilor, iar ogoarele începeau imediat după grădina cu toate cele necesare bucătăriei, şi după pajiştea pe care acum nu păşteau nici cai, nici vite. Până acum, recolta nu fusese strânsă, aşa că această acţiune se impunea urgent. Pe câmp nu era nimeni, deoarece proprietarii se baricadaseră înăuntru, de teama armatei în marş.

— Poate că au fugit, asta ar fi cel mai bine, zise Barrister, dar îi opri pe medicii lui tineri, care voiau să intre în curte. Descălecaţi, lăsăm caii afară! ordonă el. Puneţi-vă căştile, luaţi puştile, fiţi gata de luptă. Înaintaţi încet, mereu sub acoperirea cu foc a unui camarad.

— Parcă am ataca o fortăreaţă, îi spuse Kevin scoţianului roşcovan pe când se protejau în spatele unui arbore. Mă voi simţi prost dacă aceste case se vor dovedi a fi totuşi nelocuite.

Scoţianul respira zgomotos.

— Asta a spus-o şi predecesorul dumneavoastră, zise el. După care din casă s-a tras cu toate armele. La Ladysmith a fost exact aceeaşi situaţie. Compania sanitară a pierdut

trei oameni.

Kevin înghiţi în sec şi pentru prima dată de când se afla în Africa inima i-o luă razna. Se avântă până la cel mai apropiat adăpost, în spatele unui hambar. Ceilalţi soldaţi şi medici se apropiară de casă, la o distanţă suficientă pentru a vedea aţintite spre ei ţevile a două arme, de la ferestrele aflate în dreapta şi în stânga intrării principale.

— Nu mai înaintaţi niciun pas! se auzi vocea unei femei; părea a fi tânără, dar foarte hotărâtă. Dacă se apropie vreunul, tragem!

Femeia vorbea engleza corect, dar cu un accent puternic.

Barrister ridică vocea:

— Vă rugăm să fiţi rezonabilă. Domnişoară, numele meu este Barrister, maiorul Barrister, comandant al ambulanţei militare. Vom instala la ferma dumneavoastră un spital de campanie. Nu vrem să vă alungăm, dacă ne veţi pune la dispoziţie magaziile dumneavoastră... şi poate una sau două camere pentru medici...

— Nu veţi primi nimic!

Fata îşi sublinie cuvintele trăgând o salvă cu arma ei. Gloanţele muşcară nisipul roşiatic în direcţia lui Barrister.

— Nu vă puteţi opune, domnişoară, este dreptul nostru.

— Drept? Acum, femeia ochi mai bine. Barrister se retrase în spatele unui pom. Aici nu aveţi niciun drept! Nu în ferma asta, nu pe pământul acesta... Dispăreţi!

Barrister ridică mâna şi primii infirmieri deschiseră focul.

Kevin nu avea chef să se implice într-un schimb de focuri cu o tânără. Privi mai atent proprietatea şi încercă să îşi facă o imagine a întregii case. Nu avea verandă în faţă, dar era puţin probabil ca ferma să nu aibă aşa ceva. Probabil că era în spate, cu vedere la râu. Deci, trebuia să existe şi în spate o uşă.

— Veniţi cu mine! îi spuse el scoţianului, care i se

păruse mai curajos şi un mai bun ţintaş decât ceilalţi. Aşa nu merge. O să intrăm prin spate.

— Ce vă dă siguranţa că acolo nu se află o altă persoană înarmată? întrebă MeAllister, dar îl urmă ascultător pe colegul său.

Kevin ridică din umeri.

— Nimic. Dar atâta timp cât Barrister discută în faţă cu fata, nimănui nu îi va trece prin cap că vom intra prin spate. Cel puţin asta sper. Şi, după cum vorbeşte, comandantul nu pare să aibă experienţa multor bătălii.

MeAllister păru că ar mai avea ceva de adăugat, dar se răzgândi, în spatele casei era uşor de ajuns. În umbra magaziilor, cei doi se strecurară sub protecţia gardului viu. În spatele casei se afla o grădină împrejmuită cu arbuşti ţepoşi şi o verandă din care se intra în casă printr-o uşă mare, cu două canaturi.

— Să încercăm! şopti Kevin. Ne strecurăm unul din stânga, celălalt din dreapta. Cu puţin noroc, uşa nu este încuiată. Deschidem simultan ambele canaturi şi îi surprindem. Ne ascundem în spatele uşii, dacă acolo este cineva care trage imediat.

— Dar intrăm de la lumină la întuneric, spuse MeAllister. Până când ochii noştri se acomodează, ne-a ras. Să privim întâi pe fereastră, să vedem dacă nu este periculos.

De cele două părţi ale verandei erau ferestre spre interior.

— Este o bucătărie, şopti MeAllister după ce amândoi se târâră sub ferestre şi aruncară câte o privire înăuntru, dar este goală.

— Văd şi un fel de sufragerie, răspunse Kevin, tot goală. Acţionăm?

Scoţianul încuviinţă.

— Se pare că aţi avut dreptate, se concentrează asupra intrării principale. Deci, la trei, intrăm! Unu... doi...

Cei doi bărbaţi împinseră cu grijă uşa şi lăsară să pătrundă lumina soarelui în încăperea mobilată cu o masă mare, din lemn neşlefuit, şi mai multe scaune simple. Ca pentru o familie numeroasă – Kevin numără nouă locuri. Alături de sufragerie era o bucătărie încăpătoare, unde, într-un dulap cu geamuri, se afla veselă din ceramică cu un model albastru.

— Foarte bine, acum înaintăm sub acoperire în încăperile următoare, propuse MeAllister. Luaţi în calcul faptul că vom da de oameni, care nu ar trebui să strige dacă vrem să folosim elementul de surpriză.

Kevin nu mai întrebă cum aveau să realizeze asta. În fond, era posibil să dea nu de bărbaţi, ci de femei şi, cu siguranţă, de copii.

Se strecurară, cu armele gata de tragere, pe uşa care despărţea sufrageria de următoarea încăpere.

— Nu... nu trageţi!

Era o voce înăbuşită de femeie, dar nu viguroasă, ca a tinerei din faţă, ci mai curând speriată.

— Vă rog, nu trageţi, baas!

Kevin se strădui să distingă ceva pe coridorul întunecos, care îi păruse iniţial gol – şi aproape că apăsă pe trăgaci când văzu arma îndreptată către el. În panica ei, femeia uitase să o coboare sau ţinea arma pur şi simplu aşa cum i se ceruse să o facă. Nu era o fiică de bur sigură pe ea, ci un chip negru cu ochi imenşi, rotunzi, înspăimântaţi de moarte, având părul scurt şi creţ.

— Nu omorâţi Nande.

Kevin lăsă în jos ţeava armei.

— Nimeni nu îţi va face nimic, o linişti el încet. Dar tu trebuie să laşi puşca jos. Aşa, vezi?

Demonstrativ, el arătă spre podea cu ţeava armei sale.

Imediat, femeia puse arma pe podea. O puşcă de vânătoare, constată Kevin.

— Asta ce vrea să însemne? întrebă Kevin, încă speriat şi el. Cerule, era să te împuşc, tu...

— Mai întâi ne vei spune cine se mai află în casă! MeAllister o apucă brutal de braţ pe femeie, o împinse în sufragerie şi o aşeză pe un scaun. Cine ţi-a zis să supraveghezi intrarea din spate?

— Mejuffrouw Doortje, baas... dar eu...

— Adică femeia-sergent care trage din faţă în medicul-şef? verifică MeAllister.

— Hm...?

Tânăra părea depăşită. Cunoştinţele ei de limba engleză erau, în mod evident, reduse.

— Femeia cu puşcă din faţă? reluă Kevin întrebarea, pe un ton mai prietenos.

Or fi fost burii nişte duri, dar el considera că era oribil să te porţi astfel cu creatura aceea înspăimântată, care nu avea nici optsprezece ani.

— Este trei femei, oferi Nande informaţia, cooperantă. De baas Doortje şi Bentje şi Johanna. Şi baas mic Thies şi Mees...

— Thies şi Mees sunt copii mici? încercă Kevin să mai limpezească răspunsul.

Nande încuviinţă.

— Câte puşti? întrebă MeAllister arătând spre arma lui. Câte de-astea?

Fata ridică două degete.

— Şi asta.

Ea arătă spre propria armă.

Kevin clătină din cap. Informaţia corespundea observaţiilor anterioare. Deci, aveau de supus doar două femei cu puşti – sau o femeie şi un copil, dar la asta nici nu voia să se gândească.

— Ascultă, i se adresă el fetei negre, care încă tremura, noi nu îţi facem nimic... atâta vreme cât îţi ţii gura. Rămâi

aici şi nu te mişti din loc.

— Dacă ne trădezi, mori! o ameninţă MeAllister şi îşi puse după umăr arma fetei.

— Îmi pare rău, Drury, şopti el când amândoi începură să se strecoare fără zgomot de-a lungul coridorului. Ştiu că nu o va face, dar aici am văzut cum copiii se transformă în hiene. Nu moare ea din cauza câtorva ameninţări. Dacă va trebui să luăm cu asalt casa sau dacă se ajunge la un schimb de focuri...

Până la acel moment nu fusese vorba despre un schimb de focuri. Barrister continua să încerce să o înduplece pe femeie cu vorba bună, mereu întrerupt de salvele trase din casă. Lui Kevin şi lui MeAllister asta le uşura misiunea, deoarece trebuiau doar să urmărească zgomotul pentru a şti unde se afla trăgătoarea. După câteva clipe, se lipiră de peretele pe care era uşa spre încăperea unde era intrarea din faţă. Auzeau vocea lui Barrister, chiar dacă nu înţelegeau ce spunea, şi răspunsul lui Mejuffrouw Doortje: o salvă de armă. Se părea că oamenii din casă nu duceau lipsă de muniţie.

— Intrăm acum! şopti MeAllister în timp ce încă răsuna zgomotul împuşcăturilor. Dumneavoastră vă ocupaţi de un moş Teacă, eu de celălalt! Fără a mai ameninţa! Atacăm şi dezarmăm, chiar dacă ele sunt pregătite, poate, să fie împuşcate.

Kevin se miră din nou, dar era gata să execute ce i se spusese, imediat ce MeAllister împingea uşa. Între timp, ochii i se mai obişnuiseră cu semiîntunericul. Pe coridor nu erau ferestre, iar în rest obloanele erau închise, cu excepţia unor mici crăpături pentru ţevile armelor. Cu o privire, Kevin cuprinse toată camera. La fereastră, tânăra cu puşcă – suplă, într-un capot de culoare închisă, cu un şorţ cu dantelă, cu părul acoperit de o bonetă. Atenţia ei era îndreptată către bărbaţii aflaţi în faţa casei. Cealaltă

puşcă se afla în mâinile unui băiat de vreo zece ani, care şi el ţintea concentrat atacatorii. În spate, într-un colţ, o femeie mai în vârstă, având în braţe trei copii mici.

— Nicio mişcare! urlă scoţianul, acoperind ţipetele copiilor.

Băiatul şi fata de la ferestre se întoarseră, dar Kevin deja ajunsese lângă tânără, căreia îi zbură din mână arma, lovind-o cu patul armei lui. MeAllister procedă la fel cu băiatul, dar Kevin nu avu timp să îl urmărească. Victima acestuia nu era deloc dispusă să cedeze. Neimpresionată de ţeava armei care îi ţintuia pieptul, tânăra îl lovea cu pumnii pe Kevin, care lăsase arma jos şi se apăra cu ambele mâini. Unul dintre ceilalţi copii, o fată de vreo treisprezece ani, încercă imediat să ia arma. Kevin o împiedică brutal, cu o lovitură de picior. Reuşi să îi fixeze tinerei un braţ la spate şi să o imobilizeze. Băiatul căruia MeAllister îi luase arma plângea de furie. Scoţianul ţinea un alt copil în şah cu arma.

— Totul este în regulă, maior Barrister! strigă el spre cei aflaţi afară. Puteţi intra! Situaţia este sub control!

Încăperea se umplu rapid cu medici englezi şi soldaţi. Tânăra pe care o ţinea strâns Kevin scotea ţipete de furie, ocăra şi încerca să îl lovească cu picioarele şi să îl muşte.

— Bine lucrat, MeAllister şi... Drury, nu-i aşa? Foarte bine lucrat. Dar poate că ar trebui să preia cineva această mică furie...

Kevin zâmbi. Mica furie s-ar fi simţit de fapt foarte bine în braţele lui. De-ar fi fost doar puţin mai paşnică! El nu voia să o atingă necuviincios, dar dacă nu voia nici să fie rănit, era nevoit să o ţină strâns lipită de el, simţindu-i umerii laţi şi musculoşi, pieptul amplu, dar şi tare, talia subţire şi coapsele bine conturate. Un trup foarte feminin, dar şi foarte puternic, cu siguranţă obişnuit cu munca grea – Kevin îşi imaginase cu totul altfel o stăpână de sclavi.

Abia aştepta să îi vadă chipul, dar deocamdată îi vedea doar ceafa. Sub boneta albă ca zăpada, călcată cu mare grijă, strălucea părul de culoarea inului. Tânăra mirosea tulburător. Nu a parfum, ca Juliet şi toate celelalte fete din Dunedin, nu verde şi proaspăt ca fetele maori. Mejuffrouw Doortje mirosea a pâine proaspăt coaptă – asta, dacă ignorai izul de transpiraţie şi de praf de puşcă.

— Poate că acum este mai dispusă să se comporte puţin mai civilizat, zise Kevin. În acest caz, i-aş putea da drumul. Hai, Mejuffrouw Doortje, orice ar putea însemna asta. Daţi-mi cuvântul dumneavoastră de onoare. Că doar nu vă facem nimic...

— De unde îmi cunoaşteţi numele?

Tânăra se îndepărtă imediat ce Kevin slăbi strânsoarea, se întoarse spre el şi îl privi în faţă. Ea avea o faţă mare, fără a părea necioplită. Nasul şi gura erau fin modelate, obrajii îi erau roşii de furie şi de efort, şi se părea că îi sărea uşor ţandăra. Oricum ar fi fost, roşea repede, pentru că tenul îi era foarte alb. Ochii lui Doortje erau de un albastru adânc, amintindu-i lui Kevin de porţelanurile de familie din sufragerie.

Înainte ca el să fi apucat să răspundă, o umbră întunecată apăru în cadrul uşii deschise.

— Baas...?

Era fata neagră.

— Nande!

Femeia urlă la negresă ceva ce semăna cu o ocară zdravănă. Nande plecă ruşinată capul şi îşi muşcă buzele de un roşu-închis. Pielea ei era neagră ca tăciunele, iar Kevin se întrebă dacă la aceasta se putea vedea dacă roşea.

— Ce a zis? lansă el întrebarea, fără a se fi adresat cuiva anume, după ce Mejuffrouw nu se mai oprea din ocărât negresa.

— Ceva în genul „trădătoare puturoasă”, traduse jenat australianul Tracy. Vă scutesc de restul... tânăra damă se exprimă... hm... ceva cam vulgar.

— Vorbiţi afrikaans? întrebă mirat Barrister.

Trupele venite din Australia şi din Noua Zeelandă păreau să îl surprindă plăcut. Mai întâi asaltul întreprins de Kevin şi MeAllister, iar acum, talentele acestui medic tânăr cu aspect mai degrabă molâu.

— Olandeza, sir. Am studiat două semestre în Leiden.

Mejuffrouw Doortje îi adresă şi acestuia câteva ocări. Medicul-şef Barrister oftă.

— Dar mai ţineţi-vă gura, domnişoară, aşa nu vom ajunge departe. Este vremea să discutăm despre casa aceasta. Dânsa este mama dumneavoastră?

Se uită la femeia mai în vârstă, care încă ţinea copiii în braţe – era neclar dacă o făcea spre a-i proteja ori pentru a-i împiedica să îi agreseze pe bărbaţi. Cel puţin fetiţa mai mare părea animată de aceeaşi ură ca sora ei. Vârstnica privea în gol cu ochi goi.

— Mama nu vorbeşte engleza! se răsti Doortje. Şi este oarbă. Dacă-i faceţi ceva...

Tracy se adresase între timp în limba ei celei care era evident stăpâna casei. Ea răspunsese fără plăcere, dar politicos.

— Dânsa este Mevrouw Bentje VanStout, o prezentă el. Cu fiicele Dorothea... — el arătă către prizoniera lui Kevin – ... şi Johanna. Ca un gentleman, Tracy se plecă uşor în faţa celor mici şi continuă: Şi fiii Thies şi Mees. Despre soţ nu a spus decât că este în veld. De gospodărie mai ţin două familii de negri, dar cu excepţia acestei tinere... — Nande păru total surprinsă când el se înclină şi în faţa ei – ...toţi s-au ascuns când a apărut armata. Poate că vor reveni, deoarece avem nevoie de ajutor...

— Cu privire la spitalul de campanie ce zice? întrebă

Barrister.

Femeia scoase câteva cuvinte pline de ură.

Chipul îngust al lui Tracy roşi.

— Nu ştiu dacă eu...

— Să crăpaţi toţi! strigă bătrâna.

Barrister îşi frecă fruntea.

— Bun, aşadar doamna vorbeşte ceva engleză... Nu contează, noi oricum în principal vom avea de-a face cu dumneavoastră, domnişoară Dorothea...

— Doortje, spuse fata în silă. Şi din partea mea să nu vă aşteptaţi la cooperare. Nici fraţii şi nici surorile mele nu vă vor face concesii, noi...

— Pe asta o ştim deja, interveni Barrister. Dumneavoastră v-aţi exprimat deja foarte clar. Îmi arătaţi acum ferma? După cum deja v-am spus, nu intenţionăm să vă dăm mai multe explicaţii decât este necesar. Pe noi ne interesează hambarele dumneavoastră – paie pentru paturile provizorii ale bolnavilor... Poate ceva alimente proaspete, dacă vă puteţi lipsi de ceva. Cea din spate este cumva o brutărie? Miroase minunat a pâine proaspătă...

— Luaţi-o, şi să vă stea în gât! îl întrerupse Doortje.

Barrister se ciupi de lobul urechii, dar rămase politicos:

— Cred că nu mai aveţi vite, nu?

— Bineînţeles că nu! Ultima noastră vacă a fost rechiziţionată de armata dumneavoastră, ca şi poneii.

— Minciuni, îi spuse MeAllister lui Kevin când o urmară pe fată afară, pentru a vedea construcţiile fermei. Trupele de eliberare cu siguranţă nu au rechiziţionat niciun ponei. Cavaleria are propriii cai, iar căruţele-bucătării şi cu provizii sunt atelaje complete. Caii fermei trebuie să îi fi luat Mijnheer VanStout. Toţi burii călăresc. Nu au infanterie. Mai exact, nu există niciun fel de trupe. Tipii îşi iau pur şi simplu caii şi se alătură unui comando. Îşi aleg un şef şi pleacă la război. Domneşte o indisciplină teribilă,

oricine vine şi pleacă atunci când are chef. Totuşi, sunt curajoşi până la sacrificiu – şi surprind de fiecare dată. De aceea au şi avut succese iniţial, dar finalul războiului ne aparţine.

Kevin dădu din cap, dar se întrebă cât avea să dureze până când urma să cedeze şi ultimul comando. Ceea ce se petrecea nu semăna cu un război între două ţări. Părea mai degrabă că o armată mare lupta cu mii de grupuri mici. Şi ce putea să facă Imperiul cu o ţară în care până şi copiii mici se opuneau în acest fel?

CAPITOLUL 3

În următoarele zile, unele informaţii obţinute de la Doortje VanStout s-au dovedit false. Astfel, câţiva dintre soldaţii auxiliari care nu participau la lupte au surprins-o pe Nande cu o găleată de lapte proaspăt. Aşadar, muncitorii negri ai familiei nu fugiseră, ci păzeau vacile de lapte, ascunse undeva în veldul deluros.

Kevin, căruia oamenii i-au raportat descoperirea, nu i-a trădat pe buri lui Barrister. Înţelegea că oamenii voiau să îşi ocrotească proprietatea – mai ales că la englezi nu suferea nimeni de foame. Dimpotrivă, spitalului îi fusese repartizată o căruţă-bucătărie, după ce se constatase că femeile VanStout nu voiau să acorde nici cea mai neînsemnată mână de ajutor medicilor. În consecinţă, Barrister mai încercă o propunere de pace. Invită familia VanStout la o masă cu ofiţerii lui. Doortje îi luă însă în nume de rău faptul că, pentru asta, el rechiziţionase, pe jumătate în glumă, bucătăria casei.

— Permiteţi-i bucătarului nostru să arate ce poate! Generalul Buller îl socotea un preferat al lui. Totuşi, cu o căruţă-bucătărie nu îşi poate desfăşura geniul...

Doortje, Johanna şi mama lor au acceptat în tăcere, au eliberat cu feţe împietrite domeniul lor de activitate, curat lună, şi s-au mutat la râu, ca să spele. Băieţeii au trecut mai înainte pe lângă bucătărie, au adulmecat mirosul fripturilor şi cu siguranţă că le-a lăsat gura apă. La ferma VanStout, nimeni nu era înfometat, dar carne era cert că nu mai gustaseră de mult timp. Femeile puseseră în siguranţă şi porci, şi boi, dar cu armata engleză după colţ nu mai îndrăzniseră să le sacrifice. Şi, oricât de mult şi-ar fi dorit Doortje să tragă cu puşca – Kevin o credea capabilă pe curajoasa bură de aşa ceva –, ea cu siguranţă nu şi-ar fi permis să se lase prinsă cu o armă de vânătoare asupra ei.

Mirosurile fripturii de miel erau irezistibile, însă, cu toate astea, nimeni din familia VanStout nu apăru la masa festivă la ora stabilită.

— A fost o încercare, oftă Barrister şi destupă o sticlă cu vin. Dar m-aş fi putut gândi la asta. Această Dorothea este o dură... şi surorile şi mama ei, de asemenea.

— Sora este ca o injecţie letală, adăugă Tracy, care mai trăsese cu urechea la discuţiile familiei VanStout. Îşi vâră nasul peste tot, iar dacă vreunul din băieţi ori un negru are o tentativă de apropiere de noi, îi raportează imediat lui Doortje, care îl dojeneşte cel târziu la rugăciunea de seară. Micuţa Nande crede că vede îngerul, cu sabia lui de foc, după fiecare colină.

— Ea este o drăguţă, opină Kevin, care o compătimea pe tânăra negresă.

Între timp se întorsese la fermă şi fratele lui Nande, şi amândoi lucrau pe câmp de la răsăritul până la apusul soarelui. Doortje o punea din greu la muncă, dar nu îi dădea nimic ei sau familiei ei. Johanna rămânea de cele mai multe ori cu mama sa la bucătărie, ca să fie în apropierea oarbei, dar băieţii trebuiau să muncească la strânsul recoltei. Refuză însă cu indignare oferta de ajutor

făcută de doi infirmieri neozeelandezi, care până atunci nu primiseră sarcini precise, veniţi de la ţară, şi care făcuseră un gest cavaleresc faţă de femei. Cu siguranţă că Nande i-ar fi acceptat. Când venea seara de la câmp, părea epuizată complet, dar era pusă să servească familiei cina, să care apa şi să facă şi alte treburi gospodăreşti. Până să primească şi ea ceva de mâncare, se făcea târziu în noapte, şi probabil că trebuia să şi-o pregătească tot ea. Familia VanStout nu împărţea niciodată masa cu muncitorii negri. Nu îi lăsau să flămânzească, dar o bucătărie comună ar fi fost ceva inimaginabil.

— Na, na! râse MeAllister şi îl ameninţă pe Kevin cu degetul. Doar nu s-o fi îndrăgostit tocmai de negresa cu părul creţ! Vă avertizez, se spune că femeile din tribul zulu nu ar fi foarte pătimaşe...

Între timp, medicii aflaseră că Nande era o veritabilă zulu. Numele ei nu provenea de la Nancy ori Suzanne, aşa cum crezuse la început Kevin. De fapt, aşa cum îi destăinuise ea, era numele mamei legendarului rege Shaka Zulu.

Kevin ridică mirat o sprânceană:

— Eu? îndrăgostit de Nande? Te rog, micuţa negresă este încă un copil...

Dr. Tracy, care de altfel nu făcea niciodată remarci necuviincioase, dar care se dovedise deseori un bun observator, zâmbi.

— Fireşte. Comportamentul doctorului Drury este sublim, deasupra oricărei îndoieli. Tracy sorbi îndelung din paharul cu vin, înainte de a continua: Dar dumneavoastră sunteţi interesat de tânăra domnişoară Doortje.

Kevin aproape că se înecă cu o bucăţică de friptură de miel. Tuşi şi speră că toţi ceilalţi aveau să dea vina pentru roşeala din obrajii lui pe faptul că se înecase.

— Doortje? întrebă mirat MeAllister. Chestia asta mi-o

imaginez ca pe o legătură sentimentală cu un brici!

— Colonele! Cum vorbiţi aşa despre o tânără damă?

Maiorul Barrister lupta cu propriul amuzament, însă îşi dojenea subordonaţii.

Kevin era bucuros că nu trebuise să răspundă. Nici el nu îşi putea explica atracţia pe care Doortje VanStout o exercita asupra lui. Desigur că o atinsese şi corpul ei îi plăcuse. Frumos era şi chipul, ca şi părul ei. Dar nu asta era tot ce îl atrăgea atât de irezistibil. Să fi fost.. Energia ei nestăvilită? Pasiunea ei? Dacă într-o zi ea ar fi putut iubi aşa cum ura acum, Doortje VanStout ar fi fost un vârtej de senzualitate. Ori erau încăpăţânarea ei, convingerile ei profunde, pe care Kevin nu le împărtăşea, dar care îl fascinau? El însuşi se considera cam superficial, iar relaţiile lui anterioare... Juliet nu era nimic mai mult decât un fluture ce zbura din floare în floare. Dar Doortje... era fără nicio îndoială statornică, fidelă... cu picioarele pe pământ.

Kevin clătină din cap. Când „cu picioarele pe pământ” fusese un atribut feminin care să îl atragă? Probabil că era pur şi simplu îndrăgostit orbeşte!

— Tânăra este neîndoielnic o provocare, consideră Tracy.

Bărbatul mai dădu să adauge ceva, dar se auziră zgomot de copite. În faţa casei opri un cal – probabil că persoana care îl călărea schimbă câteva cuvinte cu cineva din familia VanStout sau din personalul casnic. În orice caz, calul plecă în galop şi se opri în dreptul verandei din spate, unde se aflau Barrister şi ofiţerii săi.

Călăreţul, un australian tânăr, livră mesajul înainte de a sări din şa.

— În faţa Wepenerului a avut loc primul contact cu inamicul, doi răniţi. Sunteţi rugat să mobilizaţi spitalul de campanie şi să începeţi să lucraţi. Lupta va avea loc mâine.

Maiorul Barrister anulă masa şi repartiză medicii. El însuşi urma să plece pe front şi să acorde primul ajutor.

— În primele zece ore voi fi sprijinit de dr. Tracy, apoi ne înlocuiesc dr. MeAllister şi dr. Drury. Aş dori ca fiecare medic nou să lucreze la început cu câte un medic de front cu experienţă. Ulterior, nu mai contează, poate va fi suficient un medic la faţa locului, iar ceilalţi vor opera aici. Să vedem cât de sângeros va fi...

— Asta vrea să fie un curs rapid de chirurgie? îl întrebă Kevin pe MeAllister, în timp ce Barrister şi Tracy deja plecau. Amândoi trebuiau să mai verifice încă o dată paturile şi spaţiile pentru operaţii, apoi să aţipească puţin. În zilele următoare nu urma să mai fie timp pentru somn. Eu recunosc că nu sunt prea experimentat, dar dacă dumneavoastră mă puteţi instrui în zece ore...

MeAllister râse amar:

— Astea le învăţaţi aici repede – de nevoie, mai ales pe cei afectaţi. Eu sunt convins că i-am omorât pe primii zece pacienţi cu amputări... Veţi învăţa să vedeţi sângele, dr. Drury. Care este de fapt prenumele dumneavoastră? Pe mine mă cheamă Angus, îmi poţi spune Gus...

Kevin încă se mai gândea la cuvintele lui Gus MeAllister, când din direcţia casei se auziră zdrăngănituri şi zgomot de lemn frânt. Alarmat, sări din culcuşul lui – se părea că se petrecea un jaf în casă. Spitalul era atacat de o bandă de jefuitori? Apucă arma.

În timp ce dădea să iasă din hambar, îl întâlni pe Angus MeAllister. Scoţianul avusese auzul mai bun şi se năpustise afară numai în izmene şi în cămaşă. Acum, râdea cu gura până la urechi.

— Nici vorbă de război, Kevin. Este doar viitoarea ta drăguţă. Domnişoara Doortje sparge porţelanurile familiei şi rupe scaunele din sufragerie, profanate de degetele şi de şezuturile englezeşti. Va fi imposibil ca un VanStout să

mai mănânce din ele ori să se aşeze pe ele. Râse şi adăugă: Iar acum, a mai văzut şi un scoţian în chiloţi. Sper să se mai calmeze, înainte de a-şi scoate ochii...

Kevin duse mâinile la frunte, dar nu reuşi să mai adoarmă fără a avea în faţa ochilor imaginea lui Doortje. Un înger al răzbunării, care snopea în bătaie nevinovata veselă şi mobila – şi care apoi săruta cu aceeaşi pasiune...

Dimineaţa, s-a auzit mai înainte de toate zgomotul luptei. Şi în zilele anterioare se auziseră împuşcături, dar sporadice. Sunaseră mai curând ca împuşcăturile de după un schimb de focuri sau chiar după o bătălie. Dar acum se auzeau explozii de grenade, salve de focuri, care dacă la ferma VanStout ajungeau atât de clar, pe linia frontului trebuie să fi fost infernale.

La spital sosi mai întâi dr. Willcox, reprezentantul lui Barrister. În ultimele zile, acesta instalase un cort sanitar pe front şi tratase răni uşoare ori băşici de pe picioarele soldaţilor, cauzate de atâta umblat. Cu o zi în urmă, situaţia devenise pentru prima dată mai serioasă, dar cei doi răniţi supravieţuiseră peste noapte. Unul era doar uşor rănit, pe celălalt Willcox îl operase imediat – şi terminase deja când sosiseră Barrister şi Tracy. Acum, îi însoţea pe cei doi la spitalul de campanie.

— Următorul transport va sosi în cel mult o oră, anunţă Willcox. Lupta ţine din zori... Pregătiţi-vă.

Willcox vorbise foarte serios, dar cei doi pacienţii nu prezentau probleme. Fuseseră bine îngrijiţi şi bandajaţi corect, fiind întinşi comod pe un pat din paie într-una dintre cele trei furgoane pentru transportul răniţilor. Infirmierii trebuiau doar să le schimbe patul de paie.

Apoi sosi cel de al doilea transport, iar Kevin îşi făcu o idee despre cum trebuia să fie pe front. Era incredibil cum doar doi medici şi câţiva infirmieri putuseră acorda primul ajutor atâtor răniţi, iar calitatea tratamentelor era în

consecinţă. Rănile fuseseră doar superficial acoperite, membrele ce trebuiau amputate erau ligaturate, pacienţii nu mai primiseră tratament ulterior. Oamenii erau îngrămădiţi în căruţe cu aşternuturi subţiri, iar unii strigau, gemeau şi plângeau.

— Întâi aceştia! decise dr. Willcox şi indică un bărbat cu un ciot al membrului inferior însângerat, şi un altul cu braţul complet zdrobit. Primul era inconştient, cel de al doilea gemea.

— Aţi amputat cuiva un picior, Drury? Văd că nu. Dar ştiţi cum se foloseşte un fierăstrău? Să nu păliţi, Drury, luaţi instrumentele necesare şi asistaţi-mă...

Kevin depăşi repede prima senzaţie de oroare. La cabinetul său amputase odată vârful unui deget şi operase puţin şi în perioada de asistent într-un spital din Dunedin. Îi plăcea însă să aibă relaţii cu oamenii şi preferase medicina generală în locul chirurgiei. Totuşi, în sala de operaţii se dovedise mereu îndemânatic, ca şi în studiul patologiei. Abia introdus în acest domeniu sângeros – aici nu exista un asistent care să tamponeze imediat sângele când chirurgul tăia – lucră rapid şi eficient.

Willcox fu mulţumit de el.

— Să nu vă irite ţipetele dacă ni se termină opiaceele. Noi suntem de fapt bine aprovizionaţi, dar în vâltoarea bătăliei nu se dozează mereu exact şi trebuie să şi meargă repede...

A mers incredibil de repede. Pe masa de operaţie a celor doi medici, pacienţii se perindau unul după altul. Infirmierii îi schimbau atât de rapid, încât medicii nu aveau timp nici să respire. La a doua masă lucra MeAllister, singur, cu un infirmier indian. Cei doi se ocupau de cazurile mai uşoare şi de un fel de selecţie. În cele din urmă, Kevin remarcă, abia când ajunsese la al zecelea ori al cincisprezecelea pacient, de ce reuşiseră să îi salveze pe toţi.

— Cazurile lipsite de speranţă nu le punem pe masă, răspunse scurt Willcox şi arătă cu bărbia spre MeAllister.

Pe lângă munca lui propriu zisă, acesta decidea şi succesiunea operaţiilor. Şi lăsa deoparte cazurile cele mai grele...

— Dar asta este inuman! se enervă Kevin. De fapt, pe aceştia ar trebui să îi luăm întâi...

Willcox clătină din cap:

— Tinere, dacă noi încercăm să îl salvăm pe acela, rosti el şi arătă către un om împuşcat în plămâni, îl vom avea pe masă cel puţin două ore, iar între timp ne vor muri alţi trei, cu şansa de zece la sută ca acesta să supravieţuiască. Nu aşa merge în război. Şi mie îmi pare rău...

Bărbatul cu rana la plămâni era încă foarte tânăr, probabil un voluntar care se dăduse mai în vârstă pentru a fi acceptat. Willcox îl măsură cu o privire plină de regret.

— Ar fi trebuit să îl lase să moară acolo, imediat. Dar Barrister are uneori o inimă prea mare...

Pentru Kevin, primele zece ore au trecut în zbor, iar el încă mai opera când sosi ultimul transport cu răniţi, la lăsarea nopţii, însoţit de dr. Tracy, care trecu în locul lui Kevin la masa de operaţii.

— Trebuie să plecaţi călare imediat pe front, Drury. Barrister încă operează şi are nevoie de ajutor. Noi vom face un fel de schimb. MeAllister poate apoi să vină peste două ore după dumneavoastră. Până atunci, acolo ar trebui să fie linişte.

— Dar dumneavoastră ar trebui să vă odihniţi, spuse Kevin, cu ochii la colegul lui.

Dr. Tracy se ţinea încă drept ca un gentleman, dar arăta îngrozitor. Uniforma lui, care în urmă cu o seară fusese ca scoasă din cutie, acum era murdară şi îmbibată cu sânge. Faţa îi părea mai lungă, ochii îi erau adânciţi în orbite şi privirea i se schimbase. Dr. Tracy arăta de parcă văzuse

iadul.

— Asta ar trebui să facem toţi, zise scurt Tracy, iar Kevin se întrebă dacă nu arăta şi el asemenea colegilor lui. Totuşi, se simţea încă foarte treaz – probabil avea să simtă oboseala abia când urma să se destindă.

— Iar eu aş vrea să salvez acum pe cineva, adăugă Tracy. Dacă eu... dacă eu mai văd morţi, atunci... Bărbatul se îndreptă şi înghiţi ce ar mai fi avut de spus. Atunci... atunci mi-aş pierde controlul... termină el fraza altfel.

Şi apucă scalpelul. Kevin îl lăsă să lucreze.

În drum spre grajd, Kevin mai verifică o dată rapid starea pacienţilor săi. Infirmierii – indieni, plus un nou integrat neozeelandez – îşi făceau treaba bine. Doi dintre începători fuseseră nevoiţi să lupte şi ei la început cu starea de rău, dar o depăşiseră. Răniţii erau întinşi pe paturi curate din paie, infirmierii treceau de la unul la altul, îi îmbărbătau şi le dădeau apă şi supă. Unul dintre noii auxiliari stătea lângă tânărul muribund cu rana din piept, îi vorbea şi se ruga. Kevin îl lăudă şi se întrebă dacă nu exista un preot competent în astfel de cazuri.

Se interesă la unul dintre infirmieri de reacţiile familiei VanStout. Poate că toată această suferinţă pe care o văzuseră şi membrii familiei în acea zi acolo le mai înmuiase inima şi manifestaseră în sfârşit măcar puţină apropiere faţă de medici şi de infirmieri. Dar bărbatul ridică doar din umeri. Cei din familie nu se arătaseră deloc pe parcursul zilei.

— Şi nici pe câmp nu sunt, îl completă unul dintre indieni.

Bucătarul, al cărui ajutor tocmai căra la hambare o oală mare cu supă de legume şi carne, trase scurt aer în piept:

— Se roagă! zise el şi umplu imediat o farfurie cu supă pentru Kevin. De ore întregi. Eu nu înţeleg nimic din păsărească lor, dar dacă e să mă întrebaţi pe mine, v-aş

spune că se roagă pentru victoria burilor... Nu s-ar putea curma asta, doctore? Că pe mine mă înnebuneşte.

Kevin râse obosit între două linguri de supă.

— Asta vizează ele, probabil. Cel mai bine este să nu le băgaţi în seamă. În orice caz, nu le putem interzice să se roage, trebuie să aveţi încredere în Dumnezeu, care nu ascultă de oricine... Supa aceasta este grozavă, unde era restaurantul în care aţi lucrat? în Melbourne?

Kevin se mai întreţinu încă puţin cu bucătarul, în timp ce infirmierii soseau la masă unul după altul, la fel de înfometaţi ca tânărul medic. Apoi părăsi spitalul fără nicio tragere de inimă – şi, spre mirarea lui, dădu cu ochii de un negru, fratele lui Nande. Acesta se strecura la adăpostul întunericului, privind în jur înainte de a lăsa o găleată cu apă la intrarea în hambar. Se părea că stăpânii lui nu ştiau nimic de faptul că ajuta aici.

— El ne aprovizionează întreaga zi cu apă, spuse unul dintre infirmierii neozeelandezi. Reprezintă un enorm ajutor, noi aici suntem foarte ocupaţi. Şi femeia zulu ne-a adus mai devreme o jumătate de găleată cu lapte. Eu cred că negrii ţin cu noi. Nici lor nu le plac burii.

Kevin îşi zise în gând că ei nu aveau niciun motiv special pentru a-i plăcea nici pe englezi. Aceştia nu ar fi trebuit de fapt să recunoască republica burilor, cu legile ei confuze. Ar fi trebuit să lupte şi pentru negri la preluarea ţării, nu doar pentru aur. Apoi se gândi la Doortje. Când trecu prin dreptul casei, îi auzi vocea răsunătoare. Vorbea în limba ei, olandeză sau afrikaans, cum s-o fi numit ea, şi părea că recită din Biblie ori dintr-o carte de rugăciuni. În lumina lămpii cu gaz, îi văzu silueta suplă şi boneta curată de pe părul galben ca inul. Părea să nu o scoată niciodată de pe cap. Trebuia să întrebe pe cineva care era motivul. Kevin se imagină desfăcându-i bentiţele, pentru a-i cădea pe spate părul uşor ondulat. Ca aurul, dar fără sclipirea aurie

care făcea atât de special părul nepoatei lui, Atamarie. Părul lui Doortje era ca aurul spicului de grâu...

Kevin se gândi că merita să lupte pentru acest aur.

În tabăra armatei engleze domnea liniştea când ajunse Kevin acolo. Era exact aşa cum îşi imaginase: odată cu destinderea sosise şi epuizarea. În faţa cortului-spital fumau câţiva infirmieri, alături de bandaje nenumărate întinse pe prelate. Kevin bănuia ce însemna asta – aici se înregistraseră mai mult de doi morţi.

— Dr. Barrister? întrebă el scurt infirmierii.

Unul dintre ei arătă către intrarea în cort.

— Încă operează. Câteva cazuri grave, care au mai rezistat. Intraţi...

Barrister era la fel de murdar şi de mânjit cu sânge ca Tracy. Părea epuizat, dar nu chiar atât de sfârşit ca mai tânărul lui coleg.

— Drury, intraţi şi ajutaţi-mă. Împuşcat în stomac, fără mari şanse de supravieţuire. Dar dacă nu a murit până acum, cel puţin încercăm. Aţi putut face ceva pentru cel împuşcat în plămâni?

Kevin clătină din cap:

— Doctorul Willcox...

— ...va încerca şi noaptea asta, dacă tânărul mai trăieşte. Dar noi am avea nevoie de cel puţin două ore de somn. Va continua tot aşa şi mâine... burii din Wepener nici gând să se predea, vor lupta până la ultimul cartuş. Iar poziţia lor este excelentă, ar putea dura încă două, poate chiar trei zile până vom cuceri localitatea.

Kevin luă un scalpel.

— Dar, în cele din urmă, vom câştiga?

Barrister dădu din cap.

— Nicio problemă. Oamenii ar putea şi să se predea. Dar nu o fac. Şi ne atacă şi din spate. Cei mai mulţi dintre oamenii de aici, arătă el către interiorul cortului, nu au fost

împuşcaţi de către cei din oraş, ci mai curând de comandourile care apar parcă de niciunde. Părţi întregi din armata noastră sunt dispuse pentru asigurarea colinelor din jur. Şi mulţi dintre oamenii dumneavoastră. Şi ei călăresc la fel de nebuneşte ca burii. Nu ştiu dacă acesta poate fi un compliment, dar ei sunt deja porecliţi „călăreţii sălbatici”. Şi par eficienţi, pe mesele de operaţii nu am niciunul dintre ei...

Cu toate eforturile depuse de Kevin şi de Barrister în noaptea aceea, pierdură alte trei cazuri grave, iar Kevin începu să îl înţeleagă pe Tracy. Toată ziua fusese foarte frustrantă... dar a doua zi urma să vadă ce avea să fie. La răsăritul soarelui, serviciul de zece ore pe front al lui Kevin avea să înceapă. Cu două ore înaintea răsăritului, el se prăbuşi epuizat pe patul din paie al ultimului său pacient.

CAPITOLUL 4

Lizzie şi Michael hotărâră să organizeze nunta lui Patrick şi a Julietei la Elizabeth Station, şi Patrick nu avu nimic împotrivă. El iubea ferma. Cândva, avea să o moştenească. Kevin nu era interesat de ea – şi era legat sufleteşte şi de tribul maorilor care trăiau în apropiere. La petrecerea de la Elizabeth Station urma să ia parte şi acea „familie suplimentară”, iar pentru prietenii şi rudele din Dunedin aveau să se găsească locuri de cazare în Lawrence.

Juliet se opuse însă vehement ca nunta să aibă loc la „capătul lumii”, cum denumea ea Lawrence. Şi-ar fi dorit o petrecere la un hotel şi, dacă era posibil, cununia la Catedrala St. Paul’s. Cu ultima pretenţie nu avu succes, Patrick insistând ca aceasta să fie oficiată de reverendul Burton. Juliet făcu apel la tot registrul, inclusiv la lacrimi,

pretinzând că i-ar fi ruşine de reverend şi de soţia lui. În fond, ambii o cunoşteau ca fiind iubita lui Kevin şi ar fi putut să îşi dea seama de chestiunea copilului. Totuşi, Patrick continuă să se opună.

— Dragă, dar oricum vor afla. Familiile Burton şi Drury sunt într-o strânsă prietenie. Sean este fiul lui Kathleen şi fratele meu vitreg. Iar tu intenţionezi fără îndoială să îţi faci rochia de nuntă la Mina de aur a doamnelor, nu? O să îi spui lui Kathleen că o probezi pentru sora ta? Nu, iubito, ne căsătorim la Caversham şi ne va cununa reverendul. Fără discuţie.

În privinţa hotelului, el apără poziţia Julietei chiar şi împotriva părinţilor lui:

— Ea este mireasa şi are dreptul la o petrecere la Dunedin. Cu toate prietenele ei...

— Mereu aud asta cu prietenele, replică îmbufnată Lizzie. Acum un an, aici nimeni nu o cunoştea pe Juliet LaBree, şi nici acum nu văd coadă la felicitări, martori la căsătorie şi domnişoare de onoare.

Patrick îşi muşcă buzele.

— Hai, mamă! Ea este mireasa. Trebuie să fie cea mai frumoasă zi din viaţa ei. Merită asta!

— Merită? ridică acum Lizzie tonul. Prin ce? Prin faptul că a rămas gravidă fără să se întrebe dacă tatăl copilului o iubeşte cu adevărat? Ba chiar ducându-l de nas? Pentru asta, ar merita mai curând o mamă de bătaie. Ar trebui să fie recunoscătoare şi bucuroasă că tu îi dai copilului un nume!

— Nu o placi, zise resemnat Patrick.

Lizzie oftă.

— Pentru tine, Patrick, mi-aş fi dorit o soţie simpatică. Una... mai prietenoasă, mai iubitoare. Dar o să mă descurc şi cu ea. Şi ea cu mine. Dacă lumea trebuie să creadă că acest copil este al tău, ea va trebui să îşi petreacă

următoarele luni la Tuapeka. Asta îi este clar, nu?

Patrick încuviinţă.

— Şi tocmai de aceea... începu el.

— Până când se naşte copilul, o să îşi poarte crucea, îi sări ei în ajutor Michael, pe neaşteptate. În cazul acesta, va avea de la noi o nuntă la Dunedin. Hai, Lizzie, calcă-ţi pe inimă! Cu maorii vom sărbători câteva zile mai târziu. Dar pe domnişoara LaBree las-o să mai fie o dată regina balului, dacă...

El tăcu şi îi aruncă o privire scurtă lui Patrick. Fiul lui dădea din cap de zor şi nu remarcase faptul că Michael nu îşi terminase fraza. Dar Lizzie înţelesese. Michael tăcuse din consideraţie pentru Patrick. Pentru Juliet, nunta aceasta era o dezamăgire. Nu dobândise nimic din ce Voise. Doar un soţ pe care nu îl iubea şi un copil pe care nimeni nu ştia încă dacă ea îl va iubi.

Aşadar, soţii Drury închiriară sala festivă a hotelului Leviathan, din Queens Garden. Patrick angajă muzicanţi la dorinţa Julietei – „Mama ta şi-ar fi dorit probabil muzică de cameră, iar tatăl tău un violonist dintr-un pub irlandez!” –, iar Kathleen schiţă rochia de mireasă albă ca zăpada, ca şi creaţiile vernil pentru domnişoarele de onoare, Roberta şi Atamarie.

— Nici nu mai este nevoie să facem reclamă pentru moda din acest an la mirese, spuse Claire mulţumită când o văzu pentru prima dată pe Juliet în toaleta ei. Oricare fată din Dunedin îşi va dori ca la nunta ei să fie la fel de frumoasă ca tine!

— Dar puţintel mai suplă în zona abdominală ar fi de dorit, remarcă sec Kathleen. Oricum nu se va vedea, se strânge fără milă şnurul... Sărmanul bebe, probabil că respiră greu.

— Bebe? râse ca o fetişcană Claire. Crezi că este gravidă?

Kathleen încuviinţă.

— Cu siguranţă. Şi nu de alaltăieri. Nu aş vrea să bârfesc, dar dacă o avea vreo legătură cu pasiunea bruscă a lui Kevin pentru steagurile Imperiului?

— Nu bârfeşti, chicoti Claire. Fireşte că nu, Kate. Asta nu se potriveşte unei soţii de reverend... Ei, cui îi mai spunem?

Fireşte că Claire şi Kathleen nu au mai spus nimănui şi, cu excepţia atentei croitorese, doar puţini dintre invitaţii la nuntă au băgat de seamă că Juliet părea mai plinuţă decât până acum. Rochia ei ascundea asta perfect. Era o creaţie mondenă, coafura, fusta şi mânecile amintind de florile de rata, în timp ce partea superioară venea strânsă, subliniind pieptul amplu al lui Juliet. În ultimii ani, Kathleen se inspirase tot mai mult din flora bogată a Insulelor de Nord şi de Sud. În ultimul an, rochia pentru nuntă model Camelia Albă făcuse furori. Forma gingaşă a florii sublinia senzualitatea miresei – dar, pe de altă parte, camelia albă trecea drept simbol al luptei pentru dreptul femeilor la vot.

— Una ca asta vreau şi eu când mă voi căsători! declară Atamarie.

Acum, când Patrick o conducea pe Juliet, îmbrăcată cu rochia Floare de Rata, prin mijlocul bisericuţei din Caversham, răsunară exclamaţii pline de admiraţie. Reverendul îi privi dezaprobator pe cei care se manifestaseră astfel. Ştia prea bine că în acea zi biserica era plină până la ultimul loc şi pentru că doamnele din Dunedin voiau să arunce o privire asupra creaţiilor soţiei lui, înaintea paradei modei de toamnă.

— Rata nu se dezvoltă în primul rând ca parazit? îi şopti Lizzie soţului ei.

Şi Michael privea dezaprobator.

În schimb, Patrick radia. Purta un costum gri-deschis, care îl făcea mai impunător.

— Dar nu e la fel de impunător precum Kevin, îi spuse încet Claire soţului. Cine ştie dacă domnişoara Juliet nu este dezamăgită...

James Dunloe, căruia toţi îi spuneau Jimmy, aproape că rânji, dar se strădui să arunce o privire dezaprobatoare soţiei sale.

Domnişoarele de onoare erau mulţumite şi extrem de entuziasmate de rolul lor. Ambele păreau să aibă şi alte motive de bucurie, iar Atamarie se întrebă de ce o fi fost Roberta atât de mulţumită. Fata se temuse timp îndelungat că, într-o zi, Kevin şi Juliet aveau să ajungă în faţa altarului. Actuala evoluţie a situaţiei o scăpase de grija aceea. Înrolarea lui în armată o marcase profund, cu toate că Atamarie încercase să o mai consoleze, spunându-i:

— Uite, acolo, luni de zile nu va vedea garantat o femeie. Iar când se va întoarce, are să te privească cu alţi ochi!

Nunta îi reîmprospătase speranţele Robertei.

Atamarie nici nu avusese timp să îi vorbească prietenei sale despre cele mai noi întâmplări din viaţa ei. Abia venise de la Taranaki, cu puţin timp înainte de nuntă. Fetele fuseseră prea ocupate cu îmbrăcămintea şi coafatul, lăsând schimbul de poveşti pe mai târziu.

Acum, ascultau atente cum Juliet şi Patrick rosteau formulele consacrate. El emoţionat, dar cu voce hotărâtă, ea, de parcă nu ar fi fost acolo.

— Este o minune că mai scoate o vorbă, îi şopti Violet soţului ei. La cât de strânse sunt şireturile corsetului... Totuşi, s-a mai rotunjit. Mă întreb...

Sean Coltrane zâmbi:

— Dacă aşa stau lucrurile, poate că totuşi Kevin urmează anumite tradiţii ale familiei.

În fond, şi Michael o lăsase gravidă pe Kathleen, chiar

dacă din cu totul alte motive.

— Totuşi, Patrick obţine ceea ce vrea. Să sperăm că va fi fericit, adăugă el apoi.

În acea zi Patrick a fost cel mai fericit bărbat din lume. L-a delectat petrecerea de la Leviathan şi a tot răsucit-o pe Juliet, mai întâi pe muzică de vals, apoi pe muzică modernă. Miresei i se făcu rău curând, ceea ce nu era de mirare. Juliet era atât de strâns şnuruită, încât nu gustă mai nimic în timpul excelentei mese.

— Şi nici şampanie, îi şopti Chloe partenerei ei, Heather. Deci, astăzi nu va cânta.

— Din păcate, răspunse Heather. Se pricepe, totuşi. Dacă pe viitor le va cânta doar copiilor cântece de leagăn, talentul ei va fi definitiv irosit.

Chloe ridică din sprâncene:

— Tu chiar crezi că va face copii atât de repede? Dacă este să mă întrebi pe mine, ţi-aş răspunde că ea ştie exact cum să împiedice asta. Şi, în fond, i-ar dăuna siluetei.

Heather se încruntă şi o examină pe Juliet cu privirea cercetătoare a artistei.

— Dacă nu vrea copii, de ce renunţă la arta ei şi se căsătoreşte cu Patrick? Mă înşel eu, ori ea deja s-a cam îngrăşat?

Atamarie şi Roberta nu erau interesate de problemele Julietei cu silueta. De câteva ori au acceptat invitaţiile la dans, dar ar fi preferat să stea de vorbă. În cele din urmă, Atamarie luă o sticlă de şampanie şi fetele se retraseră pe balcon. Afară era într-adevăr frig, dar nu aveau să fie deranjate. Doar muzica vioaie – orchestra tocmai interpreta marşuri de Sousa – se mai auzea slab în fundal.

— Şi pe urmă a plecat, pur şi simplu? întrebă Roberta.

Atamarie tocmai îi relatase salvarea lui Rawiri şi despre noaptea de vis în care ea şi Richard Pearse cutreieraseră pe dealuri şi discutaseră despre visurile lor cu privire la

zbor.

— El gândeşte la fel ca mine! Simte ca mine! Şi, pe urmă, m-a sărutat!

— Dar a doua zi a plecat? repetă Roberta.

— Da, însă nu direct, o mai drese Atamarie.

I-ar fi plăcut să dezvolte o poveste de dragoste, dar în realitate ziua următoare se transformase într-o deziluzie. Continuă:

— Profesorul Dobbins a fost de părere că nu am terminat. Nu progresaserăm aşa cum era planul – şi nici nu era de mirare, cu puişorii mamei, ca acel Porter, care avea nevoie de scară la orice colină. Şi sunt treizeci şi trei de mii de hectare de teren colinar... trebuie să te cam grăbeşti, dacă dispui de numai câteva săptămâni. Oricum, profesorul a împărţit grupul. Noi am continuat să lucrăm pornind din Parihaka, iar studenţii din anul trei trebuiau să treacă de cealaltă parte a lui Taranaki, sub conducerea lui Richard.

Atamarie se strâmbă.

— Şi neapărat trebuia să fie Richard? se interesă Roberta. Nu putea altcineva să o facă? Mă refer... că doar Richard al tău nu era un student adevărat, dacă am înţeles eu bine. Nu cumva acest profesor Dobbins a vrut să vă despartă?

Atamarie clătină din cap.

— Nu, nu cred. Dimpotrivă, eu am avut impresia, că ne privea cu înţelegere...

— Cu înţelegere? întrebă scurt Roberta.

Nu îşi putea imagina că un profesor universitar ar fi folosit acest termen.

Atamarie râse:

— Ei, da, nu tocmai acest termen... dar poate că... unul corespunzător. În orice caz, am avut senzaţia că era foarte binevoitor. Şi, în acelaşi timp, privea cu dezaprobare cum

Porter şi alţii dispăreau prin tufişuri cu fetele maori... El a şi remarcat că mama mea a văzut...

— Mama ta a considerat că tot ceea ce faci este bine? chicoti Roberta. Că tu şi Richard dispăreţi prin tufişuri...

— Eu nu am umblat cu Richard prin tufişuri, oftă cu regret Atamarie. Doar ne-am plimbat. Pe coline. Am mai spus asta. Din cauza vântului. Şi a unghiurilor de pantă. Eu credeam că unul dintre ele ar fi potrivit pentru încercările de zbor, dar Richard credea că pentru planare nu se va putea atinge pe ele viteza necesară. Poate cel mult cu un biplan. Lilienthal...

— Atamarie! oftă Roberta. Nu sunt la un seminar tehnic. Povesteşte-mi mai departe despre Richard. Măcar te-a ţinut de mână?

Atamarie confirmă.

— Da. M-a şi sărutat. Pe gură. Ea nu pomeni de încercările ei de a-l convinge, şi adăugă: Richard este un gentleman.

— Care a doua zi a şters-o, repetă Roberta. Tu nu te puteai duce de partea cealaltă a muntelui?

Atamarie clătină din cap:

— Nu, profesorul nu a aprobat. Eram cea mai mică din grup, singura fată...

— Dar te-a întrebat? se interesă Roberta. Mă refer la Richard al tău...

— Da...

De fapt, Atamarie întrebase. Şi primise un refuz. Richard Pearse părea să nu se fi gândit la asta. Era mult prea preocupat de numirea ca şef al expediţiei. Fireşte că era o onoare. În definitiv, el nu participase la mai multe seminarii decât Atamarie.

— Dar el este un geniu, îi explică Atamarie Robertei, când aceasta reveni la întrebarea dacă Richard nu ar fi putut să rămână, de dragul lor. Ea continuă: Profesorul ştie

asta. Pe el îl aşteaptă un mare viitor!

Roberta se încruntă. În seara aceea, ea arăta încântător. Fusese de-a dreptul entuziasmată când Kathleen o ajutase să îmbrace rochia vernil de domnişoară de onoare. În ultima vreme se îmbrăcase în culori prea triste, şi ştia asta. În afară de Atamarie, care mereu o sfătuise să aleagă culori vii, decolteuri mai ample şi, de fapt, să ţină pasul cu moda, se lăsase condusă de gusturile academiei pentru profesori. Acolo, fetele se îmbrăcau nebătător la ochi, pregătite pentru situaţia lor viitoare. Niciuna dintre ele nu îşi planificase să se căsătorească în viitorul previzibil, iar uzanţa încă era ca, atunci când se măritau, profesoarele să nu mai profeseze. De aceea, multe dintre studente arătau încă din timpul şcolii ca nişte fete bătrâne. Deşi participau la diverse activităţi nevinovate, la care se întâlneau studenţii academiei, niciodată nu flirtau cu puţinii bărbaţi absolvenţi. Aceştia nu o ademeneau nici pe Roberta. Din cei trei colegi de an ai ei, unul era deja căsătorit, unul avea un aspect efeminat, iar al treilea era atât de stângaci, încât parcă ar fi avut paisprezece ani. Pentru ei nu merita să te faci frumoasă – mai ales că se holba toată academia la tine. Roberta ura să iasă în evidenţă.

— Şi, pe urmă, când l-ai revăzut? reluă ea interogatoriul. Doar v-aţi întors împreună, nu? Vă mai vedeţi încă?

Atamarie îşi aranjă o şuviţă a părului ei blond auriu.

— Nu direct, deci... da, ne-am întors împreună. A fost iarăşi foarte frumos, am discutat tot timpul petrecut pe feribot şi în tren...

— Aţi discutat? Nimic mai mult? După ce v-aţi sărutat?

— Păi da, asta faţă de ceilalţi, de profesor...

Atamarie părea jenată.

Asta o alarmă pe Roberta. Putea să înţeleagă situaţia, nici ea nu ar fi cutezat ca, în prezenţa profesorului ei, să se

adreseze unui coleg. Dar Atamarie era complet altfel. Nu era nici pe departe timidă şi totdeauna găsea o cale de a obţine ceea ce voia. Niciun obstacol de neînvins nu ar fi putut să o împiedice să găsească un moment numai pentru ea şi Richard.

— Dar la despărţire m-a sărutat, replică Atamarie, îndărătnică, în Christchurch, înainte de a ne despărţi. A fost foarte dulce, puţin timid, dar. Foarte... răpitor. Mi-a spus cât de mult i-a plăcut timpul petrecut împreună. Şi că neapărat ar trebui să ne revedem...

De fapt, Richard Pearse vorbise mai ales despre ferma lui din Temuka, unde trebuia să se întoarcă. Ura chiar şi acest gând, iar Atamarie îl încurajase.

— Te voi putea vizita, spusese ea plină de speranţe. Ca să... poate că vom putea construi un zmeu împreună...

Richard îi răspunsese cu zâmbetul lui cald, timid, de data aceasta cam disperat.

— Vei fi totdeauna binevenită, Atamarie! spusese el, apoi o sărutase în sfârşit, foarte tandru, pe obraz.

De data aceea, nu mai existaseră înainte niciun hangi, nicio bere, niciun whisky. Atamarie pur şi simplu stătuse cu el în faţa şcolii, iar acolo nu îndrăznise să cedeze impulsului ei. Rămăsese neîmpăcată – buzele lui nici măcar nu le mai atinseseră în fugă pe ale ei.

— Ne vom scrie, declarase ea hotărâtă.

Roberta strânse din buze. Nu ştia ea multe despre iubire, dar ce îi spunea Atamarie nu suna a pasiune.

Patrick şi Juliet au ocupat apartamentul pentru proaspeţii căsătoriţi al hotelului Leviathan şi, aşa cum sperase şi se temuse Juliet, Patrick a fost foarte reţinut. Nu avea nimic de reproşat noului ei soţ, ba dimpotrivă, resemnarea lui Patrick o măguli, iar blândeţea lui neajutorată o făcu să simtă chiar sentimente duioase faţă de el. Pasiune ori chiar dragoste nu simţea deocamdată

pentru el, dar îşi păstra totuşi un anume optimism. Acest bărbat era fratele lui Kevin! Cu greu s-ar fi putut ca el să nu aibă nimic din sălbăticia şi fantezia acestuia. Juliet era dispusă să se lase surprinsă. Găsea că era ciudat faptul că Patrick nu o atinsese înainte de nuntă, dar probabil că făcuse economie de energie pentru acel moment.

Totul a fost aşa cum se aşteptase. Patrick o luase în braţe şi ea trecuse pragul camerei în braţele lui puternice. El o depusese pe patul pe care se gândise chiar să presare petale de trandafir. Apoi începuse să o sărute cu gingăşie şi să umble la fermoarul rochiei.

— Draga mea, nu eşti prea obosită? întrebă el prietenos când ea nu făcu niciun gest de a-l ajuta.

— Ei, asta-i... şopti Juliet. Scapă-mă doar de corsetul acesta – pur şi simplu nu mă mai pot mişca.

— De ce trebuia să strângi şnurul atât? Patrick se luptă cu butonii îmbrăcaţi în mătase ai corsetului. Ştii că m-aş fi căsătorit cu tine şi îmbrăcată într-o rochie fără corset...

— De ce nu şi într-un cort de circ? izbucni Juliet şi se ocupă de unul dintre butoni.

Ce atâta precauţie, oricum nu avea să mai poarte rochia aceea niciodată. Kevin i-ar fi sfâşiat-o demult.

Patrick râse nervos, apoi se apucă să desfacă benzile corsetului. Juliet respiră uşurată când termină cu ele. Era întinsă, goală şi destinsă, în faţa lui, în timp ce lui Patrick se părea că priveliştea îi tăiase respiraţia. La gândul acesta, lui Juliet îi trecu prin minte că ar fi putut să chicotească isteric. Se părea că unul din ei doi rămânea mereu fără aer.

— Eşti minunată, şopti Patrick, aproape cu cucernicie. Chiar nu ştiu, nu ştiu...

Juliet oftă. Nu s-o fi măritat cu o fecioară masculină!

Apoi preluă Patrick iniţiativa. Începu să îi sărute trupul şi să îl mângâie. Era foarte plăcut. Juliet se supuse

mângâielilor lui şi propriei oboseli după ziua stresantă. Apoi îşi adună puterile. Nu trebuia să adoarmă! Răspunse atingerilor, după care începu să se mişte, să zvâcnească. Degeaba. Patrick era un amant lent, grijuliu. O fecioară timidă ar fi gustat această noapte a nunţii, dar Julia avea experienţă şi era plină de mofturi. Se juca din plăcere, schimba cu plăcere rolurile, voia să râdă, să ţipe, să se cabreze. Tandreţea lui Patrick nu o excita. Când veni momentul, simulă punctul culminant. Pentru ea nu era nimic nou, o făcuse deja cu mai mulţi bărbaţi, dar nici în cele mai urâte coşmaruri nu îi trecuse prin cap că avea vreodată să o facă pentru propriul soţ!

— A fost foarte bine, şopti Patrick. Mă faci fericit, minunata mea iubită. Vom avea împreună o viaţă splendidă.

Juliet nu răspunse, dar rămase dezamăgită de soarta şi de speranţele ei. Îşi dorise siguranţă şi asta avea. Siguranţă, dar şi plictis.

Nu pasiune.

CAPITOLUL 5

Pe Kevin îl trezi zgomotul primelor grenade. Focurile de armă din timpul scurtei lui nopţi nu îl treziseră – ba chiar ar fi tăgăduit existenţa luptelor dacă nu ar fi fost cei doi soldaţi scoţieni, care aşteptau, cu răni superficiale, să fie bandajaţi.

— Nu am vrut să vă trezim, doctore, spuse unul din ei, că doar nu suntem pe moarte.

— Spre deosebire de nenorociţii care ne-au atacat! îl completă celălalt, cu o evidentă satisfacţie. Mare noroc pe McDuff că are o băşică cu probleme, altfel ei i-ar fi surprins pe cei din pază. Dar el a ieşit până în spatele cortului...

— Şi aveam arma cu mine. Nu este prima dată când ne confruntăm cu ei! Regimentul scoţian părea să fi prins şi începutul războiului. Pe unul l-am împuşcat pe cal, şi pe urmă s-au alarmat toţi ai noştri...

De fapt, două trupe de buri atacaseră tabăra britanicilor pe la ora trei dimineaţa, în ciuda tuturor posturilor de pază şi a patrulelor. Australienii ripostaseră însă la fel de bine ca scoţienii. De partea britanică nu existau morţi, dar trei buri erau deja morţi ori muribunzi. Kevin sosi tocmai când dr. Willcox, şi el abia venit, mustra doi infirmieri. Aceştia nu îl treziseră pe Kevin şi nici pe Barrister când fusese adus inamicul grav rănit. Acum, acesta era mort – şi pentru prima dată Kevin vedea unul dintre temuţii buri. Omul nu purta nici uniformă şi nici cizme. În locul lor avea o haină din piele, pantaloni reiaţi şi pantofi din piele, moi, mari. Avea păr blond, faţa lată, corpul îndesat şi musculos.

— Oricum nu am fi putut face prea multe pentru el, dar nu merge aşa! îi beşteli Willcox pe infirmieri. Şi când este rănit un inamic, îl tratăm, aceasta este obligaţia noastră umanitară faţă de prizonierii de război. Acum, duceţi omul afară şi vedeţi dacă are asupra lui documente din care să rezulte cum se numeşte. Apoi îl înregistraţi, pentru ca după război să poată fi anunţată familia. Noi luptăm dur, băieţi, dar nu suntem animale! Este destul că toţi ceilalţi încalcă regulile!

Willcox îl salută pe Kevin şi medicii beneficiară de timpul necesar să îi vadă pe cei operaţi noaptea trecută, înainte de a sosi noi răniţi. Unul dintre cei grav răniţi murise, dar Barrister şi Kevin reuşiseră să salveze alţi doi. Willcox îi trimise imediat la spitalul de la ferma VanStout.

— Căruţaşul să meargă încet, pentru a nu îi zdruncina prea mult, le ceru el infirmierilor. Încă se poate. Dar când vor fi transportaţi cu zecile...

Zgomotul luptelor ce răsuna dinspre Wepener nu

prevestea nimic bun. Kevin şi Willcox erau deja la masa de operaţii înainte ca de la bucătărie să le fie trimis un mic dejun, iar ei înghiţiră pâinea şi cafeaua între două operaţii. Medicii de pe linia frontului dădeau doar primul ajutor şi făceau selecţia. Kevin fu îngrozit când Willcox catalogă primele două cazuri ca fiind fără de speranţă şi dispuse să fie lăsaţi pe paturi de paie în spital, pentru a muri.

— Dar totdeauna se poate încerca altceva, zise el. Acest om, dacă apreciez eu corect, are o rană superficială la plămâni, deci are totuşi o şansă...

Willcox îl privi cu multă compasiune:

— Ar avea o şansă, dacă am avea mai mulţi medici şi mai mult timp. Dar aşa, îi ia locul altuia. Îmi pare rău, Drury. Dacă rezistă până diseară, voi încerca la noapte...

Abia atunci văzu Kevin şi unde erau preoţii militari, cărora le simţise lipsa la fermă. Fuseseră utilizaţi aici, încurajându-i pe răniţii care erau trimişi la fermă, iar celorlalţi acordându-le ultima împărtăşanie. După un timp, Kevin ajunse să se întrebe dacă aceştia îşi înţelegeau propriile cuvinte. Larma era infernală în cortul-spital – răniţii gemeau şi ţipau, iar Kevin şi Willcox nu mai pridideau cu tratamentele şi opiaceele. La asta se adăuga şi zgomotul luptelor, deloc neglijabil, iar după doar câteva ore Kevin era deja istovit. Uniforma i se lipea de corp, pătrunsă de sudoare şi de sânge.

— Măcar înaintăm? îl întrebă el pe un rănit uşor, căruia îi arăta cum să ajungă la furgonul pentru lazaret.

Acesta ridică din umeri.

— Cred că da. Focul mortierelor îşi arată eficienţa, şi încet li se termină şi muniţia celor din fort. Se pare că noi controlăm trupele din exterior, care îşi dau seama că nu pot înfrânge o întreagă armată. Dacă intrăm astăzi în oraş...

Bărbatul părea foarte bucuros că scăpase de lupte.

Kevin fu aproape surprins când şi acea zi ajunse la capăt. Odată cu înserarea se domoliră şi focurile de armă, iar în ultimele ore sosiră mai puţini răniţi. Willcox şi Kevin începură să opereze cazurile dificile, bilanţul morţilor făcut de Kevin fiind mai mic decât în ziua anterioară, la dr. Tracy. Totuşi, acum îi înţelegea mai bine pe colegii lui. Pe parcursul acelei zile văzuse prea mult sânge, şi pe mulţi oameni nu îi putuse ajuta.

După o vreme apăru la schimb Tracy. Şi în spitalul de campanie era mai linişte. Bărbatul reuşise să îşi schimbe îmbrăcămintea şi din nou părea scos ca din cutie. Şi, în plus, mai optimist. Îi făcuse bine să poată opera cu succes.

— Mâine se va termina, anunţă Willcox, care discutase cu unii dintre ofiţerii superiori din conducerea armatei. Rezistenţa continuă încă, burii luptă până la ultimul cartuş, până la ultima picătură de sânge. Dar de fapt sunt învinşi. Cel mai târziu mâine după-amiază intrăm în Wepener.

— Deci, totul pentru nimic, zise frustrat Tracy, în ciuda veştilor bune.

Kevin tocmai îşi înşeua calul, ca să se întoarcă la ferma VanStout. Tracy îl urmă afară şi îşi aprinse o ţigară, apoi spuse:

— Burii au avut localitatea, pe urmă am avut-o noi, pe urmă iarăşi burii, acum din nou noi. La fiecare dintre aceste schimburi au murit sute de oameni. În final, o vom restitui burilor, nu o vom putea menţine veşnic ocupată. Este o nebunie. Tot războiul ăsta este o nebunie.

Fuma cu mişcări sacadate, rapide.

Kevin dădu să întrebe de ce se înscrisese colegul lui ca voluntar, având această imagine a războiului, când fu strigat de sergentul Willis:

— Doctore! Bine că sunteţi aici, pe Willcox nu îl pot găsi. Aici este ceva ce ar trebui să vedeţi... Am capturat nişte prizonieri.

— Răniţi? întrebă Tracy.

Kevin se pregătea să îşi lege calul.

— Da... da şi nu. Un soi de spital bur de campanie. Trei răniţi şi două femei.

Willis conduse medicii la un furgon, care în opinia lui Kevin era exagerat de sever păzit. Prelata era ridicată într-o parte a furgonului şi trei soldaţi englezi aveau îndreptate armele către oamenii din interior. Două femei de vârstă mijlocie, a căror îmbrăcăminte îngrijită era acum murdară de sânge. Mai era un bărbat cu braţul într-o eşarfă, pe care paznicii îl priveau cu ură. Cu siguranţă că fusese rănit în luptă, dar omul purta o îmbrăcăminte ciudată pentru un militar, asemănătoare cu cea a mortului pe care Kevin îl găsise dimineaţa. Pantaloni reiaţi, odată albi, în combinaţie cu o vestă şi cu un fel de haină de frac, plus o pălărie cu boruri late, pleoştite. Bărbatul avea barbă, ochi căprui şi luminoşi care acum îl priveau cu furie pe Kevin. Femeile se ocupau de alţi doi bărbaţi întinşi pe pături şi paie.

— Bărbaţii sunt amândoi răniţi grav, spuse Wiiiis. Femeile i-au scos unuia din umăr gloanţe ori aşa ceva. Celălalt sângerează rău, iar femeile nu reuşesc să oprească hemoragia.

Kevin se pregăti să urce în furgon. Bărbatul rănit uşor se aşeză în faţa lui, spunând câteva cuvinte în afrikaans.

— Luaţi-l pe individ! ordonă Willis.

Doi dintre paznici nu aşteptară să li se mai spună a doua oară. Şi chiar fu nevoie de amândoi pentru a-l da jos pe bărbatul care se opunea. Nu folosea la nimic ameninţarea cu armele, deoarece bărbatul părea gata să se lase împuşcat. Se apărară şi femeile când Kevin se îndreptă spre rănit, dar ele nu deveniră violente. Nu răspunseră în niciun fel la cuvintele sale prietenoase, la prezentarea ca medic militar şi la oferta de ajutor.

— Nu înţeleg limba engleză? îl întrebă el pe Willis.

Acesta pufni:

— Până acum, înţelegeau foarte bine.

Între timp sosi şi Tracy, care traduse. Nici el nu obţinu nicio reacţie din partea femeilor.

Kevin examină bărbaţii.

— Unul are nevoie înainte de toate de linişte, spuse el apoi. Operaţia de îndepărtare a gloanţelor ar fi putut fi executată mai bine, iar compresa făcută de femei nu îmi inspiră încredere. Totuşi, leacurile provenind din experienţa doamnelor pot face bine. La celălalt este atinsă artera coapsei. Nu este zdrobită, aş zice eu, cu siguranţă ar mai putea fi salvat. Dar trebuie operat, şi asta cât mai curând. Mai înainte ar trebui legat piciorul... Asta încercaseră să facă femeile, dar din rană curgea încă sângele. Propun să o facem imediat, apoi ducem tot grupul la spitalul de campanie. Acolo se poate executa operaţia, iar femeile se pot ocupa ulterior de pacienţii lor. Kevin i se adresă uneia dintre ele: El este o rudă de-a dumneavoastră?

Îşi amintise de spusele colonelului Ribbon, cum că soţiile burilor îşi însoţeau deseori soţii pe linia frontului.

Cea mai în vârstă dintre cele două îl fulgeră cu privirea:

— Dumneavoastră nu atingeţi fiul meu! spuse ea într-o engleză stâlcită, dar hotărâtă. Eu ocup fiul meu.

Kevin îşi muşcă buzele.

— Dar doamnă... Mevrouw... dacă noi nu îl operăm pe fiul dumneavoastră, el va muri. Aţi putea să îi traduceţi, dr. Tracy? Cred că nu mă înţelege.

Tracy oftă. Apoi repetă cuvintele lui Kevin în olandeză. Reacţia femeii nu se schimbă.

— Jos mâini de pe fiu! se răsti ea tot în engleză la cei doi medici, continuând cu o predică afrikaans.

Tracy ridică neajutorat mâinile.

— Vă înţelege foarte bine. Dar nu o interesează. În niciun caz nu va permite unui englez ori altcuiva să se atingă de carnea ori de sângele lui. Şi mai este şi convinsă că îşi va putea salva fiul. Cu ajutorul Domnului...

— Nu i se poate spune că Dumnezeu a trimis-o la noi pentru ajutor? întrebă Kevin şi lăsă capul în pământ când femeia îl potopi cu o canonadă de insulte.

Tracy se frecă pe frunte:

— Pe-astea nu trebuie să vi le traduc, nu?

Kevin clătină din cap.

— Le putem îndepărta cu forţa? îl întrebă el pe Willis.

Willis clătină şi el din cap şi se adresă soldatului de pază rămas lângă furgon:

— Soldat, îndepărtează-le pe femei, în timp ce doctorii îşi fac treaba. Un moment, îţi aduc întăriri, să nu îţi scoată ochii.

Într-adevăr, a fost nevoie de doi soldaţi pentru a scoate femeile din compartimentul pentru răniţii grav. Apoi ele au privit, ocărând şi răcnind, cum Kevin şi Tracy realizau o comprimare corespunzătoare a vaselor sanguine şi aplicau un garou. Pacientul era încă tânăr, trebuie să fi avut cel mult douăzeci de ani. Dincolo de barba blondă şi rară, sub părul galben ca inul, chipul lui palid părea simpatic. Lui Kevin îi amintea de Doortje.

— Ar trebui să fie de ajuns până la lazaret, le spuse el soldaţilor după ce termină de bandajat. Deci, duceţi oamenii la ferma VanStout, voi veni imediat şi eu. Dacă garoul blochează circulaţia sângelui, omul îşi va pierde piciorul, trebuie operat chiar în noaptea aceasta. Ah, şi fiţi atenţi cu femeile, dacă le lăsaţi libere, să nu îi smulgă bandajele.

Era posibil ca Kevin să se fi înşelat, dar avu impresia că văzu o sclipire în ochii femeilor când pomeni de ferma VanStout. Apoi furgonul plecă, fiind condus de unul din

soldaţii englezi. Celălalt le supraveghea pe femei.

Tracy îi întinse lui Kevin un pachet cu ţigări şi îi aprinse una. Kevin se surprinse inhalând fumul de tutun cu acelaşi nesaţ ca Tracy mai înainte.

— Înţelegeţi acum? întrebă el amărât. Femeia preferă ca fiul ei să moară în loc de a-l salva un englez. Poate că ar fi trebuit să îi spun că sunt neozeelandez.

Tracy clătină din cap:

— Cel puţin la australieni nu fac nicio deosebire, spuse el în treacăt.

Kevin se miră.

— Ieri aţi avut pacienţi buri?

Barrister şi Tracy i-ar fi tratat cu siguranţă la fel cum îi tratase el pe răniţii trimişi în lazaret. Fie că ei voiau asta sau nu.

— Nu, dar eu... Tracy păru că se gândeşte dacă era cazul să îi dea amănunte lui Kevin, dar continuă totuşi să vorbească, după ce trase îndelung din ţigară. Pentru mine, aici totul este un teritoriu virgin. După terminarea studiilor, nu am făcut nicio operaţie de torace, ca să nu mai vorbim de amputări de membre. De cinci ani sunt specializat în oftalmologie. Şi eu... ei, da, la această fermă nu am nimic de lucru de trei zile. M-am oferit să o operez de cataractă pe doamna VanStout.

Kevin îl privi neîncrezător.

— Şi a refuzat? întrebă el.

Tracy confirmă.

— Are albeaţă la ochi, operabilă fără probleme, şi-ar recăpăta întreaga vedere. Dar da, a refuzat. Dumnezeu a vrut ca ea să orbească, şi fără discuţie că ea nu va permite niciunui ticălos de englez să schimbe ceva.

Kevin se frecă pe frunte:

— Asta... este de neconceput. Ce spune fiica ei?

— Fermecătoarea Mejuffrouw Doortje? o ironiză Tracy.

Cunoştea ea privitor la asta un verset din Biblie. Totul din Vechiul Testament. Ei par să considere o slăbiciune a lui Iisus Hristos că la vindecările-minune nu a întrebat de cetăţenie. Oricum – nicio şansă. Şi cu de-ăştia nu este de glumă, Drury! El arătă către furgon, care tocmai ieşea din tabără: Ca să fiu sincer, mă bucur că nu trebuie să mă chinui cu ei.

Când Kevin ajunse la ferma VanStout, furgonul era la intrarea principală – şi nici urmă de cei din interiorul lui ori de soldaţii de pază. Kevin speră că va da de ei în spaţiile improvizate pentru operaţii sau în încăperile pentru bolnavi, dar acolo erau doar soldaţii, aflaţi într-o discuţie aprinsă cu doctorii Barrister şi MeAllister.

Kevin îşi salută şeful şi colegul.

— Deja aţi aflat, spuse el, urmărindu-i cu privirea pe soldaţi. Va trebui să mai operăm o dată. Ruptură de arteră femurală. Dacă nu ne grăbim, pacientul va muri din cauza hemoragiei. El unde este?

Kevin privi în jur.

— Nu a fost vina noastră, se justifică soldatul care condusese furgonul. Am crezut... femeile păreau să se cunoască şi m-am gândit că nimeni nu va avea nimic împotrivă dacă vor prelua îngrijirea bolnavului...

— Care femei? se miră Kevin.

— Cele din furgon şi cele din familia VanStout, preciză MeAllister. Dacă i-am înţeles bine pe oamenii aceştia, gazdele noastre s-au îmbrăţişat cu nou-veniţii. A fost ceva cordial, soldatul a auzit că ar fi posibil să fie rude. În orice caz, au dus bărbaţii în casă, iar acum s-au baricadat într-una dintre camerele copiilor. Înarmate până în dinţi, gata de orice...

— Poftim? întrebă îngrozit Kevin. Şi dumneavoastră aţi permis asta?

Soldatul ridică din umeri.

— A fost fără îndoială o greşeală, zise cel mai mare în grad. Dar după cum am spus, nu ne-am gândit la ceva rău... Femeile de la fermă au permis totuşi instalarea spitalului aici...

— Bine, oftă Kevin. Cum îi scoatem de acolo?

MeAllister ridică din umeri:

— Nu dispun de arme de foc, dar au cuţite de bucătărie. Ameninţă că se sinucid înainte de a accepta ca un medic englez să se atingă de bărbaţii lor. Dar mai înainte vor lupta... Şi sunt convins că o vor face. Ar fi o imprudenţă să trimitem oameni fără puşti. Dar cu arme? După cum stau lucrurile, ar trebui ca mai întâi să împuşcăm femeile, înainte de a ne putea ocupa de bărbaţi. Merită?

— Este o chestiune de principiu! exclamă Kevin. Noi suntem armata engleză, fir-ar...! Nu ne putem lăsa duşi de nas de câteva femei! Nu le putem lua prin surprindere?

MeAllister clătină din cap.

— Nu. O dată a mers, a doua oară nu mai ţine. Şi-au ales bine încăperea. Unica posibilitate de a le scoate ar fi să le luăm cu asalt. După care va fi nevoie să explicăm comandamentului de ce a trebuit să împuşcăm trei ori patru femei.

Kevin îşi muşcă buzele.

— Dar trebuie să existe o posibilitate, spuse el deznădăjduit şi se opri când interveni Barrister.

— Este o chestiune de principiu, dr. Drury, aţi spus bine, remarcă medicul-şef; degetele lui lungi trecură într-o mişcare nervoasă prin mustaţa pleoştită. Dar poate mai puţin de un principiu militar. Noi suntem medici, Drury, nouă ni se adresează oamenii atunci când vor să fie vindecaţi. Dacă nu vor să fie vindecaţi, stau deoparte sau se duc la făcători de minuni şi la unii care vindecă folosind rugăciuni. În viaţa civilă nu silim pe nimeni. Şi acum vreţi să târâm cu forţa un pacient pe masa de operaţie? Nu

merge, Drury, trebuie să înţelegeţi. Oricât mi-ar părea mie de rău, caporalul spune că tânărul nu are nici douăzeci de ani. Dar se află sub tutela mamei şi ea trebuie să decidă. Noi avem mâinile legate.

Kevin vru să riposteze, dar îşi dădu seama că, în fond, şeful lui avea dreptate. Ca şi Angus. Ar fi fost nedrept să pună în pericol viaţa soldaţilor sau a infirmierilor, silindu-i să ia cu asalt aceste femei înarmate, gata de orice. Numai de n-ar fi fost vorba de chipul acelui tânăr...

— Aş fi de acord, dr. Barrister, dacă într-adevăr ar fi vorba despre decizia pacientului, spuse el încet, dar pe acest bărbat nu l-a întrebat nimeni. Chiar vrea să moară?

Barrister ridică din umeri.

— Întrebaţi-l dumneavoastră, dacă puteţi, Drury, sau vorbiţi cu cei din familia VanStout. Noi putem opera oricând. Problema nu este la noi.

CAPITOLUL 6

— Pe urmă, au ridicat tabăra. Au legat ochii boilor şi ai cailor, au aliniat furgoanele unul lângă altul, pentru a asigura acoperirea bărbaţilor. Au format un cerc, iar femeile şi copiii au strâns lemne şi mărăcini, cu care au completat spaţiile goale. Bărbaţii au ancorat căruţele în pământ şi au pregătit muschetele. Femeile şi copiii le încărcau, după ce bărbaţii trăgeau. Oh, da, Thies, bătrânii aveau arme şi muniţie! Ştiau că vor trebui să lupte pentru pământul lor, dar mai ştiau şi că Dumnezeu era cu ei. Au mai citit o dată Biblia şi au rostit o rugăciune înainte de a veni negroteii. Încă de când au asaltat fortul din căruţe, vitejii noştri străbuni l-au invocat pe Dumnezeu, dar nu de frică, ci deplin încredinţaţi că El îi conducea... Nu, Mees, negroteii nu aveau arme de foc, asta nu ar fi permis-o

Dumnezeu! Aveau doar cuţite şi suliţe. Dar ce suliţe! Lungi şi ascuţite ca briciul, iar scuturile lor erau uriaşe, din piei întinse. Şi cum mai arătau! Sute şi sute de negri uriaşi, aproape goi, având doar şorţuri pe coapse şi pene, cu trupurile vopsite oribil...!

Doortje VanStout trăgea cu urechea la ceea ce povestea mama ei, aflată în camera de zi cu copiii mai mici, despre marele convoi. Despre căruţele aranjate ca un fort, despre bătălii cu mulţi morţi şi, în final, despre victorie. Despre pământul făgăduit şi apoi dăruit de către Dumnezeu burilor. Dar plătit cu sânge, care pe atunci înroşea râuri întregi.

Şi Doortje putea să istorisească aceste poveşti, iar cândva, când va avea copiii ei, o va face. Asta cerea tradiţia lor: cunoştinţele despre dobândirea pământului trebuiau să rămână vii. La fel de vii precum Bentje VanStout tocmai le zugrăvea. Mama lui Doortje nu participase la marele convoi, nici măcar părinţii lui Bentje. Chiar şi bunicii lor trebuie să fi fost copii atunci când „Voortrekker” au plecat din Kap, pentru a lua în stăpânire interiorul teritoriului. Izgoniţi de englezii care cuceriseră Kapstadt şi voiau să le ia burilor tot: limba, legile, biserica – şi, înainte de toate, sclavii! Dumnezeu nu a vrut asta. Şi astfel s-a pornit peste munţi, cu tot calabalâcul în care cu boi, cu vitele mânate de sclavi, supravegheaţi de călăreţii care înconjurau marele convoi. Noaptea se formau forturi din care, pentru a se proteja de animalele sălbatice. Şi de negrii care nu voiau să înţeleagă că Dumnezeu trimisese coloniştii. Şi pentru asta El îi pedepsea teribil: doar în bătălia de pe malurile lui Blood River căzuseră trei mii de războinici zulu. Dumnezeu îi proteja pe buri. Niciun mort, şi doar trei răniţi!

Doortje îşi amintea vag cum la început întrebase de ce Dumnezeu nu îi putuse distruge imediat pe englezi. Sau să

îi vlăguiască pe negrii zulu. Oricum, aceştia nu erau utili, doar puţini erau apţi pentru munca în ferme, dar chiar şi aceştia făceau doar prostii. Ea încă îi purta pică lui Nande pentru zădărnicirea apărării fermei. Bentje avusese un răspuns pentru asta, chiar dacă Doortje nu îşi mai amintea exact cuvintele. Desigur că fusese o prostie – la care era mai bine să nu se mai gândească. Ca şi la faptul că englezii învinseseră acum din nou. Pentru că asta făcuseră, aşa cum spuseseră mătuşa Jacoba şi nepoata Antina. Englezii nimiciseră comandoul din care făcuseră parte unchiul Jonas şi vărul Cornelis, iar acum nu se mai ştia nimic de soţul mătuşii Jacoba. Soţul Antinei era grav rănit, iar Cornelis era pe moarte. Dacă se putea acorda crezare medicului englez. Mătuşa Jacoba şi nepoata Antina erau de părere că el chiar se simţea mai bine. Oricum, hemoragia fusese oprită. Şi ele toate aveau să se roage pentru el.

Doortje pipăi dantela bonetei şi verifică dacă părul ei rămăsese ascuns sub ea. Voia ca la ora pentru rugăciuni să arate ordonat, trebuia să fie aşa; înainte ca mama ei să fi orbit, ea îşi trimisese fiica de destule ori înapoi în camera ei, pentru a schimba o bonetă imperfect călcată sau pentru un şorţ pătat. Lui Doortje îi fusese greu să înveţe toate astea, ea muncea cu mult mai multă plăcere la câmp decât acasă şi, ca să fie corectă, prefera ca acasă să stea cu ochii în cărţi. Dar fireşte că lucrul acesta era un păcat – chiar dacă uneori era util. Tatăl lui Doortje insistase pe lângă copiii săi să înveţe engleza, limba inamicului. Să învingi un duşman era mai uşor dacă îl cunoşteai, predica el, şi Doortje înţelesese asta. Nu era deloc simplu ca în acelaşi timp să vorbeşti şi să urăşti o limbă. Niciunul dintre ceilalţi copii nu reuşise, dar Doortje fusese o perioadă lungă de timp unica elevă care participase la lecţiile date de Adrianus VanStout înaintea vecerniei. Şi se străduise să

fie pe placul tatălui ei – totuşi, îl dezamăgea la fiecare privire pe care i-o arunca.

Adrianus VanStout îşi dorise un fiu, dar Bentje adusese pe lume doar o fetiţă, iar ulterior nu mai rămăsese gravidă ani la rând. Doortje fusese nevoită să audă în fiecare zi cum părinţii ei se rugau să fie binecuvântaţi, în sfârşit, cu alţi copii, în special băieţi. Abia când Doortje avea opt ani venise pe lume Johanna. Din nou, o fată. Cam pe atunci Adrianus îşi pierduse speranţa şi se concentrase pe educaţia puritană severă, pe care voise să o dea de fapt fiilor lui, dar pe care o revărsase asupra lui Doortje. Ea învăţase istoria ţării ei, învăţase cine erau duşmanii ei şi cum erau aceştia combătuţi. Învăţase cum trebuia să se comporte ca luptător bur, învăţase să fie dură cu ea şi cu toţi ceilalţi – pe Doortje VanStout nimeni nu o văzuse plângând de când se născuse sora ei.

Ulterior, Dumnezeu devenise înţelegător şi îi dăruise doi fii slujitorului său fidel, Adrianus. Mees şi Ihies deveniseră punctul central al familiei. Mama şi surorile îi răsfăţau, iar tatăl era neobosit în educarea lor ca demni succesori. Până când, în urmă cu doar câteva luni, plecase la război, îi instruia în fiecare zi – ambii ştiau deja să tragă cu arma şi vorbeau şi ceva engleză.

Adrianus considera educaţia lui Doortje ca încheiată. Fata ştia să scrie, să citească Biblia şi să se exprime acceptabil în engleză. Bineînţeles că ştia să tragă cu puşca şi să conducă o gospodărie. De la o fată de bur nu se cerea mai mult, ba dimpotrivă, trecea drept un păcat să se străduiască să îşi continue educaţia. Însă Doortje nu se putea mulţumi cu atât. Mereu după vecernie se strecura lângă raftul cu cărţi, în care, alături de Biblia familiei, în olandeză, mai erau două cărţi în engleză, şi la lumina unui opaiţ se chinuia cu ciudata limbă a lui Shakespeare. În acest fel, vocabularul ei se îmbogăţise permanent.

Cornelis izbucnise în râs când o auzise vorbind prima dată.

— Doortje, englezii nu vorbesc aşa! Cărţile acestea au fost scrise acum trei sute de ani. Între timp, limba s-a schimbat complet...

După aceea îi adusese pe ascuns alte cărţi. Mai moderne, scrise de Dickens şi de Kipling. Familia lui Cornelis, Pienaars, trăia în Transvaal şi participase la marele convoi. O altă ramură a familiei rămăsese totuşi în Kap, unde cultiva viţă-de-vie, un păcat capital în concepţia lui Adrianus VanStout.

— Într-o zi, Dumnezeu te va pedepsi pentru asta, repeta îngrijorată Doortje cuvintele tatălui ei, şi spera că familia vărului ei Cornelis nu va fi şi ea sancţionată.

Ei îi plăcea Cornelis, chiar dacă uneori acesta gândea ori chiar făcea chestiuni interzise.

— Da, până acum a lăsat ca via să crească peste măsură! răspundea Cornelis, lipsit de respect, la reproşuri. Burii din Kap sunt mai bogaţi decât noi!

Tânărul o ştia din proprie experienţă, deoarece îşi vizitase de mai multe ori rudele din Kap.

Şi părinţii lui Cornelis considerau important ca el să înveţe limba engleză, dar dintr-un spirit practic. Cornelis nu învăţase dintr-un manual prăfuit, el cunoscuse englezi şi vorbise cu ei. Acum, Cornelis vorbea cursiv engleza şi îi împărtăşea şi lui Doortje din cunoştinţele sale. Pe deasupra, mai fusese supus şi unor influenţe corupătoare...

Doortje îşi alungă gândurile, îşi puse un şorţ alb ca neaua şi se îndreptă spre uşă. Bentje tocmai le povestea copiilor cum fuseseră puşi pe fugă războinicii zulu de către Andries Pretorius.

— A luat cu el o sută cincizeci de călăreţi pe ponei. Da, o sută cincizeci împotriva câtorva mii de negrotei! Şi cu ei i-a aruncat în râu. Dumnezeu le-a condus gloanţele,

omorându-i pe necredincioşi ca pe iepuri, iar râul s-a făcut roşu de la sângele lor...

Doortje se întrebă în sinea ei dacă nu cumva vederea poneilor îi alungase pe negri. Într-una dintre cărţile de la Cornelis era vorba despre vechii greci, care nu îşi călăreau caii, ci îi înhămau doar la care. Când văzuseră primii călăreţi, îi consideraseră zei pe cei pe care îi vedeau ca pe o singură fiinţă om-cal: centauri. Probabil că şi zulu fuseseră la fel de superstiţioşi. Firesc pentru ei, care erau păgâni...

Doortje respingea cu hotărâre argumentul lui Cornelis, care spunea că negrii zulu nu ar fi auzit de Dumnezeu-tatăl şi de Dumnezeu-fiul niciodată înainte de venirea albilor. Mama ei considera asta un indiciu al inferiorităţii lor. Dumnezeu nu îşi dăduse osteneala să li se dezvăluie...

Dar acum chiar era timpul să revină la familia ei. Mulţumită de cum arăta, Doortje intră în salon.

— Rostim rugăciunea?

Bentje VanStout ridică fruntea şi Doortje o privi în ochii orbi, îngrozită, ca întotdeauna, de privirea goală. Mama ei venise pe lume cu ochi sclipitori, cărora nu le scăpa nimic. Dar apoi Dumnezeu o pedepsise cu orbirea – indiferent pentru ce păcate. Doortje încercă să nu se gândească la englezul care spusese că o putea vindeca... Fără îndoială că mama ei avusese dreptate să se supună deciziei Domnului şi să refuze oferta duşmanului.

— Da, sigur, copilă, răspunse Bentje. Aproape că am terminat povestirea. Voiam doar să mai vorbesc despre pământul pe care strămoşii noştri l-au luat în posesie... Johanna, tu ştii povestea. Anunţă-le, te rog, pe mătuşa Jacoba şi pe vara Antina. Poate că măcar una din ele va veni la rugăciune...

Doortje luă Biblia familiei.

— Mai târziu, am să mă duc în camera bolnavilor, ca să

le citesc câteva versete şi lui Willem şi Cornelis, explică ea.

Iniţial se gândise ca întreaga rugăciune să o ţină lângă paturile bolnavilor, dar camera în care de obicei dormeau fraţii ei, Ihies şi Mees, era prea mică. Şi cam întunecoasă. Dar bine apărată. O greşeală atât de gravă, ca aceea de la rechiziţionarea fermei lor, nu trebuia să se mai întâmple. Cu siguranţă că tatălui avea să îi fie ruşine de greşeala făcută de fiica lui!

Bentje îşi încheia poveştile, în timp ce Doortje căuta pasajele biblice pentru rugăciune. Ea ridică privirea. Se auzi un ciocănit la uşă, apoi la fereastră. Doortje recunoscu chipul colţuros al doctorului englez, cu părul lui negru şi creţ. Nu, niciun englez, de unde o mai fi venit şi el? Din Australia? Din Noua Zeelandă, pe unde o mai fi şi asta... Oricum, se părea că avea o treabă urgentă. El gesticulă de zor, apoi o remarcă pe Doortje.

— Domnişoară... ăăă... Mejuffrouw...

Doortje mai că zâmbi. Neozeelandezul pronunţa cuvântul olandez prea caraghios.

— Vă rog! Pot vorbi doar puţin cu dumneavoastră?

Doortje se ridică fără tragere de inimă. De fapt, femeile conveniseră să îi ignore pe bărbaţi, dar dacă ea nu reacţiona acum, omul avea să deranjeze rugăciunea, iar Jacoba şi Antina aveau mare nevoie de linişte...

— Da?

Doortje deschise uşa şi îl privi cu răceală pe medic. Îl privea pentru prima dată în faţă şi se temu că va remarca înfăţişarea plăcută a acestuia, cu trăsăturile lui clare, cu ochi albaştri, strălucitori, cu buze cărnoase. Părea însă epuizat; sub ochi avea cearcăne întunecate, iar în jurul gurii îi apăruseră riduri.

— Mejuffrouw Doortje, dumneavoastră sunteţi totuşi o femeie inteligentă, începu Kevin, cam neajutorat. Trebuie

să vă fi dat seama în ce stare se află acest tânăr soldat, pe care noi l-am adus aici...

— Este vărul meu, Cornelis. Viaţa lui se află în mâinile Domnului...

— Vărul dumneavoastră! zise oarecum uşurat Kevin. Atunci... atunci, dumneavoastră aveţi o simpatie pentru el. Ceva... hm... dincolo de patriotism. Poate... Domnişoară Doortje, trebuie să ne permiteţi să îl operăm pe vărul dumneavoastră. Dacă nu, el va muri... din cauza hemoragiei.

— Vărul meu este pe cale să se însănătoşească, susţinu Doortje. Mătuşa mea spune că în ultimele ore nu a mai sângerat nici măcar un strop.

Kevin oftă:

— Sigur că nu. Altfel, ar fi fost deja mort. Dr. Tracy şi cu mine i-am pus un garou la picior. În acest moment, în artera deschisă nu mai curge sânge, dar nu curge nici în celelalte vene. Asta înseamnă că piciorul lui va muri. Peste doar câteva ore, nu vom mai putea decât să îl amputăm.

— Va putea trăi şi cu un picior, spuse Doortje, căreia îi venea totuşi greu să pară indiferentă.

Cornelis era mai curând un şoarece de bibliotecă decât un ţăran. Nu îşi dorise însă să devină preot, şi nici măcar paracliser, ca Martinus. Lui îi plăcea să călărească, îi plăcea să umble prin veld, să observe animalele – odată, îi mărturisise că ar fi vrut să se facă medic veterinar. Dar desigur că părinţii nu l-ar fi lăsat să studieze. Cu toate acestea, se ocupa cu drag de ponei, ajuta vitele la fătare... cu un singur picior avea să-i fie greu să o mai facă.

— Va muri şi dacă nu îl operăm, domnişoară Doortje, insistă Kevin. Va pierde nu doar piciorul, va putrezi treptat cu totul. Nu îşi va dori asta vărul dumneavoastră. Va fi o moarte mult mai urâtă decât prin hemoragie. Deja trebuie că are dureri mari. Este conştient?

Doortje îşi muşcă buzele. Ca să fie sinceră, până acum evitase să se ducă la patul lui Cornelis. O durea să îl vadă atât de palid şi de bolnav. Doar îi fusese prieten.

— Nu cred, spuse ea pentru prima oară cu voce normală. Cred că este încă inconştient.

Kevin clătină din cap.

— Mai bine pentru el. Dar nu va rămâne aşa, domnişoară Doortje. Cel puţin eu consider că este puţin probabil, nu a pierdut încă atâta sânge pentru a se stinge cu încetul. Se va trezi şi va muri în dureri. Lăsaţi-mă să îl operez, Doortje, vă rog!

Doortje îl examină cu privirea pe tânărul medic. Părea că vorbea serios. Dar îl putea îngriji oare un supus al coroanei britanice pe un bur? Mai curând nu. Doortje se îndârji iarăşi, aşa cum învăţase.

Lui Kevin îi venea să o scuture pe fată. Părea atât de drăguţă, atât de inteligentă – şi tocmai îl condamna la moarte pe vărul ei, din pură încăpăţânare, dintr-un patriotism lipsit de sens – şi cu trimitere la o credinţă arhaică...

Disperat, arătă către Biblia din mâna lui Doortje:

— Pe aceasta o mai citiţi ocazional? întrebă el provocator. Deci, şi pasajele care se referă la „ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte”? Mai este vorba uneori şi despre compasiune. De iubirea pentru cel de alături. De ajutor pentru cel aflat la nevoie. Chiar credeţi că vărul dumneavoastră vrea să moară? Gândiţi-vă la asta...

Kevin se îndepărtă înainte ca Doortje să apuce să riposteze. Dinăuntru o striga şi mama ei. Tânăra răspunse chemării, deşi se simţea ameţită. Încăperea era luminată de lămpi cu ulei, totuşi Doortje bâjbâi ca oarbă prin Biblie. O deschise. Cartea lui Ioan. Astfel l-a salvat Domnul pe Israel în aceeaşi zi...

Părea potrivit. Era vorba cumva de războiul israeliţilor

contra filistenilor, iar Israel tocmai se afla într-o situaţie defavorabilă. Exact ca burii din prezent. Arăta bine... Doortje începu să citească.

— „Şi Saul a implorat poporul şi a spus: Blestemat să fie cel care mănâncă până-n seară, până când eu mă voi fi răzbunat pe duşmanii mei! Şi întregul popor să nu mănânce nimic, deşi vremea culesului mierii a venit, iar mierea curge pe câmp. Dar Ioan nu auzise că tatăl lui legase poporul cu un jurământ. Şi vârî în fagurele de miere vârful băţului ce îl ţinea în mână, îşi duse mâna din nou la gură, şi ochilor lui le reveni văzul...”

Doortje se opri, tulburată. Ochilor lui le-a revenit vederea? Dumnezeu vindecă un orb care îi încalcă jurământul? Mâinile i se încleştară pe Biblie.

— „Cineva din popor spuse: Tatăl tău a chemat poporul, căruia i-a zis: Blestemat fie cel care astăzi va mânca. Şi astfel, poporul a obosit. Atunci, Ioan a răspuns: Tatăl meu conduce ţara la dezastru.”

Vocea lui Doortje se pierdu. Nu se putea, fragmentul acela... Lăsă Biblia jos, o luă din nou şi o deschise în altă parte.

— „Iubeşte-l pe Dumnezeu din toată inima ta, şi nu te bizui pe înţelegerea ta. În toate căile tale recunoaşte-l doar pe el, şi atunci el însuşi îţi va netezi cărarea. Nu fi înţelept în ochii tăi, teme-te de Dumnezeu şi fereşte-te de cel rău! Aceasta este vindecarea pentru trupul, binele şi oasele tale. Cinsteşte-l pe Domnul! Amin.”

Nu terminase versetul, dar Doortje socoti că era suficient. Ascultătorii ei păreau fericiţi şi încurajaţi, în ciuda bizarei lecturi. Al doilea verset fusese în regulă. Nu aveau voie să creadă că ar fi mai deştepţi decât Dumnezeu, ci trebuiau să aibă încredere în el.

Doortje VanStout respiră adânc:

— Mai spunem câteva rugăciuni? Mamă?

Bentje VanStout începu să rostească o rugăciune, dar fu întreruptă de o chemare din camera bolnavilor. Antina, care rămăsese cu Cornelis, o striga pe Jacoba.

— Mătuşă Jacoba! Se trezeşte fiul tău!

Jacoba îşi făcu cruce.

— Slavă Domnului! şopti ea.

Bentje şi ceilalţi repetară:

— Slavă Domnului!

Doar Doortje rămase mută.

Doortje îşi petrecu aproape întreaga noapte căutând primul citat din Biblie, dar nu îl mai găsi, oricât răsfoi Biblia la lumina lămpii. Poate că era distrasă şi de gemetele şi uneori de ţipetele care veneau din camera bolnavilor. Ea mai schimba din când în când câteva cuvinte cu Jacoba sau cu Antina, când acestea mai veneau la bucătărie ca să facă un ceai sau să pregătească noi comprese.

— Acestea mai alină durerile, susţinea Jacoba, care, odată cu trecerea timpului, părea tot mai amărâtă şi mai disperată.

Doortje se gândea la ce spusese medicul din Noua Zeelandă. De obicei, ierburile domoleau durerile, dar nu şi în acel caz, nu când un membru murea... încercă să nu le dea atenţie celorlalte femei, dar îşi strânse în braţe fratele cel mai mic, când acesta veni în sufragerie, pentru că nu mai putea dormi.

— Cornelis geme aşa de rău... îl doare piciorul. Dumnezeu nu poate face ceva ca să îi treacă?

Doortje îşi muşcă buzele. Mai târziu, când trecuse de miezul nopţii, nu mai suportă.

— Pot să stau eu cu el, mătuşă Jacoba, se oferi ea, intrând în camera bolnavilor. Ar trebui să te întinzi, pari epuizată.

— Dar eu... eu nu îl pot lăsa...

Jacoba părea că se va prăbuşi în clipa următoare. Ziua

petrecută pe câmpul de luptă fusese lungă. Ea urmase comandoul şi văzuse cum fusese exterminat. Şi cum murise soţul ei. Jonas Pienaar fusese conducătorul trupelor.

Doortje ştia încă bine cum el îi adunase. Plecaseră şi tatăl, precum şi logodnicul ei. Săriseră imediat pe cai când se declarase războiul. Dar cei din familia Pienaar mai aşteptaseră, până când situaţia ţării se deteriorase. Până când norocul trecuse de partea britanicilor. Norocul? Sau Dumnezeu? Sau pur şi simplu pentru că pe coasta Africii de Sud acostaseră o sută de mii de soldaţi din toate colţurile Imperiului? Ultima o spusese Cornelis...

Doortje se duse la patul lui.

— Nu este aşa că nu te deranjează dacă rămân eu puţin cu tine? Mama ta ar trebui să se mai odihnească...

Bolnavul dădu din cap. Doortje era speriată de cum arăta tânărul. Era palid ca un mort, faţa i se lungise, iar ochii parcă îi ardeau. Cu siguranţă că avea febră.

— Du-te, mătuşă Jacoba, o mai îndemnă o dată Doortje pe mama bolnavului. Întinde-te în camera mea.

Antina deja cedase oboselii. Era întinsă pe o saltea, alături de patul în care dormea din fericire liniştit soţul ei, sforăind uşor.

După ce Jacoba, cu părere de rău, plecă, Doortje se aşeză pe marginea patului lui Cornelis. Acesta gemu. Doortje căută cu privirea un scaun, dar în camera aceea mică nu se afla niciunul.

— Este foarte rău? întrebă ea.

Cornelis dădu iarăşi din cap. Se părea că nu putea ori nu voia să vorbească, temându-se probabil să nu ţipe. Doortje dădu să îi ia mâna şi văzu frânturi din pătură între degetele lui. Probabil că le smulsese, disperat de dureri.

— Eu mor, rosti el cu multă greutate. Pentru nimic.

Doortje îl mângâie pe părul ud de sudoare. Îşi aminti de

plecarea comandoului călare, de furia lui Jonas Pienaar. Cornelis apăruse ultimul şi încercase să schimbe hotărârea oamenilor.

— Nu putem să păstrăm Wepener. Sunt prea mulţi, doar aţi văzut câte trupe au deplasat. Noi...

— Putem să le cădem în spate, îi explicase tatăl său. Vom tăbărî pe ei ca viespile.

— Dar câteva viespi nu o să îi gonească, ripostase Cornelis.

El arăta la fel ca toţi ceilalţi buri în pantalonii lui reiaţi, cu haina grea peste vestă, pe cap cu pălăria specifică burilor, în timp ce tatăl lui se înveşmântase cu un soi de uniformă de general. Doortje se întrebase de unde avea el haina şi melonul de pe cap. Ea nu ştia dacă să îl găsească impozant ori pur şi simplu ridicol.

— Desigur că o să putem omorî câţiva britanici, recunoscuse Cornelis. Dar pentru ce?

— Pentru ce? Jonas ridicase sabia lui veche.

Desigur că avea să folosească în luptă puşca, dar considera că sabia era indispensabilă dacă voia să fie luat drept ofiţer. Atunci o vânturase pe sub nasul fiului său. Apoi, continuase:

— Tu întrebi de ce vrem să ucidem acest cuib de năpârci? Simplu: ca să nu ne ucidă ei pe noi! Şi ca să nu mai procreeze copii care să ne ucidă nouă copiii! Moarte englezilor! Cu ajutorul lui Dumnezeu, îi vom şterge de pe suprafaţa pământului promis nouă.

Bărbaţii din grup, cam o sută la număr, îl ovaţionaseră pe conducătorul lor. Ei îl aleseseră pe Jonas Pienaar cu o mare majoritate şi se simţeau confirmaţi în alegerea lor.

— Deci tu, Cornelis Pienaar, vrei să ne ajuţi sau vrei să rămâi la ogorul tău, ca un laş şi un negrotei, în timp ce noi eliberăm pământul nostru? îl întrebase Willem DeWees, soţul verişoarei lui, Antina.

Doortje privise chipul chinuit al lui Cornelis şi se întrebase la ce mai era de cugetat acum. Ea însăşi ar fi plecat imediat cu bărbaţii, când plecase şi tatăl ei, şi regretase încă o dată că ei, ca fată, nu îi era dat să meargă la bătălie. Pe de altă parte, nu îl socotise niciodată laş pe Cornelis.

— Dacă acum se eschivează, nu va mai avea niciun hectar de pământ! decisese Jonas Pienaar. Şi nu mai este fiul meu! Jacoba?

El se adresase soţiei, care era gata să urmeze comandoul cu furgonul.

Jacoba îşi fulgerase şi ea fiul cu privirea.

— Tu nu vei mai pune niciodată piciorul pe pământul şi în casa noastră!

Cornelis plecase capul şi se alăturase cu poneiul său grupului. Aşa plecase el la război. Iar acum zăcea întins acolo.

Doortje luă o decizie.

— Nu vei muri, şopti ea. Nu scoate niciun sunet. Nu o trezi pe Antina. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu o trezi pe mama ta.

Kevin tresări când cineva îl scutură. Epuizat, adormise adânc după ziua cea fără de sfârşit, în ciuda grijii pentru burul care trăgea să moară. I se păru o himeră când văzu chipul fetei aplecat deasupra lui. Nu stăpân pe sine, rece, furios ori ironic ca de obicei, ci agitat, temător, palid şi foarte tineresc. Părul, strâns altădată cu severitate sub bonetă, ieşise de sub aceasta, ca şi cozile despletite. Ar fi fost minunat dacă chipul ei...

— Doortje... şopti el, scu... scuze, Meju...

— Să nu vă frângeţi limba, zise rece Doortje. Salvaţi-l pe vărul meu.

CAPITOLUL 7

În timp ce Kevin îi trezea pe ceilalţi medici, Doortje conduse în casă câţiva infirmieri voinici. Ea sperase că va putea să îl scoată neobservat pe Cornelis, dar Antina avea un somn prea uşor. Femeia se trezi şi începu să se lamenteze, trezindu-le şi pe mama lui Cornelis, pe Bentje şi pe Johanna VanStout. Totuşi, femeile buimace de somn au fost uşor de potolit. Doi dintre infirmieri le ţineau, ceilalţi îl transportau afară pe rănit. Kevin auzi ţipetele de protest şi blestemele femeilor, compătimind-o pe Doortje, asupra căreia desigur că se concentrau toate acestea. Kevin îşi reproşă că nu o reţinuse în hambar, pentru a lăsa impresia că şi ea fusese surprinsă de englezi. Apoi uită de femeile din casă şi se dedică în întregime salvării pacientului. Chirurgii experimentaţi, Barrister şi MeAllister, au preluat operaţia, Kevin realizând doar anestezia, dar era destul de greu să dozeze eterul astfel ca să nu producă moartea bărbatului slăbit de hemoragie. Într-un final, se descurcă, iar Barrister reuşi salvarea piciorului.

— Cel puţin momentan, avertiză medicul-şef. Trebuie să urmărim evoluţia pacientului. Cu puţin ghinion, am putea continua mâine.

În casă domnea liniştea când, în cele din urmă, Cornelis fu bandajat şi depus pe salteaua din paie. Se iveau zorii, iar Kevin ştia că trebuia să se întindă puţin înainte de sosirea primilor răniţi. Văzu însă o lumină slabă în camera din faţă şi reveni în casă. Doortje ar fi dorit să afle cum decursese operaţia.

Şi, într-adevăr, când Kevin aruncă o privire pe fereastră, o văzu şezând la masă. Studia Biblia la lumina unui capăt de lumânare. Kevin deschise uşa încet, făcând cât mai puţin zgomot posibil – nu voia nici să o sperie şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu voia nici să trezească şi alte

himere.

— Vă veţi strica ochii, spuse el încet şi arătă către carte. Nu ar trebui să citiţi la o lumină atât de slabă.

Doortje nu păru surprinsă. Trebuie că trăsese cu urechea la ce se petrecea afară, poate chiar îl aşteptase.

— Dacă Dumnezeu vrea să mă pedepsească orbindu-mă... Se opri, apoi întrebă: Cum se simte Cornelis?

— Trăieşte, iar noi sperăm că îi va fi salvat şi piciorul. Subliniez că sperăm. Să nu săriţi cu un cuţit la noi dacă totuşi va trebui să îl amputăm. Dacă vom reuşi, va fi o salvare în ultima clipă, ţesutul nu a fost irigat cu sânge foarte mult timp. În orice caz, aveţi o adevărată ocazie să vă rugaţi.

Lui Kevin i-ar fi făcut plăcere să se aşeze alături de tânără, dar nu ştia cum va reacţiona aceasta, aşa că preferă să rămână în picioare. Doortje îl privea. Era palidă şi obosită, aproape la fel de istovită ca vărul ei.

— Deja fac asta tot timpul. Noi... noi nu suntem ca dumneavoastră... Noi nu ne rugăm la Dumnezeu ca o ultimă şansă... Noi... Noi... El este totdeauna cu noi.

Kevin ridică din umeri.

— Oamenii dumneavoastră din Wepener vor părăsi astăzi oraşul, spuse el. Ei încă luptă, împotriva oricărei raţiuni, dar astăzi se va termina. Apoi vă veţi reprimi ferma. Să nu gândiţi prea rău în ceea ce ne priveşte. Măcar l-am putut salva pe vărul dumneavoastră. Poate că Dumnezeul dumneavoastră ne-a trimis...

Kevin îşi muşcă buzele. Dar răbufnirea aşteptată nu apăru. Doortje tăcea.

Dimineaţa aduse un nou val de răniţi, dintre care însă doar puţine cazuri foarte grave. Era evident că asediaţilor le lipsea muniţia, iar acum încercau să se opună atacatorilor cu săbii, cuţite şi ciomege. Către prânz, transporturile au încetat complet. Ultimii răniţi uşor, veniţi

pentru pansamente, vorbeau de o victorioasă pătrundere în oraş.

— Dar nu a fost mult de cucerit, spunea un tânăr neozeelandez. Oamenii din garnizoană erau pe jumătate morţi de foame. Moara au demolat-o parţial, pentru a întări palisadele, casele sunt distruse... Oraşul trebuie în mare reclădit – o pot face burii după război.

— Burii primesc localitatea înapoi? se miră Kevin; intenţionase să îl întrebe pe Tracy despre problema aceasta, dar fusese distras. Atunci, pentru ce totul?

Barrister, care auzise cele spuse, dădu ochii peste cap:

— Fireşte că o primesc înapoi, Drury. Ce să facă Imperiul cu acest cătun de graniţă? Şi nici nu intenţionăm să alungăm burii. Ei trebuie doar să se supună legilor engleze, să recunoască un guvernator – poate şi să înveţe engleza, care va deveni limba oficială a ţinutului. Până când ei vor pricepe asta... Vorbim de o capitulare şi vom lăsa oamenii noştri în forturi precum Wepener. Totuşi, imediat ce se instaurează pacea, ne retragem. Nu îmi spuneţi acum ce gândiţi dumneavoastră despre toate acestea. V-aş mai putea relata şi despre cu totul alte lucruri. Aici este vorba de încă un loc. În urmă cu doar câteva săptămâni, oamenii noştri şi tot atât de mulţi buri îşi dădeau sângele pe o colină. Un idiot de munte micuţ, de care nimeni nu are nevoie. Acesta este războiul, Drury. Este vorba, aşa cum ieri chiar dumneavoastră remarcaţi, despre principii. Şi, în altă ordine de idei, vă puteţi duce la pacientul dumneavoastră preferat, care s-a trezit. Şi poate că o veţi determina şi pe pistolara dumneavoastră preferată să îşi viziteze vărul. Domnişoara Doortje bântuie în jurul hambarului ca un spirit...

Kevin nu ştia de cine să se ocupe mai întâi. Inima îl îndemna către Doortje, care cu siguranţă că trecea prin clipe grele. Femeile din casă nutreau pentru ea doar

dispreţ, şi nici cu englezii nu putea vorbi. Cu toate astea, era ferm hotărâtă să îi urască în continuare pe englezi. Nu trecuse de cealaltă parte. Şi nu o ajuta cu nimic dacă Kevin se ducea acum la ea. Toată familia era cu ochii pe ea şi avea să i se reproşeze orice discuţie cu medicul. Aşa că preferă să vadă de Cornelis. În dimineaţa aceea, bărbatul arăta vizibil mai bine, iar când Kevin i se prezentă, avu parte de o surpriză. Pacientul îi zâmbi cu bucurie.

— Deci dumneavoastră vă datorez salvarea mea. Dumneavoastră şi lui Doortje. Eu... eu chiar am crezut că mi-a venit sfârşitul... Mulţumesc. Multe, multe mulţumiri.

Kevin răspunse zâmbetului.

— De fapt, mă aşteptam la ocări, spuse el. Nu eram siguri dacă nu cumva vă tratam împotriva voinţei dumneavoastră...

Cornelis Pienaar îl privi în ochi pe Kevin, care descifră în ochii albaştri ai pacientului său o profundă durere.

— Eu am nouăsprezece ani, zise burul. Aş fi vrut să urmez colegiul... mi-ar fi plăcut să fiu profesor sau medic. Cel mai mult mi-ar fi plăcut medic veterinar. Dar dacă aşa trebuie, o să lucrez pământul familiei mele. De murit... îmi planificasem pe la şaizeci de ani. Dar ştiu că sunt laş. Sunt o ruşine pentru poporul meu. Veţi remarca şi dumneavoastră asta, că doar sunteţi voluntar. Sunteţi voluntar, nu? Englezii sunt voluntari cu toţii...

Kevin ridică din umeri.

— Voluntari sunt neozeelandezii şi australienii, se delimită el. Şi, dacă mă veţi întreba, toţi fugim de ceva. Aşa că ne-am putea certa care este mai laş. În orice caz, verişoara dumneavoastră nu este laşă. Mulţumiţi-i ei. Şi, dacă o mai consolează pe mama dumneavoastră, să ştiţi că doamnele au cam băgat spaima în oamenii noştri. Toată armata engleză nu a avut curajul să vă scoată din

casă contra voinţei lor.

Cornelis clătină din cap. Tristeţea din ochii lui păru să se accentueze.

— Înţeleg, murmură el. O cunosc bine pe mama mea.

Doortje nu avu curajul să îl viziteze pe Cornelis în acea zi şi nu schimbă o vorbă nici cu Kevin. În cele din urmă, el o rugă pe Nande să îi transmită că vărul ei depăşise partea cea mai dificilă. Negresa îi spuse că starea celuilalt bur rănit, Baas Willem, se înrăutăţise dramatic.

Kevin intră în casă şi încercă să discute cu femeile. Johanna VanStout îl expedie cu blesteme sălbatice, aruncate într-o engleză chinuită.

— În situaţia aceasta nu se poate face nimic, opină Barrister. În acest caz este vorba clar de voinţa celui în cauză. Iar domnişoara Doortje a dumneavoastră nu va mai risca o nouă incursiune, pentru că bărbatul acesta nu este atât de apropiat sufleteşte de ea ca vărul ei. Nu v-aţi interesat dacă cei doi nu sunt o pereche?

Kevin resimţi observaţia ca pe un cuţit în inimă. Până acum nu se gândise nicio clipă dacă Doortje VanStout nu era implicată sentimental într-o relaţie. În loc de asta, cu fiecare zi ce trecea se simţea tot mai îndrăgostit de năzuroasa bură. Fără îndoială că era timpul să dispară de aici. Spitalul urma să fie desfiinţat imediat ce cazurile grele deveneau transportabile. Willcox şi Tracy deja pregătiseră în Wepener spaţii în care să fie trataţi în continuare bolnavii.

Oricum, înrăutăţirea situaţiei lui Willem DeWees a avut ca urmare faptul că femeile se ocupau mai puţin de ce făcea Doortje. Seara păru că le reintrase în graţii, putând să reia citirea Bibliei.

Kevin vorbea despre asta cu Cornelis, care spre seară îşi recăpătase cunoştinţa şi discuta cu plăcere cu el. Zâmbind, tânărul clătină din cap când Kevin îl întrebă cu

precauţie despre relaţia cu Doortje.

— Pentru Adrianus VanStout nu contez ca ginere, îi oferi el lui Kevin informaţia mult aşteptată, chiar dacă eu şi Doortje ne-am iubi. Dar noi am crescut din copilărie ca frate şi soră, niciodată nu m-aş fi gândit la un alt gen de legătură. În plus, prezint riscul de a fi gonit cu puşca de pe pământul lui VanStout. Nu, o fată VanStout niciodată nu se va căsători cu un laş, cu un şoarece de bibliotecă, aşa cum sunt eu. Nu am nicio slujbă bisericească şi nici ferma noastră nu este deosebit de mare. Martinus este însă deja proprietar şi va fi promovat în sfatul celor vârstnici imediat ce va avea o familie. Ferma lui este vecină şi...

— Martinus? îl întrerupse Kevin.

Rănitul încuviinţă şi încercă să îşi găsească o poziţie mai bună. Kevin îl ajută şi se bucură că acesta nu îi vedea chipul în timp ce continua să vorbească:

— Logodnicul lui Doortje. Vechi *voortreckker,* străbunicul lui, a emigrat cu străbunicul lui Doortje. Cumva, de departe, ei sunt şi înrudiţi... în orice caz, este stabilit ca Doortje şi Martinus să se căsătorească. Totul era stabilit pentru anul acesta, dar fireşte că Martinus şi Adrianus au fost primii care au plecat la război. Ar fi vrut şi Doortje să plece – ca mama mea şi mătuşa Antina. Dar pentru o fată atât de tânără nu se cade să plece singură, iar mătuşa Bentje nu putea, pentru că e oarbă. Avea şi nevoie de ajutor aici, acasă. Aşa că au rămas aici şi aşteaptă ca Adrianus şi Martinus să se întoarcă.

Kevin îşi muşcă buzele.

— Desigur că Martinus este un călăreţ temerar şi un puşcaş de excepţie...

Cornelis râse:

— Doctore, parcă aţi fi îndrăgostit!

Kevin nu răspunse, dar apoi îşi zise că putea să pună întrebarea direct. Dacă tot i se citeau pe faţă

sentimentele...

— Mijnheer Pienaar... Doortje... deci, acest Martinus... ea îl iubeşte?

Spitalul de campanie de la ferma VanStout a mai existat o săptămână. Atât a durat până când ultimii bolnavi gravi au putut fi transportaţi ori au murit – şi, în plus, trupele sanitare se aşteptau la noi ordine de intervenţie.

Doortje VanStout se ferea din calea lui Kevin – prea multe nu se schimbaseră în atitudinea ei faţă de ocupanţi. Nu îl vizita nici pe Cornelis, la fel ca mama lui, de altfel.

— Ce vom face cu dumneavoastră când noi vom pleca? îşi exprimă Kevin îngrijorarea faţă de pacientul său bur, între cei doi dezvoltându-se între timp o legătură de prietenie.

Cornelis era un om deschis şi răspundea la toate întrebările puse de Kevin privitoare la Africa de Sud şi la oamenii ei. El îi descria pe buri din cu totul alt unghi decât Ribbons şi englezii din Kap. Astfel, Kevin a ajuns să se bucure de ample relatări referitoare la colonizarea realizată de voortrekkeri.

— Ei au fost extrem de curajoşi aventurându-se în necunoscut în carele lor trase de boi şi cu tot ce aveau. Nimeni nu mai trecuse de partea cealaltă a munţilor. Natura era ostilă... platourile montane, deşertul... era necesar să treacă de astea. Şi apoi, băştinaşii...

— ...care din motive necunoscute nu îşi lăsau altora pământurile lor! ironiză Kevin.

Cornelis ridică din umeri:

— Aşa vedeţi dumneavoastră lucrurile, dar pentru acei oameni... Voortrekkerii se vedeau ca urmaşi ai israeliţilor, ei se aşteptau la pământul promis de Dumnezeu. Au fost complet surprinşi de atacurile din partea triburilor zulu, aproape indignaţi. Se simţeau prigoniţi peste tot. La Kap, de către englezi, în interior, de către negri... Aşa că au

ridicat câte un fort, din care se şi apărau.

— Cu mare succes, am auzit eu. Peste trei mii de negri morţi într-o singură zi...

— Dar mai înainte au fost omorâţi câteva sute de buri, ademeniţi într-o ambuscadă. Niciuna din tabere nu a umblat cu mofturi. Nu vi-i imaginaţi pe zulu ca pe o colectivitate mică şi naivă, cu vreo câteva sate împrăştiate ici şi acolo. Era un regat, o comunitate ce funcţiona bine, inclusiv cu o armată deosebit de eficientă. La fel de curajoşi ca voortrekkerii. Ghinionul lor a fost că burii aveau arme de foc, iar ei nu aveau. Că în Noua Zeelandă a voastră nu o fi fost altfel. Aveţi negri şi voi, nu?

Kevin clătină din cap.

— Maorii noştri sunt polinezieni. Şi, în marea lor majoritate, sunt paşnici. Nu au avut nimic împotriva coloniştilor albi. Cel puţin la început. Mai târziu, normal că au existat conflicte...

Cornelis zâmbi:

— Un cuvânt frumos...

— Un cuvânt adevărat, îşi apără ţara Kevin. Au existat focuri de armă, au existat morţi de ambele părţi – dar niciodată în asemenea măsură! Au fost probleme regionale. Cu siguranţă că maorii au fost nedreptăţiţi, dar deja acum se încearcă să fie rezolvate problemele conform legii. Nu vreau să spun că totul este perfect, dar în parlamentul nostru se află maori, ei au drept de vot, fireşte că posedă pământuri... Căsătoriile dintre maori şi *pakeha* nu sunt tocmai o regulă, dar nicio excepţie strigătoare la cer...

— Căsătorii? întrebă uluit Cornelis. Între negri şi albi?

Kevin încuviinţă.

— Şi, mai ales, nu a existat niciodată sclavie, spre deosebire de modul în care dumneavoastră vă purtaţi cu negrii aici...

Cornelis ridică o sprânceană:

— Poate că maorii dumneavoastră sunt mai civilizaţi. Negrii noştri sunt naivi precum copiii. Au nevoie să fie conduşi. Şi ne sunt devotaţi. Doar în comandoul nostru sunt patruzeci de negrotei...

Kevin se frecă pe frunte.

— Copii? întrebă el încet. Ei aveau înainte un regat, o ţară, oraşe, o armată... Un om devine adult abia după ce ţine în mână o puşcă?

Cornelis Pienaar era evident mai instruit şi mai destupat la minte decât ceilalţi buri pe care îi cunoscuse Kevin până atunci. Dar în ceea ce privea tratamentul negrilor, cu el se putea discuta la fel de puţin precum cu Doortje şi familia ei. În ciuda tuturor dezacordurilor, era convins de inferioritatea celor cu pielea neagră şi nu avea încredere în ei. Kevin îl atenţionă pe Cornelis din nou cum că această afirmaţie era contrazisă tot de el, care susţinea neobosit devotamentul servitorilor negri. După mai multe discuţii cu Pienaar, Kevin ajunse la convingerea că burii se temeau de muncitorii lor cu pielea neagră şi îi explică acest lucru prietenului său Vincent.

Medicul veterinar venise la Kevin la o zi după capitularea de la Wepener, cu trei cai răniţi, şi îi ceruse ajutorul.

— Au gloanţe în muşchii mari, Kevin. Trebuie scoase, dar singur nu reuşesc, caii nici nu stau liniştiţi. Poţi... ai putea să încerci...

Iniţial, Kevin încercă să respingă „asistenţa oficială”, dar când văzu chipul necăjit al tânărului medic veterinar, îşi schimbă decizia. După cele trei zile petrecute pe linia frontului, Vincent arăta îmbătrânit cu câţiva ani. Aspectul său îi amintea lui Kevin de dr. Tracy, după prima zi în cortul sanitar. Ceva părea să fi murit în Vincent, expresia prietenoasă şi plină de încredere de pe faţa lui se

transformase acum în confuzie, în lipsă de înţelegere.

— A fost groaznic, începu să povestească Vincent după ce Kevin destupă o sticlă de whisky. Ei... ei... Până acum, am crezut mereu că oamenii poartă războaiele... contra oamenilor. Desigur, mai este afectat şi câte un cal... dar se trage în călăreţ... în timp ce burii aceştia... Şi s-ar zice că iubesc caii. Toţi călăresc... stăpânesc acei ponei în mod fabulos. Dar caii noştri... se pare că pe ei îi urăsc. Trag în ei, îi înjunghie... cinci dintre caii mei sunt morţi, Kevin...

Kevin înţelese că el se referea la caii contingentului neozeelandez. Iapa lui Vincent era legată de gard şi părea foarte sănătoasă.

— ...şi atât de mulţi dintre caii celorlalţi... absolut lipsit de sens. Oamenii ăştia sunt... sunt... continuă medicul veterinar.

Kevin renunţă să îi mai vorbească despre pierderile la fel de lipsite de sens de vieţi omeneşti. Vincent i-ar fi replicat, probabil, că soldaţii luptau de bunăvoie. Înainte de a se implica în astfel de discuţii, preferă să îi împărtăşească prietenului său consideraţiile lui despre buri.

— Muşcă de frică. Cum fac unii câini.

Vincent zâmbi uşor:

— Se poate. Dar la ce ne ajută pe noi? Nu îi putem împuşca pe toţi. Şi, ca să fiu sincer, nu am niciun chef de „măsuri de consolidare a încrederii”.

Kevin clătină din cap. Se gândi la Doortje, pe care prefera să şi-o imagineze ca pe un animăluţ sperios, care muşca în jur din pură disperare, şi nu din aviditate, răutate şi spirit agresiv. Dar aşa ceva nu îi putea povesti prietenului său.

— Nu ne ajută la nimic, zise el. Dar mă înfricoşează. Pentru oamenii aceştia, războiul nu se va încheia niciodată. Dar hai să îţi operăm caii. Cu toate că nu ştiu ce

va spune Barrister despre asta...

Doi dintre cei trei cai au supravieţuit tratamentului neconvenţional. Vincent păru puţin mai fericit când vizită caii două zile mai târziu şi îi relată lui Kevin despre noile misiuni ale contingentului neozeelandez.

— Nu rămânem împreună. Neozeelandezii se vor subordona maiorului Robin, la fel ca o parte a australienilor. Noul regiment are acum un nume: Rough Riders. Englezii au fost de-a dreptul entuziasmaţi de cavaleria noastră.

Se puteau numi cavalerie şi trupele eterogene de călăreţi neozeelandezi, veniţi alături de Kevin în Africa de Sud. Acestea erau formate majoritar din tineri din Plains, care crescuseră pe cai şi care trăgeau bine cu arma. Exerciţiile în formaţie nu le plăceau, şi nici de ordine nu le prea ardea. Conducerea engleză îşi dăduse seama imediat, şi văzuse în asta mai curând o şansă decât un deficit. În principiu, neciopliţii kiwi, cum li se spunea neozeelandezilor, nu erau prea diferiţi de buri, şi avea să le fie mai uşor decât militarilor britanici să înţeleagă strategiile şi modul de gândire al acestora, în acest sens, Rough Riders nu fuseseră distribuiţi în forţele de asalt şi de intervenţie, ci la supravegherea căii ferate din provincia Transvaal. Sarcina lor era lupta cu trupele jefuitorilor buri, controlarea fermelor izolate, folosite deseori ca ascunzători pentru luptătorii buri, şi pacificarea teritoriului.

— Apăraţi-ne spatele! suna ordinul mareşalului lord Roberts, care între timp preluase comanda supremă, împreună cu generalul Kitchener.

Vincent a fost repartizat la Rough Riders ca medic veterinar, iar Kevin Drury şi Preston Tracy, ca medici. Bărbaţii şi-au încărcat lazaretul improvizat pe doi cai de povară. Amândoi se despărţeau fără nicio plăcere de Barrister, de Willcox şi de MeAllister, care urmau să plece

spre Bloemfontein cu trupele.

Barrister le certifică munca deosebită.

— Amândoi au dovedit că pot suporta vederea sângelui. De acum, se pot descurca şi singuri!

— Şi poate că ne vom revedea curând, adăugă MeAllister. Războiul va înceta curând, dar nu se ştie niciodată. Şi poate că dumneavoastră, Kevin, veţi rămâne aici. Ar fi romantic dacă, după victorie, vă veţi întoarce la Doortje a dumneavoastră...

Kevin mimă râsul, dar îi venea mai curând să urle când se gândea la Doortje. Fata îl evitase, iar în ultimul timp şi el începuse să se împace cu gândul că ei nu îi păsa de el. Încă era împovărat de răspunsul lui Cornelis la întrebarea sa referitoare la sentimentele lui Doortje pentru logodnicul ei: „Asta nu are nicio importanţă, doctore. Doortje şi Martinus sunt din acelaşi neam, din acelaşi sânge. Desigur, nu la propriu, dar ei au aceleaşi opinii, aceeaşi credinţă, aceleaşi dorinţe, aceleaşi visuri. Nu aş numi asta iubire, dar la aşa ceva nu se gândesc nici Doortje, nici Martinus. Ei se potrivesc foarte bine, vor avea copii minunaţi..."

Privirea lui Cornelis luase un aspect melancolic. Lui Kevin îi părea aproape rău pentru tânăr. Cornelis era altfel, iar el rămânea la convingerea lui.

Kevin mai veni o dată la el, înainte ca medicii să plece pentru a se alătura la Wepener trupelor lor.

— Vă pot lăsa aşa aici? întrebă el, îndoindu-se de decizie. Vă putem lua cu noi la Wepener, unde veţi fi tratat în continuare.

Cornelis clătină din cap:

— Sunteţi foarte amabil, dar nu. Imediat ce dumneavoastră veţi pleca, familia mea se va ocupa de mine. Voi intra din nou în graţiile mamei mele. Oftă, apoi adăugă: Ea va susţine că m-aţi operat împotriva voinţei

mele, indiferent de cât voi nega eu. Iar Antina... poate că s-a mai înmuiat de când a murit Willem.

Cel de-al doilea rănit bur murise după o luptă îndelungată cu cangrena. Kevin nu credea într-o schimbare a modului de a gândi al soţiei acestuia. Antina DeWees continuase, chiar şi la înmormântarea lui, să ocărască englezii şi pe aliaţii lor.

— Atunci, transmiteţi-i încă o dată salutări lui Doortje, spuse resemnat Kevin. Mă gândeam că poate am fi putut să mai discutăm o dată, dar ea...

— Ea nu poate, încercă să îl consoleze Cornelis. Ceilalţi nu i-ar ierta-o niciodată. Dar eu sunt sigur că... ea se gândeşte prieteneşte la dumneavoastră.

Kevin oftă. Nu îi putea spune lui Cornelis că asta nu îi era de ajuns.

Apoi, când urcă în şa, o văzu pe Doortje, cu sora ei Johanna şi cu Nande, la fântână. Negresa zâmbi timid celor care urcau pe cai, Johanna se prefăcu că nu îi vede, iar Doortje... ridică doar o dată sfioasă privirea. Lui Kevin inima începu să îi bată mai repede când citi în ea nu ură, ci mai curând regret.

— La revedere, domnişoară Nande! spuse Kevin prietenos, dar şi provocator. Femeile bure ar fi trebuit să resimtă ca pe un afront faptul că el se adresase fetei negre. Apoi adăugă: Şi pentru Johanna şi Mejuffrouw Doortje. Sper că nu v-am deranjat prea mult...

Doortje părea că se lupta cu sine. Apoi înghiţi în sec, iar pe chip îi apăru un zâmbet silit.

— Să nu vă suciţi limba. Spuneţi, simplu, Doortje. Şi în rest... trebuie să acceptăm ce ne dă Domnul.

Kevin avu impresia că remarcă o sclipire în ochii ei şi răspunse zâmbetului.

— Totul se întâmplă aşa cum vrea Dumnezeu, zise el cu tonul unui predicator. Iar eu sper să nu i-o luaţi în nume de

rău dacă noi ne vom revedea cândva.

Cu asta, îmboldi calul să plece, dar când întoarse capul, văzu că Doortje îl urmărea cu privirea, cu toate că Johanna îi spunea supărată ceva. Şi ceva din privirea şi din atitudinea ei îi dădu speranţe. Ce ştia Cornelis, ce ştia atât de perfectul Martinus despre cele mai tainice dorinţe şi visuri ale lui Doortje VanStout?

Kevin se surprinse fluierând. Când vorbise despre Dumnezeu, avusese mai puţin în vedere severul patriarh din Vechiul Testament. Mai curând se gândise la jignitul Taranaki sau la Răngi, zeitatea care încă mai plângea după Papa.

CAPITOLUL 8

De fapt, Lizzie Drury era un om paşnic şi foarte îngăduitor, învăţase devreme să ia ce era bun din dificultăţile vieţii ei. Totuşi, viaţa nu o pregătise pentru nora ei, Juliet.

— Ar putea măcar să facă ceva! i se plângea ea lui Michael la câteva săptămâni după venirea lui Juliet.

Era iarnă şi oile erau acasă. Aşadar, trebuiau îngrijite, iar soţii Drury nu mai pridideau cu treaba. În plus, multe oi fuseseră montate devreme şi aduseseră deja pe lume miei – motive de agitaţie suplimentară. Lizzie umbla mai totdeauna cărând câte un miel respins ori orfan, până când acesta era capabil să se ţină singur behăind după ea. În mod normal, aceşti miei smulgeau oricărei făpturi femeieşti un „Ah, ce drăguţ!” Atât lui Matariki, cât şi Atamariei mai că le dădeau lacrimile la vederea acestor privelişti, când veneau în vizită la fermă. Şi după Haikina, prietena maori a lui Lizzie, se împleticeau de cele mai multe ori câte unul sau doi miei. Tribul ei prăsea ovine

aproape cu tot atâta succes ca Michael. Doar Juliet nu suporta puii animalelor, nu se împăca deloc nici cu câinii, toţi de rasă Border Collie, bine educaţi şi prietenoşi cu oamenii.

— Dar nimeni nu îi pretinde să ajute la fătat! aminti furioasă Lizzie când Mihael spuse că existau şi oameni cărora nu le făcea plăcere să îşi împartă casa cu patrupedele. Nu trebuie nici să hrănească mieii cu sticla, nici să crească puii, însă ar putea să pregătească cina când noi suntem toată ziua pe afară. Sau măcar să facă un strop de curat în casă – eu aş fi mulţumită măcar de ar da cu mătura... în loc de asta, stă şi se plânge de plictiseală.

Juliet acceptase, fără nicio tragere de inimă, că bebeluşul ei ar fi fost acceptat doar dacă data naşterii era decalată. Dacă nu, aveau să apară bârfe şi, ceea ce Lizzie considera că ar fi fost şi mai rău, copilul avea să fie supus batjocurii când creştea. Deoarece Patrick nu îşi putea întrerupe slujba pentru a o însoţi pe Juliet într-o călătorie de nuntă de câteva luni, cum i se năzărea tinerei soţii, singura posibilitate era ca Juliet să petreacă următoarele luni la Elizabeth Station. Apoi, încă două până la patru luni, cum o sfătuise Patrick cu un uşor regret. Un nou-născut trebuia recunoscut ca atare. Trebuia să aibă cel puţin două luni pentru ca şmecheria să ţină oarecum.

Juliet îl întrebase, ironic, de unde ştia el atâtea despre nou-născuţi – şi fusese trimisă, serios şi senin, la creşterea oilor. Patrick şi familia lui vorbeau atât de firesc despre gestaţie şi naşteri, încât Juliet roşea. Frumoasa statelor sudice era orice în afară de puritană, dar procedura naşterii lipsea din educaţia ei. Şi apoi... existau, bineînţeles, bonele.

Lunile au trecut cu greu pentru Juliet, mai ales că nu avea nimic comun cu familia soţului ei. Soţii Drury erau prea puţin interesaţi de muzică şi de artă. Participau la

vernisajele organizate de Heather şi de Chloe la Dunedin, iar Lizzie mergea cu plăcere şi la concerte. Dar nu prea avea idee la ce, şi găsea muzica „frumoasă” la modul general, indiferent ce ar fi fost în program. Subiecte de discuţie legate de critica muzicală, plăcute pentru Juliet, nu existau. Nici despre modă nu se putea discuta cu ei. Este adevărat că Lizzie era o clientă entuziastă a Minei de aur a doamnelor, dar era interesată în primul rând de croiala care ascundea mai bine rotunjimile corpului. Ei îi era indiferent ce fusese în ultimul an la modă la Paris sau ce avea să facă probabil furori anul următor la Londra. Mai rămăsese literatura, iar la prima privire asupra etajerei cu cărţi a soţilor, Juliet crezuse că a dat lovitura. Rafturile erau pline ochi de cărţi. Michael citea însă cel mult volume referitoare la creşterea oilor, şi le prefera pe cele cu multe desene. Lizzie citea cu plăcere, dar citea încet. La un roman pe care Juliet îl termina într-o săptămână, ea avea nevoie de luni de zile. În plus, rafturile conţineau puţină beletristică. Lizzie aduna în principal cărţi despre viticultură.

— Consider că este deosebit de îngrijorător faptul că Juliet iese atât de rar din casă, spuse Michael.

De fapt, el nu voia să se implice în predica ţinută de Lizzie împotriva tinerei, pentru că în principiu el nu avea nimic contra nurorii sale, pe care încă o găsea adorabilă. Îi plăcea când ea câteodată mai flirta jucăuş cu el. Totuşi, îl îngrijora sedentarismul ei.

— Nu este bine pentru bebeluş ca ea să stea toată ziua degeaba.

— Ce spuneam eu! răspunse Lizzie, chiar dacă pe ea o privea mai puţin fericirea ori nefericirea Julietei. Trebuie să iasă, să se mişte. M-am gândit deja la viţa-de-vie, pe care tocmai o tund. Poate că i-ar face plăcere, că vinul văd că îi place. Dar nu, mai întâi nici nu a vrut să se uite, iar când

totuşi a ieşit, purta mănuşi, pantofiori din piele subţire de viţel şi un mantou mai potrivit pentru un spectacol de operă. A mai şi îngheţat... Am trimis-o imediat înăuntru. Nici copilului nu îi este de folos dacă maică-sa face pneumonie.

Michael oftă.

— Locul ei nu este aici. Nu este deprinsă cu viaţa la ţară, ea...

— Ea vine de pe o mare plantaţie din Louisiana, interveni acru Lizzie. Care este situată cât se poate de la ţară, şi nici ea nu îşi mai aminteşte bine pe câte hectare se întindea proprietatea. Îmi amintesc că ai fost şocat când ţi-a spus ce moşioară sărăcăcioasă este aici în comparaţie cu regatul tatălui ei. Dacă ea nu a dat o mână de ajutor, asta cu siguranţă nu a fost pentru că nu a avut ocazia. Oamenii de acolo îi pun însă doar pe negri să muncească pentru ei şi se jeluiesc pe tema sclaviei...

— Pur şi simplu, lui Lizzie nu îi place, se plânse Michael.

Maorii sărbătoreau iarăşi Matariki, zmeiele se înălţau din nou spre stele, iar Michael şedea alături de prietenul său Tane, un maori, pe salteaua groasă din faţa cortului şi amândoi priveau cerul. Cu fiecare înghiţitură de whisky, lumina stelelor devenea tot mai puternică, iar cei doi aveau o bogată rezervă de sticle. Michael şi Tane se cunoşteau de decenii. Mai întâi fuseseră la pescuit balene, apoi la o fermă de oi, iar în final Tane preluase de la Michael distileria de whisky din Kaikoura. Tribul lui Tane avea strânse legături cu tribul Ngai Tahu, care sălăşluia în vecinătatea fermei lui Michael şi a lui Lizzie. O dată pe an, ivi-ul lui Tane migra la Otago, iar bărbaţii sărbătoreau întâlnirea cherchelindu-se bine. De data aceasta, oamenii lui Tane veniseră la sărbătorirea Anului Nou. Toată ziua avuseseră loc ritualurile de bun venit, iar acum prietenii aveau ocazia să schimbe opinii. Fireşte că frumoasa noră a

lui Michael îi trezi interesul lui Tane.

— S-ar crede că totuşi au ceva comun, continuă Michael; nu îi ascundea nimic lui Tane, care cunoştea atât trecutul lui, cât şi pe cel al lui Lizzie. Adică... nu am nimic împotriva lui Juliet, dar şi ea a petrecut câţiva ani într-un... hm... mediu...

— A curvăsărit? întrebă Tane, calm. De când nu le mai spui pe nume prostituatelor?

Michael se foi.

— Mda... poate că nu i-aş spune chiar aşa. Mai curând... hm... mai curând mondenă ori cam aşa ceva. Dar ea... cred că a coabitat cu bărbaţi.

Tane dădu din cap:

— De ce? Nu a avut un trib, ca Lizzie?

Lizzie fusese un copil abandonat, dar găsise prieteni peste tot.

Tane continuă:

— Sau s-a îndrăgostit de bărbatul nepotrivit? Cumva, tatăl ei a... privit-o sau a atins-o aşa cum nu se face?

Tane aproviziona cu whisky bordelurile din zona lui şi era un bărbat prietenos. În ultimii ani, multe prostituate îşi deschiseseră inima în faţa lui. El ştia de ce se vindeau femeile.

Michael clătină din cap.

— Nu ştiu. Provine dintr-o familie bogată. Cam... în sinea lui, se întrebă cum i-ar fi putut descrie unui maori o plantaţie americană de bumbac. Apoi continuă: Ceva în genul unei baronese a oilor. Extrem de răzgâiată. Dar a vrut să devină cântăreaţă... Aşa că a plecat. Şi i-a plăcut...

Tane râse.

— Şi te mai miri că Lizzie nu o place. Michael, Lizzie a urât să se vândă! Cele mai multe femei urăsc asta. Totuşi, această Juliet a făcut-o de bunăvoie, ea a renunţat la tot ce Lizzie şi fostele ei prietene şi-au dorit, o casă şi o

familie, pentru a cânta prin baruri şi a umbla cu bărbaţi. Deşi probabil că le sălta clienţi buni la plată adevăratelor prostituate care munceau din greu. Iar acum, ea vi-l saltă pe Patrick al vostru. De fapt, nu se potriveşte deloc. Eu aş fi văzut-o mai curând alături de Kevin...

Michael oftă.

— În ce domeniu mai eşti tohunga, prietene? în clarviziune?

Tane zâmbi şi mai destupă o sticlă.

— Nu spune mereu Lizzie ceva de genul „în whisky se află adevărul”?

— În vin, îl corectă Michael. Dar ai dreptate, în vin este la fund, în whisky pluteşte la suprafaţă... Bine, îţi voi povesti adevărul. Oricum, tribul îl ştie, numai că nu i-l trădează unui *pakeha...*

Tane scoase un fluierat printre dinţi când Michael îi relată că Juliet era gravidă cu Kevin.

— Şi pe Patrick asta îl face fericit? întrebă el mirat. Dar unde este el, de fapt? El apare întotdeauna la o petrecere. Şi unde este fata? Treptat, devin şi eu curios...

Michael luă o duşcă zdravănă din sticla cea nouă. Maorii începuseră între timp să cânte, iar constelaţia Matariki era perfect vizibilă pe cerul nocturn. Era frig şi uscat, o noapte cu lună plină – o vreme ideală pentru sărbătoare. Ambele triburi aveau să cânte şi să danseze toată noaptea, iar mirosurile aromate îndemnau la masă. Michael o căută scurt din priviri pe Lizzie, dar ea era desigur cu femeile, sărbătorind împreună cu ele. Ea vorbea bine limba maorilor, şi în tribul Ngai Tahu trecea drept o femeie cu multă mana, deci cu mult prestigiu în rândul maorilor. Michael reveni liniştit la prietenul său. Lizzie nu trebuia să îl audă vorbind-o de rău pe Juliet.

— Juliet nu a vrut să vină, răspunse el în cele din urmă. Ea... nu ştie nimic despre triburi...

— În America aveau africani ca sclavi, şi a trebuit să aibă loc un război pentru ca ei să înceteze să îi mâne pe sărmanii oameni cu bicele pe ogoare.

Tane nu era prea cultivat, dar era destul de umblat pentru a şti mult mai mult despre lume decât îl credea Michael în stare.

— Între timp, adăugă el, sunt mai bine de treizeci de ani de atunci, nu a apărut nicio scuză pentru tratarea ca un rahat a celor cu pielea de altă culoare decât cea albă...

— Ea nu face aşa ceva, spuse cam chinuit Michael, doar că nu i se pare de la sine înţeles să sărbătorească împreună şi...

— Şi Patrick unde este? îi întrerupse Tane bâlbâiala.

— Patrick a rămas cu ea. Nu a vrut să o lase singură. Părerea lui este că şi de la fermă se pot vedea stelele, şi mânu aute... Când va exista şi copilul, îi va face un zmeu, pe care îl va lansa...

Tane pufăi.

— Pe-asta nu o cred. Va găsi motive să îşi ţină bijuteria albă departe de copiii din Ngai Tahu. Încă o dată, Michael, din ce înţeleg eu, Patrick a venit special de la Dunedin ca să sărbătorească cu noi, dar ea l-a făcut să renunţe?

Michael dădu din cap, dar manifestă clar înţelegere pentru Patrick, şi spuse, ridicând din umeri:

— Şi eu am o soţie cu foarte multă mana...

În prima perioadă a traiului cu Lizzie, existaseră mereu conflicte, deoarece ea avea tendinţa să ia decizii proprii când venea vorba despre viaţa lor comună.

Tane zâmbi.

— Această Juliet are mana? La ce trib? La oamenii din Dunedin? Dacă ar fi avut mana, nu ar fi avut nevoie să îşi ascundă copilul şi să se ghemuiască în patul unui bărbat pe care nu îl iubeşte. Şi de ar fi avut mana, nu ar fi părăsit-o Kevin. El chiar are nevoie de o femeie cu mana, exact ca

tine, prietene!

Spuse asta şi îşi îmbrăţişă prieteneşte vechiul camarad. Nici nu o observaseră pe Haikina, prietena lui Lizzie, care se apropiase. Aceasta râse şi se aşeză pe pământ alături de ei.

— Am venit să vă spun să vă duceţi la focuri, unde este mâncarea. Dar mai întâi dansezi haka, Tane, mama ta spune să nu te hrănim înainte de a fi dansat. Că te îngraşi!

Şi îl bătu pe Tane cu mâna peste abdomenul impunător.

— Astea-s femei cu mana, gemu Tane.

Haikina zâmbi:

— Am auzit deja că discutaţi principiul... luând ca exemplu o anume Juliet, nu?

Haikina vorbea foarte bine engleza. După ce urmase o şcoală a misionarelor, devenise profesoară.

— Nici tu nu o poţi suporta, opină Michael pe un ton plângăreţ. La fel ca Lizzie...

Haikina râse:

— Nu o pot suporta majoritatea femeilor. Nouă ne place să avem mana, Michael, dar nu o folosim ca să ducem bărbaţii de nas. Juliet însă este tohunga – şi Patrick al vostru, pe care îl face să danseze ca un mânu în sfoara lui...

Lunile până la naşterea copilului Julietei treceau chinuitor de încet. Patrick era nefericit, pentru că îşi vedea tânăra soţie cel mult la sfârşit de săptămână, şi nici atunci nu reuşea să ajungă mereu la Lawrence. El consilia fermieri şi îşi petrecea săptămâna deseori la ferme din cu totul alte regiuni.

— Este bine că eşti aici cu părinţii mei, o consolă el pe Juliet când ea se plânse de singurătatea de la Elizabeth Station. În casa noastră ai fi fost singură, iar când va veni copilul...

Mai erau încă patru săptămâni până la naştere, dar Juliet

era rotundă bine. De aceea, Patrick nu se mai culca demult alături de ea, fără a mai aştepta ca ea să i-o interzică. De atunci, Juliet devenise parcă şi mai insuportabilă. Dragostea cu Patrick nu o mai gusta ca pe aceea cu Kevin, dar totuşi îi lipsea ceva şi ura să fie diformă şi greoaie ca o balenă eşuată pe ţărm.

— Eh, aici îngrijirea nu este dintre cele mai bune, atacă ea din nou una dintre temele ei preferate, referindu-se la ajutorul la naştere.

După un nesfârşit duel verbal, se ajunsese la un compromis: Juliet nu urma să aibă o moaşă maori, dar niciun medic de la oraş. În locul lor urma să vină moaşa *pakeha* din Lawrence, dacă nu se ducea la o altă naştere. Juliet le reproşa mereu soţului ei şi socrilor faptul că o singură moaşă nu poate acoperi întreaga zonă, fără a risca situaţii periculoase.

Patrick şi Lizzie se gândeau mai curând la falsa dată de naştere a copilului – şi în Lawrence se puteau calcula lunile scurse între nuntă şi naştere. Dar acolo nimeni nu ştia că Juliet fusese mai înainte cu Kevin. Totuşi, Lizzie ar fi preferat o femeie maori. Acesteia i-ar fi fost absolut indiferentă paternitatea copilului.

În final, totul a decurs foarte bine, cel puţin în opinia soţilor Drury, care priveau realist naşterile. La fel ca majoritatea femeilor aflate la prima naştere, Juliet a avut dureri multe ore. Moaşa avusese din plin timp să vină, nefiind solicitată în altă parte. În plus, copilul alesese o zi de sâmbătă spre a veni pe lume – Patrick era deja pe drum către Lawrence când se instalaseră durerile. Ajunsese odată cu moaşa la Lawrence, unde găsise o Lizzie calmă şi o Juliet complet isterică. Juliet avea dureri de câteva ore şi era convinsă că va muri în acea zi.

— I-am explicat deja de trei ori că la oameni naşterea durează mai mult decât la oi sau la cai, îl informă Lizzie pe

fiul ei, care părea gata să se isterizeze şi el. Nu mă crede, nu am idee pe ce lume a trăit până acum! în orice caz, mie nu îmi poţi reproşa nimic, am făcut tot ce am putut. Ea dispune de o cameră cum trebuie, un pat curat – am făcut ceai şi am destupat chiar o sticlă cu vin, în speranţa că o va mai linişti. Acum, la ea se află Sharon, deci este pe cele mai bune mâini.

Din camera Julietei răsună un ţipăt. Patrick păli.

— Pot... pot să mă duc la ea?

Sharon Freezer, moaşa, tocmai ieşea din camera Julietei şi auzi întrebarea mai mult decât îngrijorată.

— Bineînţeles, răspunse ea în locul lui Lizzie. Duceţi-vă dumneavoastră, poate o veţi mai putea linişti pe soţie. Totul este în ordine, copilul se află în poziţie corectă, colul uterin se dilată încet. Va mai dura vreo cinci, şase ore, o perspectivă care... hm... aproape că a dărâmat-o pe soţia dumneavoastră. Ea este excesiv de sensibilă. Dar poate că i-ar face bine dacă aţi mai încuraja-o. Pot să primesc un ceai, Lizzie?

Lizzie şi Sharon îşi băură ceaiul, în timp ce Patrick se dedică, foarte răbdător, soţiei sale. În neputinţa sa, îi relata lui Juliet despre toate fătările la care asistase – de la oi şi iepe până la căţele ciobăneşti –, fără să facă economie de amănunte semnificative. În scurt timp, Juliet se plictisi, apoi i se făcu scârbă şi, în final, intră în panică. Oricum, nu mai ţipa, ci se zvârcolea când durerile se înteţiră. Patrick urmări intervalele tot mai scurte dintre contracţii cu calmul bucuros al crescătorului înnăscut de animale, susceptibil de a putea aduce el pe lume propriul copil. Juliet deja considera degradantă prezenţa lui săptămânală în pat – cum ar fi putut ea să îi pară fermecătoare acestui bărbat, după ce o văzuse atât de diformă, de năduşită, zvârcolindu-se şi ţipând? în cele din urmă, ceru să vină urgent moaşa, iar Sharon îl dădu afară

pe Patrick imediat când constată că situaţia devenise serioasă.

— V-aţi gândit la un nume? întrebă Michael, pentru a-i mai abate atenţia fiului său.

Patrick ridică din umeri:

— Oricare, numai Kevin nu. Mie îmi place Joseph, poate fi strigat simplu Joe. Sau Harold, Harry. Dar Juliet vrea ceva din patria ei, ceva franţuzesc: Baptiste, Laurent...

— Poftim? întrebă Lizzie, dar imediat fu întreruptă de un ţipăt strident, ce venea din camera Julietei.

Patrick dădu să se repeadă, dar Lizzie îl reţinu.

— Sună groaznic, dar şi ca o uşurare, constată ea. Fii atent, este momentul...

Ţipătul nu se mai repetă. În loc de asta, după câteva minute se deschise uşa camerei, pe care ieşi Sharon radiind, ţinând în braţe un copilaş învelit cu un prosop.

— Iată-vă fiica, domnule Drury! Nu este cel mai drăgălaş bebeluş pe care l-aţi văzut vreodată?

Patrick o privea neîncrezător, dar acceptă bucuros bocceluţa. Şi zâmbi involuntar văzând chipul minuscul.

— O fată?

Sharon confirmă.

— Şi uitaţi-vă cât de dulce este!

Lizzie fu nevoită să se ridice pe vârfuri pentru a arunca o privire asupra nepoatei ei, dar fu la fel de copleşită ca moaşa.

— Dar are părul lung! Şi tenul mai închis la culoare, nu? Ar trebui să devină o datorie amestecarea diferitelor tipuri umane – un copil atât de drăgălaş nu am mai văzut de la Matariki încoace!

Michael privi copilul cu scepticism. Fusese mândru de fiecare copil al său, dar niciodată nu putuse să înţeleagă cum de la prima privire puteai să vezi la această fiinţă roşie şi încreţită, cu feţişoara schimonosită, asemănări

familiale sau viitoarea frumuseţe.

— Şi cum o să o cheme? întrebă el.

În jurul numelui micuţei au avut loc în următoarele zile adevărate lupte. Se părea că lui Patrick îi era complet indiferent, el fiind doar entuziasmat de copil şi uşurat că totul se încheiase cu bine. De aceea şi era gata să îi citească din priviri orice dorinţă Julietei, cum ar fi alegerea unui nume. Dimpotrivă, Lizzie lupta crunt cu fiecare propunere făcută de nora sa.

— Celine, Laetitia, Monique! Dacă mai aud asta...

— Sunt cam exotice, fu de părere Patrick, însă doar pentru că noi nu le-am mai auzit...

— Pentru tine este valabil că nu le-ai mai auzit, fiule, interveni Michael, care în această chestiune o susţinea pe Lizzie. De fapt, numele nu sunt chiar atât de neobişnuite...

— Taică-tău vrea să spună că el a cunoscut cel puţin trei curve care se hotărâseră să poarte „nume de artiste” precum Claudine, Michelle ori Clarisse, ţinu să precizeze Lizzie. În New Orleans or fi purtând şi fetele normale astfel de nume, dar aici... aici, nu îi poţi face fetei tale asta!

Patrick îşi muşcă buzele. De fapt, el nu cunoştea nicio prostituată. La Dunedin, Biserica Scoţiei avusese grijă ca prostituţia să înflorească numai în cea mai mare taină.

— De ce nu ar purta un nume irlandez? întrebă Michael. De ce nu ar fi, de exemplu...

— Oricare în afară de Kathleen, îl avertiză Lizzie şi ridică fetiţa, care începuse să scâncească.

Abstracţie făcând de asidua căutare a numelui corespunzător, Juliet nu se ocupa deloc de fiica ei, şi nici măcar nu o alăpta.

— Nu arată neapărat ca o irlandeză, dar, în ceea ce mă priveşte, îi puteţi spune Mary sau Bridget. Principalul este ca numele să nu o compromită şi să poată fi pronunţat fără să ţi se împleticească limba.

În cele din urmă, conflictul a fost stins prin acceptarea de către Juliet a numelui propus de Michael, dar în transcriere franţuzească. Până şi funcţionarul de starea civilă din Dunedin, căruia i-a fost prezentată micuţa Marie Brigitte, în vârstă de trei luni, l-a scris greşit de două ori.

Reverendul Burton l-a scris corect în registrul bisericesc, dar s-a cam încruntat.

— Voi cum vreţi să fie strigată? i-a întrebat el pe părinţi, care veniseră pentru anunţarea botezului.

— Marie, răspunse Juliet.

În acelaşi timp, Patrick spuse „Bridey”, la care Juliet îl fulgeră cu privirea. Kathleen, aplecată şi ea deasupra copilului, văzu o feţişoară întunecată şi netedă în lumina soarelui de vară.

— În orice caz, este minunată! zise ea. În Irlanda se spune „frumoasă ca o zi de mai!” Lasă-mă să o ţin şi eu! Şi ce mare este pentru un copil de trei luni...

Pentru apelare s-a impus numele de May ori Mae. Lui Patrick îi plăcea, şi putea fi pronunţat de oricine. Juliet se decisese pentru Marie, însă prea des nu îşi striga copilul pe nume. Până una-alta, micuţa May trecu din braţele unei entuziaste matroane din Dunedin în braţele alteia. Toţi, fără excepţie, erau încântaţi de copil, iar Juliet strălucea în centrul atenţiei. Botezul lui May a fost făcut la Dunedin şi Juliet s-a simţit de parcă ar fi ieşit în lume după o detenţie de un an de zile. Patrick şi Juliet Drury şi-au prezentat fiica oraşului şi nimeni nu s-a îndoit de data anunţată a naşterii – cel puţin, nu cu voce tare. În final, Juliet s-a mutat cu Patrick în casa de la marginea oraşului, ceea ce pe Patrick l-a făcut infinit de fericit. Pentru Juliet, entuziasmul era moderat doar de prezenţa lui Lizzie. Soacra ei insistase ca măcar până la botez să stea împreună.

— Mai întâi, trebuie să te obişnuieşti, Juliet! îşi motivă decizia Lizzie. Să te apropii de micuţă. Până acum nu ai

înfăşat-o şi nu ai alăptat-o aproape niciodată. Eu văd că tu nu alăptezi, dar...

De fapt, Lizzie nu văzuse asta, dar simţise că laptele acesteia seca rapid. După naştere, tânăra îşi impusese o dietă severă. Voia neapărat să revină la silueta anterioară înainte de a se arăta în Dunedin. Ceea ce şi reuşise, iar doamnele din societate, mai ales Kathleen şi Claire, o respectau pentru asta.

— Dar nu ar fi fost necesar să se chinuie atât, îşi exprimă părerea Claire, după prima vizită a lui Juliet la Mina de aur a doamnelor, unde tânăra mamă se interesa de o rochie corespunzătoare pentru botez. Astăzi se pot purta foarte bine rochii lejere la atât de puţin timp după naştere. Nici nu este sănătos să se lase atât de strânsă în şnururi.

Juliet strânsese cu dispreţ din buze.

— Nu o să mă fâţâi încoace şi încolo ca o vacă grasă, ripostase ea aruncând o privire spre Lizzie, care din fericire nu o auzise.

Claire şi Kathleen, ambele suple de la natură, purtau de cele mai multe ori corset, însă Lizzie renunţase. Ea prefera îmbrăcămintea lejeră, care îi stătea bine. Lizzie era de fapt o femeie mai curând scundă, care acum, după trecerea anilor, părea mai îndesată. Rochiile largi erau comode. Lizzie se simţea bine în ele şi arăta asta. Erau, desigur, rochii din colecţia lui Kathleen, piese mondene, în niciun caz Lizzie nu arăta în ele ponosită sau grasă.

— Aceasta vă vine excelent! lăudă Claire rochia din mătase, de un albastru strălucitor, la care se oprise Juliet. Nu ştiu, există o rochie pentru botez în familia dumneavoastră? Pentru că ucenicele noastre ar putea croi una pentru fiica dumneavoastră. A mai rămas ceva material şi micuţa are ambiţii creative...

Juliet dădu din cap, măgulită, şi radie când Marie Brigitte

Drury fu adusă la cristelniţă ca primul bebeluş din Dunedin într-un veşmânt creaţie a Minei de aur. Micuţa era uimitor de drăguţă, iar tânăra croitoreasă primi laude. Juliet era extrem de mulţumită – asta până când Patrick primi nota de plată, la două zile după sărbătorire.

— Juliet, nu pot să înţeleg! Atât de mulţi bani pentru o rochie? Cu ei... aş fi putut să cumpăr un cal!

Lizzie, care se pregătea de plecare, dar nu o prea lăsa inima să se despartă de nepoata ei, râse.

— Atât costă aceste haine! îi luă ea în mod excepţional apărarea lui Juliet. Mina de aur a doamnelor este extrem de exclusivistă. Dar, Patrick, nu te teme, asta nu trebuie să devină un obicei. Un botez este o ocazie specială, iar asta este o scăpare. Rochiile pentru Juliet şi May erau în contul meu. Pot să îţi fac acest cadou, Juliet, nu? Ca o mică reparaţie pentru faptul că ţi-am transformat în iad un an din viaţă?

Lizzie îi zâmbi împăciuitoare nurorii sale.

Patrick se linişti şi el.

— Este foarte drăguţ din partea ta, mamă. Cu siguranţă că Juliet acceptă cu bucurie. Totuşi, în perioada următoare vom fi într-adevăr strâmtoraţi. Între timp, am plătit nunta. Acum, botezul... Nu câştig atât de mult, Juliet. Nu ne putem permite Mina de aur a doamnelor.

Juliet îşi fixă soţul cu o privire care exprima confuzia, dar şi necazuri ulterioare.

— Dar unde altundeva să comand...?

Patrick râse:

— Dragă, în Dunedin există cel puţin şase magazine generale, poate chiar mai multe. Iar tu, în orice rochie vei cumpăra, vei arăta adorabil.

— Dar eu... Kevin...

Lizzie mai că îşi înghiţi limba. Femeia aceasta chiar îndrăznea să amintească de Kevin? Şi Patrick păru marcat,

iar ochii îi străluciră de furie. Dar apoi plecă privirea.

— Kevin... începu el.

Lizzie îi continuă ideea:

— ...nici Kevin nu şi-ar fi putut permite asta pe termen lung. Iar acum încetează să mai baţi câmpii, Juliet. Tocmai ai primit o rochie nouă, arăţi minunat în ea, iar rochiile lui Kathleen nu au limită în timp, o vei putea purta ani de zile. În perioada următoare, oricum nu vei avea timp să umbli ţanţoşă cu ea. Ai un copil mic, Juliet, nu mai poţi pleca şi veni cum vrei, şi mai ales nu până târziu în noapte. Următoarele vernisaje şi concerte vor avea loc fără tine. Ar fi mai bine să te obişnuieşti deja cu asta.

O puse în braţele lui Juliet pe May, pe care până atunci o legănase. Copilul se trezi şi începu să ţipe cu indignare.

— Desigur, am putea trăi şi la fermă... murmură Patrick. Tatăl meu ar fi fericit dacă l-aş ajuta la oi, ne-am putea extinde. Ferma merge bine...

De fapt, familia Drury câştiga rezonabil din creşterea animalelor, dar o parte din avutul ei provenea din aurul obţinut din râu. Această sursă nu mai era exploatată demult, pentru că era folosită atât de familia Drury, cât şi de maori. În ultimul an însă, de comun acord, nimeni nu mai apelase la ea – riscul ca Juliet să descopere aurul părea mult prea mare, atât pentru Lizzie, cât şi pentru trib. Lizzie spera că şi fiul ei avea să ţină secretul pentru sine. Era de neconceput ca Juliet să îl afle şi chestiunea să răsufle. Se putea declanşa o nouă goană după aur, ceea ce ar fi însemnat distrugerea păşunii lui Michael şi a patriei tribului Ngai Tahu.

Juliet clătină devastată capul, în timp ce Lizzie zâmbea în sinea ei. Patrick era candoarea personificată, el făcuse propunerea cât se poate de serios. Pentru prima dată însă, Juliet fusese redusă la tăcere. Ar fi acceptat orice pentru a nu se reîntoarce la ţară. Şi, aşa cum se întrezărea pe

atunci viitorul – Patrick urma în final să moştenească ferma –, nu voia cu niciun chip să şi-l imagineze.

Convieţuirea cu Juliet îi deschisese lui Patrick poarta raiului. El visase nopţi în şir să o vadă în fiecare seară, să discute cu ea, să o cuprindă noaptea în braţe şi să o facă fericită. Şi de copil se bucurase, şi ar fi fost bucuros să o ajute pe Juliet la creşterea acestuia. Îi plăcea să îi dea lui May sticluţa şi să îi privească guriţa roşie sugând laptele, şi era fericit când copilul îi zâmbea. Totuşi, trebuia să constate că nimic nu evolua aşa cum sperase el. Juliet nu era nici dispusă şi nici aptă să se ocupe de gospodărie. În prima seară când el revenise acasă, fusese întâmpinat de mirosurile apetisante ale mâncării şi de o casă curată – dar şi de doamna O'Grady, mama grăjdarului său, Randy. Zdravăna irlandeză o ţinea în braţe pe sătula şi mulţumita May şi îl urmărea pe Patrick cu o expresie aflată între dezvinovăţire şi indignare.

— Îmi pare rău, domnule Patrick... mama dumneavoastră mi-a spus să nu mai vin...

Doamna O'Grady făcuse curăţenie în casă până la venirea Julietei. Uneori îl mai surprindea cu câte o tocană pe vatră, când el ajungea târziu acasă – un amestec de raporturi de muncă şi de bună vecinătate. Acum, când în casă era o femeie, Patrick voia să economisească banii pe care îi dădea doamnei O'Grady. Lizzie o informase de acest lucru şi între cele două femei se stabilise o convenţie. Doamna O'Grady găsea ciudat că soacra lui Juliet se instalase pentru două săptămâni la Patrick şi la Juliet. Era departe de ea gândul de a se amesteca în gospodăria tinerei soţii.

— Randy a spus însă că bebeluşul ţipă tot timpul, şi atunci am trecut pe aici, ca să văd dacă nu pot ajuta...

Juliet o reangajase pe femeie imediat – de data aceasta, cu sarcini mult mai ample. Doamna O'Grady gătise,

înfăşase copilul şi îl hrănise, făcuse curăţenie în casă şi pusese masa. În acest timp, Juliet desluşea o partitură muzicală comandată de ea şi sosită prin poştă.

Când Patrick intră în camera de zi, ea îi surâse.

— Scumpule, avem neapărat nevoie de un pian! Eu pot citi partituri, dar ar fi mai bine să le interpretez. Seara, aş putea să dau concerte pentru tine...

Ochii Julietei sclipeau seducător.

Furia lui Patrick se risipi. Nu putea fi supărat pe Juliet. Pe de altă parte, şi ea trebuia să înţeleagă...

În acea seară, Patrick îi explică Julietei situaţia lui financiară în cele mai mici amănunte, şi o făcu şi în următoarea seară, când doamna O'Grady îi deschise uşa, tot cu pruncul în braţe. Irlandeza hotărâtă se arătă de data aceasta sesizabil mai puţin prietenoasă decât în seara anterioară, şi îi explică, cât de clar se putea, că este dispusă cu plăcere să îi facă treaba în gospodărie, dar nu neplătită.

Totuşi, ea continua să reacţioneze la plânsetele lui May şi se ocupase de ea. Micuţa îi cucerise inima de mult.

— Spuneţi-i soţiei dumneavoastră că trebuie să se ocupe de copil! îi ceru ea acum lui Patrick. Dacă dumneavoastră vă este indiferent că în casa dumneavoastră se instalează mizeria, pe mine nu mă priveşte. Dar pe micuţă nu pot să o aud plângând...

— Dar nu orice copil plânge? întrebă neajutorat Patrick.

Doamna O'Grady îl privi supărată.

— Ba da, dar nu vreme de cinci ore fără întrerupere. Iar când am venit la ea, scutecul era ud, iar copilul era şi flămând...

— Am nevoie măcar de o doică! se plânse Juliet când Patrick o confruntă cu acuzaţiile făcute de doamna O'Grady. Şi de un cărucior de copil, pentru că trebuie să ies de aici. O să înnebunesc dacă rămân mereu singură.

Patrick îi mai prezentă încă o dată câştigurile lui – şi a doua zi cumpără căruţul. Iar doamna O'Grady constată mulţumită că pe May nu o mai auzea plângând o jumătate de zi, pentru că Juliet ieşea cu ea afară.

Tânăra soţie cutreiera străzile oraşului şi, în cele din urmă, când May începea să plângă, făcea o vizită cuiva. Un timp, aranjamentul a funcţionat perfect. Kathleen şi Claire, Heather şi Chloe, Violet şi Laura, soţia doctorului Folks, o găseau răpitoare pe May şi se bucurau când Juliet le permitea să o înfeşe şi să o hrănească pe micuţă, sau ele cereau servitoarelor să se ocupe de copil.

— Am rămas ceva mai mult timp în oraş, se scuza Juliet când apărea în faţa uşii, cu pruncul ţipând.

După care făcea conversaţie, până sosea timpul să plece acasă. Fireşte că nimic nu era gătit ori curăţat, dar ea putea fi sigură că Patrick nu se agita din cauza asta. În definitiv, îşi impusese voinţa ca, măcar de două ori pe săptămână, doamna O'Grady să facă iarăşi curăţenie.

Nimeni nu era fericit cu acest aranjament. Juliet se plictisea zilnic, ea stabilind destul de repede că avea doar puţine în comun cu înalta societate din Dunedin. Prefera să o mai viziteze pe Claire Dunloe, care avea un pian. Femeia nu avea nimic împotrivă ca Juliet să cânte la el, şi cu ea mai putea discuta documentat despre muzică şi artă. Claire crescuse la Liverpool, ca fiică de medic, şi se bucurase de o educaţie corespunzătoare. Oricum, curând începuse să îi dea de înţeles diplomatic lui Juliet că o cam reţinea din treburile ei. Claire şi Kathleen conduceau împreună Mina de aur a doamnelor. Claire se ocupa de consilierea clientelei şi de vânzare, iar Kathleen concepea îmbrăcămintea şi se ocupa de croitorese. Când Claire primea vizite, Kathleen trebuia să se deplaseze în magazin, iar uneori cele două lăsau afacerea pe mâna unei angajate timp de câteva ore. Una ori două vizite pe

săptămână nu reprezentau o problemă, dar mai multe nu îi conveneau nici lui Claire, nici lui Kathleen.

— Am impresia că ne foloseşte abuziv ca bone, spuse Kathleen într-o după-amiază, după ce Juliet tocmai plecase. Că abia aşteaptă ca Paika a ta să ia bebeluşul în primire.

Paika era fata în casă a lui Claire. Tânăra maori iubea copiii.

— Nu vă foloseşte doar pe voi, remarcă Heather, care se răsucea în faţa oglinzii într-o rochie nouă, galben-canar. La noi îşi face apariţia cel puţin o dată pe săptămână. Nu că asta m-ar deranja, micuţa este fermecătoare şi de cele mai multe ori adoarme imediat după ce îi schimbă cineva scutecele. Pe urmă, vântură piesele de îmbrăcăminte şi îmi răstoarnă şevaletele. Roşie nu moare de nerăbdare să se ocupe de ea, aşa cum face Paika. Lui Roşie îi plac caii, iar de copii are grijă doar dacă trebuie. Nu ştiu cum vi se pare vouă, însă pentru mine nu este o interlocutoare destul de incitantă ca să deschidem pentru asta o grădiniţă de copii...

Aşa că Juliet ajunse în situaţia de a fi respinsă de societatea feminină din Dunedin. Stătea din nou ore la rând în casă, revărsându-şi indispoziţiile asupra lui Patrick, atunci când acesta revenea la domiciliu. El încerca totuşi din suflet să o facă fericită. Într-unul dintre sfârşiturile de săptămână pe care Juliet şi Patrick le-au petrecut împreună la Lawrence, Michael şi-a surprins fiul căutând aur în râu.

— Nu vă deranjează, nu? întrebă Patrick, zâmbind cam strâmb.

Michael oftă.

— Ba da, Patrick, răspunse acesta în cele din urmă. Pentru noi contează. Dacă tot ai întrebat, vreau şi eu să fiu sincer. Eşti nefericit şi trăieşti peste limita posibilităţilor

tale. Şi ne pui în pericol pe noi toţi. Unde vrei să vinzi aurul, Patrick? La banca Dunloe? Ori la vreun comerciant de aur? Acesta îţi va pune întrebări. Eu îl vând în mici cantităţi în diverse oraşe, pe unde vând oi sau am expoziţii. Acolo merge cu „Noi căutăm puţin de plăcere, şi săptămâna trecută am avut un succes incredibil. Unde? Oh, undeva pe la lacul nu ştiu cum, nu mai ţin minte exact”. Iar maorii trimit diferiţi oameni. Niciun comerciant de aur nu îşi aduce aminte de un oarecare maori plătit cu sume mici. Dar pe tine te cunosc fermierii şi bancherii, că doar tu îi consiliezi în privinţa împrumuturilor şi obligaţiilor. Dacă apari brusc cu aur, apoi repeţi figura...

— Va fi doar de data asta. Vezi, eu... Juliet vrea un pian...

Patrick lăsă jos vasul pentru spălat aur şi se aşeză în iarbă pe malul râului. Contemplă preţ de câteva momente cascada de pe muntele înverzit, pădurea şi păşunile.

Michael îşi şterse fruntea şi se aşeză alături de fiul lui.

— Îţi vom face noi unul cadou, spuse el. Mă descurc eu, nicio problemă. Dar mă tem că imediat ea îşi va exprima o nouă dorinţă. Oricât ai iubi-o, trebuie să îi impui nişte limite.

Michael luă vasul din mâna fiului său şi îi răsturnă conţinutul în apă. Pe nisipul negru al râului se iviră sclipiri aurii.

Patrick îşi muşcă buzele:

— Îmi pare rău, mărturisi el. Ea... nu găseşte prietene adevărate în Dunedin, se simte singură, este depăşită de toate acestea...

Michael ridică mâinile.

— A ştiut ce o aşteaptă când s-a căsătorit cu tine. Acum, trebuie să se confrunte cu toate acestea. Şi dacă se plictiseşte şi nu vrea să facă nicio treabă în gospodărie, atunci să câştige ea însăşi banii de care are nevoie.

Patrick sări în picioare şi îl privi indignat pe tatăl lui.

— Dar ea... ea totuşi nu poate...

— Până acum, s-a descurcat bine, interveni Michael. Este cultivată, are maniere... poate că vreun hotel are nevoie de o recepţioneră. Mi-o pot imagina şi ca vânzătoare la Mina de aur a doamnelor. Poate că Claire şi Kathleen au nevoie de cineva. Ar putea să dea şi lecţii de pian. Nu te purta ca şi cum aptitudinile ei s-ar limita la un singur lucru, Patrick O subapreciezi!

Patrick roşi.

— Nu întreb acum cum defineşti tu „la un singur lucru”, tată, zise el glacial şi se răsuci pe călcâie.

Michael, care nu frecventase decât şcoala de duminică, nu ar fi putut să îşi explice termenul „a defini”. Însă începu să fie îngrijorat de patima oarbă manifestată de fiul lui.

— Mă întreb cum se va încheia asta... le spuse el frustrat lui Lizzie, Haikina şi soţului acesteia, Hemi, care coborâseră la masă.

Amândoi erau buni prieteni cu Patrick şi voiseră să îl vadă, dar el nu mai apăruse în satul maorilor după nuntă. Acesta se bucurase mult de vizită, dar Juliet nu prea îi dădu răgaz să discute cu prietenii lui. Deşi toţi vorbeau limba engleză şi se străduiseră să o atragă pe aceasta în discuţii, ea dăduse doar răspunsuri scurte şi morocănoase. Deşi în acel an toamna era una călduroasă, ea se înfăşurase cu un şal şi gustase doar puţin din vin, iar din cotletul de miel luase ceva doar din politeţe, cotlet pe care Michael îl pregătise pe veranda casei de la fermă. În cele din urmă, se retrăsese cu pretextul că are dureri de cap. Patrick reacţionase îngrijorat şi o urmase curând.

— Se va rezolva, îi încurajă Haikina. El este pur şi simplu îndrăgostit lulea, se ştie că perechile tinere sunt de nedespărţit câteva luni de zile...

— De nedespărţit? întrebă Hemi. Ea a spus „dureri de

cap”. La *pakeha,* acesta nu este echivalentul lui „azi nu te apropii”?

Haikina şi Michael râseră. Dimpotrivă, Lizzie privi fix, cu o expresie între furie şi tristeţe, peste valea din faţa casei, spre cascadă şi râu.

— Oh, curând se va încheia, zise ea în cele din urmă. Este suficient să o priveşti în faţă. Are privirea aceea sălbatică. Se va termina curând, iar lui Patrick i se va sfâşia inima...

CAPITOLUL 9

Juliet s-a bucurat de pian, dar acesta nu a reuşit să îi capteze atenţia mult timp. Nu era o artistă pentru care elaborarea unei compoziţii putea deveni un scop în sine. Juliet trăia prin public, ea avea nevoie de cineva pe care să îl mângâie vocea ei, pe care să îl poată răscoli şi ameţi. Patrick nu îi era suficient, el era un admirator incapabil de critică. Că May zdrăngănea la clape râzând copios ori că Juliet realiza o interpretare cizelată, pentru el reprezenta acelaşi lucru, era entuziasmat în egală măsură. Doamna O’Grady se dovedi o ignorantă în artă, considerând enervant cântatul la pian. Doar Randy părea să asculte cu plăcere, încercând să reia linia melodică, fluierând fals în timp ce curăţa grajdul.

După un timp, Heather şi Chloe se milostiviră, după ce Patrick se rugase de ele timid. O invitară pe Juliet la un vernisaj, solicitându-i acompaniamentul muzical.

— Se şi potriveşte, remarcă Chloe în prezenţa mamei ei. Prin această expoziţie, ne asumăm un mare risc faţă de bunul şi vechiul Dunedin. Frumuseţe şi dragoste – Pictura nudului feminin. Dacă Juliet mai oftează niţel la pian, nu strică. Tu ce zici, să invit publicul obişnuit sau să o

organizăm mai bine în cerc restrâns?

Bineînţeles că expoziţia a făcut furori – jumătate din Dunedin a fost entuziasmată, cealaltă jumătate a fost şocată, iar ecoul în presă a fost uriaş. Ziare din toată Insula de Sud, de la Christchurch până pe coasta de vest, au trimis reporteri pentru a face relatări. Desigur că mulţi dintre ei erau liber profesionişti care trimiteau reportaje din zona Otago, dar o gazetă din Queenstown şi-a trimis şeful departamentului cultural. A fost de fapt o întâmplare, pentru că bărbatul se afla oricum acolo din motive familiale. Şi-a manifestat însă entuziasmul pentru expoziţie – şi mai mult pentru Juliet, care fireşte că nu făcea pianul să ofteze, ci interpreta ireproşabil blues-uri din New Orleans. Ea purta una din rochiile ei mai vechi – pentru care fusese nevoită să ţină o dietă strictă –, roşie şi foarte strâmtă, cu un decolteu adânc, cu un croi rafinat, care făcea din ea o apariţie grandioasă.

Pit Frazer, jurnalistul, nu s-a mai dezlipit de lângă ea de la început, şi nici nu a fost greu, deoarece Juliet îl ţinea la distanţă pe Patrick. Pe post de bonă, Roşie capitulase la ţipetele continue ale lui May. De fapt, tânăra fără niciun chef de bebeluşi i-a pasat-o lui Patrick, la care fetiţa s-a şi liniştit imediat ce a fost luată în braţe şi plimbată. Nu a adormit, ci a urmărit cu ochii larg deschişi oaspeţii. Se părea că îi plăcea să asculte muzică şi să fie trecută de la un invitat entuziasmat la altul. Acum, Roberta Fence tocmai o răsfăţa.

Juliet îi aruncă tinerei o privire dispreţuitoare. Aceasta fusese îndrăgostită de Kevin. Cumva încerca acum să se apropie de Patrick? Din acea privinţă, nu părea să existe vreun pericol. Roberta se îmbrăca întotdeauna ca o fată bătrână, iar la acea expoziţie nici nu ştia unde să mai privească. Pentru Juliet, nudurile nu erau deosebit de îndrăzneţe, dar din perspectiva studentei la seminarul

pentru profesoare erau o adevărată Sodoma şi Gomora. Bebeluşul reprezenta o binevenită distragere a atenţiei, iar Roberta părea ferm hotărâtă să ţină în braţe fetiţa şi să o legene. Patrick o privea condescendent, dar şi cu oarecare îngrijorare, pentru că cedase bebeluşul fără nicio plăcere.

Juliet atrăgea atenţia amândurora. Jurnalistul din Queenstown avea oricum mai multe de oferit. Ea parcă înflorea când acesta perora competent despre muzica din statele sudice. După părerea lui, „această parte a lumii" până acum nu dăduse nimic mai mult decât Waltzing Mathilda. Juliet şi Pit luară în derâdere lipsa simţului artistic la australieni şi neozeelandezi, ignorând total întreaga cultură a maorilor, instrumentele lor muzicale şi diversitatea cântecelor.

— Nici nu există o posibilitate de a performa pentru adevăraţii artişti, îi mărturisi Juliet în cele din urmă durerea ei, în timp ce, cu totul întâmplător, el puse mâna pe braţul ei şi degetele îi alunecară până la umăr. Doar ansambluri ambulante şi unul sau două teatre, care joacă doar clasici... şi care totuşi sunt urmărite cu neîncredere de grupări creştine bizare. Pentru Biserica Scoţiei, este condamnabil faptul de a purta o rochie roşie.

Pit râse.

— O condamnare pe care mi-ar face plăcere să o împart cu dumneavoastră, flirtă el.

Heather, care tocmai trecea prin apropiere, îi aruncă o privire sceptică.

— Vă doriţi o rochie roşie, domnule Frazer? întrebă ea tendenţios. Cred că mai am eu una. Una largă, croită lejer. Poate că vi s-ar potrivi.

Juliet chicoti, dar Heather o privi mai curând neîndurător:

— Ce ar fi să cânţi o melodie? întrebă ea prietenoasă, dar pe un ton insinuant.

Heather observase mâna lui Frazer de pe umărul Julietei şi nu îşi dorea niciun scandal la vernisajul ei.

— Eu mă gândeam mai curând la locul condamnării, ripostă Frazer, roşind uşor. Aş împărţi şi iadul cu dumneavoastră.

Juliet toarse ca o pisică:

— Acolo ar fi oricum prea cald pentru... haine... îi şopti ea, jucându-se cu breteaua rochiei de seară fără mâneci.

Apoi se duse totuşi la pian, pentru că, în fond, nu ţinea deloc să se pună rău cu Heather.

Cu un pahar cu şampanie în mână, Frazer aşteptă ca ea să termine.

— Incredibil... vocea dumneavoastră... clară precum cristalul, şi totuşi plină de mister... plină de promisiuni...

Juliet se delectă cu privirea lui admirativă, fără a da importanţă vorbelor măgulitoare... până la următoarele remarci:

— Trebuie neapărat să vă puneţi în valoare! Nu puteţi să rămâneţi într-o periferie cum e Dunedinul. Ascultaţi-mă, în Queenstown avem ceva foarte interesant. Daphne’s Hotel. Iniţial, a fost un pub ca oricare altul. Şi puţin cam... hm... libertin... Dar în ultimul timp... patroana a construit o scenă, au loc prestaţii vocale şi... hm... dans. Pubul a devenit restaurant, domnii vin cu damele lor, dacă pot zugrăvi astfel schimbarea.

— Este un club de noapte? se interesă Juliet.

Frazer se gândi pentru o clipă, apoi încuviinţă.

— Cel puţin, este pe cale să devină. Queenstown se civilizează. Nu mai există doar aventură şi căutători de aur, apar în locul lor tot mai mulţi crescători de animale – acum, aurul este extras din mine, proprietarii nu mai sunt săraci şi inculţi. Şi se încearcă transformarea oraşului într-unul atrăgător pentru vizitatori. Este splendid, munţi, lacuri...

Pe Juliet nu o interesau munţii şi lacurile.

— Şi patronul acestui club angajează artişti?

Frazer ridică din umeri.

— Cred că da. De fapt, este o patroană. Daphne O'Hara. Irlandeză, cu toate că nu se dă...

Juliet se bosumflă. Era sătulă de irlandezi. Suna totuşi promiţător.

— Poate că ar trebui ca noi... să mai discutăm mâine despre asta... Ea îşi puse degetele peste ale lui, dar mişcarea fu surprinsă de Chloe Coltrane, care schimbă imediat direcţia spre ei. Cred că trebuie să mai cânt. Dar mâine... am putea să bem o cafea împreună. Locuiţi la Leviathan?

Daphne O'Hara s-a arătat foarte interesată de apariţia unei cântăreţe din New Orleans. Pit Frazer luase lucrurile în serios şi îi şi telefonase, aşa că a surprins-o pe Juliet cu vestea imediat ce aceasta a sosit la hotelul unde era cazat. În acea zi nu o mai cărase cu ea pe May, doamna O'Grady venise să facă curăţenie şi acceptase cu uşurinţă sarcina suplimentară. Severa irlandeză era fermecată până peste cap de micuţă. Ea avea să o hrănească pe copilă, să o legene, apoi cu vocea ei deloc melodioasă urma să îi cânte, ca să adoarmă. Notele luate fals nu păreau să o deranjeze câtuşi de puţin pe May. Era clar că fetiţa o iubea şi ea pe doamna O'Grady. De fapt, ea urla numai când era în grija lui Juliet ori a lui Roşie. Niciuna şi nici cealaltă nu îi acordau atenţia de care avea nevoie.

— Dar asta este minunat! gânguri Juliet. Când ridică telegrama de pe masă, mâna ei atinse mâna lui Frazer. Se pare că, în sfârşit, voi avea şi eu noroc...

Frazer zâmbi şi destupă o sticlă de şampanie.

— Eu aş putea să vă fac şi mai norocoasă...

Când Juliet o vizită pe Claire Dunloe, două zile mai târziu, purta un taior ce nu atrăgea privirile. În magazin nu

era aglomeraţie, iar Claire nu găsi un motiv plauzibil pentru care să nu invite musafira la un ceai. Kathleen li s-ar fi putut alătura, dar invocă nişte modificări importante în atelierul de croitorie. Juliet o plictisea – şi nici ei nu îi scăpase flirtul cu jurnalistul din Queenstown. Kathleen ştia că era ridicol, însă, chiar şi după atât de mulţi ani, se simţea cumva legată de familia lui Michael, chiar existau multe lucruri comune în povestea lor. Nu era doar vechea ei iubire pentru Michael, ci şi scurta poveste de dragoste dintre Matariki şi fiul lui Kathleen, Colin, din care rezultase Atamarie. Pe Kathleen şi pe Lizzie nu avea să le lege niciodată o prietenie reală, dar în privinţa lui Juliet Drury-LaBree ambele femei aveau aceeaşi părere. Şi Kathleen se căsătorise cu mult timp în urmă cu un bărbat pe care nu îl iubise, pentru a-i da copilului ei un nume. Ea înţelegea că lui Juliet îi era greu, dar ea o ducea bine cu Patrick, care o răsfăţa! Kathleen însăşi fusese nevoită să îşi facă datoria faţă de un soţ care se folosise de ea şi o abuzase.

Pe Juliet însă o considera pur şi simplu nerecunoscătoare. Oricum, prefera să rămână în magazin în loc să stea la taclale. Dacă avea să apară ceva nou, Claire urma să o ţină la curent.

Paika, servitoarea lui Claire, o preluă imediat pe micuţa May şi dispăru chicotind cu ea la bucătărie. Claire spera că aceasta va găsi timp să facă şi ceaiul, altfel vizita se putea prelungi ore în şir. Spre surprinderea ei, Juliet părea să se grăbească. Răspunse scurt la subiectele de discuţie atinse de Claire şi parcă stătea pe jeratic. Când fu servit ceaiul, bău rapid conţinutul ceştii.

— Doamnă Dunloe, eu... hm... voiam să întreb dacă nu aş putea să vă las fiica mea pentru scurt timp, ajunse ea în cele din urmă la ce o interesa. Aş avea de făcut nişte cumpărături, şi... şi servitoarea dumneavoastră...

— Paika o va face desigur cu plăcere.

Claire răspunse cu amabilitate, dar privirea ei se îndreptă cercetătoare asupra interlocutoarei. Până acum, Juliet nu mai lăsase niciodată copilul la ea. Ce fel de cumpărături or fi fost acelea la care micuţa nu era binevenită? Ca şi mai înainte, Juliet nu făcea cumpărături la magazinele universale, ci în magazine exclusiviste. Acolo unde cineva se ocupa de clientelă – şi, dacă trebuia, se ocupa şi de copiii acesteia.

La asta se mai adăuga îmbrăcămintea ei neobişnuită – un taior elegant, încheiat până sus – un taior pentru călătorii? Claire deveni suspicioasă.

— Despre ce este vorba? întrebă ea ca într-o doară. Trebuie să vă duceţi la galerie? O apariţie la un nou vernisaj? Interpretarea dumneavoastră a plăcut mult tuturor, domnişoară Juliet. O voce minunată şi un stil muzical cu totul aparte. Eu cred că Heather şi Chloe au fost şi ele foarte mulţumite.

Claire remarcă o licărire în ochii lui Juliet când aceasta răspunse. Flatare? Vinovăţie?

— Mi-a făcut mare plăcere, răspunse Juliet prudentă.

Nu era un răspuns la întrebarea lui Claire. Suspiciunea femeii se transformă în certitudine.

— Domnişoară Juliet, zise ea încet. Nu îi faceţi asta...

Juliet nu îşi putu ascunde spaima. Dădu să riposteze, dar se răzgândi. Claire o citise şi era prea târziu să găsească pe altcineva care să aibă grijă de May. Trăsura pentru Queenstown avea să plece peste o jumătate de oră. Juliet îşi muşcă buzele. Ridică nervoasă mâna spre păr, aranjat perfect sub o pălărioară elegantă.

— Nu pot jertfi viaţa mea fericirii lui Patrick, explică ea teatral, îmi pare rău, dar ar fi prea mult...

Claire o privi aproape ironic. Soţia bancherului era una dintre puţinele femei pe care frumuseţea şi stăpânirea de sine a lui Juliet nu o intimidau.

— Şi care este viaţa dumneavoastră, domnişoară Juliet? întrebă ea. Un nou şantan? Un nou bărbat? Ea făcu o pauză, apoi continuă: Dar asta nu mă priveşte pe mine, Juliet. Dumneavoastră trebuie să ştiţi asta, eu nu vreau să mă amestec. Numai... numai că Patrick...

— Să rămân cu el? Să înfaş copilul în următorii doi ani? Poate să mai fac unul? Vocea Julietei deveni stridentă. Doar pentru ca sfântul Patrick să beneficieze de ceea ce a plătit? Cu o semnătură?

— Cu un nume, interveni calmă Claire. Dumneavoastră poate că nu puneţi preţ pe asta, dar copilului dumneavoastră i se vor deschide multe uşi cât timp poartă numele de Drury şi nu LaBree. Mai ales dacă vreţi să îl lăsaţi aici. Însă toate acestea nu mă privesc pe mine, Juliet. Faceţi ce vreţi, dar nu îi distrugeţi viaţa lui Patrick. Dumneavoastră...

Juliet râse nervos şi aruncă o privire pendulei dintr-un colţ al elegantei camere de zi.

— Nu o să moară el din cauza unui necaz minor în dragoste.

Claire oftă.

— Nu mă înţelegeţi. Pentru dumneavoastră nu contează ceilalţi oameni, nu-i aşa? Şi nici regulile nu înseamnă nimic pentru dumneavoastră... Se pare că nici nu ştiţi că există aşa ceva... Dar trebuie să înţelegeţi! Nu este vorba despre faptul că dumneavoastră îl părăsiţi pe Patrick, Juliet. Lui nu i se poate întâmpla nimic mai bun. Dar nu plecaţi aşa, pentru numele lui Dumnezeu! Discutaţi cu el, cereţi divorţul!

Juliet se încruntă:

— Asta ce schimbă?

Claire se frecă pe frunte, dar pe urmă se înfurie.

— Este evident că pentru dumneavoastră nu schimbă nimic! în următoarele minute vă veţi transforma în

minunata Juliet LaBree, liberă ca pasărea cerului. Oriunde v-aţi duce, nimeni nu vă cunoaşte, nimeni nu ştie de căsătoria dumneavoastră şi de copilul dumneavoastră. Dar Patrick, el are să rămână aici. Toată lumea ştie de dumneavoastră...

Juliet ridică din umeri.

— Cu timpul, totul este dat uitării, doamnă Dunloe. Desigur că se va vorbi despre el, şi probabil că se va şi râde. Dar, într-un an, totul va fi uitat.

— Probabil că mai curând va fi compătimit, o corectă Claire. Dar nu va fi nimic uitat niciodată dacă nu rămâneţi şi nu încheiaţi chestiunea cum se cuvine. Doamne, Juliet, Patrick nu se va mai putea recăsători niciodată! Sau poate că abia după o procedură complicată. Credeţi-mă, eu am trecut prin asta. Soţul meu a dispărut şi el într-o clipă. Probabil că a plecat în China. Dar mai înainte a vândut casa în care locuiam. Asta a fost mai grav decât bârfa şi necazul din dragoste. Dar cel mai rău a fost că nu eram liberă. Nu eram nici soţie, nici văduvă, iar în cercurile actualului meu soţ nu se poate pur şi simplu convieţui aşa. Privirea necruţătoare a lui Claire se mai înmuie, în timp ce se plimba încoace şi încolo prin eleganta, dar totuşi tihnita cameră de zi din casa lui Jimmy Dunloe. Fără îndoială că ea ducea exact viaţa pe care şi-o dorise. Apoi adăugă: în cele din urmă, am realizat divorţul şi datorită relaţiilor lui Jimmy, dar a fost dificil. Şi scump. Am dat anunţuri în fiecare ziar din ţară, căutându-l pe fostul meu soţ. El niciodată nu a reacţionat, iar în final a fost considerat dispărut fără urmă. Şi, după un timp, un judecător m-a declarat liberă. Dar nu îi doresc asta nimănui, Juliet. Deci, te rog, joacă cu toate cărţile pe masă, restituie-i lui Patrick numele!

Vocea lui Claire era imploratoare.

Juliet o privi pe doamna îngrijită, mai în vârstă, într-o

fustă din lână de caşmir şi cu o bluză albă, călcată cu grijă. Îmbrăcămintea pentru serviciu a lui Claire. Plictisitoare. La fel de plictisitoare ca insistenţa ei.

— Trăsura mea pleacă peste douăzeci de minute, zise Juliet şi încercă să pună în voce măcar puţin regret. Deci, acum este prea târziu. Iar Patrick... cred doar că are să îl doară. Dar este bine că noi am discutat despre asta, doamnă Dunloe. Am reţinut... eventual am să scriu...

Juliet se ridică. Se despărţi politicos înainte de a pleca. Dar plecă.

Claire era prea agitată pentru a se duce în magazin. Ar fi scăpat o înjurătură, şi nu era locul – în magazin se aflau clienţi. Aşa că mai luă o gură de ceai, se duse în bucătărie şi luă copila de la Paika.

— Pe tine te-a uitat, murmură ea. Dar lasă, fără ea îţi va fi mai bine. Claire sărută copilul pe obraz, apoi i se adresă tinerei maori: Eu trebuie să plec, Paika. Spune-i te rog domnului Dunloe că trec mai întâi pe la reverend, apoi pe la domnul Drury, şi că aş putea întârzia...

DINDRAGOSTE
Africa
Transvaal, Karenstad
Noua Zeelandă
Dunedin, Christchurch, Temuka
1900-1902

CAPITOLUL 1

Asedierea şi bătălia finală pentru Wepener urmau să fie unicele acţiuni de luptă mai importante din participarea lui Kevin Drury la războiul cu burii. După ce neozeelandezii din Rough Riders au părăsit ferma VanStout, războiul lor a semănat mai curând cu o continuă excursie-camping prin Transvaal, întreruptă de mărunte hărţuieli cu trupe în general restrânse ale burilor. Călăreţii cutreierau ţara de cele mai multe ori de-a lungul căilor ferate, pentru că acolo ameninţaseră burii că vor organiza atentate. Iniţial, nu s-a petrecut mai nimic – atâta vreme cât burii mai deţineau oraşe izolate, iar conducătorii lor umblau încoace şi încolo prin teritoriu creându-şi propriile căi de aprovizionare şi de fugă. În plus, şi armata principală britanică se deplasa de-a lungul căilor ferate. De aceea, Rough Riders patrulau mai mult în veld, iar Kevin se simţea uneori mai mult într-o lume de vis decât într-un război.

Peisajul ce înconjura Waterval Boven era cu totul altfel decât ce ştia el din Noua Zeelandă. Vincent se desfăta observând elefanţii şi zebrele – Kevin fu mai puţin încântat când pe malul unui râu nevinovat descoperi crocodili. Din fericire, el văzu reptila înainte de a fi observat de aceasta.

Deşi călăuza lor, un negru cu numele de

Mzuli, îl asigură că aceste vietăţi aveau carnea foarte gustoasă, soldaţii renunţară la o vânătoare şi preferară să se retragă. De fapt, lui Kevin animalele sălbatice i se păreau mai periculoase decât burii, şi îşi punea întrebarea dacă Rough Riders erau mai curând vânători sau vânat. Doar rareori reuşeau aceştia să identifice un comando bur. Când afrikaans se încartiruiau la câte o fermă singuratică şi nu erau destul de vigilenţi, lăsându-şi poneii să pască pe păşunea din vecinătate, neozeelandezii mai făceau zece până la cincisprezece capturi, dar mai des îi atacau comandourile pe Rough Riders. La început, unitatea lui Kevin pierdea câte un om la fiecare luptă, apoi neozeelandezii s-au învăţat minte, dormeau uşor şi puneau posturi de pază.

Au învăţat foarte repede să se orienteze în noua ţară şi să deosebească zgomotele făcute de animalele sălbatice de zgomotul făcut de copitele poneilor. Când cineva din pază dădea alarma, apărarea se poziţiona rapid, dar de regulă adversarii trăgeau mai curând în aer decât unii în alţii. Noaptea, în veld era întuneric beznă, iar în desişuri sau în spatele arborilor viguroşi existau destule posibilităţi de acoperire. Dacă în timpul schimbului de focuri în aceste condiţii cineva era atins, era din pură întâmplare. Kevin şi Preston Tracy aveau puţin de lucru, iar Vincent nu avea deloc. Cailor le pria călăritul calm în spaţii vaste prin veldul neatins, ca şi iarba cam uscată cu care se desfătau noaptea. Când oamenii treceau pe lângă o fermă, rechiziţionau ovăz, care le sporea rezervele proprii de alimente. Trebuiau însă să ia totdeauna în calcul rezistenţa. Întâlnirile cu soţiile agresive ale fermierilor erau momentele cele mai periculoase ale acelor misiuni.

Medicii petreceau nopţile lungi şi calde în jurul focului de tabără, povestindu-şi reciproc întâmplări din viaţă şi bând

whisky. Apoi, brusc, războiul a încetat. Bloemfontein şi Pretoria au căzut, iar preşedintele bur Ohm Kriiger a fugit în Europa. Pe 1 septembrie, Transvaal a fost anexat coloniilor britanice, regina Victoria a prelungit sărbătorirea jubileului de şaizeci şi trei de ani pe tron şi, la Londra, l-a ridicat pe lordul Roberts, unul dintre comandanţii războiului, în rang de cavaler. Lordul Kitchener organiza în acest timp retragerea trupelor britanice.

Regimentul lui Kevin şi al lui Tracy a prins sfârşitul războiului în mijlocul veldului, la două zile de mers călare de Pretoria. Medicii şi cei aproximativ treizeci de soldaţi pe care îi însoţeau au aflat abia după câteva zile de încheierea oficială a acţiunilor de luptă.

— Este pace? se miră Kevin. Şi chestia de ieri ce a fost, Preston?

Tocmai schimba pansamentele unui rănit când sosise curierul cu vestea sfârşitului războiului. Cu o seară în urmă, un comando al burilor atacase tabăra în amurg, luptând cu o dârzenie neobişnuită. Neozeelandezii omorâseră doi oameni şi luaseră prizonieri patru răniţi, ei înşişi alegându-se cu un rănit grav şi trei răniţi uşor. Vincent doftoricise un cal care avea o rană superficială de glonţ.

— Păi, nici burii nu or fi ştiut încă de încheierea păcii, îşi dădu cu părerea Preston. Probabil că va trebui să fim atenţi până ajungem la Pretoria – ultimele comandouri izolate vor mai lupta, cred, timp de câteva săptămâni.

În acea seară, Rough Riders au sărbătorit victoria. Whisky-ui a curs râuri, iar la ultima vizită în lazaretul improvizat Kevin şi Preston au adus o sticlă şi pentru burii răniţi.

— Este pace, oameni! anunţă Kevin, uşor ameţit şi foarte mulţumit. Tânărul caporal grav rănit, pentru a cărui viaţă se temuseră cu o zi în urmă, era în sfârşit în afara

pericolului. Suntem din nou prieteni... El le întinse bărbaţilor sticla. Aceştia îl priveau neînţelegând nimic. Kevin oftă: Pe viitor, aţi putea să învăţaţi engleza în loc să trageţi cu puşca! îi povăţui el satisfăcut, încercând să le transmită mesajul prin limbajul semnelor.

În final, se lăsă în nădejdea verificatei forţe care leagă popoarele a whisky-ului, turnă fiecăruia câte o raţie şi tresări îngrozit când primul prizonier îi zvârli în faţă conţinutul paharului.

— Preston! i se adresă el colegului său, departe de a se fi simţit jignit. Avem nevoie aici de un interpret, băieţii par să priceapă cam greu.

Preston, ca un gentleman desăvârşit, care de fiecare dată fusese mai reţinut cu whisky-ul, se apropie cu mai multă precauţie. Aşa că evită cana din tablă aruncată spre el de un alt prizonier, care îi adresă totodată australianului şi câteva vorbe pline de ură.

Kevin privi iritat.

— Ăsta nu pricepe? întrebă el. S-a sfârşit războiul!

— Nu şi pentru el, traduse Preston. Ori, cel puţin, nu pentru poporul lui. El personal nu îşi face nicio speranţă, că doar este prizonier.

— Dar curând va fi liber! Kevin încă mai credea că burii ar fi trebuit să împărtăşească entuziasmul său. Omule! Tinere! Vei mai fi reţinut câteva săptămâni, pe urmă veţi fi lăsaţi liberi să vă întoarceţi la fermele voastre! Unde veţi fi ceva mai drăguţi cu angajaţii voştri...

Prizonierii îl copleşiră pe medic cu o ploaie de jigniri.

Preston trase de el:

— Vino, Kevin, vorbeşti degeaba cu ei... şi whisky-ul îl iroseşti degeaba, de el vom avea noi nevoie. Indivizii ştiau prea bine că războiul s-a încheiat. Acesta este şi motivul atacului îndrăzneţ. Au crezut că noi nu vom răspunde la tirul lor şi, înainte ca noi să înţelegem că ei nu vin pentru a

sărbători împreună, jumătate din ai noştri ar fi fost morţi.

— Au ştiut că...?

Kevin părea că se trezeşte.

Preston încuviinţă:

— Au ştiut. Ei înşişi au recunoscut. Nu se consideră obligaţi de niciun tratat de pace. O fi cedat Ohm Krüger, zic ei, dar nu şi generalul de Wet. Pentru comandouri, războiul abia începe! Preston Tracy sorbi din sticla cu whisky, apoi adăugă: Ar trebui să punem aici pază. Prizonierii răniţi se simt bine deja, nu mai avem ce le face.

Mai bine ar fi să îi anunţăm şi pe cei de afară. Să fie stabilite posturi de pază în următoarele nopţi. Pe tot drumul până la Pretoria. Sunt îngrijorat de situaţia de acolo.

Contingentul Rough Riders nu fu nevoit să intre în capitala Transvaalului. În loc de asta, în dimineaţa următoare sosi o altă unitate de neozeelandezi, formată fără excepţie din bărbaţi cu experienţa războiului, veniţi în Africa de Sud alături de primul contingent. Cei patruzeci de oameni erau sub comanda maiorului Colin Coltrane şi veneau într-o formaţie extrem de ordonată, de parcă s-ar fi apropiat un adevărat regiment de cavalerie, nu o grămadă strânsă la nimereală de călăreţi nesăbuiţi în uniforme.

— De acum, preiau comanda şi aici! îi explică maiorul Coltrane buimăcitului căpitan care fusese până atunci la comanda trupei alături de care veniseră Kevin şi ceilalţi medici. Ce fel de unitate speriată este asta? Dumneavoastră sunteţi la comandă? De ce nimeni nu ia poziţia de drepţi?

Omul, în viaţa civilă dulgher prin Fjordiand, roşi imediat. Fusese ales ca şef de către oamenii lui şi conducea formaţiunea mai mult ca pe un corp expediţionar decât ca pe un comando militar. Cine avea ceva de spus, spunea şi

nu pocnea călcâiele. Maiorul Coltrane îi lămuri pe oameni că, din acel moment, altfel stătea treaba.

— Aceasta este armata britanică! Ne vom comporta ca atare! Nu mergem la pescuit, suntem într-un război! încă nu aţi luat poziţia de drepţi, căpitane, nu v-a arătat nimeni cum se face?

Căpitanul Jones şi oamenii lui petrecură următoarea jumătate de oră exersând poziţia respectivă, iar următoarele ore fură ocupaţi cu instrucţia pe jos şi călare.

— Ce este cu toate astea? întrebă Vincent, zăpăcit, când se aşeză seara la foc alături de Kevin şi de Preston Tracy. Şi ce face el aici? Credeam că războiul s-a terminat.

Medicul veterinar tocmai se întorsese de la padocul cailor şi dăduse peste o santinelă, care pe un ton răstit îi ceruse să îşi spună numele şi gradul. Şi, în plus, îi mai solicitase o parolă pe care Vincent nu avea cum să o ştie.

— Vai de mine, dacă o a doua santinelă nu m-ar fi recunoscut, aş fi putut fi împuşcat! De un tinerel care făcea în pantaloni de frica maiorului lui.

Vincent căută sticla de whisky, de care vizibil avea nevoie ca întăritor.

Kevin o scoase de sub un buştean.

— Iat-o. Dar pe urmă o ascunzi iarăşi, de acum, whisky-ul este raţionalizat.

Vincent îl privi neîncrezător.

— În niciun caz războiul nu s-a terminat, asta era de aşteptat după ultimul atac, explică Preston.

Bărbatul fusese de serviciu şi chiar tratase câteva băşici pe care cei din Rough Riders le căpătaseră în urma exersării pasului de paradă. Fireşte că oamenii i se plânseseră din plin şi îi aduseseră nu doar cele mai noi veşti, ci făcuseră şi câteva remarci referitoare la noul comandant.

— De fapt, doar oraşele au căzut la pace, trupele burilor

continuă luptele şi îşi concretizează acum ameninţările. În ultimele trei nopţi au avut loc trei atacuri pe linia de cale ferată dintre Johannesburg şi Kapstadt. Au fost aruncate în aer câteva sute de metri de şine, pe o distanţă de aproximativ şaptezeci de kilometri. Lordul Kitchener turbează. Întăreşte toate unităţile şi face noi patrule. Nici vorbă de retragerea trupelor.

— Şi de-asta trebuie să facem noi acum instrucţie şi să raţionalizăm whisky-ul? întrebă Vincent necăjit. Sub comanda unor indivizi precum acest Coltrane?

Preston ridică din umeri:

— Se pune bază pe experienţa militarilor profesionişti. Ce fac din asta este fără îndoială o chestie discreţionară. Iar Coltrane al nostru... este neozeelandez. Aşa cred australienii. Neozeelandezii spun că ar fi irlandez. Dar fără discuţie este ofiţer englez, cu o diplomă de la Academia Sandhurst. Urmată de un eşec în carieră. Se spune că a fost demis şi că a revenit ca voluntar.

— După cum arată, are destul de multe lupte în spate, remarcă Vincent, servindu-se din whisky.

Chipul maiorului chiar era brăzdat de cicatrice. Îi lipseau câţiva dinţi. Avea nasul şi maxilarul strâmbate, cu siguranţă din cauza multiplelor fracturi, iar asta făcea greu de stabilit vârsta omului. Şuviţele albe din părul blond abia se observau – un păr blond cu sclipiri metalice, aurii.

Kevin Drury îşi muşcă buzele.

— Dacă nu cumva mă înşel, leziunile nu le are din războaie, ci mai curând din încăierările cu escroci şi pariori, zise el. Mă pot înşela, Coltrane este un nume frecvent, şi pe atunci eu eram cam mic, dar are aceeaşi culoare a părului ca individul care a lăsat-o gravidă pe sora mea mai mare şi care ulterior a abandonat-o, după ce părinţii mei nu au vrut să îi dea o zestre exagerată. Pe urmă, el s-a căsătorit cu o moştenitoare bogată, pe care a

făcut-o nefericită. Ea i-a finanţat înfiinţarea unui hipodrom de trap în Fjordiand, sau aşa ceva, pe care el l-a dus de râpă. A fost amestecat şi într-o fraudă cu pariuri... Iniţial urmase o renumită academie militară. Diploma este autentică.

Vincent şi Tracy fură uimiţi.

— Ce mică este lumea! remarcă ultimul.

Vincent şi Kevin râseră.

— Noua Zeelandă este un sat, îi informă Vincent pe ceilalţi. Oricum, acesta este cazul Insulei de Sud. Dar ce facem noi acum? Adică, după ce am aflat toate acestea?

Tracy ridică din umeri:

— Păi, ce să facem? Vânătoarea de zestre nu este tocmai onorabilă pentru un gentleman, dar nici interzisă în mod expres. Iar frauda cu pariuri s-ar putea să nu intereseze conducerea armatei.

Cel puţin, nu când el este un bun ofiţer. Deci, mai întâi să vedem cum se descurcă. Şi, dacă nu ne înţelegem cu el, ne vom căuta o altă unitate.

Până acum, medicii puteau să decidă, mai mult ori mai puţin, cărei grupe din Rough Riders se alăturau, însă maiorul Coltrane putea gândi altfel. Chiar a doua zi vizită infirmeria.

— Sunteţi medici militari? Neintegraţi într-o unitate anume? Atunci, aparţineţi de acest regiment, este decizia mea oficială, atâta vreme cât suntem atât de aproape de Pretoria. Vom primi noi întăriri. Din câte se vede, burii îşi fortifică în prezent trupele de comando.

— Le fortifică? întrebă Tracy. Cum? Nu au niciun fel de reglementări privitoare la mobilizare, iar războiul s-a încheiat, în mod oficial...

— Se asociază mai multe grupări mici, răspunse Coltrane. Prin încheierea păcii, au parte şi de alte contingente, de garnizoane întregi ale oraşelor care acum

sunt libere, ai căror membri nu au fost declaraţi prizonieri de război.

Din tonul lui Coltrane, se putea deduce faptul că el considera asta o greşeală. De altfel, pe chipul lui distrus se putea cu greutate citi o reacţie.

— Pregătiţi-vă de muncă! îi vom înfrunta pe buri fără cruţare!

Pentru Rough Riders, asta însemna mai întâi să se ridice la înălţimea renumelui. Colin Coltrane pusese capăt patrulelor de cavalerie, aflate undeva între statutul de vânat şi vânători. Acum, neozeelandezii trebuiau să devină cu siguranţă vânători, şi, în plus, trebuiau să controleze un teritoriu mai mare, pe care să se mişte mai repede. În săptămânile ce au urmat, oamenii au petrecut câte zece până la douăsprezece ore călărind zilnic. Nu au mai avut timp de vânătoarea de sălbăticiuni mai mari ori mai mici, care până acum le îmbogăţea regulat meniul. Coltrane a interzis şi trasul cu arma, ca să nu fie reperat locul unde se aflau. Ca urmare, hrana se limita la pesmeţi şi carne uscată, înghiţită în goana calului, la repezeală. După câteva zile, Vincent se plânse că, din cauza acestui mod de viaţă, caii pierduseră din greutate.

— Aici, iarba nu este prea hrănitoare, spuse el. În cazul în care animalele trebuie să o mănânce, au nevoie de mai mult timp pentru păscut.

Coltrane se încruntă, dar nu înţelese argumentul. Strategia lui era total diferită de ceea ce sperase Vincent.

— Am nevoie de voluntari pentru grupe speciale de rechiziţionare a hranei, ceru el în timpul următoarei defilări matinale. Aceştia se vor îndepărta de linia ferată, având ca obiective fermele burilor. Odată ajunşi acolo, vor rechiziţiona ovăz pentru cai – eventual se vor încartirui şi peste noapte, dacă fermele nu vor fi prea îndepărtate. Comanda grupului o preia sergentul Beavers.

— Ăla? îl întrebă nemulţumit Vincent pe prietenul lui. Este băiatul care în prima noapte era cât pe ce să mă împuşte pentru că nu ştiam parola. Un tip dificil...

Kevin ridică din umeri.

— Nu trebuia neapărat să fie un sensibil, dacă este vorba despre subtilizarea de ovăz de la femeile burilor. Nu vreţi să mergeţi cu ei, Preston? Pentru ca eventual să traduceţi...

Preston Tracy încuviinţă şi se prezentă la Colin Coltrane. Acesta îl privi dispreţuitor, apoi zise:

— Un medic este bine să fie acolo. În ce priveşte înţelesul, am toată încrederea în Beavers. El ştie să le spună femeilor ce dorim.

Grupul se despărţi de unitatea de bază, care în acea zi înregistra primul succes. Prinseseră un bur foarte tânăr, probabil o iscoadă, care după scurt timp îi conduse direct la ascunzătoarea comandoului.

Pe Kevin, căruia i se ceruse să organizeze lazaretul şi să aştepte eventualii răniţi în apropiere de calea ferată, îl miră asta.

— Burii sunt, totuşi, foarte căpoşi, îi spuse el lui Vincent.

Nici pe medicul veterinar nu dorise să îl ia în acţiune, deşi Vincent ar fi vrut să rămână aproape de protejaţii lui. Un cal rănit nu era la fel de uşor de încărcat într-o căruţă trasă de catâri, ca un soldat rănit.

— Şi acum, Coltrane schimbă doar câteva cuvinte cu individul, iar acesta îşi trădează camarazii? continuă Kevin.

Vincent îşi muşcă buza inferioară:

— L-ai văzut pe băiat, când au plecat? Eu nu eram prea aproape, dar părea că abia se ţinea pe cal. Coltrane nu s-a limitat la nişte cuvinte amicale.

Tabăra burilor nu era foarte departe. Medicii auziră clar zgomotul luptei. Se părea că Rough Riders şi Coltrane duceau o adevărată bătălie cu trupele burilor. La scurt

timp au apărut şi câţiva răniţi uşor.

— Pe cei grav răniţi îi duc direct la fermă, relată un caporal care avea o rană superficială. Dar sunt doar doi, i-am luat pe indivizi prin surprindere. Acest Coltrane este o brută, dar se pricepe la război. A planificat atacul cu precizie, şi probabil că niciunuia dintre noi nu i s-ar fi întâmplat nimic dacă nu ar fi fugit băiatul pe care el l-a... convins să ne ducă la tabără. În ultimul moment al deplasării, a dat pinteni calului şi a năvălit în locul în care se ascundeau. Coltrane l-a împuşcat pe cal, dar astfel i-am alarmat.

Vincent îi aruncă lui Kevin o privire care spunea multe. Împuşcat pe cal... iscoada fusese doar un copil.

— Au mai fost... hm... alţi morţi? întrebă Kevin.

Bărbatul încuviinţă.

— Zeci! spuse mândru caporalul. Maiorul a fost de părere că ar fi mai bine să îi împuşcăm decât să îi luăm prizonieri. Unde să-i fi dus? în orice caz, a fost o mare victorie.

— A avut succes şi grupul special, anunţă şi cel de-al doilea bărbat, căruia Vincent tocmai îi bandaja mâna. Au afumat o fermă şi s-au încartiruit acolo peste noapte. Tot la fermă trebuie să amenajeze şi spitalul de campanie. Doctorul Tracy se află deja acolo.

Oamenii puteau toţi să călărească şi aveau repere precise referitoare la locul unde se afla ferma. Oricum, nu era greu de găsit, deoarece toate clădirile erau parţial arse. Între timp, flăcările fuseseră stinse, dar din dărâmături încă se ridica fum. Mai precis, din clădirea principală, după cum avea să stabilească imediat Kevin.

— Nu s-a putut altfel, femeile se baricadaseră!

Beavers tocmai îi prezenta lui Coltrane raportul. Împreună cu regimentul lui, în ciuda masacrului şi cu alţi cincizeci de prizonieri, maiorul tocmai sosise la fermă.

Kevin şi Vincent nu îl mai ascultară. Îl descoperiseră pe Preston Tracy în uşa hambarului şi ardeau de nerăbdare să audă şi versiunea acestuia. Amândoi se speriară de cum arăta tânărul medic. Era palid şi marcat de scârbă şi de oroare. Arăta evident mai rău decât după bătălia de la Wepener.

— Vă pricepeţi la arsuri? îl întrebă el pe Kevin după ce acesta îi smulse cu greu un salut. Eu nu am mai avut de-a face cu aşa ceva… şi aici sunt doi copii.

Pe Kevin şi pe Vincent îi aştepta o privelişte de coşmar în hambar. Pe saltele din paie erau întinşi doi copii. Unul plângea în hohote de dureri, celălalt era inconştient. O femeie în vârstă, probabil bunica, îl legăna în braţe. Nici Kevin nu se pricepea prea mult la rănile provocate de foc, dar oricum ştia mai multe decât medicul oftalmolog. Îşi dădu imediat seama că fetiţa nu mai putea fi salvată, iar Vincent confirmă acest lucru. În mod surprinzător, medicul veterinar avea cea mai mare experienţă cu arsurile. Tratase animale în urma unui incendiu, la un grajd din Blenheim.

— Sper să nu mai redevină conştientă, şopti el, cu privirea fixată la copila îngrozitor de arsă. Avem morfină pentru băiat?

Kevin se grăbi să descarce catârii, pentru a-i administra mai întâi copilului analgezice. Bătrâna, care prezenta băşici pe mâini şi pe braţe, refuză orice ajutor. Când Vincent dădu să îi ia din braţe copilul muribund, ea deveni isterică. Medicii nu îi mai solicitară lui Tracy să traducă, pentru că acuzele femeii erau clare.

— Pentru Dumnezeu, ce s-a petrecut aici? întrebă în cele din urmă Kevin.

Preston, Vincent şi Kevin se ocupară în următoarele ore de răniţi – cei doi grav răniţi neozeelandezi aveau să supravieţuiască şi, surprinzător, nu existau răniţi buri. De

la Tracy nu se putea scoate o vorbă. Acesta păli şi mai mult în timp ce Kevin şi Vincent tratau băiatul cu arsuri, dar nu puteau să facă altceva decât să pună pansamente curate pe pielea distrusă. Ca şi înainte, bătrâna nu lăsă pe nimeni să se apropie de ea, iar fetiţa muri fără a-şi mai fi recăpătat cunoştinţa.

Acum, ca urmare a administrării morfinei, băieţelul adormise – bătrâna şedea lângă el privind în gol. Epuizaţi, medicii se retraseră cu o sticlă de whisky. Până acum, raţionalizarea nu li se aplicase şi lor – Preston şi Tracy aveau preferinţe în privinţa mărcilor de whisky. În loc să apeleze la rezerva comună, ei dispuneau de propriile sticle. Preston bea cu înghiţituri lungi, evident căutând uitarea în alcool.

— A fost de groază, povesti el apoi, pe un ton abia sesizabil. Erau trei femei, trei generaţii, una era încă foarte tânără. Şi trei copii, al treilea de vreo opt, nouă ani...

Băieţelul rănit să tot fi avut cinci ani, iar fetiţa decedată fusese încă bebeluş.

— Desigur, toţi aveau arme, şi femeile, şi copilul mai mare. Când am ajuns, au tras toţi. Femeile erau bine baricadate în casă, iar noi voiam mai ales ovăzul. Ne-am fi putut duce în grajd şi să luăm tot ce voiam. În loc de asta... în loc de asta, ei au incendiat casa şi au tras în oamenii care ieşeau din ea. Pe femeia cea tânără au împuşcat-o, dar copiii au fugit iarăşi înăuntru. Celelalte femei... după ei. Pe urmă, a ieşit băiatul cel mare... ardeau hainele pe el... şi l-au împuşcat! Micuţul nu ar fi murit din cauza arsurilor, puteţi să vedeţi, se află în spatele magaziei. Dar ei... au tras în pieptul copilului de opt ani! Apoi, casa s-a prăbuşit, iar în final bătrâna s-a târât afară cu băieţelul. Am luat doi sau trei oameni, la fel de îngroziţi ca mine, şi am căutat supravieţuitori. Am mai scos fetiţa...

Tracy tremura.

— Nu ar fi trebuit să spun chestiunea legată de cai... murmură Vincent.

Kevin îi umplu cana colegului său cu whisky.

— Ar fi găsit el un alt motiv, încercă el să îl consoleze pe Vincent. Acel Beavers este un ticălos. La fel şi Coltrane. Ştia foarte bine cui i-a încredinţat comanda acţiunii. Totuşi, asta va avea urmări. Vom raporta...

— Cu asta... spuse Tracy şi goli toată cana fără a o lua de la gură...copiii nu vor fi readuşi la viaţă.

CAPITOLUL 2

Regimentul rămase două zile la ferma incendiată, al cărei nume neozeelandezii nu îl aflară niciodată. Apoi prizonierii, inclusiv bătrâna şi copilul supravieţuitor, au fost transportaţi la un lagăr. Amândoi se simţeau rău, femeia avea febră, după ce refuzase atât tratamentul, cât şi hrana. Rănile copilului păreau să se vindece, dar aveau nevoie de mult timp pentru însănătoşire.

— Şi de foarte multă morfină, zise Tracy şi îi mai făcu o doză înainte de transport. Oare or avea destulă în lagăr?

Colin Coltrane, care supraveghea transportul, îl privi indispus.

— Îngrijirea în lagărele engleze de prizonieri este exemplară, explică el sec. Probabil că aceşti primitivi nu au fost cazaţi atât de bine niciodată, ca să nu mai vorbim de îngrijire şi de tratament medical Aşa că nu mai jeli, doctore, copilului nu o să i se întâmple nimic.

Tracy nu răspunse, iar Kevin şi Vincent se străduiră să nu se mai gândească la micul lor pacient după ce Rough Riders plecară în zgomotul puternic al copitelor. Deocamdată, nu găsiseră nicio ocazie pentru a raporta superiorilor despre Beavers şi Coltrane. Însă curând deveni

inutilă raportarea, deoarece noile ordine ale lui Kitchener privind intervenţiile militare le justificau retrospectiv comportamentul. Cu toate că britanicii nu se retrăgeau, în niciun caz, ci mai curând implicau tot mai mulţi soldaţi în patrularea de-a lungul căilor ferate şi curăţarea a cât mai multor teritorii ale ţării de comandourile bure, atacurile săvârşite de acestea nu încetau

De cele mai multe ori, ţelul lor erau şinele, dar uneori era vorba şi despre depozitele de alimente şi de muniţii ale englezilor. Pentru fiecare comando lichidat, se părea că luau fiinţă altele. Daunele provocate erau imense, iar trupele Imperiului se dovedeau neputincioase. Ţara era pur şi simplu prea vastă pentru a fi controlată.

— Situaţia este şi confuză, opină Kevin când campară într-o vale, care fermeca prin frumuseţea şi diversitatea ei.

În umbra unor versanţi abrupţi se afla un lac de un albastru intens, iar povârnişuri împădurite protejau terenul agricol de pe malurile lui. Ferma era înconjurată de arbori înalţi.

— Şi nici nu vor face foamea.

Vincent aruncă o privire de-a dreptul invidioasă asupra ogoarelor din faţa lor. Celor din Rough Riders li se epuizaseră iarăşi proviziile şi de zile întregi trăiau din raţii de strictă necesitate.

— Ei găsesc sprijin în fiecare fermă, adăugă Vincent. Nu putem controla fiecare gospodărie.

În scurt timp, la această concluzie ajunse şi lordul Kitchener, cu unele consecinţe crunte. Odată cu următoarele mult aşteptate livrări de alimente sosiră şi noi ordine de luptă. De acum, fermele şi ogoarele burilor erau incendiate şi devastate.

— Ei pot să lupte! explica Kitchener. Dar nu vor mai avea ce să mănânce.

— Şi noi de unde ne vom mai aproviziona? întrebă

scârbit Kevin, când văzu în flăcări a doua fermă în aceeaşi zi. Femeile şi copiii fuseseră învinşi, iar acum aşteptau să fie transportaţi într-un lagăr de prizonieri. Aprovizionarea trupelor se face totuşi de la ferme, ori mă înşel eu?

Tracy ridică din umeri:

— Nu vor lăsa trupele să flămânzească. Dar ce este cu aceste lagăre pentru prizonieri? Le-aţi numărat? Numai noi am capturat în ultima săptămână cincizeci de femei şi copii. Dacă raportăm numărul la toate unităţile aflate în acţiune, rezultă mii de oameni! Iar noi ardem recoltele care trebuiau să îi hrănească!

Cu puţin regret, şi mare îngrijorare, Kevin se gândi la ferma VanStout. Să fi fost distrusă şi casa lui Doortje? Ce se petrecuse cu tatăl şi cu logodnicul ei? După cele povestite de Cornelis, era puţin probabil ca ei să fi depus armele.

Burii nu făceau asta. Distrugerea surselor lor de hrană nu făcea decât să îi înverşuneze şi mai mult. În rarele cazuri în care regimentul lui Coltrane întâlnea un comando, oamenii acestuia luptau cu avântul disperării. Deseori nu se luau prizonieri, deoarece burii se apărau cu preţul vieţii.

Kitchener mai dispusese şi alte măsuri care îi oglindeau disperarea, şi care costau Imperiul averi, după cum remarcă Kevin. De-a lungul liniilor ferate fuseseră montate barăci, nişte colibe rotunde din tablă, ocupate de câte şapte soldaţi. Între colibe, britanicii întinseseră sârmă ghimpată şi puseseră şi bariere-capcană, spre care să fie mânaţi burii din comandouri, ca să nu mai aibă unde fugi.

Pe Vincent îl irita asta, după ce regimentul lui Coltrane captură primul comando. Burii îşi mânau nechibzuiţi poneii spre garduri, cei mai mulţi dădeau speriaţi înapoi, dar unii încercau să sară. Dacă nu reuşeau, trebuia să îi trateze Vincent, şi destul de des erau împuşcaţi.

— Ei mână şi turme de vite spre garduri, zise Tracy, care făcuse rost de undeva de un ziar.

Oamenii se aflau într-o tabără de lângă Witbank, în apropiere de Pretoria, şi proviziile erau în mod excepţional asigurate.

— Taurii pun jos sârma ghimpată, adăugă el, iar generalul de Wet şi oamenii lui trec imediat mai departe.

— Iar în urma lor, taurii îşi dau duhul în veld, mormăi Vincent Ştiu că burii luptă cu un curaj extrem, dar nu îi pot suferi!

Ceilalţi medici râseră.

— Iar eu nu îl pot suferi pe Coltrane, zise Tracy, care lucra de noapte.

Ploua, ceea ce în Africa de Sud rar se întâmpla, iar medicii se cazaseră într-una dintre colibe. Deocamdată nu existau pacienţi. Pe acel segment de cale ferată soldaţii staţionaţi se prezentau la medici doar cu probleme minore. Dar situaţia se putea schimba curând. Unele colibe erau dotate cu telefoane, şi tocmai sosise vestea conform căreia Coltrane şi oamenii lui urmăreau un comando al burilor.

— Tipul este ca un copoi, cu sânge rece şi lipsit de milă. Femeile şi copiii din ferme... De fapt, ar trebui să le pedepsim doar pe cele care au bărbaţi pe front şi îi sprijină activ. Dar ultima căreia i-au incendiat casa era văduvă, iar casa era practic o colibă. Cum să şi-o reconstruiască? Totul nu face decât să stârnească ură...

Kevin ridică din umeri şi spuse obosit:

— Suntem în război, Preston.

Tracy ridică din sprâncene:

— Un război contra femeilor şi copiilor? Prin asta, ne atragem antipatia restului lumii. Revistele internaţionale comentează foarte neprietenos şi iau clar partea burilor.

Vincent ridică mâna:

— Linişte! Afară se petrece ceva.

De fapt, doar caii dădeau nervoşi din copite, iar Kevin recunoscu nechezatul lui Silver.

— Cailor nu le place vremea, zise el. Când Silver se va întoarce în Noua Zeelandă, va trebui să se obişnuiască din nou cu ploile noastre.

Nechezatul se repetă. De data aceasta, revendicativ, dar şi nerăbdător, ceea ce îi atrase atenţia lui Kevin. Silver fusese castrat târziu şi încă era interesat de iepe. În faţa colibei era o singură iapă, Colleen, a lui Vincent, pe care Silver o cunoştea de luni de zile. Cu siguranţă că nu pentru ea necheza. Kevin se ridică alarmat. Nechezatul nerăbdător al lui Silver era clar: animalul simţise o iapă străină! Şi Vincent interpretase astfel nechezatul şi pusese mâna pe armă.

— Să ieşim şi să vedem ce se petrece!

Kevin îl urmă, precum şi trei dintre soldaţii cazaţi în bordei. Afară era întuneric deplin şi Kevin pipăi după lanterna de buzunar, dar soldatul de lângă el clătină din cap. Mai bine era fără lumină! Dacă într-adevăr se petrecea ceva afară, duşmanul nu trebuia atenţionat. Soldaţii scrutară atenţi în noapte, dar lui Kevin îi fu de ajuns să îl vadă pe Silver ca să îşi dea seama unde trebuia căutat. Calul ciulise urechile şi se uita spre vest. Kevin urmă direcţia. Calea ferată făcea acolo o cotitură, iar coliba următoare nu se putea vedea. Dar când ştiai ce căutai, recunoşteai în întuneric silueta unui ponei şi auzeai un uşor clinchet.

— Doar unul? şopti Vincent.

Unul dintre soldaţi se strecură alături de cei doi aflaţi în umbra sigură a colibei.

— Primul taie sârma, explică militarul, un caporal. În curbă. Când termină, vin ceilalţi cu dinamita.

El se retrase mai adânc în umbră.

— Nu ar trebui să îl capturăm? întrebă Vincent.

Caporalul clătină din cap.

— Nu. Stăm la pândă şi aşteptăm să apară toţi. De ce să prindem unul, dacă putem pune mâna pe cinci sau şase? Chiar mai mulţi. Precis este comandoul după care a plecat maiorul Coltrane.

Kevin şi Vincent schimbară o privire scurtă. Pentru ei, era cu atât mai necesar să captureze oamenii. Dacă ei cădeau în mâinile medicilor şi ale soldaţilor din pază, şi nu în mâinile lui Coltrane şi ale trăgătorilor lui, puteau scăpa cu viaţă.

Cu armele pregătite, urmăriră cum primul bur meşterea cu cleştele la bariera din sârmă ghimpată. Apoi omul făcu un semn care îi puse în mişcare pe concetăţenii lui. Între timp, caporalul îi anunţă pe cei din colibă, care alarmară şi echipa din coliba aflată după curba liniei ferate. Imediat ce burii aveau să umble la linie, interveneau ceilalţi. Armele erau pregătite. Prin spărtura din gard se târâră opt oameni, aventurându-se în periculosul loc mărginit de garduri.

— Doi îi asigură cu arme, pe ei trebuie să îi neutralizăm, şopti caporalul şi arătă către armele doctorilor. Ştiţi să le folosiţi?

Kevin şi Vincent încuviinţară.

— Bun. Veniţi cu mine!

Oamenii se furişau fără a face zgomot. Burii erau atât de concentraţi la ceea ce făceau, încât părea că nu observaseră nimic. Doar cei doi paznici scrutau împrejurimile.

— Aruncaţi armele! Predaţi-vă!

Kevin se sperie auzind strigătul soldatului din coliba vecină. În acelaşi timp, se aprinseră lanterne, care nu luminau tocmai grozav orizontul, dar care îi orbiră pe trăgătorii buri. Aceştia deschiseră totuşi focul în direcţia

englezilor, care ripostară imediat. Ultimii vedeau mult mai bine, aşa că burii cu arme căzură. Caporalul de lângă Kevin îl lichidă pe unul dintre ei, care pusese mâna pe armă. Un altul încercă să declanşeze una dintre mine, dar din direcţia celei de a doua colibe fulgerară focuri de armă înainte ca Kevin să poată interveni. Bărbatul se prăbuşi peste dinamită. Trei încercară să fugă – unul rămase în sârma ghimpată de pe partea cealaltă a şinei, doi o luară la fugă de-a lungul ei. Soldaţii îi doborâră din fugă, în plus, soldaţii britanici le tăiară calea. Nu mai aveau nicio şansă, aşa că se opriră şi păreau că vor să se predea. Doar unul, un tânăr deşirat, aruncase toate uneltele şi ridicase mâinile – gândindu-se, mai mult ca sigur, că nu avea rost să se jertfească pentru „sfânta cauză a burilor”.

Kevin se apropie de el şi îi lumină chipul cu lanterna.

— Cornelis! exclamă el uluit. Cornelis Pienaar?

— Doctore Drury!

Vocea lui Cornelis exprima bucuria.

Tânărul bur se îndreptă către Kevin, care remarcă faptul că acesta şchiopăta serios. Apoi, brusc, se dezlănţui iadul! Gloanţele zburau în noapte, zgomotul lor amestecându-se cu cel al copitelor cailor în galop. Kevin îl trânti odată cu el la pământ pe Cornelis şi îşi feri capul când un ponei panicat al burilor sări peste ei.

— În încercuire! îi conduc în sârme!

Strigăte în engleză. Kevin îşi adună curajul să privească şi văzu alţi ponei şi călăreţi care se împiedicau de şine. Aceştia erau urmăriţi cu caii mari ai Rough Riders, ai căror călăreţi trăgeau din şa. Şi nu doar asupra burilor care fugeau! Kevin remarcă, îngrozit, că se prăbuşeau membrii grupului cu explozibilul, care deja ridicaseră mâinile, predându-se. Ţipa şi echipa venită dinspre colibă – oamenii se temeau că vor fi luaţi drept buri şi că vor fi şi ei împuşcaţi. Kevin rămase întins la pământ şi îl reţinu şi pe

Cornelis, care era derutat. Apoi strigătele şi focurile de armă se îndepărtară, dar zgomotul luptei nu încetă. Kevin bănuia ce se întâmpla. La câteva sute de metri în spatele colibei, se organizase o capcană, burilor închizându-li-se astfel aparenta cale de retragere de la bariera din sârmă ghimpată, în astfel de situaţii, oamenii fie se predau, fie luptau. Acest comando lupta.

Cornelis părea că ştia asta. Oftă.

— Kevin! Totul este în ordine?

Kevin recunoscu vocea îngrijorată a lui Vincent. În timpul zgomotului produs de luptă nu îl auzise apropiindu-se, dar acum medicul veterinar îndreptă lumina lanternei spre prietenul lui, încă întins pe pământ.

— Sau te-a lovit un cal?

Kevin se ridică.

— Nu, poneiul a sărit peste noi, explică el. Ar trebui să fie rechiziţionat de britanici, animalul are potenţial pentru cursele cu obstacole. Dar m-am gândit că era mai bine să rămân culcat. Mai ales că...

El arătă către Cornelis, care încerca să se ridice. Kevin îl ajută. Vincent îndreptă lumina către el.

— Nu este pacientul tău de la ferma VanStout? întrebă el surprins, iar Kevin încuviinţă. Ce faceţi aici? îl întrebă Vincent pe Cornelis. Piciorul dumneavoastră nu este încă vindecat!

Tânărul îl privi cu un amestec de ciudă şi de ruşine.

— Eu sunt bur, răspunse el obosit. Un bur râde de un picior paralizat. Cel puţin, la călărit nu îl stânjeneşte, dacă patria şi Dumnezeu îl cheamă la arme.

Cornelis zâmbi strâmb.

— Atunci, acesta este comandoul lui Adrianus VanStout? întrebă perplex Kevin. Atât de departe la nord de Wepener?

Cornelis clătină din cap:

— Acesta era comandoul lui Martinus DeGroot, răspunse el obosit. Adrianus VanStout a căzut în urmă cu două luni. Martinus a preluat comanda şi m-a recrutat. Exact la o lună după ce dumneavoastră m-aţi cusut.

Cornelis îşi şterse murdăria de pe faţă.

Zgomotul luptei slăbea tot mai mult. Burii fie scăpaseră, fie fuseseră împuşcaţi de unitatea lui Coltrane sau fuseseră capturaţi. Probabil că britanicii tocmai îi dezarmau.

— Dar dumneavoastră nu eraţi prizonier de război? se miră Vincent. Să mergem la colibă şi să montăm cortul-lazaret, Kevin. Cu siguranţă că imediat vor veni răniţi, chiar dacă numai englezi...

Kevin îşi muşcă buzele. Îl văzu pe caporalul cu care ei tocmai opriseră grupul cu explozibili, care verifica dacă dintre cei luaţi iniţial prizonieri, şi apoi împuşcaţi, mai dădea vreunul semne de viaţă. Clătină din cap în direcţia lui Kevin. Inutil, pentru că medicul văzuse şi el.

— Mama şi mătuşa mea m-au scos pe ascuns, îl informă Cornelis. Imediat după plecarea dumneavoastră...

— Abia operat? întrebă îngrozit Kevin. Cu artera peticită, care oricând ar fi putut să cedeze?

Cornelis ridică din umeri, dar imediat scoase un sunet strident, ca de spaimă, şi se aplecă asupra unuia din cei căzuţi. Omul încercase să scape trecând prin sârma ghimpată. Zadarnic, însă nu murise în urma rănilor pricinuite de sârme. Tânărul cel blond murise ucis de un glonţ tras în spate.

— Martinus... şopti Cornelis.

Kevin îl privi fix.

— Este... Martinus? întrebă el abia auzit.

Cornelis încuviinţă.

Kevin şi Vincent îl ajutară să elibereze din ghemul de sârme corpul logodnicului lui Doortje VanStout.

CAPITOLUL 3

O lună mai târziu, Kevin Drury se afla în faţa maiorului Robin, căruia îi era subordonat întregul regiment neozeelandez, încă de la începutul războiului. Maiorul şi alţi doi militari îi ascultaseră acuzaţiile aduse lui Colin Coltrane, iar în final îl ascultaseră şi pe maior.

— Maiorul Coltrane nu poartă nicio vină, se pronunţă Robin. El se apropia în galop şi era şi noapte. Călăreţii nu îşi puteau da seama dacă sabotorii aflaţi pe şine se predaseră sau nu...

— Oamenii aveau mâinile ridicate... interveni Kevin.

— Cum spuneam, dacă aşa a fost, maiorul Coltrane şi oamenii lui nu au observat. Bărbatul împuşcat de ei în spate încerca să evadeze, nu?

Robin tot răsucea documentele aflate pe masa lui.

— Bărbatul atârna în sârma ghimpată, oftă Kevin. Noi nu am ajuns să îl eliberăm din ea, dar oricum nu mai era capabil de luptă, şi nici şanse să scape nu mai avea. Era absolut inutilă împuşcarea lui. Cum tot atât de inutilă a fost împuşcarea a douăzeci şi trei din cei treizeci de călăreţi...

— Oamenii aceia au pornit un schimb de focuri, opină unul din cei doi însoţitori ai lui Robin, un locotenent. Maiorului Coltrane nu i-a rămas de făcut altceva decât să răspundă focurilor. După ce le-a ordonat să se predea, se înţelege...

— După care au murit toţi? Fără să existe măcar un singur rănit? Colegul meu şi cu mine am văzut cadavrele. Unii dintre ei au fost împuşcaţi din imediata apropiere...

Robin ridică braţele.

— Doctore Drury, dumneavoastră sunteţi totuşi aici de

câteva luni, îi cunoaşteţi pe buri. Mulţi dintre ei luptă până la moarte, iar mulţi dintre soldaţii noştri au plătit cu viaţa atunci când s-au aplecat asupra unui rănit, pentru a-l ajuta. Atunci, au scos fulgerător un cuţit – deci, ţii arma pregătită, dacă ai oarecare experienţă. Şi tragi. Din imediata apropiere.

— Mai ales că dumneavoastră nici nu aţi fost de faţă, adăugă celălalt locotenent.

Kevin se frecă pe frunte.

— Dar toate celelalte abuzuri, incendierile...

— Totul a fost conform ordinelor conducerii armatei, spuse Robin. Poate că strategia lordului Kitchener nu ne place – eu sunt sigur că nici maiorului Coltrane nu îi place să poarte un război cu femei şi copii, dar se comportă absolut corect. Acuzaţiile dumneavoastră sunt neîntemeiate, dr. Drury, vedeţi şi dumneavoastră!

Kevin înghiţi în sec.

— Cum ziceţi dumneavoastră, domnule, spuse el amar. Oricum... eu ştiu că nu este treaba mea, pedepsiţi-mă, dar nu mă pot împăca cu gândul ca sub maiorul Coltrane...

— Colonelul Coltrane, îl corectă unul dintre locotenenţi. Maiorul Coltrane tocmai a fost avansat.

Kevin îşi frecă tâmplele.

— Refuz să slujesc sub comanda lui Colin Coltrane, zise el scurt. Mutaţi-mă sau închideţi-mă, îmi este indiferent, dar nu mai pot face asta.

Ofiţerii britanici traseră aer în piept cu putere – în timp ce maiorul Robin rămase calm. Pentru armata britanică, o fi fost imposibilă atitudinea lui Kevin, dar el trăise cu neozeelandezii lui şi alte încălcări ale regulilor de serviciu. Considera excesivă arestarea doar din motive disciplinare ale unor încăpăţânaţi, deseori viteji, care aveau o valoare nepreţuită în acel război de guerilă.

Acum, maiorul Robin zâmbi:

— Ca să vedeţi ce întâmplare, eu însumi mă gândisem la un alt post pentru dumneavoastră.

Văzând că unul dintre cei doi locotenenţi se pregătea să protesteze, îl fulgeră cu privirea. Până în urmă cu un minut, nu fusese vorba despre o mutare a medicului militar Drury, dar mica improvizaţie îi oferise lui Robin posibilitatea de a veni în întâmpinarea dorinţei lui Drury, fără a-i stimula şi mai mult îndârjirea. Numai dacă britanicii ar fi fost puţin mai diplomaţi...

— Tocmai cineva ca dumneavoastră, care nutreşte faţă de inamic sentimente într-o anumită măsură prietenoase...

Kevin deveni rigid:

— Nu vreau în niciun fel să fraternizez...

Robin, un bărbat voinic, cu părul uşor încărunţit, clătină din cap.

— Nici pe departe nu vă reproşăm aşa ceva. Dimpotrivă, ştim să apreciem aşa cum se cuvine compasiunea dumneavoastră faţă de soţiile şi copiii burilor. De aceea, aş dori să vă ofer un post din care aţi putea acorda un sprijin real. Doctor militar Drury, din acest moment conduceţi o tabără de refugiaţi din Transvaal.

— Tabără de refugiaţi?

Doctorul Barrister râse, dar numai bucuros nu părea. Şi nici ironic. Mai curând părea resemnat.

— Atunci, continuă el, ar trebui să o auziţi pe Emily Hobhouse! Ea vorbeşte despre lagăre de concentrare, dacă nu chiar despre lagăre ale morţii.

— Eu am auzit că acea damă ar cam exagera, zise Kevin.

De la comandamentul lui Robin auzise că fostul lui şef conducea un spital militar din Pretoria şi îl căutase imediat. Dr. Barrister se arătase bucuros de revedere şi îl invitase imediat la cazinoul ofiţerilor, la masă. Kevin se delectă cu un dineu cam exotic, la care, printre alte

fripturi, era servită şi carne de leu.

— Mie, personal, doamna îmi pare absolut rezonabilă, spuse dr. Barrister şi luă o gură de vin. Am discutat cu ea, îi cunosc familia. Iar cifrele nu pot fi negate: aproape opt sute de morţi doar în ultima lună. Condiţiile trebuie să fie îngrozitoare. Şi nu i se poate spune „tabără" de refugiaţi, femeile nu vin acolo de bunăvoie; dimpotrivă, sunt aduse sub supraveghere şi în condiţii rele. S-ar potrivi mai mult „lagăr de dezrădăcinaţi". Dar nu are importanţă cum este denumită tabăra. Conform spuselor domnişoarei Hobhouse, condiţiile de acolo sunt inumane. Şi este lesne de înţeles de ce – aceste tabere se află la, să zicem aşa, capătul lanţului de aprovizionare. Acolo, ca hrană şi medicamente ajung numai ce prisoseşte trupelor, serviciilor militare, spitalelor şi populaţiei oraşelor. Iar îngrijirea este deplorabilă, pur şi simplu acesta este rezultatul incendierii ogoarelor din toată ţara!

Kevin îşi muşcă buzele:

— Deci, părerea dumneavoastră este că mai bine aş refuza postul? Barrister negă vehement.

— Aţi risca măsuri disciplinare! Cu toate că, mai nou, conducerea este civilă, deci nu veţi merge acolo ca medic militar. Totuşi, după chestiunea aceasta cu acel Coltrane, nu veţi mai pune piciorul în armată. În principiu, Robin are dreptate, trebuie cineva să facă şi treaba asta. Deci, este mai bine să vină cineva în stare de compasiune în general sau personal... Mai ştiţi ceva despre certăreaţa noastră Mejuffrouw VanStout?

Kevin clătină din cap:

— Nu am făcut schimb de adrese, răspunse el, zâmbind cam strâmb.

— Mă tem, oftă Barrister, că nu ar fi folosit la nimic, s-ar putea ca domnişoara Doortje să nu mai aibă adresă. Chiar dumneavoastră spuneaţi că tatăl şi logodnicul ei făceau

parte din comandouri...

— Sunt morţi, rosti Kevin.

— Dar asta nu înseamnă că familia nu a fost în atenţia trupelor noastre. Dacă lucrurile s-au petrecut aşa cum se întâmplă mereu, ferma lor a fost incendiată.

Kevin se aplecă în faţă, interesat.

— Asta înseamnă că Doortje se află într-un lagăr?

Barrister ridică din umeri.

— Dacă nu a murit în timpul evacuărilor... Drury, o cunoaşteţi doar, ea nu se lasă învinsă uşor.

Kevin se încordă.

— Atunci, decizia mea este clară. Preiau conducerea lagărului – da, ştiu, probabil că Doortje se află în cu totul altă parte. Dar, dacă va supravieţui războiului, vreau să o mai pot privi în ochi. În lagărul meu, nimeni nu va mai muri!

— În ceea ce mă priveşte, vă pot repartiza omul...

Lordul Alfred Milner, noul şef civil al lagărelor de concentrare din Transvaal, se arătă cât se poate de deschis la dorinţa lui Kevin de a-l lua pe Cornelis Pienaar ca interpret şi persoană de contact cu prizonierii la noul lui loc de muncă. Ba chiar fu de-a dreptul prietenos, deoarece nimeni nu se zbătea pentru problemele celor aflaţi la conducerea lagărelor. Milner se bucura pentru fiecare voluntar calificat, iar Kevin îşi putea alege lagărul în care să activeze. În trei noi lagăre nu existau şefi. Cei mai mulţi bărbaţi luaţi prizonieri fuseseră între timp deportaţi în lagăre din afara Africii.

— Este mai ieftin decât să îl trimit în St. Helena. Îi faceţi prin asta o favoare? întrebă Milner.

Kevin ridică mirat din sprâncene.

— Cred că da, rosti el. Domnul Pienaar şi cu mine ne-am înţeles totdeauna bine, el este unul dintre puţinii oameni luminaţi aflaţi de partea burilor. În mod sigur va veni cu

plăcere alături de noi, iar activitatea lui va fi benefică.

Milner ridică din umeri. Îl primise pe Kevin la Pretoria în biroul lui luminos, mobilat cu piese grele şi scumpe, şi îi oferise cu generozitate whisky şi sendvişuri. Fără să vrea, Kevin ţinu minte asta. În timp ce în lagăre lipsurile erau extrem de mari, acolo nu ar fi trebuit să fie afişat acel lux.

— Nu mă îndoiesc că tânărul ar fi dispus să facă asta, remarcă lordul, dar dumneavoastră nu aveţi idee care este atmosfera din lagăr! Femeile burilor... După cele scrise de ziare, mor ca muştele, şi nici nu le mai ţin picioarele din cauza slăbiciunii. În realitate, au toată forţa de a răspândi otrava. Când pun mâna pe câte un reporter, fac declaraţii prin care le cer soţilor lor să continue lupta. Se revoltă împotriva a tot şi a toate: asistenţa medicală, învăţământul pentru copii... Iar dacă iese cineva doar cu puţin din rând şi vine în întâmpinarea conducerii lagărului, devine ţinta urii lor colective. Milner sorbi din paharul cu whisky, după care continuă: Acum câteva săptămâni, am vrut să cazăm câţiva prizonieri de război în Chrissismeer. S-a dovedit a fi imposibil. Muierile i-au făcut pe bărbaţi laşi, pentru că se predaseră în loc de a se lăsa împuşcaţi. Şi, pentru că au ţinut-o aşa, am fost nevoiţi să îi luăm pe acei oameni de acolo, altfel i-ar fi omorât. Gândiţi-vă bine, dacă pe acest Mijnheer Pienaar vreţi să îl luaţi cu dumneavoastră...

Kevin oftă.

— Mijnheer Pienaar al meu, cu vederile lui liberale, va sări în ochi probabil oriunde, chiar şi în lagărele pentru bărbaţi. Deci, pot încerca. De ajutor ar fi dacă s-ar afla undeva unde sunt oameni din zona din care vine el. Mi-aţi putea spune unde au fost trimişi burii din zona Wepener? Şi dacă, întâmplător, lagărul se află printre cele ce pot fi alese de mine?

Împrejurimile localităţii Karenstad îi aminteau lui Kevin

mai curând de patria lui decât de savanele şi de terenurile cu tufişuri străbătute alături de Rough Riders. Localitatea se afla în zona premontană, unde nici pe departe nu domnea arşiţa din câmpie, iar lui Kevin aerul îi păru extrem de proaspăt. Munţii prăpăstioşi erau interesanţi, iar păşunile mănoase, ospitaliere. În pâraie erau peşti, iar Kevin şi Vincent se simţiră ca la o partidă de pescuit când campară într-un asemenea loc. Întâmplarea – şi decizia lui Kevin pentru lagărul din apropiere de Ventersburg – îi reunise pe cei doi prieteni. Vincent, ca şi Kevin şi Tracy, dăduse declaraţii împotriva lui Coltrane, iar maiorul Robin îi mutase pe amândoi. Tracy optase pentru spitalul lui Barrister, din Pretoria, Vincent ajunsese ca medic veterinar la Karenstad. Cei doi bărbaţi călăriseră împreună până la Ventersburg, în timp ce Cornelis Pienaar fusese plasat într-un transportor pentru prizonieri.

— Este exclus ca el să facă drumul călare împreună cu dumneavoastră! îi explicase Milner când Kevin propusese să îl ia imediat cu el pe viitorul său om de legătură cu prizonierii. Femeile vor deduce din acest lucru că el este de partea dumneavoastră. Dacă va veni cu un transport, va avea măcar o mică şansă.

— De fapt, este frumos pe aici, zise Kevin când se apropiau de Karenstad, şi privi cu regret ruinele unei ferme.

Aceasta fusese cu siguranţă clădită odată într-un stil asemănător cu locuinţa părinţilor lui, dar acum nu mai rămăsese nimic din ea. Ca pretutindeni în rebela republică a burilor, o mare parte a fermelor fusese incendiată, iar pământul, pe care mai înainte creştea îndeosebi porumb, fusese devastat.

— Îmi place mai mult decât veldul...

— Simţi asta, râse Vincent, deoarece aici sunt mai puţini lei şi rinoceri, îşi necăji el prietenul. Dar uite că de antilope

nu ducem lipsă.

O turmă de astfel de animale tocmai traversa o porţiune plană care odată fusese un câmp cu porumb, acum crescând acolo doar iarba. Natura îşi recâştiga suprafeţele, altădată lucrate de oameni.

— Mă întreb de ce oamenii din lagăre nu primesc carne, murmură Kevin. Aici s-ar putea vâna.

Însă, pe măsură ce se apropiau de localitate, animalele sălbatice erau tot mai rare. Nu era de mirare. Karenstad era înconjurat de linii de cale ferată, protejate cu sârmă ghimpată, care trebuia să înspăimânte animalele.

Chiar şi bărbaţii erau prea puţin încântaţi de noul lor mediu. Karenstad era cu greu o adunătură de cabane din tablă. Iniţial, locul fusese un nod de cale ferată şi depozit de efecte militare. În timpul războiului, populaţia crescuse rapid prin refugiaţii care sosiseră acolo. În împrejurimi se purtaseră lupte grele, cele mai multe ferme fuseseră distruse, şi nu recent, ci imediat după începerea acţiunilor de luptă. Karenstad se umpluse cu oameni, ceea ce devenise în scurt timp deranjant pentru militari: era primejdios ca sute de buri să campeze în apropierea depozitelor engleze de muniţii. În consecinţă, fuseseră rechiziţionate clădirile satului pentru personalul care deservea depozitele, iar în exteriorul Karenstadului apăruse un lagăr de concentrare. Mai întâi, acolo fuseseră înghesuite familiile localnicilor, apoi şi refugiaţii din afară. Localitatea gemea de englezi. Staţionau acolo mai multe brigăzi de cavalerie, la acestea adăugându-se unităţi care se aprovizionau pentru acţiuni date în alte părţi ale teritoriului. În interiorul şi în jurul oraşului şi al lagărului domnea un permanent du-te-vino, militarii galopând fără rost pe terenul neamenajat.

— Dumnezeule, ce praf! remarcă Vincent şi tuşi; într-adevăr, deasupra localităţii plutea un nor de praf ca o

ceaţă. Este foarte rău pentru cai!

Kevin miji ochii.

— La fel de rău este şi pentru oameni, adăugă el. Iar lagărul nu este câtuşi de puţin adăpostit de vânt, oamenii de acolo trebuie să fie aproape sufocaţi. Va trebui să văd dacă nu s-ar putea introduce pe terenul viran călăritul la pas.

— Succes! râse Vincent. Abia aştept să văd dacă Rough Riders şi celelalte unităţi de cavalerie o să îşi pună frână, doar pentru că produc un nor de praf. Cred fără îndoială că au alte sarcini de război foarte serioase...

Kevin strânse supărat din buze.

— Ai putea să mă susţii, protejaţii tăi suferă şi ei cu siguranţă! Punem pariu că locuinţele ofiţerilor sunt mai protejate decât grajdurile cailor?

De fapt, lagărul era situat într-un peisaj frumos, corturile fiind montate de o parte şi alta a malurilor unui râu. Din păcate, apele aveau tendinţa să se reverse. Kevin, care se apropia de malul nordic, era îngrozit de noroiul şi de apa scoasă de nevoie de oameni, din corturile lor, prin şanţuri improvizate.

— Partea de nord a lagărului trebuie urgent mutată, declară el, categoric, imediat după primirea oficială la comandantul de până atunci al lagărului, un scoţian cu gradul de locotenent.

Locotenentul Lindsey locuia într-o clădire din piatră, care adăpostea şi administraţia. Prizonierii erau adăpostiţi în corturi, întregul lagăr părea organizat provizoriu, dar domiciliul lui Lindsey părea confortabil. Era mobilat cu piese robuste, sculptate. Kevin îşi aminti de ferma VanStout. Mobilierul trebuie să fi fost confiscat din casa unui bur.

— Păi, încercaţi! răspunse ironic Lindsey, punând pe masă o sticlă cu whisky şi două pahare. Dar mai întâi luaţi

o gură, este recomandabil întotdeauna un pahar înainte de a ieşi. Fereşte de molipseală. În orice caz, aşa se spune.

— Ce molipseală? se încruntă Kevin.

Imediat, Lindsey începu să vorbească despre planurile lui de evacuare.

— Eu am vrut să mut lagărul de când s-a revărsat râul pentru prima dată. S-ar fi putut vedea imediat că e o zonă mlăştinoasă... Dar oamenii nu vor. Se agaţă de locul amplasamentului de parcă ar fi casa părintească, deşi locuiesc acolo abia de câteva luni... Şi să nu mă bălăcăriţi când veţi vedea spitalul. Este pe jumătate gol, cu toate că oamenii sunt bolnavi. Dacă mai vine cineva, este vorba despre femeile cu prunci pe moarte. Aceştia sunt în ultimul stadiu, doctorul nostru nu mai poate face nimic, iar asta le întăreşte lor convingerea că toată medicina noastră este lucrătura diavolului.

— Ultimul stadiu la ce? întrebă Kevin.

Lindsey ridică din umeri.

— Tifos? sugeră el.

Kevin se frecă pe frunte:

— Bine. Mai întâi, să văd spitalul, apoi corturile. Câte sunt aici? Nouăzeci? Şi câţi prizonieri sunt?

Spre marea surprindere a lui Kevin, Lindsey ridică iarăşi din umeri.

— Nu ştiu. Cifra variază permanent.

— Nu aveţi registre? se interesă Kevin.

Lindsey dădu ochii peste cap.

— Şi altceva ce să mai fac? Eu mă ocup de acest lagăr şi de cel pentru negri, aflat la doi kilometri în susul râului. Nu am ajutoare, totul cade în sarcina mea. Ce pot face dacă ei îmi trimit doar o soră din Pretoria, şi aceea dependentă de sticla de whisky? Eu am calculat raţiile? Tot timpul se plânge cineva cum că ar fi carnea tare şi numai oase, că nu există legume... Să plantez eu morcovi?

Kevin îl privi pe locotenent.

— De ce nu? E o ocupaţie foarte rezonabilă. Ar putea fi implicate şi femeile?

— Nu pot decât să repet: experienţa este cel mai bun învăţător! râse Lindsey. Dar acum este rândul dumneavoastră. Vreau să plec chiar astăzi, cu primul tren, spre Bloemfontein. Înapoi la vechiul meu regiment, să vânez buri. Voi mulţumi cerului când voi fi în şa, pe calul meu. Acesta nu se plânge întruna de raţia de ovăz.

Spitalul era una dintre puţinele clădiri solide din lagăr, dar şi aceea era ridicată din bucăţi de tablă. Vara trebuie că era insuportabil de cald acolo, iar muştele roiau în jurul puţinilor pacienţi. Şi nu era de mirare, căci în ambele saloane duhoarea era strigătoare la cer. Bolnavii de tifos erau numeroşi, iar asistenţa acestora era insuficientă. Lângă unii şedeau rude, care mai aveau grijă de curăţenia lor. Dar pacienţii vârstnici, mai ales, mulţi dintre ei fiind femei, zăceau în propriile fecale. Unicul medic, dr. Greenway, se simţea penibil în mod evident.

— Fac şi eu ce pot, dr. Drury, se apără el. În momentul de faţă am însă aici douăzeci şi şapte de pacienţi şi nicio soră. Dacă nu găsesc câte o mamă care să mă ajute pentru că propriul ei copil este aici, gătesc personal.

— Nu poate fi implicată în muncă nicio femeie? se miră Kevin.

Medicul pufni la fel ca Lindsey.

— Ele nu fac nimic, răspunse cu amărăciune doctorul. Nu îmi dau nici cel mai mic ajutor – chiar dacă, astfel, îşi fac singure rău. Au deschis un gen de spital-concurenţă într-unul dintre corturile lor. Acolo fac tratamente cu leacuri băbeşti. Şi se plâng dacă intervenim. Ieri, o femeie a vrut să mă omoare pentru că nu i-am putut face rost de o capră moartă. Credea cu toată convingerea că ar putea să îşi vindece copilul bolnav de pneumonie doar

împachetându-l în pielea unei capre proaspăt ucise! Mi-a refuzat medicamentele, precum şi un pat în spital. Copilul a murit în dimineaţa aceasta. Este o tragedie, dr. Drury, o tragedie unică.

— Dispuneţi doar de aceste două spaţii? se interesă Kevin.

El era obişnuit cu saloane mari pentru bolnavi şi era neplăcut impresionat că aici oamenii trebuiau să moară în aceste lăcaşuri comune, mizerabile. În spitalul din Dunedin, în care îşi făcuse secundariatul, existau cel puţin paravane mobile, care îi asigurau unui bolnav grav o notă de intimitate.

Dr. Greenway clătină din cap.

— Nu, mai sunt patru spaţii mai mici. Dacă doriţi să le vedeţi...

El îl conduse pe Kevin într-un gen de coridor şi dădu deoparte o perdea în spatele căreia se afla o cameră improvizată cu două paturi. Se vedea clar că acolo nu se mai făcuse curat de mult timp, dar Kevin se reţinu să mai critice. Desigur, nu se aştepta ca doctorul să mânuiască şi găleata, şi mătura.

— Niciuna nu e ocupată? întrebă el.

Dr. Greenway îşi muşcă buzele:

— Ba da. Două, dar femeia dintr-una deja a murit. Nu vreau să despart copiii de ea imediat... o vom face la cimitir, dacă găsim pe cineva care să preia orfanii. Iar cealaltă... o altă dramă, care face de înţeles atitudinea ei faţă de noi.

Doctorul duse mâna la frunte.

— Nu înţeleg.

— El încearcă să vă spună, cu mult tact, că oamenii noştri sunt vinovaţi de starea fetei, interveni locotenentul Lindsey. O mizerie fără de pereche, chestiunea ar trebui să fie neapărat cercetată! Femeile nu spun însă nimic, iar cei

care au transportat-o nu îmi erau subordonaţi. Altfel, ar fi stat la închisoare până depuneau femeile mărturie, credeţi-mă!

Ofiţerul vorbise plin de furie, ceea ce îl miră pe Kevin. Până atunci nu observase la el nicio urmă de simpatie pentru pacienţii lui.

— Dar ce s-a întâmplat? se interesă Kevin. Aş vrea să văd femeia, dacă este permis...

Dr. Greenway ridică din umeri:

— Din punctul meu de vedere, sunteţi deja medic aici. Femeile însă preferă să nu lase pe nimeni să se apropie de ele. Una este total răvăşită, iar cealaltă zgârie şi muşcă dacă vrea cineva să o consulte. Ceea ce este de înţeles, sărmana încă sângerează...

— Asta înseamnă că femeile au fost violate? Aici? în lagăr?

Lindsey clătină din cap.

— În timpul transportului. Cei care le-au adus aici pretind că nu ei au făcut-o, ci un regiment de cavalerie care i-a însoţit. Aşa s-a procedat de mai multe ori când bănuim că există comandouri de buri în zonele prin care trebuie să transportăm femeile şi copiii. Atunci ni se dau trupe pentru protecţie.

— Protecţie? întrebă Kevin amărât.

Fu rândul lui Lindsey să ridice din umeri:

— Vă pot spune că aşa ceva se întâmplă doar rar. Cel puţin, noi nu ştim. Dar în cazul acesta, fetele au fost şi bătute. Probabil pentru că s-au apărat. În orice caz, în starea dezolantă în care se aflau, nu le-am putut caza într-un cort normal, cu toate că s-ar fi simţit poate mai bine printre semenele lor.

— Aş vrea să le văd, insistă Kevin. Le-aş putea convinge să vorbească. Femeile ştiu engleza? Dacă nu... mâine aducem un interpret.

— Nu vorbesc deloc, spuse Greenway în timp ce îl conducea pe colegul său spre o altă încăpere. Una este catatonică, iar cealaltă nici nu se uită la noi.

Medicul trase deoparte perdeaua, făcându-i loc lui Kevin să intre.

— Doamnelor, îmi pare rău că trebuie să vă deranjez atât de curând după vizită...

Greenway îşi alegea cuvintele politicos şi prevenitor în mod intenţionat. Rezervele lui Kevin în privinţa lui începeau să oscileze. Omul cu siguranţă că făcea tot ce putea pentru a crea condiţii umane în acel spital. Kevin aruncă o privire asupra paturilor primitive de campanie, pe care erau întinse femeile – aşternuturi mototolite, albe-cenuşii, perne pline de cocoloaşe. Fata din primul pat era întinsă pe spate. Ochii ei învineţiţi priveau tavanul, unul dintre ochi era umflat. Obrazul drept era sfâşiat, buzele zdrobite. Deşi chipul era desfigurat, lui Kevin îi păru cunoscut.

— ...dar avem un nou comandant al lagărului, continuă Greenway. Pe viitor, dr. Drury se va ocupa împreună cu mine de dumneavoastră.

Kevin se uită la cel de-al doilea pat. Femeia din el era întoarsă spre perete. Acesteia i se desluşea doar silueta firavă sub pătură şi o bonetă de sub care ieşeau şuviţe de păr blond-deschis. Să fi fost o întâmplare că aceasta tresări când Greenway pronunţă numele lui Kevin?

Medicul lagărului se postase lângă patul din faţă şi prezenta tabloul clinic, ca un medic asistent la vizită.

— Johanna VanStout, paisprezece ani, multiple contuzii şi plăgi...

Kevin încremeni. În momentul acela, femeia din celălalt pat se întoarse spre el. Kevin privi în nişte ochi plini de ură, de un albastru intens, un chip tumefiat, cu buze zdrobite... care pentru el era totuşi frumos...

— Doortje! strigă el uluit. Me... Mejuffrouw VanStout...

Pe chipul tumefiat al lui Doortje apăru un zâmbet timorat. Era evident că îi era foarte greu să se mişte, dar ochii ei păreau că scot văpăi de furie.

— Să nu vă sclintiţi limba, domnule medic militar Drury, spuse ea ironic. Asta cu „domnişoară” era odată...

CAPITOLUL 4

— Ce intenţionezi să faci? o întrebă Atamarie pe Roberta.

Era, de fapt, o întrebare fără rost, pentru că Roberta fireşte că avea să facă tot ceea ce studiile o pregătiseră să facă. Proaspăta tânără profesoară avea să îşi caute un post şi să predea. O viaţă trasată clar, cam plictisitoare... Atamarie sorbea frustrată din paharul cu şampanie. În casa lui Violet Coltrane, alcoolul apărea rar pe masă, dar în seara aceea învinsese soţul ei, Sean. Încheierea cu succes a studiilor cu o durată de doi ani trebuia sărbătorită. Soţii Coltrane invitaseră prietenii şi familia. Organizaseră un dineu în toată regula, cu şampanie, aperitive şi vinul corespunzător. Era o seară frumoasă, iar Atamarie se afla în vacanţă. Şi nu ştia de ce era, de fapt, prost dispusă.

Încă de la primele sorbituri, Robertei, care nu era absolut deloc obişnuită cu alcoolul, i se îmbujoraseră obrajii şi ochii îi străluceau. Arăta splendid în noua ei rochie din mătase, albastră precum cerul nopţii, şi părea fericită, dar şi emoţionată – Atamarie nu o mai văzuse de mult timp atât de entuziastă şi de vioaie. În cei doi ani de studii nu făcuse decât să furnizeze imaginea unei profesoare de şcoală primară – o fată bătrână.

— Eh, eu cred că de ani de zile este stabilit că locul de la şcoala noastră este rezervat pentru tine, Roberta, zise

zâmbind reverendul Burton, înainte ca ea să poată spune ceva. Noi deja ne bucurăm pentru tine.

Roberta roşi şi mai tare, iar acum Atamariei îi sună alarma. Bucuria era mai mare decât pentru un examen absolvit! Prietena ei arăta aşa întotdeauna când era pe punctul de a anunţa o noutate. Era clar că avea ceva de comunicat familiei, dar încă se reţinea. Curiozitatea Atamariei se trezise. Una era ca Roberta să ascundă ceva părinţilor ei, dar de când avea aceasta secrete faţă de ea?

Kathleen Burton, o observatoare exersată, îi aruncă soţului ei o privire dezaprobatoare.

— Peter, nu o constrânge, îl avertiză ea. Cine ştie, poate că ea are alte planuri. Poate că vrea să se mărite...

Patrick Drury, în seara aceea însoţitor la masă pentru Atamarie, păru să tresară. Căsnicia lui eşuată îl apăsa, mai ales că Juliet nu îi dăduse nicio veste. Acum, cu excepţia lui, nimeni nu îşi făcea nici cea mai mică grijă pentru cântăreaţa cea sigură pe sine, dar el se gândea uneori ore în şir la dispariţia ei, imaginându-şi ce i s-ar fi putut întâmpla. Atamarie îi zâmbi încurajator lui şi fiicei acestuia. Micuţa May şedea pe genunchii lui, urmărea atentă bulele din paharul cu şampanie şi gângurea fericită.

Atamarie renunţă să spună cu voce tare remarca sa, cum că micuţa împărtăşea preferinţele mamei ei. Heather Coltrane, care şedea în faţa Atamariei, părea să fie de aceeaşi părere – Atamarie înregistră un zâmbet fugitiv pe chipul acesteia şi faptul că imediat Heather îi şopti ceva lui Chloe, apoi amândouă râseră.

Roberta clătină hotărât din cap:

— Nu, fireşte că nu! Nu pentru asta am studiat eu!

Atamarie se întrebă, curioasă, ce avea de ascuns Roberta şi pentru ce aceasta roşea tot mai mult după fiecare cuvânt.

— Însă eu... deci, mă gândeam... — Roberta trase adânc

aer în piept – ... ieri am semnat un contract pentru a pleca în Africa de Sud. Pentru unul până la doi ani.

— În Africa de Sud? Patrick Drury părea consternat. Vrei să împuşti buri?

Roberta râse nervos.

— Nu. Dimpotrivă... nu aţi auzit de Emily Hobhouse?

Violet, mama ei, îi privi atentă pe cei prezenţi. Kathleen şi reverendul răspunseră relaxaţi privirii. Desigur că ei ştiau de protestul domnişoarei Hobhouse, pentru că urmăreau războiul la fel de critic ca Sean şi Violet. Nici lui Heather şi Chloe nu le putea scăpa ceva ce avea o legătură cu mişcarea feministă. Doar Patrick şi Atamarie habar n-aveau despre ce era vorba.

— Domnişoara Hobhouse militează pentru desfiinţarea lagărelor de concentrare din Africa de Sud, explică în cele din urmă Violet. Lagăre unde soţiile şi copiii luptătorilor buri sunt înghesuiţi, pentru a-i demoraliza şi a-i determina pe bărbaţi să se predea...

— Ar fi şi timpul... remarcă Patrick. Acest război de guerilă...

— Asta este o altă problemă, îl întrerupse Sean. Domnişoara Hobhouse argumentează, foarte corect, că nu este demn pentru imperiul britanic să poarte un război contra femeilor şi copiilor.

— Chiar este atât de gravă chestiunea asta cu lagărele? întrebă Atamarie şi sorbi din nou din cupa cu şampanie.

Trebuia ca mai întâi să digere anunţul făcut de Roberta, pentru că nu credea nici măcar o secundă în motivele altruiste ale deciziei acesteia. Până atunci, Roberta nu se agitase niciodată în legătură cu lagărele din Africa de Sud.

— Eu am auzit că ei locuiesc în corturi. Însă asta...

— Nu este vorba despre concedii în campinguri, Atamarie, deşi conducerea armatei aşa le descrie, interveni hotărât reverendul. Aceste femei şi aceşti copii

flămânzesc, mor de boli infecţioase... Domnişoara Hobhouse are dreptate, lagărele sunt o ruşine pentru Anglia!

— Dar acum, trebuie schimbat ceva, luă Roberta cuvântul, cu o neobişnuită dârzenie; în mod normal, nu ar fi îndrăznit să îl întrerupă pe reverend – desigur că pentru ea era important să îşi susţină misiunea. Aşa că adăugă: Emily Hobhouse a strâns bani, iar Fondul pentru Femeile şi Copiii din Africa de Sud trimite infirmiere şi profesoare în lagăre, dar şi alimente, medicamente şi ce mai trebuie.

Eu voi pleca săptămâna viitoare, de la Dunedin, cu nava Beauty of the Sea.

— Sper că nu este un vas transportator de trupe? întrebă Heather şi se servi din aperitivele pe care Violet tocmai le punea pe masă.

Lui Heather îi era foame, iar declaraţia Robertei nu o impresionase prea tare. Şi artista călătorise mult în anii tinereţii.

Roberta clătină din cap.

— Nu, este un vas absolut normal de pasageri. Nu suntem aşa multe. Doar două infirmiere şi cu mine. Mai vin câteva femei din Insula de Nord, dar cele mai multe vin din Anglia.

Violet clătină din cap, vizibil măcinată între mândria pentru fiica ei şi dezamăgirea de a fi pusă abia atunci la curent cu planurile acesteia.

— Şi de ce nu ai spus nimănui despre asta? întrebă ea severă, înţelege-mă, nu am nimic împotrivă. Ba dimpotrivă, dar noi...

— Noi am fi putut strânge donaţii, îşi dădu cu părerea reverendul. Donaţii în bani şi în obiecte, oamenii sunt totdeauna mai generoşi când cineva se angajează personal pentru o cauză.

Roberta îşi muşcă buza inferioară.

— Eu... m-am hotărât cam târziu...

Atamarie îşi dădu seama că fata minţea. Probabil că Roberta cocheta de câteva săptămâni, ori poate de câteva luni, cu ideea de a pleca în Africa de Sud. Iniţiativa domnişoarei Hobhouse fusese doar catalizatorul acestei idei.

Atamarie se năpusti asupra Robertei imediat după desert, când oaspeţii se răspândiră, luându-şi cu ei paharele de lichior, în vasta locuinţă a lui Sean şi Violet. Îşi trase prietena în camera acesteia, unde cu siguranţă nu aveau să fie deranjate.

— Recunoaşte că este vorba despre Kevin Drury! începu ea discuţia. Şi nu ai spus nimic, pentru ca eu să nu ţi-o scot din cap!

Între timp, Roberta se calmase şi tocmai discutase liniştită despre ce urma să facă în Kap. Însă acum, sângele îi reveni în obraji.

— Nu este adevărat! Este doar... condiţiile sunt cu adevărat îngrozitoare... aş vrea să ajut... şi să văd lumea...

Plecă privirea, în care nu era nici urmă de chef de aventuri.

Atamarie dădu ochii peste cap.

— Păi sigur, o ironiză ea. Eşti total înnebunită după lei şi rinoceri. Dintotdeauna ai vrut să călăreşti un elefant... Nu te mai strădui, Robbie! Nu eşti nici curajoasă, nici moartă după natură. Eşti doar îndrăgostită. Dar cum de poţi fi în continuare îndrăgostită de el?

Roberta o fulgeră cu privirea.

— Şi tu eşti îndrăgostită! De acel Richard. Cu toate că iar nu l-ai mai văzut de două luni...

Relaţia Atamariei cu Richard Pearse evoluase într-adevăr lent, dar nu despre asta voia tânăra să discute în acel moment.

— Este cu totul altceva! îşi informă ea prietena. Richard

este... mda... este lent. Dar Kevin... Doamne, Robbie, nici nu te-a băgat în seamă! Probabil că nici nu îşi mai aminteşte de tine. Şi, în plus. Africa de Sud este o ţară imensă! Tu vei lucra într-unul dintre acele lagăre, Kevin este medic militar. Cum vrei să îl găseşti?

Roberta îşi muşcă iarăşi buza. Aici era punctul slab al planului ei.

— Nu vreau să îl găsesc, zise ea încet. Vreau... vreau doar să fiu în apropierea lui. Şi, cine ştie...

Atamarie se lovi cu palma peste frunte:

— Acum iar ajungem la chestia cu darul zeilor, o ironiză ea.

Roberta ridică din umeri.

— Şi tu crezi în asta. Aşa că... de ce nu i-am ajuta şi noi puţin pe zei?

După o săptămână obositoare, Roberta plecă, în cele din urmă, ducând cu ea câteva geamantane imense. Reverendul reuşise să mobilizeze comunitatea la acţiune de donare şi cumpărase lapte praf şi medicamente, care ele singure umpluseră o ladă mare. Violet ţinu o cuvântare înflăcărată în faţa grupului local al Uniunii pentru Moderaţie a Femeilor Creştine, care, ca urmare, colectă haine, scutece şi jucării pentru copiii din lagăre. Sean se adresă clienţilor săi, iar Kathleen familiei Dunloe, care cunoştea pe toată lumea din Dunedin şi dispunea de cele mai bune relaţii. De la aceştia veniră mai ales donaţii în bani. Părerile celor mai mulţi neozeelandezi în privinţa trimiterii de ajutoare pentru buri erau împărţite. Noua Zeelandă încă sprijinea Anglia din tot sufletul în războiul contra burilor, iar vocile critice la adresa luptelor nu erau privite bine, ca şi până atunci, dar pentru femei şi copii se găsea cu uşurinţă sprijin – mai ales când o cetăţeană tânără şi simpatică a Dunedinului intervenea personal. Deci, Roberta fu nevoită să contribuie cu apeluri pentru

donaţii şi participări la dineuri de binefacere. Fata era complet epuizată în timp ce Atamarie o conducea la vas. Vaporul *Beauty ofthe Sea,* bine iluminat şi ospitalier, se afla pe apa albastră a golfului natural Dunedin. Şi Atamariei i-ar fi plăcut să plece.

— A ţine discursuri şi toate acestea nu îmi fac plăcere, spuse Roberta, referindu-se la ultima ei apariţie în public, cu o seară în urmă; Heather şi Chloe organizaseră o recepţie la galeria lor şi vânduseră două tablouri pentru într-ajutorarea familiilor bure. Asta mă consumă mai mult decât şase ore de predat la şcoală.

Atamarie oftă, apoi râse.

— Mai demult, voiam să fim prim-miniştri. Pentru asta ar fi trebuit să vorbeşti mult mai mult. Studiul acesta pentru a sta la catedră pur şi simplu ţi-a distrus deschiderea spre lume. La tine toţi merg ca la o înmormântare şi au voie să vorbească probabil numai după ce ridică mâna. Trebuie să redevii mai vocală!

Roberta roşi. Pentru ieşirile la scenă din comitetul pentru activităţi de binefacere, ea lepădase cu promptitudine uniforma de profesoară şi, de fapt, nu spusese decât câteva vorbe. Atamarie îi măsură mai mult decât critic ţinuta de călătorie.

— Kevin nici măcar nu te-ar observa dacă te-ar întâlni într-un lift, o necăji ea, dirijând în acelaşi timp, fără niciun efort, simultan, trei hamali care duceau donaţiile pe chei.

Muncitorii o priviră de parcă asta le-ar fi ţinut loc şi de bacşiş. Roberta îşi urmărea prietena cu invidie. Atamarie ar fi ridicat vocea în faţa a sute de auditori fără nicio urmă de inhibiţie, dar bărbatul pe care ea îl iubea nici nu ar fi observat-o. Robertei i se făcu ruşine pentru că ultimul gând îi venise ca o consolare.

— În orice caz, pleci în Africa! adăugă Atamarie. Pariem că africanii nu sunt la fel de ţepeni ca membrii Bisericii

Scoţiene? Eu îi văd mai degrabă pe negri ca pe nişte maori. Cu siguranţă că le place îmbrăcămintea multicoloră, şi râd şi dansează cu plăcere!

Atamarie lăsă vântul să îi infoaie părul blond. Fiind în vacanţă, nu văzuse nicio necesitate de a şi-l strânge. În rochia ei de vară, în roşu şi verde, arăta ca o floare multicoloră.

Roberta clătină din cap:

— Atami, la ce am auzit eu despre aceşti buri... în comparaţie cu ei, Biserica Scoţiei este ca o asociaţie de saltimbanci! Iar cu negrii nu voi avea nicio treabă. Domnişoara Hobhouse vorbeşte doar despre albi aflaţi în lagăre...

Tinerele ajunseră la pasarela care ducea la bordul vasului şi priviră cum era urcat bagajul la bord. Roberta ar fi vrut să se întâlnească şi cu Sean şi Violet – cei doi aduceau şi alte donaţii din oraş şi o asiguraseră că aveau să sosească la timp pentru a-şi lua rămas-bun de la fiica lor.

Atamarie se miră. Nu ştia prea multe despre războiul cu burii, remarcile critice ale reverendului şi ale lui Violet îi intraseră pe o ureche şi îi ieşiseră pe cealaltă, iar la Colegiul Canterbury, interesul îl reprezenta, cel mult, modul de funcţionare al armelor folosite. Termenul „Africa” îi trezea Atamariei imagini ale unor animale sălbatice şi ale unor oameni negri. Trebuie că erau şi de unii, şi de alţii! Atamarie îşi amintea doar vag că războiul trebuia purtat măcar la nivel declarativ, pentru a li se asigura acestora o viaţă mai bună.

— Şi unde se află toţi negrii? întrebă ea în cele din urmă. Servitorii sau sclavii albilor? Nu locuiau şi ei la fermele care au fost incendiate? Au fugit? Dar nu are importanţă, ai să îmi scrii tu. Te rog, însă, nu trimite nişte scrisori care nu spun nimic! Povesteşte-mi totul! Iar eu fireşte că îţi voi

ţine pumnii să îl găseşti pe Kevin. Ca să înţelegi că...

Roberta ridică mâna, pentru a opri energic recapitularea rezervelor Atamariei.

— Poate că te ocupi mai întâi de iubirea ta, spuse ea sec. Pot fi lucruri pe care nu le recunoşti. Poate că nu mă place Kevin, dar nici nu poate... pentru că... el este plecat departe, a trecut mult de atunci, iar Juliet...

Roberta se încurcă. Atamarie duse mâna la frunte şi oftă teatral. Roberta înghiţi în sec şi începu să se joace cu căluţul din stofă pe care îl purta mereu cu sine, încă de când Kevin îl câştigase pentru ea.

— Dar Richard al tău, continuă ea foarte serioasă, trăieşte la nici două sute de kilometri de Christchurch. Şi te-a şi remarcat. Tu spui că ai discutat cu el ore întregi, că v-aţi ţinut de mână şi că v-aţi sărutat. Dacă el nu te vizitează, apoi...

Atamarie dădu să riposteze, dar cele două tinere văzură îndreptându-se spre ele maşina în care se aflau Violet şi Sean şi întrerupseră discuţia. Fără îndoială că părinţii Robertei ar fi considerat-o nebună pe fiica lor dacă ar fi ştiut, chiar şi într-o mică măsură, ceva despre problema ei cu Kevin...

Sean descărcă o altă ladă plină cu donaţii, iar Roberta îşi luă în lacrimi rămas-bun de la mama ei. Apoi îşi îmbrăţişă tatăl vitreg, iar în final se îmbrăţişă cu Atamarie.

— Am să îţi scriu neapărat, Atamie! în fiecare zi! o asigură ea. Şi nu fi supărată...

Atamarie râse şi o strânse la piept pe prietena ei.

— Să scrii zilnic ar fi puţin cam obositor, spuse ea. Scrie-mi săptămânal şi este suficient. Şi fireşte că nu sunt supărată. Este aşa cum zici tu. Trebuie să se întâmple ceva în chestiunea dintre Richard şi mine...

Atamarie deja plănuia călătoria la Timaru, în timp ce privea nava care pleca şi pe Roberta, care făcea semne cu

mâna.

Prietena ei avea perfectă dreptate. Între ea şi Richard erau mai puţin de două sute de kilometri. Iar ea era cel puţin la fel de curajoasă ca Roberta. Dacă prietena ei îl urma pe Kevin în Africa de Sud, putea şi Atamarie să nesocotească rigorile sociale şi să îl viziteze pe Richard. Avea să îi vadă ferma, iar dacă ei doi urmau să rămână singuri, putea afla dacă el încă o mai iubea.

CAPITOLUL 5

— Domnişoară VanStout, Doortje, eu pot doar să vă asigur, încă o dată, cât de mult regret faptele... Oh, cerule, nici măcar nu au fost compatrioţii mei!

Kevin se şterse cu palma pe frunte. De zile întregi încerca să discute cu Doortje VanStout, dar aceasta nici măcar nu îşi întorcea privirea spre el.

— În orice caz, continuă el, regret profund tot ce vi s-a făcut dumneavoastră şi surorii dumneavoastră...

Reacţia Johannei VanStout la orice tentativă de conversaţie era şi mai frustrantă. Fata părea că nici nu aude vorbele medicului.

— ...noi am raporta cazul dumneavoastră, dar pentru asta trebuie să daţi o declaraţie. Descrieţi oamenii, daţi nume şi grade, tot ce aţi reţinut. Vă rog să vorbiţi cu noi, domnişoară VanStout!

Kevin înghiţi în sec.

— Doortje, vorbiţi cu mine!

Doortje VanStout nu îi dădu nicio atenţie. Îşi strângea încet lucrurile personale. Doctorul Greenway dispusese eliberarea ei din spitalul lagărului. Şi Johanna putea pleca, dar se comporta ca o somnambulă.

— Eu cred că este mai bine ca ambele să rămână

împreună, în familie, decât să lâncezească aici, opină medicul. Li s-ar putea atribui un cort separat.

Era doar o formă de resemnare. Greenway ştia la fel de bine precum Kevin care era situaţia în lagăr. Karenstad era supraaglomerat.

Kevin avu nevoie de mai multe ore pentru a descoperi unde erau cazaţi oarba Mevrouw VanStout şi fiii ei mici. Nu era îngrozit de faptul că nu existau planuri de repartiţii; nimeni nu ştia cu exactitate câte familii şi câte persoane singure trăiau în Karenstad, şi nici unde putea fi găsită fiecare familie. Se înregistra doar numărul de morţi, un număr înspăimântător de mare. De fapt, în lagăr, tot ce avea legătură cu moartea era foarte bine organizat. Existau un gropar, un dulgher, care confecţiona coşciuge primitive, şi un fotograf, care făcea portrete copiilor morţi. Taţii le puteau vedea după încheierea războiului – astfel, unele fotografii deja ajunseseră în mâinile comandourilor burilor care încă luptau... Lordul Kitchener trebuia să fie lipsit de suflet ori pur şi simplu prost dacă îşi imagina că, astfel, oamenii puteau fi siliţi să capituleze. Dimpotrivă, situaţia din lagăre le aţâţa şi mai mult ura.

Acum, Kevin conducea tăcutele surori VanStout pe potecile noroioase dintre rândurile de corturi rotunde, ce odată fuseseră albe. Fiecare cort era prevăzut pentru cincisprezece persoane, de fapt soldaţi, care doar ar fi dormit aici. Nu fuseseră concepute pentru familii care găteau şi care trebuiau să rămână în interior şi peste zi. Cu toate acestea, administraţia lagărului pretindea o ocupare completă a corturilor, ceea ce însemna cazarea în comun a mai multor familii. Cel puţin două, de cele mai multe ori trei femei cu copiii lor ori cu bătrânii pe care îi aveau în îngrijire, împărţeau cortul cu stoicism. Odată cu trecerea timpului, mai mereu apăreau tensiuni, care se descărcau în dispute severe. Cât vremea era suportabilă, oamenii se

duceau afară, iar bucătăriile provizorii erau situate în afara corturilor.

— Ne-am dorit să oferim o aprovizionare colectivă, i se adresă stânjenit Kevin lui Doortje, dar oamenii nu au acceptat, cineva le-a spus că englezii amestecă sticlă pisată în fiertura de ovăz, ca să le omoare copiii.

Doortje îi aruncă o privire scârbită.

— Mai era nevoie şi de asta? întrebă ea supărată şi arătă către o mamă îndurerată, al cărei copil decedat tocmai era scos dintr-un cort în care roiau muştele.

Acestea erau primele cuvinte spuse de Doortje după reîntâlnirea din spital, dar Kevin nu se putea bucura de ele. Copilul murise de tifos; mama sa refuzase internarea în spital. Şi astfel apăruse un alt cort pe care boala punea stăpânire – ori din care muştele o răspândeau mai departe. Focarul reprezentat de insecte era de asemenea o problemă pe care Kevin nu o putea controla. Muştele erau ademenite de vesela nespălată şi de trupurile murdare, lucru care ar fi putut fi evitat punând la dispoziţia femeilor suficientă apă. Însă apa potabilă era puţină, iar apa pentru spălat trebuia adusă de la râu, care era la distanţă mare, iar femeile erau deseori prea slăbite. Săpunul şi produsele de curăţat erau aproape inexistente, însuşi Lindsey reclamase asta în repetate rânduri, dar fără nicio reacţie. Igiena în lagăr era la pământ; femeile nu puteau să o asigure nici pentru ele, nici pentru copiii lor, nici pentru îmbrăcăminte. Hainele erau uzate, fiind purtate săptămâni la rând, zi şi noapte. Kevin auzise că, în Karenstad, nimeni nu îşi schimba hainele înainte de culcare.

— Oamenii dorm pe jos, spuse Cornelis, la fel de oripilat ca şi Kevin, după ce vizitară un loc de cazare. Cei mai mulţi nu au nici măcar o pătură. Dacă se schimbă, li se face frig – ca să nu mai vorbim despre ruşinea de a o face

în faţa celorlalţi din cort...

Kevin solicită pături şi foi de cort, pentru a compartimenta corturile, şi pentru a asigura fiecărei familii un minim de intimitate. Vincent îl ajută cu mai multe pături pentru cai, şi îl sfătui să nu le spele înainte de a le distribui.

— Puricilor nu le place sudoarea cailor, spuse el. Asta poate reprezenta un mic ajutor contra tuturor insectelor.

Kevin nu adera la această convingere. Constatase îngrozit că nou-veniţii în lagăr erau plini de purici şi de păduchi, şi nu ştia dacă insectele ieşeau din crăpăturile lemnului căruţelor sau din păturile cu care acestea erau căptuşite. Poate că burii duceau dăunătorii şi în veld. În orice caz, ordonă să fie temeinic curăţate căruţele, dar răul se petrecuse deja: Karenstad colcăia de infectele insecte.

— Aveam praf contra puricilor, îi spuse Kevin lui Cornelis, în cantităţi mari. Însă se pare că nimeni nu a ştiut cum se întrebuinţează corect. Dr. Greenway l-a ţinut sub cheie, după ce două femei l-au amestecat în mâncarea copiilor... Nu îi înţeleg pe aceşti oameni... Trăiesc în aceeaşi lume ca noi, ştiu să scrie şi să citească, doar că...

— Ei refuză această lume, zise scurt Cornelis.

Tânărul era mai şocat decât Kevin de situaţia din lagăre, şi fireşte că era afectat şi sufleteşte. Îşi controlase până atunci patriotismul, reuşind să îl păstreze în limite rezonabile, dar acum izbucnise în el ura faţă de britanici.

— Un bur învaţă să citească şi să scrie pentru a putea citi Biblia, îşi lucrează pământul aşa cum făceau înaintaşii lui. Pământul îl hrăneşte, soţia menţine curăţenia casei şi are grijă de sănătatea copiilor, cu mijloace moştenite de la mama ei. Dacă totuşi cineva moare, aşa a fost voia lui Dumnezeu. Numai că aici...

Kevin îi mai tăie elanul.

— Ce se petrece aici, cu siguranţă că nu este cu voinţa lui Dumnezeu, în asta suntem de acord. Dar poate că veţi reuşi să explicaţi femeilor cum se dozează şi cum se utilizează praful contra puricilor. Nu ştiu dacă pentru asta veţi găsi un verset biblic...

Cornelis zâmbi:

— „Dar în ziua aceea voi osebi ţinutul Goşen, în care se află poporul Meu, prin aceea că acolo nu vor fi deloc tăuni, pentru ca tu să ştii că Eu, Domnul, Eu sunt Domnul întregului pământ.” Cartea lui Moise.

Kevin dădu din cap.

— Minunat, mă gândeam eu că trebuie să fie vorba despre o treabă dumnezeiască. Aşa că apucaţi-vă de treabă!

Cornelis plecă spre spital, în timp ce Kevin respiră uşurat. Hotărârea de a-l lua cu el pe Cornelis Pienaar fusese una înţeleaptă. Tânărul se adapta mai bine decât sperase Kevin. Nu avusese nevoie de multe explicaţii cu privire la pericolul din lagăr. În definitiv, Cornelis îşi cunoştea concetăţenii. Exagera conştient şchiopătatul şi lăsa impresia că şi braţul drept era inutilizabil. Pe front nu mai putea fi trimis, iar faptul că el căzuse în mâinile britanicilor, rănit şi inconştient – cum susţinea el –, scuza şi faptul că supravieţuise ultimei lupte. De fapt, Cornelis fusese chiar cam dădăcit – cel puţin, până când Kevin o depistase pe Bentje VanStout. Mama lui Doortje îl suspecta că exista o altă rană. Îl bănuia de fraternizare cu inamicul. Însăşi Doortje refuza să îşi mai vadă vărul. Kevin presupunea că fetei îi era ruşine, iar furia lui faţă de Doortje şi de Johanna Peiniger creştea.

— Aproape am ajuns acolo, se adresă el femeilor. Mama voastră se află într-un cort de lângă râu, dar nu trebuie să vă stabiliţi acolo pe timp îndelungat, noi vă vom muta. Karenspruit se revarsă la fiecare ploaie, şi apoi...

— Vom rămâne aici până când bărbaţii noştri vor veni şi ne vor elibera, spuse calmă Doortje, care părea că îşi revenea treptat. Situaţia din tabără îi adusese la viaţă atitudinea cârcotaşă.

Pe Kevin îl atinseră însă în adâncul sufletului vorbele ei. Era evident că fata nu ştia nimic despre moartea tatălui ei şi a lui Martinus DeGroot.

— Unde este mama mea acum? întrebă ea.

Kevin o găsi pe Bentje VanStout în faţa cortului ei, înconjurată de câţiva copii.

— Iar voi să nu credeţi că toţi copiii se ascundeau şi că îşi vârau capul sub pătură! Nu, ei umblau cuminţi în lagăr, aducând taţilor lor apă şi mâncare, pentru ca aceştia să se întărească pentru luptă, iar când negroteii atacau, copiii le încărcau taţilor armele...

Kevin îşi şterse fruntea. Ochii orbi ai lui Bentje VanStout priveau în gol, dar păreau să strălucească de mândrie şi fervoare în timp ce povestea copiilor episodul cu marele convoi, care le aţâţa şi mai mult ura. Ochii multor copii sclipeau febril. Şi cel mai mic fiu al lui Bentje, pe care îl strângea în braţe, nu părea tocmai sănătos.

— Mamă!

Kevin întoarse privirea când Doortje şi Johanna îşi salutară mama. Totuşi, nu îi scăpă faptul că Johanna se ferea să o privească pe Bentje, tot aşa cum procedase până acum cu doctorii. Părea că în sufletul fetei se rupsese ceva. Kevin oftă.

— Doortje... spuse el cu blândeţe înainte de plecare.

Mai bine ar fi tăcut. Privirea lui Doortje devenise amarnic de furioasă după ce văzuse adăpostul primitiv al mamei şi fraţilor ei, unde acum ar fi trebuit să se instaleze şi ea cu Johanna. Kevin ar fi încercat să îi explice situaţia, dar cum ar fi trebuit să procedeze? îi era o ruşine imensă, dar nutrea şi o dragoste disperată faţă de tânăra care, în ciuda

tuturor suferinţelor, încă îşi ţinea capul sus.

— Doortje, dacă Johanna continuă aşa... va trebui să o aduceţi din nou la spital. Ceva nu este în regulă... poate că va trebui consultată mai amănunţit... alte medicamente...

Kevin chiar nu ştia ce se mai putea face în acest caz, dar Johanna avea nevoie cel puţin de supraveghere permanentă. Nu mai făcea nimic de una singură, iar în primele zile de spitalizare fusese hrănită de alţii. Între timp, dacă i se punea în mână un castron şi o lingură, o mai răsucea prin supă, apoi lăsa lingura pe masă.

— Ea are tot ce îi trebuie, decise sec Doortje. Doar nu asta se spune despre acest lagăr? Că o ducem mai bine decât în fermele noastre? îngrijirea este extraordinară, ne simţim bine...

Kevin întoarse capul, fără a mai scoate o vorbă.

În zilele următoare, Kevin nu mai auzi nimic despre familia VanStout – şi îşi învinse dorinţa de a afla ce mai era cu Doortje. De altfel, era şi destul de ocupat, şi devenea tot mai pesimist. Orice ar fi încercat să facă pentru a îmbunătăţi situaţia din lagăr, eşua, fie din cauza punctelor de aprovizionare, fie a reglementărilor sau a prizonierelor, complet lipsite de voinţa de a coopera cât de puţin. Kevin se plânse de raţiile de mâncare, pe care le aprecia ca fiind total insuficiente. Nu se distribuiau grăsimi, carnea era de fapt un amestec de tendoane şi de oase. Cu ea s-ar fi putut prepara supe, dar din păcate lipseau legumele, se livrau cantităţi reduse de orez sau cartofi, de multe ori doar făină, din care se puteau face numai lipii. Nu exista lapte pentru copii, cel mult se distribuia lapte condensat subţiat cu apă, când exista suficientă apă potabilă. În această privinţă, Kevin avu o reuşită – din nou cu ajutorul medicului veterinar, Vincent, şi al câtorva cavalerişti. Mai sus de tabăra militară existau izvoare şi pâraie cu apă curată, care, spre deosebire de râul cu apă nămoloasă,

ofereau apă potabilă. Aceasta era adusă cu sacale trase de cai, iar Vincent repartiza lagărului cu femei în fiecare zi câteva dintre acestea. Apa trebuia apoi cărată de către fiecare familie – ceea ce nu era posibil, multe femei zăcând bolnave în corturi. O jumătate de zi, Cornelis ducea găleţi familiilor aflate la ananghie, dar în lagăr trăiau o mie cinci sute de oameni. Era exclus să poată fi toţi aprovizionaţi.

Alte încercări i-au eşuat. Căutările de voluntari pentru spital, de exemplu. Fie că era vorba despre încăpăţânare, de teama de contaminare sau de neîncredere faţă de medicina modernă, nu s-a prezentat nicio femeie şi a crescut numărul bolnavilor. Cornelis abia dacă mai reuşea, din când în când, să convingă câte o femeie să solicite un consult medicului, pentru sine ori pentru copii. Oricum, medicul era suprasolicitat, având patruzeci de pacienţi. În cele din urmă, medicul garnizoanei l-a ajutat, trimiţând câţiva infirmieri – trei indieni cu experienţă, voluntari, care lucrau cu rândul în lagăr. Dar mare lucru nu puteau face. Cele mai multe dintre femei reacţionau isteric dacă bărbaţii – pe deasupra, de culoare – încercau să le atingă.

— De fapt, unde sunt negrii? întrebă Kevin într-o seară.

După vizită, îl invitase la el acasă pe dr. Greenway. Amândoi doctorii căzuseră epuizaţi şi descurajaţi în fotoliile fostei camere de zi a lui Lindsey, odată luxoasă, dar acum cu un aspect neîngrijit. Kevin nu mai putea să facă şi curăţenie. Rezervele de whisky păreau inepuizabile. Îşi aminti de relatările mamei lui privitoare la călătoria de la Londra până în Australia – medicul vasului ceruse ca bărbaţii cu febră să fie fricţionaţi cu gin.

— Adică toţi servitorii acestora, care făceau parte din gospodăriile lor. Din câte ştiu eu, nu mai există triburi la care ei să se întoarcă. Şi între servitori existau şi femei...

Greenway sorbi zdravăn din pahar.

— Nu v-a spus nimeni? Negrii au un lagăr propriu, situat la câţiva kilometri în susul râului. Lagăr subordonat tot dumneavoastră.

— Poftim? întrebă îngrozit Kevin. Şi îmi spuneţi abia acum?

Greenway ridică mâinile în semn de scuză.

— Credeam că v-a spus Lindsey. Ori conducerea...

— Şi dumneavoastră nu v-aţi mirat că eu nu mă ocup de el?

Kevin îşi goli paharul dintr-o înghiţitură şi îl reumplu cu whisky. Greenway ridică din umeri:

— Nici Lindsey nu s-a ocupat de el. Cred că a fost acolo o singură dată. Iar eu, Doamne, doar ştiţi cât am de lucru aici...

Kevin clătină din cap şi încercă să rămână calm.

— Care este situaţia acolo? întrebă el răguşit.

Greenway înghiţi în sec:

— În unele privinţe, e mai bună, în altele, mai proastă decât aici... este... altfel.

— În ce măsură altfel? vru să afle Kevin.

— Negrilor nu li se distribuie hrană. Trebuie să muncească pentru ea, sau li se permite să muncească, după cum veţi vedea. Dacă familia are pe cineva care o poate hrăni, dacă femeile cultivă legume, atunci se descurcă bine. Acolo sunt mai mulţi bărbaţi, mulţi veniţi de bunăvoie, nu siliţi, ca burii. Mulţi cooperează unii cu ceilalţi. În apropierea negrilor, comandourile burilor nu au nicio şansă, de aceea se stabilesc de-a lungul căilor ferate. Este prost pentru familiile compuse doar din femei şi copii. În special în taberele în care sunt cazaţi oameni din triburi diferite. Nu se suportă unii pe ceilalţi şi, oricum, nu au de dat nimic unul altuia. Deci, familiile suferă de foame – rata mortalităţii în tabăra negrilor este mai mare decât în tabăra albilor.

— Ceea ce cu siguranţă că se datorează şi lipsei de asistenţă medicală, remarcă Kevin. Mâine-dimineaţă plec călare în susul râului. Trebuie să văd ce este acolo.

— Doctore Drury...

Când auziră vocea lui Cornelis, Kevin şi Greenway se întoarseră, în lagăr se lăsase noaptea de mult şi, conform regulilor, se dăduse stingerea. În definitiv, existau oricum doar câteva lămpi cu gaz şi aproape nicio lumânare.

— Iertaţi-mi intervenţia, v-am strigat, dar nu m-aţi auzit.

Kevin clătină indulgent din cap. Un bătut în uşă sau un strigăt uşor nu se auzea până în camera de zi.

— Despre ce este vorba?

Cornelis lăsă privirea în podea.

— Voiam să vă rog să ne puneţi la dispoziţie o lanternă de buzunar. Trebuie... să scotocim lagărul, a dispărut o fată.

Kevin sări în picioare, dar Greenway se frecă doar cu mâna pe frunte.

— Dacă se află în lagăr, tinere, o găsiţi şi mâine. Eu ştiu, femeile nu vor să se ştie asta, dar există... există printre ele şi femei foarte... hm... creştin educate... care, pentru mâncare sau săpun...

Cornelis ridică privirea, care devenise dură:

— ...se prostituează, vreţi să spuneţi? întrebă el supărat. Se poate, domnule. Dar nu în acest caz. Fata este Johanna VanStout.

Kevin simţi că ameţeşte. Fir-ar să fie! Bănuise el ceva! Ar fi trebuit să reţină fata în spital!

Resemnat, întinse mâna după haină.

— Vin cu dumneata. Iar dumneavoastră, dr. Greenway, alarmaţi paznicii, să organizeze grupe de căutare. Eu am să sun în localitate, poate că voi da de prietenul meu.

Legătura telefonică era o noutate folosită rar de oamenii din lagăr, dar nu costa nimic şi îi facilita lui Kevin

comunicarea cu autorităţile militare şi cu depozitele de alimente din localitate. Astfel, îl găsea mai mereu pe Vincent, care făcea de serviciu pentru cazurile urgente.

— În mod sigur dr. Taylor poate implica şi alţi oameni. Însă cred că nu va dura mult căutarea în lagăr. Să mergem... să mergem la râu.

Cadavrul Johannei VanStout a fost aruncat de ape la mal a doua zi şi a fost descoperit de un soldat aflat în patrulare. Corpul nu prezenta urme de violenţă, ceea ce nu o împiedica pe Bentje VanStout să acuze de crimă personalul de pază al lagărului.

— A aruncat-o în apă unul dintre blestemaţii soldaţi britanici! Cu siguranţă că a aruncat-o unul dintre ei! Noi suntem creştini credincioşi... Fiica mea niciodată nu ar fi...

Bentje plângea în hohote şi ţipa, dar părea afectată mai mult de această suspiciune decât de faptul că fata s-ar fi sinucis.

— Dar asta este exclus, Mewrouw VanStout. Pe aici, malurile sunt line, nimeni nu poate fi aruncat.

Kevin i se adresa fără rost femeii, care, înconjurată de ceilalţi din cort, îşi striga durerea. În cele din urmă, el i se adresă lui Doortje:

— Domnişoară VanStout, nu i-aţi putea dumneavoastră explica mamei? Este o tragedie, ştiu, dar Johanna nu a fost ucisă... nu a fost o crimă, ea...

Doortje întoarse spre el un chip alb ca zăpada, dar fără nicio urmă de lacrimi:

— Johanna a fost prea slabă pentru a suporta ruşinea. Pentru asta, Dumnezeu o poate ierta. Dar dacă el îl iartă pe cel care a omorât-o... nu azi-noapte, dr. Drury... mama... ci în acea noapte, în veld... Dacă îl iartă, atunci...

Tânăra strânse pumnii. Kevin se forţă să se liniştească, şi nu îşi dori altceva decât să o îmbrăţişeze pe Doortje VanStout.

— El nu va ajunge atât de repede în faţa Dumnezeului său, spuse el în cele din urmă, oricât de greu i se păru. Doar dacă sunteţi pregătită să depuneţi mărturie împotriva lui... atunci, va fi spânzurat.

Doortje îşi muşcă buzele. Şi tăcu.

CAPITOLUL 6

În sufletul ei, Atamarie era convinsă că Richard Pearse încă o mai iubea, dar trebuia să accepte că dovezile în acest sens cam lăsau de dorit. De când Richard părăsise universitatea, după excursia din toamna anului anterior, ea îl mai văzuse doar o dată. El avusese ceva de cumpărat în Christchurch, şi cu această ocazie îl vizitase pe profesorul Dobbins – şi oficiul pentru patente! Atamarie se bucurase enorm pentru el când profesorul, solicitându-i să păstreze confidenţialitatea, îi destăinuise că Richard reuşise, în sfârşit. Patentul solicitat de el se referea la o bicicletă – un model deosebit de uşor, având cadrul din bambus, cu schimbător de viteze şi frână pe roţile din spate.

Dobbins îi relată Atamariei că Richard venise să îl vadă.

— Nu v-a scris despre asta? o întrebă mirat profesorul când ea îşi manifestă entuziasmul. Că doar corespondaţi, sau... sau am înţeles eu greşit?

Atamarie se grăbi să îl asigure pe Dobbins că Richard îi scria în mod regulat – cu toate că acesta abia dacă îi mai scrisese în ultimele luni. După excursia la muntele Taranaki, schimbaseră doar două scrisori, cele primite de la Richard fiind foarte sumare. După aceea începuseră lucrările de recoltare, şi poate că el avusese şi foarte puţin timp, şi foarte puţine de povestit. El ştia că ea nu era interesată de lucrările de la fermă şi de aceea nu scrisese

despre ele. Totuşi, Atamarie se temea că el o uitase. Asta până când primise o scrisoare aproape euforică, în care Richard îşi arăta încântarea pentru noul lui atelier. Îl amenajase în hambarul lui, iar acum era concentrat exclusiv asupra studiului noilor tehnici. Atamarie răspunsese cu amabilitate – şi de atunci nu se mai putuse plânge de lipsa scrisorilor. Richard zugrăvea detaliat planurile lui pentru bicicletă şi îi relata cu acribie fiecare încercare, fiecare progres şi fiecare pas înapoi. Atamarie comenta competent şi propunea îmbunătăţiri. Pompa integrată de aer pentru cauciucurile roţii uşoare fusese iniţiativa ei.

— Presupun că a vrut să mă surprindă, zise ea în cele din urmă.

Atamarie evită privirea cercetătoare a lui Dobbins. Profesorul îşi duse mâna la obraz, un gest pe care îl făcea de fiecare dată când se simţea nesigur. Voia să spună ceva? Dezaproba legătura Atamariei cu Richard? Dar Colegiul Canterbury nu era un seminar pentru profesori! Iar la Taranaki, Dobbins păruse mai curând să încuviinţeze legătura cu Richard.

— Şi... astăzi trece pe aici?

Atamarie ştia că, punând această întrebare, se dădea de gol, dar dacă Richard era în Christchurch, voia şi ea să îl vadă! Era suficient de rău că pe ea nu o anunţase.

Dobbins încuviinţă.

— Sigur, domnişoară Turei, zise el cam fără tragere de inimă. Eu i-am spus... ăă... el vrea... vă va lua după aceea. Să sărbătorească puţin cu dumneavoastră.

Atamarie radia şi, într-adevăr, Richard o aştepta la intrarea în clădirea facultăţii. O întâmpină sărutând-o pe obraz, dar în public asta era cu siguranţă mai bine. El se bucură vizibil de revedere, o invită la masă şi, după două sticle de vin, o apucă din nou de mână când o conduse

acasă. Brevetul obţinut pentru bicicletă nu prea îl mai interesa. În schimb, toată seara vorbi despre noul lui proiect ambiţios: un avion.

— Nu un planor, Atamarie, ci un avion cu elice. Trebuie...

— Trebuie să zboare fără vânt! râse Atamarie. Eu am spus asta mereu. Monoplan ori biplan?

Mai discutară despre avantaje şi dezavantaje în timp ce se îndreptau spre locuinţa Atamariei. Tânăra era extrem de fericită; sau, în orice caz, aproape extrem de fericită. Alte perechi cu care se întâlniseră se ţineau drăgăstos de mână. Bărbaţii le luau pe fete de după umeri, iar ele se lipeau de ei. Atamarie se apropie de Richard, care înţelese imediat şi o strânse lângă el în timp ce vorbea despre energia de antrenare şi dimensiunile elicei.

— Douăzeci şi cinci de cai-putere. Mă gândesc la douăzeci şi cinci de cai-putere. Crezi că este destul? Sau este exagerat? Nu că aparatul ar deveni necontrolabil...

Richard se opri, neajutorat, în faţa casei Atamariei. Aceasta îşi petrecu braţele după gâtul lui.

— Puţină pierdere a controlului nu ar fi chiar aşa de rea, spuse ea, privindu-l în faţă, şi întredeschise buzele.

Richard Pearse şovăi scurt, apoi o sărută. Apoi Atamarie urcă treptele în paşi de dans. El o iubea! Sigur o iubea! Şi era foarte drăguţ din partea lui să nu o ducă la hotel. Ar fi atras atenţia la mica pensiune familială! Ar fi fost penibil să fie surprinsă în timp ce se strecura înăuntru.

Totuşi... la asta era mai bine să nu se gândească! Atamarie îşi controlă spiritul ei foarte inventiv în orice situaţie. Nu voia să accepte că Richard poate că avea motive să nu o invite în noaptea aceea la el.

Dar acum, că universitatea se închisese peste vară, era de ajuns. Atamarie era hotărâtă să îşi viziteze prietenul. De la Christchurch până la Timaru se putea merge cu

trenul, iar de la Timaru avea să se descurce ea cumva. De la gară până la ferma lui Richard din Temuka erau vreo douăzeci de kilometri. Găsea cu siguranţă un mijloc de transport. Fireşte că Richard ar fi putut să o ia – Atamarie se gândi să îi scrie. Dar era posibil ca el să găsească un pretext, de genul celui cu însoţitoarea. Se părea că Richard locuia de unul singur la fermă, deci Atamarie s-ar fi compromis dacă l-ar fi vizitat, mai ales dacă rămânea peste noapte. Tinerei, asta îi era absolut indiferent – în privinţa sexualităţii, se considera o maori, şi doar morala *pakeha* o reţinea să nu fie provocatoare. Prin urmare, la Christchurch era reţinută în public, dar la o fermă izolată din districtul Waitohi putea face orice dorea. Atamarie se bucura să fie doar ea şi el – şi era convinsă că Richard avea să vadă lucrurile la fel după ce trecea peste inhibiţiile sale. De data aceasta, nimeni nu avea să fie deranjat dacă ei, în sfârşit, îşi trăiau iubirea!

Aşadar, Atamarie urcă la Christchurch în trenul pentru Dunedin. Timaru se afla pe acest traseu, iar de acolo se putea duce ulterior mai departe, la bunicii ei. Era o zi neobişnuit de senină, iar piscurile acoperite de zăpezi al Alpilor sudici păreau atât de apropiate, încât părea că le poate atinge. Atamarie nu îşi făcea iluzii, între calea ferată şi munţi se întindeau kilometri şi kilometri de păşuni: întinderile Canterbury Plains. Vara, iarba Tussock creştea până la genunchi, iar vântul o vălurea precum o mare verde-maronie. Atamarie se gândea la călătoria făcută cu trenul, împreună cu Richard, şi la construcţiile de poduri din Insula de Nord. Şinele pentru sectorul de sud se aplicaseră mai uşor, de aceea calea ferată se număra printre cele mai vechi din Noua Zeelandă.

Atamarie ajunse la Timaru după-amiaza târziu. Era tensionată, pentru că nu mai fusese niciodată acolo. Auzise că zona era deluroasă, ceea ce era ceva neobişnuit

în platoul Plains. Pe când făceau măsurători pe Taranaki, Richard îi spusese că localitatea lui natală era situată pe un câmp de lavă. Când ploua, acesta strălucea albăstrui, fapt care conferea oraşului un aer ireal. Multe dintre case erau construite din piatră albastră de lazurit. În acea zi, însă, apăruse soarele, iar orăşelul părea unul obişnuit, familiar, ca multe alte localităţi din Insula de Sud. Atamarie o luă agale prin port, apoi prin localitate. Avu fericita idee de a se interesa, într-un magazin mixt, de o posibilitate de a se deplasa spre Temuka, în apropiere de care se afla ferma lui Richard. Vânzătoarea, o femeie rotunjoară şi amabilă, aruncă o privire surprinsă asupra rucsacului ei, apoi îi răspunse zâmbind:

— Păi, fată, aveţi noroc. Vedeţi căruţa de peste drum? Este a unui vecin al lui Pearse. Vă poate lua cu el. Numele său este Toby Peterson – mai staţi puţin aici şi îl vom întreba dacă vrea să plătiţi.

Toby Peterson, un bărbat înalt şi slab, purtând îmbrăcămintea uzată tipică fermierilor, tocmai încărca în căruţă nişte saci cu furaje. Atamarie spera să fie lăsată să stea pe capra căruţei. Purta un taior de călătorie elegant şi nu i-ar fi stat bine pe sacii prăfuiţi. Dar mai întâi trebuia să dea un răspuns curioasei soţii a negustorului. Fireşte că aceasta îl cunoştea pe Pearse şi ardea de dorinţa de a afla ceva despre această fată frumoasă, care îl vizita singură şi care avea cu ea un bagaj atât de neconvenţional.

— Dar dumneavoastră nu sunteţi din familie, începu ea interogatoriul, mascat ca o formă prietenoasă de comunicare. Copiii lui Pearse sunt mulţi, dar niciunul nu are un păr atât de blond ca al dumneavoastră.

Atamarie cântări opţiunea de a se da drept o verişoară, dar ce trebuia să însemne asta? Şi verii şi verişoarele se compromit dacă petrec noaptea împreună. Aşa că tânăra clătină din cap şi povesti adevărul despre cum îl

cunoscuse pe Richard.

— Eu studiez ingineria. Ca Richard.

Spre surprinderea Atamariei, nu urmă niciun comentariu pe marginea studiilor atât de neobişnuite pentru o fată. În loc de asta, femeia începu să vorbească despre Richard.

— Da, da... acest Dicky Pearse a avut mereu idei în cap... noi cunoaştem bine familia Pearse, Sarah Pearse a lucrat aici. Iar Digory are acea gospodărie din Trewarlet, o proprietate mare pe câmpia Waitohi, foarte mănoasă... mda... venea aici să facă unele cumpărături şi... — ea chicoti şi continuă – ... şi o trăgea, iar acum au nouă copii! Aşa este viaţa.

Atamarie dădu din cap, cu toate că nu găsea chiar atât de neobişnuit ca un fermier şi o vânzătoare să se cunoască într-un magazin mixt. În ţinuturile rurale ale Insulei de Sud era, ca şi până atunci, lipsă de femei, iar în urmă cu douăzeci de ani trebuie că lucrurile stătuseră şi mai rău. Tânăra Sarah îşi putuse fără îndoială alege soţul, şi se decisese pentru un fermier care avea mai multe hectare de păşuni decât ceilalţi. Oricum, povestea soţiei negustorului diferea puţin de ce povestise Richard. Conform relatărilor acestuia, ferma ar fi fost una de mărime medie, în niciun caz o mare proprietate. Ceea ce nici nu corespundea cu situaţia financiară a familiei. Dacă aceasta chiar deţinea jumătate din câmpia Waitohi, ar fi putut să finanţeze studiile lui Richard.

— Şi Richard a preluat ferma? întrebă oarecum nedumerită Atamarie.

Nu prea înţelesese circumstanţele exacte în care talentatul tehnician fusese nevoit să devină fermier.

Negustoreasa râse:

— Nu, nu, copilă, familia Pearse nu este chiar atât de veche. Lui Dicky i-au dat cadou o fermă în apropiere de Temuka. Foarte generoasă, patruzeci de hectare, şi cu o

casă pe ea. Acum ar trebui doar să îşi ia o soţie şi să ducă o viaţă cu frica lui Dumnezeu.

Femeia o privi cercetător pe Atamarie, ca şi cum ar fi verificat dacă ea era capabilă de acest lucru. La rândul ei, Atamarie o privi cu nevinovăţie.

— Dar eu cred că Richard ar fi preferat să devină inginer, inventator...

Femeia râse din nou:

— Da, asta şi spun... doar idei smintite. Părinţii erau disperaţi, încă din timpul şcolii... visa şi construia mici aparate, pe care ceilalţi nu le înţelegeau. Fratele lui, Tom, este cu totul altfel. Ştie ce vrea, e deştept, studiază medicina în Christchurch. Va fi doctor!

O spunea cu foarte multă mândrie, de parcă fabulosul Tom Pearse ar fi fost propriul ei fiu.

Treptat, Atamariei îi deveni clar un lucru. Probabil că motivul pentru care părinţii lui Richard nu voiau să îl sprijine nu era studiul în sine, ci alegerea domeniului. Patruzeci de hectare de pământ – dacă îl vindeau, ajungea pentru trei ani de studii în Christchurch! Ea se întrebă de ce ideea nu îi venise şi lui Richard.

În magazin intră Toby Peterson, care curmă dorinţa de comunicare a soţiei negustorului. Atamarie îl observă pe ascuns şi concluzionă că era un om în care putea avea încredere.

— Micuţa domnişoară vrea să meargă la Dicky, Toby. Şi ea este o ing... ingineră. O poţi lua cu tine?

Bărbatul îi zâmbi larg Atamariei.

— Dacă vine ea cu mine! glumi el binevoitor. Şi să nu îmi lase în căruţă ceva ce explodează... Cu inventatorii avem noi experienţele noastre, domnişoară. Nu că mi-ar speria câinele...

Câinele era un collie amuzant, care se şi duse imediat la Atamarie. Aceasta îl mângâie, iar patrupedul se gudură pe

lângă ea.

— El nu este antiglonţ, adăugă domnul Peterson.

Atamarie râse.

— Promit să nu trag şi să nu provoc explozii, se angajă ea, ridicând mâna ca pentru jurământ.

Domnul Peterson îi făcu semn:

— Atunci, urcaţi deja pe capră. Plătesc aici, apoi plecăm. Până la ferma lui Richard sunt cam douăzeci de kilometri, vom ajunge înainte de lăsarea întunericului.

Drumurile către Temuka erau prăfuite după ce nu mai plouase de câteva zile, şi se putea merge repede. Domnul Peterson se dovedi a fi un însoţitor plăcut. El îi povesti Atamariei cam totul despre ţinutul Waitohi, în care – din nou, contrar spuselor lui Richard – se practica mai ales oieritul.

— Totuşi, mai cultivăm câteva ogoare, în special familia Pearse, care nu are treabă cu oile. Asta are sens în multe locuri. I-am zis-o şi lui Cranky de zece ori.

— Cranky? întrebă Atamarie, încruntându-se.

Peterson duse jenat mâna la borul pălăriei.

— Oh, scuze, nu am vrut să supăr, dar noi aşa îi spunem lui Dick. Unii îi mai spun Pearse Nebunu, dar asta este destul de incorect. Cu siguranţă că poate realiza ceva. Anul trecut s-a stricat plugul meu, iar el a făcut o inovaţie grozavă. A durat două săptămâni... Apoi am vândut câteva oi şi mi-am putut cumpăra unul nou. Pe cel vechi i l-am dat lui Dick, el adună chestiile astea. A încercat să facă ceva mare, cu motoare. El nici cu caii nu le are... dar, în rest, este un tip drăguţ. Ce intenţii aveţi cu el? Ceva serios?

Atamarie râse. Sinceritatea fermierului era dezarmantă, iar ea o găsea mult mai plăcută decât intervenţiile prudente ale soţiei negustorului.

— Încă nu ştiu, mărturisi ea. Încă nu am discutat despre asta.

Peterson chicoti.

— Vă cred. El niciodată nu vorbeşte despre ceva normal. Discută doar despre prostii tehnice. Are capul în nori...

— Vrea să şi zboare, îşi apără Atamarie prietenul. Nu este nimic greşit în asta.

Peterson clătină din cap.

— Dar nici deosebit de promiţător. Ţineţi minte vorbele mele, omul va muri cândva din cauza maşinilor lui nebuneşti. Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca omul să zboare, i-ar fi dat aripi.

Atamarie clătină şi ea din cap cu atâta energie, încât Peterson o privi îngrijorat. Omul nu avea de unde să ştie că era vorba şi de propriul ei vis.

— Cândva, oamenii vor zbura, domnule Peterson. Deja o fac, gândiţi-vă la planorul lui Lilienthal, la baloanele captive, la mânu aute ale maorilor... Legenda spune că ei zburau deja cu ele cu sute de ani în urmă. Noi trebuie doar să ne dăm seama cum se poate face fără vânt. Acum, totul se îndreaptă spre motoarele cu combustie internă. Ca la automobil...

Peterson dădu din mână şi mormăi:

— Există deja unul.

Cu un an în urmă, în Insula de Sud circulase pentru prima dată un automobil şi fusese admirat cum se cuvenea.

— Va deveni ceva obişnuit? întrebă el.

Atamarie zâmbi:

— Eu aş paria că da!

Tânăra se întrerupse când văzu în faţa lor ceva mare şi voluminos rostogolindu-se de pe o înălţime. Obiectul era tras de patru cai, care şi ei păreau speriaţi de moarte.

Peterson scoase o exclamaţie de surprindere şi strigă:

— Ţineţi-vă bine!

El scoase rapid atelajul de pe drum. Căruţa se zdruncină

amenințător şi câinele îşi ascunse capul în haina Atamariei. Ea însăşi se ţinu zdravăn de capra căruţei, dar nu fără a privi fascinată monstrul cu trei roţi, acoperit cu pânză, ce se îndrepta hurducăind spre ei. Caii se eliberaseră, Atamarie îşi dădu seama că un mecanism le eliberase hăţurile imediat ce maşinăria parcursese un anumit drum. Animalele alergau acum zăbăuce pe câmp şi obiectul, asemănător unui zmeu, făcea nişte salturi. Apoi acesta o luă într-o parte şi se opri cu zgomot într-un mărăciniş.

Toby Peterson oprise atelajul.

— Repet: asta nu are niciun viitor, remarcă el calm, în timp ce Atamarie sări de pe capră şi dădu fuga spre aparatul de zbor.

O aripă îmbrăcată în pânză se rupsese, dar Atamarie îşi dădu seama dintr-o privire că oricum aceasta fusese legată de restul scheletului cu sârmă. Se putea repara uşor. Mari griji îi trezi Richard. Inventatorul atârna de scaun, cu fruntea plină de sânge.

— Richard... Richard, mă auzi? îţi este rău? Domnule Peterson! Veniţi să ne ajutaţi!

Richard începu să mişte. Se pare că nu era grav rănit; problema o reprezenta eliberarea din poziţia dificilă în care se afla.

— Doar zgârieturi, protestă el în timp ce Peterson se apropia calm.

— Liniştiţi-vă, micuţă doamnă, mărăcinişul a amortizat ce putea fi mai rău, zise el când tânăra încercă să îl ajute pe zburător. Nu este pentru prima dată, adăugă apoi Peterson.

— Ce? întrebă Atamarie îngrozită şi îşi sprijini prietenul. Ai mai făcut asta? Eşti nebun?

Richard îşi şterse sângele cu mâneca salopetei. Arăta îngrijorător, dar se pare că singura rană mai serioasă era

la picior. Abia dacă putea călca.

— Trebuie să rezolv chestiunea vitezei de ascensiune şi, mai ales, să controlez motorul, mormăi el. Motorul dă rateuri...

Atamarie duse mâna la frunte, ca şi Peterson.

— Cranky, zise calm fermierul. A fost complet greşit. Nu aşa se întâmpină o damă. Corect ar fi: Domnişoară Turei, ce surpriză! Scuzaţi-mi ţinuta cam nepotrivită, dar fireşte că mă bucură enorm revederea. Aşa se procedează, Cranky, când primeşti vizita unei dame.

Richard păru că abia atunci o observase pe Atamarie.

— Atamarie... tu... eu nici nu... nici nu te văzusem. Dar desigur că mă bucur că eşti aici... Este... grozav... tu...

Atamarie nu îl mai asculta.

— De ce dă rateuri? întrebă ea şi cercetă cu atenţie motorul. Poate fi de la aprindere?

Peterson dădu ochii peste cap.

— Acum văd şi eu ce vă leagă. V-aş lăsa cu flirtul dumneavoastră romantic, dar mă tem că maică-ta mă omoară, Dick, dacă nu mă ocup de tine. Piciorul ar putea fi fracturat. Deci, Dick, unde vrei să mergi? La doctor, sau la mama ta?

Lui Richard variantele îi păreau cam la fel de rele, iar Atamarie numai entuziasmată nu era. Considera că piciorul nu era fracturat, l-ar fi doftoricit ea rapid pe Richard, pentru ca apoi să treacă poate în sfârşit la partea romantică a vizitei, însă mai înainte nu ar fi avut nimic împotrivă să dezasambleze motorul. Era evident un motor de construcţie proprie, iar Atamarie ardea de nerăbdare să analizeze problema.

— Poţi mişca piciorul? întrebă ea.

Richard confirmă şi o demonstră pe loc.

— Bun, deci, la mama! decise Peterson. Domnişoară, dumneavoastră urcaţi, pe Dicky îl urc eu. Sau staţi, mai

întâi ar trebui să recuperăm caii.

Atamarie îl ajută să ademenească animalele. Ferma lui Richard nu era departe, puteau să le ducă pe jos la grajd şi să le scoată hamurile. Atamarie trase o uşoară spaimă când aruncă prima privire asupra gospodăriei. Aceasta nu avea nicio asemănare cu alte gospodării ţărăneşti. Magaziile şi grajdurile păreau părăsite, aveau nevoie parţial de reparaţii, câţiva porci şi nişte găini umblau printre pluguri şi grape ruginite, printre piese de biciclete, vele şi piese din aluminiu. Una dintre magazii era evident transformată în hangar, şi se părea că Richard îşi construia avioanele aici. Într-un colţ erau înşiraţi cilindri, arbori cotiţi noi şi conducte din fontă. Atamarie încercă să îşi dea seama la ce lucra Richard.

Peterson şi câinele lui mânau neimpresionaţi porcii şi păsările spre hangar, după care urmară două capre care protestară.

— Este singurul loc în care pot fi închise ca lumea. Dacă acum ar găsi şi ceva de mâncat... îşi motivă fermierul măsura luată.

Una dintre găini se aşeză direct pe o ţeavă. Atamarie se îndoi că lui Richard îi convenea alegerea.

— Mie îmi este indiferent dacă îi convine, bombăni Peterson. Dar lighioanelor le vine chef de drumeţie uneori, şi la un kilometru distanţă se află casa mea şi grădina soţiei mele. Pe ea au vizitat-o deja caprele lui Dicky de două ori, iar de atunci nu mai vorbeşte cu el. Astea preferă legumele ierbii, şi ştiu exact unde cresc.

Atamarie oftă. În Insula de Nord, Richard al ei îi păruse un bun organizator, menţinuse în timpul măsurătorilor o ordine aproape hilară. Dar aici, totul părea să îl depăşească. Cu toate planurile ei, Atamarie era acum tensionată în privinţa familiei lui. Aveau să devină şi ei fermieri, fără alte speranţe?

Richard se văicărea în legătură cu piciorul lui, dar Peterson nici nu îl asculta, şi tot drumul îi făcu reproşuri privind animalele.

— Cu invenţiile tale, totul este frumos şi bine. Dar în felul acesta nu se poate conduce o fermă! Ai angajat oameni pentru culesul recoltei? Cei mai mulţi sunt angajaţi deja, Dick, iar eu nu te pot ajuta la nesfârşit, trebuie să îmi strâng propria recoltă.

Richard nu răspunse, păru doar cam tulburat, dar tulburarea i-ar fi putut fi cauzată de faptul că începuse să se vadă casa părinţilor lui. Nu era una deosebită, fiind o clădire de mărime medie, o casă zugrăvită cumsecade şi întreţinută bine, având alături o moară de vânt, hambare, maşini de secerat şi treierat, pregătite pentru recoltat. Era clar că Digory Pearse era un fermier mai bun decât fiul său. Se părea că era şi cu ochii la drum. Spre deosebire de ferma lui Richard, aici câinii începură să latre, iar în uşă se ivi imediat fermierul. Tatăl lui Richard era mai înalt şi mai bolovănos decât fiul lui, chipul îi era mai colţos şi mai dur. Buclele şi trăsăturile mai blânde Richard le moştenise probabil de la mama sa. Şi poate şi modul lui de a fi mai visător şi mai răbdător. Digory lăsa impresia unui om mai curând temperamental. El schimbă doar câteva cuvinte cu Peterson, după care explodă.

— Ce ai făcut? Iar? Eu nu pot să cred, Dick, că bagi toţi banii tăi în aiureala asta, care în final te va ucide! Pun eu mâna săptămâna viitoare pe acest Cecil Woods, care te sprijină în această nebunie!

— Cecil Woods? întrebă interesată Atamarie. Nu el a construit primul motor cu ardere internă din Noua Zeelandă?

Richard confirmă, şi vru să adauge şi el ceva, dar tatăl lui o luă în primire pe tânără:

— Dumneavoastră cine sunteţi? Nu cumva acea... ăăă...

maori... fata... cea care i-a băgat în cap şi alte prostii? Nu arătaţi a băştinaşă, dar altfel...

— Ea este Atamarie Parekura Turei, o prezentă Richard, plin de demnitate. Ne cunoaştem din expediţia la Taranaki.

— Şi unica fată de care a fost încântat Richard!

Un ton evident prietenos, în spatele căruia se ascundea curiozitatea. Sarah Pearse apăru de după casă, oferindu-le tuturor un zâmbet cuceritor. Femeia chiar avea buclele castanii şi ochii blânzi ai fiului ei.

— Mă bucur că vă cunosc. Digory, nu speria tânăra aceasta, mai bine invit-o înăuntru. Oh, Dicky, dar ce ai păţit?

Peterson tocmai îl ajuta pe Richard să coboare din căruţă, iar mama lui îi văzu faţa uşor zgâriată şi îi remarcă şchiopătatul.

— Nu-mi spune că iar ai încercat să te ridici în aer cu această maşinărie blestemată! Hai, Dicky, să văd ce ai, să îţi bandajez piciorul şi... aşteptaţi puţin, domnule Peterson, am ceva pentru Joan, ca o mică scuză pentru chestiunea cu caprele... astăzi am preparat gem... Jenny, adu tu un borcan...

Ultimele cuvinte i le adresase unei fete slăbuţe, de doisprezece-treisprezece ani, care urmărise până acum scena de la intrarea în casă. Împreună cu alţi cinci copii. Atamarie le zâmbi.

Sarah Pearse părea a fi genul de femeie extrem de eficientă, care făcea mai multe în acelaşi timp. Ea îi conduse în casă pe Peterson şi pe Richard, dădu fiecărui copil câte o sarcină ce avea legătură cu ospitalitatea. Îl dirijă rapid pe Peterson şi pe soţul ei cu câte o limonadă din mure pe terasă, şi apoi găsi şi timp să se ocupe de Richard.

— Veniţi cu mine! îi ceru ea Atamariei în timp ce fiul ei fu aşezat pe un scaun, şi ea putu să se ocupe mai întâi de

rănile de pe faţa acestuia. Acum le curăţăm, dumneavoastră puteţi ţine castronul cu apă...

Atamarie execută cuminte ce i se ceruse. Aparent mama lui Richard îi testa suportabilitatea faţă de răni, dar în privinţa aceasta nu avea de ce să se teamă. Pe Atamarie nu o interesa medicina în mod special, dar putea să vadă sânge. Aşa că nu reacţionă negativ pe când apa din castron se înroşea treptat în timp ce Sarah Pearse ştergea rănile fiului său cu o bucată de tifon. Richard tresări însă când i se aplică un unguent. Şi chipul Atamariei se încrâncenă, pentru că ea cunoştea alifia, bunicul ei o folosea la cai şi oi – aceasta ardea ca focul.

Acum Sarah Pearse îi scoase pantofii şi ciorapii fiului ei, pentru a-i bandaja piciorul umflat. În tot acest timp ea îi vorbea tânărului.

— Trebuie să încetezi cu prostia asta, Dicky, deja toţi vecinii vorbesc despre asta, şi mă doare când ei îţi spun „smintitul Dick”. Uite, ai această fermă frumoasă, poţi face orice cu ea... şi uite ce fată drăguţă ai cucerit. Mama lui Richard îi adresă un zâmbet cald Atamariei, şi adăugă: Trebuie neapărat să îmi povestiţi mai multe despre dumneavoastră, Atamarie. Îmi pot permite să mă adresez aşa, nu? Eu v-am imaginat cu totul altfel, mă gândeam că sunteţi o maori. Dar nu m-ar fi deranjat. Eu cred că dacă Richard al meu ar găsi o fată... cred că o soţie l-ar... să zicem aşa... l-ar readuce cu picioarele pe pământ.

Richard îi aruncă Atamariei o privire disperată, dar aceasta era prea preocupată de a digera bucuroasă informaţia că Richard se arătase încântat de ea, pentru a-şi face griji din faptul că doamna Pearse o văzuse deja casnică la ferma neglijată a lui Richard. Pe de altă parte, cu siguranţă că Atamarie nu era cineva care să aducă pe altcineva cu picioarele pe pământ.

— Aşa, şi acum, bineînţeles că rămâneţi la masă,

Atamarie... Aş dori să vă cunosc. Un pat se găseşte şi pentru dumneavoastră, astăzi în niciun caz nu vă puteţi întoarce la Timaru. Dicky, te reţinem în noaptea aceasta aici şi pe tine. Dacă trebuie, se va duce Joe dincolo călare, ca să hrănească animalele.

Atamarie înghiţi în sec. Doamna Pearse o fi vrând să îi cupleze, dar cu siguranţă după modelul *pakeha.* Dacă aşa decurg lucrurile, nici de data aceasta nu va fi cu dragoste – iar cu cercetarea motorului de la ferma lui Richard... Nici Atamarie nu era sigură care din cele două variante o atrăgea mai mult. Însă îi surâse ascultătoare doamnei Pearse, mulţumi pentru invitaţie şi ajută la aranjarea şi servitul mesei. După cum se aşteptase, Sarah Pearse se dovedi a fi o bucătăreasă de excepţie, care prezentă mâncare ca pentru un regiment, nefiind pusă în dificultate nici de către oaspeţi-surpriză. Abia acum Atamarie băgă de seamă cât de flămândă era. Doamna Pearse urmărea cu satisfacţie cum farfuriile acesteia se umpleau cu piure de cartofi, fasole şi friptură, şi cum se goleau complet.

Dimpotrivă, Richard mâncă doar puţin, şi tot timpul mesei nu scoase o vorbă. Eşecul tentativei de zbor părea să îl fi descurajat – ori de vină să fi fost discuţia aprinsă pentru început orientată pe tema „ce prostii ai în cap”, şi apoi tot spre teme neplăcute, precum recoltarea şi noile însămânţări. Domnul Pearse îşi interogă fiul la fel cum o făcuse anterior Peterson, dar nu se declară mulţumit cu tăcerea acestuia la întrebările referitoare la ajutoarele pentru strângerea recoltei şi la întreţinerea maşinilor agricole. Comentă pe larg neglijenţa manifestată de Richard, în timp ce soţia lui încerca să afle ceva mai mult despre familia Atamariei. Ceea ce auzi păru să îi facă mare plăcere, fiind mult mai interesată de ferma bunicului ei decât de funcţia de directoare de şcoală a lui Matariki şi de poziţia lui Kupe ca parlamentar.

— Ce bine că, practic, aţi crescut la o fermă! îşi manifestă bucuria Sarah Pearse. Dar nu moşteniţi pământul, nu?

Atamarie trase cu putere aer în piept. Găsea că întrebarea aceasta era prea indiscretă pentru prima întâlnire. Fu cât pe ce să riposteze că ferma va trebui să fie vândută pentru a susţine finanţarea studiilor ei de inginerie, dar îşi muşcă limba să nu o spună. Nu îi folosea la nimic să se obrăznicească, de vreme ce o interesa o legătură bună cu familia Pearse. Aşa că relată lejer despre cei doi unchi ai ei.

— Unchiul meu Kevin nu este interesat de oi, sublinie ea, aruncând o privire spre Richard. Dar Patrick a studiat agronomia, şi cândva are să preia ferma. Kevin este medic...

Cu această ultimă remarcă orientă brusc discuţia către minunatul frate al lui Richard, de care atât Sarah, cât şi Digory erau în egală măsură încântaţi. Richard beneficie astfel de o pauză. Pentru moment, Digory încetă să îi mai facă reproşuri. Atamarie nu prea înţelegea care era problema. Digory Pearse vorbea despre ajutoare la strânsul recoltei şi întreţinerea maşinilor agricole – deci nu era vorba despre contribuţia personală. Ea însăşi s-ar fi încumetat să rezolve adiacent toate chestiunile organizatorice la care eşuase Richard. Dar prietenului ei păreau să nu îi convină nici munca la fermă şi nici relaţionarea cu vecinii. Din discuţia cu tatăl lui rezulta că, dintre toţi, cel mai bine intenţionat era Peterson. Ceilalţi se plângeau de zgomotul făcut de maşinile lui, de buruienile de pe pământul lui, ale căror seminţe erau aduse de vânt peste tot, şi de animalele evadate.

— Fred Hansley susţine, mai nou, că războiul cu burii ar avea efecte şi asupra noastră! se enervă din nou Digory Pearse, şi discuţia reveni la performanţele remarcabile ale

lui Tom, în comparaţie cu eşecurile lui Richard. El nu mai vrea să îţi împrumute dispozitivele de balotat fânul. „îmbunătăţirile” aduse de tine anul trecut...

— El nu m-a lăsat să îi explic, se apără disperat Richard. Era foarte simplu şi mult mai eficient, mecanismul funcţiona din plin, trebuia doar...

— Tu va trebui să vezi de unde faci rost de un alt aparat de balotat fân, ori o să strângi fânul cu mâna, îl întrerupse tatăl lui.

Richard împingea dintr-o parte într-alta mâncarea din farfuria lui. În final toţi răsuflară uşuraţi când Sarah Pearse strânse masa. Cel puţin ea părea mulţumită. Atamarie Turei intra la socoteală ca soţie pentru fiul ei. Ea va renunţa desigur cu plăcere la studiile cam ambiţioase în schimbul unei case frumuşele şi al câtorva copii drăgălaşi...

În ce o privea pe Atamarie, ea se bucură când putu să se retragă într-o cămăruţă pentru oaspeţi foarte bine întreţinută – probabil fosta încăpere a minunatului Tom. Pe pereţi erau diverse trofee de la expoziţii agricole, plachete şi pocale de la întreceri sportive. Atamarie se întrebă dacă lui Richard i se permisese să îşi expună în camera lui micile sale invenţii. Îi părea tot mai rău pentru prietenul ei, şi era bine cel puţin că ea trecuse pentru el examenul la care fusese supusă de mama lui. Şi se felicită pentru diplomaţia ei: nu menţionase visul legat de zbor.

CAPITOLUL 7

În dimineaţa următoare, la bogatul mic dejun, a avut loc acelaşi gen de discuţii deprimante ca în seara anterioară. În cele din urmă, domnul Pearse îi duse pe Atamarie şi pe fiul său la ferma lui Richard şi imediat îşi reluă tirada de

reproşuri, când caii lui trecură pe lângă aparatul de zbor, care încă mai atârna în gardul viu. El încetă când atelajul se îndreptă spre casă.

— Aici arată ca un depozit de fier vechi! Aruncă odată chestia asta! Şi ai grijă să organizezi recoltarea... Să vă conduc la gară acum, domnişoară Turei?

Atamarie se sperie. Până acum Digory Pearse nu îi adresase nicio vorbă. Clătină din cap cu hotărâre:

— Nu, mulţumesc, mai rămân aici. Richard... până acum nu am apucat să vorbim, el... el nu mi-a arătat încă avionul.

Digory pufni:

— Ca să îl vedeţi, nu trebuia să veniţi din Christchurch. Dar bine, treaba dumneavoastră. Dar grăbiţi-vă, trenul pleacă la ora douăsprezece. Nu o să aveţi timp, dacă vreţi acum să luaţi acel monstru din mărăciniş.

Digory Pearse o fixă pe tânără cu o privire ce se voia în acelaşi timp întrebătoare şi dezaprobatoare.

Atamarie îi susţinu privirea.

— Atunci voi pleca abia mâine, răspunse ea cu degajare. Eu cred că oricum aici mai este câte ceva de făcut.

Fără a mai aştepta reacţia lui Digory, îşi luă rucsacul şi se îndreptă către casă. Richard o urmă respirând adânc. Când scoase cheia casei de sub preşul lipicios din cauza murdăriei şi deschise uşa, era din nou neliniştit.

— Părinţii mei vor crede...

Atamarie aruncă o privire interiorului casei la fel de dezordonat şi de neîngrijit cum era şi curtea. Apoi mai avu ochi doar pentru Richard, care părea atât de speriat şi de abătut, încât îi învinse orice şovăială din suflet. Se întoarse spre el, îl privi ştrengăreşte şi îşi încolăci braţele după gâtul lui.

— Hai! spuse ea calmă.

Atamarie îl sărută pe Richard în bucătăria lui neîngrijită

şi se bucură că acesta îi răspunse. Apoi făcu curat, în timp ce el punea hamurile pe doi cai, pentru a scoate epava avionului din mărăciniş. Nu era deosebit de grea, aparatul nu cântărea mult, greu la el era motorul.

— Trebuie să fie mai uşor, constată Atamarie după ce obiectul se afla în hangar. Richard gonise scurt caii afară. Ea adăugă: Sau trebuie mărită suprafaţa portantă. Ideea cu roţile este una bună. Nu şi tractarea cu caii...

— Dar la planoare a mers! remarcă Richard. Iar aici... trebuie acoperit timpul până la pornirea motorului.

— Însă motorul ar putea el însuşi pune în mişcare avionul, ca la automobil, interveni Atamarie. Şi abia pe urmă se va ridica. Asta sub control.

Problema au discutat-o amănunţit, până când uşa se deschise şi, clocotind de mânie, domnul Peterson împinse înăuntru porcii şi caprele lui Richard.

— Fir-ar să fie, Dick! Ţi-am spus de o sută de ori! închide animalele, au intrat iar în grădina mea. Joan s-a supărat de-a binelea. Nu mai merge aşa...

Richard dădu din cap, recunoscu şi îi mulţumi vecinului. După care reveni la tema aprinderii prin magnetou.

— Eu nu sunt încă mulţumit cu conexiunea pentru contactul întrerupătorului, cum a făcut Woods. Construcţia bujiilor...

Atamarie se încruntă.

— Richard, eu cred că mai întâi ar trebui să ne ocupăm de construirea unor cocini pentru porci...

În seara primei lor zile la fermă, Atamarie şi Richard construiseră adăposturi sigure pentru animalele acestuia. Mai exact tânăra meşteri boxele, în timp ce Richard dezvoltă o nouă tehnică de închidere revoluţionară, bazată pe sistemul armare şi clichetare. Caprele în mod sigur nu vor mai putea să deschidă singure încuietoarea, cum făceau cu zăvorul simplu tradiţional.

— Genial, constată Atamarie. Să mai faci mâine câteva şi să i le dai lui Peterson. Poate îl vor mai îmbuna. Ar putea să folosească sistemul şi la poarta grădinii.

În timp ce Richard hrănea animalele, ea căută ceva comestibil în grădina lui de legume plină de buruieni, şi în final găsi câţiva morcovi şi cartofi, dar şi fasole din belşug, din care prepară un ghiveci. Nu fu deosebit de gustos, oricum nu se putea compara cu prânzul bogat oferit de doamna Pearse, dar nu avea importanţă, pentru că Richard părea că tot nu ştie ce mănâncă. De fapt se opri să mai peroreze despre avantajele sistemului simplu de zbor al planorului în comparaţie cu cel al biplanului, abia când Atamarie se ridică, îşi despleti părul cu mişcări uşoare, naturale, şi se pregăti să îşi descheie bluza.

Richard o privea cu ochii mari.

— Atamie... tu... eu... Chiar eşti sigură că vrei asta?

Atamarie surâse:

— A ce seamănă asta?

— Atamarie, tu nu mă cunoşti, zise el încet.

Atamarie se încruntă:

— Te cunosc bine! Tu eşti... tu eşti ca mine!

Pearse clătină din cap.

— Nu sunt, Atamie, crede-mă. Eu... te voi dezamăgi...

Atamarie se lipi de spatele lui:

— Aşa cum i-ai dezamăgit pe toţi? întrebă ea cu blândeţe. Eu nu sunt ca părinţii tăi. Nu vreau nicio fermă. Nici măcar să mă căsătoresc nu vreau. Te vreau doar pe tine, Richard... Dick... te vreau doar pe tine.

Richard se întoarse spre ea.

— Tu nu ştii în ce te implici, murmură el.

Atamarie zâmbi:

— Te referi la vraiştea de aici? Noi o rezolvăm rapid. Tu nu eşti născut pentru a fi fermier. Dar cu puţin ajutor...

— Eu nu sunt bun pentru tine, Atamie. Nu sunt bun

pentru nimeni.

Tonul lui Richard era unul resemnat.

Atamarie clătină din cap.

— Şi încă ce bun eşti pentru mine, eşti ales! Tu eşti darul zeilor pentru mine.

Richard zâmbi moale, însă plin de speranţă.

— Dacă tu aşa vezi lucrurile... şopti el şi o strânse în braţe.

Atamarie aşa vedea lucrurile, şi se gândi la înţelepciunea pe care zeul Tawhaki le-o dăruise oamenilor, sau la frumuseţea lumii, dăruită ei de zeul Tane. La cutia Pandorei nu se gândi.

Richard Pearse se dovedi a fi un iubit deosebit de delicat şi prudent. Atamarie se temuse că la pat va trebui să îl încurajeze iarăşi şi că nu va mai şti cum să o facă. Însă Richard o conduse pe Atamarie la satisfacţie exact cu răbdarea, grija şi blândeţea pe care ea le sperase de la el. Atamarie se întrebă de unde această experienţă la el. Din Christchurch, din timpul scurtelor lui studii? Ţărăncuţele din câmpia Waitohi cu siguranţă nu se culcau cu fiii vecinilor lor, cel puţin nu fără a li se promite anterior căsătoria. Întrebarea era, de ce Richard, în ciuda gospodăriei mari, nu avea încă o soţie, ori cel puţin o logodnică. Nu voiau fetele să se căsătorească cu el, ori el încă nu o ceruse pe niciuna? Nu îl voiau pentru că ceilalţi bărbaţi îl luau peste picior, ori le înspăimântaseră preocupările lui bizare? în cele din urmă Atamarie decise că el pur şi simplu aşteptase acel unic suflet-pereche, pe care acum îl găsise în persoana ei! în noaptea aceasta ea dormi fericită în braţele lui şi dimineaţa nu ar fi avut nimic împotrivă să mai facă dragoste o dată. Richard era oricum în picioare şi pus pe fapte mari din zori.

— Trebuie să mai verific o dată carburatorul! îşi explică el graba. Aceste întreruperi... ar putea fi la ventil,

amestecul aer – carburant nu este constant...

Atamarie se încruntă şi se întinse:

— Ţi s-a întâmplat asta când...

Richard zâmbi.

— Când ne-am iubit? Nu, fireşte că nu, Atamie. Abia... hm... mai târziu... eu... ăă... nu am nevoie de mult somn. Dar nu eşti de aceeaşi părere? Faptul că un amestec cu ulei...

Atamarie oftă şi coborî din pat. Chestiunea cu carburatorul o găsea foarte interesantă, dar atât de dimineaţă... şi după noaptea aceasta... Dar acum Richard nu mai avea ochi pentru ea. După ce ea se îmbrăcă şi intră în bucătărie, el deja pregătise cafeaua, dar nici gând să ia împreună cu ea micul dejun. În loc de asta înghiţi rapid o ceaşcă cu amestec negru şi se duse apoi în atelier. Atamarie se cutremură după prima înghiţitură. Pentru ea lichidul era necomestibil. Şi de fapt ea avea nevoie de pâine şi unt. Pe undeva trebuia să fie făină, iar găinile tocmai trebuiau să ouă...

Pe drum către grajd constată că Richard uitase să hrănească animalele. Atamarie clătină din cap şi se puse pe treabă. Va trebui să facă ceva ordine aici.

În zilele următoare Atamarie organiză procedurile la ferma lui Richard Pearse. Avu grijă de vite, o vizită pe vecina Joan Peterson, se scuză pentru animalele scăpate şi târgui de la ea legume, unt şi lapte.

— Dar pe termen mai lung, trebuie desigur să vă puneţi în funcţiune grădina... asta dacă mai rămâneţi? — sugeră sârguincioasa femeie, şi îi oferi seminţe şi răsaduri.

Atamarie răspunse evaziv la întrebarea mascată privitoare la planurile de viitor ale ei şi ale lui Richard. Luă lucrurile mulţumind, dar nu se apucă să lucreze grădina. Richard nu se va mai ocupa de ea, iar ea cu siguranţă că nu avea să rămână aici. Înainte de a se gândi la

întemeierea unei familii, voia să îşi termine studiile. Iar pe urmă în mod sigur nu va trăi într-o fermă. Dar acestea se vor reglementa mai târziu. Întâi trebuia culeasă recolta lui Richard şi trebuia preluat controlul asupra gospodăririi haotice practicată de el.

Atamarie se interesă la Peterson de ajutoarele pentru recoltare, care într-adevăr nu mai existau. Richard se trezise mult prea târziu, ceilalţi fermieri strânseseră grâul, iar oamenii bârfeau pe seama eşecurilor lui Cranky – Dick. Atamarie mulţumi pentru informaţii şi alese alte căi. Fără mari eforturi găsi în apropiere un trib maori şi încercă să convingă bărbaţii să lucreze pentru Richard. Cu femeile se înţelese imediat, ele o ajutară cu plăcere cu cartofi dulci şi alte legume – la schimb cu seminţele şi răsadurile de la Joan Peterson. Pentru lucrul la fermă era nevoie de consultarea bătrânilor tribului – şi spre surprinderea ei tribul Ngai Tahu se dovedi surprinzător de bine informat în privinţa lui Richard Pearse, a visurilor, dar şi a problemelor lui. Waimarama, una dintre bătrâne, l-a numit birdman.

— El a fost o dată aici, relată aceasta. În acest an după Matariki. A văzut zmeiele. Pe atunci dintr-un întuneric profund. Dar s-a luminat prin mânu. El caută relaţia cu zeii. Însă nu ştie ce face.

Atamarie zâmbi îngăduitoare.

— Totuşi, tupuna, fireşte că el ştie ce face. În ce priveşte tehnica, el este tohunga.

Waimarama dădu prieteneşte din cap:

— Fără îndoială el este un copil. Dar Răngi va decide el însuşi cui îi deschide sufletul...

Atamarie râse.

— O zeitate ar trebui totuşi să se bucure când unul dintre copiii ei îi vine în vizită. Nu ar trebui să plângă mereu.

După ce cu o zi înainte vremea fusese frumoasă, astăzi

Atamarie trebuise să umble călare în timpul unei ploi de vară subţire.

Ea adăugă:

— I-am fi dus lui Răngi salutări de la Papa.

Waimarama se uită la ea uşor dezaprobator, totuşi făcu cu mâna un gest de binecuvântare. Afirmaţia Atamariei ar fi putut fi calificată drept o blasfemie, dar bătrâna tohunga avea multă răbdare cu tinerii refractari.

— Poate că Răngi plânge şi pentru prietenul tău. Pentru întunericul din jurul lui, spuse ea înţelegătoare. Tu nu o simţi, dar ea îl ameninţă, tocmai de aceea aspiră el spre lumina lui Răngi...

Atamarie nu înţelese nimic din explicaţiile date de tohunga, dar respiră uşurată când sfatul bătrânilor îi aprobă solicitarea. Chiar a doua zi la ferma lui Richard se prezentară trei tineri maori vânjoşi, care vorbeau o limbă engleză cam stâlcită, dar care erau gata să treacă la recoltat. Richard le ură bun venit şi dispăru în hambar, în timp ce Atamarie le explica modul de utilizare a secerătorilor mecanice. Din fericire, maşinile de treierat şi cosit nu erau o noutate pentru Hamene, Koraka şi Kuri. Ei mai munciseră şi la alte ferme, şi imediat înhămară caii.

Fireşte că acum vecinii cleveteau pe seama noilor relaţii ale lui Richard cu maorii. Maorii făceau pe câmp şi unele lucruri diferit faţă de *pakeha,* şi ceilalţi fermieri erau iritaţi. Richard nu le luă criticile în seamă şi nu îşi atenţionă ajutoarele. El muncea din greu, la fel ca ceilalţi fermieri, dar cu gândul nu era la grâu şi porumb, ci la bujiile şi carburatoarele motoarelor lui. Richard trăia pentru invenţiile lui, el nu băga de seamă când calul lui conducea plugul şerpuitor peste câmp, în timp ce el era cu nasul vârât într-o publicaţie ştiinţifică.

Vecinii râdeau de el – în vreme ce maorii acceptau indiferenţi ori chiar cu respect.

— Dick tohunga! îi spuse cât se poate de serios unul dintre ajutoare descumpănitului Toby Peterson. Construieşte maşini. Trebuie că vorbeşte mult cu spiritele...

Dacă Atamariei îi era indiferentă nepriceperea lui Richard în calitate de fermier, uneori comportamentul lui general îi părea enigmatic. Ei făceau dragoste în fiecare noapte, deseori ore la rând, Richard părând că nu putea obţine de la ea destul, şi Atamarie îi împărtăşea pasiunea. Sub dezmierdările lui Richard ea uita de oboseală. După ce făceau dragoste, ea adormea în braţele lui mulţumită şi fericită ca un copil, şi ar fi dormit mult şi bine dacă noapte de noapte Richard nu s-ar fi zvârcolit fără de somn în pat. Mai totdeauna acesta se trezea dimineaţa devreme, o părăsea pe Atamarie şi se ducea în hambar la motoarele lui.

În primele nopţi asta a cam supărat-o puţin – mai întâi pentru că nu îi plăcea să doarmă de una singură, şi în al doilea rând ar fi dorit mult să participe la dezvoltarea motorului. Apoi începu să îşi facă griji. Richard părea să dispună de enorme energii, dar cândva trebuia să doarmă şi el! Atamarie găsea lucrul acesta înfiorător, şi se mai consola doar cu gândul că, poate, pe parcursul zilei el mai moţăia pe câmp. Ajutoarele maori nu confirmau ipoteza, dar ei nu stăteau tot timpul cu ochii pe Richard.

În felul acesta Atamarie preluă pe tăcute sarcinile unei soţii de fermier. Nu era foarte pricepută la munci tradiţional feminine cum ar fi spălatul şi gătitul, dar în privinţa lor Richard nu era pretenţios. El acceptă fără probleme încercările deseori deficitare ale Atamariei din domeniul gospodăririi – dar nici nu îşi manifesta entuziasmul când acesteia ceva îi reuşea, ca de exemplu o plăcintă cu pui pe care ea o pregătise silită de împrejurări, după ce el cu capul în nori călcase o găină cu o căruţă

încărcată cu roade ale recoltei. Richard înfulecase mâncarea şi apoi se întorsese la muncă fără să scoată o vorbă. Atamarie putea doar să spere că situaţia se va ameliora, după ce recolta va fi strânsă, şi când ei se vor putea dedica împreună construcţiei aparatului lui de zbor. Ea deja avea nişte idei privitoare la suprafeţele portante, şi mai ales la elice. Până acum plecaseră de la ideea că aceasta trebuia poziţionată în spatele maşinii, dar ar putea foarte bine să fie montată şi în faţă! Atamarie ar fi preferat să îi împărtăşească această idee lui Richard imediat, dar se temea că el ar fi în stare să lase totul baltă şi să dispară din nou în hambar. Mai făcuse asta la începutul recoltării, după ce Atamarie pusese problema unui amestec aer-combustibil în carburator, care pe el îl condusese în adevăratul sens al cuvântului la o idee electrizantă... După scurt timp apăruse tatăl lui, care făcuse o scenă teribilă. După cum a rezultat ulterior, Richard îl lăsase să care singur fânul, deşi se prevedea o ploaie...

În orice caz, Atamarie voia să evite ca acest lucru să se repete. Deci se consola cu faptul că cel puţin viaţa ei sentimentală nu lăsa de dorit. Entuziasmul lui Richard nu scădea, ba chiar o iubea şi mai sălbatic, şi mai extatic. Când o săruta îi şoptea vorbe drăgăstoase, când ajungeau împreună la punctul culminant, ea se simţea fericită şi era convinsă că aşa era toată viaţa ei cu Richard.

Abia când tânăra îşi găsi timp într-o după-amiază să îi scrie Robertei o scrisoare, povestindu-i acesteia toată exaltarea ei faţă de viaţa cotidiană cu Richard, îşi dădu seama cât era de singură, întreaga zi la ferma lor veneau şi plecau oameni. Tocmai acum, la recoltare, fermierii din câmpia Waitohi aveau contacte intense, se ajutau reciproc cu maşini şi săreau să îşi ajute vecinii la strânsul fânului, când se ridicau nori de ploaie. Cu Atamarie erau prietenoşi, însă se părea că în ea nu vedeau o persoană cu

care să îşi petreacă timpul în mod plăcut şi să comunice, ci o considerau doar o rotiţă din tot ansamblul. Nu vorbeau despre „concubinajul” în care trăia cu Richard – cu toate că fără nicio îndoială pe la spate se discuta. Uneori îi ajungeau la ureche remarci ca „Dar îl înţelege...” sau „Nici măcar pe jumătate cât era de aiurit înainte...” şi „... în rest o fată drăguţă...” Toţi păreau uşuraţi de faptul că Richard Pearse în sfârşit „funcţiona”. Înainte de toate, matroanele locale îşi vedeau confirmate opiniile: doar o femeie lipsise ca ciudatul tânăr să fie adus pe calea cea bună. Deşi această femeie era cam exotică, neîncadrându-se în totalitate în imaginea celor din regiune cu privire la o bună soţie.

Că ceea ce „funcţiona” era de fapt Atamarie nu interesa pe nimeni. Dacă pentru o soţie *pakeha* de la ţară asta era normal, pe Atamarie o deranja. Ca femeie-maori, ea se aştepta să i se recunoască meritele, însă lumea îi refuza mana!

Atamarie îşi privea mediul cu tot mai mare suspiciune, după ce înţelesese asta odată, dar nu şi-o dorise. Cu fiecare efort depus se apropia sfârşitul recoltării, după care ea va fi din nou împreună cu Richard, în loc de a lucra alături de el. Atamarie era cu gândul la motor şi la scheletul avionului. Când suprafeţele portante îl vor face mobil, obiectul va putea fi şi condus mai uşor. Când va zbura prima dată...

Apoi a fost strânsă recolta de pe ultimele ogoare. Richard şi-a răsplătit ajutoarele maori – ba chiar tatăl lui a scos câteva vorbe de laudă când a inspectat hambarele pline.

— Iar în seara aceasta va fi sărbătoare! anunţă mulţumit Warne, fratele lui Richard. Warne era încă elev, dar ajutase cu zel la recoltare. Şi adăugă: De la ora şapte, la şopronul lui Hansley! Şi nu mă veţi crede: eu merg însoţit de Martha

Klein!

Atamarie clipi cu subînţeles spre băiat. Warne îi plăcea, el era unul dintre puţinii oameni din Temuka care o acceptaseră fără rezerve şi cu care ea putea să facă copilării şi să râdă. Warne era inteligent ca toţi copiii soţilor Pearse, şi încă mult prea mic pentru a înţelege ca nepotrivită relaţia ei cu Richard.

— Păi atunci se va pune curând de o căsătorie! îl tachină ea pe cel mic. Asta dacă nu o vei călca prea des pe picioare la dans pe ea!

Warne chicoti şi declară foarte serios că mai întâi ar trebui acum să îi culeagă flori. Poate chiar să împletească şi o coroniţă din ele, pe care să i-o pună pe păr Marthei.

— Dar nu mă pricep prea bine la asta, se delimita el.

Atamarie reţinu ideea împletirii de flori în păr. Culese câteva flori de gheţişoară, care creşteau pe marginea drumului, şi speră că acestea vor rămâne proaspete până seara. Culoarea lor violetă se asorta cu rochia de vară cu imprimeuri florale de la Mina de aur a doamnelor, pe care Atamarie o vârâse în rucsac pentru ocazii speciale. Până acum nu o purtase niciodată, şi se aştepta la admiraţie nemăsurată când o să apară îmbrăcată cu ea în faţa lui Richard. Se spălase pe păr, pe care acum îl purta neîmpletit sau strâns pe cap ca de obicei. Buclele blond-aurii îi cădeau până pe talie, iar cu coroniţa din flori semăna cu o zână. Atamarie era foarte mulţumită de sine, dar buna ei dispoziţie începu să se clatine când îl văzu în bucătărie pe Richard în hainele de lucru.

— Astăzi nu este nimic de mâncat, Atamie? întrebă el nu cu reproş, ci doar surprins. Până acum Atamarie pregătise totdeauna câte ceva pentru când el se întorcea de la câmp, indiferent de cât de mult muncise şi ea. El adăugă: Pot şi eu să îmi fac ceva, dar... dar cum arăţi...?

Abia acum băgă el de seamă ţinuta ei festivă.

Atamarie se lovi cu palma peste frunte:

— Ar fi trebuit să te întreb înainte! Ai uitat? în seara aceasta are loc sărbătoarea recoltei. Ieşim. Şi fratele tău spunea că se va face grătar. Deci nimeni nu găteşte. Dar trebuie să te schimbi. Şi să te speli. Hai, Richard! Altfel vom atrage atenţia...

Richard se încruntă.

— Vrei să mergi acolo? întrebă el vizibil nemulţumit. Nu credeam că tu...

— ...ai mai fi interesată şi de altceva, în afară de motoare şi curenţi de aer ascendenţi? răspunse Atamarie supărată puţin. El ar fi putut să spună măcar câteva cuvinte şi despre frumoasa ei rochie. Totuşi, Richard, imaginează-ţi că îmi place mult să dansez. Îmi place să mă îmbrac frumos, şi să îmi scot soţul în lume. În măsura în care el este curat şi îmbrăcat ordonat.

— Credeam că mergem în hambar şi finalizăm motorul, zise dezamăgit Richard.

Atamarie se apucă cu mâinile de cap:

— Vrei să meştereşti la avionul tău în timp ce ceilalţi sărbătoresc? Păi să nu te mai miri că ţi se spune Cranky Dick! Omule, Richard, motorul nu o ia din loc, dar orchestra cântă doar astăzi, astăzi putem mânca şi noi bine, putem dansa, putem să mai pălăvrăgim niţel cu vecinii – chiar dacă, după cum se ştie, nu avem multe de spus. Uneori asta trebuie să fie simplu. Atâta vreme cât tu aici trăieşti, trebuie să te comporţi ca făcând parte din ce este aici. Şi asta nici nu este atât de îngrozitor. Din contră, noi ne vom distra! Aşa că hai, Richard, grăbeşte-te! în timpul acesta eu voi înhăma caii. Să sperăm că nu o să-mi dau cu stângul în dreptul...

Şi într-adevăr Atamarie reuşi capodopera de a înhăma caii, fără a mirosi ulterior a grajd, şi mai făcu şi Richard impresie bună când în cele din urmă ieşi din casă spălat şi

îmbrăcat cu unicul lui costum bun – Atamarie cunoştea costumul deja de la Taranaki.

— Eh, aşa mai merge! râse Atamarie şi se lipi de el, după ce urcaseră pe capra căruţei cu loitră. Richard nu poseda o şaretă elegantă pentru vizite ori mersul la biserică. Acest mic lux nu îi păruse suficient de important pentru a mai cheltui ceva bani. Ea adăugă: Acum zâmbeşte! Este o seară minunată, Richard! Priveşte cerul – acea stea este Sirius... Vom zbura într-acolo vreodată, Richard? Sus, printre stele?

Ea îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Eu m-aş bucura să ajungem şi dincolo de prima colină, spuse Richard. Dar unde este sărbătoarea aceasta a recoltei? Nu am reţinut, cui i-a venit rândul anul acesta...

Fermierii din câmpia Waitohi organizau sărbătoarea recoltei cu rândul, în fiecare an alt fermier punea la dispoziţie hangarul său. De data aceasta familia Hansley îşi scosese afară căruţa şi maşinile pentru recoltat şi soţiile fermierilor făcuseră toată ziua curat în hambar şi îl împodobiseră. Atamarie avea o mică remuşcare, din cauză că nu fusese şi ea chemată, dar desigur că Richard fusese printre ultimii care terminaseră recoltarea, şi femeile îşi închipuiseră că forţa ei de muncă fusese necesară în fermă. Aşa că Atamarie decise să nu supraevalueze chestiunea şi se alătură celorlalte femei, asigurându-le de frumuseţea şi ospitalitatea oferită de hambar.

Cu această ocazie constată că îmbrăcămintea şi aranjamentul ales pentru părul ei nu prea se încadrau. Toate celelalte soţii de fermier, ca şi mama şi surorile lui Richard, purtau veşminte de duminică, dar totuşi de nuanţă închisă, nu multicolore ca rochia ei. Aici încă nu pătrunsese moda practică şi comodă specifică începutului de secol douăzeci, toate purtau corsete şi aveau părul strâns sus pe cap. Ba chiar femeile mai vârstnice îl aveau

strâns sub o bonetă. Flori descoperi doar în părul fetelor foarte tinere – Martha, prietena lui Warne, avea cel mult doisprezece-treisprezece ani.

Apariţia Atamariei în grupul femeilor a fost întâmpinată mai curând cu răceală. Matroanele se uitau cu dezaprobare la părul ei despletit şi la rochia largă, femeile mai tinere o urmăreau critic, iar fetele pur şi simplu se zgâiau la ea. Atamarie pretinse că nu vedea toate acestea. Vorbea cu Joan Peterson şi cu mama lui Richard, ambele erau amabile, dar cam tăcute.

— Să îl caut pe Richard, murmură Atamarie, ca motiv pentru a se îndepărta, dar constată imediat că şi de data aceasta dăduse greş.

Cel puţin până la începutul dansului aici, femeile stăteau cu femeile şi bărbaţii cu bărbaţii. Richard discuta cu Peterson şi Hansley şi făcea eforturi să le trezească entuziasmul pentru modificările pe care în ultimul an le adusese, fără a fi rugat, la dispozitivul de balotat paie al lui Hansley.

— Oricum în viitor în agricultură se va schimba totul! tocmai susţinea el, când Atamarie li se alătură.

Femeile aveau la dispoziţie doar punch cu ceai, dar bărbaţii beau bere, şi se pare că lui Richard primul pahar băut pe stomacul gol i se urcase la cap. Sau de vină erau visurile abia mărturisite de Atamarie referitoare la călătoria spre stele, care îl încurajaseră să dezvolte propriile utopii? El continuă:

— Se va folosi mult mai mult forţa maşinilor. Şi animalele de tracţiune îşi vor fi trăit traiul. Peste câţiva ani pe ogoare nu vor mai exista cai şi catâri, plugurile vor fi tractate de autovehicule, sau vor exista chiar pluguri, cositoare şi batoze autopropulsate.

Ochii lui Richard străluceau când vorbea. Dar ceilalţi fermieri râdeau.

— Astea nu se mai sperie de maşinile care decolează şi aterizează! îl ironiză şi Peterson. Dar important este că fiecare dintre noi va avea câte una din fiecare. Continuă să visezi, Cranky!

— Eu socotesc că este foarte posibil ca odată fiecare fermă să aibă câte un aparat de zbor, sări Atamarie în ajutorul prietenului ei, deşi ştia că se va râde şi pe seama acestor cuvinte. Chiar şi aici, la fermele mai îndepărtate. În oraşe se va circula cu automobilele.

Bărbaţii râseră mai zgomotos.

— Şi fetele noastre vor zbura cu ele! chicoti Hansley. O şi văd pe Laura mea ridicându-se în aer şi dând din aripi până la prăvălie.

— Ca un colibri! adăugă Peterson, şi se bătu peste coapse – şi lui i se urcase berea la cap. Deja purtaţi hăinuţe multicolore, domnişoară Turei. Întrebarea este dacă nectarul va curge pentru dumneavoastră de la ferma Pearse şi pe termen lung.

Atamarie nu înţelese ce găsiseră hazliu aici ceilalţi bărbaţi de se prăpădeau de râs. Richard părea mai curând supărat şi stânjenit.

— Nu ar fi trebuit să venim. Noi nu suntem de-ai lor, zise el în timp ce se îndrepta cu Atamarie spre bufet.

Pe mese lungi erau aşezate castroane cu salate şi prăjituri, iar de afară pătrundea mirosul cărnii de pe grătare. Atamarie îi umplu farfuria prietenului ei. Richard trebuia să mănânce ceva neapărat, înainte ca sub influenţa alcoolului să mai debiteze alte visuri.

— Oamenii sunt doar limitaţi, comentă ea ridicând din umeri, în Christchurch şi în Dunedin oamenii discută astfel de subiecte cu mult mai multă seriozitate. Între timp ici şi acolo pot fi văzute şi automobile – şi pe viitor acestea vor schimba imaginea oraşului, dacă nu imaginea întregii lumi. Ulterior au să apară aparatele de zbor, indiferent dacă

ţăranii proşti înţeleg asta ori nu.

Richard ridică din umeri.

— „Ţăranii proşti” sunt din păcate vecinii mei, spuse el mâhnit, ocupându-se totodată de porţia lui generoasă de mâncare.

După munca grea de la câmp trebuie că era flămând, dar şi nemâncat ar fi preferat să meargă în hambarul lui şi să lucreze la motor. Foamea lui de cunoaştere era mai mare decât nevoia de a mânca. În supărarea Atamariei pe sătenii înguşti la minte se amestecau compasiunea şi dorinţa de a-l lua cu ea pe Richard. În Temuka el niciodată nu va fi fericit.

Dar după puţin timp se dădu drumul dansului şi Atamarie uită de gândurile ei mohorâte, ca şi de oboseala acumulată peste zi. Richard nu avea niciun chef de dans, el se clătina doar după muzica interpretată de orchestra improvizată. Apoi acesta se îndreptă către tatăl lui.

— Trebuie să mă fac văzut şi acolo. Altfel tata îmi va reproşa din nou că sunt nedespărţit doar de cei neimportanţi, se dezvinovăţi el.

Digory Pearse şedea cu alte notabilităţi locale la o masă separată. Atamarie înţelesese că Pearse nu era văzut aici ca un fermier egal cu toţi ceilalţi. Noţiunea de fermier-gentleman fusese de mai multe ori vehiculată în timpul recoltării. Pearse îşi putea permite mai multe ajutoare şi utilaje agricole mai bune decât ceilalţi, şi chiar pământul lui Richard avea o mai mare întindere decât cel al lui Hansley ori Peterson. Sarah Pearse era mai frumos îmbrăcată decât celelalte femei, iar surorile lui Richard se evidenţiau în mulţimea celorlalte fete, care purtau rochiile surorilor mai mari. Fetele Pearse purtau modele demodate, dar erau haine noi, în culori pastelate. Atamarie îşi văzu astfel întărită părerea ei că această familie şi-ar fi putut permite costurile pentru studiile lui Richard.

Obligarea lui la munci de fermier era doar o măsură disciplinară. Familia nu voia în sânul ei un excentric, care visa la aparate de zbor şi pluguri netrase de cai.

Acum Richard şedea cu o mină nefericită între tatăl său şi prietenii lui şi îşi bea berea în tăcere. Apoi nu mai putu sta liniştit. Atamarie observă îngrijorată cum acesta se angajă cu profesorul şi cu preotul într-o discuţie – părea că vorbea folosind şi gesturi ample despre viziunile lui. Probabil călca iarăşi în străchini, şi ea decise să nu îşi strice dispoziţia din cauza problemelor lui Richard. Ea bătea cu piciorul tactul în ritmul muzicii, şi când un alt tânăr o invită la dans, acceptă. Imediat tânărul fu urmat de altul – şi toată seara Atamarie trecu de la un partener de dans la altul.

— Colibriul nostru! recepţionă ea remarca lui Peterson, când unul dintre fiii de fermier o roti în dreptul acestuia şi părul ei blond îl atinse.

Atamarie nu îşi făcu probleme dacă remarca era mai mult un compliment ori dacă avea o tentă dispreţuitoare. Ea îi permise unui tânăr să subtilizeze pentru ea un pahar cu bere când matroanele satului se uitau în altă parte, şi chiar se amuză. Singurul lucru care o deranja era reprezentat de strânsoarea agresivă a partenerilor de dans. De la petrecerile cu dans din Dunedin nu era obişnuită ca mâinile acestora să i se plimbe de spinare, şi uneori şi mai jos. Totodată respiraţia bărbaţilor se accelera, şi ei şopteau tot felul de complimente la limita obscenităţii. Atamarie se întreba dacă asta era ceva uzual la ţară. Poate că oamenii de aici erau ceva mai necioplţi decât fiii notabilităţilor din Dunedin ori decât tinerii maori din Parihaka. Acolo dansau bărbaţi şi femei maori, dar nu unul cu celălalt, ci cel mult în cadrul unei haka, executată demonstrativ pentru ceilalţi. Nici fetele şi nici băieţii nu aveau nevoie de pretextul unui dans pentru a se atinge,

cum vizibil făceau aceşti flăcăi din sat. Şi cu siguranţă niciun bărbat maori nu ar fi devenit insistent dacă femeia nu semnaliza clar acceptul ei.

Aici era altfel. Pe măsură ce trecea timpul, Atamarie era nevoită tot mai des să se apere de cei cu care dansa. Ar fi preferat să plece acasă, dar Richard tocmai se întreţinea aprins cu doi tineri fermieri şi făcea chiar desene – deci le prezenta o nouă invenţie de-a sa, iar Atamarie nu voia să îl deranjeze. Şi în plus ea era şi puţin supărată pe el. Ea dansa întreaga seară sub ochii lui, cu prietenii lui, râdea şi flirta puţin cu ei. Iar Richard nu schiţa nici urmă de gelozie! Nici nu o urmărea cu priviri descurajatoare, nici nu dădea de înţeles că se va ocupa iarăşi de prietena lui. Era frumos că avea încredere în ea, totuşi ea se întreba dacă asta era ceva absolut normal. Şi-ar fi dorit ceva mai mult interes din partea lui.

Ea se refugiase acum afară respingând ultima invitaţie la dans. Puţin aer curat avea să îi facă bine. Şi prin asta nu atrăsese atenţia. Şi alte fete ieşiseră afară. Atamarie se îndreptă agale către cai. Se împrietenise oarecum cu caii pentru muncă ai lui Richard şi le adusese nişte pâine. Acum o simţiseră şi nechezau. Dar înainte ca Atamarie să fi ajuns la ei, cineva îi prinse braţul de la spate şi o trase spre el.

— Ce bine, dulceaţă, că vrei să ieşi cu mine. Dar asta se stabileşte anterior. Aşa că trebuie să te caut...

Atamarie privi uluită chipul ultimului ei partener de dans. Apoi clătină din cap şi încercă să se elibereze.

— Nici vorbă de „să ies cu tine”! ripostă ea cu hotărâre. Am ieşit doar să iau puţin aer curat. Atât.

Tânărul râse:

— Oh, hai, puicuţă, nu-mi spune tu mie că nu îl aştepţi aici pe Jed Hansley. Ori pe Jamie Frizzer?

Atamarie clătină din cap cu energie, încă plină de

speranţă că va clarifica o neînţelegere.

— Eu...

— Amândoi? chicoti tânărul, vizibil beat. Hai, pe mine mă poţi face rapid fericit. Pariem că sunt mai bun decât Cranky-Dick?

Tânărul o trase pe Atamarie spre el şi încercă să o sărute. Respiraţia lui fierbinte, duhnind a bere, o lovi în faţă. Ei i se făcu scârbă. Încercă să scape din strânsoare şi să se apere, dar fără nicio şansă, ca şi încercarea de a-l muşca de buzele lui obraznice. Dar nici gând ca tânăra femeie să cedeze. În loc de asta, se înfurie mai tare.

Ridică decisă genunchiul şi îl lovi cu toată puterea între picioare pe pofticiosul ei amorez. Tânărul urlă şi îi dădu drumul fetei.

— Tu... jigodie! Târfa maori! Mai întâi înfierbânţi pe cineva, apoi...

El gemu şi se încovoie de durere.

Atamarie zâmbi şi îşi văzu de drum. Mai întâi triumfătoare şi neafectată, dar când intră în hambar şi se îndreptă către Richard, începu să tremure.

Nu că individul băut ar fi fost un pericol real, dar Atamarie se simţea jignită şi murdărită. Şi se întrebă ce credeau tinerii din sat despre ea. După atacul suferit din partea ultimului partener de dans, văzu într-o altă lumină şi încercările partenerilor anteriori. Aceştia credeau că era uşor de avut? Că dăruia oricui ceea ce îi dăruise lui Richard? Şi mai erau şi acele jignitoare cuvinte! Târfa maori! Atamarie se cutremură. Fireşte că demult remarcase că fermierii din Temuka nu voiau să aibă de-a face cu vecinii maori. Niciunul dintre ajutoarele maori de la recoltare nu fusese invitat la sărbătoare, cu toate că mai mulţi fermieri angajaseră bărbaţi din Ngai Tahu, după ce se dovediseră corespunzători la Richard. Vecinii lui Richard îi păreau tot mai antipatici. Reduşi şi rasişti! Richard

trebuia neapărat scos din acest mediu.

Când el nu o băgă în seamă, ea îl îmboldi:

— Aş vrea să plecăm. Nu ar fi trebuit să venim aici.

Richard dădu din cap indiferent – se părea că nu îl interesau motivele pentru care Atamarie se răzgândise. Când au ajuns la ferma lui, acesta murmură ceva neinteligibil şi se duse la hambar. Atamarie deshămă caii şi se culcă. Richard ar fi trebuit să vină şi el repede. Dar de data aceasta ea aşteptă degeaba. Richard Pearse recuperă timpul pierdut la sărbătoare şi lucră toată noaptea la motorul lui.

CAPITOLUL 8

Roberta nu s-ar fi gândit nicicând că îi va părea atât de plăcută călătoria până în Africa de Sud, dar într-adevăr, odată ce vaporul părăsi portul Dunedin, ea uită de toate grijile şi de oboseala ei. Până în Australia ea împărţi cabina cu cele două infirmiere prietene ale ei din Christchurch. Blonda cu rochia închisă până sub gât, Jennifer, era mai prudentă, o adeptă a lui Wilhelmine Sherriff Bain, care de la început demonstrase împotriva războiului. Jennifer voia să ajungă în Transvaal din motive pur altruiste, pentru a-şi imita idolul şi pe Emily Hobhouse. Daisy, o fată scundă şi rotunjoară cu păr negru, dar cu ochi albaştri luminoşi, călătorea din simplu spirit de aventură. Fireşte că şi ea voia să ajute, dar şi să vadă lei şi rinoceri, şi dacă se putea, să mângâie elefanţi.

— Voiam să evadez neapărat din Christchurch, relată ea sinceră. Dar fără acest război, niciodată nu aş fi reuşit. Când a fost trimis primul contingent de militari, m-am prezentat ca voluntar, dar eu încă urmam şcoala de infirmiere, şi nici părinţii nu mi-ar fi permis să plec. Însă

acum am terminat – şi nici nu este vorba despre război, ci despre acele lagăre de refugiaţi. Părinţii mei nu s-au mai putut opune. Mai ales că plec împreună cu Jenny...

Daisy părea să îi rămână îndatorată acesteia toată viaţa pentru acest lucru.

Jenny şi Daisy erau mai mici decât Roberta, dar evident mai deschise la minte decât colegele ei de la seminarul pentru profesoare.

Din ce auzise ea, elevele din şcoala de infirmiere erau supravegheate precum călugăriţele din mănăstire – exact în severa tradiţie a lui Florence Nightingale. Când ea făcu o referire la acest aspect, Daisy chicoti scurt.

— Fiecare harem dispune de ieşirile lui secrete, ripostă ea cu o pioşenie mimată şi îşi îndreptă un imaginar voal. Exact ca fiecare mănăstire.

Daisy îşi împreună palmele şi ridică privirea la cer ca la rugăciune.

Roberta râse.

— Noi aveam în dreptul ferestrei un pom, zise mai sobru Jenny. Un fag cu nişte ramuri exact ca o scară. Sâmbăta seara coboram pe el şi mergeam la dans.

— La dans? Roberta habar nu avea unde s-ar fi putut dansa în oraşul ei, dar Christchurch era fireşte ceva mai deschis decât Dunedinul dominat de scoţieni foarte religioşi. Aţi făcut cunoştinţă cu... bărbaţi?

Daisy râse zgomotos:

— Evident! Jumătate dintre pacienţi sunt bărbaţi!

— Dar nu cu cei tineri, completă informaţia Jenny. Ceea ce era mai bine, mă refer la faptul că cine vrea să danseze cu o fată, care mai abia... hm... ăă...

— ...s-a şters la fund, râse Daisy şi se întinse în patul ei. Spune! Apoi i se adresă Robertei: Voi nu aveaţi bărbaţi la seminarul pentru profesori?

Roberta relată despre cele trei cazuri fără nicio speranţă

dintre colegii ei, şi doar după câteva zile deveni suficient de intimă cu noile ei prietene pentru a vorbi despre dragostea ei faţă de Kevin Drury.

Se aşteptă la aceeaşi ridiculizare ca din partea Atamariei, şi în timp ce vorbea, îşi frământa nervoasă căluţul din stofă, însă Jenny şi Daisy găsiră că misiunea ei era romantică.

— Oh, despre asta s-ar putea scrie o carte, oftă Daisy. O fată care pleacă la război pentru a-şi regăsi iubirea pierdută. Şi după asta iubitul este rănit, şi poate fi salvat numai datorită ţie, şi pe urmă... Trebuie să îţi dăm o mână de ajutor pentru cazul cazurilor...

Jenny se bătu cu degetele pe frunte:

— El este medic militar, Daisy. El însuşi salvează oameni. Şi dacă la o operaţie îşi luxează mâna, în jurul lui sunt douăzeci de alţi medici şi infirmiere... Dar acum, serios, Robbie, de ce crezi tu că nu l-ai putea găsi pe acest doctor Drury? în fond, nu ai decât să te interesezi la conducerea militară. Pentru toţi neozeelandezii, responsabil este un maior, Robin. Lui i-am trimis permanent note de protest, chiar şi acum, în privinţa lagărelor. Îi ştiu pe dinafară adresa, stă în Pretoria. Dacă îţi spune unde este staţionat dr. Drury, poţi să îi scrii.

Roberta roşi.

— Să îi scriu nu aş putea încă mult timp. El este doar... nu ştiu dacă...

Daisy dădu ochii peste cap.

— Străbaţi jumătate de lume după el şi nu ai curajul de a-l întâlni?

Jenny manifestă mai multă înţelegere:

— Ai putea pretinde că este o pură întâmplare. Ai venit în Kap pentru domnişoara Hobhouse şi ţi-a trecut prin minte că şi el este aici... Sau nu... mama lui a fost de părere că trebuie neapărat să îl contactezi! Mamele sunt

totdeauna bune pentru aşa ceva. O cunoşti pe mama lui?

Şi organizaţia domnişoarei Hobhouse îşi aduna ajutoarele, mai întâi în Australia, dar nu în portul militar Albany, ci la Sidney. Roberta fu de părere că ar trebui să se alăture celorlalte profesoare – în total erau şase fiinţe palide şi lipsite de feminitate, precum fostele ei colege din Dunedin. Dar Jenny şi Daisy o traseră după ele, să viziteze portul natural şi vechile închisori de pe vremea în care Australia fusese o colonie a deţinuţilor.

— Botany Bay, Ţara VanDiemen – rosti Daisy pe un ton funebru. Fetelor, odată aici mişunau tineri bărbaţi arătoşi, care acasă la ei şterpeliseră o oaie. Noi ne-am fi putut da drept hoaţe de bijuterii şi...

— Ea ascultă prea multe cântece irlandeze, interveni Jenny. Dar dacă tu, Daisy, eşti dornică de băieţi cu care să tunzi oile, ce cauţi în Africa de Sud? Că doar vii din Canterbury, unde tot câmpul este plin de tineri care put a usuc!

Între Sidney şi Durban, Roberta a împărţit cabina cu alte profesoare, şi nu s-a mai distrat nici pe jumătate cât o făcuse înainte. Niciuna dintre acestea nu era interesată de crearea de noi prietenii, deoarece în Africa de Sud oricum aveau să fie repartizate în locuri diferite. Aşa că tinerele se comportau reciproc cu un respect distant, şi jumătate dintre ele aveau permanent rău de mare. De câte ori putea, Roberta se refugia pe punte, unde se întâlnea cu infirmierele. La bord erau mai mult de cincizeci, şi cele mai multe iubeau viaţa. Tinerele flirtau cu marinarii şi se întreceau în a se face remarcate de ofiţerii vasului. Cele mai curajoase se sustrăgeau atenţiei puţinelor infirmiere mai vârstnice, care le invidiau pe colegele mai tinere, şi seara se întâlneau la dans cu membrii echipajului. Un matroz cânta la acordeon, altul la vioară – Daisy improviza la tobă. Roberta se încumetă doar o dată să treacă pe

acolo, şi le invidia pe fetele care se distrau atât de bine. Oricum nu cuteză să li se alăture.

Celelalte infirmiere îşi acopereau colegele, dar dacă profesoarele surprindeau pe vreuna dintre ele la o astfel de distracţie „lipsită de ruşine”, o „turnau” cu siguranţă. Roberta nu îşi făcea iluzii: comitetul femeilor din jurul domnişoarei Hobhouse cu siguranţă că ţinea la virtute şi moralitate tot atât de mult ca odinioară femeile din Uniunea pentru Moderaţie a Femeilor Creştine. Roberta şi Atamarie îşi mai aminteau încă bine că mamele lor beau pe ascuns fiecare înghiţitură de şampanie, când lucrau la Wellington pentru combativele femei. În special Matariki urâse asta.

— Nu ar fi păcat să ne despărţim acum? întrebă Daisy în ultima zi a călătoriei.

Tinerele se strecuraseră pe punte sub pretextul că vor să vadă luminile Durbanului şi să se bucure de priveliştea viitoarelor locuri de muncă.

— Ce aţi zice dacă am conveni să lucrăm în acelaşi lagăr?

Odată cu întrebarea, ea îi întinse Robertei şi o sticluţă cu băutură.

Roberta luă o înghiţitură, dar tuşi imediat. Era whisky diluat cu apă.

— Are un gust oribil! zise ea şi se cutremură. Eu cred că suntem deja repartizate. Ei nu ne vor lăsa să alegem.

— Dar tu oricum vei vorbi cu acel maior Robin, insistă Jenny, care îi şi luă sticla din mână. Conţinutul acesteia i se păru plăcut. Ai putea să aduci vorba...

Roberta simţi că roşeşte. Ea ar muri de ruşine dacă chiar ar avea posibilitatea să i se adreseze maiorului în chestiunea ei. Dar, pe de altă parte, dacă nu avea curaj, se va face de râs în faţa prietenelor ei. Cu hotărâre mai sorbi o dată din sticlă cu whisky. În fond, se spune că whisky-ul

dă curaj...

Ulterior chestiunea se dovedi extrem de simplă! Reprezentanta unei organizaţii locale de binefacere le luă în primire pe tinere, dar ea nu le făcu şi repartizarea. Li s-a oferit să aleagă între colonia Oranje şi Transvaal, iar Daisy o determină decisă pe Roberta să aleagă Transvaal.

— Acolo se află Pretoria, acolo este Robin. Jenny şi cu mine alegem tot Transvaal, şi nu vei fi singură.

Lui Jenny şi lui Daisy le era indiferent unde vor lucra, dar Daisy preferase probabil Transvaal deoarece era situat în interiorul teritoriului. Ea voia să vadă cât mai mult posibil din Africa, şi deja privea ca vrăjită la nuanţele de culoare diferite ale oamenilor întâlniţi în Durban. Din păcate, nu putu contacta niciun înalt zulu cu pielea ca tăciunele, care o fascina cel mai mult.

Jenny şi Daisy au fost cazate în gospodăria doamnei Mason, până la plecarea spre Pretoria. Roberta şi colegele ei au fost cazate la o şcoală de fete cu internat. Nici acolo nu era urmă de negru, la bucătărie erau folosite ajutoare locale.

— Dar sunt mulţi indieni, remarcă Roberta după o plimbare prin oraş. Englezii o scot mai bine la capăt cu ei.

— Ei vorbesc şi engleza, remarcă şi isteaţa Jenny. Iar negrii cel mult... cum îi zice... afrikaans? Va trebui şi noi să o învăţăm, dacă vrem să lucrăm cu femeile burilor.

Aşadar Roberta cumpără un dicţionar englez-olandez, afrikaans nefiind recunoscută ca limbă de sine stătătoare. Se hotărâse să se uite prin el în timpul călătoriei spre Pretoria cu trenul, dar ulterior fu captivată, ca şi Jenny, de peisajul pe care îl străbăteau. Calea ferată traversa dintr-o parte în alta ţara, şi colegele Robertei se cam speriară puţin aflând că permanent comandouri de buri voiau să arunce şinele în aer.

— Dar nu la lumina zilei! râse Daisy. După care ar vâna

şi antilope gnu. Şi zebre! Ia uitaţi-vă, zebre! Chiar arată ca nişte cai dungaţi, sau ca nişte ponei, însă mi le-am imaginat ca fiind mai mari. O girafă! O girafăadevărată!

Cu timpul entuziasmul lui Daisy deveni cam obositor, chiar şi apariţia celei de a douăzecea girafe îi smulse tinerei strigăte înflăcărate. Pe urmă terenul plat luă locul versanţilor muntoşi. La fiecare pas era ceva de descoperit, şi dicţionarul Robertei rămase închis. În cele din urmă se lăsă noaptea – şi în dimineaţa următoare se aflau deja în Transvaal. Aici peisajul nu le era absolut străin – dar călătoarele acumulară impresii zguduitoare. De ambele părţi ale căii ferate erau ferme arse, şi ogoarele devastate se întindeau unul după altul, iar linia era mărginită cu sârmă ghimpată, la fiecare câteva sute de yarzi se ridica câte o construcţie securizată.

Tinerele femei fură reduse complet la tăcere, când zăriră în cele din urmă unul dintre lagărele pentru negri în apropierea căii ferate – colibe simple, rotunde, unele din tablă, cele mai multe fiind corturi, sumbre construcţii administrative, copii apatici în faţa colibelor, femei slabe vizibil în stare de epuizare, care munceau pe ogoare prăfuite sub dogoarea soarelui. Lagărul înconjurat cu sârmă ghimpată, cu intrări păzite de militari englezi, care arătau aproape la fel de nefericiţi ca deţinuţii.

— Dar este îngrozitor, spuse dezamăgită Daisy, după ce trecuseră de lagăr şi începuseră să îşi recapete darul vorbirii. În lagărele pentru albi, unde mergem noi, desigur că este mai bine...

Jenny clătină din cap:

— Din spusele domnişoarei Hobhouse, nu. Tu nu ai citit rapoartele?

Robertei nu îi ieşeau din minte copiii negri. Pentru scurt timp uită de Kevin Drury şi de motivul pentru care se aventurase aici. Ea nu era aici vânând un vis, ea era aici

pentru a ajuta!

— Dacă în lagărele cu albi este mai bine, zise ea, noi trebuie să mergem în lagărele negrilor!

Pretoria, unde trenul ajunse dimineaţa târziu, era un oraş animat, lucru datorat cu siguranţă faptului că aici erau staţionate multe unităţi cu militari britanici. Englezii păreau determinaţi şi optimişti, în timp ce localnicii erau mai degrabă confuzi şi umblau cu privirile în pământ.

— Aceştia sunt sigur buri, spuse Daisy, neputându-şi stăpâni nici acum fascinaţia.

De data aceasta o impresionau hainele şi bonetele îngrijite ale femeilor bure, care păreau căzute din alte vremuri. În Noua Zeelandă şi în Australia nimeni nu se îmbrăca astfel. Rar apărea câte un bărbat bur, aceştia erau fie în lagărele de prizonieri de război, fie luptau contra ocupanţilor. Printre bărbaţii de pe străzi dominau uniformele englezeşti. Roberta tresări când una dintre femeile bure ce păreau atât de cuminţi scuipă un locotenent aflat în trecere.

— Nu ne plac, comentă Jenny. Dar le-am putea condamna?

Nici aici nu erau vizibili negrii, în cazinourile pentru ofiţeri serveau băieţi indieni.

Un tânăr indian le deschise uşa biroului lordului Milner, căruia i se subordonau lagărele de concentrare din Transvaal. Lordul le primi pe cele aproximativ treizeci de membre ale corpului auxiliar într-o sală de şedinţe.

— Noi vă suntem dumneavoastră şi, fireşte... stimatei noastre domnişoare Hobhouse, deosebit de îndatoraţi pentru angajamentul dumneavoastră, începu lordul, după ce salută politicos infirmierele şi profesoarele. El rumegase vizibil asupra unei adresări laudative pentru domnişoara Hobhouse. De fapt, nu o putea suferi pe neînfricata luptătoare pentru femeile bure. El continuă: Veţi fi utilizate

în lagărele pentru refugiaţi, unde sunteţi aşteptate de conducerile lor atât pentru îngrijirea deţinuţilor, cât şi pentru şcolarizare. Veţi constata că multe dintre aceste femei duc lipsă de orice cunoştinţe de bază ale menajului civilizat.

Roberta se încruntă. Nu putea să creadă aşa ceva, femeile din Pretoria în niciun caz nu păreau decăzute.

— Femeile bure sunt şi puţin cooperante, şi puţin dispuse să înveţe. În faţa dumneavoastră, stimate dame, se află probleme dificile. Dacă există ceva, în ce vă pot ajuta, adresaţi-vă cu încredere conducerii lagărului. Dacă cineva are întrebări...

Lordul Milner evident intenţiona să încheie audienţa cât mai repede posibil. Robertei i se tăie respiraţia când Daisy ridică mâna.

— Noi suntem trei prietene, care am vrea să lucrăm împreună într-un lagăr, explică ea fără nicio reţinere. Credeţi că este posibil?

Lordul Milner le surâse prietenos celor trei brunete.

— Noi, din păcate, nu putem repartiza trei infirmiere unui singur lagăr. Avem prea puţine pentru...

— Noi suntem două infirmiere şi o profesoară, îl întrerupse Daisy scurt.

Milner luă iniţial o mină severă, apoi dădu din cap indulgent.

— Asta este altceva, s-ar putea rezolva. Sergent Pinter! El i se adresă unui adjutant care sorta hârtii în spatele lui. Se pare că aceasta era de competenţa lui. Vă rog să căutaţi un loc de muncă potrivit pentru tinerele domnişoare. Dacă aveţi şi alte dorinţe speciale privitoare la repartiţii... vi le vom îndeplini, în măsura posibilităţilor. Dorim să vă simţiţi bine la noi. Ceea ce este valabil şi pentru... hm... buri... hm... protejaţii noştri. Dacă ocazional în lagăre există deficienţe... ele nu... nu sunt intenţionate.

Încă o dată vă mulţumesc pentru angajamentul dumneavoastră altruist. Pinter, este rândul dumneavoastră!

Lordul părăsi încăperea, în timp ce secretarul său punea mâna pe toc.

— Doamnelor, vă rog să vă apropiaţi, una după cealaltă...

Daisy se postă obraznic în capul rândului, Jenny şi Roberta o urmară puţin cam stânjenite.

— Deci dumneavoastră sunteţi troica. Ia să vedem... două infirmiere şi o profesoară... deci aţi putea merge la Barberton, la Klerksdorp sau la Middelburg, Springfontein este aşezat foarte pitoresc... ah, da, şi dr. Drury a solicitat două infirmiere... Karenstad.

— Dr. Kevin Drury? şopti Roberta şi păli.

Daisy îi zâmbi:

— Cum stăm cu darul zeilor? Multe, multe mulţumiri, sergent Pinter. La Karenstad am dori.

CAPITOLUL 9

Moartea Johannei VanStout a condus la oarecare nelinişti în lagărul din Karenstad. Zvonul că fata fusese omorâtă de personalul de pază, asociat curând cu alte poveşti de groază, se răspândi precum un incendiu. Bentje VanStout era respectată, iar comandoul soţului ei deveni celebru. Dacă acum ea acuza paza, celelalte femei o luau ca o faptă reală.

— Şi ce răscoală va face când va auzi de moartea soţului ei, oftă Kevin.

Tocmai făcuse o tură mai amplă prin lagăr, pentru a asigura femeile că nimeni în aceste zile nu amestecase laptele condensat cu sticlă pisată, şi explicase pentru a

suta oară că personalul de pază nici măcar nu intrase în lagăr în noaptea morţii Johannei. Privitor la ultima chestiune, femeile oricum nu puteau decât să râdă. Greenway avusese dreptate, în lagăr existau prostituate. Kevin nu prea credea, dar nu chiar toate femeile bure împărtăşeau concepţiile morale severe ale lui Doortje VanStout. Ele considerau că nu avea sens să îşi lase copiii să sufere de foame dacă existau alternative. Astfel se constituise un gen de bordel de lagăr – dispreţuit de celelalte femei, dar frecventat de oamenii din pază. Rareori plata se făcea cu bani, mai des bărbaţii plăteau cu pâine sau marmeladă, conserve de carne ori dulciuri. Copiii prostituatelor din lagăr nu flămânzeau, dar trebuiau să facă faţă bătăii de joc şi dispreţului celorlalţi. Ce urmări avea să aibă asta, atunci când se vor desfiinţa lagărele, când nimic nu le va mai împiedica pe femei să le ungă cu gudron şi pene pe târfele soldaţilor englezi, Kevin nici măcar nu voia să îşi imagineze. În orice caz, paznicii nu respectau interdicţia de a intra noaptea în lagăr. Nici gând ca aceştia să înece tinere femei, dar nu puteai explica asta lui Bentje ori susţinătoarelor ei.

— Ca văduvă, cu atât mai mult va deveni eroină.

Cornelis, care traducea pentru Kevin, dădu frustrat din cap:

— I-aş spune asta. Şi lui Doortje chestiunea cu Martinus. Dar pe urmă... nu aş mai putea să pun piciorul aici.

Până acum cei doi susţinuseră versiunea evenimentelor prezentată de Cornelis. Conform acesteia, oamenii lui VanStout nimeriseră într-o ambuscadă a britanicilor. Fuseseră împuşcaţi doi oameni, Cornelis fusese rănit uşor, şi doar din acest motiv fusese făcut prizonier, pentru că poneiul său fusese împuşcat sub el. Restul comandoului ar fi scăpat, ca şi Adrianus VanStout şi Martinus DeGroot.

— Eu nici nu îndrăznesc să mă gândesc la cum va

reacţiona Doortje, zise Kevin şi oftă.

Cornelis îl privi compătimitor:

— Sunteţi îndrăgostit de ea, constată tânărul bur. Dar fără speranţă, ea este...

Cornelis îşi căuta cuvintele.

— Ea este bur până-n măduva oaselor, dar este şi femeie! îl întrerupse Kevin cu hotărâre. Poate să râdă, să iubească, să se bucure de ceva. Doar să i se permită.

Cornelis clătină din cap:

— Dar ea nu îşi va permite niciodată. Ea nu poate fi convinsă, ea...

— Pentru Dumnezeu, eu nu vreau să o silesc! Vreau doar... vreau să o iubesc, să fiu bun cu ea, să o răsfăţ...

Cornelis ridică din umeri.

— Dar pentru asta întâi trebuie distrus blindajul ei. Ar trebui să i se clatine credinţa şi patriotismul ei. Şi pe urmă... cine ştie cât ar mai rămâne din ea, doctore Drury. Şi dacă pe urmă aţi mai vrea-o...

Cornelis vru să evite privirea lui Kevin, care o căuta pe a lui.

— Eu o voi vrea în orice condiţii, sublinie Kevin. Dacă îmi va da vreo şansă.

Burul nu îi răspunse, şi el se frecă pe frunte cu mâna. În cele din urmă întrebă:

— Mergem mâine în josul râului?

Kevin se bucura dinainte pentru un whisky cu dr. Greenway, iar Cornelis trebuia să se întoarcă în cortul pe care îl împărţea cu două familii.

— Vreau să văd până la urmă tabăra negrilor.

— Cum doriţi, răspunse distant Cornelis.

Kevin oftă din nou. O fi fost Cornelis un bur neobişnuit, dar în privinţa negrilor nu avea o poziţie diferită de a verişoarei sale. Şi Cornelis considera băştinaşii ca fiind inferiori, dar robuşti. El i-ar fi lăsat la fel de neajutoraţi,

cum o făcuse şi Lindsey, dar le-ar fi luat în nume de rău o eventuală cooperare cu britanicii. Da, el însuşi coopera, dar o făcea pentru a-şi ajuta compatrioţii. Pe când mulţi negri îşi trădau foştii stăpâni albi, şi Cornelis nu le putea trece asta cu vederea şi nici nu îi înţelegea.

— Cu ei am fost totdeauna buni, sublinie Cornelis şi a doua zi, în timp ce călărea iapa neagră Colleen a lui Vincent, alături de Silver al lui Kevin. Kevin ar fi putut împrumuta pentru el un cal de la regiment, dar se ferea să facă prea publică încrederea lui în prizonierul bur. Cornelis continuă: înainte de a veni noi aici, erau nişte sălbatici primitivi. Nu cunoşteau Biblia...

Kevin dădu ochii peste cap:

— Eu am auzit că negrii zulu ar fi posedat un puternic imperiu foarte bine organizat, mai ales din punct de vedere militar. Deci nu puteau fi chiar aşa de primitivi. Iar Biblia... Cornelis, eu nu vreau să te jignesc, dar fiecare ţară are zeii ei. Nu ştiu cum se face asta, că nu sunt teolog. Dar nu este un motiv pentru a-i face sclavi pe alţii...

— Dar nici nu am făcut asta! insistă Cornelis. Ei au venit de bunăvoie, şi acum există negri în comandouri. Toţi căutătorii de urme sunt negri ori hotentoţi, dar nu mulţi dintre ei...

Kevin luă o mină ce spunea multe.

— S-au exterminat voluntar, îşi ironiză el interlocutorul. Şi cum a fost cu voortrekkerii, despre care mătuşa dumneavoastră povesteşte atât de detaliat? Care într-o singură zi au ucis trei mii de zulu? Pentru a le lua pământul, pe care cu generozitate le-au permis să mai trăiască, dacă au să muncească pentru albi?

Kevin era revoltat, dar curând avea să îşi înghită vorbele. Situaţia din lagărul negrilor din Karenstad nu dovedea că englezii ar fi gândit despre populaţia neagră măcar la fel ca burii. Ba dimpotrivă, cei din lagăr trăiau în

condiţii în care comparativ lagărul femeilor era un lux.

— Ce este cu colibele acestea? îl întrebă Kevin pe paznicul care stătea de formă la poartă.

Negrilor nu li se interzicea să părăsească lagărul, mulţi dintre ei munceau afară, şi cine avea bani se putea duce oricând în oraş după cumpărături.

— Aici nu s-au repartizat corturi?

Omul dădu din cap.

— Nu, sir. Oamenii au trebuit să şi le ridice singuri. Unii fac asta chiar acum.

Într-adevăr, în lagăr se aflau şi câteva colibe rotunde, chiar prezentabile, în stil tradiţional african, alături de adăposturi provizorii din canistre pentru parafină. Multe femei şi mulţi copii dormeau pur şi simplu sub cerul liber, pe solul mlăştinos, ori adăpostiţi sub un acoperiş improvizat.

— Nu bărbat, nu lemn... explică situaţia într-un dialect aproximativ afrikaans una dintre femeile afectate.

Kevin înţelese.

— Înseamnă că nu s-au distribuit niciun fel de materiale de construcţie, se adresă el sever paznicului.

Acesta ridică din umeri.

— Oamenii pot să muncească. Trebuie să câştige pentru materialele de construcţie, şi apoi pot face un adăpost.

— Şi cum trebuie oamenii în acelaşi timp să muncească şi să construiască şi o casă? întrebă Kevin. Aici ceva trebuie să se schimbe, şi încă rapid! Cornelis, avem nevoie de un interpret. Ce s-a întâmplat cu personalul casnic al fermei VanStout? Nande şi fratele ei vorbeau bine afrikaans, şi ceva engleză. Putem afla dacă cumva sunt în acest lagăr?

Mari speranţe nu îşi făcea, pentru că nici în lagărul pentru albi nu se făcea înregistrarea corectă a deţinuţilor. Aici domnea un haos mult mai vast. Aşa încât Kevin se

puse personal pe căutat, urmat de reticentul şi scârbitul Cornelis. În materie de igienă, lagărul nu corespundea nici celor mai reduse cerinţe. Nu existau latrine, infestarea cu insecte era insuportabilă, spitalul oricum primitiv era utilizat ca adăpost pentru femei şi copii singuri. Era arhiplin, o parte dintre ocupanţi erau bolnavi – subnutriţia făcea femeile letargice. Multe nu îşi mai îngrijeau bebeluşii, şi Kevin descoperi mai multe cadavre printre cei în viaţă. Nimeni nu îi scotea afară, cu atât mai puţin nu existau servicii religioase de înmormântare. Când îşi luau inima în dinţi mai mulţi membri ai familiei, îl îngropau ei înşişi – de multe ori ajutau şi cei de la pază, pentru a scăpa de duhoarea insuportabilă.

Kevin dădu de Nande în momentul în care era pe punctul de a renunţa. Aceasta stătea apatică într-una dintre colibele ridicate din cutii de parafină. Era vegheată de doi tineri, care îl urmăreau suspicioşi pe Kevin în timp ce se apropia de ea.

— Domnişoară Nande...

Kevin se aplecă înmărmurit asupra ei, amintindu-şi cât se bucurase tânăra femeie de acest mod politicos de adresare, iar pe chipul ei apăru fugitiv un surâs.

— Mijnheer Doktor! întors? Ce e cu Baas Bentje? Şi Doortje? Şi copii?

Kevin îşi muşcă buzele. Ştia Nande ce păţiseră Doortje şi Johanna? Improbabil, cu siguranţă că negrii şi albii nu fuseseră transportaţi împreună.

— Domnişoara Johanna a murit, o informă el corect. Dar ceilalţi toţi sunt în lagărul Karenstad. Domnişoară Nande, eu...

Kevin i-ar fi explicat ideile lui pentru îmbunătăţirea situaţiei din lagăr, dar Nande îl întrerupse.

— Fratele mort, zise ea cu privirea îndreptată spre cei doi bărbaţi de la intrarea în colibă.

Unul dintre ei tocmai trata cu un al treilea, care voia să intre. Cornelis părea să fi înţeles câteva cuvinte din discuţia lor. Şi părea dezgustat. Nande privea ruşinată în podea.

Kevin se încruntă.

— Fratele tău a murit? Din ce cauză? A fost bolnav?

Rata mortalităţii femeilor şi copiilor în acest lagăr era enormă, dar fratele lui Nande fusese un bărbat puternic. Fireşte că ar fi putut să aibă tifos ori difterie...

Nande clătină din cap, în timp ce Cornelis trăgea concluzii.

— Eu consider, doctore, că cei doi de acolo au dat o mână de ajutor, spuse el cu ochii pe cei doi bărbaţi. Uitaţi-vă în jur, doctore! Această colibă nu este o locuinţă. Aici tipii îşi pun la vânzare marfa... iar fratele ei nu voia să o vândă.

Nande scoase un sunet înăbuşit. Kevin îşi dădu seama ce voia să spună Cornelis. În colibă nu era un loc de gătit, nu erau alte culcuşuri în afară de un aşternut din paie acoperit cu o pătură murdară, pe care era întinsă Nande. Ziua în amiaza mare, cu toate că în colibă era întuneric şi sufocant de cald, mirosea a parafină şi zburau milioane de muşte. Nande avea un aspect bolnăvicios, dar nu destul pentru a nu părăsi patul.

Kevin se îndreptă.

— Nande, noi te luăm acum cu noi, la lagărul albilor, zise el hotărât. Iar pe indivizi, personalul de pază îi va ţine sub observaţie – voi avea grijă să fie aşa. Oricum totul va fi controlat aici. Începem cu un fel de recensământ. Trebuie să aflăm câţi oameni trăiesc aici, în special femei şi copii. În plus, vom oferi de lucru – nu doar pentru bărbaţi, ci mai ales pentru femei. Noi ducem lipsă de aşa ceva, şi dacă femeile bure nu vor să ajute... Tu, Nande, vei conduce menajul. Şi imediat vom stabili alte zece femei care să îl

ajute pe dr. Greenway în spital şi la curăţenia spaţiilor de pază... Şi în privinţa indivizilor de aici... Nande, sunt mai multe... hm... fete ca tine?

Nande coborî privirea. Evident îi era teribil de frică, dar Kevin o cunoscuse la VanStout ca mândră şi curajoasă. Când Kevin o ajută să se ridice, ea se agăţă de el şi îi indică alte două colibe, asemănătoare colibei ei. Una dintre fete nu era accesibilă, deoarece avea febră mare. Cealaltă, o frumuseţe de cel mult şaptesprezece ani, se putea ridica doar cu mult efort. Kevin îl trimise pe Cornelis să aducă alţi câţiva oameni din pază pentru a duce femeile mai întâi la poartă.

— Ele vor fi luate împreună cu muncitoarele, le aduse el la cunoştinţă bărbaţilor nemulţumiţi.

Acestora le era evident silă să pună fetele pe targă. Cel puţin asta părea un indiciu că aceştia nu ar fi participat la abuzarea lor. Pretendenţii fuseseră mai curând prizonieri, care plăteau pentru prostituate şi băutură, bani cu care ei şi-ar fi hrănit familiile. În coliba celei de a treia fete au găsit şi sticle goale de whisky.

— Din cauza celor doi indivizi trimit aici poliţia militară. Cu siguranţă că aceştia vă vor pune nişte întrebări!

Paznicii îi aruncară priviri furioase şefului lagărului.

— Cum vă imaginaţi dumneavoastră asta cu muncitoarele? întrebă bărbatul, care îi lăsase să intre în lagăr pe Kevin şi pe Cornelis.

Fiind caporal, era cel mai mare în funcţie aici. Muierile doar nu vor putea să se fâţâie încoace şi încolo între lagăre.

— De ce nu? întrebă Kevin. Că doar bărbaţii se duc în localitate. Dar ele nu pot? Vom caza femeile şi copiii în lagărul albilor.

Paznicii şi Cornelis traseră adânc aer în piept.

— Asta este exclus, doctore! spuse în cele din urmă

Cornelis. Pe negrotei nu îi puteţi ţine împreună cu familiile albe. Asta... pur şi simplu nu puteţi face asta!

Kevin ridică din umeri.

— Nu vă va veni să credeţi ce pot face eu, ripostă el supărat. Şi nu văd nicio problemă. La ferme albii şi negrii trăiau uşă în uşă. Desigur că femeile negre vor avea corturi proprii.

Lui Kevin îi era clar că vor fi necazuri, dar nu era pregătit să ajungă la compromisuri. Cele două căruţe solicitate de la cavalerie, cu care au fost luate în final ajutoarele voluntare şi câteva bolnave grav, au dus la Karenstad peste treizeci de femei şi copii. Doctorul Greenway, pe care Kevin îl informase în prealabil, clătină hotărât din cap când Kevin îi spuse că vrea să rechiziţioneze pentru aceştia două corturi de la albi.

— Drury, asta ar produce o răscoală! Femeile bure nu vor suporta asta. Nu veţi primi susţinere nici de la administraţia militară. Există motive pentru care lagărele sunt separate.

— Dar dumneavoastră sunteţi... nu-mi spuneţi că refuzaţi să trataţi aceste femei! Kevin îşi privi colegul, nevenindu-i a crede. Şi nu vă bucuraţi pentru noul personal?

Greenway ridică din umeri:

— Cu asta, nu am nicio problemă. Dacă totuşi insistaţi, ducem bolnavele mai întâi în spital, în spaţiile acelea înguste, chiar dacă sunt mici... Dar, pentru Dumnezeu, gândiţi-vă la altceva în privinţa cazării femeilor negre, dr. Drury! Este posibil să iscaţi un incident!

Dezamăgit Kevin ajută femeile să coboare din căruţe, urmărit cu suspiciune de către prizonierele albe din lagăr. Apoi le spuse lui Nande şi celorlalte femei să aştepte în locuinţa şi în birourile lui, până se va găsi o soluţie. Era inacceptabil să le expună în continuare trecerii prin furcile

caudine. Femeile burilor le priveau cu atâta ostilitate, de parcă ele personal s-ar afla cu acestea în război. Renunţă definitiv la ideea cooperării cu personalul din spital.

Îi telegrafie lui Vincent, care tocmai efectua tratamentul unui cal cu colică.

— Dacă avem corturi-grajd? întrebă Vincent. Trebuie să întreb, cred că da. Unităţile mai mari de cavalerie ar trebui să dispună de aşa ceva. Este urgent?

Kevin oftă:

— Vincent, am aici treizeci de femei şi copii...

— Va trebui totuşi să aştepţi. Şi să speri. Şi ai putea să te şi rogi, dacă ai chef. În orice caz, eu trebuie să o scot la capăt cu acest cal. Este al şefului punctului de aprovizionare, este favoritul lui. L-a adus din Scoţia, plus că este un animal simpatic.

— Vincent! oftă Kevin.

— Mă referem doar la faptul că mi-ar fi recunoscător dacă nu ar muri calul. Cu siguranţă că mi-ar face un hatâr. Şi, dacă are un cort...

Câteva ore mai târziu, un anume maior Melnnes extrem de degajat însoţea personal transportul unui încăpător cort-grajd, plus o livrare de alimente.

— Sunt donaţii, explică el surpriza. Din Durban, de fapt din Noua Zeelandă. Ulterior vor veni şi altele, inclusiv haine şi jucării. Şi trei infirmiere.

— Trei infirmiere?

Lui Kevin nu îi venea să creadă norocul ce dăduse peste el.

— Da, una dintre ele este profesoară, reduse numărul Melnnes. Dar poate că şi ea se poate face puţin utilă...

Se părea că în concepţia sa instruirea copiilor burilor era ceva cam exagerat.

— În orice caz, se pare că va fi mai bine, răspunse mulţumit Kevin.

La început femeile albe nu protestară când cavalerii montară cortul-grajd într-un colţ al lagărului – deşi acesta era mai confortabil decât propriile lor adăposturi –, aerisirea era adaptată aparatului respirator foarte sensibil al cailor, clar mai bună decât în corturile comune pentru trupă. Dar pe femeile bure nu le ducea mintea la asta, ele erau satisfăcute că negresele dormeau într-un grajd, deci erau mai puţin privilegiate decât ele. Distribuirea suplimentară de alimente a domolit şi mai mult tensiunea – şi dimineaţa pe Kevin îl aştepta un birou curat şi aranjat. Nande se trezise cu noaptea-n cap, pentru a mătura şi pentru a-i pregăti micul dejun. Dar părea slăbită şi febrilă.

— Nande, pentru muncă mai este timp, îi spuse el prieteneşte. Tu trebuie ca mai întâi să te însănătoşeşti – cel mai bine este să mă însoţeşti la spital, unde te vom examina amănunţit. Poate ai vrea să o vezi şi pe domnişoara Doortje şi familia ei...

Tânăra avea nevoie neapărat de haine noi şi rufărie. Şi de o baie. La ferma VanStout Nande era foarte curată, însă acum hainele aveau crustă de murdărie.

— Are frică merge la râu, explică ea ruşinată. Desigur că remarcase privirea lui. Femei albe...

— Voi vă puteţi spăla în râu în afara lagărului, zise Kevin, ştiind bine că asta va declanşa conflicte. Voi nu sunteţi prizoniere, ci munciţi pentru noi. Dacă vrei, du-te acum!

Nande nu aşteptă să i se spună de două ori – şi plânse când Kevin îi dădu o bucată de săpun. Săpunul era marfa rară şi în lagărul pentru albi, în mod ironic doar prostituatele aveau destul, pentru a se spăla cu regularitate. Kevin voise să îi dea un săpun şi lui Doortje, dar femeia bură refuză orice privilegiu.

Nande nu avea astfel de inhibiţii. Ea se întoarse repede, cu hainele şiroind de apă, dar mirosind a liliac.

— Nande simte mult mai bine! anunţă ea, dar Kevin insistă să o ia cu el la spital.

Acolo îl aştepta următoarea surpriză – din prima clipă una mult mai plăcută. Porţiunea din faţa spitalului era curăţată de praf, încăperile pentru bolnavi străluceau de curăţenie. Femeile negre bolnave şi copiii bolnavi erau în paturi cu aşternuturi curate.

— Asta arată bine! îl lăudă Kevin pe dr. Greenway, care şedea la biroul lui şi sorta documente. Ca la un spital adevărat!

Medicul pufni:

— Dar fără pacienţi. Priviţi în jur...

Uluit, Kevin constată că Greenway avea dreptate. Abstracţie făcând de femeile şi copiii negri, care necesitau îngrijiri medicale, spitalul era complet gol. Femeile albe trebuie că îşi luaseră aparţinătorii înapoi în corturile lor – în mare parte copii şi femei cu boli foarte contagioase.

— Dar... dar ce...

Kevin nu înţelegea nimic.

— V-am spus. Burii nu se bat pe burtă cu cei de culoare. Cu atât mai mult nu suportă să fie îngrijiţi de ei, cu cât pe femeile negre le privesc ca trădătoare. Aici aţi putea avea un spital pentru albi, ori unul pentru negri. Nu pentru ei împreună.

Kevin se simţea tulburat şi dezamăgit – dar acum clocotea şi furia în el. În spitalul acesta era suficient loc, în el fuseseră cazaţi şi cincizeci de bolnavi la un loc. Iar acum existau pe deasupra şi îngrijitoare voluntare. Dacă femeile bure preferă să îşi lase copiii să moară...

— Noi nu cedăm, decise el scurt. Acest spital este deschis tuturor. Dacă femeile nu vor să vină, nici eu nu le pot ajuta. Dar noi vom inspecta lagărul, Greenway. Şi nu vom da înapoi de la internări forţate, dacă există pericol extrem de contagiune.

Ziua trecu mai mult decât neîmbucurător pentru Kevin şi Greenway – ca şi pentru paznicii care trebuiau să aplice măsurile lor coercitive, şi pentru Cornelis, care avea să le explice asta femeilor. Toţi le-au devenit ostili, au fost insultaţi şi scuipaţi – şi în final au rămas doar treizeci de copii în spital, plângând, pentru că erau speriaţi de măsurile luate, şi pentru că mamele lor nu mai aveau voie să rămână cu ei.

— Aşa nu merge pe termen lung! spuse obosit Greenway după ultima vizită.

Femeile de culoare se comportaseră exemplar, totul era curat, şi pe cei aflaţi în spital îi aştepta o gustoasă tocană. Totuşi copiii nu voiau să mănânce nimic, indiferent de cât erau de flămânzi. Cei mai mari vorbeau despre sticlă pisată în supă şi cei mai mici nu îndrăzneau să îi contrazică.

— Nu puteţi sili oamenii. Cel mai bine ar fi, să trimiteţi negrii înapoi în spitalul lor...

— Greenway, femeile acestea fac curăţenie şi gătesc. Dar ele nu pot face nimic în plus pentru bolnavi. Fireşte că de acum vom merge acolo zilnic, avem mai mult timp, pentru că ne ajută femeile zulu...

— ...şi nu mai vine niciun pacient, ripostă Greenway la fel de arţăgos. Nu mai fiţi atât de aspru, nici eu nu ştiu o soluţie. Numai că nu putem lega oamenii de paturi, şi nu le putem băga mâncarea pe gât cu forţa.

CAPITOLUL 10

Femeile bure erau încăpăţânate, dar Kevin îşi aminti că şi el era un căpos irlandez. Continuă să ţină spitalul deschis, trecu la internări forţate – şi obţinu cel puţin micul succes, de a determina copiii bolnavi să mănânce. A fost o

pură întâmplare că una dintre ajutoarele negre lucrase la familia micului Matthes Pretorius. Micuţul de zece ani Matthes fu bucuros de întâlnire, avu încredere în ea şi înfulecă lacom porridge-ul adus de ea. Dat fiind că el nu a murit – şi spre uşurarea medicilor se refăcu repede după pneumonia sa –, îi urmară şi ceilalţi exemplul.

Dar pentru medici munca rămase extenuantă şi neplăcută. Lui Kevin îi era ruşine că din nou nu găsea timp pentru verificări la lagărul pentru negri. Până când în a patra zi după operaţiunea cu femeile de culoare, noaptea îl trezi zgomotul unor picioare goale în dreptul dormitorului lui. Kevin călărise destul împreună cu Rough Riders pentru a se alarma imediat. Întinse rapid mâna după armă, dar fireşte că aceasta în lagăr nu se mai afla lângă pat, ca în veld... Trase o înjurătură şi se pregăti să reacţioneze cu pumnii în faţa agresorului. Totuşi auzi o voce timidă de femeie:

— Mijnheer Doktor, sir?

— Nande?

Năuc căută chibriturile şi aprinse lampa cu gaz de lângă pat. Între timp tânăra zulu intră în cameră. Pe Kevin îl pufni râsul văzând că aceasta purta o cămaşă de noapte închisă cast până-n gât, ornată cu danteluţe. Era nouă, cel puţin pentru Nande, probabil provenită dintr-o donaţie de haine purtate. Cu o zi înainte sosiseră trei lăzi pline şi femeile negre sortaseră conţinutul. Nande nu îşi putuse ascunde entuziasmul faţă de visul cu danteluţe. Râsese din nou pentru prima dată de când Kevin o eliberase din infecta colibă. Tânărul medic nu putuse rezista bucuriei ei copilăreşti – şi acţionă fără îndoială în spiritul donatoarei – atribuindu-i cămaşa de noapte. Nande nu avea mai puţin nevoie de ea decât o femeie bură. Entuziasmul ei îi salvă ziua lui Kevin. Acum însă îl călca pe nervi. Venise Nande să îi mulţumească într-un mod special pentru obiectul din

donaţie?

— Tu... nu ai venit aici acum, ca să îmi arăţi cămaşa? întrebă el prevăzător. De fapt de unde vii?

Nande ar fi trebuit să doarmă ca şi celelalte negrese în cortul-grajd, dar el nu îşi putea imagina că ea se furişase de acolo, pentru a veni la el.

Nande dădu negativ din cap.

— Nu, Baas Doktor, sir. Doar că auzit... ce... Tânăra imită un geamăt, pentru a-i reda mai clar doctorului ceea ce auzise. În faţa uşii de la doctor. Eu uitat şi...

— Tu unde erai, Nande?

Chestiunea devenea tot mai ciudată. Cortul-grajd nu avea uşi, ci doar un gen de perdele.

Nande clipi vinovată, şi îşi muşcă buza inferioară înainte de a vorbi:

— Eu aici. În bucătărie.

— Ai dormit în bucătăria mea?

Nande confirmă.

— Nu fiţi supărat... nu pedepsi, sir. Dar aşa frumos haine, ca Baas albă. Şi bucătărie, cameră Nande. Ca Baas albă...

Chipul îngrijorat al lui Nande se lumină o clipă.

Kevin oftă. Nu se putea ca Nande să doarmă la el în casă, pentru că se puteau ivi zvonuri la care nici nu se gândea. Dar pe de altă parte bucătăria era o construcţie deschisă, un fel de loc pentru grătar. Nimeni nu ar fi putut să creadă că el făcea sex acolo cu menajera lui neagră. Fireşte că era şi un acces pentru casă, pe care Nande îl şi folosise, ca să se strecoare înăuntru. Kevin decise să interzică pe viitor înnoptarea tinerei în bucătărie, dar nu şi să o certe acum.

— Despre asta discutăm mai târziu. Acum continuă. Tu ai auzit în faţa uşii mele un geamăt. Şi acum s-a dus?

Nande clătină din cap.

— Nu, eu vrut să plec, când m-am uitat, dar... copil prea greu. Acum în faţa spital.

— O femeie cu un copil? Kevin sări din pat înfăşurat în cearceaful sub care dormea. Ieşi din cameră, Nande, eu trebuie să mă îmbrac. Pe urmă vin şi eu. Spune-i femeii...

El se opri din vorbit. Probabil că pacientei deja îi treceau prin minte acum tot felul de gânduri despre el şi Nande. Dacă el o trimite acum...

— Nu vorbeşte cu Nande... Baas Doortje.

Cele câteva vorbe rostite de Nande îl făcură să se înfioare. Pacienta era Doortje? Trebuia să fie grav bolnavă dacă venea la el în miez de noapte. Ori aducea un copil bolnav.

Kevin trase repede pantalonii pe el, sări în cizme şi fugi afară cu cămaşa în mână. Nande, care aşteptase în faţa camerei, îl urmă curioasă.

— Du-te şi te culcă, Nande! îi spuse Kevin. Cu celelalte. Găsesc eu spitalul singur.

— Eu nu ajut? întrebă tânăra.

Kevin se luptă scurt cu sine însuşi, poate că într-adevăr va avea nevoie de ajutor, şi fiind singur cu Doortje, s-ar fi putut compromite la fel ca în situaţia cu Nande. Pe de altă parte, Doortje probabil că nu umbla în cămaşă de noapte, ci era îmbrăcată ca lumea.

— Trimite-le pe cele două femei care îl ajută pe dr. Greenway, decise el.

Medicul era ajutat zilnic de două femei mai agere la îngrijirea bolnavilor. El spera că le va putea trimite curând ca „infirmiere” în lagărul pentru negri.

— Dar să fie corect îmbrăcate!

Probabil că indicaţia nu era necesară, în afară de Nande, nicio femeie neagră şi nicio femeie albă nu aveau cămaşă de noapte. Cele mai multe dormeau în hainele obişnuite pe podeaua goală a corturilor. Şi Doortje purta vechea ei

rochie albastră de casă, pe care Kevin o ştia din Wepener. Dar acum nu mai era perfect călcată şi cu şorţ alb ca zăpada, ci era uzată, murdară şi cu urme de transpiraţie. Boneta îi stătea strâmb şi nescrobită pe părul blond, iar bentiţele cu care se lega atârnau libere. Chipul tinerei nici nu se mai vedea. Era acoperit de buclele umede de sudoare ale celui mai mic frate. Cu copilul în braţe stătea pe vine în faţa intrării în cortul-spital.

— Doortje! Domnişoară VanStout! Pentru Dumnezeu, aţi cărat copilul până aici?

Kevin se duse la tânără şi îi luă din braţe corpul moale. Era fierbinte, avea febră mare. Doortje i-l adusese înainte de a muri. Acum ea îl privea pe Kevin cu o privire rece, exprimând ceva între speranţă şi dispreţ.

— De ce nu aţi bătut la uşă, dacă voiaţi să veniţi la mine?

În timp ce vorbea, Kevin îl duse pe Mees în cort, în sectorul pentru tratamente. Doortje îl privea cum aprindea rapid lămpile.

— Nu voiam să deranjez, spuse ea rece. Mai ales că nu eraţi singur...

Ultimele cuvinte parcă le scuipă.

Kevin îşi văzu confirmate toate temerile lui. Din păcate, nu în legătură cu Nande, ci în privinţa suferinţei copilului. Partea superioară a trupului său prezenta eritemele caracteristice. Tifos.

— Fireşte că eram singur, ce prostie este asta?

Se uită după un stetoscop. Trebuia să încerce să ajute, dar în acel stadiu al bolii, şansele băiatului erau minime.

Doortje scoase un sunet dispreţuitor, apoi schimbă subiectul discuţiei.

— Puteţi să faceţi ceva? întrebă ea şi mângâie părul umed de transpiraţie al copilului. Este bolnav de două săptămâni.

Kevin clătină din cap:

— Văd. Ar fi trebuit să îl aduceţi mai devreme.

Doortje ridică privirea spre el, privire care pentru prima oară era blândă şi neajutorată.

— Mama mea... doctore Drury, dumneavoastră o cunoaşteţi pe mama. Ea s-a rugat şi l-a spălat în râu, ca să îi domolească febra şi...

— Tifosul a fost provocat de bacterii aflate probabil exact în apa în care a fost scăldat. Şi mai înainte cu siguranţă că a şi băut din ea...

Kevin se pregăti să îi ia temperatura lui Mees. Ştia deja că aceasta va fi ameţitoare.

Doortje clătină din cap.

— Laptele praf, zise ea. Cumva trebuia dizolvat. Iar râul este atât de aproape. Apa este totuşi apă, mama a şi filtrat-o...

Kevin oftă.

— Cornelis v-ar fi adus zilnic apă potabilă, dacă nu l-aţi fi făcut permanent laş şi trădător. El nici nu mai îndrăzneşte să se apropie de dumneavoastră.

— Locul lui este în veld, la comandoul lui! insistă îndârjită Doortje. Nu aici trebuia să fie!

Între timp Kevin dezbrăcase copilul şi începu să îl spele. Apa rece cu oţet îi produse o uşurare, se puteau încerca şi nişte compresii reci. Şi înainte de toate, avea nevoie de lichide, diareea îl lăsa fără apă în corp.

— Cornelis Pienaar nu se află aici de bunăvoie. A fost luat prizonier, spuse Kevin cu ochii la termometru.

Febră mai mare de patruzeci de grade...

Doortje aruncă capul pe spate. Expresia blândă dispăru de pe chipul ei, acum era din nou un combatant bur.

— Şi cu asta a eşuat! Tatăl meu nu a fost luat prizonier. Martinus DeGroot nu a fost luat prizonier...

— Nu! izbucni Kevin. El o iubea pe Doortje, dar

îndărătnicia ei îl conducea uneori la limita puterii de stăpânire – iar acum dincolo de ea. Tatăl dumneavoastră şi logodnicul dumneavoastră, Doortje, au fost împuşcaţi. Îmi pare rău că aşa, acum şi aici aflaţi asta, dar nu există îndoială. Când Martinus a murit, eram acolo. De tatăl dumneavoastră ştiu că este mort, în ce circumstanţe, întrebaţi-l pe Cornelis. Dar Martinus DeGroot nu a murit în luptă. Deja se predase, însă un comandant mai mult decât zelos a permis să se tragă în prizonieri. Dr. Taylor, dr. Tracy şi eu am protestat, dar nu am putut să reuşim ca vinovaţii să fie pedepsiţi. De aceea sunt acum aici, mi-am dat demisia. Ca protest. Dar probabil că mie nu îmi veţi da crezare. Acum ne veţi urî mai mult pe mine şi pe britanici, şi vă înţeleg. Dar pe vărul dumneavoastră nu ar trebui să îl urâţi, a fost o pură întâmplare că a scăpat cu viaţă. Şi acum ajutaţi-mă, ţineţi lampa, eu îl voi întinde acum în pat pe fratele dumneavoastră şi îi voi administra artificial lichide, pentru că probabil nu mai poate bea.

— De două zile, îl informă în şoaptă Doortje. Vocea ei era lipsită de orice intonaţie, chipul ei pierduse orice culoare. Tatăl meu este mort... şi Martinus...

— ...a fost capturat în timpul încercării de aruncare în aer a căii ferate şi a fost împuşcat, repetă Kevin. El începu să se simtă vinovat, în niciun caz destăinuirea aceasta nu trebuia făcută astfel! îmi pare într-adevăr rău, Doortje. Dar trebuie să recunoaşteţi că nu avea niciun sens continuarea luptei. Şi vă rog să nu vă împotriviţi tratării fratelui dumneavoastră în acest spital. Poate că va sta lângă un copil negru în pat, dar acest copil nu transmite culoarea. Dimpotrivă, tifosul este transmisibil. Este posibil ca şi celălalt frate al dumneavoastră, ca şi mama dumneavoastră să se îmbolnăvească, dacă nu cumva sunt deja bolnavi.

Tăcerea lui Doortje vorbea. Se pare că ea era unica din

familie care mai era încă sănătoasă.

Kevin oftă şi ridică băiatul.

— Acum îl duc la infirmerie şi îi conectez perfuzia. Cu asta Mees a primit deocamdată îngrijirea necesară. Puteţi rămâne cu el, să îi puneţi compresii reci şi să îl curăţaţi, dacă mai are diaree. Dar puteţi lăsa toate acestea şi în grija Sophiei. El arătă către ajutoarea de culoare, care tocmai intrase corect îmbrăcată, cu şorţ curat de infirmieră şi cu părul strâns ordonat. Mai bine ar fi să vă întoarceţi în cortul dumneavoastră şi aduceţi-l aici şi pe celălalt frate, dacă este posibil şi pe mama dumneavoastră, poate... poate vom putea să îi salvăm măcar pe aceştia.

Kevin îşi muşcă buzele. Desigur a fost şi aceasta o greşeală, nu ar fi trebuit să spună nimic despre situaţia proastă a lui Mees. Dar, pe de altă parte, nu mai voia să o mintă pe Doortje. O privi pe aceasta în ochi:

— Am să fac tot ce este omeneşte posibil pentru a-l menţine în viaţă pe Mees. Dar nu pot să promit. Vă puteţi ruga pentru el.

— Deodată? întrebă sugrumată Doortje. Cum rămâne cu minunile medicinei moderne?

Kevin oftă.

— Experienţa ne arată că rugăciunile şi medicina modernă se completează reciproc foarte bine. Cum se spune? Ajută-te singur, şi Dumnezeu te va ajuta. Asta ar trebui, de fapt, să se potrivească şi la filosofia voorstrekker-ilor... Deci acum plecaţi? Ori nu aveţi încredere în Sophia şi în mine?

Doortje înghiţi în sec. Apoi plecă fără să mai scoată o vorbă.

În această noapte Kevin însuşi se rugă cu mai multă ardoare ca oricând, dar nu ajută la nimic, micuţul Mees se simţea tot mai rău. Sophia îşi dădu toată silinţa, iar

dimineaţa veni să ajute şi Nande.

— Pe mine cunoaşte. Cu mine mai liniştit, susţinu ea şi Kevin nu o opri, deşi Mees era atât de bolnav, încât nu mai recunoştea pe nimeni.

Spre disperarea lui, nici Thies, celălalt frate al lui Doortje, nu se simţea mai bine. Doortje îl adusese la spital cu ajutorul altor două femei albe, altfel nu ar fi avut puterea necesară. Doctorul Greenway, cu experienţă mai mare în tifos, clătină doar din cap când îl văzu pe copil.

— Ar fi o minune dacă l-am salva, spuse el. Este dezolant când, în cele din urmă, o femeie acceptă un ajutor, dar este prea târziu.

Kevin refuza să creadă. El lupta cu disperare pentru viaţa fraţilor VanStout, în timp ce Greenway se ocupa de o fetiţă adusă de o altă femeie. Ea reprezenta unica rază de lumină a acelei zile, micuţa Wilhelmina era subnutrită şi tuşea, dar încă nu avea pneumonie şi cu siguranţă se putea însănătoşi. Greenway o cazase împreună cu mama ei într-una dintre nişe, separat de bolnavii negri.

— Infirmierele acestea albe ar cam trebui să vină, nu? îl întrebă el spre prânz pe Kevin. Când se va întâmpla asta?

Kevin tocmai se pregătea să schimbe punga cu perfuzii pentru Mees. Doortje făcea, la indicaţiile lui, compresii cu oţet. Nu mai vorbea cu el de dimineaţă. Chipul îi era inexpresiv şi palid. Kevin resimţea asta indispus. Îl înnebunea îndărătnicia ei, dar demnitatea cu care îşi accepta soarta era impresionantă.

Tresări.

— Cerule, infirmierele! Ele sosesc astăzi în Karenstad, cineva trebuie să le ia de la tren. Dar mie îmi este imposibil să plec de aici acum. Nu aţi putea dumneavoastră...?

Greenway se măsură pe sine de sus până jos. Halatul era murdar, el însuşi era asudat de la munca în aerul

stătut din cort.

— Mai întâi trebuie să mă pun la punct, remarcă eL Plus că Sophia tocmai mi-a spus că vom primi trei noi pacienţi. Femeile burilor cedează în sfârşit şi îşi aduc copiii.

Doortje ripostă:

— Noi nu cedăm, doctore! spuse ea tăios. Ne plecăm doar în faţa violenţei. În ultimele zile doar dintre noi au murit doisprezece oameni. Nu mai suportăm asta. Sper că vă bucuraţi că ne-aţi înfrânt mândria.

Kevin se pregăti să răspundă, dar renunţă. Era dureros să se contrazică. Şi acum avea altă problemă.

— Îl sun pe Vincent, zise el şi se ridică oftând. El deja se plânge că trebuie mereu să sară în ajutorul nostru şi că nu îşi mai vede de propria muncă. Dar poate că îi va face plăcere să ia câteva fete de la tren în loc să facă clisme cailor.

Kevin se străduí cu disperare să îl mai menţină în viaţă pe Mees VanStout încă două ore. Încercă să îi reducă febra şi îi dădu medicamente pentru întărirea inimii şi altele contra diareii. Dr. Greenway clătina din cap. La spitalul lagărului era totdeauna criză de medicamente, şi el îşi făcuse demult o obişnuinţă din a nu le mai da muribunzilor. Când un bolnav intra în ultimul stadiu de tifos, îl ţinea la cald şi curat, dar tratamentul îl limita la administrarea de lichide. Lupta lui Kevin o considera ca fără de sens, şi fireşte că avea dreptate. Mees a murit după-amiaza în braţele lui Nande. Doortje se ocupa de Thies, care încă o mai recunoştea uneori. Boala lui progresa foarte repede şi Greenway prognoza că acesta îl va urma pe fratele său în aceeaşi zi.

— A avut cineva grijă de mamă? întrebă medicul pe când îl însoţea pe Kevin – epuizat după moartea lui Mees – la patul lui Thies. Una dintre vecine spunea că şi ea se simte foarte rău. Şi îşi blestemă fiica, pentru că nu este

alături de ea.

Doortje auzi ultimele cuvinte, îl mai mângâie o dată pe Thies pe cap şi se ridică.

— Mă duc imediat la ea. Dar... a fost decizia ei, eu... Cum se simte Mees?

Ea nu se prăbuşi când Kevin îi comunică a treia moarte din acea zi, şi nici nu plânse. Doar tremurul mâinilor ce desfăceau şorţul de infirmieră împrumutat de la spital şi încercau apoi să îşi îndrepte boneta îi trădau durerea.

— Atunci mă duc, şopti ea.

Din nou Kevin luptă cu dorinţa de o apropia de el.

— Doortje, eu am făcut ce am putut. M-am... m-am şi rugat...

Avu impresia că vede în privirea ei o undă de căldură.

— Ştiu, spuse ea încet. Vă... vă mulţumesc mult.

CAPITOLUL 11

Drumul cu trenul până la Karenstad îi păru Robertei lung, cu toate că priveliştea admirată de la fereastră rămânea impresionantă, iar Daisy şi Jenny pălăvrăgeau mulţumite. Robertei însă nu îi venea să creadă că voiajul ei se apropia de sfârşit – şi că peste puţin timp îl va reîntâlni pe Kevin Drury. Totul i se părea a fi ca o minune, până acum totul fusese mult prea simplu. Iar de acum avea să lucreze cu el – ca singură neozeelandeză în lagăr, abstracţie făcând de Daisy şi Jenny. Dar comparate cu Juliet LaBree, cele două nu reprezentau o concurenţă reală. Kevin o va remarca pe ea fără îndoială, va vorbi cu ea, o va cunoaşte – şi poate că se va îndrăgosti de ea.

Inima Robertei bătea mai tare doar când se gândea la asta. Trecuse atâta timp de când nu îl mai văzuse pe Kevin – poate că sentimentele ei faţă de el se modificaseră între

timp. Poate că acel foc din piept nu îl va mai simţi când îl va revedea, poate că sunetul vocii lui nu îi va mai face pielea ca de găină, şi mâinile ei nu se vor mai electriza atinse întâmplător de mâinile lui. Îşi pipăia mereu căluţul din buzunar, şi îl strânse tare când trenul intră în Karenstad. O mică localitate amărâtă, dar asta i-o spusese deja secretarul lordului Milner. De fapt el le sfătuise pe tinerele femei să plece cât mai repede din acest lagăr – existau altele într-un cadru natural mult mai plăcut, în care situaţia era mai puţin haotică. Deoarece, la protestele lui Emily Hobhouse, Ladies' Committee trecuse la acţiune în special în lagărele mai mari din zona centrală. Dar fireşte că Roberta insista pe Karenstad, iar Daisy şi Jenny o susţineau cu entuziasm. Daisy spera o poveste romantică, iar Jenny nici nu intenţionase să îşi facă viaţa mai uşoară. Ea se bucura la vestea că la Karenstad era şi un lagăr pentru negri.

— Una dintre noi va lucra cu albii, iar cealaltă cu negrii! zise ea. Dar tu, Roberta? Vei deschide o şcoală comună?

Roberta nu răspunse, încă nu se gândise la asta. Şi dacă era să fie sinceră, se gândea doar la Kevin Drury. Dar acum ajunsese la capăt. Trenul opri... în sinea ei, Roberta spera că el va veni să o ia. Ca şef al lagărului, era şeful ei, poate că voia să o întâmpine personal şi să mulţumească pentru donaţii. Lăzile fuseseră deja trimise, şi trebuie să fi ajuns în lagăr înaintea lor. Dar acum, în ultimul moment, se simţea cuprinsă de frică. Dacă el nu se bucura că ea era aici? Dacă el o considera sâcâitoare... Roberta continua să îşi piardă vremea cu bagajele, în timp ce Daisy şi Jenny se înghesuiau la coborâre. Fetele aruncau priviri curioase afară.

— Hei, acesta o fi Kevin al tău? întrebă Daisy arătând către peron. Da arată bine! Este chipeş în uniformă. Deşi... acum lagărele sunt conduse de civili...

Daisy apucă bagajul ei. Şi Roberta se grăbea acum să coboare din tren. Nu făcea ca el să vorbească întâi cu Daisy şi cu Jenny. Nu trebuia să fie timidă...

Roberta îşi mai aranjă o dată elegantul ei taior de călătorie albastru-închis şi păşi decisă pe platformă. Kevin Drury nu o aştepta, în loc de chipul lui colţuros de aventurier, se afla înaintea unei feţe zâmbăreţe cu ochi cenuşii prietenoşi. Chipul îngust al bărbatului de pe peron era încadrat de părul tuns scurt, blond şi ondulat, şi sprâncenele bogate şi genele lungi lăsau impresia unui om binevoitor. Era simpatic şi viril în uniforma kaki ce îmbrăca un trup suplu şi vânjos. Dar clar nu era Kevin Drury.

Roberta se strădui să nu pară dezamăgită. Era normal ca Kevin să trimită un coleg. Petliţele de pe revere indicau un ofiţer din corpul medical. Lângă ele se afla un „V”.

Bărbatul le veni în întâmpinare şi o ajută galant pe Jenny să coboare din vagon.

— Ladys, sunt dr. Vincent Taylor, şi în numele conducerii lagărului din Karenstad vă urez bun venit! Dr. Taylor vorbea formal, dar tonul amical nu lăsa îndoială că era sincer. Sunteţi aşteptate cu nerăbdare, avem foarte, foarte mult de lucru aici. V-aţi dat desigur şi dumneavoastră seama de asta, deoarece niciun doctor din lagăr nu a găsit timp să vină să vă conducă de aici. Dr. Drury, şeful lagărului, vă roagă să îl scuzaţi, tocmai se ocupă de doi copii aflaţi pe moarte.

— Iar dumneavoastră eraţi disponibil?

Daisy începu imediat să flirteze.

Medicul surâse:

— Pacienţii mei sunt mai răbdători, explică el. Starea lor este mai bună decât cea a femeilor şi a copiilor din lagăr, şi în caz de îmbolnăvire, am la dispoziţie de ajuns de mulţi îngrijitori.

— Deci lucraţi în acest loc? întrebă Jenny. Îngrijiţi soldaţi

britanici?

Între timp Roberta reuşise să extragă bagajele ei din tren. Unul dintre ele conţinea alte donaţii din Noua Zeelandă, şi fusese uitat de transportul anterior. Acum se ocupă de el dr. Taylor. Se părea că acesta uitase de întrebarea pusă de Jenny când văzu chipul Robertei. Roberta se sperie de expresia feţei lui. Surprindere? Uluială? Prietenie? Coborî înspăimântată privirea. Îl fixase ea cu privirea? Ori el o fixase pe ea?

— Seu... scuze... şopti el. Sunteţi...

Roberta roşi, se blocă, dar încercă să îl privească distant.

— Sunt Roberta Fence, zise ea cu voce fermă. Profesoara.

— Eu sunt Vincent Taylor, repetă tânărul medic, după care păru că revine cu picioarele pe pământ. Scuze – se adresă el acum lui Jenny. Ce anume... ce voiaţi să aflaţi? Ah, da, soldaţii britanici... Zâmbi şi continuă: Nu le-aş spune aşa, ei nu au avut de ales. Dar aparţin armatei. Eu sunt medic veterinar, domnişoară...

— Harris, răspunse mulţumită Jenny. Deci dumneavoastră trataţi câini şi pisici?

— Cai, râse Vincent. Proporţia de câini şi pisici este mai curând mică acum în armata britanică. Dar veniţi, am împrumutat un atelaj oarecum comod. Şi doi dintre pacienţii mei vindecaţi... El arătă spre o căruţă cu loitre, la care erau înhămaţi doi cai murgi, şi care dispunea de două rânduri de bănci. Dacă v-ar mulţumi...

Roberta vru să ridice bagajele ei, dar Vincent i le preluă. Cu această ocazie li se atinseră degetele. Amândoi îşi retraseră rapid mâinile. Roberta zâmbi timid, şi iarăşi o irită privirea lui Vincent. O privea... cum o privise Kevin pe Juliet! Dar nu era posibil!

— Scuze, spuse el din nou.

Roberta lăsă cuferele în seama lui. După care luă loc pe a doua bancă, lângă Jenny. Daisy sări spontan pe capra căruţei, alături de Vincent.

— De aici văd mai bine, explică ea satisfăcută. Sunt absolut fascinată de ţara aceasta! Lagărul este departe? Trecem prin sălbăticie?

Mai întâi căruţa o luă pe drumul îngrijit dintre gară şi localitate, unde în afară de construcţiile militare şi corturile sumbre nu era mult de văzut. Oricum Daisy avu nevoie de doar două minute pentru a-l implica pe tânărul medic veterinar într-o discuţie aprinsă privitoare la flora şi fauna Transvaalului. Roberta o admira şi totodată o cam invidia. Ea însăşi nu putea să discute cu un străin cu atât aplomb.

— Şi dumneavoastră, domnişoară Fence?

Roberta tresări auzindu-şi numele. Căzuse pe gânduri, reveriile lui Daisy cu privire la lumea animală a Africii îi răsunau în cap de zile întregi.

— Poftim? întrebă ea distratată.

— Vă place şi dumneavoastră? repetă Vincent întrebarea. Vă place Africa de Sud?

Roberta tresări din nou. Până acum nu se gândise la aşa ceva. Acum tânărul o va lua de proastă şi îi va povesti şi lui Kevin.

— Eu... da, este foarte frumoasă, murmură ea. Dar şi... foarte dificilă. Se spune că oamenii ar fi dificili şi războiul...

Vincent Taylor confirmă cu seriozitate.

— Da, uneori diferenţa este înspăimântătoare. Frumuseţea din jur şi... şi mărginirea de care dau oamenii dovadă. S-ar crede că această întinsă ţară, această minunată natură... ar umple pe cineva de smerenie...

Roberta ridică din umeri. Ea crescuse ca fiică vitregă a unui avocat care era ocupat în mare măsură cu problemele maorilor privitoare la pământ. Sean Coltrane renunţase demult la gândul că frumuseţea unui peisaj ar

trebui să inspire smerenie oamenilor.

— Unii oameni văd natura, alţii văd bogăţiile pământului, zise ea. Sau pământ arabil. Aşa este totdeauna. Cineva vede un arbore kauri şi se gândeşte la poveştile cu Tane Mahuta, altul se gândeşte la despădurire şi la banii luaţi pe lemn.

Vincent se întoarse fascinat spre Roberta.

— Aşa este, domnişoară Fence. Aţi exprimat minunat acest lucru.

— Altul vede un om, interveni Jenny, celălalt doar forţa de muncă.

Tocmai treceau pe lângă un depozit în faţa căruia câţiva muncitori negri zdrenţăroşi încărcau saci într-o căruţă. Oamenii păreau subnutriţi şi descurajaţi.

— Şi de fapt aceasta este ţara lor, spuse Roberta căzută pe gânduri.

Ea se întrebă cum o duseseră aici negrii înainte de venirea burilor.

— Asta cu negrii de aici este într-adevăr o problemă mare, spuse Vincent şi captă atenţia celor trei femei când începu să povestească despre greutăţile întâmpinate de Kevin în lagăr.

La oferta lui Jenny de a lucra în lagărul negrilor, el reacţionă bucuros, dar nu atât de euforic ca la comentariul Robertei. Ceea ce nu îi scăpă lui Daisy.

— Tu ai făcut o cucerire, îi şopti ea Robertei, în timp ce Vincent schimba câteva vorbe cu nişte călăreţi care treceau pe lângă ei. Şi adăugă: Medicul veterinar îţi mănâncă din palmă, acum trebuie să îl impresionezi pe Kevin al tău. Ai remarcat fraza cu pomii?

Roberta roşi. Ea îl găsea pe Vincent Taylor drăguţ, dar el nu avea asupra ei efectul pe care îl avea mereu Kevin. Acum Vincent conducea căruţa pe un drum neconsolidat şi Jenny se plânse de norii de praf.

— În lagăr este şi mai rău, zise Vincent. De fapt, este inacceptabil. Dar în privinţa asta... totul este inuman.

— Acum suntem noi aici! anunţă Daisy sigură pe ea, ca şi cum ar putea ea singură să rezolve toate problemele lagărului. O rezolvăm noi.

După mai puţin de o jumătate de oră trecură prin poarta din gardul de sârmă ghimpată al lagărului. Paznicii păreau plictisiţi, se părea că nu existau tentative de evadare. Pe noile venite le priviră pofticioşi, dar îşi înăbuşiră orice remarcă deplasată. Apoi Roberta şi infirmierele descoperiră primele femei şi copii ai burilor. Siluete sfrijite în haine jerpelite, uzate, ce atârnau pe trupurile lor slăbite. Majoritatea erau desculţe ori purtând pantofi peticiţi de mai multe ori, dar toate respectând strict obiceiul purtării bonetei, fie ea şi pătată.

— Copiii nu se joacă deloc, observă Roberta îngrozită când trecură printre corturi – corturi rotunde colorate în roşu de praful omniprezent, roind de muşte, având în faţă amenajări primitive pentru prepararea mâncării. Iar femeile... ele nu aveau mai înainte case adevărate?

Vincent confirmă:

— Aveau, şi erau curate şi bine întreţinute. Conducerea noastră militară obişnuieşte să îi considere pe buri primitivi, şi ei într-adevăr nu strălucesc prin educaţie şi mod de exprimare şlefuit. Dar situaţia este aceeaşi şi la populaţia rurală engleză ori neozeelandeză, şi cu ea ar trebui şi ei să fie comparaţi. În orice caz, ceea ce vedeţi aici nu exprimă felul lor de viaţă, şi este o impertinenţă să afirmi că aici le merge mai bine decât în propriile ferme. Ar fi cel mult valabil pentru asistenţa medicală, de nu ar fi epidemiile. Dar în faţa holerei şi a tifosului, a tuberculozei pulmonare... medicii noştri nu au nicio putere. De aceea nici nu reuşesc să le impresioneze pe femeile bure. Înainte, din aceste cauze mureau mai puţini copii... Acolo

sunt clădirile administrative. Iată spitalul... o construcţie primitivă, ştiu, dar îşi îndeplineşte scopul. În cele câteva case dorm medicii şi paznicii, clădirea joasă acolo în faţă este administraţia şi în acelaşi timp locuinţa doctorului Drury. Să vedem dacă este în birou...

Tinerele îl urmară cu timiditate pe medicul veterinar prin piaţa prăfuită dintre case şi spital. Totul aici părea sumbru, atât clădirile lipsite de ornamente, cât şi cortul cel mare în faţa căruia câteva negrese spălau rufe, spitalul lângă care aşteptau două femei albe cu copiii lor trişti – privind ţâfnoase femeile negre, care erau la fel de slabe şi zdrenţăroase, dacă nu şi la fel de nefericite.

Vincent deschise uşa casei lui Kevin fără să mai bată. Dincolo de ea era un hol din care se intra în birou. Toate încăperile erau goale.

— Aici nu se încuie uşile? întrebă mirată Daisy.

Vincent ridică din umeri:

— Nu, probabil nu este nimic de furat. Iar femeile nu sunt hoaţe. După cum spuneam, sunt oameni cinstiţi, chiar dacă tradiţiile şi cultura lor se deosebesc de ale noastre.

Vincent bătu la uşa locuinţei lui Kevin, dar nici acolo nu era nimeni.

— Trebuie să fie încă la spital. Sper că nu a murit copilul de care se ocupa. Vincent vorbea mai mult cu sine însuşi, în timp ce conducea femeile afară şi închidea uşa după el. Uşile nu trebuie să rămână niciodată deschise, pentru că intră muştele şi praful. Oricum pe ici, pe colo mai rămân deschise. Dar prin uşile închise nu intră vântul, în corturi în special arşiţa devine repede insuportabilă, dacă aerul rămâne nemişcat.

Vincent se îndreptă spre spital, şi inima Robertei începu iarăşi să bată mai puternic. Imediat avea să îl revadă pe Kevin.

Medicul veterinar conduse tinerele spre intrarea în

spital, dar îi dădu întâietate unei bure tinere care se îndrepta şi ea spre clădire. Aceasta ţinea capul plecat, dar Vincent o recunoscu imediat.

— Bună ziua, domnişoară VanStout, spuse el amabil. Am auzit de fratele dumneavoastră. A... a fost inteligent din partea dumneavoastră să îl aduceţi aici.

Fata ridică privirea, iar Roberta îi văzu chipul palid şi trist, totuşi de o frumuseţe aspră. Ochii tinerei erau de un fascinant albastru precum porţelanul nobil. Dar la cât de slabă şi de amărâtă era, trăsăturile îi erau totuşi regulate.

— El tocmai a murit, spuse ea cu un ton inexpresiv. Ca şi mama mea...

Se opri din vorbit.

Vincent îi deschise uşa.

— Îmi pare foarte rău, domnişoară VanStout, spuse el cu vocea lui blândă. Dar sunt sigur că doctorul Drury a făcut tot ce a putut.

Tânăra nu comentă, ci se îndreptă decisă spre partea din spate a spitalului, în vreme ce Vincent le arăta Robertei şi infirmierelor încăperile mai mari şi zona de tratamente. Kevin nu era nici aici, dar ele şi-au făcut o primă impresie despre situaţia în acest loc. Femeile bure încetaseră rezistenţa la tratarea pacientelor negre în acest spital, dar au constituit o graniţă clară: într-o parte a sălii se aflau paturile pentru femeile şi copiii albi, iar în altă parte paturile pentru negri, în special copii. Paturile albilor erau dotate cu cuverturi şi perne, iar cele ale negrilor aveau doar cârpe drept perne pentru cap. Păturile acestora erau mai degradate. Îngrijitoarele negrese păreau să fi cooperat la crearea acestei situaţii. Expresia feţei lui Jenny deveni relevantă, după ce constată acest fapt.

Roberta nu avu timp să se revolte. Era cu ochii după Kevin, dar nici aici nu descoperi vreun medic.

— Pentru bolnavii grav sunt spaţii mai mici, explică Vincent şi le conduse pe tinere spre încăperile din spate. Acolo îi vom găsi pe Drury şi pe Greenway.

El trase perdeaua ce despărţea una din nişe de coridor.

Roberta nu va uita niciodată imagina ce i se înfăţişase. Kevin Drury, mai slăbit, dar tot atât de arătos ca mai înainte, cu părul lui negru, lung şi cu trăsăturile colţuroase, tocmai se ridica de lângă patul unui copil. Cel puţin se bănuia că sub cearceaf se găsea trupul unui copil, cearceaf pe care Kevin îl trăsese peste chipul acestuia. Medicul se întoarse către fata căruia Vincent i se adresase cu „domnişoara VanStout”. Pe faţă i se citea neputinţa, disperarea – şi dragostea.

— Doortje... Doortje, eu... dumneavoastră... Thies...

El nu se putea exprima, dar fata desigur vedea că acel copil era mort. Ea se clătină. Kevin o prinse în braţe. Şi o lipi de el pe această Doortje...

Roberta simţi cum ceva se rupe în ea. Ea străbătuse jumătate de glob ca să îl revadă pe Kevin Drury. Dar, ca şi la ultima lor întâlnire din Dunedin, îl găsea având în braţe o frumoasă femeie, acum alta...

Oricum Doortje VanStout nu se complăcu în braţele lui precum odinioară Juliet LaBree. De fapt, tânăra bură rămase doar câteva clipe în braţele lui, exact cât trebuia să-i fie observată cedarea, cel puţin de o observatoare atentă ca Roberta. Apoi ea se desprinse brusc de Kevin, aruncă o privire plină de ură asupra patului şi asupra altei femei, pe care Roberta abia acum o băgă de seamă. O tânără frumoasă, cu pielea neagră ca tăciunele şi cu păr creţ. Aceasta stătuse în umbră şi ţinuse copilul de mână.

— Cum de cutezaţi! Cum puteţi... după ce...

Doortje izbucni. Ridicase mâna ca să îl plesnească pe Kevin, dar o lăsă să cadă fără putere.

— Doortje, nu voiam să vă stânjenesc. Am vrut doar...

îmi pare atât de rău...

Roberta intui disperarea lui Kevin, deşi nu ştia nimic despre tânără. Pe aceasta, care îşi pierduse un membru al familiei, o compătimea. Dar cu toată amărăciunea şi tristeţea, o compătimea pentru visul ei pierdut.

CAPITOLUL 12

— Dar ei nu îi pasă de el! zise Daisy cu convingere.

Cele trei tinere se cazaseră împreună într-un cort – cu uşoare regrete de conştiinţă, stabiliseră repede că ocupau acelaşi spaţiu cu cincisprezece femei bure. Şi fireşte Daisy aduse vorba despre Kevin, care le lăsase celor două infirmiere o impresie excelentă. El avusese nevoie de ceva timp ca să îşi revină după incidentul cu Doortje. Vincent, un observator la fel de fin ca Roberta, şi neîndoielnic cunoscător al situaţiei, le scosese imediat pe cele trei din nişă după scena dintre Kevin şi Doortje.

— Cred că dr. Drury este încă ocupat, spusese el calm, mai întâi am să vă prezint doctorului Greenway.

Greenway le salută prietenos pe noile ajutoare şi imediat mai întreprinse cu acestea o nouă tură mai amplă prin spital, desigur interesantă, mai ales pentru Jenny şi Daisy. Roberta, dimpotrivă, era cu ochii pe partea din spate a marelui cort. Ea l-ar fi însoţit cu plăcere pe Vincent Taylor, care îşi luase rapid la revedere şi dispăruse în nişa unde murise copilul, pentru a mai linişti valurile ridicate între Kevin şi Doortje. De acolo se auzeau voci ridicate, dar Roberta nu a putut să înţeleagă nimic. În cele din urmă ţâşni afară întâi negresa, urmată apoi de Vincent şi de bură. Kevin se alătură abia mai târziu colegului său şi noilor lui colaboratoare, acum într-un halat curat.

— Trebuie să mă scuz pentru lipsa de atenţie acordată...

în mod normal eu ar fi trebuit să vă întâmpin şi să vă conduc.

Kevin le zâmbi tinerelor în obişnuitul lui stil şarmant şi păru să se bucure sincer de revederea cu Roberta. Strălucirea din privirea lui ar fi făcut-o fericită – de n-ar fi fost scena cu tânăra bură, care îi spulberase toate iluziile.

— Roberta! Ori trebuie să mă adresez cu „domnişoară Fence”? în sfârşit, acum eşti o profesoară recunoscută – deşi pentru asta eşti de fapt prea drăguţă. Cum reuşeşti să faci copiii să se teamă de tine? El îi aruncă o privire ştrengărească şi continuă: Şi acum serios, Roberta, va trebui cât mai curând să stăm împreună de vorbă şi să planificăm activitatea ta aici. S-ar putea crede că aici copiii ar avea nevoie în primul rând de hrană mai bună, şi apoi de învăţarea cititului şi scrisului. Dar, pe de altă parte, nu ar trebui subestimată niciodată „hrana spirituală”. Copiii trebuie să înveţe neapărat limba engleză.

Kevin invitase femeile în biroul său, devenit acum de-a dreptul confortabil, şi tânăra negresă îi servi cu cafea şi ceai. Părea plânsă şi temătoare, deşi Kevin o trata foarte prietenos. El le mulţumi pentru numeroasele donaţii din Noua Zeelandă, discută repartizarea acestora şi în final le arătă cortul lor.

— Mâine vă prezentaţi la spital, la serviciu, soră Towls şi soră Harris, iar noi, Roberta, vom discuta despre şcoală. Dacă voi avea timp, vă voi arăta lagărul pentru negri.

— În orice caz, ai exact ceea ce voiai, analiza mai târziu în cort Daisy discuţia cu Kevin referitoare la şansele Robertei. El a fost amabil cu tine, te-a remarcat, ba chiar a spus că te consideră drăguţă! Ce vrei mai mult? Iar mâine vei discuta cu el. Singuri. Pe urmă îl poţi impresiona.

— Dar este ceva cu această bură, interveni Jenny. El este clar îndrăgostit de ea, aici Roberta are dreptate.

Roberta rămăsese descurajată şi după amicala discuţie

cu Kevin. Ea ar fi preferat să îşi tragă pătura peste cap şi să plângă, în loc de a discuta chestiunea cu prietenele ei.

— Ei nu îi pasă de el! constată iarăşi Daisy. Desigur că el a îmbrăţişat-o. Dar ea era cât pe ce să îl pălmuiască. Eu mi-aş face mai curând griji cu Nande. Asta-i frumoasă ca o cadră... dacă îţi plac negresele. Şi lucrează pentru el.

— Dar ea nu îl priveşte aşa, reveni Jenny. Nu, nu, rivala este bura. Cu ea ai de luptat, Robbie! Poate lui îi pare rău pentru ea, şi ea este de asemenea drăguţă. Dar în timp... Mâine îmbracă-te frumos şi zâmbeşte niţel, şi mai ales nu te preda imediat!

Roberta dădu din cap, pentru că ea ştia că toate celelalte asta aşteptau de la ea. Dar ea se predase demult. Chiar dacă speranţele ei nu mureau acum, ea niciodată nu va uita acea privire pe care Kevin Drury o arunca mai fiecărei femei – doar ei, Roberta Fence, nu.

A doua zi cele trei tinere au avut parte mai întâi de o înmormântare. Kevin nu amintise de aşa ceva ieri, poate că nici nu se gândise la asta, dar după cum doctorul Greenway le explică, au avut la fiecare trei zile câte o înmormântare.

— Cu excepţia cazului când nu moare nimeni, zise medicul. Dar se întâmplă cel mult la trei săptămâni. Însă de data aceasta avem în mod deosebit multe cazuri de deces – datorate acestui boicot dezastruos declanşat spitalului de către femeile bure. Pe Doortje VanStout deja aţi cunoscut-o, ea este una dintre cele rămase în viaţă, după cum ştiţi...

— Această domnişoară VanStout reprezintă ceva special? întrebă indiscretă Daisy. Mă refer la faptul că dr. Drury...

Ea roşi, iar Roberta rămase uluită de această probă de actorie.

— Doctorul Drury cunoştea familia, casa acestora fusese

rechiziţionată ca lazaret, o informă Greenway. Iar aici, în lagăr, familia are influenţă deoarece Adrianus VanStout este un renumit comandant... sau a fost, pentru că a murit. Soţia a condus aici un fel de şcoală.

Roberta deveni atentă. Deci Doortje era şi ea profesoară?

Greenway continuă:

— Ceea ce noi nu am văzut cu ochi buni, copiii fiind doar instigaţi împotriva englezilor. Dar a murit şi ea azi-noapte...

— A murit Doortje VanStout? întrebă Jenny.

Medicul clătină negativ din cap.

— Mama ei. Foarte tragic pentru tânăra femeie, ieri i-au murit amândoi fraţii, astă-noapte a murit mama ei – ea va fi înmormântată imediat. Domnişoara Doortje citeşte de obicei din Biblie la înmormântări. Rosteşte şi o rugăciune, şi o face bine, limitându-se la religie. Cel puţin cât suntem noi prezenţi. În rest oamenii aceştia amestecă religia cu politica. În opinia burilor Biblia este un gen de manual cu instrucţiuni pentru înrobirea Africii de Sud. Ei se văd ca poporul ales de Dumnezeu, şi nu pierd nicio ocazie pentru a o aminti. Însă astăzi, domnişoara VanStout nu va mai fi aptă să conducă serviciul divin. Deci asta ne va privi pe noi. Probabil pe dr. Drury. Este obligaţia conducerii lagărului.

Kevin Drury nici nu se eschivă de la această responsabilitate. Se scuză scurt în faţa Robertei şi a lui Jenny, pentru că vor trebui să fie amânate atât discuţia privind şcolarizarea, cât şi deplasarea călare în lagărul negrilor, şi apoi se îndreptă foarte calm şi pregătit sufleteşte către femeile care aşteptau în cimitirul din spatele spitalului. Mulţimea depăşea cu mult capacitatea micuţei suprafeţe – se părea că la înmormântarea lui Bentje VanStout venise toată lumea care se putuse ridica

şi deplasa din corturi. Doortje VanStout stătea resemnată, cu chipul împietrit în faţa celor două mici sicrie şi sicriului făcut la repezeală al mamei ei. Tâmplarul lagărului totdeauna se ocupa cu mare atenţie de sicriele copiilor, pentru ca aceştia să aibă parte măcar de o înmormântare demnă. Bărbatul, un caporal, îşi încheiase stagiul şi rămăsese voluntar pentru a fi de ajutor în lagăr, stătea la marginea grupului şi avea lacrimi în ochi. Era un om blajin şi nu merita dispreţul cu care era tratat de femeile din lagăr.

Doortje renunţase la serviciile fotografului. Nu mai rămăsese nimeni din familie căruia să îi arate fotografiile celor decedaţi. Măcar îl suporta alături pe Cornelis – părând a fi ultima rudă în viaţă oarecum apropiată. Acum acesta plecă de lângă Doortje şi i se adresă lui Kevin, înainte ca acesta să fi apucat să îi vorbească.

— Doctore Drury, ar fi mai bine să preiau asta eu, zise el. Mătuşa mea Bentje... ştiţi, măcar ideea că la mormântul ei un neozeelandez... mă tem că va avea loc o răscoală dacă dumneavoastră preluaţi citirea Bibliei.

Kevin ridică din umeri:

— Hm... nici pe dumneavoastră nu v-ar suporta în mod deosebit...

Cornelis îşi muşcă buzele.

— În fond ea însăşi s-a considerat o trădătoare, pentru că a dus copiii la spital. Şi pentru că a crezut... El se scărpină la tâmplă, apoi continuă: Nu... asta este altceva. Dar Doortje este la capătul puterilor. Nu va protesta dacă eu voi conduce ceremonia înmormântării...

Dar în timp ce cei doi încă discutau, se auzi corul vocilor copiilor. Interpretau un cântec bisericesc, care îi părea vag cunoscut lui Kevin – probabil că acest cântec exista şi în engleză. Cine organizase atât de repede un cor? Uluit o recunoscu pe profesoara Roberta Fence printre copii. Şi

una dintre infirmiere le punea micuţilor flori în mâini.

— Iar acum rugăciunea! ceru mulţimii cealaltă infirmieră într-o olandeză îngrozitoare.

— Tatăl nostru... începu Roberta.

Tot în acea limbă străină. Suna ca şi cum tinerele tocmai învăţaseră cuvintele, dar interveniră femeile bure, şi una dintre ele preluă conducerea. În cele din urmă, Roberta deschise hotărâtă Biblia olandeză şi începu să citească un text.

— Eu sunt învierea şi viaţa...

Vorbele îi ieşiră mai mult decât cu hopuri de pe buze, dar deja după scurt timp ea îi puse Biblia în mână unei fete, care citi emoţionată câteva fraze, apoi dădu cartea mai departe.

Kevin nu era sigur că şi burii ar fi ales textul din Noul Testament, în general preferau Vechiul Testament. Improvizata ceremonie începută de Roberta implicase totuşi femeile în vraja ei. Nimeni nu protestă când rosti şi Cornelis câteva cuvinte, zugrăvind-o pe mătuşa lui ca femeie severă şi totuşi afectuoasă, soţie ascultătoare şi mamă devotată. Când sicriele fură coborâte în gropi, oamenii plângeau, copiii o urmară cuminţi pe Roberta şi aruncară florile în gropi, cum făcuseră mai înainte şi Daisy şi Jenny.

Doortje îi permise lui Cornelis să o sprijine cu braţul lui. Primi mută condoleanţele exprimate de Kevin, cu chipul lipsit de lacrimi.

— Aţi procedat minunat! zise entuziasmat Vincent Taylor, când lumea se împrăştie după ceremonie şi el se alătură Robertei, infirmierelor şi doctorilor. Într-adevăr, domnişoară Fence, extrem de emoţionantă...

— Şi înainte de toate, a evitat o răscoală! opină Kevin şi apucă Biblia respirând uşurat. Foarte bine, ladys, văd acum că sunteţi un adevărat câştig pentru munca noastră.

Deja aţi dobândit încrederea femeilor. Aţi improvizat grozav! Dar tu cu ce treabă pe aici, Vincent? Nu mai există cai bolnavi?

Vincent roşi pe loc.

— Aici... hm... au sosit noi ajutoare pe numele domnişoarei Fence, şi m-am gândit... îi zâmbi el timid Robertei...m-am gândit dacă aţi vrea ca noi...

Daisy o înghionti pe Roberta. Dacă nu ar fi venit de la o înmormântare, probabil că ar fi chicotit. Păru că şi Kevin citise clar privirea prietenului său.

— Ah... hm... da, te va ajuta imediat la despachetat. Dacă nu ai altceva de făcut.

Kevin dispăru în spital, pentru a reveni la obligaţiile lui de natură medicală, în timp ce Roberta chiar îl ajuta pe Vincent să deschidă cutiile şi să sorteze hainele şi jucăriile donate. Printre acestea era şi o tablă pentru clasă, ceea ce Robertei îi aminti de sarcinile ei reale.

— Unde să fac eu şcoala? întrebă ea fără mari speranţe. Nu există nicio clădire şi...

— Faceţi-o simplu în aer liber, o sfătui Vincent. Dacă îmi permiteţi, v-aş sugera ceva: rugaţi-l pe tâmplar să vă facă nişte bănci. Le va face cu plăcere, o variaţie binevenită în locul veşnicelor sicrie. Atârnaţi tabla de un pom şi vedeţi dacă vin copiii. Poate că la început nu va fi uşor. Mamele sunt suspicioase, şi cu siguranţă nu o să vrea ca odraslele lor să înveţe în engleză. Dar cu timpul... aşa ceva nu a mai făcut nimeni pe aici.

— Asta mă stimulează, spuse Roberta zâmbind. Ei sunt toţi flămânzi. Şi între donaţii sunt şi alimente. Cel puţin câteva săptămâni vor ajunge pentru o masă la şcoală.

Şi Daisy ajunse pentru spital la concluzii asemănătoare.

— Dacă dumneavoastră nu aţi reuşit să implicaţi ajutoare, trebuie să momim femeile, îi explică ea doctorului Greenway nedumerit. Raţii speciale pentru cine

ajută la gătit, la curăţenie şi la îngrijirea bolnavilor. Asta rezolvă şi problema cu ajutoarele negrese. Eu şi Jenny ne-am gândit la ceva: le trimitem pe femei înapoi în lagărul lor, unde ele, cu ajutorul lui Jenny, pot pune bazele unui spital. Iar eu le instruiesc aici pe albe. Şi asta uşurează munca medicilor, iar dumneavoastră puteţi efectua vizite zilnice în lagărul pentru negri. Dumneavoastră ce părere aveţi despre propunerile mele, şi când vom putea şi noi să vedem lagărul?

Jenny era foarte nerăbdătoare.

Roberta şi Jenny îl însoţiră pe Kevin în lagărul pentru negri chiar în următoarea dimineaţă, şi au fost la fel de îngrozite ca în urma descrierilor făcute de medic în zilele anterioare. Jenny ar fi preferat să rămână acolo imediat. De fapt, se mută în dimineaţa următoare – împreună cu ajutoarele negrese şi cu cortul lor, în care, spre disperarea femeilor bure, se gândise să stea împreună cu Sophia şi celelalte colaboratoare. Robertei şi lui Daisy li s-a alăturat – spre indignarea femeilor bure – şi Nande.

— Eu nu părăsesc Baas Dr. Drury! declară Nande foarte hotărâtă. Şi casă frumoasă. Trebuie făcut curăţenie cineva!

Engleza lui Nande se îmbunătăţea zi de zi, tânăra era inteligentă şi dornică de a învăţa, însă o speria de moarte gândul reîntoarcerii în lagărul negrilor. Kevin se arătă înţelegător şi se simţi uşurat când Daisy şi Roberta au fost de acord ca Nande să locuiască cu ele.

— Toate acestea mi-ar fi produs greutăţi, recunoscu Kevin în faţa Robertei. Amândoi mergeau aproape zilnic împreună la celălalt lagăr, Kevin pentru vizite medicale, iar Roberta pentru a preda. În timp ce femeile bure au acceptat cu mari ezitări participarea copiilor la lecţii, copiii negri au fost extrem de bucuroşi să înveţe să vorbească, să citească şi să scrie în limba engleză. Mai ales când

toate acestea erau însoţite la vremea prânzului de o pâine cu marmeladă.

— Deja femeile din lagăr vorbesc pe seama mea şi a lui Nande, ceea ce fireşte că este o prostie.

— Da? Roberta îşi luă inima în dinţi. Voia să afle acum, să nu mai fie timidă mereu, aşa că adăugă: Eu cred... domnişoara... ăăă... LaBree... era şi ea cu pielea brună.

Kevin roşi imediat. El auzise de nunta lui Patrick cu Juliet, dar despre evoluţia căsniciei acestora aflase abia de la Roberta. Tema îi era extrem de neplăcută. Oricum, în ce o privea pe Nande, se ştia fără nicio vină.

— Te rog, Roberta! Fata are cel mult optsprezece ani. Este pe jumătate copil şi este absolut neştiutoare...

Inima Robertei bătea repede. Dacă Kevin punea accentul pe instruire, între el şi această Doortje nu se putea ajunge departe! Chiar dacă aceasta ştia să scrie şi să citească, şi chiar dacă ştia pe dinafară jumătate din Biblie.

— Dar ea este foarte frumoasă, remarcă Roberta.

Kevin ridică din umeri:

— De aceea se şi scorneşte pe seama mea. În orice caz, mă bucur că ea stă cu voi, altfel garantat se înfiinţa iar în bucătăria mea. A mai făcut-o, şi de atunci Doortje crede... El îşi muşcă buzele şi schimbă imediat subiectul discuţiei: Tu cum stai cu lecţiile tale de călărie, Roberta? Chiar ia mult timp mersul zilnic cu căruţa dintr-un lagăr în altul.

Acum era rândul Robertei să roşească. De câteva zile Vincent Taylor se oferise să îi dea lecţii de călărie pe un cal blând, poate un ponei de-al burilor. Roberta nu prea avea chef de aşa ceva, orice idee privitoare la cai o ducea cu gândul la copilăria ei pe hipodrom: la tatăl bătăuş, la permanenta frică a mamei ei de pierderile la pariuri şi la certurile dintre Chloe şi Colin Coltrane. Şi în plus nici nu ştia bine dacă momentele în care se afla cu Vincent Taylor

mai curând o nelinişteau decât îi plăceau. Tânărul medic veterinar era simpatic, şi căuta evident compania ei. Dar Roberta încă se simţea atrasă mai mult de Kevin, deşi raţiunea îi spunea că această dragoste nu avea viitor. O recunoaştere cu care ea putea trăi doar dacă îşi înăbuşea mai întâi toate sentimentele. În niciun caz nu voia să îi dea speranţe doctorului Taylor, şi astfel să înlăture orice cale eventuală către Kevin...

Roberta ştia că aceste raţionamente erau contradictorii şi îşi reproşa că este proastă şi necinstită. Suplimentar o mai dureau permanentele încurajări ale lui Kevin de a accepta oferta lui Vincent de a o învăţa să călărească. De aici putea concluziona că Kevin nici nu se gândea la iubire ori măcar la o legătură. Grija lui era mai curând să nu mai piardă timpul cu pregătirea atelajului şi cu drumul zilnic de la un lagăr la celălalt. Drumul până la Karenstad II, cum la propunerea lui Jenny denumiseră lagărul negrilor, era mai mult decât prost, mereu riscau o rupere de osie, şi era parcurs foarte încet. Pe când un călăreţ putea merge la trap şi la galop, şi ajungea la ţel în mai puţin de o jumătate de oră.

— Mda... astăzi oricum am fi avut nevoie de căruţă, zise Roberta evaziv în cele din urmă, şi arătă către locul din căruţă destinat încărcăturii.

Acesta era plin cu donaţii de haine şi alimente, care în ultimul timp erau tot mai numeroase. După ce un Ladies' Committee a vizitat lagărul de concentrare la insistenţa lui Emily Hobhouse, tuturor le-a fost clar că trebuiau făcute îmbunătăţiri. Deşi doamnele au făcut critici precaute, informaţii despre situaţia din lagăre au ajuns şi în Anglia, şi în colonii, rapoartele infirmierelor şi profesoarelor trimise de organizaţia domnişoarei Hobhouse în Africa de Sud făcând restul.

— Le-aţi împărţit corect? întrebă mustăcind Kevin.

Distribuirea donaţiilor era o temă permanentă printre femeile din lagăr. În timp ce infirmierele şi Roberta voiau să împartă totul în mod egal, femeile bure nu considerau că şi copiilor negri trebuiau să li se împartă jucării şi articole necesare pentru şcoală. În privinţa rarelor medicamente s-a iscat un adevărat scandal, după ce primele femei albe au învăţat principiile îngrijirii moderne a bolnavilor. Propunerea lui Daisy ca ele să fie răsplătite pentru serviciile prestate în spital cu raţii suplimentare avusese mare succes. În interesul copiilor lor, femeile şi-au depăşit reţinerile şi s-au dovedit rapid competente, înţelegând avantajele. În niciun caz femeile şi fetele bure nu erau proaste, ci doar înspăimântător de neinstruite. Se pricepeau la activităţile casnice, însă nu prea bine la citit şi scris. Copiii din fermele izolate nu mergeau la şcoală, şi era datoria taţilor să îi instruiască. Unii îşi luau în serios sarcina, ca tatăl lui Doortje şi ca în familia lui Cornelis, dar alţii o considerau neimportantă. Iar în afară de Biblie, nu prea mai exista alt material de citit, alte lecturi fiind de regulă considerate ca necreştine. Biserica voortrekker-ilor îşi prefera membrii mai curând simpli şi devotaţi Domnului. Spiritele treze, critice precum Cornelis erau marginalizate.

Roberta ridică din umeri.

— Alimentele au fost corect împărţite, iar donaţiile în obiecte... la ele nu s-au înghesuit damele albe, fiind vorba în majoritate de cărţi. Vom vedea dacă mă vor ajuta mai departe în şcoală. Aici nu citeşte nimeni, în afară de Doortje VanStout. Acesteia nu îi place să fie văzută citind, eu am descoperit-o citind în secret pe malul râului.

Spre surprinderea generală, Doortje făcu parte dintre primele care s-au prezentat să ajute la spital. Iniţial, Roberta bănui că aceasta voia să se apropie de Kevin, dar de fapt fata căuta să nu îi iasă acestuia în cale. Jenny era

de părere că ea voia, pur şi simplu, să scape de gânduri, pierderea întregii familii trebuia să fie foarte dureros simţită. Trebuia, cumva, să îi abată aceste gânduri.

Daisy făcu o observaţie din care se puteau trage alte concluzii:

— Vrea doar o porţie suplimentară de mâncare. Am văzut-o la ultimul prânz înfulecând de zor. Celelalte mai puneau deoparte pentru familii, cele mai multe numai pentru copii, dar domnişoara VanStout nu mai are pe nimeni.

— S-a mai şi împlinit puţin, constată Jenny, care petrecea mai mult timp cu protejaţii ei negri, aşa că schimbarea îi bătea mai curând la ochi. Arată surprinzător de bine, având în vedere circumstanţele.

De fapt, Doortje părea a-şi reveni în urma tuturor necazurilor prin care trecuse. Kevin nu îşi mai putea lua privirea de la ea când aceasta – acum îmbrăcată cu haine îngrijite şi cu boneta scrobită – umbla prin spital. Spălătoria spitalului era aprovizionată îndestulător cu săpun şi apret de rufe, se vedeau şi aici îmbunătăţirile datorate Ladies' Committee.

Kevin nu comentă spusele infirmierelor cu privire la tânăra bură. Oricum, nu discuta cu ele despre Doortje VanStout, deşi Daisy încerca mereu să îl tragă de limbă asupra perioadei din Wepener. La Cornelis a avut mai mult succes. Pe acesta îl întorcea pe degete, cu toate că Roberta considera că eruditul blând care era Cornelis se potrivea mai curând cu Jenny, a cărei activitate în lagărul negrilor o privea cu suspiciune, şi de aceea nu căuta să se apropie de ea.

Kevin avu o nouă idee:

— Poate că domnişoara VanStout ar fi mai de folos în şcoală, îi sugeră el Robertei. Cu siguranţă că ea ştie mai bine decât noi cum să se adreseze femeilor şi copiilor.

În cele din urmă Roberta îi urmă sfatul cu inima îndoită. Nu îi plăcea să aibă de-a face cu Doortje, şi nu doar din gelozie, încrederea în sine emanată de aceasta, lipsa ei de sentimente şi încăpăţânarea acesteia o speriau. Ea putea să înţeleagă perfect de ce lui Nande îi era frică de ea şi i se adresa încă cu veneraţie cu „Baas”, după ce Mejuffrouw îi interzisese asta de mai multe ori. Doortje era tăioasă şi câteodată nepoliticoasă şi cu Daisy şi Roberta. Oricum Roberta o considera pe negresa Nande mult mai simpatică decât frumoasa bură.

În ce priveşte şcoala, Doortje într-adevăr era de ajutor.

— Pe fete învăţaţi-le ceva util, şi pe urmă ele le vor trimite pe mame la şcoală, spuse ea.

Până acum nu prea veniseră copii buri la clasa Robertei în aer liber. Doar câţiva băieţei, uneori destul de sfidători.

— Există ceva mai util decât scrisul şi cititul? întrebă uimită Roberta.

Doortje râse ironic:

— Cusutul şi torsul şi ţesutul. Atâta vreme cât ai ce coase, toarce şi ţese...

Roberta îşi înăbuşi o ripostă tăioasă şi în loc de asta îi urmă sfatul. Ea însăşi nu ştia să toarcă, iar cadrele de ţesut trebuiau mai întâi făcute de tâmplar. Dar ştia să coase bine, mama ei lucrase o scurtă perioadă, pe când era fată, la Mina de aur a doamnelor. Ea însăşi cususe haine pentru Roberta şi o învăţase şi pe fiica ei, ca la nevoie să îşi modifice lucrurile. Aşa că tânăra profesoară luă câteva păpuşi din donaţii şi descusu câtorva hainele. Fetele putură să croiască după aceste bucăţi alte hăinuţe, şi o făcură cu entuziasm. Prânzul la şcoală a făcut restul – şi în final pe tablă erau scrise în limba engleză cuvintele „a coase”, „păpuşă” şi „haină”, iar copiii au învăţat să le rostească.

În perioada următoare Roberta câştigă rapid inimile

micilor ei eleve. Băieţii rămaseră mai distanţi, dar cu timpul o plăcură şi ei pe Roberta. Tânăra profesoară şi modalitatea ei prietenoasă de a face copiii să înveţe jucându-se deviind total de la educaţia lor severă. Roberta le povesti istorioare vesele ori romantice, în care figurau prinţese şi aventurieri – niciun zulu măcelărit ori râuri înroşite de sângele celor omorâţi. De când copiii învăţau cu ea, în lagăr s-a râs din nou. A scăzut până şi rata mortalităţii, influenţată nu doar de hrana mai bună datorată mesei de la şcoală. Roberta remarca repede când unul dintre favoriţii ei dădea semne de boală şi îl ducea imediat la spital. Nu toate mamele vedeau cu ochi buni asta, şi chiar dacă o dată a pierdut din cauza aceasta un elev, acesta a scăpat totuşi cu viaţă.

În următoarele săptămâni situaţia din ambele lagăre s-a mai destins. Jenny s-a dovedit a fi un adevărat înger pentru negri. Ea conducea spitalul, ţinea şcoala când Roberta nu reuşea să mai vină şi a contribuit la scăderea criminalităţii şi prostituţiei. Ceea ce i-a pus viaţa în pericol. După ce Jenny a fost ameninţată de mai multe ori, a renunţat să mai locuiască în Karenstad II, şi în fiecare seară era însoţită până în lagărul albilor de doi soldaţi din pază. Dimineaţa revenea călare împreună cu Roberta pe ponei rechiziţionaţi de britanici de la buri. Când Jenny îl rugă pe Vincent să îi dea ore de călărie, Roberta nu mai putu să se eschiveze.

— Domnişoară Fence, nu se poate să nu vă placă caii! zise Vincent. Nu purtaţi peste tot cu dumneavoastră un căluţ din pluş?

El se miră că Roberta se făcu roşie ca focul.

— Un... ăăă... o amuletă purtătoare de noroc, se bâlbâi ea. Un... ăăă... un cadou...

Vincent se întrebă în sinea lui de ce asta o făcea să se simtă atât de penibil, dar nu insistă şi preferă să îi aducă o

iapă cenuşie micuţă.

— Animalul este foarte paşnic, şi îl puteţi boteza. Fostul lui proprietar nu a mai fost capabil să îl prezinte.

Comandoul bur căruia îi aparţinuse poneiul fusese nimicit în urmă cu doar câteva zile. Strategia britanicilor dădea încet roade.

Oricât de încăpăţânaţi erau burii, viaţa permanentă pe fugă îi demoraliza, ca şi faptul că soţiile şi copiii lor erau în captivitate. Uneori le mai lipseau armele şi muniţia – englezii aduseseră trupe suplimentare, care pieptănau cu patrule veldul şi le paralizau aprovizionarea. Şi Noua Zeelandă trimisese noi contingente, iar Rough Riders se arătau a fi tenace şi curajoşi. Tot mai multe comandouri bure erau nimicite ori pur şi simple cedau. Conducerea militară discuta deja despre desfiinţarea lagărelor de concentrare. Bărbaţii urmau să se întoarcă la gospodăriile lor şi să înceapă să le reconstruiască – în cele din urmă nu puteau lăsa copiii şi soţiile singure pe proprietăţile incendiate şi devastate.

Roberta era bucuroasă că putea schimba tema discuţiei şi mângâie cu reţinere căluţul. Şi zâmbi când, la fel de prevăzător, acesta îi atinse palma cu nările catifelate.

— Măcar de cai nu ar trebui să mă tem, chiar am primit numele unuia dintre ei, mărturisi ea, şi îi povesti lui Jenny şi lui Vincent despre iapa-minune Luciile, care îi adusese tatălui ei un mare câştig la pariuri, iar mamei mutarea de pe coasta de vest la Woolston şi naşterea pe drum – Luciile era al doilea prenume al Robertei.

— Ei, atunci botează căluţul Lucie, propuse Jenny.

Ea asistă curajoasă la cum se pune şaua pe un cal, pe care îl botează George, după un unchi cu care se pare că semăna.

Vincent o instrui pe Roberta cu privire la utilizarea şeii şi a harnaşamentului, şi se bucură de fiecare zâmbet de

mulţumire. Iar în final şi Roberta îşi permise să se bucure atât de compania lui Vincent, cât şi de călăritul unui cal. Lucie avea un mers liniştit şi nu era sperioasă. Când reveniră după prima ieşire călare în veld, unde văzuseră zebre şi antilope gnu, Roberta radia. Vincent părea cel mai fericit bărbat din lume atunci când ea îi mulţumi.

Şi Kevin făcu progrese în următoarele săptămâni în stăruinţele lui pe lângă Doortje VanStout. Remarca Robertei cum că aceasta ar fi interesată de cărţi îi dăduse de gândit. Şi Cornelis îi relatase că înainte ea citea pe ascuns. Kevin lăsa mereu câte o carte în spital, o supraveghea pe Doortje şi o surprinsese răsfoind-o curioasă. Apoi îi împrumută cărţi şi încercă să discute apoi cu ea despre conţinutul acestora. Şi când începu anotimpul ploios şi deveni imposibil pentru ea să se mai retragă pentru a citi pe malul râului, îi puse la dispoziţie biroul lui.

— Aici nu mai este nimeni, în afară de Nande, domnişoară Doortje. Iar ea nu te deranjează, şi nici nu spune nimănui că citeşti.

Mai întâi, Doortje se închise în ea, dar apoi posibilitatea de a scăpa cel puţin pentru scurt timp de noroiul şi căldura umedă din lagăr deveni ademenitoare. Între timp în cortul lui Doortje au fost cazate noi familii – şi o durea să vadă străini întinşi pe saltelele pe care cu doar puţin timp în urmă dormiseră fraţii ei, şi pe care murise mama ei. Pentru Doortje şi larma din cort devenise insuportabilă – cele două femei nou sosite aveau voci stridente, vorbeau tare şi permanent comentau pe seama copiilor lor. Ea îşi reproşa sensibilitatea, dar în ultima vreme orice amănunt o scotea din sărite.

Doortje ducea dorul liniştii, şi suferea de o foame exagerată, deşi înfuleca singură toată raţia suplimentară de mâncare, în loc de a o împărţi copiilor din cort, cum

desigur ar fi procedat mama ei. Nu îşi mai îndeplinea nici obligaţiile în totalitate, se simţea prea obosită pentru a cânta şi a se ruga împreună cu tovarăşele ei de suferinţă. Din fericire aveau loc mai puţine înmormântări de când în lagăr scăzuse rata mortalităţii. Amabilitatea lui Kevin, încercările lui de apropiere o iritau tot mai mult, pentru ca a doua zi să o impresioneze ciudat. Doortje avea senzaţia că în mod sigur ceva nu era în regulă cu ea. Poate că şi-ar reveni dacă cel puţin ocazional s-ar sustrage măcar pentru câteva ore vieţii din lagăr. Romanele lui Kevin o transportau într-o lume străină. Devora *Mândrie şi prejudecată* de Jane Austen şi *Jane Eyre* de Charlotte Bronte, mai apoi se certa pe sine pentru entuziasmul manifestat faţă de aceste superficiale poveşti de iubire, pe deasupra şi la atât de puţin timp după moartea familiei. Ce însemna suferinţa în dragoste a unei guvernante englezoaice în comparaţie cu suferinţele voortrekker-ilor? în cele din urmă trecu la cărţile de ştiinţă popularizată. Kevin zâmbi când într-o seară o găsi în biroul lui aplecată asupra unei cărţi cu ilustraţii din Noua Zeelandă.

— Vă place ţara mea, domnişoară Doortje? întrebă el. Lumea animală nu este atât de variată ca aici, şi mai ales nu este atât de impresionantă. În schimb toate animalele sunt paşnice.

Kevin trase un fotoliu alături de jilţul din faţa căminului gol, preferat de Doortje. Întrebându-se, ca de fiecare dată, la ce ar folosi un cămin în această climă. Doortje se întoarse spre el. Acesteia îi era tot mai greu să îl urască, dar a găsi atractiv un medic englez ori neozeelandez, îi părea mai rău decât să se desfete cu romane englezeşti tâmpite.

— Şi de aceea căutaţi războiul în ţara noastră? întrebă ea supărată. Pentru că într-a dumneavoastră totul este prea paşnic şi drăguţ?

Kevin se aşeză.

— Nu chiar, dar eu am fugit de ceva, mărturisi el. De o femeie mai exact, asta înainte ca dumneavoastră să vă ducă gândul la o crimă... Iar în ce priveşte războiul – eu sunt medic. Am venit aici ca să ajut. Până acum nu am omorât pe nimeni, şi aşa trebuie să se întâmple în continuare.

Doortje ridică din sprâncene:

— Şi fraţii mei, şi mama mea? Toţi morţii de aici? Pentru asta dumneavoastră sunteţi responsabil, indiferent de ce veţi spune!

Kevin ridică din umeri.

— Pentru asta este responsabilă conducerea armatei engleze, o corectă el. Şi încăpăţânarea comandourilor dumneavoastră, care continuă un război pe care nu îl pot câştiga. Dumneavoastră nu ar fi trebuit să fiţi internată, şi gospodăria dumneavoastră nu ar fi trebuit incendiată – da, aici sunt perfect de acord cu dumneavoastră. Eu singur nu pot schimba asta. La fel cum burii ponderaţi cum este Cornelis nu pot schimba nimic din purtarea războiului de către comandouri. Nu putem măcar noi să încheiem pace, Doortje? Ştiţi bine că eu nu vă vreau răul.

El îi întinse mâna. Doortje nu i-o luă. Dar roşi. Era acesta un semn al neliniştii ei interioare?

— Eu nu pot uita toate acestea! răspunse ea dur. Şi nici să le scuz. Este ţara noastră, dumneavoastră nu aveţi ce căuta aici, dumneavoastră...

Kevin duse mâna la frunte.

— Nu din nou, Doortje. Nu din nou această neplăcută discuţie despre cine unde ar trebui să fie ori să nu fie. Haideţi să vorbim despre noi doi... Trebuie să simţiţi şi dumneavoastră că eu nu vă sunt duşman!

Doortje trase cu putere aer în piept.

— Vă gândiţi acum să ademeniţi o a doua din

gospodăria noastră? Nu vă mai ajunge Nande? Pielea albă este totuşi mai atractivă, domnule doctor, nu?

Kevin clătină din cap, necăjit. Deja îi explicase de zece ori chestiunea cu Nande.

— Doortje, nu vreau să ademenesc pe nimeni! ripostă el energic. Nu este nevoie, nu vreau nici să silesc şi nici să conving o femeie să se culce cu mine, pentru asta găsesc destule voluntare!

Îşi muşcă buzele când Doortje îl privi îngrozită. Fireşte că în mediul ei nu se vorbea atât de deschis despre sex. La asta se adăugau trăirile teribile prin care trecuse ea.

— Scuzaţi-mă, zise el de data aceasta încet. Nu voiam să spun nimic... necuviincios. Dar dumneavoastră... nu trebuie mereu să mă întărâtaţi astfel! Mă doare că nu mă credeţi. Mă jigneşte când...

— ...când eu nu sunt entuziasmată de amorul dumneavoastră cu servitoarea mea? Când pe mine mă jigneşte că un bărbat alb preacurveşte cu o negresă?

Kevin oftă. Dar acum nu se va lăsa provocat din nou. Mai ales că nici nu credea că vorbele lui Doortje exprimau doar dezgustul faţă de păcatele trupeşti cu aparţinătorii gospodăriei. El bănuia mai curând gelozia. În fond, Doortje nu era proastă, ar fi trebuit să accepte explicaţiile lui privitoare la apariţia lui Nande în acea noapte.

— Dacă-mi permiteţi, Doortje, eu v-am explicat de mai multe ori ce a fost, ori mai bine ce nu a fost între mine şi Nande, spuse el degajat. Fac acest efort pentru că aş dori ca dumneavoastră să cunoaşteţi şi să credeţi adevărul. Dacă o iubeam într-adevăr pe Nande, nu aveam nimic de explicat. Asta chiar nu v-ar privi pe dumneavoastră. El îşi dădu seama, mulţumit, că ea îl privea uluită. Şi adăugă: Eu nu am obligaţii, şi nici Nande nu are, deci nu am avea nevoie să facem un secret că am vrea să ne căsătorim.

— Să vă căsătoriţi?

Vocea lui Doortje devenise stridentă.

Kevin dădu din cap:

— De ce nu? Dacă o iubeam cu adevărat pe Nande, normal că aş fi întrebat-o dacă vrea să ne căsătorim.

— Dar ea este neagră!

Kevin râse:

— Mie mi-ar fi absolut indiferent dacă soţia mea este albă ori neagră. Important este ca ea să fie deşteaptă, să aibă darul vorbirii, să fie pătimaşă, ba şi puţin arţăgoasă. El se aplecă peste marginea fotoliului către Doortje şi continuă: Nande este un copil drăguţ, Doortje. A trecut şi ea prin rele, credeţi-mă, nu i-a fost cu nimic mai bine decât dumneavoastră. A fost şi ea abuzată, şi familia ei este moartă. Iar dacă pe ea o mai consolează puţin o cămaşă de noapte cu danteluţă, şi dacă o face fericită să doarmă în bucătăria mea pentru a se simţi astfel şi ea o „baas”... Ce este atât de rău în asta? În orice caz, eu personal habar nu am avut de astea înainte de a mă trezi ea. Şi vă spun pentru ultima dată, puteţi să mă credeţi sau nu. Dar dacă vorbim despre cum îmi doresc eu să fie soţia mea: eu aş dori ca ea să aibă încredere în mine.

Kevin o privi în ochi pe Doortje şi urmări fascinat jocul mimicii ei, care oscila între suspiciune şi dorinţa de a-şi mărturisi în sfârşit sentimentele cu care lupta de atâta vreme. Şi crezu că vede în final cum privirea ei se îmblânzeşte. Să cuteze să o sărute? Ori cel puţin să îi atingă mâna?

— Kevin?

În uşa de la intrare se auzi un ciocănit, apoi Kevin şi Doortje deslușiră vocea emoţionată a lui Vincent Taylor. Doortje tresări. Ca şi cum ar fi fost surprinsă făcând ceva interzis. Sau de spaima produsă de o voce de bărbat în întuneric?

— Calm, Doortje, este doar doctorul Taylor. Degetele lui

Kevin alunecară liniştitor peste mâna ei încleştată pe speteaza jilţului. Va deschide Nande.

Vincent nu mai aşteptă să îl introducă Nande, ci îşi scoase rapid pelerina ce îl apărase de stropii de ploaie.

— Kevin, veşti bune! Oh, domnişoară Doortje! Bună seara. Ce bine că sunteţi aici şi puteţi auzi şi dumneavoastră. Kitchener închide şi alte lagăre! De data aceasta, şi Karenstad! Zona Wepener este pacificată, bărbaţii revin la fermele lor, femeile şi copiii trebuie repatriaţi. Pretoria trimite o unitate de cavalerie, care va organiza întoarcerea lor şi îi va însoţi.

Doortje, care iniţial zâmbise, înlemni.

— Aşa cum ne-a adus aici? întrebă ea furioasă.

Kevin clătină din cap:

— Fireşte că nu, Doortje, nu voi permite alte abuzuri. Am să cer să vă însoţesc. Oricum nu veţi putea pleca de pe o zi pe alta, şi până se pleacă, eu dau permisiunea. Şi dacă nu, vin cu tine fără aprobare.

El îi zâmbi încurajator. Un zâmbet ce pieri când se gândi unde o va conduce. Ferma din Wepener nu mai exista, familia VanStout nu mai exista. Ce vor face singure Doortje şi Nande pe câteva hectare de pământ ars?

— Noi... vom mai discuta asta, spuse el descurajat.

Doortje, căreia îi trecuseră prin cap aceleaşi gânduri, tăcu.

— Acum eu plec, spuse ea, după ce Vincent mai relată câteva amănunte despre noile evoluţii. Vă mulţumesc, dr. Taylor. Dr. Drury... aţi fost foarte amabil.

Kevin sări în picioare şi puse pelerina lui Vincent pe umerii tinerei, înainte ca aceasta să iasă în ploaie.

— Altfel veţi fi udă până la piele înainte de a ajunge la cortul dumneavoastră, Doortje.

Doortje nu spuse nimic, totuşi acceptă pelerina. Kevin i se adresă lui Vincent scuzându-se, după ce ea plecă:

— Îţi împrumut pelerina mea. Este în ordine?

Vincent zâmbi şi se duse la dulapul în care Kevin păstra whisky-ul.

— Nicio grabă, până plec eu probabil că totul va fi din nou uscat. Doortje? Fără „domnişoara Doortje” sau „domnişoara VanStout”? Am pierdut eu ceva?

Kevin ridică din umeri şi primi cu plăcere paharul cu whisky.

— Să spunem că merg înainte. Ori, mai bine zis, am mers înainte. Pentru că acum... acum, totul se va termina.

Vincent luă o înghiţitură şi privi la fel de tulburat:

— Da, curând ne vom întoarce acasă. Şi infirmierele...

Kevin îi făcu cu ochiul.

— Te referi la profesoară, îl corectă el.

Vincent oftă.

— Da, în orice caz, nu cred că domnişoara Fence se întoarce cu un transportor de trupe. Mai ales că va fi mai departe nevoie de cadre didactice. Copiii trebuie să înveţe limba engleză. Domnişoara Fence poate ajunge oriunde, şi imediat după ce nu are să mă mai vadă, mă va uita.

Kevin goli tot paharul dintr-o sorbitură:

— Doortje nu mă va uita. Dar mă va urî din nou. Întrebarea este: ce este mai rău?

CAPITOLUL 13

Atamarie nu îi spuse lui Richard nimic despre incidentul de la dans şi nici nu încercă să îi ia în nume de rău noaptea petrecută singură după sărbătoare. Însă era ferm decisă să îl determine să renunţe la ideea stupidă ca pe lângă munca la invenţii să se ocupe şi de o fermă. Iar ea nu îl va susţine în această direcţie greşită, jucând aici rolul de gospodină!

Chiar în ziua următoare părăsi bucătăria şi îl urmă pe Richard în hambar. Din fericire apăru din nou unul dintre ajutoarele maori, care preluă hrănirea animalelor.

— Ce este cu ogoarele, Atamarie? întrebă tânărul. Trebuie totuşi arate. Noul semănat...

Atamarie ridică din umeri.

— Asta trebuie să o discuţi cu Richard. Dar cred că se va bucura dacă tu îl scuteşti de asta.

Ceea ce s-a adeverit. Richard deja era preocupat cu ardoare să îşi descompună motorul pentru a suta oară în toate componentele, şi nu arătă nici cel mai mic interes pentru reînsămânţarea pământului.

— Pur şi simplu fă ceva, îi spuse în cele din urmă Atamarie binevoitorului ajutor, care se simţi jignit de reacţia lui Richard. Ea trebuia să o contracareze, fără să se gândească că dacă tânărul maori nu se întorcea, totul avea să revină tot în seama lui Richard. Adăugă: Tu ştii care sunt ogoarele noastre, aşa că ară-le şi însămânţează ceva pe ele.

Pentru a fi sinceră cu ea însăşi – Atamarie era tot atât de dezinteresată ca Richard. La anul, când se va coace recolta cu ceea ce va fi semănat Hamene, ea voia să fie demult cu Richard la Christchurch.

Apoi fu răsplătită în fine pentru toate eforturile ei. Richard îi ură bun venit în şopronul lui de inventator, vorbi plin de viaţă cu ea, îi arătă toate rezultatele obţinute, pe care le discută cu ea. El nu avu nimic împotrivă să dezasambleze împreună motorul avionului, pentru a-l ajuta pe el la construcţia aparatului de zbor. Atamarie îmbunătăţi tensiunea pânzei pe suprafaţa portantă, în timp ce Richard încerca să perfecţioneze motorul. Discutară aprins viteza de start, domeniu în care Richard prezentă experienţele practice personale, în loc de a expune lungi considerente teoretice. De fapt nu îi plăcea să stea liniştit.

O călcă pe nervi pe Atamarie de mai multe ori umblând agitat încoace şi încolo prin atelier şi mutând dintr-o parte într-alta ceva ce tocmai mutase mai înainte. Uneori i se părea că totul merge prea rapid, unele decizii fuseseră luate în grabă, şi asupra lor se putea reveni greu, pentru că materialele fuseseră deja comandate. O mulţime dintre construcţiile extrem de ieftine gândite de Richard pentru rezolvarea problemelor îi păreau tinerei ca fiind aventuriste şi chiar periculoase. În timpul excursiei la Taranaki ea îl cunoscuse pe Richard ca un om foarte prudent şi calculat, dar acum acesta părea ca posedat.

— Nu va funcţiona niciodată aşa, îndrăzni ea după câteva zile să dea curs reţinerilor sale. Dacă tu chiar vrei ca obiectul să zboare, trebuie să investeşti ceva bani. Ai nevoie de un motor bun, nu de chestia asta peticită, care mai este şi prea grea. Ar trebui să încerci cu un motor de automobil. Şi cu pânză de calitate superioară... Acum ai bani din recoltă.

Richard pufni şi Atamarie îşi muşcă buzele. Intervenţia ei fusese nepotrivită, de fapt, ea ştia demult că Richard îi asculta totdeauna propunerile, dar reacţiona aprig la criticile aduse experimentelor sale.

— Bani din recoltă! se enervă el. Păi din ei trebuie să cumpăr un dispozitiv de balotat fân, doar l-ai auzit pe tatăl meu. Şi nu este plătită nicio parte din celelalte maşini. Părinţii mei mi-au făcut ferma cadou, dar nu şi tot necesarul. Acesta a fost prefinanţat. Pentru lucrurile acestea am nevoie de banii pe care îi câştig.

Era furios şi începu din nou să umble neliniştit încoace şi încolo. Atamarie se mai gândi. Ferma furniza suficienţi bani pentru achiziţiile necesare – suficient pentru o familie. Dacă cineva voia cu adevărat să fie fermier, putea fi fericit cu atât. Dar din producţie se puteau finanţa şi aparate de zbor? Ea auzise că alţi cercetători din America primeau

bani grei pentru aşa ceva. Ei erau sprijiniţi de industrie şi de stat, sau proveneau din familii bogate, şi îşi puteau permite un hobby costisitor. Richard, dimpotrivă... în cele din urmă putea doar să renunţe ori să joace totul pe o carte. Va avea totuşi nevoie apoi de mai mult decât bani. Cu tot geniul, avea nevoie de orientare, cel puţin de schimb de idei cu alţi specialişti. Nu doar cu începători, ca Atamarie, şi pe cât posibil cu corifei ai domeniului tehnic, ca profesorul Dobbins.

Atamarie îşi luă inima în dinţi:

— Vinde ferma, sugeră ea cu hotărâre. Ia banii şi construieşte un aparat de zbor, care... care chiar zboară! Construieşte o pistă. Nu se poate ca mereu să aterizezi prin mărăcini, este şi periculos. Cel mai bine ar fi să vii cu mine la Christchurch şi să îţi găseşti o proprietate în afara oraşului. Poţi studia în continuare şi simultan poţi lucra la avionul tău.

Richard râse.

— Şi din ce voi trăi? întrebă el.

Atamarie ridică braţele.

— La început ai banii de la fermă. Apoi... Richard, dacă tu vei fi primul care va ridica în aer un avion acţionat de motor... pe urmă ai câştigat, Richard! Lumea îţi va sta la picioare, vei fi sprijinit din toate părţile.

Richard o privi ca şi cum ei i-ar lipsi o doagă.

— Tatăl meu m-ar omorî! zise el.

Atamarie se frecă pe frunte.

— Tatăl tău te va dezaproba. Cum de altfel dezaprobă tot ce faci tu. Chiar l-ai supăra de-a binelea. Dar asta este ceva fără cap şi fără coadă. Tu nu eşti un bun fermier, şi nu poţi fi niciun bun constructor de avioane dacă îţi lipsesc mijloacele. Decide-te, Richard! Fă ceva ce vrei să faci cu adevărat!

Richard clătină din cap şi pentru puţin timp păru că se

liniştească.

— Nu pot face asta, spuse el trist. Nu este vorba doar de tata, mai sunt mama, surorile mele... dacă mă dezic de ei... voi rămâne absolut singur.

Atamarie resimţi vorbele lui ca pe un cuţit înfipt în inimă. El se temea să rămână de unul singur? Dar ea? Nu îi spusese lui clar că este alături de el, că voia să fie alături de el?

Atamarie voia să ţipe, să îi reproşeze că el nu o iubea. Dar o reţinu expresia de disperare de pe chipul lui. Poate că era altfel. Poate că el credea că ea nu îl iubeşte – sau că îl iubea doar când el „funcţiona", cum era evident cazul în familia sa. Cum putea el să creadă că nu însemna nimic pentru ea? Răvăşită, Atamarie lăsă jos cârpa cu care tocmai curăţa o bujie. Richard voia ca în dimineaţa următoare să pornească motorul din nou. Dar acum...

Brusc Atamarie simţi nevoia de a fi singură. Înainte de a ieşi, îi puse mâna pe umăr lui Richard.

— Nu ai fi singur, spuse ea cu blândeţe. Dar, şi dacă ai fi... nu ar merita? Richard, dacă totdeauna doar vei şovăi, nu vei zbura niciodată!

Atamarie părăsi hambarul şi pe prietenul ei şi ieşi în Plains. La început fără un ţel precis, apoi însă paşii o conduseră spre aşezarea maorilor. Prefera să fie acolo cu prietenii ei decât să o viziteze pe Joan Peterson ori să se întâlnească chiar cu tatăl lui Richard. Recolta era strânsă, dar fermierii lucrau iarăşi pământul, şi Digory Pearse era sigur pe terenul său, învecinat cu ogoarele lui Richard. Drumul către maori trecea doar prin păşuni naturale, aici Temuka era înconjurată de coline ce se transformau în tipicul şes al Plains-ului. Priveliştea întinsei câmpii verzi, dincolo de care se ridicau Alpii Sudici cu iluzia că i-ai putea atinge cu mâna, o liniştea pe Atamarie. Ea se întrebă pentru prima oară dacă ar vrea să trăiască în regiunea

aceasta – pentru că se părea că aşa avea să fie dacă rămânea cu Richard.

Până atunci, trăise cu ideea că viaţa de fermier a lui Richard era doar un episod. În definitiv, omul era un inginer talentat, locul lui era într-un oraş, într-o universitate. La fel ca Atamarie. Ea privea viaţa la fermă ca viaţa la Parihaka: o scurtă vreme era plăcută, dar nu voia să îmbătrânească nici între coteţul cu găini şi camera copiilor, şi nici între războiul de ţesut şi haka. Atamarie voia să construiască maşini, şi dacă se putea şi case, ori să măsoare terenuri. Voia un atelier adevărat şi schimb de păreri cu oameni din specialitatea ei, voia să îşi desăvârşească studiile, să participe la toate noutăţile pasionante pe care le oferea secolul douăzeci. De la automobil la avion. Atamarie nu voia doar să fie împreună cu Richard, voia să zboare cu el!

Când tânăra ajunse la marae ce aparţinea tribului local Ngai Tahu, era deja mai liniştită. Glumi cu cei bătrâni, care supravegheau copiii, în timp ce fiicele şi fiii lor lucrau la câmp, şi în final dădu de câteva tinere femei de vârsta ei, care dezgropau kumara într-o grădină. Atamarie ajută la recoltarea gustoşilor cartofi dulci şi se implică imediat în discuţia dintre femei. Fireşte că era vorba despre bărbaţi – interlocutoarele ei voiau să ştie totul despre *pakeha* împreună cu care trăia Atamarie. Şi cum totdeauna în cadrul triburilor domnea sinceritatea, niciuna nu îşi ţinea gura.

— De fapt nu trebuie să te căsătoreşti cu *pakeha* dacă te culci cu el? întrebă una dintre ele, după ce o tachinară, cum că ar fi chiar drăguţ cu cârlionţii lui şi cu buze pline, dar şi foarte stângaci în mânuirea suliţei şi la dansatul unei haka.

— Trupul lui este ca al unui războinic, dar spiritul lui tândăleşte precum mânu aute cu cântările zeilor...

Atamarie ridică din umeri.

— Eu încă nu vreau să mă căsătoresc. Şi nici Richard. Dar eu... tare aş vrea să plec de aici cu el.

Fetele clătinară din cap.

— Bărbaţii spun că el este tohunga, zise cea mai mare dintre ele pe un ton de cunoscătoare. Trebuie să umble, pentru a învăţa. Dar nu ştiu dacă aşa va face. *Pakeha* de pe aici nu pleacă.

Atamarie oftă. Nici nu se putea spune mai explicit. Richard trebuia să plece. La Temuka se lucra pământul, nu se cucerea cerul.

Pe drumul de întoarcere la fermă făuri planuri. Prima pornire a motorului era prevăzută pentru a doua zi dimineaţă – Atamarie insistase ca acesta să fie mai întâi testat în hambar, şi abia pe urmă să fie montat pe avion. Dacă totul mergea bine, nu era exclusă o încercare de zbor. Poate va reuşi asta în timpul vacanţei ei, deşi ar fi fost nevoită să renunţe la planul ei de a-şi vizita bunicii în Lawrence. Dacă se realizau doar mici progrese, ea va interveni pentru Richard pe lângă Dobbins, arătându-i profesorului planurile pentru un aparat de zbor. Cu siguranţă i s-ar găsi la universitate un post, poate chiar şi o bursă pentru cercetare.

Atamarie era pierdută în visuri privind susţinerea lui Richard în Christchurch şi despărţirea definitivă de fermă, când zgomote infernale pe drum o treziră la realitate. Urmă un tropăit de copite şi Atamarie abia se putu feri, când un atelaj cu catâri trecu fulgerător pe lângă ea. Animalele trăgeau după ele un plug de care era agăţat Digory Pearse care, blestemând, încerca cu disperare să oprească animalele. Dar oare ce îi speriase atât de tare pe aceşti catâri?

Atamarie avu o presimţire sumbră. După prima cotitură a drumului descoperi şi ce declanşase această spaimă a

animalelor. Pe un deluşor aflat dincolo de ferma lui Richard urla motorul – şi spre spaima şi supărarea Atamariei, Richard era iarăşi fixat în avion. Suprafaţa portantă a acestuia era doar superficial reparată, nu se realizaseră ultimele modificări stabilite în care Atamarie îşi pusese mari speranţe. Desigur că Richard nu avusese timp să facă aşa ceva, după ce se decisese spontan să facă un nou test de zbor. Trebuie că depusese un efort uriaş pentru a monta motorul şi a duce aparatul pe colină.

Atamarie se întreba ce voiau toate acestea să însemne. Avusese el de gând să îi dovedească ceva Atamariei – sau sie însuşi ori părinţilor lui? Era, în orice caz, o nebunie să ia startul cu aceeaşi construcţie cu care în urmă cu câteva săptămâni eşuase. Şi fireşte că din nou înhămase animalele! Atamarie strigă şi făcu semne pentru a-l împiedica să ia startul, dar caii iritaţi peste măsură acum, după ce acesta nu îi speriase când îl urcaseră pe colină, îşi pierduseră capul când motorul începuse să urle. În loc să rămână liniştiţi, dansau pe loc în timp ce Richard urca în aparat, şi când tânărul lăsă libere hăţurile, intrară în panică. În spatele lor aparatul hurducăia pe pista accidentată, ceea ce influenţa amestecul aer-combustibil – aşa cum stabilise anterior Atamarie. Ceea ce nu era deloc benefic puterii motorului. Testările unor astfel de aparate trebuiau efectuate pe drumuri plane, cel puţin atâta timp cât tehnica realizării carburatoarelor nu era încă îmbunătăţită.

Încercarea lui Richard nu putea să aibă succes, dar cu toate acestea, Atamarie urmărea cu respiraţia tăiată cum creştea viteza de deplasare a aparatului. Care deja făcu un salt, datorat mai curând unor denivelări ale terenului. Restul îl făcură caii. Aceştia alergau la fel de aiuriţi ca la prima încercare, ducând aparatul din nou către mărăciniş, înainte ca hamurile să se desprindă şi ei să se poată

elibera. Mărăcinişul des frână iarăşi goana nebună a dispozitivului pe trei roţi, dar şocul pentru Richard fu şi mai mare. Zgomotul motorului se stinse când se opri aparatul de zbor. Brusca linişte îi păru Atamariei nefirească.

Se aştepta ca sub suprafaţa portantă ceva să mişte, dar nu se întâmplă nimic. Atamarie simţi cum teama o cuprindea şi mai tare. Fugi la locul accidentului şi temerile ei se confirmară. Richard stătea nemişcat pe locul lui. O rană sângera în fruntea acestuia.

— Richard, Dick...

Inima Atamariei bătea cu putere. Voise să îl dojenească pe Richard, însă acum se temea doar pentru viaţa lui. Desfăcu legăturile cât putu de repede, dar acesta nu dădea niciun semn de viaţă. Atamarie îl scoase afară cu grijă, dar nu putu evita să nu îl scape la pământ.

— Nu muri, Richard! Te rog, nu muri!

Atamarie plângea în timp ce, disperată, neştiind ce ar trebui să facă, îi descheie cămaşa. Se părea că inima tânărului mai bătea, dar era nevoie de un doctor, el trebuia dus la un spital...

— Ce are? Este grav? Atamarie tremură de uşurare auzind în spatele ei vocea lui Peterson. Doamne, fată, este mort? Fermierul se aplecă îngrijorat asupra vecinului său şi păru mai cu experienţă decât Atamarie în detectarea semnelor de viaţă. Zise: Nu, cel puţin nu încă. Are capul tare... Acum trezeşte-te, Dick!

Îl scutură pe rănit, ceea ce pe Atamarie o sperie din nou. Auzise că nu acesta era comportamentul potrivit pentru o rană la cap. Oricum, Richard nu reacţionă. Atamarie insistă ca acesta să rămână întins pe pământ.

— Are nevoie de un doctor. De un spital. Există pe aici un spital?

Atamarie privi în jur neajutorată, dar plină de speranţă, de parcă un spital s-ar fi aflat chiar în spatele celei mai

apropiate magazii. Dar trăia aici de suficient timp pentru a şti că oraşul cel mai apropiat se afla la câţiva kilometri distanţă.

— În Temuka, răspunse Peterson. Aşteptaţi, am să aduc căruţa mai aproape, dacă vor avea caii curaj. Dar încet, încet se obişnuiesc şi ei cu aparatele lui Cranky. Dacă se mai prăbuşeşte de trei ori, vor fi foarte degajaţi...

Atamarie îl ţinu în braţe pe Richard până când Peterson aduse căruţa. Era cea în care o luase cu el de la Temuka. Fermierul îl întinse pe rănit pe câţiva saci vechi. Atamarie încercă să susţină trupul semiridicat, dar Peterson găsi că nu era necesar. Ea rămase în spate cu Richard, şi îl ţinu bine, în timp ce căruţa sălta pe câmp şi apoi pe drum. Asta o scuti pe Atamarie şi de a răspunde la comentariul făcut de Peterson cu privire la tentativele lui Richard de a zbura.

— Nu poate renunţa, am ştiut eu, când am auzit motorul. Unde se află Cranky, acolo se va zbura. Şi caii, care goneau prin mărăcini ca alergaţi de furii... Să sperăm că îi prinde cineva înainte de a-şi rupe picioarele. Oricum am venit imediat. Bătrânul Dick a avut noroc că mă aflam doar la trei ogoare distanţă... Şi tatăl lui ar trebui să fie pe undeva prin apropiere.

Atamarie ar fi putut să confirme, dar până una, alta nu îi ardea de Digory pe plug şi de catâri, ci doar de Richard, care încă nu dădea semne de viaţă. Milele până la Temuka se păreau că nu mai au sfârşit, mai ales că Peterson nu se grăbea prea tare. Părea că acesta nu prea îşi făcea probleme în legătură cu Richard şi râdea când Atamarie îl implora să meargă mai repede.

— Dacă ni se va rupe o osie, nu o să ajungem mai repede în oraş, răspundea el liniştit. Iar Dick... el îşi va reveni. Nebunii au noroc, fată, probabil că băiatul va trăi mai mult decât noi toţi.

Oricum Atamarie se gândi la toţi zeii, până când în cele

din urmă ajunseră la micul spital şi doi îngrijitori îl preluară cu targa pe Richard. Medicul făcu ochii mari când Atamarie îi relată ce se întâmplase.

— A zburat? S-a... prăbuşit?

Atamarie clătină din cap:

— Nu chiar. Dar... faceţi acum ceva, poate că şi-a spart capul!

Medicul dispăru cu Richard într-un cabinet şi Atamarie trebui să aştepte – chiar şi după ce medicul ieşi destul de repede din cabinet.

— Dumneavoastră sunteţi soţia lui? se interesă acesta în urma întrebărilor pline de îngrijorare ale Atamariei. Sau soră, ori altă rudă?

Peterson, probabil dornic de senzaţii, clătină din cap:

— Nu, este doar o fată-maori care trăieşte cu el la fermă.

Atamarie îl privi pe bărbat uluită. Ce era ea? Suna de parcă ea ar fi un fel de fată uşoară, cu care Richard se distrează niţel, până se va angaja într-o legătură serioasă.

— O angajată? insistă medicul.

Peterson dădu din cap şi rânji:

— Nuu... răspunse el din nou, şi făcu un gest atât de obscen cu mâna, încât Atamariei i se urcă sângele la cap.

— Eu sunt... vru ea să pună lucrurile la punct.

În acest moment se deschise uşa şi în încăpere năvăli mama lui Richard. Urmată de soţ, care prezenta oarecare vătămări. Şi goana lui pe plug luase sfârşit într-un gard de mărăcini, ori în ceva asemănător.

— Cum se simte? Cum se simte Dick? Este... doar nu a...

Sarah Pearse era palidă ca un mort şi părea complet distrusă, în timp ce Digory Pearse lăsa mai curând impresia de furios. Şi el părea profund convins că fiecare familie avea oaia ei neagră.

— Eu pot da informaţii numai membrilor de familie,

anunţă medicul, fără a fi deloc deranjat că de faţă era şi Atamarie, în timp ce vorbea cu părinţii despre starea lui Richard. O gravă comoţie cerebrală. Şi o fractură de braţ. Dar se va însănătoşi, nicio grijă. Încă o dată! Dar cum s-a întâmplat? Tânăra pare cam marcată... Ori limba este devină? Este o maori? Nu arată.

El îi aruncă Atamariei o privire cercetătoare, aproape indecentă. Atamarie simţi cum o cuprinde furia. Era din nou tratată de parcă era absentă, sau cel mult ca o piesă de mobilier. Îl fulgeră cu privirea pe medic.

— Sunt o colegă de facultate a domnului Pearse. Studentă la inginerie, în Canterbury College, Christchurch. Şi da, s-a întâmplat în timpul unei încercări de a decola cu o maşină mai grea decât aerul. Noi...

— Nu o ascultaţi, este la fel de nebună ca fiul meu, îi tăie vorba Digory Pearse, pentru ca imediat apoi să i se adreseze soţiei: Ţi-am spus că nu ar trebui să acceptăm acest concubinaj! Dar nu, tu ai zis că este mai bine ca oamenii să spună că se culcă cu oricine decât că este nebun. Şi acum... şi una, şi alta! Nu vom mai putea ieşi în lume... Dar acum, am să întorc foaia! Acum, dispari, tinerico, aţi fost de prea puţin folos.

— Am fost ce? întrebă Atamarie prea surprinsă pentru a protesta.

Sarah Pearse întoarse spre ea un chip palid, frământat de griji. Nu părea plină de furie ca soţul ei, ci doar resemnată.

— M-am gândit că dumneavoastră veţi evita asta, şopti ea. M-am gândit... Doamne, nu aş fi avut nimic împotrivă să vă căsătoriţi! Maori sau nu, oricum nu arătaţi a aşa ceva. Numai... numai ca el să devină normal. Dar soţul meu are dreptate. Dumneavoastră nu aţi făcut decât mai mult rău. Plecaţi, domnişoară Turei! Duceţi-vă! Este mai bine să nu vă mai revadă niciodată!

Atamarie se lăsă alungată fără replică din spital. Ştia că ar fi trebuit să se apere, dar după ultimele ore, îi lipsea puterea pentru a o face, dar şi voinţa. Ar fi înţeles, să fie respinsă de oamenii de aici – dacă ei nu ar fi fost atât de perfizi... Atamarie îşi aminti de prietenia pe care ea le-o arătase de la început, iar ei o acceptaseră doar pentru că le păruse utilă. Această concluzie o înfurie. O trădase şi Richard. Tentativa lui de zbor lipsită de sens, sortită eşecului, avusese ca scop doar să îi demonstreze că şi fără ea se putea. Că nu avea nevoie de ea, că pe el obiecţiile ei referitoare la viaţa lui l-au impresionat la fel de puţin ca propunerile ei de îmbunătăţire a avionului. El nu o iubea, evident nu o iubea...

Oarbă de lacrimi, Atamarie alerga pe străzi. Ar fi fost cel mai bine să urce în primul tren, dar trebuia să se întoarcă la ferma lui Richard, unde erau toate lucrurile ei şi banii. Desigur că putea să plătească ulterior biletul de tren, dar în niciun caz nu voia să ajungă la Dunedin în costumul de călărie uzat în care dimineaţa mai întâi hrănise animalele, apoi îl ajutase pe Richard în atelier, aşa că plecă spre Temuka, şi se ascundea de fiecare dată când trecea o căruţă. Doar pentru a nu îl mai întâlni o dată pe Peterson! Şi acum roşea când se gândea la gestul lui obscen.

Se înnoptase înainte ca ea să fi ajuns la fermă, unde prima dată deshămase caii şi îi închisese. Caii se liniştiseră şi se întorseseră, acum îşi aşteptau stăpânul la uşa grajdului. Nu păreau foarte înfometaţi. Atamarie spera ca ei să fi păscut pe săturate în grădina lui Joan Peterson, nu în Plains. Şi ei i se făcuse foame între timp.

Atamarie privi aparatul de zbor ce zăcea în mărăciniş ca o nefericită pasăre. Să ia oare cu ea cel puţin planurile schiţate? Decise să nu o facă. Richard trebuia să lupte el însuşi, ea nu se va duce la Dobbins pentru a-i netezi calea. Privi cu regret la atelier, după ce îşi strânse lucrurile şi luă

ceva pâine şi brânză ca provizii pentru lunga întoarcere la Timaru. Fusese atât de fericită acolo.

BINECUVÂNTAREA SPIRITELOR
Africa
Karenstad
Noua Zeelandă
Dunedin, Parihaka, Christchurch, Temuka
1902-1903

CAPITOLUL 1

— Eh, măcar el nu este un vânător de zestre.

Remarca lui Heather Coltrane nu o surprinse pe Atamarie. Deoarece Roberta era în Africa de Sud, ea cugetase îndelung cui îi putea încredinţa povestea cu Richard. Trebuia să vorbească cu cineva, altfel exploda! în cele din urmă se decisese pentru mătuşa Heather şi consoarta ei Chloe. Cele două cu siguranţă nu erau peste măsură de ruşinoase, şi cel puţin Heather era umblată în lume. Ele nu au să o condamne, şi poate că ele vor găsi şi o explicaţie pentru modul în care se purtase Richard. Ea se pregătise cu toate reacţiile, nu însă şi cu clemenţa manifestată de Heather faţă de Richard.

— Dar pentru ce a făcut-o? Eu...

Atamarie ar fi vrut să spună că ea nu ar fi avut ce să dea, dar se opri. Mătuşa ei avea dreptate: din punct de vedere financiar Richard nu putea proceda mai bine decât a-i cere mâna Atamariei! Niciodată Atamarie nu îşi făcuse gânduri cu privire la bani, dar desigur că familia ei era avută. Şi nu era vorba doar de bunicii ei şi de sursa lor secretă de aur din râul de lângă Elizabeth Station, ca să nu mai fie luată în discuţie şi Mina de aur a doamnelor. De

fapt, şi Kupe şi Matariki erau bogaţi. Kupe câştiga bine ca avocat şi membru al parlamentului, iar Matariki era plătită pentru conducerea şcolii din Parihaka. Ambii cheltuiau puţin, deci ar trebui să aibă economii considerabile. Atamarie putea să spere la o zestre corespunzătoare şi, în plus, la sprijin pentru cercetări. Kupe şi Matariki trăiau în tradiţiile poporului lor, dar nu erau încuiaţi ca familia Pearse.

— Fir-ar... eu aş fi putut să îl ajut!

Supărată pe sine, Atamarie se trase uşor de o şuviţă rebelă din părul ei blond şi lung. Acesta îi cădea liber peste rochia multicoloră lejeră, şi ca să fie sinceră, îi făcea plăcere să nu atragă atenţia, doar pentru că era în pas cu moda. Pentru această zi Heather se decisese la o fustă-pantalon cu o jachetă asortată scurtă. Chloe purta o rochie Empire convenţională, totuşi colorată şi cu o croială rafinată. Aceasta dădu ochii peste cap la auzul spuselor Atamariei.

— Din fericire, nu ai ajuns să o faci! comentă ea sec. Culmea, să îl fi şi finanţat! Cel puţin acum ştii cu cine ai de-a face. Lui Richard al tău nu îi pasă de tine. Aşa că uită-l, şi caută un altul. Ori fă-ţi singură un avion, dacă ştii cum se construieşte. Pentru asta nu ai nevoie de un soţ!

Chloe dădu hotărâtă capul pe spate. Ea avusese experienţe relevante cu vânătorii de zestre. Odinioară Colin Coltrane, fratele lui Heather şi tatăl Atamariei, se despărţise de Matariki ca să se căsătorească cu Chloe pentru banii ei. Ea îi finanţase o herghelie de montă în Fjordiand. Şi el nu îi mulţumise.

— Dar eu... eu am nevoie de el. Măcar pentru energia lui... fără el nu am să reuşesc niciodată, zise Atamarie oftând.

Însă Heather râse:

— Aşa am crezut şi eu odată. Richard al meu se chema

Svetlana. Şi dintr-un anumit punct de vedere a fost bine pentru mine. Ea m-a ajutat să descopăr cine sunt şi ce pot să fac. Dar astfel de oameni... Priveşte-i ca pe motoare, Atamie. Ele ne ajută să decolăm. Dar dacă ne lăsăm prea mult la mâna lor, trec peste noi. Richard al tău mie mi se pare un ciudat – un bărbat care nu doarme niciodată, pe care toţi ceilalţi îl consideră nebun, care luni de zile nu mişcă, şi apoi nu mai poate de pasiune... Chloe are dreptate, Atamie, uită-l. Ai de gând să te duci şi la Parihaka? Ţi se cam termină vacanţa, nu?

Atamarie confirmă căzută pe gânduri. Richard nu îi mai dădea pace. Ea era convinsă că legătura lor ar fi evoluat complet altfel, şi ar putea să o facă şi acum dacă Richard ar pleca din Temuka. Poate că ar fi trebuit să fie mai insistentă. Poate că el trebuia să fie îndepărtat de la fermă, pentru a-şi da seama că fără familia lui în niciun caz nu ar fi rămas singur, ba chiar ar fi fost fericit.

— Trei săptămâni reprezintă puţin timp, desigur, mai ales că trebuie avut în vedere drumul la dus şi la întors, răspunse ea după o scurtă luptă cu sine. Totuşi am să mă duc. Am nevoie de puţin „spirit al Parihakăi” după acest aer provincial viciat.

Chloe râse:

— S-ar putea spune că spiritele tale au băgat groaza în acel orăşel. Măcar acest „concubinaj”! Ai fi putut să iei măcar de formă o cameră la un hotel. Ori să îţi montezi un cort, ori să trăieşti la maori, sau în altă parte.

Heather ridică din umeri:

— Ah, sătenii ăştia tot ar fi aflat. Încetează să mai sapi, Atamarie! Du-te la Parihaka. Şi nu doar pentru spirite. Satul este plin de tineri maori arătoşi. Unul dintre ei te-ar face să uiţi de Richard!

Atamarie chiar urcă a doua zi în tren, fără a mai vizita alţi membri ai familiei. Ar fi fost mai curând deprimant.

Unchiul ei Patrick mai plângea încă după Julieta lui – dar se dovedea un tată minunat pentru micuţa May. Sean şi Violet Coltrane nu aveau niciodată destul timp. Erau angajaţi împotriva escaladării războiului cu burii. Amândoi ţineau discursuri înfocate, în care Sean se concentra pe imperialismul britanic, care nu se dădea înapoi de la nimic, pentru a-şi întări dominaţia asupra minelor de aur, în timp ce Violet vorbea de suferinţele femeilor din lagărele de concentrare. Prin asta nu îşi făcea prietene în organizaţiile naţionale ale femeilor – de predecesoarea ei Wilhelmina Sheriff Bain, Consiliul Naţional al Femeilor se distanţase din urmă cu un an. Ambii erau de suficient timp în politică pentru a nu se lăsa speriaţi de asta. Acum Violet se afla la Christchurch, iar Sean la Wellington. Reverendul Burton şi Kathleen le sprijineau eforturile pacifiste strângând bani pentru fundaţia lui Emily Hobhouse, bani destinaţi acoperirii parţiale a marilor nevoi din lagăre. Atamarie nu mai pierduse timpul şi cu o vizită la Lizzie şi Michael în Otago, cum intenţionase iniţial. Nici nu îşi mai informă bunicii de sosirea ei, şi plecă imediat.

Când trenul intră în gara din Timaru, inima Atamariei bătea să îi sară din piept. Tare ar fi vrut să ştie cum se mai simţea Richard. Dar era de neconceput să coboare şi să se intereseze la spital. Iar rănile lui nu îi puseseră viaţa în pericol. Putea el să ia legătura cu ea, dacă voia. Dacă nu... Aproape o podidi plânsul, dar se stăpâni. Pasul următor, dacă va exista unul, trebuia să îl facă Richard!

— Cândva vom zbura pe deasupra! îi spunea a doua zi Atamarie unei alte călătoare, pe când erau scuturaţi zdravăn de marea agitată pe feribotul ce făcea legătura între Insula de Sud şi Insula de Nord. Rapid şi simplu! Cu siguranţă vom avea nevoie doar de trei sau patru ore, şi nimeni nu va mai avea rău de mare.

Interlocutoarea se gândi câteva momente, apoi clătină

din cap, şi întorcându-se să plece, răspunse:

— Nu, acolo sus va exista rău de avion. Şi aparatul s-ar putea prăbuşi... şi până acum nu am auzit ca cineva să se fi înecat în strâmtoarea Cook.

— Oamenii fac doar haz! izbucni supărată Atamarie, când la sosire îi relată mamei sale episodul. Ambele urmăreau mulţimea zmeielor ridicate deasupra Parihakăi. Vederea lor o duse pe Atamarie din nou cu gândul la zbor. Apoi ea continuă: Dar acestea sunt nişte mânu fabuloase! Doar mi se pare mie, ori se înalţă mai bine decât cele construite odinioară? Şi zmeiele nu se înalţă doar la ceremonia de Anul Nou? Credeam că altfel este tapu.

Matariki râse. Se bucura nespus de mult de revederea cu fiica ei. Ceva întrerupsese brusc vizita Atamariei la Richard Pearse. Matariki spera că fiica sa va discuta cu ea mai târziu despre asta.

— Oricând se pot înălţa mânu, dacă se intonează corespunzător karakia. Şi făcând total abstracţie de discuţia cu zeii – odinioară se făcea asta regulat, pentru a schimba mesaje între triburi. După moartea întemeietorului lui Ngati Porou, oamenii din Whangara au ridicat la cer un mânu, care s-a văzut până în Insula de Sud. Tahu, fratele lui Porou, strămoşul lui Ngai Tahu, a putut apoi să îl jelească.

Atamarie o privi cam sceptic, dar nu comentă. Auzise şi ea de mânu, pentru a cărui manevrare era nevoie de treizeci de oameni. Dar corespundea asta adevărului? Cel puţin cu aşa ceva puteai să te înalţi.

— Festivitatea cu zmeie de astăzi se face pentru că Rawiri tocmai a sosit, o informă în continuare Matariki. S-a întors după călătoria în nord, unde a studiat la aproape toţi tohunga vestiţi pentru construcţia de mânu. El însuşi trece acum drept tohunga, şi în această săptămână îi instruieşte pe copiii satului. Fireşte că şi pe adulţi, dacă au această

plăcere. Poţi şi tu să participi.

Atamarie confirmă interesată. Se pare că Rawiri a luat în serios chestiunea cu zborul. Sau îl interesau mai mult mesajele pentru zei? Atamarie nu putea să îşi amintească exact ce spusese acesta, după ce ea şi Richard îl scoseseră din apă, dar cel puţin o parte din relatările lui fuseseră tâmpenii spirituale. Pe de altă parte, şi Rawiri voia să zboare! Cu siguranţă va fi interesant de aflat ce învăţase el despre forma şi proprietăţile de zbor ale zmeielor. Atamarie nu era pe deplin mulţumită de forma aparatului pentru zbor al lui Richard.

Ochii lui Rawiri prinseră să strălucească când seara Atamarie îl salută şi se anunţă ca elevă a lui. Ea se arătă interesată mai mult de forma zmeielor pe care copiii le ridicau spre stele, pentru a transmite mesaje zeilor. Atamarie strânse niţel din buze când tânărul tohunga făcu cu toată seriozitatea trimitere la rolul pe care îl avea karakia corespunzătoare.

— Ca şi cum prin asta s-ar schimba ceva din legile naturii! comentă ea ulterior în faţa mamei. Dacă obiectul are forma corectă aerodinamic, zboară. Dacă nu, nu zboară.

Matariki râse.

— Asta fără îndoială că Rawiri o ştie la fel de bine ca tine. Dar priveşte lucrurile altfel: karakia foloseşte la a ne reaminti legile naturii, de a mulţumi naturii că ne dă sprijin, dar şi că pune limite.

— Pe care noi tocmai vrem să le depăşim, mormăi Atamarie.

Matariki clătină din cap a dojană:

— Tocmai ai spus că asta nu merge. Nu merge să învingi natura. Dar fireşte că poţi să o înţelegi mai bine, şi să profiţi de ele. La asta ajută dialogul cu zeii – indiferent dacă noi trimitem mânu în cer ori spunem rugăciuni când

culegem plante medicinale. Totul este în regulă, Atamarie, Rawiri ştie ce face. Ai încredere în el!

Rawiri nu era defel atât de sigur pe sine – cel puţin în această noapte nu se mai rugă zeilor pentru binecuvântarea zmeilor, ci mai curând pentru medierea între el şi Atamarie. Este adevărat că nici nu prea ştia dacă să ia drept întâmplare sau dar al zeilor faptul că ea se întorsese ca să înveţe arta construirii de mânu, însă ştia că el o iubea. Chiar din momentul în care revăzuse părul ei strălucitor şi chipul ei frumos şi inteligent, simţise din nou acel sentiment cald de fericire, pe care îl trăise după nefericita sa planare. De atunci purta în suflet imaginea ei, şi visului său de a zbura i se alătură şi acela de a o face fericită. Tot ceea ce Rawiri făcuse din acea zi se afla sub acest semn. El înţelesese că nu ajungea să experimenteze doar zmeie făcute de el personal. Trebuia să înveţe de la cei mai buni constructori de zmeie, trebuia să devină tohunga, la fel ca Atamarie! Pentru că ea asta devenise, dacă o înţelesese el bine pe mama ei şi pe bărbaţii cu care venise atunci în Parihaka. Atamarie învăţase înţelepciunea *pakeha* – iar Rawiri îi va dărui înţelepciunea maorilor. Între timp el îşi însuşise arta de a construi şi dirija mânu cu două şi cu patru sfori. El auzise de importanta tradiţie a poporului său de a trimite la cer şi zmeie imense. Din cele spuse de profesorii lui, anterior existaseră imenşi mânu, pe care urcaseră bărbaţi şi dansaseră cu vântul...

Rawiri însuşi abia aştepta vizita Atamariei în atelierul lui. Încă înainte de a se crăpa de ziuă, deja pregătise scoarţă de aute şi frunze de raupo, ca şi lemn de manuka şi kareo pentru cadru. Însă mai întâi apărură câţiva copii, pentru a meşteri la diversele lor mânu. Rawiri se implică şi nu văzu când Atamarie se apropie. Tresări când îi auzi vocea.

— Şoim, aripă şi canoe, comenta Atamarie formele zmeielor. Care pluteşte cel mai bine? Ea ridică un mânu

pakau şi îl măsură critic cu privirea. Suprafaţa velei la zmeiele plate este altfel decât de exemplu...

— Vântul îi conferă lui mânu puterea sa... explică blând Rawiri.

Dar acesta nu privea o clipă la zmeul de forma aripii de pasăre, ci se uita doar la Atamarie, care în această dimineaţă îi părea deosebit de frumoasă. Părul acesteia cădea liber peste bluza tradiţional ţesută în culorile Parihakăi, combinată de ea cu o fustă verde.

— ...fiecărui zmeu, continuă el. Dar mânu nu îi fură vântului tăria, el doar o conduce pe aripile lui. Mânu dansează în vânt, sau vântul îl trage în sus.

— El se întinde pe curentul de aer sau foloseşte presiunea negativă de pe suprafaţa velei, traduse Atamarie în limbaj ştiinţific. Despre ultima vreau să ştiu mai multe, de ea avem noi nevoie în dezvoltarea avionului. Iar acest mod de construcţie a casetei este interesant, zmeiele constau din diverse pătrate, nu? Asta conferă stabilitate. Rawiri privea cam pierdut, iar Atamarie zâmbi scuzându-se: Ei, dar nu are importanţă cum se exprimă lucrurile acestea. Arată-mi simplu cum funcţionează.

Ea ascultă cu atenţie explicaţiile lui Rawiri, cu toate că acesta nu spunea cine ştie ce noutăţi. În principiu ea ar fi putut să construiască simplu un zmeu, dacă i s-ar fi pus la dispoziţie măcar un prototip, însă ei plăcea să audă vocea lui Rawiri – aceasta era melodică, blândă şi îi amintea puţin de Richard. Acesta ar fi explicat mai repede şi mai pe scurt, sacadat, în timp ce explicaţiile lui Rawiri sunau ca un cântec interpretat pentru zmeu. Şi totuşi... Atamarie parcă adormi şi se simţi din nou ca în atelierul de la ferma lui Richard.

Zmeul lui Atamarie era deja gata seara – lucru pentru care Richard sau profesorul Dobbins ar fi lăudat-o, în timp ce Rawiri păru mai curând dezamăgit. Ea respectase

sfaturile lui tehnice, dar ignorase faţeta spirituală a construcţiei zmeului. Tânărul tohunga rostea la fiecare etapă a muncii cântece, invocaţii şi meditaţii tradiţionale. Spiritele vântului şi ale norilor voiau să fie invocate, din când în când se apela şi la forţa zeului păsărilor, căruia i se solicita binecuvântarea.

— Asta foloseşte în plus, ca să treacă timpul necesar uscării lipiciului, mormăi Atamarie. Iar frunzele de raupo se regenerează indiferent dacă eu câştig ori nu bunăvoinţa spiritului tufelor.

— Dar este vorba despre un principiu, zise Matariki şi murmură încet cuvintele lui turu mânu, în timp ce Atamarie îşi pregătea zmeul de zbor: Zboară departe de mine, pasărea mea, dansează neobosită în înălţimi, năpusteşte-te în jos precum şoimul la prada lui... Nu este ceva frumos, Atamie?

— Este o chestiune a curentului de aer suportat de pânza zmeului, remarcă Atamarie. Şi de fapt obiectul nu ar trebui să danseze, pentru că ar intra prea repede în vrie. Ajută-mă, Rawiri... tu ce zici, nu ar fi trebuit să fac aripile mai late? Ca să câştige stabilitate?

Atamarie se decisese pentru forma birdman – din sentimentalism, pentru că aceasta era porecla dată de maori lui Richard, dar şi pentru că era cea mai asemănătoare cu cea a planorului *pakeha,* deci şi a avionului lui Richard.

Matariki dădu ochii peste cap, dar apoi constată cu bucurie că Rawiri nu se lăsă descurajat de lipsa de spiritualitate a Atamariei. El îşi rosti mai departe rugăciunile lui, dar ascultă şi interesat consideraţiile ştiinţifice ale Atamariei.

— Vezi tu, zise Rawiri după ce ambele zmeie fuseseră înălţate, pentru a testa punctele de vedere tocmai exprimate, dacă mânu stă drept, mândru şi vorbeşte cu

oamenii, are nevoie de mai multă putere, fără ca aceasta să îl înalţe. Ca omul, care se fuduleşte cu mana lui, dar nu are binecuvântarea zeilor. Dacă mânu se predă vântului şi se pleacă în faţa spiritelor, atunci el urcă rapid.

Atamarie se luă cu mâinile de cap:

— Eu asta spun: cu cât zmeul urcă, creşte forţa de tracţiune. Când se stabilizează urcatul, creşte portanţa.

Matariki, care o avea alături pe prietena ei Omaka, râse:

— Fiecare îşi spune rugăciunile în limba lui.

Omaka clătină din cap:

— Dar cei doi – şi aceasta arătă către Atamarie şi Rawiri – se adresează aceluiaşi zeu.

Întreaga zi Atamarie o petrecu cu Rawiri, şi nu se retrase, când seara, la foc, acesta începu să o curteze. Rawiri discută cu ea, îi aduse mâncare şi de băut – şi cu fiecare înghiţitură de whisky poeticele complimente ale lui Rawiri îi pătrundeau tot mai adânc în suflet. În cele din urmă se dovedi că tânărul tohunga se pricepea nu doar să controleze zmeie şi să încânte zeii cu vorbe frumoase, ci şi să descrie încântarea lui în faţa părului blond-auriu al Atamariei, faţă de ochii ei pe care îi asemuia chihlimbarului şi faţă de mâna cu degete lungi şi pricepute.

— Tu trebuie să conduci zmeul meu dirijabil. Degetele tale vor vorbi cu el, îl vor conduce şi îl vor transporta în lumea zeilor. Iar el le va transmite dorinţa mea ca tu într-o zi să mă atingi, şi să mă conduci, să mă înalţi pe culmile iubirii...

În alte condiţii poate s-ar fi lăsa înduplecată să se sprijine de admiratorul ei, să îl însoţească la o plimbare pe colinele limitrofe şi să îi permită un sărut, poate chiar să se iubească, doar nu mai era fecioară. Nu mai era nimic de salvat, iar dezmierdările lui Richard o făcuseră pe Atamarie să vrea şi mai mult. După experienţele din

Temuka ea devenise totuşi suspicioasă. Fireşte că raţiunea îi spunea că Rawiri nu o va repudia ca pe o târfă, dacă ea i-ar dărui corpul ei pentru câteva nopţi. Femeile maori nu aşteptau până în noaptea nunţii ca să testeze iubirea, şi atâta vreme cât nu se decideau clar şi în faţa întregului trib pentru un anume bărbat, nimeni nu le pretindea monogamia. Dar purtarea locuitorilor din satul din câmpia Waitohi o umilise şi o rănise pe Atamarie. Nu, nimeni nu trebuia să creadă că ea se oferea cuiva pe care nu îl iubea cu adevărat, iar legătura ei cu Rawiri era departe de a se chema iubire.

Şi aşa a rămas, indiferent de cât a curtat-o Rawiri în zilele următoare. Într-un anume fel ei s-au apropiat – au dezvoltat împreună noi zmeie dirijabile şi au studiat comportamentul diverselor forme de mânu în planare – dar când Rawiri voia să o atingă, ea se retrăgea.

— Îmi pare rău, spuse ea în ultima seară petrecută în Parihaka. Timpul scurs cu maorii o destinsese ca de fiecare dată în asemenea măsură, încât putu să vorbească cu Rawiri despre zadarnica lui tentativă de a o curta. Dar eu am fost împreună cu un bărbat *pakeha,* şi nu pot să îl uit pur şi simplu pe Richard. El... eu... noi am avut atâtea împreună, noi voiam... pur şi simplu nu pot începe nimic nou.

Rawiri dădu din cap.

— Voi voiaţi să zburaţi, spuse el înţelegător. Tu voiai să zbori cu el. Să cuceriţi cerul. Iar eu nici măcar nu vorbesc limba ta. Dar o voi învăţa, Atamarie. El arătă spre un exemplar din Scientific American Magazine, pe care Atamarie i-l împrumutase, şi pe care el îl studia cu seriozitate de atunci. Am să învăţ să construiesc mânu în felul tău, şi am să rog zeii să mă invite să împart cerul cu ei. El zâmbi ştrengăreşte şi adăugă: Am să concurez cu *pakeha* al tău, Atamarie. Şi vom vedea a cărui...

construcţie aeronautică... — el pronunţă foarte rar şi clar cuvintele evident luate din revistă – ... va obţine mai curând bunăvoinţa spiritelor...

Atamarie nu a înţeles tot ce voise să spună Rawiri, dar când a doua zi urca în tren, i se păru că vede în faţa ochilor chipul zâmbitor încadrat de părul lung şi negru al acestuia.

CAPITOLUL 2

Vestea desfiinţării lagărului de concentrare s-a răspândit cu repeziciune în Karenstad. Ea a produs bucurie, dar şi teamă în faţa viitorului. Multe femei erau în situaţia lui Doortje, căci întorcându-se pe pământurile lor, nu vor mai găsi acolo nici casa, nici soţul sau tatăl. Cornelis se temea în plus că va fi un proscris între vecinii săi – bănuia că nu vor mai fi în viaţă mulţi oameni din comandoul lui, şi fără nicio îndoială i se va lua în nume de rău că el supravieţuise războiului aproape nevătămat. Între timp, abia dacă mai şchiopăta uşor, piciorul i se vindecase. Cornelis nu avea niciun motiv pentru a se întoarce neapărat în satul lui – el moştenise gospodăria şi pământul tatălui său, dar ştia că nu are chemare de fermier –, oricum oscila între înclinaţia şi obligaţiile lui: mama sa supravieţuise, şi considera ca fiind de la sine înţeles ca el să reconstruiască ferma, să îşi caute o soţie şi să se ocupe de ea şi pe cât posibil şi de alte rude vârstnice.

Asta reprezenta pentru Cornelis ceva de groază, el ar fi preferat să se angajeze poate ca interpret, să câştige ceva bani şi să poată termina colegiul. Poate că apoi ar putea să înceapă studiile de medicină veterinară, pe care şi le dorea cu ardoare. Daisy îi încuraja acest plan – deşi ea l-ar fi văzut mai curând ca doctor pentru oameni decât ca

medic veterinar. Spre mirarea generală, ea a răspuns afecţiunii lui, deşi nu ar fi crezut nimeni că tânăra femeie iubitoare de viaţă s-ar fi îndrăgostit de bărbatul înclinat spre meditaţie şi ezitare.

Dar se pare că lui Daisy îi plăcea să ţină bine în mână hăţurile, iar ea îl conducea pe Cornelis cu blândeţe, dar şi cu hotărâre.

— Aş putea să mă mai gândesc să rămân aici, declară ea într-o zi. Este o ţară frumoasă. Dar nu aş vrea să locuiesc în mijlocul veldului, mă gândesc mai curând la unul dintre oraşe. Tu poţi să alegi, Cornelis: cu mine la Kapstadt sau Johannesburg ori Pretoria – sau cu mama ta la o fermă în veld!

Daisy îşi îndreptă lasciv o şuviţă din părul ei negru, ieşită de sub severa bonetă de infirmieră. Nimeni nu se îndoia în privinţa deciziei pe care o va lua Cornelis. Nimeni, cu excepţia lui Doortje VanStout.

Doortje privea cu suspiciune atracţia manifestată de Cornelis pentru tânăra infirmieră, dar ea nu îşi putea imagina că era ceva serios. În loc de asta, ea însăşi nutrea planuri de căsătorie. Cu toate sentimentele contradictorii pe care le avea ea faţă de Kevin Drury, dacă îşi privea în mod realist perspectivele de viitor, putea fi luată în discuţie doar căsătoria cu Cornelis. Din punctul de vedere al tinerei bure, şi fără îndoială al familiei şi al bisericii ei, pentru el şi pentru ea asta oferea doar avantaje: Doortje era asigurată, iar Cornelis putea decide, dacă voia să reconstruiască ferma ei ori ferma lui. Ferma VanStout era izolată şi mai aproape de Wepener, care desigur avea să devină din nou un centru agrar, după ce englezii se vor fi retras. Acolo nimeni nu îl cunoştea bine pe Cornelis, aşa că nimeni nu îi va reproşa laşitatea. El putea trăi onorabil în comunitate, şi chiar putea spera la un post în biserică.

În scurt timp Doortje l-ar uita pe Kevin Drury şi ar deveni

o bună soţie a vărului ei. Ea putea vieţui cu mătuşa ei ca soacră, şi Martinus a avut o mamă foarte determinată şi Doortje era pregătită să se căsătorească în cadrul gospodăriei ei. Pentru fetele bure, asta era ceva de la sine înţeles, în mai toate fermele trăiau împreună mai multe generaţii, fără ca vreuna să se plângă. În societatea sud-africană nu existau femei singure – Cornelis avea în acest sens obligaţii faţă de vara lui. Dacă el şi familia lui nu o preluau, ea nu reprezenta nimic.

Apoi se află că Cornelis voia să dezerteze din nou. Doortje se afla în spital şi spăla seringi când Daisy anunţă mulţumită logodna ei. Tânăra nici nu a observat tăcerea ce cuprinse infirmierele bure – ea se bucură doar de felicitările doctorului Greenway.

— Iar chestiunea cu medicina veterinară o voi mai discuta eu cu el, anunţă radiind Daisy. El poate totuşi deveni un medic pentru oameni, am putea deschide împreună un cabinet ori vom lucra într-un spital!

Daisy nici nu se gândea să îşi abandoneze profesia. Ba dimpotrivă, dacă ar putea Cornelis să înceapă curând studiile, ea ar putea în primii ani să câştige banii.

Pentru femeile bure un asemenea aranjament era de neconceput. Iar Doortje... ei i se făcu rău când înţelese consecinţele bucurosului anunţ al lui Daisy. Albă la faţă ca creta, ea scăpă din mâini tava cu seringi, şi astfel atrase atenţia doctorului Greenway şi a infirmierelor. Toţi întoarseră privirile spre ea când acestea se sparseră pe podea.

— Dar nu se poate, murmură Doortje. El trebuie totuşi să ştie că eu... El este, totuşi...

Doortje dădu să vorbească despre obligaţiile singurei ei rude, dar văzu negru în faţa ochilor. Se clătină şi căzu fericită de uitarea pe care i-o dărui leşinul.

Cu atât mai îngrozitoare i se păru recăpătarea

cunoştinţei.

— Soră Daisy, dacă eu interpretez corect ceea ce domnişoara VanStout voia să spună... îmi pare rău, dar... logodnicul dumneavoastră este tatăl copilului ei?

În timp ce îşi revenea încet, Doortje auzea ca din depărtare vocea doctorului Greenway. Un copil? Englezoaica aceasta era deja gravidă? Doortje gemu. Dacă Daisy era gravidă, nu se mai putea face nimic, Cornelis avea să plece cu ea, apoi...

Daisy protestă, indignată:

— Nu, doctore Greenway! Cu certitudine nu! Dacă ar fi fost ceva între ea şi Cornelis, aş fi remarcat. Iar ea este încă supărată pe el.

Doortje se miră. Despre cine vorbesc cei doi?

— Poate din cauza unei... relaţii eşuate? speculă dr. Greenway.

— În niciun caz!

Doortje simţi că Daisy aranja ceva la patul ei. Îi făcea ei o injecţie? Era ea bolnavă? Oricum leşinase. Trebuia... numai de nu s-ar simţi atât de slăbită...

— Dumneavoastră spuneaţi că ea ar fi deja în luna a şasea? Este Cornelis aici de atâta vreme? Dar cum de noi nu am observat? Şi ea de ce a ţinut secret?

Doortje îşi strânse toate puterile şi deschise ochii. Încercă să se ridice, dar doctorul Greenway o obligă cu blândeţe să se întindă înapoi în pat.

— Rămâneţi culcată, domnişoară VanStout. Liniştiţi-vă, trebuie să vă gândiţi la copilul dumneavoastră.

Doortje tresări:

— La ce?

— Nu pot crede că noi nu am observat. Kevin se plimba neliniştit dintr-o parte în alta a camerei. Doctorul Greenway tocmai îi povestise despre sarcina lui Doortje. În luna a cincea sau a şasea?

Greenway destupă o sticlă de whisky.

— Liniştiţi-vă, nici măcar ea nu a ştiut. Eu zic că o putem crede, eram acolo, surprinderea ei a fost reală. Se mai poate întâmpla. Femeile nu se dezbracă aproape niciodată la înghesuiala din corturile lor. Şi, în plus, pântecele umflate nu sunt rare în cazurile de alimentaţie insuficientă, asta ne-ar fi scăpat şi nouă. Din acelaşi motiv ciclul poate lipsi, dar asta o ştiţi şi dumneavoastră. Noi nu avem nimic să ne reproşăm. Cel puţin dacă unul dintre noi nu este tatăl.

— De data asta nu, pufni Kevin şi luă o înghiţitură lungă de whisky. Dar paternitatea este clară, Greenway... dacă vă gândiţi cum au ajuns aici femeile – Doortje şi Johanna... ştiu, ele s-au opus controlului ginecologic, dar nu încape nicio îndoială că au fost violate...

Greenway se apucă cu mâinile de cap.

— Fireşte... iar eu, ca un idiot, l-am suspectat pe logodnicul infirmierei Daisy! Luă şi el o înghiţitură zdravănă de whisky, apoi adăugă: Normal că asta înrăutăţeşte situaţia. Şi un... hm... un copil din dragoste ar complica imens viaţa domnişoarei VanStout. Dar acum... un asemenea fruct al violului...

Kevin se frecă pe frunte:

— Cel puţin este acum cineva cu ea? Nu că ar fi mare lucru.

Greenway confirmă:

— Este domnişoara Fence. Am cerut să vină. Sora Daisy era disponibilă, dar este posibilă acum o relaţie afectată. Se pare că ea voia să se căsătorească cu Cornelis.

— Ce voia? Kevin se ridică brusc în picioare. Doortje VanStout îl voia pe Cornelis Pienaar... cine v-a spus asta?

Greenway ridică din umeri.

— Doamna Vooren, asistenta. O ştiţi, acea micuţă bură care nici douăzeci de ani nu are, dar deja are trei copii. O

tânără foarte destupată la minte, nu atât de încuiată ca celelalte. Domnişoara VanStout a făcut colapsul cardiovascular când sora Daisy relata despre logodna ei, iar eu m-am întrebat dacă nu există o legătură. Doamna Vooren a confirmat asta. De aceea, eu... Dar mai curând este vorba despre o problemă de responsabilitate decât despre dragoste.

Kevin puse paharul pe masă.

— Mă duc la ea. Trebuie că este disperată. Poate că... poate că o pot ajuta.

Nu luă în seamă privirea întrebătoare a lui Greenway când se îndreptă către uşă, dar în ultimul moment se întoarse, şi luă cartea despre Noua Zeelandă, din care Doortje mai citise.

— Poate că reuşesc să o distrag de la...

Greenway râse.

— Păi, atunci, mult noroc, Drury!

Era deja întuneric când Kevin trecu pe la spital, în saloane erau deja aprinse lămpile cu petrol. Una dintre ele ardea în spaţiul delimitat în care se afla Doortje. Lângă pat şedea Roberta şi citea o carte.

— Nu îţi strica ochii la lumina asta atât de slabă, Roberta, i se adresă prietenos Kevin.

Roberta ridică privirea când îl auzi şi lui îi trecu fugitiv prin cap gândul la cât de frumoasă era totuşi această tânără serioasă. Însă când văzu pe pernă faţa îngustă a lui Doortje, încadrată de părul ei bogat, uită de Roberta. O vedea pentru prima dată fără bonetă şi fu fermecat de câtă blândeţe şi tinereţe confereau şuviţele blonde şi lungi trăsăturilor ei. Doortje avea ochii închişi, dar atitudinea ei degaja încordare.

— Doarme? întrebă şovăind Kevin.

Roberta clătină din cap:

— Nu, nu vrea să vorbească. Şi nici să creadă. Dar îi

poate scăpa cuiva faptul că este însărcinată?

Kevin crezu că sesizează o uşoară tresărire a muşchilor feţei lui Doortje. Avu un mic şoc.

— Totuşi, Roberta, se poate întâmpla. În funcţie de circumstanţe. Iar eu... eu rămân aici cu ea. Dacă eşti atât de amabilă să ne laşi singuri...

Roberta simţi iarăşi vechea durere. Când i s-a spus despre sarcina lui Doortje, simţise ceva ca un triumf, deşi îi era ruşine de asta. Doortje era gravidă cu altcineva. Ea continua să îl respingă pe Kevin. El o va uita ori va căuta consolare. Roberta se simţea vinovată faţă de Vincent, în fond de câtva timp ea îi dădea speranţe, dar în cazul în care Kevin se orienta spre ea, pentru că Doortje era intangibilă... Roberta nu voia să viseze din nou, ea fusese fenr convinsă să îşi înăbuşe simţămintele ei faţă de Kevin.

Se ridică.

— Fireşte, spuse ea sec. Pot reveni pe urmă.

Roberta părăsi încăperea, dar rămase în faţa uşii. Inima îi bătea cu putere şi îi era ruşine să asculte la uşă. Dar trebuia să afle care e era situaţia.

După ce rămase singură cu Kevin, Doortje deschise ochii.

— Dumneavoastră... mă credeţi? întrebă ea încet.

— Eu v-am spus că în mine puteţi avea încredere şi că eu vreau şi am încredere în dumneavoastră. Deci, vă cred că nu ştiaţi nimic de starea aceasta de graviditate. Dar ce este cu aiureala asta cu Cornelii Pienaar?

Kevin trase scaunul pe care şezuse Roberta mai aproape de pat. Se stăpâni cu greu să nu îi dea de o parte şuviţele de păr ce îi acopereau faţa. Şi cât ar fi vrut să o atingă, să o încurajeze... dar nu avea voie să rişte, ca ea să îl respingă iarăşi.

— Cornelis nu este tatăl, spuse Doortje scorţoasă. Spuneţi-i infirmierei Daisy că nu are niciun motiv să se

îndoiască de el.

Kevin clătină din cap:

— Fireşte că nu. Doortje, tu şi cu mine ştim cum a apărut copilul acesta. Şi îmi pare foarte, foarte rău. Însă acum trebuie să luaţi o decizie. Ce vreţi să faceţi? Cum va arăta acum viitorul dumneavoastră cu un copil?

— Nu vreau copilul! Doortje se încrâncenă. Nu îl vreau.

Ea îşi muşcă buzele şi strânse pumnii. Orice altă femeie în situaţia ei ar fi izbucnit în plâns, însă Doortje părea mai curând furioasă şi profund hotărâtă.

— Nu îl aduc pe lume, eu...

Nu mai continuă ideea.

Kevin puse mâna lui pe a ei, foarte atent, doar pentru a o împiedica să lovească copilul din ea.

— El nu va întreba dacă vreţi să îl aduceţi pe lume. El este aici, dumneavoastră nu puteţi schimba nimic. Dacă noi am fi observat mai devreme, atunci... poate că... hm... ar fi fost posibil un avort. Dar acum... El creşte în dumneavoastră, Doortje, de aproape şase luni. Este deja un mic om cu mâini, cu picioare, cu ochi şi gură. De fapt, ar trebui şi să mişte. Nu o face, Doortje?

Doortje negă. Până acum considerase bizara forfotă din ea drept colici abdominale.

— Peste trei luni are să vină pe lume. Şi va fi la fel de frumos ca dumneavoastră, Doortje...

— Tatăl lui este un monstru! izbucni Doortje.

— Dar mama lui este frumoasă ca un înger, spuse Kevin. Asta compensează totul. Îl veţi iubi, Doortje.

— Îl voi urî! Am să îl duc în veld şi am să-l las vulturilor!

Kevin clătină din cap.

— Asta vi-o interzice Dumnezeul dumneavoastră, Doortje. Gândiţi-vă la Biblie: nu ai voie să ucizi.

Doortje râse furioasă:

— Aţi îndrăzni să mi-o imputaţi? Din lagărul acesta? în

acest război?

Kevin ridică din umeri.

— Copilul nu are a face cu războiul. Iar noi doi... nu conveniserăm noi că nu suntem inamici?

— Oricum, va muri de foame, zise cu indiferenţă Doortje. Nicio familie nu îl va accepta, şi nici pe mine nu mă va accepta nimeni. Pot să încerc să vând ferma... ori ce a mai rămas din ea. Cu acei bani mă pot duce la oraş, dar nu au să ajungă o veşnicie...

— Comunitatea nu vă va ajuta?

Kevin întrebase, dar cunoştea răspunsul. Nicio comunitate a puritanilor nu va accepta o fată decăzută. Indiferent dacă respectiva femeie era ori nu era vinovată de sărăcia în care se afla.

— Nu vă mai străduiţi, doctore Drury, zise ea cu duritate în glas. Eu dispun de exact două posibilităţi. Mă pot duce să mă înec în râu ca Johanna ori pot să supravieţuiesc precum târfa în care m-au transformat britanicii. Există totuşi... asemenea locuri în Pretoria...

Chipul ei palid se înroşi.

Kevin nu mai suporta mult.

— Puteţi veni cu mine în Noua Zeelandă, spuse el cu vocea răguşită. Ca... soţie a mea. Eu vă iubesc, Dorothea, Doortje, domnişoară VanStout. El zâmbi, poate pentru a-şi face singur curaj. De fapt, ar fi trebuit să ştiţi asta demult. În orice caz, mie nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să mă căsătoresc cu dumneavoastră.

Doortje îl privea interzisă.

— Cu acest... copil? întrebă ea cu respiraţia tăiată.

Kevin confirmă.

— Desigur. Va creşte precum un copil al nostru. El se gândi la Juliet şi se simţi vinovat faţă de Patrick. Apoi continuă: Dacă ne căsătorim chiar aici, nimeni nu va şti nimic. Eu aş recunoaşte copilul şi l-aş iubi.

— Să îl iubiţi? Doortje parcă scuipase cuvintele. Pe acest...? Pe această progenitură a unui monstru?

Kevin îi luă mâna în ambele sale mâini şi o strânse cu putere. O simţi rece şi gingaşă, în ciuda bătăturilor de la munca îndelungată în curte, în grajd şi la bucătărie. Nicio asemănare cu frumoasele mâini cu degete lungi şi îngrijite ale lui Juliet.

— Eu ţi-am mai spus, Doortje. Iubirea nu are nimic de-a face cu înfăţişarea cuiva. Pentru mine acest copil va fi frumos pentru că tu zâmbeşti când îl ţii în braţe.

— Cu mine nu va avea nimic comun! răspunse Doortje cu încăpăţânare. Va fi un englez. Va creşte ca englez, precum blestematul lui tată.

În privirea ei se retrezi ura.

Kevin oftă.

— Ca neozeelandez, o corectă el. În ce mă priveşte... – el trebuia să facă ceva ce nu îi stătea în fire, să facă o ofertă, dar pentru Doortje ar fi făcut orice – ...în ce mă priveşte, noi am putea trăi la fermă. Părinţii mei au o fermă sus în Otago, la Lawrence. Este foarte frumos acolo. Eu nu sunt un fermier, dar aş putea să deschid în oraş un cabinet medical. Copilul ar putea să crească la ţară, ca tine.

Doortje scutură din cap cu putere.

— El nu va fi un bur! El nu poate fi bur!

Kevin făcu eforturi pentru a nu-şi pierde răbdarea.

— Aşa este, nu poate!

Răspunsul nu a fost violent, dar a fost prea rapid. Ea nu putu să nu remarce faptul că el nu regreta chestiunea aceea. Kevin se îndrăgostise de Doortje, dar tot nu manifesta simpatie pentru poporul ei. Doortje tăcu încăpăţânată. Vru să îşi retragă mâna din mâinile lui Kevin. Dar înainte de asta Kevin o duse la buze.

— Gândeşte-te, Doortje! spuse el apoi încet, şi puse pe

cearşaf lângă ea cartea despre Noua Zeelandă. Eu nu sunt bur, şi nici fiul nostru nu va fi. Patria lui nu va fi Africa, şi nimeni nu îi va spune că este un ales, sau ce le mai spuneţi voi copiilor voştri. Dar şi Noua Zeelandă este o ţară frumoasă, şi bunica lui cunoaşte multe poveşti despre ea. Îi va povesti despre Papa şi Răngi şi marea lor iubire, despre Maui, care prindea peşti uriaşi şi mai târziu voia să păcălească moartea. Şi când apar Pleiadele, noi înălţăm zmeie. Ar putea fi frumos, Doortje. Gândeşte-te.

Doortje nu răspunse, dar nici nu îl respinse. El îi aşeză încet mâna ei pe carte.

Afară, în faţa uşii, Roberta îşi ştergea lacrimile de pe obraji. Indiferent dacă Doortje va spune da sau nu, Kevin nu îi va aparţine Robertei.

CAPITOLUL 3

În următoarele luni Atamarie revedea tot mai des în faţa ochilor chipul prietenos al lui Rawiri – când voia să îşi piardă nădejdea în urma îndelungatei tăceri a lui Richard. Săptămâni la rând din Temuka nu sosi nicio scrisoare, şi uneori abia se stăpânea să nu scrie ea. Amintirile ei legate de Richard şi visurile ei pur şi simplu nu voiau să păleascâ. Atamarie nu se putea împăca cu gândul că se sfârşise. Doar fusese o legătură atât de specială, avuseseră atât de multe împreună... Ea nu îşi putea imagina că Richard se lepădase de toate acestea.

La aproape o jumătate de an de la evadarea forţată de la ferma lui Richard, întorcându-se de la universitate, acasă o aştepta totuşi o scrisoare. Atamarie desfăcu plicul cu mâini tremurânde şi simţi cum inima i-o lua razna când văzu scrisul lui înclinat şi literele răsucite. La Richard câteva cuvinte umpleau o pagină, aşa că şi acum avusese

nevoie de patru pagini pentru a se dezvinovăţi umil pentru comportamentul din Temuka.

„Nici nu ştiu ce mă apucase, nu voiam să te exclud. Voiam doar să mai încerc o dată să pun aparatul în mişcare. De fapt, voiam să te surprind, Atamarie, şi să te întâmpin zburând. Şi nu am făcut decât să te dezamăgesc. Te înţeleg că acum nu mai vrei să ştii de mine, dar poate că am putea măcar să reluăm corespondenţa noastră. Care pentru mine a însemnat totdeauna foarte mult."

Atamarie se miră că Richard nu scria nimic despre familia sa, apoi se gândi că desigur lui nu i se povestise nimic despre incidentul petrecut după accident. Probabil crezuse că ea plecase, pur şi simplu, după ce auzise de prostia făcută de el cu aparatul. O deranjă puţin faptul că el o crezuse capabilă de un comportament atât de pueril, şi fireşte o durea şi îndelungata lui tăcere, cu privire la care nu făcea nicio referire. Însă, pe de altă parte, ea se bucura că el reluase contactul. Chiar dacă scrisoarea nu conţinea vreun jurământ de dragoste, ceea ce normal că o irita. În cele din urmă le informă pe Heather şi pe Chloe despre scrisoare – şi fu dezamăgită când cele două o sfătuiră să o arunce imediat.

— Atamie, el nu scrie că tu însemni mult pentru el, ci doar că citeşte scrisorile tale cu plăcere, opină Heather. Nici nu vreau să îmi imaginez ce scriai tu. Probabil îl citai în principal pe profesorul Dobbins. Cu acesta ar fi trebuit el să corespondeze, ceea ce ar fi fost mai bine pentru toată lumea.

— Şi dacă totuşi ai să îi scrii, cel puţin relatează-i ce s-a întâmplat, o completă Chloe. Cum te-a tratat familia lui şi cum s-a purtat vecinul lui cu tine. Poate că acestea i-ar da de gândit. Şi să nu faci compromisuri! Dacă te vrea cu adevărat, să se mute la Christchurch ori în alt oraş mai mare.

Atamarie fu de acord obosită:

— Şi dacă vrea să zboare.

Lucrul acesta ea îl discutase la nesfârşit cu femeile – atât cu mama ei, cât şi cu prietenele din Parihaka. Pentru toţi era clar – numai Richard Pearse se încăpăţâna.

În lunile următoare, tema zborului rămase tabu între Atamarie şi Richard. Tânărul trebuie să fi renunţat la visul lui. La ultima lui tentativă de decolare avionul suferise grave avarii şi Richard îşi pierduse curajul. Poate că şi reproşurile familiei căzuseră pe un teren fertil – în definitiv Richard pentru prima oară se rănise serios, în orice caz, se părea că în ultimele luni nu mai lucrase la aparatul de zbor, ci îşi concentrase ambiţia şi iscusinţa de inventator în domeniul maşinilor agricole. Îi scria cu mândrie Atamariei despre noi patente, şi că însuşi Peterson folosea dispozitivul îmbunătăţit pentru balotat paie, în timp ce el lucra la un nou tip de distribuitor de îngrăşăminte.

Atamarie îi scrise despre studiile ei la Canterbury College. Acolo în planul de învăţământ era inclusă şi materia „construcţii de maşini”, care pe ea o interesa foarte mult în perspectiva cartografierilor. Dobbins şi ceilalţi profesori le dezvăluiau studenţilor secretele maşinilor cu aburi – şi mai târziu, cam pe la sfârşitul anului 1902, Dobbins veni în aulă cu surpriza.

— Iată, anunţă el cu mândrie, domnii mei şi ca şi până acum unică damă! Un motor Otto, sau mai bine zis un motor cu piston. În următoarea perioadă vom vedea cum funcţionează, ce posibilităţi de utilizare are la automobile şi...

Atamarie privi ca vrăjită relativ micul motor compact. Apoi ridică mâna.

— Este un motor în doi timpi, sir, nu este aşa? Cu... douăzeci de cai-putere?

Dobbins zâmbi:

— Douăzeci şi patru, domnişoară Turei. Dar sună ca şi cum v-aţi mai fi ocupat cu asemenea motoare. Aţi vrea să ne spuneţi ceva despre ele?

Atamarie dădu indecisă din cap.

— Da... nu... mai târziu... De fapt, voiam doar să întreb...

— Întrebaţi, spuse Dobbins binevoitor.

Atamarie se ridică, pentru a putea să vadă mai bine motorul. Dacă se confirma ce credea ea...

— Ce greutate are? întrebă ea cu respiraţia tăiată.

— Ce vrei?

La câteva zile după începutul vacanţei de vară, Heather şi Chloe cu Roşie i-au făcut o vizită Atamariei la Christchurch. Cele două prietene împreună cu vechea lor servitoare erau în drum spre hipodromul din Addington – micuţa iapă Diamond trebuia să îşi facă debutul în cursele de trap. Roşie era emoţionată la culme. Heather şi Chloe voiau de fapt să o invite şi pe Atamarie la Addington, aceasta amuzându-se din plin la cursele de final de săptămână, dar Atamarie avea deja bagajul pregătit, iar în mijlocul camerei, spre disperarea proprietăreselor, era un motor Otto!

Imediat după ce Heather şi Chloe sunară la uşă pentru a o lua cu ele şi pe Atamarie, celelalte două femei le luară în primire:

— Noi nu am spus nimic la petele de ulei de pe îmbrăcămintea Atamariei, şi nici de cele de pe mobilier – sunt de la procesul de învăţământ. Dar acum şi această maşină infernală! Mai că am căzut din pat când a pornit maşinăria – „doar de probă”... Trebuie să vorbiţi cu ea, Heather şi Chloe. Maşinăria să dispară!

Cât despre asta, cele două ladys nu aveau de ce să se teamă. Heather şi Chloe fură şi ele foarte surprinse când Atamarie le informă entuziasmată ce intenţiona să facă cu motorul:

— Greutatea lui este de doar de cincizeci şi şapte de kilograme, declară ea mândră, şi merge perfect rotund. Este ceva! Pur şi simplu este ideal pentru...

— Încă o dată, Atamarie, şi fără detalii tehnice! Heather se aşează alarmată pe patul Atamariei, apoi întrebă: Doar nu vrei să îi faci acest motor cadou de Crăciun lui Richard Pearse?

Atamarie confirmă radioasă:

— Ba da! Şi a fost foarte ieftin! Fireşte că a trebuit să o rog pe mami să îmi dea banii, dar într-o zi...

Îşi muşcă buzele. Mina de aur de la Elizabeth Station era un secret de familie. Putea să îl cunoască Drury, dar în niciun caz Heather.

— De fapt.. Se corectă ea...banii aceştia i-aş putea câştiga şi eu, dacă m-aş angaja pe perioada vacanţei. Dobbins spune că institutul va primi la anul unul nou, chestiile astea evoluează rapid, mereu cineva inventează câte ceva. Dar până acum nimănui nu i-a venit ideea de a monta aşa ceva pe un avion. Cu excepţia lui Richard. Dar el nu şi-a putut permite. Însă acum... acum avem un motor! Care este atât de uşor. Nici nu se compară cu motorul vechi. Nu înţelegeţi, Heather, Chloe? Vom zbura!

Chloe clătină din cap:

— Eu înţeleg doar că vrei să te duci iar în văgăuna aceea, unde te urăsc toţi. La un bărbat pe care nu l-ai văzut de aproape un an, deşi între voi distanţa este de doar câteva ore cu trenul. Noi ţi-am mai spus, Atamie: dacă tu eşti atât de convinsă că poţi zbura cu această maşină infernală, atunci construieşte-ţi singură aparatul! Dar Richard ăsta...

— Richard este un geniu! insistă Atamarie. Fără el nu aş putea niciodată să fac asta. Dar cu el... Chloe, Heather, noi am putea fi primii! Am putea fi primii care se ridică în aer cu un aparat cu motor. Noi...

— Şi, pe urmă, el te-ar iubi?

Chloe o privi pe Atamarie. Expresia de pe chipul ei era foarte serioasă.

Atamarie coborî privirea:

— Nu trebuie să o facă. Nu fac asta pentru că...

Heather oftă.

— În cazul acesta, succes! murmură ea.

Heather îşi ajută nepoata să transporte motorul la Timaru. Nu era foarte simplu, pentru că nu putea pur şi simplu să îl ia cu ea în compartiment.

— Şi în plus, călătoresc eu cu tine! declară Heather hotărâtă. Am să îl văd pe acest bărbat. Chloe se poate duce cu Roşie la Addington, înainte ca ei să se alarmeze. Oricum, eu nu mă pricep deloc la cursele de trap, aş putea cel mult să o sprijin pe Trotting Diamond cu un pariu.

Chloe râse.

— Şi astfel să îţi periclitezi sufletul tău nemuritor, cum ar suspecta Violet. În podişul Waitohi eşti fără îndoială mai puţin în pericol.

Heather ridică din sprâncene:

— Tu eşti sigură că diavolul nu îşi are sălaşul tocmai în zonele rurale? Din ceea ce aud de la Atamarie, acolo mă aşteaptă mai multe spirite rele decât în pub-urile din Addington.

Chloe chicoti:

— Atunci, tămâiază-te! îşi tachină ea prietena. Şi poate că ar trebui să o întrebi şi pe Atamarie, dacă nu ar avea ceva împotrivă să fie însoţită. Poate că vrea să fie singură cu tânărul.

Atamarie îşi muşcă buzele. Uneori, avea impresia că Chloe îi citeşte gândurile. O fi avut asta vreo legătură cu faptul că fusese de două ori căsătorită înainte de a fi împreună cu Heather? Atamarie se temea ca legătura ei cu Richard să nu îi amintească lui Chloe de prima ei căsătorie

fericită...

— Ce să am împotrivă? întrebă ea direct, stăpânindu-şi entuziasmul.

Pe de o parte, cu certitudine era mai bine să aibă un sprijin la întoarcerea la Temuka. Dar pe de altă parte – da, voia să fie singură cu Richard! Dar era imposibil să recunoască aşa ceva! Şi glumi cu mătuşa ei:

— Atâta timp cât nu poţi deosebi un motor în doi timpi de un motor în patru timpi, cu siguranţă că Richard nu se va îndrăgosti spontan de tine.

Heather dădu ochii peste cap:

— Asta rămâne fără un răspuns, răspunse ea sec. Dar ar trebui să fii atentă cu acest monstru – spuse ea arătând spre motor – pentru că dacă îi face cu ochiul, probabil că se culcă imediat cu el.

Atamarie şi Heather au ajuns la Timaru cu trenul, motorul a fost preluat de o firmă de transport. Atamarie îi telegrafiase lui Richard şi spera că el va lua atât femeile, cât şi motorul, însă Heather reţinu totuşi şi o cameră la hotel.

— Pe viitor aşa să procedezi şi tu când îl vizitezi, o sfătui ea pe Atamarie. Desigur, toţi vor şti că tu înnoptezi la Richard al tău. Dar trebuie să respecţi convenienţele!

Atamarie vru să riposteze, dar se reţinu. Atelajul lui Richard cotea pe strada principală din Timaru. Heather trebui să o apuce pe nepoata ei de poala rochiei pentru a o împiedica să se repeadă la el.

— Atitudinea, Atamarie! îi ceru ea. Lasă-l pe el să facă primul pas!

Atamarie rămase cuminte lângă mătuşa ei până când Richard coborî şi le salută. Se purta de parcă ea ar fi fost plecată cel mult un sfârşit de săptămână, şi o sărută pe obraz ca pe o prietenă.

— El unde este? întrebă Richard curios, înainte ca

Atamarie să fi apucat să o prezinte pe Heather. Şi chiar cântăreşte doar cincizeci şi şapte de kilograme? Funcţionează? Nu pot să cred, Atamie, eu încă nu am văzut pe aici măcar un automobil.

— Obiectul-minune încă nu a sosit, interveni Heather. Aţi putea deci să beţi cu noi o cafea, în timp ce aşteptaţi. De altfel, eu mă numesc Heather Coltrane, şi sunt mătuşa Atamariei.

Judecând după expresia de nedumerire de pe chipul lui Richard, Atamarie fie nu îi pomenise niciodată de familia ei, fie nu o auzise când se referise la alte chestiuni decât la tehnică. Oricum, îşi reveni, îşi ceru scuze pentru comportament şi le conduse pe cele două femei la o cafenea, unde făcu cuminte conversaţie. Heather încercă să îl tragă puţin de limbă, dar răspunsurile lui rămaseră vagi. Da, aproximativ moştenise o fermă, de care se ocupa acum. Sigur că ar fi preferat să devină inginer, dar în direcţia aceasta nu se mai putea face nimic, el însuşi îşi considera invenţiile ca pierdere de timp.

Heather se prefăcu că nu sesizează nimic, dar când şi când îi arunca Atamariei priviri îngrijorate. Oare nepoata ei nu vedea cât de puţin se potriveau planurile ei de viitor cu cele zugrăvite de Richard? Părea că tânărul nu se gândea deloc să se despartă cândva de glia lui. Dar Atamarie stătea, cu ochi strălucitori, alături de prietenul ei, părând extrem de fericită că el îşi ţinea mâinile sub masă. Dar Heather remarcase că ea îi căuta mâna lui, şi nu el pe a ei. Şi nu remarcă nici vreun semn de oarecare pasiune faţă de Atamarie din partea lui. Entuziasmul evident al lui Richard era orientat doar spre ce avea legătură cu motorul. El abia aştepta să ia în primire obiectul-minune, care între timp ajunsese cu siguranţă la magazinul mixt local. Motorul venise din Christchurch însoţit de o livrare de şuruburi, cuie şi alte articole de fierărie mult aşteptate de fierari şi

mecanici. Atamarie îl recunoscu pe Cecil Woods, prietenul lui Richard – şi după puţin timp toţi trei erau adânciţi într-o discuţie aprinsă despre motor, de neurmărit pentru ceilalţi bărbaţi, şi mai ales de Heather. Heather se adresă căruţaşului care venise cu transportul. Bărbatul înalt şi greoi îi părea vag cunoscut.

— Vă plătesc dumneavoastră, ori este mai bine să fac plata la Christchurch patronului dumneavoastră?

Bărbatul zâmbi cu toată faţa lui rotundă:

— Patronul sunt eu! explică el mândru. Am făcut eu însumi transportul. Dacă mi-aţi semna acum documentele, doamnă...

— Domnişoară, specifică Heather şi încercă să îşi amintească chipul omului.

De unde îl ştia pe acest bărbat? Până acum ea nu mai avusese de-a face cu expediţiile. Fireşte că deseori veneau la galerie tablouri din Christchurch cu căruţa-camion. Dar de asta se ocupa în mod obişnuit Chloe. Interesant era că şi bărbatului îi părea cunoscută interlocutoarea. În orice caz, el îi studie semnătura cu o neobişnuită atenţie.

— Heather Coltrane, se recomandă puţin nesigură Heather.

Poate că numele îi spunea bărbatului ceva, dar ea se lămuri definitiv după ce văzu eticheta de pe marfa transportată.

FIRMA DE EXPEDIŢII BULLDOG – PUTERNIC ŞI RAPID PENTRU ÎNCĂRCĂTURA DUMNEAVOASTRĂ!

Heather zâmbi.

— Bulldog? Este posibil ca tatăl meu vitreg să vă fi dat acest nume, când am călătorit împreună de la Londra la Dunedin?

Bărbatul radia:

— Corect, deci dumneavoastră sunteţi domnişoara Heather! Fiica reverendului Burton! Eu am dormit în

biserica dumneavoastră!

Heather râse.

— Da, nu într-a mea. Dar acum ştiu de unde vă cunosc. Nu voiaţi să căutaţi aur?

Cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, reverendul şi Kathleen călătoriseră în Anglia pentru o chestiune de succesiune, iar Heather îi însoţise. La întoarcere, pe corabia care îi ducea în Noua Zeelandă se aflaseră şi Violet cu familia ei – desigur, pe puntea intermediară, în timp ce soţii Burton călătoreau la clasa întâia. Heather avusese permanent grijă de Violet şi de sora ei mai mică Roşie, până când un tânăr, pe atunci cam de cincisprezece ani, începuse să se ocupe de amândouă. Din cauza chipului lui pătrăţos, reverendul îl poreclise „Buldog” – Heather nu aflase niciodată adevăratul lui nume. Acum, proprietarul firmei de expediţii în care se transformase tânărul emigrant de atunci ridică din umeri.

— Din asta nu a ieşit nimic, explică el scurt. Reverendul mi-a spus de atunci. Şi mi-a rămas asta în cap. Ceilalţi au continuat, dar eu am cumpărat un catâr, după ce am găsit puţin aur. Cu el m-am dus la căutătorii de aur care nu prospectau terenurile principale, ci erau undeva în sălbăticie. Le vindeam în principal whisky. Afacerea a mers bine. Heather dădu din cap; îşi imagina asta prea bine. Bărbatul continuă: Dar eu nu sunt negustor, prefer să circul. Acum am cinci căruţe, douăzeci de cai... şi încă merge bine!

Heather zâmbi:

— Mă bucur că aţi reuşit. De fapt, care este numele dumneavoastră?

„Buldogul” zâmbi.

— Tom Tibbs.

Când se prezentă, duse mâna la şapcă şi adăugă:

— Aş putea să vă întreb...

— Heather? Atamarie o bătu pe umăr pe mătuşa ei. Vrem să plecăm. Vii cu noi la fermă?

Heather nu îi mai dădu atenţie „Buldogului” şi se încruntă:

— Cu plăcere, dar nu cu al tău Richard, Atamarie, o sfătui mătuşa ei. Noi vom închiria o şaretă şi vom lăsa măcar impresia că aici totul se petrece decent. Pentru Dumnezeu, fată, îţi garantez că lumea deja bârfeşte! Heather îşi scoase punga cu bani şi continuă: Domnule Tibbs, scuzaţi-mă, îmi pare bine că v-am revăzut. Dar acum trebuie să mă ocup de nepoata mea, altfel ajungem în gura târgului. Este îndrăgostită lulea. Ea îi achită bărbatului transportul şi adăugă: Şi dumneavoastră pe atunci eraţi îndrăgostit de Violet, nu-i aşa? Ei îi merge bine. Dar acum chiar trebuie...

Heather îl salută cu amabilitate şi se îndreptă spre prăvălie, pentru a se interesa la vânzătoare de un grajd la care s-ar putea închiria o şaretă. Buldogul nu a mai apucat să pună întrebarea. Deşi chiar l-a interesat cum îi merge lui Violet. Dar nu de ea fusese el îndrăgostit. Când se gândea la fetele pe care odinioară le protejase, nu avea în faţa ochilor mica frumuseţe cu părul de nuanţa mahonului şi cu ochii de un albastru tulburător, ci simţea mai curând atingerea în mâna lui a unei alte mânuţe mici şi timide. Roşie îl atinsese doar o dată – când o furtună arunca corabia într-o parte şi într-alta şi, în plus, câţiva tineri obraznici se ţineau după fete. Dar încă îşi amintea cât de dulce fusese ea, temătoare şi gingaşă. Un mic giuvaier, pe care el voia să îl apere. Cu Roşie reuşise. Dar pe propria soră, Molly, nu o putuse ajuta.

Buldogul se frecă cu palma pe frunte. Nu voia să se mai gândească la Molly, şi mai bine nici la Roşie. Dar tare ar fi vrut să afle cum îi mergea acesteia.

Atamarie urcă ascultătoare în şareta închiriată, în timp

ce Richard căra motorul singur la fermă. Totuşi istoria întoarcerii Atamariei se împrăştie în Timaru în cel mai scurt timp – precum şi vestea că Cranky-Dick ameninţa iarăşi să piardă legătura cu pământul.

Când în cele din urmă au ajuns la ferma lui Richard, pe Atamarie o aştepta o surpriză. Ea îşi făcuse griji – dacă la prima ei vizită starea fermei îi lăsase o impresie respingătoare, care va fi impresia lui Heather? De la ultima recoltare aici se schimbase câte ceva. Desigur că peste tot zăceau abandonate maşini agricole şi motoare descompuse, dar nu se mai fâţâia printre acestea niciun animal liber, şi totul părea mai ordonat. Şi câmpul aflat înainte de perioada recoltării părea îngrijit. Atamarie se întrebă dacă nu cumva Richard îşi descoperise o pasiune pentru munca la fermă, apoi soluţia misterului se ivi în persoana tânărului Hamene. Pe care Atamarie îl salută prietenos.

— Acum lucrezi permanent aici? îl întrebă ea pe fostul ajutor. A fost o idee bună a lui Richard aceea de a te angaja.

Hamene, un bărbat tânăr şi voinic, care se acomodase cu viaţa pe platoul Waitohi până acolo încât purta acum veşminte de fermier *pakeha,* şi renunţase la părul lui lung şi la cocul de războinic, zâmbi.

— Nu a fost ideea lui Richard, ci a lui Shirley, zise el. Şi bătrânii noştri nu au avut nimic împotrivă ca eu să ajut aici. *Pakeha* nu poate să facă totul, el este totuşi tohunga…

Hamene aruncă o privire admirativă angajatorului său, care tocmai se pregătea să descarce motorul.

Calitatea de tohunga era foarte respectată în triburi. Bineînţeles că de la genialii constructori de zmeie, sculptori în lemn ori jad, preoţi sau moaşe nu se pretindeau performanţe la munca câmpului, la vânătoare

ori în creşterea animalelor. Pentru Hamene era ceva de la sine înţeles să îl scutească pe Richard de asemenea treburi. Dar cine era Shirley? După un mic efort de gândire, Atamarie îşi aminti de o tânără femeie, şi chiar o tânără femeie o întâmpină, una dintre fiicele lui Hansley. Atamarie o văzuse de câteva ori, dar cu Richard aceasta nu schimbase mai mult de câteva vorbe – iar cu Atamarie nici atât. Ea nu putu nici să îşi amintească dacă la sărbătoarea recoltei Shirley dansase cu vreun tânăr. Era foarte serioasă, preferase să stea cu mama ei şi cu matroanele satului, în loc de a se răsuci în ritmul muzicii precum Atamarie. Şi acum aceasta deschidea vizitatorilor cât se poate de firesc uşa casei lui Richard!

Shirley purta o rochie albastră demodată, cu un şorţ alb deasupra. Ea le zâmbi Atamariei şi lui Heather, deşi o făcu ceva cam silit.

— Tu ce faci aici? se interesă Atamarie fără niciun entuziasm.

Era nepoliticos, ştia şi ea, dar în fond ea trăise atât de mult la ferma lui Richard, încât se considera într-un fel stăpâna casei.

Shirley răspunse privirii ei dispreţuitoare – o secundă o măsură ea însăşi pe Atamarie la fel de dispreţuitor ca aceasta. Apoi zâmbi şi ridică mâinile într-un semn ca de scuză. Ea era scundă, bondoacă, cu o faţă rotundă ce părea încă de copil. Alături de silueta zveltă a Atamariei într-o rochie multicoloră era clar în dezavantaj.

— Oh, eu mai ajut din când în când, răspunse vag. Domnul Pearse şi părinţii mei... hm... au fost de părere că Richard ar avea nevoie de ajutor în casă. Şi chiar aşa este... Fata chicoti. Probabil că şi găsise casa la fel de neglijată ca Atamarie cu un an în urmă. Dar vă rog să intraţi!

Shirley se dădu deoparte şi ţinu deschisă uşa casei.

Heather îi aruncă Atamariei o privire întrebătoare. O menajeră? Una atât de tânără în casa unui flăcău? în Dunedin ar fi fost inimaginabil.

— Am pregătit ceva de mâncat, iar dacă doriţi, puteţi înnopta aici...

Suna de parcă Shirley ar fi găsit o asemenea sugestie cam ciudată, dar nu ar critica-o. Şi din nou Atamarie avu parte de o privire puţin prietenoasă. Ea răspunse cu calm, doar niciodată nu făcuse un secret din faptul că înnoptase aici timp de câteva săptămâni.

Bineînţeles că Heather intră, în timp ce Atamarie încă mai cugeta dacă ar trebui să îi urmeze pe Richard şi Hamene, care tocmai duceau motorul în hambar, sau mai curând să dea urmare invitaţiei, pentru a afla mai multe despre poziţia lui Shirley la fermă. Richard nu îi scrisese nimic despre ea... Dar, pe de altă parte, la hotărârea cu care le întâmpinase, fata nu părea să aibă nimic de ascuns. Era clar că aceasta se afla aici cu aprobarea familiilor Pearse şi Hansley. Atamarie nu îi mirosea a bine un eventual aranjament în vederea unei căsătorii – nu tocmai în stil *pakeha,* dar exact pe stilul lui Richard. Atamarie îi credea în stare pe părinţii lui Richard să îşi modeleze atitudinea morală în funcţie de ţelul urmărit.

În cele din urmă Atamarie se decise pentru motor, pe care Richard îl aşezase pe un cearceaf curat în mijlocul hambarului, iar acum se pregătea să îl demonteze. Apoi Shirley invită lumea la masă.

— Dumnezeule, Richard, doar nu vrei să te joci acum cu obiectul acela, nu? întrebă ea dezaprobator. Ai vizită, Richard! Eu am gătit. Acum ia masa cu vizitatorii şi te ocupi mâine de maşinăria aceea.

Spre mirarea Atamariei, Richard o urmă ascultător pe tânără în bucătărie.

Atamarie făcu acelaşi lucru nu prea veselă.

— Ea ce este? îl întrebă ea nervoasă. Bona ta?

Richard o privi rugător:

— Eu... uneori am nevoie de cineva care să îmi amintească de bunele maniere, spuse el zâmbind şi o privi atât de poznaş, încât Atamarie se socoti împăcată.

Nu suna ca şi cum el s-ar culca cu Shirley. Şi privirea pe care el o schimbă cu Atamarie acum, când motorul nu mai era de faţă, spunea că pentru el nu exista o altă femeie.

Nici prin stomac nu se putea furişa iubirea, gândi Atamarie, în timpul mesei neinspirate. Piure de cartofi şi coaste preparate cu mult prea puţină sare. O fi fost Shirley o bună menajeră, dar în niciun caz nu era o bună bucătăreasă.

— Eu voi pleca acum. Vrei să mergi cu mine ori să rămâi aici? o întrebă Heather pe Atamarie imediat după masă.

Atamarie era nehotărâtă. Privirea ei se oprea când la Richard, când la Shirley.

— Vrei să pleci? răsună vocea mirată şi dezamăgită a lui Richard.

Atamarie se strădui să nu roşească sub privirea lui Shirley, dar învinse bucuria că Richard îşi exprimase public dorul de ea.

— Nu! Fireşte că rămân. Noi...

Shirley lăsă capul în pământ, dar îşi reveni imediat şi zâmbi.

— După cum spuneam, totul este pregătit, zise ea arătând către dormitorul din partea din spate a casei. Oricine doreşte, poate să rămână. Dar eu plec acum.

Shirley îşi scoase şorţul cu mişcări scurte şi rapide. Se stăpânea, dar Heather, ca o perfectă observatoare, remarcă furia din spatele indiferenţei trucate.

În dormitorul lui Richard, Atamarie găsi într-adevăr un pat cu aşternut proaspăt, iar noaptea cu iubitul ei fu una a tuturor dorinţelor împlinite. Richard o iubi iarăşi cu

gingăşie şi îndelung, îi şopti vorbe de dragoste, o sărută şi o dezmierdă şi o aduse atât de aproape de zbor, cât doar un aparat de zbor ar fi putut-o face. Şi din nou dimineaţa el păru că uitase tot, prima lui privire fiind pentru motor.

Din fericire, Hamene deja venise şi hrănise animalele. Şi nu i se păru nimic ciudat când Richard dispăru în hambar doar după un scurt salut.

— Vorbeşte cu spiritele, îi explică bărbatul maori Atamariei cu veneraţie. El nu este ca tohunga ai noştri, care invocă zeii şi aud răspunsul doar în sufletul lor. Ei îi răspund cu voce tare domnului Richard, am auzit chiar eu!

Atamarie zâmbi. Ştia că, de la o vreme, Richard făcea experimente cu un fonograf, imprimând voci şi muzică pe plăci din ceară. Tehnica nu era nouă, dar el spera să îi facă o bucurie mamei sale perfecţionând această tehnică, păstrând pentru posteritate muzica interpretată de orchestra familiei. Hamene trebuie să fi fost martor al câtorva astfel de încercări – şi cu siguranţă că în prealabil nu auzise niciodată de inventarea gramofonului. Atamarie se apucă să îi explice principiul funcţionării acestuia.

— Lui Richard i-ar face plăcere să înregistreze odată şi muzica pentru un haka ori rugăciunea la powhiri, distruse ea sacralitatea creaţiei lui Richard.

Hamene însă clătină dezinteresat din cap.

— La ce? Ca să înfurie zeii? Lor nu are să le placă, dacă noi înşine nu vom cânta şi nu vom dansa, ci vom construi maşini pentru asta. Domnul Richard este tohunga, ştie el de ce este necesar aşa ceva. Şi Waimarama spune că el are nevoie de binecuvântarea zeilor pentru a învinge întunericul. Dar dacă mă întrebi pe mine – pentru mine nu tot ce face el este foarte util. Poate că eu nu prea înţeleg...

Atamarie se miră.

— Atunci, de ce îl ajuţi? Credeam...

Hamene ridică din umeri:

— Shirley spune că trebuie să o fac.

Atamarie, care de data aceasta îl urmărise mai atentă, remarcă luminiţa ce se aprinse în ochii lui. Aşadar Hamene era îndrăgostit de Shirley. Sau nu Richard era cel pentru care Shirley era aici? Căuta şi ea o posibilitate de a fi în preajma lui Hamene?

CAPITOLUL 4

Heather râse de Atamarie când aceasta îi relată, după-amiaza, că era posibilă o poveste de dragoste între Hamene şi Shirley Hansley. Mai înainte ea visase la ziua când va fi în hambar cu Richard, dar se părea că motorul era chiar cel care îi lipsise acestuia pentru inovaţii ulterioare în domeniul zborului. Despre cât de fericită fusese ea în noaptea anterioară, nu mai era nevoie să îi povestească nimic mătuşii. Heather vedea asta în strălucirea ochilor ei. În privinţa lui Shirley, Heather nu îi lăsă nicio speranţă nepoatei ei.

— Micuţa şi un bărbat maori, Atamarie? Asta nici tu nu o crezi! Fata este întruchiparea vieţii rurale – un fel de sfântă –, în orice caz aşa ar trebui să se vadă ea însăşi. Ea se sacrifică pentru Richard al tău, doar pentru ca el să revină la tine cu brio! Pentru asta ar fi necesar spirit de sacrificiu. Ea are binecuvântarea părinţilor ei, ca şi a părinţilor lui, doar că Richard nu intră în joc. Asta este ciudat, Atamarie! Crede-mă, eu sunt umblată, şi am cunoscut oameni foarte excentrici. Dar el... iniţial l-am crezut incapabil de sentimente, dar pe urmă... El pare de-a dreptul posedat de motor.

Atamarie râse.

— Incapabil de sentimente în niciun caz nu este! spuse ea cu toată convingerea.

Heather ridică din umeri:

— Dar nu este niciun amant grozav în sensul romantic. Tipul este ciudat, Atamarie, fii atentă! Chiar dacă, în acest moment, cel mai mare pericol este faptul că sfânta Shirley te înjunghie pe la spate...

Atamarie nu prea luă în serios rezervele mătuşii sale, dar a doua zi reveni cu ea la Christchurch.

La White Hart Hotel s-au întâlnit cu Chloe, care, înainte de toate, le povesti despre Roşie. Ea îşi lăsase protejatul sub oblăduirea lordului Barrington în Addington. Barrington, un englez bogat şi totodată baron al oieritului, care şi-a lăsat ferma din Plains în grija unui administrator, în timp ce el s-a dedicat cu tot sufletul introducerii sportului hipic în Noua Zeelandă, îi oferise tinerei un post de îngrijitor la manejul lui. În principal pentru a-i face o plăcere lui Chloe. Roşie ar fi preferat să se angajeze la un grajd al unui hipodrom de curse de trap şi să îl aducă acolo şi pe Trotting Diamond, dar lordul a refuzat îngrijorat.

— Acestea sunt... mă iertaţi, domnişoară Chloe, eu ştiu că... ăăă... soţul dumneavoastră a participat la această nouă... ăăă... mişcare. Există cu siguranţă şi grajduri serioase. Dar antrenorii pe care îi avem acum... bătrânul Brown mai merge, activităţile acestuia au o anumită valoare de divertisment...

John Brown, un proprietar de grajd cu închirieri, organizase primele curse de trap la Woolston lângă Canterbury, după ce acest sport pătrunsese în Europa. Cursele de trap treceau în Anglia drept un gen de sport al bărbaţilor micuţi. Oamenii simpli pariau mai curând pe trăpaşi decât pe alergătorii de galop, şi în primii ani şi caii furnizorilor de lapte şi ai crescătorilor de vite se întreceau în cursele de trap. La padocul lui Brown era deseori o lume pestriţă, regulile erau neclare, uneori se ajungea şi la încăierări între călăreţi, spectatori şi membrii juriilor. Acest

balamuc repugna unor oameni ca lordul Barrington, iar asociaţia organizatorilor de curse hipice le-a pus la dispoziţie hipodromurile şi totalizatorii de pariuri corespunzători fără nicio plăcere. Dar acţiunea, odată pornită, nu mai putea fi oprită, şi cel târziu de când nu s-a mai călărit, ci au fost introduse şaretele, organizarea a fost mai ordonată şi mai serioasă. În urmă cu câţiva ani a fost construit hipodromul din Addington, unde cursele erau axate pe trap, şi de la fuzionarea a două cluburi aici s-au desfăşurat întreceri mai importante. Totuşi, printre proprietarii de cai şi printre antrenori încă mai existau personaje dubioase. Iar lordul Barrington era de părere că Addington era plin de asemenea figuri.

— Am avut imediat parte şi de o întâlnire foarte inamicală, interveni Chloe. Heather, tu îţi mai aminteşti de Joseph Fence, fiul lui Violet?

Heather ridică din umeri, dar Atamarie dădu afirmativ din cap. Fireşte că prietena sa Roberta relatase despre fratele ei. Violet îl dăduse spre ucenicie unui antrenor de cai, când plecase cu Roberta din Invercargill.

— Încă de pe atunci era un individ antipatic, continuă Chloe, leit taică-său şi ca fizic. Când l-am văzut în hipodromul din Addington, am crezut că mă loveşte damblaua. Şi săraca Roşie se făcuse albă la faţă ca peretele. Dar şi-a revenit rapid. Credeam că ea a depăşit faza aceea nefericită cu Eric Fence.

Atamarie asculta indiferentă, dar Heather dădu ochii peste cap. Roşie dintotdeauna îl urâse pe fostul soţ al lui Violet şi se temuse de el. Nici Heather şi nici Chloe nu voiau să ştie amănunte, dar din spusele lui Joseph rezulta că la accidentul lui Eric din hipodrom fata contribuise din plin, cu siguranţă era ceva adevărat aici.

— În orice caz, acest Joe Fence are în Addington un grajd cu cai pentru curse. Barrington îl consideră un cuib

de tâlhari. Şi era absolut imposibil ca Roşie să ia parte la asta. Ulterior am făcut câteva aluzii la cele întâmplate, iar acum Trotting Diamond al lui Roşie se află printre caii pursânge ai lui Barrington, iar Roşie a noastră locuieşte în căminul pentru servitori. Familia Barrington stă într-o veritabilă vilă.

— Ştiu! zise râzând Heather.

Ea contribuise din plin la decorarea acesteia cu tablouri în ulei ale cailor de curse.

— Şi după ce v-a povestit Roberta, iar acum şi lordul Barrington... Nu ar trebui să fiţi îngrijorate? întrebă Atamarie.

Chloe ridică din umeri.

— Eu am încredere în lord, care va fi atent cu cei doi. Lui Barrington îi aparţine o jumătate din hipodrom, ca să nu spun jumătate din Addington. Acolo nimeni nu îşi va permite abuzuri. Iar în ce o priveşte pe Roşie, a venit vremea să se maturizeze. Şi acum să revenim la tine, Atamie. Cum a fost la Temuka?

Heather o lăsă pe nepoata ei să povestească, iar Atamarie furniză o relatare entuziastă. Tânăra vorbi despre bucuria lui Richard în privinţa revederii şi despre entuziasmul lui faţă de motor. Chloe o ascultă în tăcere, însă uneori o mai privi întrebătoare pe prietena ei. Ea părea clar convinsă că versiunea lui Heather ar fi sunat cel puţin oarecum altfel.

— Vrei să te duci acolo şi în această vacanţă? întrebă în cele din urmă Chloe.

Atamarie se juca cu una din şuviţele ei de păr.

— Sigur că a fost totuşi frumos. Iar motorul...

— Nu un seminar tehnic, te rog! o întrerupse Chloe. Automobilele sunt ceva frumos – am călătorit cu unul, Heather, Barrington nu este mort doar după cai – dar modul lor de funcţionare îmi este absolut indiferent. Pe

mine mă interesează mai mult cum „funcţionezi” tu. Ca să fiu sinceră, m-am gândit că o să rămâi acolo, la cât eşti de înnebunită după băiat. Din cauza acestei fete? A acestei „menajere”!

Atamarie deveni vizibil nervoasă. Ea o alungase pe Shirley. Tânăra nu îşi mai făcuse apariţia la fermă cât mai stătuse ea acolo.

— Eu nu ştiu dacă el are ceva cu Shirley, spuse ea în cele din urmă. Şi chiar de ar fi fost aşa, nu a fost vorba de nimic serios. Eu... — ea vorbea repede, fără să le lase pe Heather ori pe Chloe să mai deschidă gura, pentru a protesta în privinţa relaţiei mai mult ori mai puţin serioase – ... eu, în orice caz, vreau să aflu cum merge motorul mai departe. La avion. Aş dori ca Richard să îşi împlinească visul acesta. Pe urmă...

— Pe urmă te-o iubi şi pe tine?

De data aceasta Heather fu cea care puse întrebarea fatală.

Atamarie îşi muşcă buzele.

— Pe urmă totul va fi altfel! susţinu ea cu stoicism.

După scurta vizită făcută lui Richard, Atamarie îşi petrecu prima lună de vacanţă la Parihaka. Nici ea nu ştia bine dacă spera sau se temea să îl revadă pe Rawiri. Dar, spre mirarea ei, tânărul tohunga nu mai era acolo.

— Îi vizitează iarăşi pe constructorii de zmeie, la picioarele cărora poate sta şi învăţa alte karakia? o întrebă ironic Atamarie pe Pania, mama lui Rawiri. El şi-a însuşit tehnica între timp, deci zmeie dirijabile mai bune decât Rawiri nu se pot construi. Şi nu se poate nici zbura mai bine. Numai dacă renunţă la sfori şi conduce prin cântări...

Pania râse. Ea era medic la spitalul din Parihaka, şi avea opinii asemănătoare celor ale Atamariei în privinţa spiritualităţii exagerate a fiului ei.

— Nu este vorba despre alţi tohunga, Atamarie, şi

pentru asta sunt recunoscătoare, oricât iubesc eu Parihaka şi sunt receptivă la spiritul ei. De fapt, eu l-am văzut pe Rawiri mai curând la universitate decât la intonarea de rugăciuni şi meşterit zmeie. Da, ştiu că aceasta este o artă a poporului nostru, Matariki, dar ca angajament cu normă întreagă? Oricum eu îţi mulţumesc pentru imboldul dat spre o altă direcţie, Atamarie. De când ne-ai vizitat ultima dată, Rawiri s-a abonat la Scientific American Magazine, s-a dus două semestre la institutul de ingineri din Wellington şi acum este în Statele Unite.

— Unde este? De uimire, Atamarie scăpă din mână vârşa pe care tocmai o repara pentru ca după-amiază să se ducă la pescuit. În America?

Pania confirmă.

— Într-un oraş care se numeşte Dayton, nu ştiu pe unde vine. Dar acolo există o fabrică de biciclete, Wright Cycle Company, Lucrează acolo.

Atamarie se încruntă şi reluă treaba.

— Trebuia să se ducă în America, pentru a construi biciclete? Nu putea face asta la Auckland? Vreau să spun... până în America ocoleşte lumea, trebuie să treacă prin China sau aşa ceva, şi...

— A călătorit trei luni, confirmă Pania. Şi nu mă întreba ce face acolo, scrisorile fac tot atât pe drum. În orice caz, între timp trebuie să fi ajuns, asta-i tot ce ştiu.

Atamarie ridică din umeri.

— El a fost mereu ciudat, remarcă ea, şi se întrebă în sinea ei dacă acest lucru era valabil pentru toţi bărbaţii pe care îi considera ea atractivi.

Perioada petrecută la Parihaka se scurse fără evenimente deosebite, deşi o curtau şi alţi tineri. Tânăra femeie îi respinse, nu mai voia alte complicaţii. După trei săptămâni de pescuit şi ţesut, dans şi sculptat în jad, se săturăde din nou de spiritul din Parihaka şi decise să îşi

viziteze cunoştinţele din Dunedin înainte de a reîncepe studiile – fireşte, oferindu-şi un popas la Timaru.

Deşi nu îi făcu plăcere, Atamarie ţinu cont de îngrijorările exprimate de Heather şi Chloe. Conform sfaturilor celor două prietene, nu se duse neanunţată la Temuka. Ea reţinu o cameră de hotel la Timaru şi plecă mai departe la Temuka, oarecum nemulţumită de cheltuielile suplimentare cu calul leneş închiriat, unde fu total surprinsă de schimbările realizate de Richard. Tânărul o întâmpină plin de energie, entuziasmat şi angajat, şi păru că nu mai ştia dacă să o conducă pe prietena şi iubita sa mai întâi la hambar ori în dormitor. Cât timp Atamarie fusese la Parihaka, el făcuse temeinic cunoştinţă cu motorul, şi acum făurea noi planuri pentru construirea aparatului de zbor. Din nou era neobosit, părea că nu mai avea nevoie de somn şi părea în general mai degajat. Atamarie se bucura foarte mult că el o consulta în legătură cu construirea avionului. Richard se decisese definitiv pentru ideea unui biplan, şi desenele lui aduceau cu cele ale zmeului lui Rawiri. Oricum, Atamarie le găsea pe ultimele mai elegante. Puse mâna pe un creion şi modifică uşor desenele.

— Eu aş include mai multe bare transversale şi le-aş ataşa în unghi, sugeră ea. Este totuşi bambus, Dick, ceea ce nu înseamnă mare greutate. În schimb, conferă zburătorului mai multă stabilitate.

Ea remarcă, bucuroasă, că Richard acceptă îmbunătăţirea cu bare transversale. Suprafeţele portante rămaseră ca anterior, dar el îi explică, euforic, că stabilitatea aparatului de zbor ar fi mai bună decât la toate modelele anterioare. Verificase asta cu un monoplan. Din nou ea se miră de energia depusă de el. Fără să dea semne de oboseală, el deplasă aparatul de zbor.

— Nu se abate nici când alerg repede alături şi îl

ambalez. De data aceasta o să reuşească. Atamie, de data aceasta nu se va sfârşi totul în mărăcini!

Şi Atamarie spera asta, dar ea chicoti în sinea ei, imaginându-şi ce privelişte le va oferi acesta iarăşi vecinilor. Pentru că cei din Temuka nu erau obişnuiţi ca acesta să îşi ducă avionul la plimbare precum un căţel.

— Ei îl denumesc bestia mea, răspunse Richard râzând când Atamarie făcu o remarcă în acest sens. Trebuie pur şi simplu să zboare, altfel mă vor lua definitiv de nebun.

Atamarie se bucură de faptul că el reuşea din nou să râdă de sine însuşi. Richard părea mulţumit, şi se descurca mai bine în viaţa cotidiană. Şi fără Shirley. Aceasta nu mai revenise după noua vizită a Atamariei, şi totuşi casa nu mai arăta atât de neglijată ca anterior.

Fireşte că bucătăria şi camerele purtau urme ale gospodăriei făcute cu mână de bărbat – Atamarie trebui să măture mai întâi şi să schimbe aşternutul patului, pentru a se putea simţi mai bine – dar aşa arăta orice casă de burlac.

De muncile specifice fermei se ocupa în continuare Hamene. Tânărul maori ridică a regret din umeri când Atamarie îl întrebă despre Shirley.

— Richard a expediat-o, răspunsese el nefericit. Ori a plecat din proprie iniţiativă, nu ştiu. Domnul Pearse este supărat din cauza asta, iar doamna...

Atamarie deveni mai atentă. Se părea că Hamene asistase la o dispută familială.

— Da? Ei ce spun?

Hamene ridică mâinile, neajutorat:

— Eu nu ştiu bine limba engleză. Înţeleg doar pe jumătate. Dar era vorba de faptul că Richard ar fi nerecunoscător. Şi că Shirley era aici atunci când el a avut nevoie de ea, în timp ce tu...

— Păi da, ei mă alungaseră! Eu aş fi rămas cu plăcere!

Hamene o privi cu seriozitate pe Atamarie.

— Ţie nu ţi-ar fi plăcut, zise el în cele din urmă fără tragere de inimă.

Atamarie se încruntă.

— De ce?

— Era... deci... cum era Richard, după ce a venit din spital. El era... era... era ca şi mort... în orice caz, nu făcea nimic. Nici în fermă, nici în hambar. Nici nu vorbea cu zeii. Doar stătea. Waimarama spunea că îl cuprinsese întunericul. Ea s-a rugat pentru el.

— Nu făcea nimic? se miră Atamarie.

Nu îi venea să creadă. Nu după nerăbdarea şi insomniile lui Richard, după energia debordantă depusă la planurile lui, nu după aglomeraţia de idei ce îi veneau mereu. Dar, pe de altă parte... el nu îi scrisese în şase luni Atamariei nici măcar o dată!

— În orice caz, a venit apoi Shirley, continuă să relateze Hamene. Şi încet situaţia lui s-a îmbunătăţit. Dar acum ea a plecat.

— Iar Richard mă are pe mine! concluzionă triumfătoare Atamarie. De ea nu mai are nevoie!

Hamene o privi sceptic, însă nu spuse nimic.

În perioada următoare Atamarie a venit mai des la Temuka şi după ce vacanţa studenţească se încheiase. Urmărea bucuroasă cum înaintau lucrările la avion. Richard nu se mai arăta superficial ca în urmă cu un an, ci îşi supunea aparatul la nenumărate teste până să mai facă o nouă încercare. Peterson făcu ochii mari când îl văzu pe păşunea lui pe Cranky-Dick, cum încă îi mai spunea acestuia. Lăsă aparatul să meargă la vale pe o colină, alergă după el şi manevră maneta de control cu hăţurile ataşate.

— Poate că cel puţin îţi trage şi plugul! îl tachină el pe Richard când acesta îl salută cu respiraţia tăiată. Apoi o

descoperi şi pe Atamarie: Ah, domnişoara Turei este din nou aici. Dătătoare de aripi, nu?

Atamarie urmărea testul lui Richard de pe altă colină. Ea nu răspunse, îl trata cu dispreţ pe Peterson şi se enervă că fusese văzută, în ultimele vizite nu văzuse la faţă pe nimeni din familia lui Richard sau dintre vecini, dar de acum toţi au să reia bârfele. Nu mai era nimic de făcut, şi nici ea nu voia să se mai ascundă. Şi decise ca prima încercare de zbor să aibă loc în public, pe drumul principal al localităţii.

— Cel puţin acesta este în oarecare măsură plan, spuse Atamarie şi optă ca plecarea să se facă din faţa şcolii, aflată în mijlocul satului, şi să fie văzută de toată lumea.

Lui Richard îi era teamă de atâta publicitate.

— Nu vreau ca ei să râdă dacă şi de data aceasta nu reuşesc. Mai bine să o facem discret.

Acum, la doar câteva zile de marele eveniment, începu să aibă iarăşi îndoieli. Cu siguranţă şi pentru faptul că tatăl său apăruse din nou. Alergăturile şi testele de conducere făcute de fiul său cu „bestia” nu îi scăpaseră nici lui Digory Pearse.

Atamarie făcu ochii mari şi strânse vesela. Gătise pentru Richard şi mâncaseră împreună, bucuroasă că acesta îşi făcuse timp pentru aşa ceva. În ultimele săptămâni ea îşi făcuse griji că, în entuziasmul său pentru proiect, acesta nici nu mai mânca suficient şi nici nu mai dormea.

— Discret, Richard? Primul zbor cu un aparat cu motor? Richard, în această zi tu vei face istorie! Numele tău are să apară în fiecare ziar, în cincizeci de ani va figura în manualele şcolare şi în lexicoane. Dar pentru asta ai nevoie în primul rând de martori. Nu vei putea avea la faţa locului suficienţi oameni, şi cel mai bine ar fi să cauţi un fotograf şi să inviţi câţiva reporteri de la ziare. Lucrul acesta trebuie documentat! Ar trebui poate să îi dăm şi un

nume avionului.

Richard pufni.

— Un nume? Nu îţi este bine? Termină cu prostiile acestea. Este o maşină. Nu este câine ori cal!

— Dar şi corăbiilor li se dau nume. Şi zepelinelor. Oamenii trebuie să îşi amintească de avionul tău, şi ar fi frumos ca în ziare să apară acest nume.

Ea îşi muşcă buzele şi îşi înfrână energic visul că Richard ar putea denumi avionul Atamarie sau măcar Sunrise. Acesta însă clătină din cap.

— Aiureală puerilă. De fapt, înainte de a se scrie ceva în ziar, trebuie ca eu să decolez. Lasă-mă să zbor şi pe urmă, din partea mea, poţi să anunţi toată lumea!

Richard nu se lăsă convins să renunţe la această părere, dar fu de acord ca experimentul să se petreacă în stradă. Chiar dacă nu în mijlocul satului, ci în afara acestuia, deasupra fermei lui. După ce va porni motorul, avionul va rula în josul unei coline, pentru ca apoi să decoleze când va prinde viteză. Atamarie credea că aşa se va desfăşura totul, deşi ea ar fi realizat altfel nişte amănunte ale construcţiei, nu cum le abordase el. În ultimul timp, Richard redevenise sensibil la critică, şi Atamarie nu îşi dădea seama ce se întâmpla cu el. Însă acum el va sărbători în sfârşit succesul şi părea corespunzător de euforic. Cu toate că Atamarie era mai curând distrasă, în noaptea dinaintea noii tentative de zbor, el o purtă dintr-un punct culminant într-altul – şi el păru iarăşi altul decât nehotărâtul morocănos din ultimele zile.

Sosi şi ziua cea mare. Atamarie şi Richard folosiră dimineaţa pentru ultimele teste, iar pe la prânz Richard împinse avionul până la intersecţia din faţa şcolii, locul propus de Atamarie. La şcoală programul tocmai se terminase, şi cei doi avură elevii drept public recunoscător. Rapid s-au adunat şi alţi spectatori când

Richard făcu primele încercări de pornire a motorului. Atamarie se îngrozi când acesta nu porni. La ultimul test totul mersese bine, pe când acum acesta icni de câteva ori, apoi se opri.

Atamarie oftă.

— Dick, ce combustibil ai turnat? Un nou amestec? Oh, nu, te rog, nu, noi am convenit că nu mai facem alte experimente! Acum, trebuie să mai curăţăm o dată bujiile. Pot să o fac eu?

Se autoexamină rapid cu regret. Pentru această zi memorabilă îmbrăcase o rochie simplă, vernil şi curată. Una lejeră, dar totuşi creaţie de-a lui Kathleen, care îi sublinia silueta. Arăta foarte bine la ochii ei, la părul blond şi la o pălărioară asortată. Deci, fără o tentă prea exotică, în eventualitatea că va face cineva o fotografie, iar comentariile vecinilor vor fi reţinute – spera ea. Astăzi acestea trebuiau să se concentreze asupra încercării de a zbura a lui Richard, şi nu asupra femeii de lângă el, dar garantat se va vorbi despre ea, dacă va trăi triumful lui Richard într-o rochie şifonată mânjită cu ulei.

— Mă ocup eu de asta! zise hotărât Richard, cu un ton cam ţâfnos, de parcă oferta Atamariei l-ar fi jignit.

Ca şi cum ea ar fi curăţat destui cilindri şi ar fi schimbat destul ulei pentru el. Ea putea face acestea la fel de bine ca el, şi el nu voia să o arate tuturor. Între timp, la locul acţiunii se adunau tot mai mulţi oameni, şi nu lipseau nici primele înţepături. Nicio mirare că doar Richard meşterea sub privirile lor la motorul său, iar Atamariei îi ardea de conversaţie. Era extrem de penibil să discute despre vreme cu Hansley şi Peterson, în timp ce Richard devenea vizibil tot mai nervos. Atamarie îşi mai făcea griji şi cu vântul ce dădea semne de înteţire. Acesta putea influenţa comportamentul avionului, care în fond nu era altceva decât un zmeu cu motor.

Atamarie se gândi că ar fi fost mai bine ca decolarea să se realizeze nu în direcţia fermei Pearse, ci în direcţia opusă, dar nu avea cum să îi propună asta lui Richard, care era deja destul de nervos. Şi apoi, pe când nimeni nu se mai aştepta, şi mulţimea începuse să se răărească, motorul porni brusc!

Richard sări pe locul pilotului – şi aici făcuse el îmbunătăţiri, o mobilitate mai mare a scaunului trebuia să reducă rănirea în caz de prăbuşire – şi aparatul începu să ruleze. Spectatorii alergau după el şi îl văzură entuziasmaţi cum se ridica în aer! Atamarie nu se mai putu stăpâni. Cu totul nepotrivit pentru o damă, ţipă de bucurie când aparatul începu să se ridice ca o pasăre până la vreo zece picioare deasupra solului şi începu să se clatine. Ea clătină energic din cap. Richard acţiona profundorul, era evident că voia să se ridice mai mult.

— Încet, Dick! strigă Atamarie, deşi ştia că acesta nu o poate auzi. Nu într-un unghi atât de abrupt, va deveni instabil...

Ceea ce se şi întâmplă în timp ce ea striga. Partea din faţă a aparatului se ridică, acesta se dezechilibră, mai ales că şi vântul sufla acum dintr-o parte. Aparatul lui Richard intră în vrie, coborî brusc şi aterizăă... în mărăcinişul lui. Spectatorii, până atunci muţi de uimire, izbucniră în hohote de râs.

— Mărăcinişul acesta posedă o atractivitate irezistibilă! spuse Peterson rânjind. Haideţi să îl scoatem de acolo!

Fermierii se înşirară liniştiţi pe drumul ce ducea la fermă.

— Dar de data aceasta a zburat! strigă Atamarie. Aţi văzut cu toţii, nu? De data aceasta a zburat!

Hansley râse.

— Da, de data aceasta a zburat. Dar, micuţă doamnă, nu mi-o luaţi în nume de răău, dacă fiecare pasăre

aterizează astfel, i-ar dispărea specia.

Râseră şi ceilalţi.

— Dicky al nostru este mai mult un kiwi, nu o rândunică, râse un alt vecin – kiwi era o pasăre alergătoare, pe deasupra şi oarbă.

Atamarie avea o bănuială ce o îngrozea. Nici după acest zbor reuşit Richard nu va avea o situaţie uşoară în această regiune. Şi mai părea şi rănit. Se ţinea de umăr când Peterson şi Hansley l-au scos din aparatul de zbor serios avariat, după cum constată dintr-o privire Atamarie. Ea decise să nu ia în seamă comentariile şi îl îmbrăţişă spontan pe Richard.

— Ai reuşit! spuse ea încercând să pară fericită, deşi privirea lui goală nu prevestea nimic bun. Ai zburat, Richard! Eşti primul care a făcut-o! Aparatul s-a ridicat în aer! Cu forţa motorului...

— Nu am zburat, zise Richard.

Nu părea implicat. Nu reacţionă nici la îmbrăţişarea Atamariei. Cu o privire fixă, se lăsă împins de Peterson în căruţa acestuia.

— Mai bine te ducem la spital, se pare că ţi-ai rupt ceva.

Atamarie mai încercă încă o dată:

— Dar au văzut toţi, Richard! Pot toţi depune mărturie. Tu eşti...

— Eu nu am zburat! şopti Richard.

Atamarie privi înmărmurită cum acesta era îndepărtat.

CAPITOLUL 5

— Încă o dată, domnişoară Turei! Dar acum rar, de la început şi cât se poate de amănunţit! Richard Pearse a montat vechiul nostru motor Otto pe un aparat de zbor şi acesta s-a ridicat de la sol?

Profesorul Dobbins o conduse pe Atamarie în biroul lui. De fapt, acum ar fi trebuit să ţină o prelegere, dar studenţii vor trebui să mai aştepte.

Atamarie îl urmă pe profesor, bucuroasă şi uşurată de interesul arătat de acesta. După zborul lui Richard din marţea trecută, începuse să aibă îndoieli legate de capacitatea ei de judecată, sau cel puţin de capacitatea ei de percepţie. Un om făcuse istorie, dar martorii nu făcuseră altceva decât să se amuze pe seama aterizării lui forţate în nişte mărăcini. Părinţii lui Richard îl copleşiseră cu reproşuri, după ce ajunsese din nou la spital, de data asta cu o claviculă fracturată. Şi însuşi pionierul zborului repeta întruna că zborul nu avusese loc.

Familia lui Richard o ignorase pe Atamarie în holul spitalului, unde aceasta aştepta veşti despre prietenul ei. Medicul decisese că domnul Pearse nu dorea să fie vizitat, dar o lăsase să intre pe Shirley, care venise cu părinţii lui, aparent la fel de agitată ca familia Pearse.

În final, Atamarie nu mai aflase nimic şi revenise la Timaru, în camera ei de hotel. A doua zi decise să plece la Christchurch şi să îi povestească lui Dobbins de aventura ei. Profesorul nici nu aduse vorba despre lipsa ei de la cursuri, ba dimpotrivă, fusese copleşit de succesul lui Richard.

— Este cu adevărat de neimaginat! se entuziasmă Dobbins. Şi fără nicio îndoială că şi dumneavoastră, domnişoară Turei, aveţi o contribuţie aici, nu negaţi! Dar de ce eu aflu abia acum, când lucrurile s-au petrecut deja marţea trecută! Ar fi trebuit să apară demult în ziare! Pe cât posibil cu fotografii. A făcut cineva fotografii? Asemenea treburi trebuie probate, domnişoară Turei, asta ştiţi şi dumneavoastră.

Atamarie clătină din cap, apoi se decise să aibă încredere în profesor şi să îşi descarce sufletul. Îi descrise

acestuia grijile lui Richard dinaintea zborului, incapacitatea lui de a-şi trăi triumful – şi în final îi relată profesorului şi despre oscilaţiile de dispoziţie şi problemele familiale ale prietenului ei.

Dobbins ridică doar din umeri. El era tehnician, nu capelan. Oricum, nu părea să îi fie străine problemele lui Richard.

— Totdeauna Pearse a fost... a avut înclinaţii către melancolie, remarcă profesorul spre surprinderea Atamariei, când aceasta aminti din nou de ciudata reacţie a lui Richard la încercarea lui de zbor. Se întâmplă deseori geniilor asemenea îndoieli de sine, urmate din nou de gânduri avântate. Şi el este un geniu, fără îndoială! Aici ar trebui poate întrebată familia. Ori... logodnica? Nu vreau să fiu indiscret, dar totuşi voi sunteţi o pereche, nu este aşa? Dumneavoastră, domnişoară Turei, trebuie să îl aduceţi mereu cu picioarele pe pământ, respectiv în acest caz în aer! Trebuie să o mai facă încă o dată, Atamarie! Spuneaţi că avionul nu ar fi grav avariat. Şi chiar de ar fi, trebuie să îl repare şi să facă o nouă încercare sub privirile lumii – nu sub privirile câtorva nepricepuţi din podişul Waitohi! Anunţaţi presa, dar în niciun caz Timaru Times, ori cum s-o numi gazeta lor locală, ci The Press Christchurch, Otago Daily Times şi cel mai bine ziarele din Wellington şi Auckland. Acum ştiţi că aparatul se ridică, deci nu mai există un risc în a chema reporterii. Faceţi un eveniment din asta, Atamarie, înainte ca cineva să o ia înaintea lui Richard al dumitale. Zborul motorizat este... Dobbins râse, dar continuă apoi:...pluteşte în aer, în adevăratul sens al cuvântului. Şi alţii lucrează la el. Aşadar, înhăţaţi-l pe drăguţul dumneavoastră şi documentaţi dumneavoastră că el a fost primul!

Atamarie oftă. Privi chipul ce radia al profesorului şi se gândi la privirea goală a ochilor lui Richard. Eu nu am

zburat...

Cum să îl aducă ea pe el în faţa presei mondiale?

Atamarie mai lăsă să treacă un sfârşit de săptămână înainte de a reveni la Timaru. Nu ştia cât durează vindecarea unei fracturi de claviculă, dar aceasta nu era o rană gravă. Cu siguranţă că Richard va fi la ferma lui. Asta dacă părinţii nu îl luaseră la ei până la însănătoşire. Cu siguranţă că mama lui voia să îl îngrijească. Dar în niciun caz Atamarie nu dorea o confruntare cu familia lui. La o adică, se va întoarce cu trenul de noapte. Pentru mai multă siguranţă, vru să îşi reţină o cameră în Timaru – dar fu surprinsă să constate că nu era atât de simplu.

— V-aş mai putea oferi doar un culcuş cam incomod, îi explică proprietara pensiunii la care se caza de obicei Atamarie.

Aceasta era prietenoasă şi discretă – şi niciodată nu scăpase o vorbă referitoare la faptul că în majoritatea nopţilor plătite Atamarie nu dormise acolo. Ea adăugă:

— Îndrăznesc să vi-l ofer doar pentru că aţi devenit... hm... un client al casei, şi nu vreau să vă refuz. Dar pentru acest sfârşit de săptămână ar fi trebuit să faceţi reţinerea mai demult. Are loc târgul anual şi o sărbătoare agricolă, la care se fac premierile, de la cel mai bun taur de prăsilă până la cel mai mare dovleac. Vin aici toţi fermierii din împrejurimi, şi cine stă mai departe închiriază o cameră.

Timaru era centrul unei regiuni agricole, ce se întindea până la localitatea Waimate, situată la treizeci de mile. Pentru o zi nu merita să faci şi un lung drum de întoarcere, mai ales dacă veniseşi cu tauri ori cu dovleci.

Atamarie mulţumi atât proprietăresei pensiunii, cât şi sorţii. Richard nu va veni la Timaru pentru a expune cine ştie ce produse agricole. În schimb, cel puţin Joan Peterson abia aştepta concursul dovlecilor. Cu siguranţă că şi familia Hansley avea de prezentat ceva legume

supradimensionate, şi cu foarte mult noroc vor veni şi părinţii şi surorile lui Richard. Atamarie îl va avea doar pentru ea pe prietenul ei. Mulţumită, porni la drum cu un cal închiriat, bucuroasă de viitoarea întâlnire cu Richard, dar şi regretând şansa pierdută: târgul anual de la Timaru ar fi fost ideal ca Richard să prezinte avionul unei mari mulţimi de oameni. În jurul localităţii erau destule coline. Dar nu-i nimic, Atamarie înţelegea că Richard trebuia mai întâi să îl repare înainte de a încerca un nou zbor. Hotărî să se bucure şi pentru lucruri mai mărunte, şi respiră uşurată când nu văzu nici căruţa familiei Peterson şi nici căruţa lui Digory Pearse în curtea lui Richard. Richard nu îşi adusese nici aparatul de zbor, „bestia” zăcea ca şi mai înainte în mărăciniş.

La prima vedere ferma arăta părăsită, dar apoi Atamarie îl văzu pe Hamene lucrând într-un şopron. Meşterea la un plug, ceea ce o alarmă pe Atamarie. De când îşi lăsa Richard dispozitivele lui pe mâna tânărului maori? El nu prea se ocupa de fermă, dar totdeauna maşinile lui fuseseră în stare bună.

Atamarie tocmai voia să i se adreseze lui Hamene, când o văzu pe Waimarama. Bătrâna maori tocmai ieşea din casă.

— Eu am chemat-o, zise Hamene, a cărui privire parcă cerşea aprobarea. Mă gândeam că ea... ar putea ajuta. Pentru că Richard iar... el iar nu face nimic, înţelegi?

Atamarie înţelese doar că şi Hamene profitase arbitrar de absenţa familiei lui Richard. Dar pentru ce avea nevoie Richard de tămăduitoarea maorilor? Ea se plecă cu respect în faţa bătrânei. Waimarama o privi cercetător şi o întrebă:

— Iar eşti aici? Vrei să rămâi acum?

Atamarie ridică din umeri.

— Mă tem că nu am fost chemată. Dar vreau... Waimarama, indiferent de ce spune el acum şi de cum se

simte: el a zburat! Doar trei sau patru sute de metri, dar...

— El tânjea după lumină, dar drumul lui l-a condus în întuneric, zise Waimarama. Poate că zeii nu vor să împartă cerul cu el...

Atamarie luptă cu un presentiment urât. Exact aşa se exprimase şi Rawiri. Dar era o prostie.

— Poate că spiritele au prin acel mărăciniş o relaţie nesănătoasă cu ştiinţa, ripostă ea ironic. Noi ar trebui să îl descântăm, ca să nu îl mai atragă atât de magic. El a zburat, Waimarama, nu se poate interpreta altfel. El ar trebui să fie mândru, nu abătut. Este abătut, ori l-am înţeles eu greşit pe Hamene?

Waimarama ridică descurajată mâinile:

— Acum este prea slăbit pentru a lupta cu întunericul.

Atamarie oftă.

— Ar trebui să se străduiască. Este în casă? Am să intru şi am să încerc să îi ridic moralul.

Se îndreptă către casă cu paşi fermi. De fapt, nu era defel sigură că urma să aibă succes. Iar înfăţişarea lui Richard nu prevestea nimic bun. Tânărul stătea la masa din bucătărie, aplecat pe un număr din Scientific American, dar fără a lăsa impresia că înţelegea ceea ce citea. Mai curând privea rândurile, aşa cum în urmă cu două săptămâni privise aparatul de zbor şi chipul agitat al Atamariei.

— Atamarie! Richard ridică privirea când intră ea, dar nu dădu niciun semn că s-ar ridica în picioare, sau că ar îmbrăţişa-o ori ar săruta-o. Vrei să ajuţi iar la recoltare? Dar recoltarea s-a încheiat. Acum, trebuie să arăm... şi să plătim arenda... şi sămânţa...

Atamarie se duse direct la el şi îl sărută, dar numai pe obraji – Richard mirosea de parcă două săptămâni nu se spălase. Iar hainele erau şifonate şi murdare. Iarăşi semne ale neglijării. Curăţenia din casă şi din curte se datora

probabil doar lui Hamene şi poate lui Shirley.

— Recoltarea se încheiase deja înainte ca tu să fi zburat! spuse energică Atamarie. De altceva nici nu mai este nevoie să te ocupi. Dobbins spune că eşti un om făcut, dacă asta cu avionul motorizat se răspândeşte.

Richard surâse slab.

— Dar eu nu am zburat, Atamarie. Cel mult... am ţopăit niţel. Peterson aşa spune, Atamie. Că am ţopăit niţel. Ca înainte. Eu...

Atamarie nu era un om răbdător şi se simţi cuprinsă de furie.

— Richard, ce spune Peterson este irelevant! Tu trebuie să repeţi încercarea de zbor. Să o prezinţi altora. Cel mai bine presei. Dacă nu ai curaj... invită-l pe Dobbins! Ideea îi venise pe moment, şi Atamarie se felicită prompt. De ce nu i-o fi trecut prin cap ideea mai devreme? L-ar fi putut aduce ea pe profesor. Apoi continuă: Şi, de asemenea, pe studenţii lui. Dacă jumătate din facultatea de la Christchurch te-ar vedea zburând, nimeni nu ar putea să nege!

„Nici măcar tu însuţi”, adăugă în sinea ei. Richard nu făcu altceva decât să afişeze iarăşi un zâmbet absent.

— Eu nu am zburat, repeta el iar şi iar.

Înainte ca Atamarie să fi apucat să spună ceva, intră Waimarama.

— Pentru el nu este important, zise ea încet. În acest moment pentru el nu este important. Trebuie să găsească calea de ieşire din întuneric, Atamarie. Tu vrei să îl faci celebru, eu înţeleg despre ce este vorba la tine, Atamarie, nu sunt o proastă... Waimarama arătă spre publicaţia de pe masă: Eu nu cunosc bine limba engleză, pot doar să citesc puţin. Dar ştiu despre ce este vorba, cât de mult înseamnă pentru *pakeha* să ridice în aer un astfel de aparat de zbor. Nimeni nu a mai făcut asta până acum...

Atamarie dădu bucuroasă din cap:

— Asta înseamnă şi că înţelegi că acum el trebuie să se adune. Să arate lumii că...

— Trebuie să găsească ieşirea din întuneric, repetă Waimarama.

Bătrâna scoase la iveală câteva buruieni, probabil intenţiona ca prin magie să îl elibereze pe Richard.

Atamarie se predă. Dacă va continua discuţia, va înnebuni. Ea îi cunoştea pe maori – Waimarana va repeta la nesfârşit diagnosticul pus de ea, la fel de repetitiv cum insista Richard că nu zburase. Atamarie avea nevoie de aer proaspăt.

— Mă duc să văd avionul, îi spuse ea lui Richard.

Sperase o reacţie din partea lui, dar el nu făcu decât să se aplece iarăşi asupra publicaţiei. Atamarie ieşi înainte ca el să fi ajuns la a nega şi că ar exista avionul.

Afară era o zi clară de toamnă. Era soare, dar răcoare, pe cer erau doar câţiva norişori albi şi nicio adiere nu tulbura atmosfera. Atamariei îi trecu prin cap că era o zi ideală pentru o încercare de a zbura. Pe o astfel de vreme, Richard nu ar fi pierdut controlul aparatului. Pierdută în gânduri, colindă prin celebrul mărăciniş şi în celălalt capăt dădu cu ochii de avion. De fapt, acesta nu avea stricăciuni. Barele flexibile din bambus amortizaseră aterizarea, iar pânza fixată pe schelet cu sârmă se desfăcuse într-un loc. Din câteva mişcări Atamarie o prinse la loc. Apoi scoase aparatul din mărăcini. Era uşor, îl putea mişca cu uşurinţă.

Fascinată, admiră construcţia şi în special motorul şi elicea cu opt pale. Acesta era montat deasupra scaunului. Se aşeză pe scaun, pentru a controla mica minune. Ea îl ajutase pe Richard să o termine. Iar ideea de a-l monta în faţă fusese a ei. Verifică cele două manşe. Ştia cum se foloseau, văzuse planurile. Şi mare diferenţă faţă de zmeiele lui Rawiri nu era.

„Eu mi-aş fi dorit ca tu să fi manevrat mânu al meu. Mâinile tale ar fi mângâiat sforile, el ar fi ascultat de cele mai uşoare mişcări ale tale şi ar fi dus zeilor mesajul tău...”

Parcă auzea cuvintele afectuoase ale lui Rawiri. Şi dovada de liniştitoare încredere când acesta încredinţase mâinilor ei aho tukutuku, sforile meşteşugit împletite din în cu care ea manevrase cel mai mare zmeu al lui. Mânu se înălţase ca o pasăre, rămăsese oblic în aer şi Atamarie îl supusese unor manevre rapide. Aparatul de zbor al lui Richard era mai stabil pe orizontală.

— Eu am să te denumesc Tawhaki, i se adresă Atamarie avionului cu care acum ocolea mărăcinişul, pentru a-l duce în şopron. Ca pe zeul care le-a dat oamenilor cunoaşterea.

Avionul rula uşor lângă ea. Nu mai era nevoie de cai pentru a-l urca pe colină... Atamarie îşi muşcă buzele. Nu era capabilă să îşi imagineze cutezanţa ideii ce tocmai îi trecuse prin cap. Dacă ducea avionul la intersecţia din faţa şcolii... nimeni nu are să o vadă. Şcoala era închisă, vecinii erau plecaţi la târgul anual. Şi chiar dacă cineva vedea ceva – de departe costumul ei de călărie albastru putea fi luat drept salopeta albastră a lui Richard. Şi părul ei... Şapca lui Richard încă mai era în aparat. Ar putea să îl acopere cu ea...

Atamarie tremura de emoţie, dar de fapt nimic nu se opunea ca avionul să mai decoleze o dată astăzi. Ea putea repeta zborul lui Richard, putea să îi dovedească faptul că el nu eşuase. Şi nici nu îi va răpi gloria, deoarece nimeni nu o va recunoaşte.

Cu toată hotărârea trăgea aparatul spre vârful colinei, chiar dacă nu îi era chiar uşor. Spera că şi motorul avea să pornească – însă ar fi fost mai bine să îl verifice încă o dată în atelier. Dar fie ce o fi. Dacă nu reuşea, nu se întâmpla nimic.

Motorul începu să murmure imediat ce îl porni. Avea un mers rotund – Richard trebuie că fusese nervos, când încercase să îl pornească, probabil că şi făcuse vreo greşeală. Atamarie se aşeză bine în scaun, împinse cu piciorul în pământ, pentru ca avionul să înceapă să ruleze. Acesta porni încet, ea avu destul timp să se aranjeze în scaun şi să controleze mersul. Când aparatul începu să ia viteză, ea îşi ţinu respiraţia şi instinctiv recunoscu momentul potrivit. Apucă manşa şi trase de ea. Tawhaki se ridică încet în aer, atinse înălţimea de aproximativ cincisprezece picioare şi încetă să se mai ridice. Atamarie încercă să îi menţină echilibrul, dar consideră că era riscant să zboare în continuare de-a lungul străzii. Dacă cineva îi venea din faţă, ori dacă nu reuşea aterizarea şi ajungea în grădina familiei Peterson... Gândul la bostanii lui Joan o făcu să izbucnească într-un râs isteric.

În raza de vizibilitate apăru mărăcinişul, şi Atamarie decise să distrugă vraja creată în jurul lui. Acţionă manşa pentru cotit şi fu complet surprinsă constatând că aparatul se supuse comenzii. Şi acum ceva mai sus... Atamarie îl ridică pe Tawhaki cu încă trei picioare în aer şi jubilă când aparatul trecu în zbor deasupra mărăcinişului. De data aceasta, spre grajd o luară la goană caii şi caprele lui Richard când avionul ajunse deasupra curţii îngrădite. Atamari coborî uşor şi ateriză în padocul în care Richard exersase condusul lui. Aici solul era neted, în uşoară pantă, pe care Tawhaki rulă lin. Când coborî, Atamarie radia de fericire.

Hamene şi Waimarama o priveau muţi.

— La ce vă uitaţi? Doar v-am spus că aduc avionul, le strigă Atamarie.

Hamene izbucni în râs.

— Le-ai lăsat un mesaj zeilor? întrebă el.

Era o glumă – ca să vorbească cu zeii, fireşte că

Atamarie ar fi trebuit să urce mai mult.

Atamarie arătă spre mărăciniş:

— Am scos limba la câteva spirite obraznice!

Waimarama nu râse. Privi cu seriozitate chipul triumfător al Atamariei.

— Lui nu îi spune, o rugă ea. Nu ar fi de niciun ajutor. Doar l-ai adânci şi mai mult în întuneric.

Atamarie nu povesti nimănui despre zborul ei, deşi avea senzaţia că va exploda dacă va ţine totul doar pentru ea. Cu asta nu se putea lăuda faţă de Dobbins, iar familia ei ar fi considerat-o nebună. Abia a doua zi, când se întoarse la Christchurch, i-a trecut prin minte cineva cu care să împartă bucuria ei fără să trădeze.

„Eu ştiu – îi scria ea lui maori-tohunga Rawiri – că nu ar fi trebuit să o fac, dar a fost atât de uşor... mi s-a părut ceva de la sine înţeles...”

Atamarie avu senzaţia că aude vocea prietenoasă a lui Rawiri: „Fireşte că a fost uşor – spiritul tău interpreta cântecul potrivit. Zeii ţi-au urat bun venit, Atamarie Parekura Turei. Tu eşti aleasă!”

CAPITOLUL 6

Iniţial, Doortje VanStout nu a luat nicio decizie. A doua zi după căderea suferită s-a ridicat şi a continuat să ajute în spital. Doctorul Greenway îi dădea munci uşoare şi ca viitoare mamă primea raţii de alimente mai substanţiale. Doortje acceptă tratamentul special fără să spună nimic. Acum, privind retrospectiv, totul îi deveni clar. Pofta de mâncare de care se ruşina, permanenta oboseală şi iritabilitatea. Toate acestea erau semne ale unei sarcini. Dacă ar fi observat mai devreme... Dar Cornelis totuşi nu s-ar fi căsătorit cu ea, el plecase foarte fericit cu Daisy a

lui la Pretoria imediat după anunţarea oficială a desfiinţării lagărului şi a eliberării prizonierilor de război, între timp se retrăseseră şi ultimele comandouri ale burilor, în luna mai trebuiau semnate şi tratatele definitive de pace. Doortje ar fi rămas singură – cu ori fără copil.

Oricum nu putea să îşi imagineze că îşi va părăsi ţara şi că îl va urma pe Kevin într-o lume absolut nouă. Nici nu voia să recunoască faptul că ar fi făcut-o cu plăcere. Asta era de neimaginat, o trădare a poporului şi a familiei ei, a tuturor valorilor împărtăşite de ea, a bisericii ei care ar fi excomunicat-o când pântecele ei s-ar mai fi rotunjit. Deja femeile din lagăr începuseră să o ocolească. Femeile onorabile o vorbeau pe la spate – târfele lagărului îi râdeau în nas. Doortje ştia că Kevin aştepta un răspuns şi că ea nu dispunea de un timp nelimitat. Militarii începuseră desfiinţarea lagărului, era aşteptat din zi în zi comandantul.

Acesta veni la un sfârşit de săptămână, când Roberta şi Vincent Taylor îşi planificaseră o excursie de mai multe zile în veld. Mergea şi Jenny, precum mai mulţi ofiţeri englezi, care se bucurau că aveau posibilitatea să cerceteze în linişte natura fascinantei ţări. Kevin şi ceilalţi Rough Riders văzuseră în timpul patrulărilor mai mult decât destul, dar mulţi oameni fuseseră cantonaţi tot războiul în Karenstad, şi nu voiau să se întoarcă în ţările lor fără să fi stat faţă în faţă cu un leu. Pentru a evita ca animalele să nu fie iritate până la atac de către străinii extrem de zeloşi, Vincent angajase câţiva zulu din Karenstad II ca ghizi. Aceştia se pricepeau nu doar la cititul urmelor, ci şi la montarea corturilor şi la gătit.

În acea zi, la spitalul lagărului găteau ajutoarele de infirmiere, Doortje curăţa cartofi în faţa clădirii. Aerul sufocant de fierbinte din interior îi făcea rău, şi oricum se ferea din calea celorlalte femei. Antje Vooren mai vorbea

cu ea, toate celelalte şuşoteau pe seama prezumtivei târfe a englezilor. De fapt, mai existau femei în lagăr care îşi aminteau de Johanna şi de ce li se întâmplase acesteia şi surorii ei în timpul transportului în Karenstad. Probabil puţine, multe nu supravieţuiseră celor şase luni de detenţie, iar celelalte văzuseră atâta tristeţe, boală şi moarte, încât nici nu se mai gândeau la martiriul celor două tinere femei. Sau nu ţinuseră socoteala lunilor, şi abdomenul lui Doortje nu era prea rotunjit. Majoritatea femeilor bănuiau că rămăsese gravidă în timpul petrecut în lagăr, când poate mureau mame şi surori. Mai nou, se întâmpla ca unele femei să scuipe în faţa ei când o întâlneau. Nu va mai putea suporta asta mult.

Începu să taie cartofii pentru ghiveci, străduindu-se şi să alunge muştele insistente ce roiau în jur. Doortje înţepeni, când cu coada ochiului observă un cal mare şi alb în faţa clădirii conducerii lagărului. Un bărbat blond descălecă, şi ea recunoscu imediat silueta, deşi din faţa cortului nu putea să îi zărească faţa. Dar gesturile precise ale colonelului i se întipăriseră în minte, gesturi de om sigur pe sine, mersul milităros, rapid. Ţinuta lui dreaptă... un ofiţer de cavalerie – orice, numai un gentleman nu.

Doortje scăpă jos cartofii tocmai tăiaţi şi se ridică în picioare.

Kevin rezolva lucrări de birou – în niciun caz nu voia să predea lagărul atât de haotic cum făcuse predecesorul său, deşi viitorul şef interimat aşteptat avea competenţe doar pentru închidere. Dar oricine ar fi vrut să afle ceva din istoria Karenstadului trebuia să consulte însemnările lui. Complete şi neînfrumuseţate. Era sigur că internarea femeilor şi copiilor din acest război va fi cândva considerată crimă.

El nu ridică privirea când cineva bătu la uşă. Avea să deschidă Nande. Oftă gândindu-se la fata neagră. Şi

pentru ea trebuia să găsească o soluţie. Kevin spera că membrii tribului zulu nu o vor respinge când ea nu mai avea familie – dar pe de altă parte mai existau oare triburi care să trăiască după vechile tradiţii? Şi va putea Nande să se adapteze, după ce toată viaţa şi-o petrecuse în ferma unor albi? Acum îi auzi vocea prietenoasă, clară.

— Bine aţi venit, baas colonel! Noi aşteptam. Vă anunţ doctor, da?

Răspunsul fu un râs grosolan.

— Mda, asta da primire prietenoasă. Nu m-aş fi aşteptat la bătrânul Drury. Şi ce pralină micuţă şi drăguţă... neagră şi dulce! Văd că doctorul a ştiut să îşi îndulcească viaţa aici. Şi? Rămâi cu mine, după ce îl înlocuiesc?

Pe Kevin îl trecu un fior rece. Lăsă tocul pe masă şi se ridică. Acum vocea lui Nande răsună speriată.

— Eu... nu înţeleg, baas colonel... vă anunţ...

Kevin deschise uşa biroului şi încercă să îi zâmbească fetei, ca să o liniştească.

— Este în regulă, Nande, poţi pleca. Nu mai avem aici nevoie de tine.

Apoi privi chipul desfigurat şi frumoşii ochi verzi-căprui ai lui Colin Coltrane.

— Dumneavoastră? întrebă el.

Colin râse.

— Da, din nou, doctore Drury. Dar fiţi fără grijă, nu sunt supărat pe dumneavoastră, micile probleme legate de pungaşul mort au fost uitate rapid. Cel mai târziu după ce am lichidat următoarele două comandouri. Ştabii mari de la Pretoria m-au îndrăgit iar. De fapt, este un război frumos. Fără asedii, fără proiectile de tun care să le zbârnâie unora pe la urechi... doar câţiva ţărani proşti, pe care îi vânezi ca pe iepuri, dacă nu le-ai incendiat şi casele. Drăguţă ţară... eu voi rămâne aici. Vor mai fi necesari câţiva ani de prezenţă militară până când le

venim indivizilor de hac definitiv. El rânji, apoi adăugă: Poate că mă voi stabili aici. Le vând burilor câţiva cai ca lumea şi îmi iau o fată drăguţă. Aici sunt destule.

Kevin îl privi cu ură pe Colin Coltrane.

— Trebuie să preluaţi aici conducerea lagărului? Repatrierea familiilor? A cui a fost ideea? Eu voi protesta, Coltrane. Aici se află soţiile şi copiii bărbaţilor ucişi de dumneavoastră.

Coltrane ridică din umeri.

— Era război, aşa este la război. Nu veţi găsi niciun regiment de cavalerie care să nu fi împuşcat buri.

— Dumneavoastră aţi incendiat fermele acestor oameni. Ei vă vor recunoaşte!

Kevin se simţi neajutorat. Coltrane avea dreptate, nu exista un motiv întemeiat pentru retragerea lui. Şi totuşi, în el totul se opunea la a-şi lăsa protejaţii pe mâna lui Colin Coltrane.

— Atunci ştiţi ce vă aşteaptă, dacă nu vă supuneţi, spuse degajat Coltrane. De altfel... eu sunt un gentleman, dr. Kevin Drury. Eu ştiu să mă port cu femeile. Întrebaţi-o pe sora dumneavoastră, atrăgătoarea Matariki.

Kevin trebui să se stăpânească să nu îi aplice un pumn în figură. Dar probabil că tot el ar fi avut de pierdut. Colin Coltrane era fără îndoială un bătăuş notoriu.

Coltrane părea că nu vede furia neputincioasă a interlocutorului.

— Să facem atunci o vizită, ceru el calm. Putem începe cu lazaretul dumneavoastră, pe acesta trebuie să îl închid primul.

Kevin îl urmă ca ameţit. Trebuia să îi treacă prin cap ceva. Dar cel puţin îl va însoţi pe traseu... dar nu putea să fie peste tot. Şi nici nu ştia cum să protejeze cu adevărat femeile şi copiii. Coltrane era ofiţer, absolvent al Academiei Sandhurst. El trebuia să îşi controleze soldaţii.

Dacă voia să îi controleze...

În soarele arzător al Africii ieşi mai întâi Coltrane, urmat de Kevin. Clipi de mai multe ori şi cuprinse apoi cu privirea imaginea paşnică ce i se oferea. În faţa cortului ajutoarelor de infirmiere negrese în care Greenway cazase ajutoarele albe de infirmiere şi familiile lor, se jucau copii. Kevin recunoscu două dintre progeniturile lui Antje Vooren şi două fete mai măricele, pe care femeia tocmai le lua înăuntru din cauza arşiţei. În locul destinat lăsării cailor dintre clădire şi spital era calul lui Colin, şi Vincent Taylor tocmai o ajuta pe Roberta Fence să coboare de pe poneiul ei alb. Ambii păreau serioşi şi grăbiţi, mai ales Vincent. Kevin se gândi. Participanţii la safari trebuie să fi aflat pe drum de sosirea Rough Riders. Fără îndoială că Vincent pornise imediat să îl avertizeze pe Kevin – din păcate era prea târziu. Dar nici avertizarea mai devreme nu ar fi folosit la nimic. Cel mult medicii ar fi putut să discute ce puteau face contra numirii lui Coltrane.

Dinspre spital se apropia Doortje VanStout. În mod normal, pe Kevin l-ar fi bucurat să o vadă. Tăcerea ei prelungită faţă de propunerea lui îl călca pe nervi, însă la vederea ei inima lui începea să bată mai repede. Astăzi însă ceva părea să nu fie în regulă. Doortje se mişca mecanic, culoarea feţei era cadaverică şi absolut inexpresivă. Corpul părea încordat – şi în pumnul strâns ţinea ceva. Kevin nu îşi putu da seama ce anume. Dar nu de asta îi ardea acum. Colin Coltrane tocmai se întorsese rânjind către Vincent, care instinctiv se interpuse în faţa Robertei.

— Încă un vechi cunoscut! Ca să vezi, medicul nostru veterinar! Toate spiritele noastre fine la un loc. Mai lipseşte doar burul acela... cum se numea?

Speriat, Kevin sesiză că Doortje îl privea fix pe Colin Coltrane. Ea tresări când auzi vocea şi îşi grăbi paşii.

Roberta, care era deoparte faţă de Doortje, strigă îngrozită când văzu cuţitul din mâna tinerei bure. Coltrane se opri iritat. În acea clipă Kevin realiză ce intenţiona Doortje şi se năpusti în faţă, dar prea târziu. Doortje VanStout înfipse cuţitul cu toată forţa ei în spatele lui Colin Coltrane. Lama ricoşă pe omoplat, Doortje încă nu dădu drumul din mână cuţitului. Coltrane se întoarse alarmat şi apucă revolverul de la centură.

Când Doortje ridică din nou cuţitul însângerat, Kevin reacţionă instinctiv. Putea sări fie la Coltrane, fie la Doortje. Dar dacă o punea la pământ pe Doortje, Coltrane ar scoate revolverul şi ar împuşca-o pe atacatoare. Kevin nu putea risca asta. Se aruncă asupra lui Coltrane şi îi imobiliză braţele la spate. Nu intenţionase ca astfel să îi ofere lui Doortje pieptul neprotejat al lui Coltrane.

Doortje lovi încă o dată fără să şovăie.

— Asta este pentru Johanna, porcule! strigă ea şi scoase cuţitul din rană. Coltrane gemu. Doortje îi vârî din nou cuţitul între coaste. Şi asta este pentru mine! Şi pentru copilul meu! Şi pentru...

Vincent şi Roberta încremeniseră, şi abia când Doortje îl lovi pe Coltrane în piept pentru a treia oară, medicul veterinar fugi spre ea şi o trase înapoi.

— Doortje... pentru Dumnezeu, Doortje!

Doortje lăsă să îi cadă cuţitul din mână, când văzu că trupul lui Colin Coltrane atârna moale în braţele lui Kevin. Kevin o privea înmărmurit.

— El... el a fost... şopti Doortje. El... şi oamenii lui. El... şi ai lui... Johanna... El... pe mine.

Ea izbucni în hohote de plâns şi îşi duse mâinile însângerate pe abdomen. Kevin îl lăsă jos pe Coltrane şi o luă pe ea în braţe.

Vincent îngenunche lângă Coltrane pentru a-i lua pulsul.

— Este mort, constată el.

Cuţitul trebuie să fi perforat plămânul, iar a doua lovitură atinsese inima.

Roberta privi în jur. Locul era pustiu.

— Ce facem acum? întrebă ea.

Vincent o privi fără să înţeleagă:

— Nu mai putem face nimic. Eu aş zice totuşi...

Doortje şi Kevin nu reacţionau.

Roberta retrăi fulgerător vechea durere când se uită la cei doi. Într-o fracţiune de secundă îi trecu prin cap un gând: dacă acum situaţia va urma cursul corect, Kevin nu o va mai revedea niciodată pe Doortje. Sau cel mult are să o mai vadă la procesul pentru crimă. Apoi, o vor spânzura – şi drumul Robertei va fi iarăşi eliberat.

Însă reveni la realitate. Nu îi putea sacrifica lui Doortje o relaţie fără speranţă. Iar Kevin – era şi el ameninţat. Roberta Fence îşi aminti de dragostea pe care i-o purtase mereu lui Kevin. Se decise să salveze bărbatul care niciodată nu o băgase în seamă. I se adresă hotărâtă lui Vincent:

— Vincent, ea l-a omorât! Dacă aşa se stabileşte, înseamnă condamnare la moarte! Iar Kevin... el l-a ţinut pentru ea! Asta este... complicitate sau cum s-o fi numind. Să sperăm că nimeni nu a mai văzut.

— Am văzut noi, murmură Vincent. Dar tu ai auzit, Coltrane a... El este cel care a violat-o. Iar pe oamenii lui i-a asmuţit asupra surorii ei...

Roberta ridică mâinile, ca şi cum ar fi vrut să îl scuture.

— Apoi ar fi trebuit să îl reclame. Nu să îl înjunghie ca pe... ca pe un porc. Dacă noi nu facem nimic acum, va fi trasă la răspundere.

— Aici, luaţi pături... Vocea timidă a lui Nande întrerupse disperata încercare a Robertei de a-l smulge pe Vincent din letargia în care căzuse. Înveliţi pături. În casă?

Negresa arătă către clădirea administrativă.

Roberta dădu afirmativ din cap. Era evident că şi Nande văzuse omorul, dar se părea că ea încă gândea. Poate că îi putea ajuta. În ea puteau să aibă încredere.

— La treabă, Vincent! Repede, înainte de a veni cineva, îi ceru Roberta medicului veterinar, care îl privea pe mort şocat. Înveleşte-l în pătură. Nande, ajută-l! Duceţi-l în...

— În grajd, sugeră Nande.

În magazia în care s-ar fi mutat ea cu plăcere, nu se aflau decât nişte mături şi câteva troace – niciun om nu ar da acolo din întâmplare peste cadavru.

— Iar tu, Kevin, du-o în casă pe Doortje!

Roberta era singura care putea gândi clar. Ajutorul dat de Nande îi dădu puteri. Totul trebuia făcut foarte repede. Acum, în cea mai fierbinte parte a zilei, pe spaţiul dintre clădirile administrative nu era nimeni. Femeile erau întinse în umbra corturilor lor, iar în spital lumea se ocupa probabil cu masa de prânz. Dar curând această linişte va lua sfârşit. Doctorul Greenway plecase de dimineaţă în lagărul pentru negri şi trebuia să se întoarcă din moment în moment. Iar după-amiaza veneau oamenii la consultaţii.

Vincent trecu la treabă. Înveli cadavrul în pătură şi îl puse cu curaj pe umăr. Tânărul medic era mai voinic decât crezuse Roberta. Nu avea nevoie de ajutorul lui Nande. Dar tânăra negresă găsi calea de a se mai face utilă.

— Fac eu să dispară...

Ea arătă către balta de sânge de pe pământ. Roberta simţi că îşi pierde capul. Cum s-ar putea îndepărta sângele de pe un teren nisipos?

Roberta i se adresă lui Nande:

— Foarte bine, Nande, vezi cum o poţi face. Eu intru în spital, ca să văd dacă există alţi martori. Eu cred că nu, femeile ar fi trebuit să fie plecate, dar nu se ştie niciodată. În special cu burele astea. La nevoie, ar trebui să le explicăm ce a făcut el. Şi au să îşi ţină gura.

— Să-şi ţină gura? întrebă Kevin, ameţit.

Roberta oftă.

— Kevin, revino-ţi odată. Există doar două posibilităţi: ori toţi tăcem în legătură cu ce s-a întâmplat aici, ori draga ta şi cu tine ajungeţi la închisoare. Asta vrei? Acum, du-o în casă!

Inspecţia efectuată în spital de către Roberta a avut rezultate bune, spre satisfacţia ei. În partea din faţă a spitalului nu era nimeni, iar primul salon pentru bolnavi era şi el momentan gol. Antje Vooren, care împărţea masa în cel de-al doilea salon, se interesă de Doortje.

— Tocmai a fost cam ciudată. A dat fuga să aducă cartofii pentru tocană, dar aceştia nu erau toţi curăţaţi. A zis ceva de genul „nu pot” şi a fugit din nou afară. I s-a făcut rău?

Roberta vru să nege, dar se răzgândi imediat:

— Da, a vomat. Şi au lăsat-o puterile, se ocupă de ea doctorul Drury...

Antje Vooren afişă un zâmbet atotştiutor nu prea amical. Observaseră şi alţii cât se străduia Kevin pentru Doortje. Între timp, femeile bârfeau că el ar fi de fapt tatăl copilului.

— Voiam doar să întreb... dacă aş putea fi de ajutor...

Roberta spera un „nu” şi respiră uşurată când Mevrouw Vooren clătină din cap.

— Lăsaţi, ne descurcăm noi.

Pe lângă Antje Vooren, se mai ocupau alte două ajutoare de infirmiere bure de puţinii pacienţi, care de asemenea păreau să nu fi observat nimic. Ea adăugă:

— Doctorul Greenway încă nu a venit... iar mai târziu... dacă dumneavoastră deja aţi sosit, va reveni imediat şi sora Jenny. Ne poate ajuta ea, înainte de a se întoarce la negrii ei...

Gândindu-se la prietena ei, Robertei îi reveni spaima.

Sigur că Jenny fusese cu ceilalţi în safari, şi trebuia şi ea să se întoarcă. Şi ea va păstra tăcerea. Dar fiecare alt cunoscător al situaţiei o făcea şi mai periculoasă.

— Atunci, eu plec, le spuse ea femeilor, să văd de domnişoara VanStout.

Auzi în spatele ei chicoteli şi aluzii în afrikaans. Se pare că femeile erau de părere că, alături de Kevin, Doortje se afla pe cele mai bune mâini...

Surprinsă, Roberta îşi dădu seama că pe sol nu se mai vedea pata de sânge. Nande presărase deasupra nisip.

— Nimeni nu va vedea, baas... Domnişoară... Nande îşi aminti că nici infirmierele şi nici tânăra profesoară nu voiau să fie apelate cu slugarnicul „baas”. Şi adăugă: Eu făceam des la fermă, când sacrificat porci...

Roberta dădu din cap în direcţia ei. Apoi se îndreptă spre clădire. Strângea în mână căluţul din stofa pe care, ca totdeauna, îl ţinea în buzunarul rochiei.

În birou, Vincent îi vorbea agitat lui Kevin. Doortje se prăbuşise în fotoliul din dreptul căminului, iar Kevin îngenunchease în faţa ei şi nu mai contenea să îi mângâie mâinile mânjite cu sânge ce tremurau. Ei trebuiau să se spele – îi trecu prin cap Robertei – şi să îşi schimbe şi hainele. Cămaşa lui Kevin era la fel de murdară de sânge ca şorţul lui Doortje.

— Fireşte că nu era nicio legitimă apărare, Kevin, vino-ţi în fire! Vincent se duse la dulapul în care se afla whisky-ul. Probabil spera să îl facă cu acesta pe Kevin să îşi recapete încrederea în viaţă. Ea l-a omorât cu sânge rece, şi din asta nu va scăpa nepedepsită. Şi nici tu, dacă toţi vom relata cum s-au întâmplat lucrurile. Deci trebuie să ne gândim la altceva. O luptă, ori ceva asemănător. Gândeşte-te, Kevin! Ce ar putea fi?

Luă sticla şi umplu paharele. Pentru el, pentru Kevin şi pentru femei. Kevin încercă să o facă pe Doortje să soarbă

o înghiţitură.

Roberta îşi luă paharul ei şi gândi intens. O explicaţie comună a morţii lui Coltrane era o idee bună. Dar o luptă? Cu cine să fi luptat? Şi nimic nu explica rana din spinarea lui Coltrane.

— Şi dacă... zise ea încet...dacă individul pur şi simplu nu ar fi ajuns aici?

Vincent conducea căruţa lagărului, în plină zi, spre ieşire. Aşa cum era de aşteptat, poarta nu mai era păzită. De când femeile fuseseră eliberate în mod oficial, nimeni nu se mai afla în prăfuita gheretă a pazei. Medicul veterinar o înhăma la căruţă pe Lucie a Robertei, iar Roberta călărea alături focosul cal al lui Coltrane. Ei îi era o frică de moarte, şi din apropiere nimeni nu ar fi crezut că acel cal plin de viaţă era Colleen, iapa cea cuminte a lui Vincent. Dar amândoi nu credeau că se va apropia prea mult de ei cineva. Iar dacă cineva îi privea de departe – un cal negru era doar un cal negru. Nimeni nu ar fi bănuit că leşul lui Coltrane se afla sub sacii din căruţă, înfăşurat bine, ca şi mai înainte, cu pături, pentru a nu se scurge sânge.

— De ce nu îl îngropăm simplu în cimitirul nostru? întrebase Kevin, după ce Roberta le făcuse cunoscut complicatul ei plan. Este periculos să îl transportaţi la câteva mile distanţă.

După un al doilea pahar cu whisky, Kevin devenise apt să ia parte la discuţia privitoare la modul în care vor proceda. Ieşea încet din şoc, şi după un timp pricepu clar consecinţele. În situaţia în care cadavrul lui Coltrane era găsit în lagăr şi se trecea la cercetări, cineva urma să apară în instanţă. Iniţial Kevin se gândise să ia totul asupra lui, dar dacă el ajungea în închisoare, Doortje ar rămâne neprotejată, singură cu copilul ei. Nu, singura rezolvare era ca leşul lui Coltrane şi calul lui să dispară – şi să se

susţină că acesta nici nu ajunsese în lagăr.

Ceea ce nu era chiar atât de simplu.

— De o săptămână noi nu am avut niciun deces, remarcase Roberta. Dacă apărem cu un mormânt proaspăt, ce îi vei spune lui Greenway? Şi dacă acest Coltrane i-a spus cuiva că voia să ajungă aici, apoi aici va fi căutat. Şi, cu puţin ghinion, cineva află că voi doi nu eraţi cei mai buni prieteni, şi se fac cercetări în acest sens. Nu, nu, el trebuie dus cât mai departe de aici.

Kevin mai sorbi o dată din paharul lui cu whisky.

— Dar voi unde vreţi să îl duceţi? Pe vreun drum secundar din Karenstad? O răfuială la o cârciumă?

Roberta îşi muşcă buzele:

— Nu ar fi rău, zise ea. Dar este riscant. Dacă ne vede cineva... Nu, nu, eu mă gândeam...

Vincent o întrerupse:

— ...în veld. La...

— ...lei, încheie ideea Roberta, şi îi aruncă lui Vincent o privire plină de înţelegere.

Fusese pentru prima dată când ea împărtăşea un gând cu el.

În final, Lucie ieşi din lagăr în trap, uşor înhămată la căruţă, urmată de Roberta, pe calul lui Coltrane. Kevin şi dr. Greenway îngrijeau în cort bolnavii, Nande se ocupa în casă de Doortje, care părea paralizată. Drumul pe care ghidul negru îi adusese dimineaţa înapoi în lagăr pe Roberta şi Vincent era uşor de găsit, dar căruţa se opri, şi astfel s-a făcut târziu seara, înainte ca ei să fi ajuns la locul în care îşi petrecuseră noaptea trecută. Băieţii negri deja demontaseră corturile şi plecaseră după grupul safari. Doar urmele focului de tabără şi iarba călcată în picioare mai aminteau de prezenţa oamenilor.

Roberta tremura când îl ajută pe Vincent să ridice mortul din căruţă. Mai înainte, medicul veterinar aprinsese

focul pe vechea vatră şi improvizase şi făclii, pentru a lumina căruţa pe drumul de întoarcere. Animalele vor fi ţinute astfel la distanţă. Acestea se temeau de oameni, iar de foc se temeau şi mai tare.

— Chiar vor veni? întrebă Roberta înfricoşată. Vincent pusese cadavrul sub un arbore, şi acum ardea păturile însângerate. Leii mănâncă... hoituri?

Vincent ridică din umeri.

— Dacă leii nu o fac, o vor face coioţii şi corbii. O vor face imediat ce s-a stins focul. Cel târziu poimâine nu vor mai rămâne decât câteva oase. Dacă le găseşte cineva – cu atât mai bine. Principalul este că nu mai există un cadavru înjunghiat în spate. Acum, hai. Sau vrei să te rogi?

Roberta clătină din cap. Voia doar să plece. Şi să îşi sprijine capul de umărul lui Vincent. Încă nu ştia dacă îl iubea, dar între timp îl cunoscuse mai bine decât îl cunoscuse vreodată pe Kevin Drury. El nu părea atât de îndrăzneţ emoţional cum era Kevin, şi nu arăta la fel de bine ca el. Dar era... atent. Roberta privea tremurând cum acesta scotea căpăstrul calului lui Coltrane şi îl atârna de un tufiş, ca şi cum s-ar fi agăţat.

— Ar fi mai bine să îl lăsăm pe cal, dar s-ar putea să se agaţe în ceva şi să îl blocheze. Ai grijă de tine, bătrâne!

Vincent îl mângâie pe greabăn, apoi ridică braţele şi îl goni. Calul plecă în galop în veld, parcă urmărit de diavol.

— Şi lui îi este frică, spuse Vincent oftând, şi se întoarse la căruţă. Hai, domnişoară... Vino, Roberta! Roberta urcă alături pe capră şi nu se opuse când Vincent îşi trecu braţul după umerii ei. Unde îţi este mascota ta aducătoare de noroc? întrebă el ca să întrerupă tăcerea apăsătoare instalată în timpul întoarcerii prin întuneric. Căluţul din stofă. Astăzi am fi avut nevoie de el.

Roberta clătină din cap:

— Nu... nu am fi avut. Nu îmi poartă atât de mult noroc.

În orice caz... nu cât mi-aş fi dorit.

Vincent se întoarse spre ea şi abia se abţinu să nu îi sărute părul.

— Nu toate dorinţele îndeplinite ne fac fericiţi, şopti el. Este vorba despre... un bărbat? Erai... logodită? De aceea îţi vine atât de greu... ceva nou... de aceea nu mă poţi iubi?

Ultimele cuvinte răsunară parcă fără voia lui.

— El... nu mi-a promis niciodată nimic, şopti ea. A fost... a fost doar ceva ca un vis...

Vincent o trase mai aproape de el.

— Atunci, ai putea să îl arunci, sugeră el.

Roberta confirmă:

— Aş putea.

Înainte de a ajunge la Karenstad, îi permise lui Vincent să o sărute.

Dar nu aruncă animăluţul de pluş.

Calul lui Colin Coltrane ajunse în timpul nopţii la cazarma din Karenstad, dar nici urmă de călăreţ. Câţiva oameni îl văzuseră părăsind oraşul călare, chipul lui desfigurat nici nu putea trece neobservat. După care i s-a pierdut orice urmă. Întrebările puse în lagăr nu au adus nimic nou, ca şi patrulele trimise în zonă să cerceteze comandourile bure dispersate. În cele din urmă colonelul Colin Coltrane a fost dat dispărut în misiune. Deoarece nu lăsase nicio adresă de acasă, nu a fost anunţat nimeni din Noua Zeelandă.

Kevin Drury şi Dorothea VanStout s-au căsătorit într-o biserică din Pretoria, la o zi după încheierea oficială a păcii. Doortje şi-ar fi dorit o cununie după ritualul bisericii olandeze, dar ceremonia a dezamăgit-o. Preotul a oficiat-o scurt şi impersonal, cei din comunitate părăsind biserica atunci când au aflat naţionalitatea miresei. Au mai rămas doar Vincent cu Roberta, doctorul Greenway, Jenny, Daisy

şi Cornelis, ca şi medicul şef dr. Barrister şi dr. Preston Tracy.

— Să fiu al naibii, am trăit şi asta! râse Barrister. Tracy, dumneavoastră aţi spus mereu că doamna noastră de fier are o slăbiciune pentru Drury – şi viceversa o remarcasem şi eu. Dar că va rezulta aşa ceva...

El arătă cu bunăvoinţă spre pântecele clar bombat al lui Doortje.

— La Dunedin ar fi fost mai frumos, zise cu regret Kevin, când o conducea în final pe Doortje la camera de hotel. Tânăra femeie era palidă şi tensionată. Nu îi fusese greu să se despartă mai devreme de alaiul de nuntă. Kevin adăugă: Dar putem sărbători ulterior...

— Cine spune că trebuie să fie frumos? întrebă Doortje strângând din dinţi. Şi... ce vrei să fac eu acum?

Kevin oftă. Tandreţea lui Doortje după moartea lui Coltrane se dovedise a fi un intermezzo. Chiar în următoarea zi ea îi spusese un „da” definitiv, dar apoi se comportase din nou distant şi vorbise doar când era strict necesar. Prin ceremonia de căsătorie trecuse de asemenea cu un calm stoic, şi insistase să poarte o rochie neagră. Boneta albă, ca şi gulerul şi manşetele din dantelă, a mai luminat-o oarecum, însă fusese departe de a fi o mireasă fericită.

— Tu nu trebuie să faci chiar nimic, spuse obosit Kevin. Doar să dormi. Ziua a fost tensionată. Iar mâine plecăm la Dunedin. Vasul nostru ridică ancora peste două zile.

În zilele ce urmau, trebuiau să plece toţi. Vincent Taylor se întorcea în Noua Zeelandă cu un vas transportor de trupe. Va rămâne în contact cu Roberta, şi fu mai mult decât fericit când la despărţire ea îi permise să o sărute. Daisy şi Cornelis au plecat la Durban, unde Daisy se simţea mai liberă decât la Pretoria. Doctorul Greenway şi Jenny însoţeau repatrierea femeilor de la Karenstad în

zona Wepener.

Kevin, care îşi încheiase socotelile cu armata mai demult, reţinuse locuri pentru el şi Doortje la un vapor spre Australia, şi apoi spre Dunedin. Lor li se alătură şi Roberta. Fundaţia lui Emily Hobhouse a pus capăt cu amabilitate obligaţiilor ei contractuale, şi acum ea fusese de acord să împartă cabina cu Nande, rugată fiind de Kevin şi Doortje.

— Acum ea face parte din familie, spuse ea sec. Într-un anumit sens. Sunt răspunzătoare pentru ea.

Kevin interpretase asta ca pe un semn că Doortje începea să îşi schimbe concepţia ei privitoare la relaţiile între albi şi negri. Roberta se simţi totuşi jenată când Nande îi urmă timidă la bord, în timp ce un steward îi căra modestul bagaj, la fel ca pasagerilor albi.

— Dacă ar fi după Doortje, Nande ar fi trebuit să fie cazată cel mult în cala pentru mărfuri, îi şopti Roberta lui Daisy, care o însoţea la bord. Iar societatea armatoare nu este nici ea încântată de pasagera neagră, deşi este vorba despre un vas australian şi toţi se declară foarte destupaţi. Mi s-a şi sugerat ca, pe cât posibil, ea să servească masa în cabină, pentru a nu deranja sentimentele celorlalţi călători africani. Ca şi cum ea ar fi o piesă de mobilier! însă voi urma sugestia doar limitat. Noi putem mânca în cabină, dar nu vom fi imobilizate în încăpere pe timpul întregii călătorii. Şi cu Nande am să ţin lecţii. Când vom ajunge acasă, va putea să scrie, să citească şi să vorbească mai bine în engleză decât în afrikaans!

Nici nu era greu. Burii insistau dintotdeauna ca servitorii să se facă înţeleşi numai într-o afrikaans păsărească.

— Tu deja o faci!

Daisy râse, fiind pe loc martoră la cum tânăra trata însufleţită cu un steward. Roberta Fence nu mai alerga după o dragoste lipsită de speranţă. Şi nu mai era timidă.

— Am să îţi vând pământul, îi spuse Cornelis la despărţire lui Doortje; şi el îi însoţise la vas pe cei doi Drury. Apoi îţi trimit banii.

Doortje îl măsură cu o privire rece.

— Nu te mai strădui. Pământul tău deja l-ai vândut. Privirea ei trecu plină de dispreţ de la el la Daisy. Nu aşa se spune în engleză? Trădat şi vândut?

Cornelis dădu mâna cu Kevin la despărţire, dar se retrase când ultimul vru să îl îmbrăţişeze.

— Mult noroc, zise el privind stoic într-o parte la Doortje, care la rândul ei sorbea din priviri munţii Drakensberg. Veţi avea nevoie.

CAPITOLUL 7

Atamarie poate ar fi renunţat la treaba cu Richard Pearse şi cu zborul lui. Devenise prea dezamăgitor să îl vadă stând acolo ore şi ore, să îi audă vocea inexpresivă spunând banalităţi, iar ei să nu i se acorde nicio atenţie, nici ca femeie, nici ca prietenă. Profesorul Dobbins insista totuşi ca ea să acţioneze în continuare asupra lui Pearse.

— Nu vă gândiţi numai la el, domnişoară Turei, ci şi la dumneavoastră, la ţara noastră! La treaba aceasta se fac cercetări peste tot, dar de reuşit a reuşit doar un om din Noua Zeelandă. Dumneavoastră aveţi o contribuţie aici, şi de asemenea poporul maorilor. Dumneavoastră...

— Maorii privesc zborul cu motor ca pe ceva absolut superfluu, răspunse ea supărată.

Ea tocmai primise o scrisoare de la Pania. Mama lui Rawiri mulţumea pentru scrisoarea trimisă ei, promitea să o trimită la rândul ei lui Rawiri, şi îi dădea şi adresa acestuia. Dar normal că scrisoarea avea să ajungă la destinatar după mai multe luni. Atamarie continuă:

— Ei au anumite interese într-o discuţie cu zeii, de aceea ridică zmeie, pentru asta nu este nevoie să depună eforturi nimeni personal.

Dobbins râse:

— Ah, aici nu vă cred, gândiţi-vă numai la povestea cu Pa Maungaraki şi cu zburătorul cu zmeie, care deschide poarta cuceritorilor.

Atamarie se încruntă.

— De unde ştiţi dumneavoastră asta? întrebă ea.

Profesorul mustăci.

— De la un tânăr maori, care candida pentru un loc de studii aici. L-am fi acceptat, dar ulterior el a citit despre postul de la fraţii Wright, şi a fost de părere că, pentru a atinge acest scop, ei ar fi avut nevoie poate de el.

Atamarie ciuli urechile. Să fie vorba despre Rawiri?

— Fraţii... cum? întrebă ea.

Era prima oară când auzea de Wilbur şi de Orville Wright.

În orice caz, se răzgândi şi plecă iarăşi la Temuka, doar pentru a stabili că aparatul de zbor dispăruse.

— Ce s-a întâmplat cu el? o întrebă ea agitată pe Shirley.

Tânăra femeie nu a mai primit-o de data aceasta zâmbind, dar nici nu a expediat-o de la fermă. Mai cu seamă că Richard se întorsese în curte şi părea ceva mai îngrijit şi mai abordabil decât la ultima ei vizită. Pe Atamarie o salută în treacăt. Shirley păru satisfăcută să constate asta.

— Oh, Dick se simte din nou mai bine, o informă ea scurt pe Atamarie. Avea, desigur, impresia că tânăra se interesase de prietenul ei. Tatăl lui l-a convins să îşi schimbe comportamentul, iar de când blestemata maşină nu mai este...

Atamarie o privi îngrozită pe Shirley.

— Domnul Pearse a îndepărtat avionul? Poate chiar l-a distrus? Oh, Shirley! Richard! Spuneţi-mi că nu este adevărat!

Shirley se încruntă, Richard nu reacţionă în niciun fel. Privirea disperată a Atamariei alunecă asupra curţii. În cele din urmă se opri la Hamene. Cel puţin el îi va spune adevărul.

— Hamene! Unde este avionul?

I se luă pur şi simplu o piatră de pe inimă văzând că Hamene zâmbea.

— Pasărea... — Hamene folosea cuvântul *aute,* utilizat uneori pentru zmeu – ... se află la noi în marae. Eu l-am luat, după ce domnul Peterson privise cu atâta jind motorul, iar tatăl lui Richard socotea cât va putea scoate din vânzarea obiectului. Atunci m-am gândit să îl pun în siguranţă. Pasărea este... hm... să zicem... ceva sfânt. Ea a zburat... şi deja a transmis un mic mesaj zeilor...

Hamene îi făcu pe ascuns cu ochiul Atamariei care, uşurată, ar fi vrut să îl îmbrăţişeze.

Între timp Shirley se mai dumirise:

— Tu întrebai de avion... De Richard nu îţi pasă.

Atamarie o fulgeră cu privirea.

— După cum văd, Richard trăieşte şi este nevătămat, observă ea. Ca şi până atunci, Richard meşterea la un utilaj agricol, nu avea ochi nici pentru femei şi nici pentru Hamene. Dar mă tem că cineva a distrus un vis. Shirley, acest avion este important pentru el. El a visat totdeauna să zboare. Despre asta vorbeşte, de când îl cunosc eu. Şi dintr-odată să renunţe? Doar pentru că din nou a aterizat în acest afurisit de mărăciniş?

Shirley ridică mândră capul.

— Omului nu îi este dat să zboare! declară ea. Richard trebuie să priceapă asta. Poate că Dumnezeu i-a pus în cale acest mărăciniş.

Atamarie duse mâinile la frunte.

— Oamenii vor zbura, Shirley! în orice caz. Şi dacă Dumnezeu i-a pus în drum acest mărăciniş lui Richard, a făcut-o numai ca el să zboare peste acesta, şi în mod sigur nu să se ascundă după el. Ea i se adresă apoi lui Richard: Cine se ghemuieşte în spatele unui gard viu, Richard, să nu se mai mire că acolo este întuneric!

Acestea fiind zise, ea urcă în şaua calului cu care venise şi plecă spre satul maorilor.

Puţin mai târziu degetele Atamariei treceau fin peste suprafaţa portantă a aparatului de zbor, pe care Hamene îl plasase pe o colină din marae – în poziţie de start. Atamarie consideră întâmplarea ca pe un semn norocos. Cum nu se putea mai potrivit, astăzi îşi strânsese părul pe cap, perfect pentru a fi acoperit cu şapca lui Richard. Aici era suficient de departe de fermele *pakeha,* aşa că nimeni nu va auzi zgomotul motorului...

Atamarie verifică dacă era destul combustibil. Apoi porni motorul, rulă pe pantă... şi îşi luă zborul!

Fireşte că sătenilor din platoul Waitohi nu le-a scăpat faptul că Cranky-Dick – ori cel puţin cineva luat de ei drept Cranky-Dick – zbura din nou. Atamarie avea noroc că niciodată nu vorbise cu Richard despre asta. Dar era posibil ca lui Peterson şi altora să li se fi făcut puţin ruşine de insultele debitate după ultima încercare. Nimănui nu îi scăpase cum se retrăsese după aceea Pearse, şi se vorbea că o luase razna de-a binelea. Dar părea şi că îşi mai revenise. Cel puţin îşi făcea treaba la fermă, şi ocazional apărea la evenimentele din comunitate, de cele mai multe ori însoţit de tânăra şi încântătoarea Shirley Hansley. De fapt, nu se mai mira nimeni că, totodată, îşi reluase şi hobby-ul său ciudat – familia şi vecinii lui mai trăiseră aşa ceva. Dick Pearse oscila permanent între euforie, însingurare deplină şi normalitatea atât de plictisitoare –

ceea ce îi făcea pe cei mai mulţi să concluzioneze că taică-său îl readusese cu picioarele pe pământ. Asta nu ţinea o veşnicie, aşa că sătenii nu se mai mirau că Richard Pearse umbla din nou prin nori. Pentru vecini singura deosebire faţă de încercările anterioare consta în faptul că acum acestea nu se mai terminau în mărăciniş. Acum putea să se prăbuşească în altă parte, mai nou omul-pasăre – cum îi ziceau oamenii râzând – îi călca mai des pe nervi pe maori, nu pe vecinii lui. Dar se înmulţeau relatările conform cărora maşina chiar zbura. Pe distanţe lungi – un fermier uluit vorbea de două mii de yarzi. Şi în plus, bestia putea fi evident condusă, vreo trei ajutoare la muncile câmpului spuneau că maşina îi evitase, după ce pilotul îi văzuse.

— Nu mai vrea să sară în ochi, spunea Peterson ridicând din umeri. Dar, pe de altă parte, este ceva tipic la Cranky-Dick, acum are ceva ce funcţionează, dar face din asta un secret.

În privinţa unei încercări publice de zbor, Atamarie încerca, la fel ca mai înainte, să îl determine pe Richard să o facă. Ea nu îşi mărturisea sieşi că acesta era pretextul ei pentru a veni la Temuka şi a zbura. Şi insistenţa ei nu rămase cu totul fără efect. Starea lui Richard se schimba treptat, el devenea mai deschis, parcă se trezea dintr-un fel de somn. Ca şi anterior, îşi nega succesul, dar vorbea din nou cu Atamarie, şi se interesa de studiile ei şi de veştile din Christchurch. În iarna aceasta Atamarie trecu primul examen, şi era pe punctul de a termina studiile în timp-record. Dacă totul mergea bine, le va încheia chiar înainte de Crăciun.

Apoi, cu puţin înaintea examenului ei, când Atamarie închiriase camera ei de hotel pentru întreaga săptămână, Richard se culcă din nou cu ea. Ba chiar el făcu primul pas, curtând-o intens. Atamarie se bucură şi savură noaptea de dragoste.

Ca să fie sinceră cu sine, în ultimele luni atracţia lui fizică se cam redusese. Acum el înflorea iarăşi, dar încet Atamarie ajunse la concluzia că acest bărbat era prea dificil pentru ea, şi că el nu răspundea iubirii ei în măsura aşteptată de ea. În timp această legătură trebuia să ia sfârşit, dar ea voia ca mai întâi să îi facă un alt dar acestuia.

Shirley dispăruse iarăşi, după ce îşi dăduse seama că Richard revenise la Atamarie, iar Richard era optimist. Atamarie nu vedea niciun motiv să-i tăinuiască zborurile ei, deşi în privinţa asta avea presimţiri nu tocmai bune. Poate că el se va înfuria şi o va alunga definitiv. Dar poate că ea l-a adus pe drumul cel bun! Dacă el ar fi înţeles că acolo nimic nu putea să meargă decât prost, s-ar fi declarat de acord să prezinte lumii descoperirea sa. Atamarie vedea în asta şi un fel de ultimă şansă pentru iubirea ei: dacă după zborul lui încununat de succes voia totuşi să rămână în Temuka şi să împartă faima cu Shirley Hansley, ea nu îl mai putea ajuta!

În dimineaţa de după noaptea petrecută împreună, Atamarie l-a ademenit pe prietenul ei în satul maorilor.

— Trebuie să îţi arăt ceva, Richard! Neapărat, chiar dacă te vei supăra pe urmă pe mine. Dar trebuie să vezi, trebuie să crezi, trebuie să...

— Iar aparatul acela? întrebă Richard nemulţumit.

Atamarie nu răspunse. Îl trase după ea cu hotărâre pe colina unde obişnuia să îl lase pe Tawhaki. După ultima aterizare îl lăsase pregătit pentru o nouă decolare.

— Vino, i-am modificat puţin câte ceva!

Ea îl trase energic spre aparat. De fapt mai curbase puţin suprafaţa portantă, în măsura permisă de structura de bambus. În plus, împinsese ceva mai în faţă câteva elemente ale direcţiei, ca să nu mai fie influenţate de curentul de aer din spatele suprafeţelor portante.

— Dar sunt numai chestiuni minore, susţinu ea.

Pentru Dumnezeu, Richard nu trebuia să se simtă ignorat!

El examină suspicios îmbunătăţirile – al căror efect era de fapt major. Atamarie înregistrase entuziasmată cât de bine se poziţiona acum în aer aparatul şi cu ce precizie putea fi controlat. Dar nu voia, în niciun caz, să diminueze meritul lui Richard, să i-l reducă lăudându-şi propriile contribuţii.

Richard nu comentă modificările. Vederea avionului parcă închisese o uşă în sufletul lui.

— Eu nu am zburat, repeta el fără oprire.

Atamarie era la capătul răbdărilor. Puse mâna pe şapca de pilot.

— Însă eu da! zise ea hotărâtă. Priveşte!

Cu mişcări rutinate porni motorul, urcă pe locul pilotului, şi înainte ca Richard să fi apucat să mai spună ceva, începu să ruleze în jos pe colină. Aparatul se ridică şi ea îl menţinu la aproximativ cincisprezece picioare deasupra solului. Nu făcu curbe – atmosfera era calmă, şi cu siguranţă că ar fi reuşit, dar nu voia să se grozăvească în faţa lui Richard. Aşa că zbură doar în linie dreaptă şi ateriză după vreo opt sute de yarzi. O făcu lin, lăsând aparatul să ruleze şi să se oprească.

Richard alergă la Atamarie.

— Ei? întrebă ea pe un ton între triumf şi teamă. Ai văzut – aparatul zboară. Asta a făcut şi când l-ai pilotat tu. Ai avut ghinion doar cu vântul. Deci... acum vrei să arăţi întregii lumi ce minunăţie ai inventat?

Richard o privi fix, apoi vraja se rupse.

— Zboară! Zboară! Richard o strânse în braţe pe Atamarie, şi împreună cu ea ocoli avionul. Eu am avut dreptate, tu ai avut dreptate! Primul zbor cu motor, Atamie! Eu... tu...

— Şi... ca să fiu corectă... eu am făcut-o deja de mai multe ori, recunoscu Atamarie. Dar oricum... Invităm acum ziariştii? Şi pe profesorul Dobbins? O vei demonstra în faţa tuturor?

Richard confirmă şi în acea noapte o făcu pe Atamarie cea mai fericită femeie din lume. Oare ea chiar se gândise în urmă cu o zi să se despartă de el? Atamarie dădu negativ din cap pentru sine – iar Richard vorbi pentru prima dată despre căsătorie.

— Fără tine nu ar fi fost posibil să o fac. Tu eşti sufletul meu pereche, jumătatea mea. Vreau să fiu cu tine. Pentru totdeauna!

Atamarie se cuibări fericită în braţele lui Richard. Cel puţin pentru această zi alungase întunericul din viaţa lui, şi dacă toate visurile lui de a zbura, de celebritate şi de bani gârlă pentru cercetările şi invenţiile sale deveneau realitate, atunci de ce ar mai fi el trist?

— Tu ce zici, când le-o vom arăta? întrebă ea, când se treziră dimineaţa, după ce se mai iubiră încă o dată. Care ar fi data potrivită pentru primul zbor cu motor din istoria lumii?

Richard râse şi se întinse.

— Nu ştiu, spune tu! Poate o dată uşor de reţinut. Întâi ianuarie? Atamarie se încruntă.

— Dar asta este peste atât de multe săptămâni... Nu am putea imediat...

Richard clătină din cap.

— Eu... voi mai avea nevoie de ceva timp... Cum ar fi pe 20 decembrie? Sau de Crăciun?

Atamarie gândi febril.

— Pe 20 eu încă sunt în Christchurch. Ştii, examenele mele... Pe 17 şi 19 decembrie Atamarie avea examenele de absolvire, aşadar ori săptămâna aceasta, ori abia de Crăciun. Hai să o facem acum, Richard, te rog! înainte de a

trebui să mă întorc în oraş.

Richard o trase mai aproape de el.

— Nu poţi să aştepţi, Atamie? Chiar nu se poate aşa... hocus-pocus! Toţi cei pe care vrei să îi inviţi... nimeni nu vine atât de repede din Auckland. Dar de Crăciun... m-aş mai putea acomoda puţin cu aparatul, ca să reuşesc sigur.

Atamarie oftă. El iar şovăia. Dar, pe de altă parte, într-adevăr trebuia să se mai acomodeze cu avionul. Nu trebuia să zboare doar câţiva metri, ci să şi decoleze frumos, şi să realizeze o aterizare curată. Ea însăşi ar fi putut să facă asta şi mâine... în sine, cârti împotriva sorţii care o obliga să fie doar a doua la împărţirea celebrităţii. Dar asta însemna egoism. Proiectul era al lui Richard. El trebuia să primească timpul de care avea nevoie.

Atamarie şi Richard au petrecut zile de vis la Temuka, chiar dacă nu au putut să facă testele de zbor plănuite. A doua zi după demonstraţia Atamariei cerul se întunecase şi începuse o ploaie persistentă. Atamarie propuse totuşi să zboare, dar Richard refuză.

— Acum nu trebuie să riscăm! decise el. Nici vorbă să mai fac o aterizare dificilă, şi eventual să se avarieze structura. Nu, aşteptăm până se va însenina.

— Dar poate că atunci eu am să fiu la Christchurch.

— Da, şi? Tu crezi că fără tine nu am să reuşesc? Atamie, iubito, eu am construit acest avion.

„Iar eu am învăţat să zbor cu el”, gândi Atamarie, dar nu spuse nimic. Cu siguranţă că îşi făcea inutil griji. În definitiv şi ea descoperise singură cum se manevrează avionul. Precis se va dovedi şi Richard la fel de priceput. Poate că el chiar prefera să se apropie singur de „bestia” lui. Pentru această idee pleda şi faptul că el refuzase să zboare şi într-o zi fără ploaie, dar întunecată.

— Nu, nu, o să înceapă să plouă iar când am să fiu în aer. Dar nu ar trebui să aducem pasărea acasă? Vom face

o plimbare şi o aducem din satul maorilor în hambarul nostru.

Atamarie se încruntă.

— De ce? Stă bine acolo unde este. Colina este ideală pentru rulat, mult mai bună decât strada de aici. Şi...

Ea îşi muşcă buzele, ca să nu amintească de mărăcini.

— Dar aici este mult mai central! opină Richard. Doar nu vrei să duci toată presa lângă marae. Asta nu are să le placă nici maorilor.

Atamariei îi trecu prin minte că asta le era maorilor probabil indiferent. Dar în final se supuse. În seara dinaintea plecării ei la Christchurch, avionul se afla din nou în hambar, iar Richard studia modificările făcute de Atamarie.

— Nu ştiu, dar eu aş fi preferat să am elementele de comandă aproape de centrul de greutate, obiectă el, dar o ascultă pe Atamarie când îi explică de ce mutase controlul manual. Ea spera că el nu îi avea să îi anuleze modificările înainte de realizarea zborului triumfal – dar, oricum, ea nu putea să îl oprească. De fapt, totul trebuia să meargă bine. Richard reuşise să zboare câteva sute de metri şi în martie.

În noaptea dinaintea plecării Atamariei la Christchurch, Richard dădu oricum uitării toate chestiunile tehnice şi toate dezacordurile. O iubi până în zori – cu toată energia iniţială. Atamarie nu putea să îşi imagineze un amant mai atent. Şi nu încercă să se gândească la faptul că el fusese la fel de euforic şi înaintea ultimei încercări de zbor. Dar nu, asta nu putea fi un semn rău, de data aceasta totul are să decurgă bine.

Atamarie trecu examenul din 17 decembrie 1903 cu laude, şi când două zile mai târziu reveni la facultate, nu era câtuşi de puţin îngrijorată. Cei doi colegi intraţi cu ea la examen tociseră până în ultimele minute, în timp ce ea

privise visătoare pe fereastră. Urma să îl surprindă pe profesorul Dobbins cu invitaţia de a veni a doua zi la Temuka. Apoi mai erau doar cinci zile până la sărbătoarea Crăciunului, care trebuia să schimbe lumea ei!

— Domnişoară Turei? Atamarie?

Atamarie ridică mirată privirea când se auzi strigată de profesor, între patru ochi el o mai apelase cu prenumele – când era vorba despre Richard şi invenţiile sale, deci când discuţia avea un conţinut privat. Însă în public Dobbins nu se adresa niciodată astfel studenţilor, ci cu numele de familie, pentru Atamarie adăugând un politicos „domnişoară”.

— Atamarie, aţi aflat? Profesorul ieşise din biroul lui. Ţinea în mână un ziar – *New Zealand Herald.* Pearse ştie?

— Ce anume?

Atamarie aruncă o privire pe ceasul de perete de la capătul coridorului. Mai avea un sfert de oră până intra în examen.

Dobbins o privi cercetător.

— Deci, nu, constată acesta văzând chipul ei mirat. Veniţi înăuntru, Atamarie. Uitaţi-vă pe asta...

Profesorul îi trase un scaun pentru ea în dreptul mesei pregătite pentru examene şi îi puse în faţă ziarul.

Kitty Hawk, North Carolina, USA

Doi fraţi fac istorie

Pe 17 decembrie, anul curent, Orville şi Wilbur Wright au reuşit primul zbor cu motor din istorie!

Cei doi fraţi, anterior cunoscuţi ca geniali constructori de biciclete şi ca oameni de afacere – în doar câţiva ani ei au transformat Wright Cycle Company dintr-un mic atelier într-o mare firmă – au ridicat de mai multe ori al lor FLYER I în aer de pe o pistă special amenajată în deşertul North Carolina, Orville Wright fiind primul om care s-a ridicat cu motor, dar a fost întrecut de fratele lui Wilbur în privinţa

distanţei zburate. În 59 de secunde el a parcurs 285 de metri...

Atamarie lăsă ziarul pe masă.

— Dar este egal cu nimic! şopti ea. Richard a parcurs deja la primul zbor câteva sute de metri... iar eu...

Îşi muşcă buzele.

Profesorul Dobbins o privi compătimitor.

— Nu îl va mai crede nimeni acum, spuse el amar. Oh, fir-ar... şi a fost atât de aproape. Şi a avut la dispoziţie luni întregi ca să anunţe asta în mod public... îmi pare rău, Atamarie! Eu ştiu ce eforturi aţi depus dumneavoastră. Şi el...

Atamarie se ridică. Vârî absentă ziarul în buzunar, putea continua cititul mai târziu. Dar acum...

— Trebuie să plec. Trebuie să mă duc la el. Îmi pare rău, profesore Dobbins, că... nu pot rămâne la examen. Trebuie să plec la Richard. Dacă află de la altcineva...

Dobbins clătină preocupat din cap:

— Probabil ştie deja. Scriu toate ziarele...

Atamarie duse mâna la frunte.

— Dar ziarele nu ajung atât de repede la Temuka. Dumneavoastră nu cunoaşteţi regiunea. Este... este la capătul lumii.

Ea se uită la ceasul de perete din încăpere. Examenul ei ar fi trebuit să înceapă acum...

— Dacă mă grăbesc, mai prind trenul de dimineaţă. Chiar îmi pare rău, eu...

— Lăsaţi, astăzi nu aţi putea susţine un examen de calitate. Duceţi-vă, vom stabili o nouă dată în noul an. Şi vă rog să îi transmiteţi lui Richard cât îmi pare de rău. Eu am crezut mereu în el.

Atamarie dădu din cap.

— Uraţi-mi noroc, profesore, spuse ea încet.

CAPITOLUL 8

Atamarie nu mai avu nici timp să se schimbe, se grăbi spre gară în ţinuta pentru examen. Părea foarte serioasă în fusta neagră, cu bluză albă şi cu un blazer sobru, negru. Părul îi era acoperit de o pălărioară cochetă neagră. Ea consideră această ţinută prea formală pentru o vizită la ţară, dar apoi, în timpul călătoriei, pe când se gândea la ceea ce numea ea atenuarea pagubelor, hainele nu i se mai păreau atât de nepotrivite. În fond cineva trebuia să se adreseze presei, chiar dacă pentru început aceasta era reprezentată de o fiţuică din Timaru. Richard trebuia să se prezinte pe sine şi avionul lui cât mai repede opiniei publice. Bun, nu mai era el primul care a zburat cu motor – i-ar fi fost şi greu să dovedească cu doar câţiva săteni ca martori. Dar trebuia să fie facil cel puţin să depăşească recordul fraţilor Wright. Pentru că ce reprezentau câteva sute de yarzi cu o aterizare nu tocmai lină pe nisip faţă de cei două mii de yarzi parcurşi de aparatul lui Richard?

Iar dacă Richard manifesta doar puţină generozitate, şi în locul lui zbura Atamarie, ea putea să facă şi un ocol elegant deasupra fermei lui, şi apoi să aterizeze rulând cu dibăcie prin faţa ziariştilor. Nu era o idee rea! Obrajii Atamariei se îmbujorară la gândul de a apărea în gazetele din întreaga lume, dar dacă va fi cunoscută şi ca primul pilot-femeie al zborului cu motor... Drace, ea arăta mai bine decât fraţii Wright! Despre Wilbur şi Orville nu va mai vorbi nimeni dacă practic în acelaşi timp în aer s-ar înălţa şi o femeie!

Atamarie fu cât pe ce să chicotească. Da, aşa ar putea fi! Şi fireşte **ci** la fiecare interviu ar menţiona numele lui Richard, ei vor împărţi pur şi simplu faima. Numai de s-ar implica el! Numai de nu ar fi auzit de la altcineva despre

treaba cu Wright şi să îi fi pierit curajul! Atamarie ar fi stimulat trenul cu pinteni, ca pe cai, timpul trecea chinuitor de încet. Şi nici nu va putea să călărească cu fusta ei **pe** corp, deci va trebui să închirieze o şaretă, ceea ce făcea problema mai dificilă.

Acum, târziu după-amiaza, cotea pe drumul ce ducea de **la** Timaru la ferma lui Richard. Mai îndemnă o dată calul cu biciul, apoi intră în curte în trap. Richard nu se vedea, dar foarte repede îl descoperi pe Hamene – care spre nedumerirea ei nu se ocupa **cu** vreo lucrare specifică fermei, ci pur şi simplu stătea în curte şi privea lung spre Temuka.

— Atamarie! Tânărul maori se întoarse spre ea imediat ce auzi şareta. Chipul lui ce trăda încordarea, se mai lumină. Atamarie, spiritele te-au trimis. Ceva s-a întâmplat cu Richard. Mai înainte **a** trecut fratele lui pe aici, care a adus acea hârtie căreia *pakeha* îi spun ziar. Richard a citit în el, şi pe urmă... era foarte agitat, l-a rupt... Domnişoara Shirley spune că el a plâns...

— Shirley? Frustrarea Atamariei se transformă în supărare. Ce face asta din nou aici?

Probabil că fratele lui Richard o adusese imediat. Ca o aşa-zisă consolare, după ce familia Pearse nu avusese altceva mai bun **de** făcut decât să îi scoată pe nas lui Richard eşecul! Atamarie simţi că fierbe de furie.

— De fapt, nu are importanţă, mormăi ea, în timp ce Hamene se pregătea să răspundă. De asta ne vom ocupa mai târziu. Mai întâi trebuie să... Unde este Richard, Hamene? Cum se simte? Ce... face?

Atamarie se temea că din nou avea să îl găsească în bucătărie, de data aceasta holbându-se la ziarul cu reportajul despre triumful fraţilor Wright.

Hamene arătă neputincios spre Temuka.

— A luat pasărea. Am vrut să îl ajut, dar a scos-o singur

din hambar, parcă era ieşit din minţi, cred că ceva s-a stricat. Pe urmă a plecat cu ea pe colină. Mă uitam după el, când ai venit tu.

Atamarie sări iar în şaretă şi apucă hăţurile.

— Plec să îl caut, Hamene! Doamne, de nu ar face vreo prostie!

Ştia că nu avea rost să îl întrebe pe tânărul maori de cât timp plecase Richard. Hamene nu ştia să citească un ceas, iar încercarea de a desluşi descrierile lui o va face doar să piardă timp. Aşa că plecă imediat pe drumul ce urca. În dreptul mărăcinişului stătea Shirley şi privea în aceeaşi direcţie ca Hamene. Atamarie nu o băgă în seamă. Ea trebuia să îl oprească pe Richard – el nu trebuia să zboare în starea de surescitare în care se afla.

După doar câţiva paşi făcuţi de cal, îşi dădu seama că era prea târziu. Auzi motorul avionului şi imediat se ivi şi aparatul balansându-se deasupra drumului. Richard îl stabilizase nu prea sus faţă de sol, după care începu să urce încet. Atamarie se mai linişti. El proceda perfect, bine chibzuit. Vasăzică nu era năuc, ci gândise la fel ca ea. Voia să mai testeze o dată avionul, înainte de a se adresa presei.

Însă aparatul părăsi sensul urmat de drum. În loc de a zbura simplu spre ferma lui Richard, coti, pierdu din înălţime...

— Oh, nu!

Atamarie strigă, însă fireşte că Richard nu o auzi. Dar nu era un accident, aparatul nu intra în vrie, nu se prăbuşea. Pilotul îl îndrepta spre mărăciniş! Aripa stângă a avionului se rupse la impact.

Atamarie avu ceva de lucru cu bidiviul, speriat de pasărea uriaşă când se apropiase Richard. Dar se linişti repede după ce aparatul dispăru în mărăciniş. Atamarie îl lăsă să se descurce singur la marginea plină cu iarbă a

drumului. Dacă fugea – era ghinionul ei. Ea trebuia mai întâi... de fapt, ce trebuia să facă? Nu ştia nici ce simţea. Ceva murise în ea, dar ceva se şi trezise când îl văzuse pe Richard zburând. Abia după ce îl văzu atârnând nemişcat sub avion, nevătămat, dar şi lipsit de voinţa de a ieşi, ea îşi dădu seama ce simţea: furie, o furie atât de sălbatică, încât trebui să se stăpânească să nu îl smulgă şi să îl scuture.

— Ei? Te simţi acum mai bine? îi strigă ea. Ai stricat avionul, înainte de a putea să faci o demonstraţie, acum trebuie să îl reparii ceea ce costă timp! Şi tâmpiţii tăi vecini vor râde iar de tine – asta nu face nicio presă bună, Richard, când te-o numi Cranky-Dick!

— Eu nu am zburat, zise el.

Atamarie nu mai simţea compasiune, şi inclusiv reaprinsa **ei** dragoste se stinse când îi văzu privirea goală. Simţea doar furie şi pornirea de a răni.

— Nu, zise ea supărată. Tu nu ai zburat, nu ai tu curajul să zbori, Dick Pearse! Tu rămâi în mărăcinii tăi, şi te ascunzi, ca o pasăre oarbă fără aripi! Tu nu vei cuceri nicicând cerul, Richard! Cel puţin nu atâta vreme cât nu vei tăia, ori nu vei smulge ori arde aceşti mărăcini! Tu vei...

— Eu nu am zburat... repetă Richard.

— Tu...!

Atamarie căută alte cuvinte de ocară pe care să i le zvârle în faţă.

— Lasă-l... spuse Shirley, apărută brusc dincolo de aparatul prăbuşit. Lasă-l în pace...

Atamarie se aprinse mai tare. Fără să o bage în seamă pe Shirley, continuă să îl atace pe Richard:

— Te-am iubit, tu... laşule! Te-am sprijinit, ţi-am făcut cadou motorul. Dar tu... tu nu ai dat niciodată nimic înapoi, tu doar ai luat, şi ai luat, şi ai luat, tu...

— Ai fi vrut să fii plătită pentru dragostea ta? întrebă ironică Shirley.

Acum, Atamarie o fulgeră şi pe aceasta cu privirea.

— Nu! Am cerut doar respect! Mi-aş fi dorit să nu o fi ascultat pe Waimarama. Ar fi trebuit să zbor eu însămi, în faţa întregii lumi!

Shirley râse.

— Acum recunoşti ceea ce tu voiai, Atamarie! Voiai să zbori. Ca Richard.

Atamarie ridică capul.

— Nu este adevărat! El voia să zboare! Iar eu... Bine, voiam şi eu, dar voiam şi să mă iubească... eu...

— Tu l-ai iubit doar atâta timp cât lui i-a mers bine. Cum a dat de greu, l-ai părăsit. Te-ai gândit doar la tine!

Atamarie îi aruncă o privire lui Richard, care părea să nu urmărească disputa celor două. Continua să privească indiferent în gol.

— Eu nu am zburat, interveni el neîntrebat.

Atamarie dădu ochii peste cap.

— Atunci, rămâneţi amândoi aici şi îngropaţi-vă în ferma asta! Eu îţi doresc, în orice caz, multă putere, pentru că un lucru este sigur: el nu are!

Cu asta, ea plecă, ţinându-şi fruntea sus. Din fericire, calul nu plecase, ci păştea iarba. Atamarie urcă în şaretă şi aruncă o ultimă privire asupra avionului lui Richard.

— Rămas-bun, Tawhaki, murmură ea. Nu a depins de tine...

VRĂJITORUL DIN OZ
Insula de Sud
Dunedin, Lawrence, Christchurch
1903-1904

CAPITOLUL 1

— Şi cum îţi imaginezi asta? întrebă Michael Drury; se afla în oraş la o licitaţie de vite, iar Kevin îl întâlnise într-un pub. Dintotdeauna a fost un lucru stabilit că fratele tău va moşteni Elizabeth Station. Tu nu ai vrut-o niciodată. Şi dintr-odată îţi schimbi opinia, deoarece fata ta bură are nevoie de aerul de la ţară. Acum vrei să devii fermier?

Michael sorbi îndelung din paharul lui cu bere.

Kevin clătină din cap oftând. Oricum decizia de a veni cu Doortje la Lawrence o luase cu greu, şi numai asta îi mai lipsea, ca părinţii lui să se opună. Oricum, era un noroc faptul că putea discuta acolo, singur, cu tatăl său. Lizzie probabil că s-ar fi exprimat mai drastic.

— Fireşte că nu, tată, eu sunt şi rămân medic, şi cu siguranţă pot practica în Lawrence. În niciun caz nu contest moştenirea lui Patrick. Şi este vorba doar... hm... poate de câţiva ani. Până când Doortje se acomodează. Iar Patrick încă nu locuieşte la Elizabeth Station, el...

— El a demisionat din postul de la ministrul agriculturii, îl informă Michael, care mai comandă un rând de bere. May nu mai poate sta în Dunedin, creşte, nu poate fi încredinţată bonelor care se tot schimbă. Până la tunsul oilor mai rămâne pe post de consilier, apoi se retrage la noi la Elizabeth Station. El se poate ocupa de oi, Lizzie de copil – iar eu mă dedic viei. El râse şi adăugă: Poate că realizăm ceva bun de băut şi ne îmbogăţim.

Kevin se încruntă. Chestiunea cu via de la Elizabeth Station nu o să îi placă lui Doortje. Biserica din care făcea parte respingea degustarea alcoolului sub orice formă. Dar chiar dacă ea ar face câteva remarci – un dezastru mai mare decât viaţa în comun în Dunedin nu putea deveni rămânerea la ferma părinţilor lui.

În timp ce Michael îşi expunea părerea privind şansele ca tânăra femeie să se acomodeze în Noua Zeelandă, Kevin trecu în revistă în minte ultimele luni după întoarcerea din Africa de Sud în septembrie 1902.

Călătoria decursese fără evenimente – dacă se trece cu vederea că un număr de călători se plânseseră de prezenţa pe puntea superioară a lui Nande. Niciodată nu au existat probleme când era împreună cu Doortje, faţă de care era considerată o slujnică. Dar această căpăţânoasă Roberta Fence – tot atât de combativă şi de susţinătoare a egalităţii în drepturi ca mama ei şi ca Matariki – insistase ca împreună cu negresa să se plimbe pe punte, să discute şi să râdă. Kevin nu găsea asta ofensator, dar totuşi era necesară o reţinere! în orice caz, provocările Robertei contribuiseră la atmosfera şi aşa tensionată dintre Doortje şi Kevin.

Comportamentul lui Doortje l-a adus treptat pe tânărul medic în pragul nebuniei. El trebuia să doarmă alături de ea – cabina de lux ocupată avea un pat dublu. Dar Doortje nu dădea semne că ar răspunde la stăruinţele lui. Pe de altă parte, se comporta ca o „soţie ascultătoare” stând liniştită când o voia el – şi uneori lui îi era extrem de greu să se stăpânească în a nu o poseda. Acum sarcina înaintase, ceea ce făcea renunţarea mai uşoară. Şi aproape imediat după sosirea la Dunedin fusese cătrănită foc şi jenată, pentru că la naştere Kevin apelase pentru ea la fostul lui partener, dr. Folks, şi nu la o moaşă. Fără discuţie că Kevin i-ar fi îndeplinit dorinţa de a fi asistată de

o femeie, dar durerile interveniseră după două zile de la sosirea în Dunedin, câteva zile mai devreme decât ar fi trebuit, probabil din cauza vremii furtunoase din Marea Tasmaniei. Aproape că Kevin fusese nevoit să o asiste el însuşi, ceea ce ar fi supărat-o şi mai mult. Dar, din fericire, doctorul Folks era disponibil. După câteva ore chinuitoare, în care Doortje nu ţipase şi nu scăpase o lacrimă, el îi pusese în braţe fiul.

— Are trăsăturile tale, îi spusese Folks prietenos lui Kevin. Uitaţi-vă ce păr blond frumos are. Cum o să îl cheme?

Kevin fu foarte stânjenit, deoarece până acum nici el şi nici Doortje nu se gândiseră la numele copilului. El propuse în cele din urmă să îl cheme Adrian, după tatăl lui Doortje, dar aceasta refuză atât de vehement, încât Folks o privi foarte mirat. Apoi Kevin se salvă cu numele de Abraham, singurul din Vechiul Testament care îi veni la repezeală în minte. Copilul putea fi strigat Abe. De data aceasta Doortje nu se mai opuse. Conştientă de datoria ei, îl ţinu la piept, cu toate că îl ţinea ca pe o păpuşă, şi nu îi acordă niciun surâs. Pe urmă îl îngriji exemplar – cel puţin o supraveghe exemplar pe Nande în timpul îngrijirilor. Până acum Kevin nu aflase dacă Doortje îşi iubea copilul.

Pentru Kevin revenirea la Dunedin decursese deocamdată fără complicaţii. Îşi ocupă imediat locuinţa, iar doctorul Folks se arătă foarte bucuros să îl reprimească în cabinet pe fostul lui partener.

— Aici este suficient de lucru pentru amândoi, spusese el satisfăcut. Se pare că acestuia chiar îi lipsise compania lui Kevin. De când ai plecat, au mai rămas doar doamnele cu suferinţe nesemnificative, acum... le vei atrage pe toate.

Curând, pentru tânărul medic a început să plouă cu invitaţii – societatea din Dunedin ardea de nerăbdare să îi

audă comentariile despre război, şi mai ales să o vadă pe tânăra lui soţie. Aici au început şi dificultăţile. Ieşirile lui Doortje pe străzile din Dunedin au provocat un mic scandal. Kevin fu îngrozit când o văzu întorcându-se de la primele cumpărături în noul oraş. Laura Folks, soţia lui Christian, care o însoţise în semn de prietenie, părea că trăise ceva penibil.

— I-am propus să mergem să cumpărăm haine, dar ea nu a vrut, îi mărturisea ea lui Kevin, scuzându-se şi privind-o năucită pe Doortje, care în rochia ei albastră, cu şorţul alb şi cu boneta apretată, arăta ca picată din altă lume. Toate acestea ea şi le cumpărase încă din Pretoria, iar Kevin nu spusese nimic. Cu vasul nu călătoreau buri din Transvaal, însă erau acolo buri din Kap, care cunoşteau portul. El devenise un veşmânt de gravidă, iar Kevin fusese încredinţat că soţia lui se va îmbrăca la Dunedin în conformitate cu vremurile. Doar că totul se petrecuse mai repede decât planificase el, Doortje îşi strâmtase rapid rochiile largi, şi doar pe acestea le îmbrăca. Le combina cu o pelerină neagră, ce mai micşora din ciudăţenie, dar totuşi apariţia ei sărea în ochi, deoarece era urmată de Nande îmbrăcată similar, cu miCul Abe în braţe. Prezenţa ei în uniformă de slujnică ar mai fi fost ce ar fi fost, dar nuanţa închisă a pielii ei atrăgea privirile şi asupra stăpânei. Laura Volks, care purta un taior după ultima modă, se simţea extrem de jenată în compania celor două.

Kevin înţelese că trebuia făcut ceva.

— Doortje, tu nu poţi umbla pe aici aşa! îi spuse el categoric. În Dunedin nu se poartă şorţuri şi bonete, asta merge la fetele în casă. O soţie din societatea bună poartă pălărie şi rochie, ori taior ca... ei, da... ca doamna Folks.

El arătă către îmbrăcămintea Laurei de un bleumarin decent.

Doortje privi cu indignare trena rochiei ei, placheta de

nasturi elaborată, şi mai ales talia strâns şnuruită.

— Dar în aşa ceva nu se poate lucra! ripostă ea. Iar... pălăria...

Laura purta o creaţie mondenă cu voaletă din muselină cu croială tip turban.

— Nici tu nu trebuie să munceşti. Trebuie doar să arăţi drăguţ. Deci, Doortje, te rog...

— Vanitatea este un păcat. Rochia mea este încă foarte bună, nu există niciun motiv să o schimb...

Laura o privea uluită.

— Dumneavoastră... o aveţi numai pe aceasta, draga mea? întrebă ea, nevenindu-i a crede.

Kevin oftă. Între cele două femei existau lumi diferite, a negocia între ele era inutil. Cu siguranţă că Laura ar fi ştiut unde s-ar fi putut îmbrăca Doortje modern, la un preţ accesibil. Dar nu era de niciun ajutor, el nu putea decât să o predea pe Doortje unicei case de modă din oraş, la care cu puţin noroc erau incluse sfaturi spirituale: Mina de aur a doamnelor.

— Doortje, în seara aceasta vom face o vizită, încheie el infructuoasa discuţie. La familia Burton, vechi prieteni ai familiei noastre. Kathleen Burton conduce o casă de... un magazin de îmbrăcăminte. Iar soţul ei este reverend.

Kathleen Burton era şi mama lui Colin Coltrane, dar despre asta nu se mai vorbea în Dunedin de ani de zile. Deci Kevin se simţea relativ în siguranţă când îşi conduse soţia şi anexa ei exotică la casa parohială din Caversham. Asta până când Kathleen, care o primise cordial pe Doortje, îşi aruncă privirea pe chipul micului Abe. Păli, dar îşi reveni rapid, şi se încruntă.

— Nu se poate, Kevin, el pare leit Colin... Dumnezeule, exact aşa arăta el pe când era doar un bebeluş...

Kevin se îngrozi şi o căută cu privirea pe Doortje, dar din fericire aceasta tocmai discuta cu reverendul. Desigur că

era mai mult decât critică faţă de clerul anglican, dar Peter Burton, cu amabilitatea care îl caracteriza, reuşise să o atragă într-o conversaţie simplă.

— Este posibil, îi şopti el lui Kathleen. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, să nu audă Doortje. Am să trec mâine să discutăm despre asta.

Conform rugăminţii, Kathleen nu mai atinse tema, dar deveni rigidă, şi uneori arunca priviri atente tinerei bure, care era şi ea la fel de distantă. Reverendul, care îl cunoscuse pe Colin după vârsta de zece ani, nu remarcă nimic, ci încercă doar să o scoată pe Doortje din rezerva ei. Oricum el cunoştea Vechiul Testament la fel de bine ca Noul Testament, unde găsi dovezi numeroase că Dumnezeu nu interzisese muzica, mâncarea bună şi vinul. Asta se putea extinde şi la veşmintele frumoase – susţinea el – şi în cele din urmă i-o cedă pe Doortje şi lui Kathleen.

Ca urmare, Kevin nu trebuia să îşi mai facă griji legate de contul bancar. Supermodesta Doortje l-ar fi costat în cele din urmă tot atât de scump ca mondena Juliet. La care îşi aminti de fratele său, dar problema a fost deocamdată amânată. Patrick era plecat la fermele de oi din Otago, iar Kevin nu îşi văzuse nici fiica, pe May.

A doua zi, el le căută la Mina de aur a doamnelor mai întâi pe Kathleen şi pe Claire şi le explică toată povestea cu Colin Coltrane – fireşte, într-o formă mult atenuată. Kathleen receptă indignată vestea violului, dar în privinţa declarării lui ca dispărut nu fu impresionată. Despre Colin nu primiseră nici în alţi ani veşti timp de multe luni, şi nici atunci nu murise. Avea fără îndoială motive să se dea la fund.

— Desigur că regret din suflet ce i s-a întâmplat acestei tinere, spuse în final Kathleen. Îmi este ruşine pentru fiul meu. Şi din partea mea ai toată stima pentru că vrei să îi creşti copilul. Dar îţi este clar că vor fi dificultăţi, nu? Bine,

comunitatea poate primi uşor explicaţii. Eu nu voi întineri, peste câţiva ani nimeni nu se va mai mira că micuţul vine după mine şi după fiul meu. Dar pe soţia ta vrei să o laşi într-o situaţie neclară? Cum îi explici asemănarea cu Atamarie – în fond, şi ea este fiica lui Colin. Şi similitudinea numelui Colin la Heather şi Chloe? Vrei să o minţi?

Kevin ridică din umeri:

— Atamarie este deja plecată. Studiază la Christchurch, nu?

Kathleen îşi arătă nemulţumirea:

— Vine deseori în vizită, şi până când cel mic va creşte, ea îşi va încheia studiile. Şi pe urmă? Ar trebui să îi spui totul lui Doortje a ta. În fond, nu este o crimă să fii înrudit cu Colin, şi poate că ar ajuta-o să facă schimb de idei cu Matariki şi Chloe. De fapt, Colin le-a făcut rău la toate. Şi, dacă mă va urî pentru că sunt mama lui, eu nu pot să schimb nimic...

Kevin îşi muşcă buzele. Kathleen avea dreptate, dacă toată chestiunea legată de Colin ar fi fost singura problemă dintre el şi Doortje, avea să se rezolve uşor. Dar mai multe nu erau în ordine, şi ultimul lucru pe care îl dorea era să o neliniştească încă şi mai mult pe Doortje. Chiar şi la câteva luni de la naştere, tânăra era închisă în sine, vorbea monosilabic şi refuza contactul fizic. Kevin înţelegea că după naştere ea avea nevoie de linişte, şi că relaţia lor avea nevoie de timp pentru a se dezvolta. Dar măcar un sărut când şi când... o atingere gingaşă, o mângâiere... Kevin tânjea după un semn al acelui sentiment, pe care Doortje cu siguranţă îl nutrise faţă de el în Africa. El doar nu îşi închipuise înmugurirea acelei iubiri, tandreţea ei de după moartea lui Coltrane, când tensiunea nu o cuprinsese...

Dar acum nu mai rămăsese nimic din toate acestea. Doortje privea doar nervoasă şi tensionată noua lume în

care o introdusese el, şi în care multe erau altfel decât învăţase şi cunoscuse ea până acum. Nande părea să se descurce mai bine decât ea – ea deja pălăvrăgea foarte mulţumită cu celelalte slujnice şi ceilalţi argaţi. Lui Kevin îi era groază de ziua în care ea stabilea că toţi aceştia primeau simbrie. Un alt factor de cost.

— Mă gândesc la asta, domnişoară Kathleen, zise el ascultător, în cele din urmă. Dar vă rog să nu spuneţi deocamdată nimic. Să nu vă urască, în niciun caz, înainte de a fi apucat să îi explicaţi cum se îmbracă lumea în Dunedin!

În cele din urmă, Kathleen şi Claire i-au vândut lui Doortje veşminte simple, din colecţiile anilor trecuţi, ceea ce a costat şi mai ieftin. Rochiile largi, purtate fără corset, tocmai se demodaseră. Aşa-zisa „linie S” corespundea siluetei femeii moderne. Abdomenul şi talia erau şnuruite zdravăn, lucru ce evidenţia bustul, fusta avea croială-clopot şi se termina într-o trenă. Ansamblul era extrem de incomod, şi nu ar fi făcut altceva decât să îi facă lui Doortje mai dificilă acomodarea la viaţa urbană. Dar îmbrăcată în moda Empire, care în ultimul sezon luase şi o tentă orientală, Doortje Drury arăta, dimpotrivă, răpitor. Kathleen şi Claire o sfatuiră şi să îşi schimbe coafura – în niciun caz doar să împletească cozi şi să le strângă în vârful capului – şi aleseră şi trei pălării pentru ea. Pusă în faţa oglinzii, fu indecisă. Trebui să recunoască faptul că era o femeie frumoasă, dar nu mai semăna deloc cu femeile bure din patria ei.

Kathleen presimţea că se vor ivi şi alte probleme cu introducerea ei în societatea din Dunedin. Acest lucru se adeveri când Claire o invită pe Doortje după cumpărături la un ceai. Doortje Drury nu avea nici cea mai vagă idee cum trebuia balansată protocolar o ceaşcă de ceai între degetul gros şi arătător, cum se ciugulea cu grijă fursecul

şi cum se întreţinea politicos o conversaţie. Acum învăţa totul, şi Kathleen avea din plin de furcă în acest context. Dar încet-încet se integră în înalta societate, mai ales că o avea alături şi pe stilata Claire. Aici contribuise şi Dunedinul viu şi modern – în faţa puritanilor fondatori ai oraşului, Doortje nici nu ar fi ieşit în evidenţă. Biserica Scoţiei avea multe lucruri în comun cu biserica olandeză. Dar acum tânăra femeie era aruncată în mijlocul unei vieţi pentru care nu fusese cu nimic pregătită, şi îi mai lipsea şi entuziasmul, care ar mai fi uşurat adaptarea. În consecinţă, la un dineu la care încurcă ordinea tacâmurilor şi creă o atmosferă situată între scandal şi amuzament când refuză şampania şi ceru în schimb lapte, ea se simţi blamată.

— Precum Ohm Krüger la masa kaizerului german, spusese Sean Coltrane.

Nu o făcuse cu răutate, dar remarca făcu înconjurul invitaţilor, care acum nu mai vedeau în tânăra femeie soţia cam exotică şi tulburător de frumoasă a doctorului Drury, ci probabil femeia bură eventual ostilă.

Doortje părăsi îngrozită şi roşie ca focul o expoziţie organizată în galeria lui Heather şi Chloe, în care erau expuse desene de nuduri, şi deranj ă un concert de muzică de cameră pentru că se plictisea, şi nu cunoştea diferenţa faţă de muzica ambientală de la o recepţie. În cele din urmă, Kevin nu mai avu curajul să o ia cu el, iar Doortje depăşi grosolan ruşinea de a avea lipsuri în cultură. Se comportă refuzând toate invitaţiile la evenimentele culturale, pentru că erau în limba engleză, îmbrăcă din nou hainele specific bure, şi cu Abe vorbi doar în olandeză. Nu se mai atinse de cărţile în limba engleză, care ar fi putut-o ajuta. Kevin se întreba unde era fata care odată citea pe ascuns Shakespeare, pentru că îi plăcea. Acum Doortje era doar revoltată şi îndărătnică.

La câteva luni după aceste întâmplări, Kevin nu ştia ce să mai facă. Trebuia să îşi respecte promisiunea făcută lui Doortje în Africa: viaţă la o fermă, aşa cum era ea obişnuită.

Din păcate, Michael şi Lizzie numai entuziasmaţi nu erau de ideea de a o accepta la fermă. Iar problema cu Patrick părea a fi mai dificilă decât crezuse Kevin.

— Doortje are nevoie pur şi simplu de o perioadă mai lungă de adaptare, susţinu el acum în faţa tatălui său. Ce se petrece aici este prea mult pentru ea. Dumnezeule, tocmai tu nu înţelegi? Doar mereu te plângi de cât de rigide sunt toate aici, şi de cât urăşti ca la masă să alegi dintre furculiţe.

Era adevărat. Ca şi Kathleen, Michael provenea dintr-o familie simplă, în Noua Zeelandă răzbise ca vânător de balene, fabricant de whisky şi căutător de aur, până ajunsese la bunăstare datorită aurului maorilor şi fermei de oi finanţată de acest aur. Nici chiar astăzi nu se simţea în largul lui printre notabilităţile din Dunedin.

Tatăl lui Kevin nu se simţi jignit.

— Tocmai, remarcă el şi mai sorbi o dată vârtos din bere. Pe tine ce te întăreşte în presupunerea că asta face?

CAPITOLUL 2

Iapa Roses Trotting Diamond înconjura într-un tempo rapid şi egal pista hipodromului din Addington-Christchurch. Roşie Paisley şedea în şaretă, ţinea hăţurile uşor şi se simţea fericită ca totdeauna când conducea un cal de trap pe pistă. Îi fusese dor de acest simţământ în toţi anii în care lucrase pentru Chloe şi Heather Coltrane – dar oricât de mult ar fi iubit-o pe Chloe, salvatoarea şi idolul ei de când era copil, munca de fată în casă nici nu se

putea compara cu minunata senzaţie oferită de a zbura pe pistă! Lui Roşie îi plăcea şi noua ei muncă de îngrijitor de cai la hipodromul lordului Barrington. Când caii nechezau dimineaţa, când intra ea, şi îşi cereau hrana, creştea inima în ea. Iubea fiecare animal încredinţat ei.

Totuşi astăzi îşi luase liber pentru după-amiază, şi era mândră că reuşise să vorbească cu şeful grajdului şi să obţină câteva ore libere. Roşie nu vorbise în copilărie ani de zile, după ce fusese martoră la scenele de groază dintre sora ei Violet şi soţul acesteia Eric Fence, şi chiar astăzi prefera să vorbească cu caii, în loc de a schimba o vorbă cu un om. În plus, şeful de grajd al lordului Barrington era foarte sever... însă acceptase binevoitor solicitarea lui Roşie. În ultimele luni nici ea nu îi ceruse nimic. Nu absentase şi nu întârziase niciodată. Roşie ştia că era serioasă, dar ca unică fată în grajd, trebuia să şi muncească mai mult pentru a fi cunoscută.

Din fericire, nu îi era greu să o facă. Putea să efectueze şi munci grele în grajd, era voinică, nu era delicată ca sora ei Violet şi ca vara ei Roberta. Nu era nici la fel de frumoasă. Cu părul ei blond-închis, cu chipul în formă de inimă şi cu ochii mari de un albastru-deschis, i s-ar fi putut spune, în cel mai bun caz, că este drăguţă. Majoritatea bărbaţilor nu o băgau în seamă. Şi era mulţumită aşa. Ea trăise teribila căsnicie a lui Violet de la început până la sfârşit. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost un bărbat.

Roşie privi ceasul cel mare de pe totalizator. Mai avea puţin timp, apoi trebuia să o ducă pe Diamond în grajd şi să se ducă la tren, pentru a o lua pe vara ei Roberta. Sau să o înhame repede pe Diamond şi să o surprindă pe Robbie cu un drum făcut cu un cal de curse? Lui Roşie i-ar fi plăcut, dar fiind vorba de Roberta, respinse gândul. Totdeauna lui Robbie îi fusese frică de cai. Deşi aceştia nu

îi făcuseră niciun rău. Periculos fusese Eric Fence, şi fireşte, Colin Coltrane. Dar nu caii, caii erau buni.

Roşie o lăsă pe Diamond să accelereze pe porţiunea dreaptă a pistei. La sfârşitul săptămânii va alerga în prima ei cursă, şi Roşie abia aştepta. Păcat că nu îşi putuse vedea iapa niciodată în confruntare directă cu ceilalţi trăpaşi. Şi era şi cam riscant ca Diamond să ia startul într-o întrecere, fără ca la antrenamente să fi alergat alături de alţi cai în faţa şaretelor. Dar Roşie nu mai putea să schimbe nimic. Ea se ferea din calea antrenorilor grajdurilor de trăpaşi. Atât de bătrânul Brown, care o speria cu felul lui gălăgios de a fi, cât şi de Joe Fence, nepotul ei. Ca şi înainte, apariţia lui Joe o panica. Arăta exact ca tatăl lui, de parcă reînviase Eric Fence. Oricum, el era clar un conducător mai bun. Niciodată nu şi-ar permite o neatenţie cum păţise tatăl lui.

Roşie trase adânc aer în piept. Nu se simţea vinovată de accidentul mortal suferit de Eric Fence. Sigur că el îi ceruse atunci să îi înhame calul, şi Roşie nu o făcuse corect. Dar un conducător bun controlează înainte de start hamurile, aşa cum un călăreţ bun îşi controlează chinga şeii. Eric Fence renunţase la asta şi mai era şi pe jumătate beat din noaptea anterioară. Deci a fost propria lui greşeală!

Totuşi Roşie ezita să dea ochii cu Joe. Atunci ea nu sesizase că Joe fusese martor la ce făcuse ea, şi mai târziu o învinuise de crimă, Fireşte că nu îl crezuse nimeni. Dar când el se uita la Roşie, aceasta recunoştea încă vechea ură din ochii lui apoşi.

Încă un tur? Trebuia să încetinească uşor, dar tocmai atunci Joe Fence îşi plasă splendidul armăsar negru în faţa şaretei, intrând pe pistă. Îndesatul antrenor era urmat de un bărbat înalt, voinic, cu păr blond-roşcat. Roşie nu îl văzu bine, ci abia îi aruncă acum o scurtă privire, Diamond

trecând prea repede pe lângă ei. Până una-alta Roşie îşi spuse că va putea să treacă. Sau că Joe are să rămână pe pistă, cel puţin până când ea îşi termina turul. Până să o ajungă el, ea ar fi scos-o pe Diamond din zona de curse. Iapa mergea bine pe drum, şi Roşie putea să o conducă la grajdul lui Barrington.

Dar speranţa ei nu se adeveri. Când trecu iapa la pas şi opri în dreptul unei ieşiri blocate cu barieră, el încă mai vorbea cu bărbatul blond-roşcovan. Pe Roşie o trecură fiori reci numai la auzul vocii. Care îi amintea de vocea tatălui ei – şi de tonul lui Colin Coltrane.

— Fireşte că el va câştiga, domnule Tibbs! îl asigura el pe bărbat. Trebuie să o facă, dacă face reclamă pentru afacerea dumneavoastră cu transporturi, nu? Urmă un râs zgomotos. După care Joe continuă: Este chiar o idee foarte bună. Eu le spun oamenilor mereu: un gentleman se implică în cursele de cai. Şi dacă, aşa cum este cazul dumneavoastră, faptul este benefic şi afacerilor lui...

Roşie se cutremură când el îi fixă armăsarului zăbala suplimentară. Aceasta trebuia să facă mai ascultător calul în trap, îl şi stingherea, iar Roşie împărtăşea părerea lui Chloe: un bun trăpaş nu are nevoie de zăbală suplimentară, şi un bun antrenor nu apelează la măsuri care să îi producă animalului dureri şi teamă.

Domnul Tibbs, evident interesat de găsirea unui cumpărător pentru armăsar, nu părea surprins de intervenţia lui Joe. El tocmai o zărise pe Roşie şi se grăbi să îi ridice bariera.

— Nu mai descăleca, tinere...

El râse când ea îşi ridică şapca în semn de mulţumire, dând la iveală şi părul relativ lung.

— Ia te uită! Tu eşti... dumneavoastră sunteţi... o fată! Scuzaţi, domnişoară, mi-a scăpat.

Bărbatul îşi ridică şapca de călăreţ, precum un

gentleman jobenul. Pe chipul lui Roşie se ivi un zâmbet timid. Dar înainte ca Diamond să fi putut să treacă, interveni Fence.

— Ia uite, micuţa Roşie... Gata? Păi, credeam că îi pot arăta clientului meu cum trece viitorul său cal de poneiul tău, zise el rânjind.

Inima lui Roşie o luă la goană, însă ea nu reacţionă la această insolenţă. Diamond nu era prea înaltă, dar la trăpaşi înălţimea nu era neapărat un avantaj, şi nu avea nimic de-a face cu viteza dezvoltată pe pista de curse. Joe voia doar să o provoace. Iar pe chipul străinului – o faţă rotundă, cu buze groase şi sprâncene stufoase, care de la distanţă aduceau cu un cap de buldog – apăru o expresie ciudată. Atenţie? Interes? Oricum, bărbatul nu părea rău ori ahtiat după succes, ba dimpotrivă, părea prietenos.

— Mylady, ne-aţi face onoarea? o întrebă el pe Roşie, înclinându-se uşor. Domnul Fence ar dori să îmi vândă un cal, şi ar fi frumos să avem un termen de comparaţie. Vreau să spun... poate că trăpaşii sunt în general bine dresaţi, dar de la caii mei de povară şi de la cobs ştiu că ei sunt foarte calmi dacă sunt singuri pe drum. Dar cum apare un alt cal...

— Asta... asta se petrece şi cu trăpaşii, confirmă Roşie, puţin răguşită.

Oricum, nu şi cu cei ai lui Joe Fence. Acesta era uns cu toate alifiile.

Domnul Tibbs zâmbi.

— Atunci, noi suntem de acord, domnişoară... Roşie? Vocea lui deveni şi mai blândă. De fapt, este numele meu preferat. Mă ajutaţi să îmi verific calul?

Roşie roşi toată când o puse pe Diamond în poziţie de start. Între timp, Joe Fence urcase în şaretă, în spatele armăsarului, şi rânjea.

— Vă ofer ceva demn de văzut, domnule Tibbs, promise

el. Dar pe Spirit s Dream trebuie să îl mai încălzesc. Te deranjează, Roşie?

De fapt, ceva o deranja. Ar fi ajuns prea târziu la gară. Pe de altă parte, Roberta nu i-ar fi luat-o în nume de rău. Probabil că aceasta nici nu voia să o viziteze în primul rând pe Roşie, ci pe noul medic veterinar. Doctorul Taylor povestise că o cunoştea pe Roberta din Africa de Sud. Şi atunci ochii lui străluciseră mai mult decât la consultarea lui Diamond, care îi plăcea foarte mult. Dar doctorului Taylor îi plăceau toţi caii. De aceea îi plăcea şi lui Roşie doctorul Taylor. Fostul medic veterinar al hipodromului fusese cam zurbagiu, şi ei îi fusese frică de el. Dar doctorul Taylor era tânăr, drăguţ şi iubea caii. Şi pe Roberta, asta era uşor de remarcat şi pentru Roşie.

Se trezi conştiinţa în Roşie. Dacă Roberta se temea de Vincent? Pentru Roşie era totdeauna posibil, ba chiar probabil ca femeile să se teamă de bărbaţi, şi în acest caz ea ar apăra-o pe Roberta. Adâncită în aceste gânduri, aproape că nu îl auzi pe domnul Tibbs când acesta i se adresă. El urmărea acum armăsarul, care tocmai parcurgea pista în trap uşor.

— Frumos cal, mişcări bune. Desigur, apare întrebarea cât de rapid este. Îl ştiţi?

Roşie tresări.

— Ce? întrebă ea iritată. Pe cine? Ah, da... armăsarul...

Roşi iarăşi. Desigur, bărbatul credea că ea cunoştea mai toţi trăpaşii din hipodrom. La Invercargill îi ştiuse pe toţi. Dar aici rareori se întâmpla să urmărească sesiunile de instruire. Ea lucra de fapt la grajdul lordului Barrington, iar caii de galop erau antrenaţi dimineaţa devreme. Până ce trăpaşii ajungeau pe pistă, Roşie trebuia să spele caii de curse, să îi şteargă şi să îi hrănească.

Domnul Tibbs aştepta. Roşie reveni cu picioarele pe pământ şi se gândea. Spirits Dream...

— Eu... nu, eu... nu cunosc calul, dar cred că îl ştiu pe tatăl lui. Este al lui... Spirit? Un pursânge negru? înalt? Fost cal de galop?

Domnul Tibbs scoase din buzunar o hârtie, pe care o studie atent.

— Într-adevăr, domnişoară Roşie, confirmă el radiind, şi adăugă: Sunteţi o adevărată cunoscătoare în materie de cai! Despre armăsar ce părere aveţi? De data asta serios. Sau sunteţi angajată la domnul Fence, ori aşa ceva?

Roşie negă vehement.

— Nu, nu... niciodată... eu...

Numai la acest gând, culoarea de pe chipul ei dispăru.

Tibbs radia. Roşie îşi aminti de portretele câinilor de pază făcute de Heather înainte ca aceasta să îşi fi făcut un nume ca artistă serioasă. Unii collies aşa „zâmbeau”, arătându-şi colţii, dar cu priviri prietenoase, capabile de sentimente profunde. Exact aşa zâmbea Tibbs. Derutată, Roşie îşi dădu seama că prezenţa acestui bărbat îi făcea bine.

— Atunci, puteţi vorbi deschis, o încurajă el.

Roşie îşi muşcă buza superioară, un gest ce îi dădea un aspect copilăresc. Pe chipul lui Tibbs apăru aceeaşi expresie ciudat de întrebătoare.

— Spirit era bun, zise Roşie. Era bunicul ei...

Ea arătă spre Totting Diamond.

Iarăşi Tibbs zâmbi larg.

— Ei bine, iată o reîntregire a familiei! Asta mă duce cu gândul...

Păru nesigur. Dar acum, Spirit s Dream se apropia din nou în trap.

— Eu aş fi de acord cu *overcheck*-|*x*|. Dar zăbala...

Tibbs clătină din cap, redevenind serios.

— Eu ştiu ce este asta. Am vorbit deja cu Fence. Asta trebuie să încetinească armăsarul.

Roşie clătină din cap.

— Nu, nu neapărat. Nu dacă este bine antrenat. Dar... dar... doare, spuse ea încet şi se simţi prost.

Celor mai mulţi oameni le era indiferent dacă i se provoca durere calului, atâta timp cât acesta câştiga cursa. Zăbala suplimentară se utiliza nu doar la trăpaşi, ci şi la atelajele impresionante ale celor bogaţi.

Tibbs zâmbi.

— Fireşte că nu asta vrem, spuse el cu indulgenţă. Şi, în afară de asta, m-ar interesa să ştiu dacă armăsarul rămâne în trap când frumoasa dumneavoastră iapă trebuie să îl depăşească. Deci, eu îl eliberez de *overcheck,* iar dumneavoastră ne oferiţi o cursă frumoasă, da?

Bărbatul păşi degajat pe pistă şi îl opri pe Fence. După o scurtă discuţie, Tibbs slăbi cureaua din piele ce ducea de la fruntea calului la inelele căpăstrului, silind astfel calul să ţină capul nenatural de sus. Roşie asistă cu o incredibilă admiraţie. Cum de cuteza el asta? Să îi ordone lui Fence, să îi nesocotească argumentele... Acest domn Tibbs trebuie că era un om cu mare influenţă. Şi, cumva, îi amintea de cineva. Dar acum trebuia să o ducă pe Diamond la linia de start.

Joe Fence nu mai rânjea. Era în mod vizibil supărat, şi din nou mina acestuia îi inspira frică lui Roşie. Fireşte, acesta gândea că ea îi prelucrase clientul în privinţa zăbalei suplimentare.

Joe Fence ţinea frâul din scurt când caii plecară din start. Roşie îl lăsă mai liber. Diamond rămase calmă, deşi Spirit s Dream alerga lângă ea. Când Joe acceleră, ea păstră ritmul. Fără îndoială că Spirit s Dream era rapid – şi era şi sigur în trap, cu siguranţă că nu avea nevoie de zăbală suplimentară, dacă era antrenat corect. Dar era nervos, şi voia să o ia înaintea lui Diamond. Fence părea nehotărât dacă să îl lase, din tur nu se parcursese nici

măcar o treime. Roşie îi uşură luarea deciziei menţinând tempoul lui Diamond, în timp ce armăsarul se avântă înainte. Când depăşi iapa, Joe rânjea.

Diamond alerga într-un ritm moderat, deşi întrecerea devenise cu adevărat mai rapidă. Ea zvâcni puţin, dar Roşie o ţinu în frâu liniştind-o. Nu avea rost să îşi risipească forţele înainte de vreme. Ajunseră apoi în linie dreaptă, în capăt zărindu-se linia de sosire.

— Acum!

Roşie plescăi din limbă şi îi dădu liber lui Diamond. Ea însăşi fu surprinsă de cum zvâcni iapa. Zbură în faţă, se poziţionă lângă Spirits Dream, şi în clipa în care acesta acceleră, zvâcni din nou fulgerător. Caii alergau unul lângă altul – inima lui Roşie dansa de bucurie, şi ea chiar îi aruncă o privire însufleţită lui Joe Fence. Care nici nu o băgă în seamă. Încrâncenat se lupta cu armăsarul lui, care nu voia cu niciun chip să se lase depăşit de iapa roşcată ca o vulpe. Dar cursa la trap nu îl avantaja pe Spirits Dream. Diamond părăsi poziţia paralelă şi i-o luă înainte. Alerga tot mai repede. Lui Roşie îi venea să ţipe de bucurie. Încă nu mai avusese niciodată un cal atât de rapid, Diamond îi depăşea toate aşteptările.

Fence capitulă în faţa forţei armăsarului negru. Îi dădu frâu liber, şi calul trecu triumfător în galop pe lângă Diamond care, ascultătoare, alerga la trap. Pe chipul lui Roşie apăru cel mai dulce surâs al ei. În orice caz, ea nu trebuia să îşi facă griji. Când şareta cu Joe Fence trecu pe lângă ea, acesta era extrem de furios.

— Este într-adevăr rapid, remarcă domnul Tibbs, zâmbind indulgent când Fence opri în faţa lui. Mai trebuie să lucraţi doar la mers.

— Eu v-am zis că are nevoie de *overcheck...*

Joe Fence debită un şir de justificări, dar Roşie nu îl mai asculta. Spre surprinderea ei, îi văzu pe doctorul Taylor şi

pe Roberta în faţa uneia dintre tribune.

— Roşie, a fost splendid! După ce Roşie coborî din şaretă, Roberta îşi îmbrăţişă mătuşa zâmbind radioasă. M-a luat Vincent, şi ne-am gândit că pe tine te găsim aici cu siguranţă. Şi ce surpriză – ni s-a oferit chiar o cursă!

Spusele Robertei sunau prieteneşte, deşi puţin cam forţate. Ca şi mama ei, aceasta ura cursele hipice. Dar fusese cu adevărat impresionată de eleganta Diamond înhămată la şareta uşoară, şi de Roşie altfel atât de modestă, care o condusese suveran pe pistă.

Vincent Taylor era de-a dreptul încântat.

— Roşie, este ceva incredibil! Niciodată nu am văzut un cal alergând atât de degajat. Şi armăsarul este foarte rapid. A câştigat ultima întrecere, domnule Fence, nu?

Medicul veterinar i se adresase lui Joe, care îşi făcu şi el apariţia.

— Aţi auzit, domnule Tibbs. Dacă îmi permiteţi să fac prezentările, dânsul este medicul veterinar al hipodromului. Aşa că, dacă ştie cineva... Cumpăraţi calul cu *overcheck.*

Joe Fence căuta să îşi convingă clientul, care însă avea ochi doar pentru Roşie... şi Roberta.

— Nu se poate... spuse el vizibil şocat de tânăra femeie în costum de călătorie simplu, dar elegant. Este absolut imposibil să fiţi Violet Paisley, dar dumneavoastră... sunteţi leită ea...

Roberta râse.

— Eu sunt Roberta Fence, fiica Violetei. Însă mama mea încă arată foarte bine. Ea îi întinse mâna lui Tibbs şi întrebă: De unde o cunoaşteţi pe mama? Şi pe Roşie?

Bărbatul roşcovan şi îndesat îi aruncă lui Roşie o privire transfigurată:

— Tom Tibbs este numele meu, se prezentă el, şi din nou îşi ridică amuzant şapca de pe cap. Dar dacă mama

dumneavoastră m-a menţionat vreodată... pe vas mi se spunea „Buldog”.

Niciodată Roberta nu o mai văzuse pe Roşie zâmbind cuiva aşa cum o făcea acum acestui străin.

— Aţi avut grijă de noi, spuse ea încet. Încă îmi amintesc cum dumneavoastră... l-aţi rugat pe tatăl meu să spele podeaua.

Buldogul râse tunător:

— „Rugat” nu este termenul cel mai potrivit, zise el. Dar după... a fost curat acolo. Nu pot să cred că eu te-am... scuzaţi, domnişoară

Roşie, v-am... nu pot concepe că v-am găsit. Ştiţi, eu niciodată nu v-am uitat...

Roşie zâmbi din nou:

— Nici eu pe dumneavoastră.

Joe, care se simţea nebăgat în seamă, se amestecă în discuţie:

— O adevărată reuniune de familie, luă el situaţia în râs. Alo, surioară! Cărui motiv îi datorez onoarea vizitei tale? Că de mine voi nu v-aţi interesat niciodată.

— Joe!

Roberta îl privi pe fratele ei şi păli. Nici ea nu îl mai văzuse pe Joe din copilărie, şi era şocată de asemănarea acestuia cu tatăl lor.

— Nu ştiam că eşti aici.

Era adevărat. Roşie nu era mare amatoare de corespondenţă, mai ales cu cineva aflat atât de departe, în Africa. Iar Chloe îi spusese Violetei locul unde se afla fiul ei, dar nu avusese ocazia să o informeze şi pe Roberta. După întoarcerea acesteia din Africa, existaseră teme de discuţie mai pasionante, şi Roberta nu avusese timp nici să participe la vernisaje şi serate. Ea dăduse o mână de ajutor la şcoala din Caversham, unde încă nu dispunea de un angajament definitiv. Ca şi mai înainte, Roberta nu era

lămurită în privinţa legăturii cu Vincent Taylor şi a planurilor ei. Dacă ea ar putea răspunde iubirii lui Vincent, acesta i-ar cere mâna, asta era sigur. Dar apoi ea nu ar mai putea să lucreze ca profesoară. Ea trebuia să aleagă în acest sfârşit de săptămână la Addington. Oficial, ea nu îl vizita acum pe Vincent, ci pe mătuşa ei Roşie. Dacă lucrurile mergeau bine... Roberta îşi putea imagina ca mai întâi să accepte un angajament la Christchurch. După care putea să îl cunoască mai bine pe Vincent în linişte. În privinţa căsătoriei, Roberta era la fel de temătoare ca Roşie, şi ea îşi amintea bine legătura dezastruoasă a Violetei cu tatăl lor. Ea nu era chiar atât de speriată de bărbaţi ca mătuşa ei, dar ar fi preferat să îşi lege viaţa de cineva cunoscut din copilărie. Cu Kevin s-ar fi simţit în siguranţă. Vincent trebuia mai întâi să confirme.

Acum el se uita când la unul, când la altul, zâmbind fără să înţeleagă:

— Serios, Joe? Roberta este sora dumitale? Ea chiar nu a ştiut că sunteţi aici, altfel mi-ar fi spus. Dar Roberta a fost mult timp în Africa de Sud. Veţi avea o mulţime de lucruri să vă spuneţi unul celuilalt!

Pe cei în cauză se vedea clar că le era indiferent ce se petrecea în viaţa celuilalt, dar oricum Vincent mai detensionase situaţia.

— Iar dumneavoastră aţi venit cu mama Robertei şi cu Roşie din Anglia, domnule...

— Tom Tibbs! repetă Buldogul. Încă nu îmi vine să cred.

— Cu siguranţă că, de asemenea, aveţi multe de povestit, presupuse Vincent, de data aceasta cu rezonanţă pozitivă din partea celorlalţi.

Buldogul confirmă dând din cap insistent, şi Roşie răspunse roşind uşor.

— Nu mergem să bem împreună câte o cafea?

Vincent îi privi încurajator pe ceilalţi.

— Eu nu pot, mormăi Joe. Trebuie să duc calul. Cum rămâne, domnule Tibbs? îl cumpăraţi?

— Eu trebuie să o duc pe Diamond la grajd, zise şi Roşie cu timiditate.

Buldogul afişă zâmbetul-collie, acum arătându-şi puţin şi dinţii. Roberta înţelese perfect de unde i se trăgea acestuia porecla, el aducând într-adevăr cu un câine de luptă prietenos, dar pe care trebuia să îl iei foarte în serios.

— Depinde de armăsar, răspunse el. Mai întâi în privinţa preţului... cred că ar trebui să îl mai discutăm puţin, calul dumneavoastră nu este atât de sigur în trap pe cât susţineţi dumneavoastră, domnule Fence. Şi apoi, în privinţa antrenorului...

— Bineînţeles că armăsarul poate să rămână în grajdul meu, se grăbi să răspundă Fence. Ba v-aş sfătui să lăsaţi pregătirea lui mai departe pe seama specialiştilor din hipodrom. Şi permiteţi-mi să vă dau cea mai bună adresă din Addington...

Buldogul se încruntă, onorându-şi cu asta şi mai mult porecla:

— Antrenament în continuare la dumneata? Ca la următoarea cursă cu un ponei, Spirit s Dream să depindă de o bucată de piele? El îi făcu cu ochiul lui Roşie şi continuă: Nu, domnule Fence, dacă îl cumpăr sau nu, depinde de viitoarea lui antrenoare. Luaţi calul meu în pregătire, domnişoară Roşie Paisley?

Roşie roşi toată de emoţie – şi de fericire.

— Da... nu... eu trebuie să îl întreb întâi pe lordul Barrington dacă... eu cred... da, dacă îmi dă voie lordul, da.

Cu siguranţă că lordul Barrington nu urma să aibă nimic împotrivă. La nevoie ar fi întrebat-o pe Chloe. Dar acum, Roşie era foarte emoţionată – trebuia să îşi facă curaj şi să

se adreseze ea însăşi proprietarului hipodromului!

Buldogul zâmbi blând:

— Minunat. Cu lordul mă descurc eu, că îl cunosc. Eu am o firmă de transport şi totdeauna când lordul procură mobilă ori altceva din Anglia, transportul încoace sau în Plains îl fac eu. Aşteptaţi numai puţin, până cad de acord cu domnul Fence. Pe urmă, ducem împreună caii acasă.

CAPITOLUL 3

Tocmai când lui Vincent Taylor nu îi venea să creadă ce noroc căzuse pe capul lui acum, când avea posibilitatea de a fi singur cu Roberta, apariţia bruscă a atâtor membri ai familiei acesteia îl făcea acum să se teamă că ea nu va mai găsi timp şi pentru el. Mai era şi căluţul din stofă. El i-l văzuse în poşetă, când o ajutase să coboare din tren, deci ea nu renunţase la el – ceea ce era un semn clar că nu uitase bărbatul care avea o legătură cu acest obiect. Vincent avu din nou senzaţia că trebuia să lupte cu o fantomă.

Roşie şi Buldog plecaseră fericiţi de la hipodrom, ceea ce nu se putea spune şi despre Joe Fence. Tom Tibbs îi plătise fratelui Robertei un preţ bun pentru armăsar, dar lui Joe nu îi plăcea deloc ideea ca Roşie să îl concureze ca antrenoare. Roberta privise îngrijorată în urma lui. El plecase tăcut şi încruntat. Ea cunoştea mina aceasta de la tatăl lor, şi nu ar fi vrut să fie în pielea celor asupra cărora îşi va revărsa furia – spera că cel puţin nu va fi vorba despre o femeie.

Dar nu era treaba ei, care se afla aici pentru a-l întâlni pe Vincent.

— Ce facem acum? îl întrebă ea. Îmi arăţi Addingtonul?

Vincent îşi pusese deja întrebarea ce putea face în

Addington cu o fată cu care voia să se căsătorească. Şi răspunsul nu era uşor. Cu excepţia hipodromului, suburbia avea puţine de oferit. Existau câteva mici întreprinderi industriale, ai căror lucrători locuiau aici, şi fireşte rezidenţele câtorva fanatici bogaţi ai curselor hipice. Ceea ce nu era nemaipomenit de atractiv. Totuşi Vincent îşi conduse îndatoritor prietena printre şirurile pestriţe de case ale muncitorilor, şi în cele din urmă ajunse la zona rurală. Aici plimbarea deveni romantică. Vincent povesti despre munca lui. Socotea un noroc angajarea la hipodrom, deoarece îi plăcea să lucreze exclusiv cu caii. Respingea metodele şi malversaţiile unor antrenori, şi era plăcut surprins că Roberta era de acord cu el. Pentru prima dată ea deveni mai vorbăreaţă şi relată amănunţit despre familia şi copilăria ei.

— Noi am locuit o perioadă aici, în apropiere, pe atunci centrul hipic se afla la Woolston. Mama povestea că la sfârşit de săptămână mergea des cu noi, copiii, la Christchurch, pe jos, pentru a audia discursurile susţinătoarelor drepturilor femeilor. Acolo a cunoscut-o pe Kate Sheppard. Roberta zâmbi şi adăugă: Şi îl reîntâlnea pe Sean Coltrane.

— Avocatul şi fostul membru al parlamentului? întrebă Vincent. Sean era cunoscut în Insula de Sud. Tatăl tău vitreg, nu? El este cumva frate cu acest groaznic Colin Coltrane? Eu încă nu înţeleg legăturile de rudenie ale voastre.

Roberta râse.

— Frate vitreg şi totodată frate vitreg cu Kevin Drury. Cu Coltrane are aceeaşi mamă, cu Kevin acelaşi tată. Dar Colin şi Sean nu au crescut împreună. Când Kathleen şi-a părăsit soţul, Colin a rămas la tată. El trebuie să fi avut o... ăăă... personalitate la fel de dezechilibrată.

Vincent zâmbi şi îşi trecu braţul în jurul ei cu atenţie, ca

să nu o sperie.

— Roberta, dacă tu ai să fii odată sigură că mă iubeşti... vei spune atunci ticălos când te vei referi la un ticălos? o tachină el. Este frumos să te exprimi elegant, dar uneori în vocabularul conversaţional nu se găsesc... cum să zic eu... cuvintele corespunzătoare.

Roberta îi povestise că mama ei îşi dobândise toată educaţia citind dintr-un lexicon cu mai multe volume, primit drept cadou pe când era fată.

Roberta ridică din umeri.

— Eu sunt deja sălbăticită, domnişoara Byerly, supraveghetoarea mea la şcoala din Caversham, mă mustra permanent pentru modul meu de adresare. Şi poveştile pe care le povesteam copiilor... Africa nu a fost foarte bună pentru... hm... cariera mea.

Vincent o trase mai aproape de el.

— Poate că ar trebui să te gândeşti la alt gen de carieră. Ca soţie de medic veterinar, îţi este permis chiar să înjuri. Desigur, nu duminica... spuse el zâmbind.

— Mă tachinezi! îl certă ea.

— Nu, te târăsc în pierzanie! în seara aceasta te iau cu mine la un pub. Nu, nu te speria, nu într-o speluncă de prin jurul hipodromului, ci într-un local absolut decent. Îl frecventează lordul Barrington, când vine aici, şi toate notabilităţile locale. Deci nu ceva dubios. În seara aceasta are loc acolo un concert. Vor fi prezente şi alte doamne, deci nu te teme. Domnişoarei Byerly nu trebuie să îi destăinuim lucrul acesta. Vii cu mine?

Roberta se gândi scurt. Pentru moment se simţea bine, era frumos, lipită de Vincent, pe malul unui râu mărginit de stuf şi păşuni. După peisajele spectaculoase, dar totdeauna şi puţin înfiorătoare ale naturii din Africa de Sud, peisajul de aici era liniştitor. Trebuia că avea mult din cel englezesc. Iar pubul... Roberta avea încredere în

Vincent, el nu ar fi dus-o într-un local rău famat. Ar fi fost o prostie să stea cu Roşie în camera de la pensiune şi să citească o carte, ori să se lase atrasă într-o discuţie despre cai, în loc să meargă la un concert.

— Muzică vocală sau instrumentală? întrebă ea.

Vincent zâmbi:

— Concertul va fi susţinut de o cântăreaţă.

Juliet Drury-LaBree se săturase de mult de Noua Zeelandă. Regretase deja de o sută de ori decizia ei de a se alătura acelui turneu peste mări şi ţări, şi apoi de a părăsi ansamblul. Noua Zeelandă era pur şi simplu prea mică şi prea provincială pentru arta ei, scenele erau prea mici pentru ca ea să se poată prezenta adecvat, publicul nu era destul de monden pentru a-i preţui cântecele şi aranjamentele de pian rafinate.

Localul din Queenstown, pe care Pit Frazer i-l recomandase cu atâta căldură, se dovedise, de exemplu, a fi un bordel ceva mai select. Fireşte, se chema hotel, exista o scenă, şi proprietara încerca să îi ridice nivelul. Dar Daphnes Hotel nu se compara nici pe departe cu cluburile de noapte în care Juliet apărea la New Orleans. Plus că Juliet a început foarte curând să nu se înţeleagă cu Daphne O'Hara. Lui Juliet nu îi plăcea ca programul ei şi relaţia cu publicul să îi fie impuse – lucru pentru care nu găsi înţelegere la Daphne. Când pentru a doua oară Juliet se afla la bar cu una din notabilităţile micului oraş, invitată la o şampanie, roşcata patroană a localului, cu faţă de pisică, o trase deoparte.

— Ca să ne înţelegem bine, scumpo, tu nu lucrezi aici de capul tău. Fetele mele sunt tratate cuviincios, dar cincizeci la sută din câştig mi-l dau mie, lucru valabil şi pentru tine, cât te vinzi aici. S-a înţeles?

— Mă vând? Juliet se dăduse jignită. Nu înţeleg la ce vă referiţi. Dar pentru că tot vorbim de tratament cuviincios,

poate că faceţi rost de o şampanie ca lumea. Poşirca de aici nu o poate bea nimeni!

Daphne dăduse ochii peste cap.

— Ştii exact la ce mă refer. Chiar dacă te vinzi la un nivel superior faţă de cel al fetelor mele, tot aia este. Sau vrei să-mi spui că din dragoste o faci pentru cheliosul acela? Ea arătă către bărbatul care aştepta răbdător la bar. Apoi continuă: Ori pentru acela după care erai topită săptămâna trecută? Ca şi pentru scribul care te-a adus aici? Nu, scumpo, nu te mai strădui. Ori stai cuminte, ori îmi dai partea mea. Că de-aia munceşti într-o cameră curată, fără goange, zilnic cearceafuri curate... şi nu te mai preface, spunând că astea sunt pentru tine de la sine înţelese. Ai avut şi zile mai proaste, văd asta pe tine!

Fireşte că Juliet nu se lăsă rugată şi a doua zi a plecat. Capitalul de pornire fusese contribuţia bărbatului, el chiar a fost generos – ar fi o neruşinare să fie considerat client al unei prostituate. Juliet ar fi preferat termenul de sponsor. Cu banii de la „sponsor” a luat direcţia coastei de vest. Zona era în dezvoltare, existau deja hoteluri foarte mondene, chiar dacă majoritatea erau încă în construcţie.

Din păcate, administratorii lor erau foarte mofturoşi. Interesaţi să se delimiteze de puburile pentru mineri. De două ori a fost dată afară, pentru că intenţiona să încheie seara cu domni în camerele lor – deşi domni foarte distinşi. Totul s-a petrecut discret, nu cu certuri violente, ca aceea cu Daphne. Dar nici vorbă de angajamente pe termen lung, iar banii de la sponsori ajungeau pentru o viaţă oarecum rezonabilă, dar niciodată pentru o călătorie cu vaporul până în America sau Europa.

Iar acum se afla în acest cătun de lângă Christchurch – după ce în oraş nu găsise un angajament. Este drept că aici locuiau câţiva bărbaţi bogaţi, dar erau profilaţi mai mult pe cai decât pe sponsorizări ale unor femei tinere şi

frumoase. Localul în care trebuia să cânte nici nu era pe gustul ei. „Addington Swan” parafraza mai curând stilul „acasă”. Jazzul New Orleans se potrivea aici ca homarul la găluştile de cartofi.

Cu toate acestea, Juliet se aşeză cuminte la pian şi privi în jur înainte de a interpreta prima melodie. Nici nu era dificil, încăperea fiind bine iluminată! O inepţie pentru muzica ei! Cum să mai creeze ea atmosferă în aceste condiţii? Ascultătorii păreau de-ai casei. Mult prea festiv îmbrăcaţi pentru o vizită la un club, dar şi fără niciun rafinament. Cerule, pe lângă Addington, Dunedin fusese un adevărat Paris!

Doar tânăra din ultimul rând făcea poate excepţie. Îmbrăcămintea ei era modestă, dar subliniind linia corpului – una dintre acele rochii comode, din fericire acum considerate demodate. Cele mai multe femei arătau în ele ca nişte saci cu cartofi. Dar tânăra femeie cu părul lung castaniu strâns într-un coc în stil grecesc părea dimpotrivă o zeiţă clasică. O asemenea rochie fusese croită doar de o singură croitoreasă: Kathleen Burton, de la Mina de aur a doamnelor.

Juliet o privi mai atent, în timp ce începu să cânte despre dor şi dragoste. Zeiţa din ultimul rând şuşotea agitată cu însoţitorul ei, un bărbat tânăr slab, pe al cărui chip Juliet citi plictiseala. Dar micuţa... cu siguranţă că Juliet o mai văzuse.

Vocea Julietei implora şi vrăjea în timp ce interpreta îşi trecea în revistă în gând cunoscuţii din Dunedin. Şi în cele din urmă îşi aminti. Mica admiratoare a lui Kevin. Fata cea timidă, pe care el o făcuse fericită cu un amărât căluţ din stofă. Devenită acum femeie atractivă. Juliet cugetă dacă după concert ar trebui să o abordeze ori să o evite.

Însă problema îşi găsi o altă rezolvare. După ce Juliet termină şi coborî de pe podium după aplauzele cam

sărăcuţe, tânăra îl trase pe însoţitor până la ea.

— Domnişoară Juliet! A fost minunat. Dar nu am ştiut... Patrick nu a spus că dumneavoastră cântaţi aici, la Christchurch. Reveniţi la Dunedin? May este încântătoare.

Juliet se strădui să surâdă.

— Sunteţi... ăăă... sunteţi mica nepoată a lui Kevin, nu-i aşa?

Roberta dădu din cap:

— Nu tocmai, eu sunt Roberta Fence, prietena Atamariei. Atamarie este nepoata lui Kevin, şi desigur şi a lui Patrick.

În vocea ei era acum o nuanţă de reproş.

Juliet se supără pe sine. Fireşte, fusese o gafă, de Patrick pur şi simplu uitase.

— Da, da, corect. Scuze. Atunci, la Dunedin... au fost atâtea... eram copleşită.

Ea surâse indulgent, privirea ei alunecă spre însoţitorul Robertei şi surâsul deveni răpitor. Asta era o metodă de a încheia discuţia cu o femeie.

Dar Roberta nu reacţionă, şi nici bărbatul nu păru impresionat în vreun fel. El avea ochi doar pentru Roberta. Iar ea... ori nu dădea doi bani pe el, ori avea încredere oarbă în acesta.

— Aţi putea reînnoi legătura de prietenie cu noi toţi, când reveniţi la Dunedin, spuse Roberta acum, pe un ton dulce.

Juliet înregistră asta cu oarecare consideraţie. Tânăra îşi depăşise timiditatea zdravăn.

— Ah, da, Dunedin... Juliet oftă teatral. Nu ştiu dacă trec pe acolo. Ştiţi, obligaţiile...

Cu o mişcare lascivă, ea îşi îndepărtă de pe frunte o şuviţă de păr, şi din nou îl privi pe Vincent.

Roberta trecu fugitiv cu privirea peste el:

— Îmi închipui, răspunse ea scurt. Doctor Vincent Taylor.

Este medic veterinar la hipodromul de aici. Vincent cu mine am fost împreună în...

— ...Africa de Sud, o completă Vincent şi se înclină.

— Atunci, îl cunoaşteţi pe Kevin Drury, îi scăpă ei. Ce... ce mai face?

Vincent dădu inocent din cap:

— Evident, Kevin şi cu mine eram militari. Domnişoara Fence ajuta ca profesoară în lagărul cu buri. A avut o contribuţie extraordinară, dacă îmi pot permite să o spun.

Bărbatul radia.

— Lui Kevin îi merge bine, interveni Roberta. Ca şi lui Patrick şi lui May. Ah, da, Kevin este...

— Vă puteţi convinge personal, dacă veniţi în Dunedin, interveni la rândul lui Vincent. Roberta spunea că dumneavoastră sunteţi căsătorită cu Patrick Drury.

Juliet dădu absentă din cap. Asta însemna că Kevin se întorsese? Fireşte, acest blestemat război de peste mări se încheiase. Juliet se gândea febril.

— Am... am să mă mai gândesc la povestea asta cu Dunedin, zise ea.

Roberta zâmbi sardonic, constată surprins Vincent. Niciodată nu o mai văzuse cu această expresie pe chip.

— Cu siguranţă, Patrick s-ar bucura foarte mult. Roberta o privi radiind pe fosta ei rivală. Iar Kevin... ar arde de nerăbdare să vă prezinte noua sa soţie. Este bură, o frumuseţe deosebită. Şi au un fiu fermecător...

CAPITOLUL 4

Lizzie îl înfăşa pe micul Abe, cu un ochi la May, care se juca cu un collie pe podeaua bucătăriei. Câinele era blând, dar fetiţa avea doi ani, şi dacă îl agasa cu pumnii ei mici, acesta s-ar fi putut simţi provocat. De obicei May îşi

controla bine mişcările. Era graţioasă pentru vârsta ei, şi Lizzie nu se mai sătura admirându-i frumuseţea exotică. Fiul lui Kevin şi al lui Doortje avea o feţişoară cu trăsături frumoase, şi primele sale bucle erau blond-aurii. Uneori Lizzie zărea între ele o sclipire metalică, cum era şi părul Atamariei. Asta o mira, şi până acum crezuse că această nuanţă a părului exista doar în familia lui Kathleen.

Lizzie îl îmbrăcă pe Abe cu pantalonii şi cămaşa, mângâie buclele negre ale lui May şi se gândi pentru a suta oară ce nepoţi minunaţi îi era dat să aibă. Şi ar fi fost foarte mulţumită dacă mamele lor s-ar fi dovedit doar puţin mai grijulii cu ei. Ca şi mai înainte, Lizzie se gândea cu groază la Juliet – după părerea ei, fuga acesteia fusese cel mai bun lucru care i s-ar fi putut întâmpla lui Patrick. Chiar dacă acesta era nemulţumit mereu de soarta lui. El se ocupa exemplar de „fiica” sa, care de fapt îi era nepoată, dar rămăsese dezamăgit şi deprimat. El ar fi trebuit de fapt să ştie că Juliet nu l-a iubit – Lizzie se îndoia şi de faptul că ea ar fi fost sincer îndrăgostită de Kevin, dar cel puţin îi legase ceva pe amândoi.

Lizzie era tot mai îngrijorată de fiul ei mai mic. Patrick fusese tot timpul în umbra lui Kevin, care semăna bine cu tatăl lui, fără îndoială era personalitatea mai marcantă dintre cei doi, şi însăşi Lizzie nu putea să îi reziste, când cu privirea strălucitoare şi cu părul negru ondulat în vânt galopa până în uşa casei, oprind calul negru în ultimul moment. Atunci îşi amintea mereu de Michael, de mândria lui pentru primul cal propriu, ajuns în cele din urmă la o modestă prosperitate, dar şi de înclinaţia lui către nechibzuinţă şi nestatornicie. Patrick, dimpotrivă, aducea cu Lizzie. Înfăţişarea lui era banală, dar el era răbdător, prietenos şi de încredere. Din păcate, lui îi lipsea duritatea pe care de nevoie şi-o însuşise Lizzie în tinereţea petrecută la Londra şi în deportarea în Tasmania. Prea

uşor îi zdrobise Juliet inima acestuia. Lizzie putea doar să spere că el va trece cândva peste asta.

Iar acum Kevin, cu această Doortje... o fată pe care părea că el o iubea cu adevărat. Cu toată încăpăţânarea pe care Lizzie o cunoştea bine de la tatăl lui. Trecuseră mulţi ani până când Michael recunoscuse lipsa perspectivelor iubirii lui din tinereţe pentru Kathleen... Iar Kevin măcar reuşise să o aducă la altar pe Doortje a lui. Era căsnicia aceasta fericită? După cum se purtau între ei cei doi, Lizzie se tot întreba cum de se putuse naşte un copil. Dar poate că era ea părtinitoare. De câteva zile tânăra pereche trăia la Elizabeth Station, şi Lizzie tot nu reuşea să fie caldă cu noua noră. Doortje era exact inversul lui Juliet. Se interesa de tot ce se petrecea la fermă, şi nici leneşă nu era – doar grija ei pentru Abe părea uneori să lase de dorit, după cum considera Lizzie. Doortje părea că ţine de educaţie să lase bebeluşul uneori să ţipe, înainte de a-l alăpta, deşi ea se afla alături şi era disponibilă. Pe Lizzie o durea sufletul, totuşi Doortje susţinea că micuţul trebuia obişnuit din timp cu lipsurile.

— Dar nu neapărat în primele şase luni, riposta Lizzie.

Doortje nu putea fi convinsă să se răzgândească. După cum în privinţa multor lucruri avea convingeri de nestrămutat, pe altele nu le înţelegea sau nu îi puteau fi scoase din cap. În agitata ei viaţă, Lizzie nu întâlnise niciodată o femeie care să se autocontroleze atât de dur, cu toate că era mereu sub tensiune. Cândva vulcanul avea să erupă, şi lui Lizzie îi era groază de acel moment.

— Pot ajuta cumva?

O voce clară, prietenoasă, cu un ciudat accent întrerupse gândurile lui Lizzie. Din nou reuşise Nande să intre în casă fără niciun zgomot, fata neagră umbla totdeauna cu picioarele goale, şi se mişca lin ca o pisică.

Lizzie îi zâmbi. Dintre toate fiinţele feminine de la

natură, pe care le găzduise casa în ultimii ani, Nande era de departe cea mai simpatică. Nande era gata să ajute şi să înveţe, engleza ei se ameliora permanent, ea era mereu calmă şi părea mulţumită. Privea noua lume cu ochi mari, uimiţi, lume ce ei trebuie să îi fi părut mult mai străină decât stăpânei ei. Stăpână... Lizzie se cutremura doar gândindu-se la acest cuvânt, dar refuza să traducă modul de adresare cu „baas” pe care Nande îl mai folosea încă pentru Doortje. Iniţial se gândise la „Base”, termenul german pentru „verişoară”, pe care îl cunoştea din scurta perioadă când lucrase ca servitoare la o gospodărie germană de lângă Blenheim. Ar fi corespuns cu observaţia lui Kevin că Nande ar trebui considerată cvasimembru al familiei.

Dar Lizzie nu mai crezu asta, în special după neplăcutul incident cu Haikina şi Hemi, care imediat după sosirea lui Doortje veniră într-o vizită. Michael era atunci la oi, Lizzie era în vie, iar Kevin la noul lui cabinet. Aşa că maorii dădură în grădină doar de Doortje şi Nande. Ei aduseseră cadouri din partea tribului pentru tânăra femeie şi încercară să lege o discuţie – şi auziră că Nande i se adresa lui Doortje cu „baas”. Fără nicio rea intenţie, ei preluaseră adresarea, iar Doortje nu îi corectă. Ba dimpotrivă, când Haikina câteva zile mai târziu trecu iarăşi pe acolo, pentru a ajuta la culesul strugurilor, insistă asupra acestui mod respectuos de adresare. Lizzie interveni aspru şi fu speriată de reacţie. Doortje răspunsese: „Desigur că negrii dumneavoastră nu vi se pot adresa cu prenumele!”

Şi din nou Doortje nu cedă nimic din convingerile ei când Lizzie îi explică raporturile dintre familia Drury şi tribul maorilor – normal, fără a pomeni despre aur. Părerea lui Kevin era că lui Doortje i se putea spune totul, fără nicio reţinere, deşi burii aveau faţă de exploatările aurifere

poziţii asemănătoare cu ale Bisericii Scoţiei, privind cu scepticism „bogăţia neobţinută prin muncă”. Dar Lizzie şi Michael insistaseră ca această chestiune să rămână doar între ei – iar Haikina şi Hemi erau de aceeaşi părere.

— O să înveţe, îi spuse împăciuitor Haikina lui Kevin. Adu-o cu tine în sat la sărbătorile noastre, eventual poate să mai citească una, alta din ziare ori cărţi. Despre femeile care au obţinut luptând dreptul la vot, despre parlamentul maorilor…

— Haikina ţi-ar putea împrumuta cu plăcere câteva cărţi, îi transmise Lizzie propunerea, câteva zile mai târziu.

Doortje îşi aruncase privirea asupra raftului ei cu cărţi la fel de ţâfnoasă ca Juliet odinioară. Doar că ea găsea cărţile lui Lizzie despre viticultură nu plictisitoare, ci imorale, la fel ca jurnalele pentru femei comandate ocazional de Lizzie, pe care Juliet le devora.

— Negresa ştie să citească? întrebase oripilată Doortje. Este împotriva voinţei Domnului!

Acum, Lizzie îşi dădu seama de ce Nande ascundea cu atâta grijă comoara ei, conţinând cărţile din copilărie ale lui Kevin şi Patrick, pe care ea le păstrase.

— Haikina este profesoară, ea l-a învăţat pe soţul tău şi pe surorile lui să citească! o informase Lizzie de-a dreptul furioasă pe nora ei. Şi pentru că până la şcoala din Lawrence este drum lung, ea îl va învăţa şi pe Abe. Asta dacă tu nu ai ambiţii. Dar cu siguranţă că nu va învăţa în olandeză ori în afrikaans, şi nu doar din vechea ta Biblie. Voi şti cum să previn asta!

Doortje o privise furioasă, dar nu ripostase. Până să se apuce Abe de învăţat, mai era mult.

Lizzie oftase. O îmbolnăvea gândul că, probabil, această noră avea să îi dea de furcă vreme de ani de zile.

— Poţi să ieşi puţin pe afară cu May, înainte de a începe iarăşi să plouă, i se adresă ea lui Nande. Dacă vrei, ia-l şi

pe Abe. În grădină aţi terminat? Pe unde este Doortje?

— Încearcă să mulgă oi, o informă Nande cu bunăvoie. Eu nu ajut. Baas spus nu ajut, dacă am frică. Adevărat?

Nande îi aruncă lui Lizzie o privire îngrijorată, vinovată.

Lizzie oftă. În principiu nu avea nimic împotrivă ca Doortje să se ocupe de căşărit. Nora ei avea experienţă în materie, şi lui Lizzie îi plăcea brânza de oaie. Din păcate furnizorii de lână premianţi ai lui Michael se opuneau. Oile şi caprele din Africa de Sud erau probabil de mici obişnuite să fie mulse, în timp ce animalele pe jumătate sălbatice ale lui Michael nici nu se gândeau să stea liniştite pentru a fi mulse de Doortje. Ele erau obişnuite să trăiască libere în turme, vara o petreceau la munte cu mieii lor, şi cu oamenii aveau de-a face doar la tuns – şi ca ajutor ocazional la fatare. Acestea nu erau pentru ele experienţe bune, animalele se fereau de orice atingere. Se opuneau încercărilor de a le prinde şi a le mulge. Nandi se alesese de la prima încercare cu vânătăi dureroase, şi de atunci se temea. Dimpotrivă, Doortje nu ceda. Zilnic se războia cu trei oi încăpăţânate – şi nu făcea compromisuri.

— Noi avem în fiecare an mieluţe părăsite, Doortje, nu ar fi o problemă să îmblânzim două sau trei şi să le obişnuim cu mulsul, propusese Kevin. Astfel, peste doi ani, vei avea oi care nu se mai opun, şi va fi brânză bună...

Doortje însă insistă pe producerea directă a brânzei – părea că lupta zilnică cu animalele îi aducea satisfacţii.

Lizzie nu putea decât să clatine din cap.

— Nande, tu trebuie să faci doar un lucru, spuse prietenoasă ea. Şi anume să încetezi să îi mai spui baas lui Michael. El nu este nici stăpânul, nici unchiul tău. Lui adresează-te cu „Michael” sau „domnul Michael”. Dar aici eu nu vreau să aud acest „jargon sclavagist”. Ceea ce mă duce cu gândul la răsplata ta adecvată. Nu merge să munceşti degeaba pentru noi.

Nande se uită uimită la ea:

— Dar ce fac eu cu bani?

Lizzie se pregătea să îi dea câteva sugestii, dar o întrerupseră sunete de copite şi de roţi în mişcare. Lizzie privi pe fereastră, şi cu un amestec de bucurie şi anxietate o recunoscu pe iapa Lady înhămată la căruţa lui Patrick. Ce bine că se întorsese Patrick! Dar, pe de altă parte, acum se va ajunge la o întâlnire între el şi Kevin – o confruntare de care Lizzie se temea de luni de zile. La Dunedin, Patrick se ferise evident din calea lui Kevin, care susţinea că evitarea era întâmplătoare, dar ea nu prea credea. Patrick nu fusese şase luni pe drumuri, şi nici Kevin nu fusese atât de ocupat, încât să nu fi ocazionat o întâlnire. Ca şi înainte, între cei doi se afla Juliet Drury-LaBree şi foarte curând şi Doortje, care aici se comporta ca ţărancă. Asta nu putea să îi placă lui Patrick, să îi vadă pe Kevin şi pe soţia lui la fermă. Elizabeth Station i se cuvenea ca moştenire, Kevin primise în schimb susţinerea îndelungatului studiu la medicină şi cabinetul medical din Dunedin. Lizzie şi Michael ar fi de acord să îi finanţeze un alt cabinet în Lawrence, dar ferma trebuia să îi rămână lui Patrick. Lizzie putea doar să spere că fiul cel mic, Kevin, nu va considera un afront mutarea în Otago.

Însă Patrick nu părea nefericit. Ba dimpotrivă, radia, şi făcu un semn spre fereastră când trecu prin dreptul ei. Lizzie o luă de mână pe May, ca să îl întâmpine împreună, dar câinele deja lătra de bucurie înainte ca ele să fi ajuns la uşă. Patrick năvăli înăuntru, mângâie câinele scurt pe cap când acesta sări la el şi le îmbrăţişă împreună pe Lizzie şi pe May. Lizzie se bucură de cordiala manifestare, dar se şi miră. De mult timp nu îl mai văzuse pe Patrick atât de euforic.

Abia pe urmă bărbatul o remarcă pe Nande şi pe micul Abe – pe negresă o privi surprins şi admirativ.

— Cine este? se interesă. Dar oricum, mamă, May, scumpele mele, nici prin cap nu vă trece pe cine am adus!

May chicoti prietenoasă ca răspuns, dar în Lizzie se trezi o presimţire rea, care se şi confirmă imediat.

— Patrick, surpriză sau nu, dar pe mine nu mă poţi lăsa în căruţă. Plouă!

Lizzie auzi vocea răsunătoare, gravă – apoi în uşă apăru Juliet Drury-LaBree. Lui Lizzie nu îi venea să îşi creadă ochilor. Dimpotrivă, Nande era vizibil interesată. Creola frumoasă ca o cadră era primul om de culoare întâlnit de ea în Noua Zeelandă.

Juliet râse:

— Ţi-ai mâncat limba, domnişoară Lizzie? Cu dezinvoltură mimată, se îndreptă spre Lizzie şi o sărută pe obraz. Patrick spunea că o să faci un atac de apoplexie... cu siguranţă socoteai că voi reveni cândva...

Lizzie îşi drese glasul.

— Nu, sinceră să fiu, nu ne-am gândit la asta...

Ar mai fi avut mai multe de adăugat, dar Juliet îi tăie vorba. Între timp o văzuse pe Nande, şi o examina cu privirea fără nicio reţinere. Apoi izbucni în râs.

— Doamne, nu pot să cred! O negresă! Chiar una drăguţă. El a avut mereu gust. Ia să te văd, micuţo. Tu eşti soţia lui Kevin?

Nande privi ruşinată în podea, ceea ce îl făcu pe Patrick să explice adresarea prea puţin respectuoasă a lui Juliet.

— Scuzaţi... i se adresă el jenat lui Nande. Soţia mea este... hm... cam impulsivă. Dar eu îţi prezint... scuze. Altfel prezentată...

Lizzie îşi veni în fire:

— Nande, el este Patrick Drury, fiul meu mai mic, şi... hm... soţia lui, Juliet. Juliet, Patrick... ea este Nande... subreta lui Doortje.

Ea căută un termen cât mai puţin jignitor pentru

servitoare» ceea ce o făcu pe Nande să se simtă şi mai ruşinată. Juliet se încruntă. Soţia lui Kevin dispunea de o servitoare. O subretă!

Ea aruncă o privire asupra copilului blond din braţele lui Nande.

Patrick se apropie de Nande.

— Acesta este Abraham, îl prezentă ea cu o voce blândă. Nepotul dumneavoastră... corect?

Patrick îi zâmbi:

— Da, corect. Dumneavoastră învăţaţi limba engleză, domnişoară Nande?

Nande încuviinţă.

Juliet constată imediat că bebeluşul era alb. Apoi, intră în bucătărie o altă femeie. Doortje Drury purta obişnuitele ei haine de lucru bure, rochia albastră, şorţul şi boneta. Dimineaţa, toate fuseseră curate, dar lupta cu oile îşi pusese pecetea pe ele. Acum, erau mototolite şi murdare, în timpul mulsului Doortje probabil că şi căzuse, judecând după urmele de paie şi de balegă de oaie. Iar de la grajd alergase şi prin ploaie. Dar ochii îi străluceau triumfător, şi chiar Lizzie trebui să recunoască faptul că ea era deosebit de frumoasă. Clar la polul opus faţă de Juliet, cea misterioasă şi întunecată. Şi foarte cu picioarele pe pământ.

— Am lapte! anunţă Doortje, ridicând găleata. Am putut să mulg două!

Lizzie zâmbi.

— Pot să fac prezentările? Dorothea Drury, Patrick şi Juliet Drury. Fiul meu mai mic, Doortje, şi soţia lui.

Nurorile lui Lizzie se măsurau reciproc, uluite. Juliet se holba la şorţul murdar de noroi al lui Doortje, iar Doortje la trăsăturile creole ale Julietei.

Patrick mai detensionă atmosfera, întinzând mâna cumnatei lui.

— Mă bucur că vă cunosc, spuse el formal. Pe voi... pe tine şi pe micul Abe.

El îl luă pe copil din braţele lui Nande şi îl legănă.

— Asemănarea cu familia este de neconfundat, constată sincer Patrick. Seamănă cu Atamarie, nu?

CAPITOLUL 5

Lordul Barrington îi permise lui Roşie Paisley, cu generozitate, să ţină armăsarul negru al lui Buldog în grajdul său cu acces la instalaţii. Pentru asta îi acordă şi o licenţă de antrenor, ceea ce desigur că nu era atât de simplu: asociaţia organizatorilor de întreceri hipice mai trecea cu vederea un conducător-femeie de atelaj de trap, fără a bate clopotele, dar o femeie-antrenor?

În această situaţie lordul se dovedi inovator. El o însoţi pe Roşie la Canterbury Totting Club şi susţinu candidatura ei.

— Ross Paisley, o prezentă el pe Roşie, care îşi ascunsese părul blond tuns scurt sub şapca-sport şi formele feminine sub o cămaşă generoasă. Purta şi salopetă. El adăugă: Foarte talentat, un adevărat câştig pentru club!

Secretarul clubului ridică nemulţumit privirea:

— Care este numele corect al omului? Am nevoie de nume pentru documente, Ross este o formă scurtă a numelui, nu?

Lordul se aplecă spre el:

— Desigur, şopti el, ca şi cum i-ar împărtăşi un secret bine păzit, dar aţi vrea să apară în actele dumneavoastră numele de Rosamond Paisley?

Secretarul chicoti:

— Rosamond? repetă el cu o voce tunătoare.

Roşie roşi. De fapt, ea se numea Rosalind, dar botezată ca băiat suna obraznic.

Secretarul abia putu să îşi stăpânească râsul.

— Unii părinţi ar trebui rupţi în bătaie... tânărul chiar are unele trăsături feminine...

Roşie îşi muşcă buzele, dar omul apucase deja pana. După câteva minute, ea ţinea în mână o licenţă de antrenor pe numele Ross Paisley. Lordul plăti o taxă, pe care ea trebuia să i-o restituie ulterior, şi cu asta putea începe munca. Lordul o ajută şi la elaborarea contractului de instruire pentru Spirit s Dream. Mai erau de găsit locuri pentru încă doi cai, dar până acum nici un alt proprietar de cai, în afară de Buldog, nu mai optase pentru noul antrenor.

Fireşte că Joe Fence şi alţi doi antrenori de trap din Addington au făcut tămbălău cu privire la licenţa acordată lui Ross Paisley. Că Roşie este femeie, era un lucru bine cunoscut în hipodrom. Dar clubul rămase ferm pe poziţie. Lordul Barrington avea mare influenţă în Addington şi transportatorul Tom Tibbs avea un viitor mare printre posesorii de cai. În definitiv el poseda bani şi se pricepea la cai. Şi atâta timp cât caii antrenaţi de Paisley evoluau ireproşabil...

Vincent Taylor nu era la fel de entuziasmat, după ce, în două săptămâni, Roşie veni la el de trei ori cu iapa ei, Diamond.

— Roşie, iapa nu are nimic! îi explică el după o consultaţie temeinică. Nici luni nu avea nimic, nici acum nu are nimic. Este doar puţin agitată, valorile de puls sunt puţin mai mari decât ar trebui să fie. Dar...

— A tremurat, se plânse Roşie. Şi a transpirat altfel decât de obicei. Ceva nu este în regulă cu ea, dr. Taylor. Eu ştiu asta.

Vincent ridică din umeri.

— Eu nu pot stabili nimic. Aleargă ca şi până acum, nu?

Roşie încuviinţă.

— S-a calificat pentru Auckland Trotting Cup! explică ea mândră. Nici nu ştiu cum am să o duc acolo. În Insula de Nord... Este foarte departe...

— Fence trimite de asemenea cai, zise Vincent. Dar desigur că dumneavoastră nu vreţi să faceţi asta cu el. Cum ar fi cu domnul Tibbs?

Chipul lui Roşie se lumină.

— Oh, domnul Tibbs este foarte mulţumit! răspunse ea imediat. Armăsarul este bine, ştiţi, locul doi în ultima zi de curse. Dar pentru Auckland... poate anul viitor.

— Eu nu mă gândeam la calul lui, ci la sponsorizarea calului dumneavoastră, Roşie. Că de bani nu duce lipsă.

La prima privire, „Bulldog Spedition" părea o firmă mică, uneori însuşi Tom făcea transporturile. Dar aparenţele erau înşelătoare, firma se extinsese în toată Insula de Sud, Tibbs dispunea de filiale în Blenheim, Queenstown şi pe coasta de vest. Acum, bărbatul se gândea la motorizare şi la cumpărarea de acţiuni la căile ferate.

Chipul lui Roşie căpătă o uşoară notă de roz.

— Oh, nu, nu vreau asta. Deja el plăteşte mult pentru Dreamy!

— El vă plăteşte onorariul normal pentru un antrenor. Nici mai mult, nici mai puţin. Şi pentru asta şi dumneavoastră faceţi o treabă foarte bună. În niciun caz nu trebuie să vă fie ruşine de asta, Roşie!

— Dar eu o fac cu plăcere! spuse Roşie. Pentru... hm... domnul Tibbs.

Vincent îi zâmbi complice:

— Nu v-aţi gândit dacă şi domnul Tibbs ar putea să facă asta cu plăcere pentru dumneavoastră? ripostă Vincent la afirmaţia ei.

Sclipirile din ochii lui Roşie şi ai lui Tibbs nu treceau

neobservate când cei doi erau în aceeaşi încăpere. Dar relaţia dintre ei nu părea să progreseze. Nici Vincent nu stătea mult mai bine cu Roberta. Oftă când la despărţire o bătu uşor pe grumaz pe Trotting Diamond. Totul decursese atât de promiţător, însă după întâlnirea cu acea suspectă cântăreaţă, Roberta se retrăsese din nou în sine. Pentru Vincent era un mister, mai ales că în acea seară femeile avuseseră un duel verbal. Cumva trebuie să fi avut o legătură cu Kevin. Şi, conform ultimelor scrisori de la Roberta, această Juliet se întorsese la Dunedin. Sau în Otago. Fusese scandal între Kevin şi fratele său Patrick. Ultima chestiune o aflase direct de la prietenul său, Kevin îl însoţise pe tatăl lui la o întâlnire a asociaţiei crescătorilor de animale în Christchurch şi oamenii se văzuseră. Apoi, Kevin venise la Addington. Nu păruse foarte încântat de expunerile şi de discuţiile baronilor pe marginea subiectului.

— De fapt asta este mai curând treaba fratelui tău, nu? îl întrebase Vincent la primul lor whisky. Nu spuneai că fratele tău nu ar participa cu plăcere la aceste manifestări?

Kevin ridicase din umeri.

— Patrick nu se mai dezlipeşte acum de Juliet. A insistat ca ea să se mute cu el în Otago, la ferma părinţilor mei. Acolo s-ar putea apropia din nou unul de altul. Nu ar mai exista distragerile din Dunedin...

El îi descrisese în linii mari lui Vincent actualul curs al căsniciei lui Patrick. Medicul veterinar îl ascultase atent.

— Dar această Juliet nu este fata din cauza căreia tu ai plecat în război?

Kevin zâmbise acru:

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

— Reacţia Robertei faţă de ea m-a făcut să presupun. Ea este în mod normal politicoasă, dar faţă de Juliet a

reacţionat de-a dreptul ostil. Acum, toţi locuiţi la acea fermă? Tu cu Doortje şi Patrick cu Juliet? Urâtă situaţie!

Kevin clătină din cap.

— Nu. Nici gând. Juliet şi Doortje nu se suportă una pe alta. Deşi nu ştiu ce are Juliet cu Doortje...

Vincent fu cât pe ce să se înece cu whisky-ul.

— Pot să îmi permit câteva presupuneri?

Kevin se uită urât la el.

— Ca să râzi de mine, zise el melodramatic. Ceea ce Doortje are cu Juliet este din păcate clar. O deranjează culoarea pielii ei. Juliet este creolă – tu ai văzut-o. O frumuseţe rară, nu?

Vincent ridică din umeri:

— Frumuseţea nu este totul. Comparativ cu Roberta, pierde clar. Are ceva... ceva provocator, dacă m-ai întreba pe mine. Nu va deveni statornică atât de repede. Dar ţie îţi plac aceste cazuri-problemă. Doortje...

— ...nu a putut fi convinsă să stea la aceeaşi masă cu Juliet, oftă Kevin. Iar Juliet nu s-a purtat nici ea tocmai ca o doamnă. A făcut-o proasta satului pe Doortje, care cel puţin pe moment nu a ripostat. De altfel, ea se şi mira că o „colorată” se poate exprima în propoziţii întregi.

Vincent clătină din cap.

— Asta de-acum trebuie să se schimbe cu încetul, Kevin. Este încă atât de... de...?

Kevin îşi prinse capul între mâini:

— Ca şi până acum, noi nu avem o căsnicie, Vincent, îi mărturisi el prietenului său. Ea nu se opune, şi trebuie să recunosc... în ultimele săptămâni am avut-o de două ori. De fapt, nu am vrut, dar sunt şi eu om. Ea nu a obiectat. Ba dimpotrivă, a zis că s-a mirat... dar stătea... ţeapănă... neparticipativă... Nu este corect, Vincent. Acum trăiesc cu ea în cabana veche.

— Încă o dată: unde trăiţi? întrebă Vincent.

Până acum, fusese vorba doar de Dunedin şi Elizabeth Station.

— În cabana căutătorilor de aur, construită de Michael pentru Lizzie cu mult înainte de a avea ferma. Chiar dacă este veche, este foarte solidă, şi se află în apropiere de Lawrence, ceea ce este un avantaj pentru mine. Ne-au oferit-o părinţii mei, după ce Patrick... care acum a devenit foarte clar. De fapt, nu ne vrea nici pe mine şi nici pe Doortje în apropierea Julietei...

Vincent zâmbi.

— Cumva, îl înţeleg, glumi el.

— Ce bine că mă amuzi, ripostă amar Kevin. În orice caz, Doortje a fost imediat de acord, ea vorbea de o fermă proprie, ceea ce l-a întărâtat pe Patrick. Cabana se află pe pământul fermei Elizabeth Station... dar el nu a avut nimic împotrivă ca, pentru moment, noi să ne mutăm acolo. Şi se pare că Doortje este foarte mulţumită. Are câteva oi, o vacă, amenajează o grădină... sau, cel puţin, o supraveghează pe Nande la amenajarea grădinii. Sărmana trudeşte până la epuizare, dar pentru Doortje distribuirea muncilor este clară: muncile brute pentru negri, cele delicate pentru baas. Ea însăşi coace pâinea, face brânza... ar fi foarte bine dacă ea... adică, dacă noi... am fi o pereche de îndrăgostiţi. Înţelegi ce vreau să spun?

— Fireşte.

Putea fi romantic să trăieşti într-o cabană primitivă, cu femeia pe care o iubeai. Pentru o fracţiune de secundă, îi trecu prin minte ideea unui cămin cu Roberta la ţară, dar reveni imediat la realitate. Roberta era o orăşeancă, probabil că pentru ea şi Addington era prea provincial... Oare din cauza aceasta devenise ea mai rece cu el? Nu credea că este vorba despre asta. Reţinerile Robertei aveau legătură cu Juliet. Şi oricâtă neplăcere i-ar fi făcut lui – cu Kevin.

— Dar aşa... în pustietate trebuie că îi cade acoperişul în cap! se plânse Kevin. În orice caz, asta simt eu când vin de la cabinet. Doortje pune mâncarea pe masă, eu încerc să susţin o conversaţie, ea povesteşte puţin despre cum şi-a petrecut ziua – cam asta-i tot. Nimic interesant de spus.

— Şi Nande? întrebă Vincent.

— Doarme în magazia cu unelte. Ceea ce mie nu îmi place. Doortje se poartă cu fata precum cu un câine! Dar, pentru Dumnezeu, nu pot împărţi cabana şi cu Nande! Este o poveste încurcată. Îmi doresc să mă pot întoarce la Dunedin.

Kevin mai comandă un whisky. Părea decis să se îmbete. Vincent mai luă o gură din paharul său.

— Ar trebui să te muţi înapoi aici, îl sfătui el, dar cu senzaţia că poate nu făcuse bine.

Dacă bănuiala lui era reală, şi prietenul său era într-adevăr misteriosul bărbat din viaţa Robertei, el nu avea niciun interes să îl aibă în apropiere. Dar nici nu putea să asiste la distrugerea prietenului lui.

— Fără a lua în considerare predispoziţiile lui Doortje. Scrie deja în Vechiul Testament „Oriunde tu te duci, vreau şi eu să merg”, şi ea trebuie să se supună dorinţei tale. Permiţându-i să construiască în Otago o mică Africă, nu îi faci nicio plăcere. Ca să nu mai vorbim că pe copil nu îl poţi creşte cu Biblia olandeză şi cu legendele voortrekker-ilor! la-o cu tine pe Doortje la Dunedin, şi oblig-o să se acomodeze. O să o facă, ea este totuşi inteligentă, şi eu pariez... pariez că Roberta o va ajuta. El înghiţi în sec, apoi continuă pe un ton ce se voia glumeţ cu întrebarea: Că tot discutăm despre Roberta Fence, tu... tu te-ai simţit vreodată atras de ea?

Kevin ridică privirea – până acum şi-o plimbase absent între paharul cu bere şi paharul cu whisky.

— Robbie? Roberta ta? Ce-ţi veni cu ea... Oh, să nu îmi

spui că ea încă mai visează la mine! O făcea când era mică, dar acum... S-a maturizat, credeam că este pe cale să se logodească cu tine.

— Deci, tu nu o consideri... atrăgătoare? întrebă Vincent, de data aceasta serios.

Kevin izbucni în râs.

— Nu, Vincent, chiar nu. Desigur că este drăguţă. Dar pentru mine... tânăra mea nepoată şi Robbie au crescut împreună. Doamne, acum câţiva ani i-am dăruit micuţei un cal din stofă! Roberta Fence îi este ca o soră Atamariei. În calitatea aceasta o plac. Dar nimic altceva.

Lui Vincent i se mai uşură sufletul. Indiferent de ce simţea Roberta faţă de el. Pentru prietenul lui ea nu era o ispită. Vincent avea deci de înfruntat doar ceva visuri şi un căluţ din stofa... Destul de dificil, dar nu ca o rivalitate cu un bărbat atrăgător, în carne şi oase.

*

Ordinea bură instalată de Doortje în mica şi personala ei Africă o luase în acele zile razna, indiferent de considerentele exprimate de Kevin ori Vincent. Intenţia lui Patrick Drury era doar de a îmbunătăţi relaţiile cu noua cumnată, când cu ocazia unui tur făcut călare prin păşunile oilor trecu şi pe la vechea cabană a căutătorilor de aur. Desigur că nu îi scăpase din vedere faptul că Doortje şi Juliet nu se suportau – el cam bănuia de ce Juliet o respingea pe bură. Dar nu înţelegea antipatia din partea cealaltă. Patrick nu ştia nimic despre Africa de Sud, şi rasismul îi era străin. Şi nu înţelegea nici de ce Doortje transfera şi asupra lui dispreţul ei evident. Bun, femeile nu se suportau, dar Doortje se părea că era deranjată chiar de căsnicia lui Patrick cu Juliet. Patrick deja se gândise să discute asta cu Kevin. El regreta cearta cu fratele lui, şi voia să rezolve situaţia, dar şi să menţină o distanţare cât posibil mai mare între Kevin şi Juliet... Toate acestea erau

foarte dificile, şi comportamentul de respingere manifestat de Doortje nu simplifica situaţia. Pentru asta îşi propusese un remediu. Dacă din când în când el mai bea câte o cafea cu noua cumnată – fără ca Juliet să mai arunce remarci răutăcioase – ar fi putut cu siguranţă să o mai îmblânzească pe aceasta.

Aşadar el opri calul în această zi luminoasă de primăvară în faţa cabanei, îl popri la intrare şi bătu la uşă. Nu îi deschise nimeni, aşa că decise să înconjoare casa. Mama lui îi spusese că Doortje amenaja o grădină, şi că oaia trebuia ţinută şi ea undeva. Desigur că pe vremea aceasta cumnata lui prefera să lucreze afară, în loc de a sta în casă.

Când zări grădina şi grajdul, auzi şi o voce de fată cântând într-o limbă de neînţeles, apoi o văzu şi pe Nande.

Tânăra negresă purta o rochie de vară foarte uşoară – de fapt, era vorba despre o fâşie de pânză multicoloră, pe care ea o înfăşurase cu pricepere pe trupul subţire, exact atât cât să acopere pieptul şi coapsele până deasupra genunchiului. În ciuda îmbrăcăminţii lejere, Nande transpira, şi nu era de mirare. Cu o cazma, se lupta să formeze un strat. De câteva zile nu mai plouase, şi pământul **se** întărise.

— Domnişoară Nande! Patrick strigă spre a o face pe aceasta atentă. Tânăra nu îl observase, iar el nu voia să o sperie. Domnişoară Nande, ce faceţi aici? Asta este mult prea greu pentru dumneavoastră!

Nande se întoarse spre el. Când ea îl văzu pe Patrick, chipul el îngust, aristocratic, se lumină.

— Baas Patrick! Bună ziua.

Ea schiţă o reverenţă şi chicoti. Arta salutului îi era încă străină, dar văzuse aşa ceva la servitoarele din Dunedin, şi era mândră de această deprindere.

Patrick zâmbi.

— Vă urez şi dumneavoastră o zi frumoasă, domnişoară Nandi, o salută el şi se plecă la fel de formal.

Negresa chicoti iarăşi.

— Totdeauna vesel, baas Patrick! Mereu confundaţi lady albe, fine, cu Nande!

— Eu nu văd nicio diferenţă între damele albe şi negre, răspunse Patrick. De fapt, voiam să o vizitez pe domnişoara Doortje. Nu este aici?

Nande clătină din cap, şi apucă iarăşi cazmaua.

— Este la baas... ăăă... la domnişoara Lizzie, duce brânză proaspătă.

În ciuda divergenţelor dintre ele, Lizzie şi Doortje schimbau bucuroase produse agricole. La început Lizzie se mirase, ea fiind de părere că Doortje ar fi fost fericită să fie lăsată definitiv în pace. În privinţa asta, se părea că femeile din comunitatea bură se comportau asemănător femeilor fermierilor pe care îi consilia Patrick în materie de creştere a vitelor. Împărţeai cu vecinul, fie că îţi plăcea ori nu, şi dacă în plus acesta făcea parte din familie, conflictele se minimalizau. Patrick se întreba de ce Doortje şi Juliet nu procedau la fel.

Acum el luă cazmaua din mâinile lui Nande.

— Lăsaţi-mă pe mine, cât o aştept pe Doortje. Nu o să stea acolo prea mult. Pentru dumneavoastră munca asta este mult prea grea.

Nande se împotrivi cu toată seriozitatea.

— Ah, baas... ăăă... domnul Patrick!

Ea îl privi rugătoare, deşi Patrick nu se plânsese de modalitatea anterioară de adresare. De fapt, el habar nu avea cum se traducea asta.

— Eu... noi... totdeauna făcut. Este munca noastră la fermă.

— Noi? Cine? întrebă prietenos Patrick. Deci, tipul cel mic de acolo nu a contribuit cu nimic până acum.

El arătă zâmbind către Abe, pe care tocmai îl descoperise. Copilul dormea cuminte într-un coş la umbra unei tufe de rata. Alături era o carte deschisă – Alice în ţara minunilor, de Lewis Carroll.

— Ori el vă citeşte, în timp ce dumneavoastră săpaţi?

Patrick îi făcu cu ochiul, iar Nande râse din nou.

— Nu, încă nu ştie citit! susţinu ea foarte serioasă. Este încă bebe, domnule Patrick. Noi înseamnă tată, mamă şi frate şi Nande. Noi totdeauna muncit pe ogoarele lui baas VanStout.

Amintirea familiei ei o întristă pe Nande. Patrick reţinu asta şi nu o întrebă despre soarta rudelor ei.

— Munca asta este pentru cel puţin doi bărbaţi, domnişoară Nande. Pe când aici... El îşi plimbă privirea peste straturile deja răsădite şi întrebă: Aţi făcut toate acestea singură?

Nande confirmă.

— Domnul Kevin spune ajută, când timp. Când are el timp – se corectă ea, mândră de asta. Dar are multă treabă la spital. Doctor – treabă grea. Dar bună! Este bine, ajută oameni.

Nande ridică bebeluşul, care începuse să se mişte în coşul lui.

— Dar aveţi aici nevoie de ajutor, opină Patrick. Apoi îşi aruncă privirea la cartea pe care Nande o ascundea nervoasă în coş. Cartea aceasta era cartea mea, pe vremea...

Chipul lui Nande parcă se întunecă mai mult. Patrick înregistră modul discret în care aceasta roşea. Îl găsi încântător, el nu mai întâlnise până acum pe cineva cu un chip atât de uşor de citit. Nande moşmondi la cartea de sub pătură.

— Oh, scuze! Eu nu ştiut. Dau înapoi, desigur. Rog scuzaţi!

Patrick clătină din cap:

— Nu aveţi de ce să vă scuzaţi. Fireşte că v-a dat-o mama, nu? Iar eu vi-o dăruiesc acum...

Nande radia.

— Adevărat, domnule Patrick? Cartea mea? Am deja trei, două de la domnişoara Roberta, iar acum asta. Asta mai frumoasă. Altele cu copii amărâţi şi trişti. Sărac Oliver şi sărac mic David. Însă aici animale vesele! Vorbesc iepuraşi! Şi fată.

Patrick râse.

— Cu asta mă lua mereu peste picior Kevin. Că citesc cărţi pentru fete. Şi trebuie să mai mărturisesc ceva: cartea a aparţinut întâi lui Matariki, sora mea vitregă. Astfel de cărţi trec de la unul la altul, domnişoară Nande. Şi dumneavoastră o puteţi dărui fiicei mele peste zece ani... Până atunci, veţi ajunge probabil să citiţi Bulwer-Lytton.

Nande îl privi cam nedumerită, dar zâmbi.

— Micuţa May foarte dulce! Dar acum daţi-mi cazmaua. Trebuie să continui, altfel baas Doortje supără. Trebuie şi tund iarba, hrănit oi, muls vaca înainte de a veni ea.

Cât discutase cu Nande despre carte, Patrick nu mai săpase. Acum înfipse din nou cazmaua în pământ cu toată forţa.

— Pentru asta cu cât vă plăteşte fratele meu? întrebă el uşor încruntat. Se părea că această tânără negresă se temea de Doortje. Graba cu care săpa, încercarea de a ascunde cartea... Dumneavoastră faceţi pe bona, săpaţi, aveţi grijă de animale... înlocuiţi astfel mai mulţi angajaţi, vă este clar asta?

Nande ridică din umeri.

— Eu nu primesc bani, explică ea. Eu nu cer bani de la baas. Asta este... necuviincios... Nande se luptă câteva clipe cu dificilul cuvânt. Nu este porunca lui Dumnezeu.

Baas dă muncă şi mâncare – negrul munceşte. Porunca lui Dumnezeu.

Nande vorbi lipsită de orice emoţii, se vedea că nu îşi punea alte întrebări.

Patrick se opri din nou din săpat.

— Dumneavoastră trudiţi aici neplătită, Nande? întrebă el şocat, uitând să mai adauge „domnişoară”. Pentru că este porunca Domnului ca albii să supravegheze şi negrii să muncească? Pe mâncare şi adăpost? Aş vrea să aud asta de la domnişoara Morison, de la Sindicatul Croitoreselor. Cum poate el...

— Domnul Kevin spune vrea să dea ceva. Bani de buzunar. Bani de buzunar sunt porunca Domnului?

Nande părea că avea îndoieli în privinţa asta.

Patrick se încruntă.

— Nande, Dumnezeu are prea puţin de-a face în ţara aceasta cu structura salarială. Mai curând de asta se ocupă sindicatele. Aici există o Constituţie, care interzice sclavia. Dumneavoastră nu trebuie să săpaţi pe gratis grădina pentru domnişoara Doortje.

Nande ridică din umeri. Nu înţelegea nimic. Dar în mintea lui Patrick încolţi o idee.

— Nande, dacă aţi fi plătită pentru munca dumneavoastră, cât aţi cere pentru asta?

Nande îşi muşcă buzele. Acestea erau foarte pline şi foarte bine tăiate, astfel încât gura îi părea încadrată de o linie clară. Patrick se întrebă de ce despre buzele negrilor se spunea că sunt răsfrânte. În acest caz i se părea mai potrivit termenul de „senzual”.

— Poate... hm... o liră? întrebă ea nesigură.

Probabil că pentru ea şi sistemul monetar al noii ei ţări era o carte cu şapte peceţi.

Patrick clătină din cap. Se simţea puţin vinovat în ce privea ideea lui, dar pe Juliet o putea face fericită, iar

situaţia lui Nande se putea doar îmbunătăţi.

— Ascultă, Nande, de mult timp soţia mea îşi doreşte o cameristă...

— Ca...?

Nande părea că nu cunoştea termenul.

— O cameristă este o fată care o ajută pe o doamnă la îmbrăcat şi la coafat. Îi menţine hainele în ordine, iar la noi se va ocupa uneori şi de copii. Dar nu este o muncă grea.

Nande dădu cu înţelegere din cap:

— Da, acum ştiu. Aşa îmi spuneau oamenii pe vapor – camerista lui baas Doortje.

— Bun. Deci, nu aţi vrea să deveniţi camerista domnişoarei Juliet? Eu nu vă pot plăti mult. De fapt, doar cei bogaţi îşi permit o cameristă, iar eu nu sunt bogat. Dar, pentru început, îţi pot da o liră pe săptămână, iar mai târziu, două lire.

— Pe săptămână? întrebă uluită Nande. Dar curând eu devin bogată.

Patrick râse.

— Dacă veţi economisi din greu! Deci, vă pot angaja?

Pe chipul lui Nande se citea lupta dintre dorinţă şi conştiinţa datoriei. Ea o considera interesantă pe domnişoara Juliet – în Africa de Sud, o baas de culoare era ceva de neimaginat, dar probabil că aceasta era mai indulgentă decât o baas albă. Iar domnişoara Juliet locuia în casa domnişoarei Lizzie. Ar fi fost un vis să se întoarcă acolo. Domnişoara Lizzie era foarte drăguţă, iar la Elizabeth Station, Nande nu ar mai fi trebuit să doarmă în grajd, ci ar fi avut o cameră proprie adevărată, cu pat şi cearceaf curat. Ca o damă albă. Cu toate acestea...

— Nu pot, domnule Patrick. Eu aparţin lui baas Doortje, familia mea munceşte pentru familia ei. Porunca Domnului. Iar domnul Kevin plătit şi vapor. Trebuie achit asta, spune baas Doortje.

Patrick se posomorî. Aşadar despre asta era vorba în discuţiile despre nedreptăţile împotriva negrilor în tânăra familie Drury! Kevin ştia bine că îi făcea o nedreptate lui Nande. Deci nu va protesta. Iar ce ar spune Doortje, ca să fie cinstit, nu îl interesa pe el.

— Ascultă, Nande, acum vă iau cu mine. Nu, nu veţi lăsa copilul singur, pe el îl luăm cu noi, mama mea se va bucura să îl vadă pe cel mic. Kevin şi Doortje îl vor putea lua mai târziu, când eu le voi putea explica pentru ce dumneavoastră lucraţi acum pentru mine şi Juliet. Iar cu drumul cu vaporul nu vă faceţi griji. L-aţi plătit demult. Deci, hotărâţi-vă acum: sclavă la domnişoara Doortje sau cameristă şi fată în casă la copii pentru Juliet şi pentru mine?

Doortje trase adânc aer în piept.

— Muncesc cu plăcere pentru domnul Patrick. Iar domnişoara Juliet foarte frumoasă, domnişoara May foarte frumoasă.

Patrick zâmbi.

— Nu începeţi acum să vă adresaţi fiicei mele cu „dumneavoastră”! Va fi oricum suficient de răsfăţată. Acum să vedem dacă calul meu ne duce pe amândoi. El aruncă o privire asupra picioarelor dezgolite ale lui Nande şi simţi porniri interzise faţă de camerista soţiei sale. Nu, ar fi indecent. Dumneavoastră călăriţi, domnişoară Nande, iar eu conduc calul. Nu, nu obiectaţi, ceva mişcare mi-ar face bine. De fapt, şi fratelui meu. El va trebui să îşi sape singur grădina.

CAPITOLUL 6

Kevin Drury mai aruncă o privire prin cabinetul lui de consultaţii din Lawrence, constatând că nimeni nu îi

simţise lipsa în timpul zilei pe care o petrecuse la Christchurch. Solicitările de asistenţă medicală ale sătenilor nu erau mari, Kevin le supraapreciase considerabil când se oferise să preia cabinetul bătrânului doctor Winter. Fireşte, Lawrence era o comunitate foarte mică, mai toţi fiind foşti căutători de aur, care nu se adresau medicului pentru orice suferinţă. Soţiile se adresau moaşei, o tămăduitoare maori din apropiere. Şi în mod sigur nimeni nu îşi imagina boli, cum făceau cele mai multe paciente ale cabinetului lui Kevin din Dunedin. Nu, dacă el se muta la oraş, nu părăsea aici pe nimeni la nevoie... Ajunse la camerele pentru tratamente. Pe undeva, trebuia să fie ascunsă şi o sticlă de whisky. Îi era ruşine că bea pe ascuns, dar Doortje nu tolera alcool în gospodărie. Şi asta voia să o pună în discuţie. Vincent avea dreptate – el cedase de prea multe ori. O iubea prea mult...

— Mă gândeam eu că ai să vii, răsună o voce gravă, senzuală.

Kevin fu pe punctul de a scăpa chibritul cu care voia să aprindă lampa cu gaz. În Lawrence încă nu exista curent electric.

— Juliet!

Femeia surâse şi făcu semn spre sticla de whisky.

— În ce mă priveşte, eu prefer şampania, dar recunosc că ea nu este destul de tare pentru a uita de bura ta. Aici o faci, Kevin? Nu ai nevoie să bei ca să o vezi mai frumoasă, ea este frumoasă. Dar şi rece, nu? Rece ca... Este rece în acea ţară bizară, de unde vine ea?

Kevin clătină din cap. Juliet se aşezase în scaunul lui, iar între ei se afla voluminosul birou la care el obişnuia să analizeze fişele medicale ale bolnavilor. Kevin avea la dispoziţie doar scaunul pe care el invita să stea pacientul, dar el rămase în picioare, nehotărât.

— În ţara ei nimic nu este rece, Juliet. Este fierbinte... şi uscat...

Juliet râse.

— O ţară în care zeii nu au lacrimi, remarcă ea. O ţară fericită?

Kevin clătină din cap:

— Nu, nu este o ţară fericită. Dar ce faci tu aici, Juliet? Nu trebuia să fii aici, oamenii au să creadă...

— Nimeni nu m-a văzut venind, zise Juliet. Şi, chiar dacă m-ar vedea... Kevin, sunt cumnata ta. Ai uitat deja?

Femeia se ridică şi se aşeză lasciv pe birou. Era mai aproape. Şi se oferi, spre a fi îmbrăţişată. Juliet se întinse.

— Tocmai, rosti Kevin răguşit. Tocmai de aceea nu ar trebui să fim prea apropiaţi. Patrick... pentru mine... pentru noi... a făcut destul. Nu putem...

— Nu o lua de parcă Patrick vrea doar să ne facă un hatâr, susură ea. Şi, ca să te linişteşti... l-am răsplătit din belşug. Pentru un mic nume pentru un copil...

— Copilul... copilul este foarte frumos.

Kevin încercă, cu disperare, să dea discuţiei un alt curs, dar degeaba. Juliet reuşise să îl învăluie cu vraja ei. Şi, drace, nu era uşor să rezişti unui atât de frumos trup de femeie, într-o rochie extrem de strâmtă, de un roşu-închis, unui surâs răpitor cu buze şi ochi umezi, pe care scria dorinţă. Mai ales după ce de săptămâni vezi doar rochii închise până sus, bonete severe şi şorţuri scrobite. Trupul lui Doortje era mai frumos decât al lui Juliet, şi Kevin încă îşi dorea soţia mai mult decât îl fermecase vreodată Juliet. Dar ce folos, dacă farmecele ei rămâneau ascunse sub o cămaşă de noapte lipsită de formă, iar părul ei blond-auriu se ascundea sub boneta de noapte?

Acum buclele grele şi negre ale lui Juliet cădeau peste dosarul cu fişe. Mâinile ei înguste, fine, ce de obicei dansau pe clapele pianului, îi căutau stiloul pe care îl

plimba pe deschizătura decolteului, de parcă ar fi scris o poveste de dragoste. Kevin se gândi la mâinile bătătorite ale lui Doortje, la căşăria ei, la aluatul de pâine pe care îl frământa. Încercă să îşi imagineze mirosul acestora, proaspăt, teros şi cald ca pâinea proaspătă... dar parfumul lui Juliet o luă înainte. Amintirile legate de Doortje păliră, cel puţin pentru noaptea aceea. A doua zi putea să afle din nou de ce se îndrăgostise de Doortje VanStout. Însă acum... Kevin lupta cu dorinţa.

— El este fratele meu, zise el chinuit. Nu îl putem înşela pe Patrick...

Juliet făcu un gest de respingere cu mâna.

— El nu va afla. Şi... îl fac eu inofensiv, nu te teme.

Ea zâmbi cinic când zări în ochii lui Kevin un sâmbure de gelozie. Curând, avea să îl facă să uite de bura lui. Iar fratele său... poate că, în curând, Kevin şi Patrick aveau să se urască din toate puterile, ceea ce pentru Juliet nu prezenta nicio importanţă.

— Totuşi, când şi când... şopti ea lasciv...am nevoie de un bărbat adevărat. Înţelegi asta, Kevin, nu? Tu îl ştii pe Patrick. El este... râse ea...prea cuminte. Şi îţi mai trebuie şi ţie câte o femeie adevărată. Sau nu este cuminte frumuseţea ta rece din ţara ei fierbinte? Te sărută ea aşa, Kevin? Buzele lui Juliet se apropiară de el. Te iubeşte ea aşa?

Juliet se avântă de pe masă şi îi cuprinse între picioare coapsele lui Kevin. Kevin Drury se predă. O strânse pe Juliet în braţe.

CAPITOLUL 7

Când Kevin ajunse acasă, Doortje era cu nervii la pământ.

— Nande a plecat! îi trânti ea în loc de bun venit. Ia uite!

Doortje flutura un bilet găsit de ea pe masa din cabană. Prin care Patrick o punea la curent cu situaţia în câteva cuvinte.

Kevin ridică din umeri.

— Nu pot să fac nimic, răspunse el laconic.

În niciun caz nu avea să se certe cu Patrick. Nu după tot ce se petrecuse în cabinetul medical. Lui Kevin deja îi era ruşine. Şi faţă de Doortje. I-ar fi făcut plăcere să poată compensa trădarea sa. Dar în loc de asta, nu ar face decât să îi distrugă în continuare lumea ei.

— Nande nu ne aparţine, Doortje. Dacă ea de bunăvoie vrea să muncească pentru Patrick, asta nu ne priveşte. Eu ţi-am spus că ar fi trebuit să îi oferim un salariu. Dar aşa... tu trebuie să te obişnuieşti cu asta, Doortje. Asta este o ţară liberă.

— Dar ea este nerecunoscătoare! izbucni Doortje. Familia ei trăia de generaţii pe pământul nostru. Noi le-am dat mâncare, i-am îngrijit când au fost bolnavi...

Kevin oftă.

— Înainte de a fi venit voi, pământul acela a fost probabil al lor, Doortje. Şi nu sufereau de foame pe el. Vracii lor cu siguranţă nu erau mai proşti decât ceea ce am văzut eu la voi ca remedii naturale şi superstiţii. Tu nu poţi invoca un tratament medical superior. Uită asta, Doortje, tu nu te mai afli în Transvaal. Şi nici de Nande nu ai nevoie. Tu nu te strângi în corsete, părul ţi-l poţi aranja şi singură, cameristă nu îţi trebuie. Şi fireşte că de Abe trebuie să te ocupi singură. Dar putem discuta despre o fată în casă, care să preia îngrijirea lui.

— Fată în casă? Doortje se încruntă. Despre ce vorbeşti? Vrei să aduci aici o slujnică albă? Dar cum rămâne cu grădina, cu animalele şi...

— Ne întoarcem la Dunedin. Şi putem angaja o

servitoare maori, o informă Kevin, deşi cu inima grea.

Ura ceea ce trebuise să îi spună, dar Vincent avea dreptate. Aici ea nu putea niciodată să se înveţe să se adapteze. Şi, dacă nu reuşea asta... Kevin ştia că exista pericolul să greşească din nou cu Juliet. Era şi acesta un motiv pentru plecarea la Dunedin.

— Dar animalele nu le vom lua cu noi. Îmi pare rău, Doortje. Asta nu este Africa de Sud, tu nu mai eşti o baas, şi nicio ţărancă. Tu eşti soţia doctorului Kevin Drury din Dunedin. Şi de acum te vei comporta ca atare.

— Dar tu... tu ai promis... Doortje îl privi dezorientată pe Kevin. Noi voiam să trăim la o fermă...

— Nu îmi pot ţine promisiunea, Doortje. Iar ţie nu ţi-am promis o gospodărie în veld, cu ţarc african pentru vite şi rugăciune de seară în olandeză. Cel mult o fermă în Noua Zeelandă, dar ţie nu ţi-a plăcut la Elizabeth Station. Eu îmi doresc, sincer, să fii fericită, Doortje. Gândeşte-te la ce ai jurat: Unde te duci, acolo te voi urma. Şi tu... şi tu mă iubeşti puţin. În Africa, m-ai iubit un pic...

Privirea lui Doortje oscila între disperare şi ură. Dacă ea îl iubise şi îl dorise pe Kevin, simţămintele acelea erau adânc ascunse în interiorul ei.

— Eu... nu am vrut asta, spuse ea abia şoptit. Nu cu tine. Dar s-a întâmplat, pur şi simplu. Dar nu este pe plac lui Dumnezeu. Chiar dacă... dacă aşa ar părea. Pentru că numele copilului scuză totul. Dar copilul este oricum blestemat. Şi eu, de asemenea.

— Nu îţi poţi încuia soţia aici.

Michael Drury se văzu nevoit să îi pună piciorul în prag fiului său Patrick. Simpatia sa iniţială faţă de Juliet se evaporase de mult, iar între timp ajunsese la aceeaşi părere ca Lizzie, care îşi găsea nora doar enervantă. Dar, cumva, o înţelegea şi pe Juliet. Femeia aceea nu se potrivea cu mediul rural, ea trebuie că era profund

nefericită la Elizabeth Station. Absolut sigur nu avea să reziste acolo pentru următorii treizeci de ani, indiferent de ce îşi dorea Patrick.

— Dacă tu exagerezi, ea va pleca curând din nou, încercă Michael, utilizând un argument unic, ce oricum nu promitea nici cel mai mic succes.

— Aici nu o va seduce nimeni, ripostă îndărătnic Patrick. Data trecută nu a plecat din proprie iniţiativă. Doar cu acel ziarist pârât...

Michael îi aminti:

— Omul nu a pus-o cu de-a sila pe calul lui, şi nici nu a plecat cu ea în galop. Juliet şi-a împachetat lucrurile, i l-a plasat pe copil lui Claire, după care a urcat în trăsura poştei din proprie iniţiativă.

— Dar el i-a promis un post! repetă el explicaţia dată lui de Juliet. Unul pe care ea nu l-ar fi putut refuza!

Michael ridică din umeri:

— Data viitoare va căuta ea însăşi unul. Patrick, ea nu suportă locul acesta. Şi nici noi nu suportăm. Să nu îmi vii acum cu chestia cu pianul. În mod cert noi nu amplasăm aici un pian hodorogit, pentru aşa ceva casa nu este suficient de mare.

— Oricum casa nu pare suficient de mare pentru mama şi Juliet! remarcă amar Patrick.

Cu doar puţin timp în urmă avusese iarăşi loc o dispută între Lizzie şi Juliet, urmată de plecarea lui Lizzie la vie şi a lui Juliet în camera pe care o împărţea cu Patrick. Ea ar fi preferat să aibă camera ei, dar Patrick insistase pentru apropiere.

Michael ridică din umeri:

— Nu pot să neg, Patrick. Mama ta şi Juliet nu se înţeleg – şi, până la un punct, eu înţeleg motivele lui Lizzie. Pe termen lung, trebuie să găsim o soluţie, poate că vom transforma cabana într-o casă mai mare. Dar mai întâi tu

trebuie să îi oferi lui Juliet schimbarea. Aici ea va înnebuni, şi maică-ta la fel. Du-te cu ea la Dunedin, măcar pentru câteva zile. Frecventaţi acolo societatea, câteva concerte – fă-o fericită, Patrick! încearcă să o faci măcar puţin fericită!

De la soţia unui bur se aştepta supunere – supunere cu bucurie. Asta ştia Doortje de la mama ei şi de la bunica ei: soţia unui bărbat bur îl urma pe acesta peste munţi şi văi, în sălbăticie şi la luptă, învăţase să încarce arma şi să tragă cu ea. Dacă trebuia, cu preţul sângelui. Era gata să omoare şi să fie omorâtă pentru soţul ei, să îi fie neclintită alături: contra duşmanului din afară, dar la nevoie şi împotriva restului familiei şi a propriilor copii. Dorothea VanStout îşi întipărise toate acestea în minte din primul moment al vieţii ei, şi îşi dădea toată silinţa să îşi facă datoria şi în condiţiile total diferite în noua ei patrie. Fără a se mai plânge, părăsi cabana din Otago, animalele ei şi grădina proaspăt amenajată. Kevin o duse iarăşi în locuinţa lui de deasupra cabinetului medical, dar se arătă dispus ca ulterior să caute un domiciliu rural.

— Poate în Caversham, se gândi el. Acolo există căsuţe foarte drăguţe, cu grădină. Acolo trăiesc şi Kathleen şi reverendul, are să îţi placă şi ţie. Te-ai putea alătura bisericii, să ajuţi copiii şi sărmanii...

Doortje se uită lung la el. În mediul ei nu se cunoştea grija pentru cei aflaţi în nevoie, pentru oameni complet străini. Familiile erau mari şi ţineau toate aproape, în sate ori la ferme nu veneau străini – şi, de altfel, biserica olandeză împărtăşea concepţia Bisericii Scoţiei: dacă o persoană o ducea prost, de regulă o merita, şi de fapt soarta fiecărui om era predestinată. Cel blestemat şi mântuit stă la rând de la prima suflare. Fireşte că cele trăite de Doortje în ultimii ani o făcuseră să se îndoiască de aceste principii ale credinţei, dar nu într-atât încât să se

angajeze în ajutorarea sărmanilor anglicani.

Mai întâi, Doortje trebuia totuşi să se regăsească în Dunedin, de data aceasta nu cu jumătate de inimă, ci adaptându-se la slujba soţului ei. Aşa că tânăra femeie abandonă iubitul ei port bur şi începu să poarte hainele lejere cumpărate pentru ea de Kevin în prima perioadă petrecută la Dunedin. Între timp acestea se demodaseră complet, reapăruse corsetul, veşmintele comode nu rezistaseră. Kevin nu sesiză asta şi nimeni nu îi atrase atenţia. În definitiv Doortje arăta răpitor în haine lejere şi societatea din Dunedin se da în vânt după decorativa pereche medicală. Kevin insista să accepte toate invitaţiile, pentru a se reintroduce în viaţa oraşului. Aşadar, Doortje încercă zadarnic să poarte discuţii spirituale la vernisaje. A dus lupte în numeroase dineuri, trăgând cu ochiul cum Roberta şi Kevin mânuiesc tacâmurile, încât pur şi simplu nu mai reuşea să discute cu oamenii prezenţi.

Totuşi, Roberta era un ajutor nepreţuit. Se părea că tinerei profesoare îi făcea plăcere să fie împreună cu ea şi cu Kevin, şi modul ei amical de a fi o făcu pe Doortje să uite de fraternizarea ei necorespunzătoare cu Nande în timpul croazierei. Roberta o introduse şi în tainele paşilor de dans, astfel că Doortje depăşi primul ei bal fără prea mulţi paşi greşiţi. Doortje fu prezentă la concerte şi fu invitată la ceai de celelalte dame din societate, dar făcu toate acestea fără tragere de inimă. Dacă totuşi îi plăcu ceva – expoziţia lui Heather cu portrete de femei o impresionă profund, melodia interpretată la vioară îi merse la inimă, şi chiar gustase senzaţia mâinii lui Kevin pe talia ei împreună cu mişcările lor simultane în ritmul valsului – nu îşi mărturisi nici măcar sieşi. Surâsul lui Doortje era mereu silit şi, chiar dacă nimeni nu observă, inima lui Kevin era sfâşiată.

Patrick Drury, aşa cum îl sfătuise tatăl său, veni la oraş. Pentru a-i oferi o preocupare lui Juliet, ei urmăriră reprezentaţii teatrale şi participară la vernisaje – şi în cele din urmă perechea primi iarăşi invitaţii în societatea din Dunedin. Natural era previzibil că Patrick şi Juliet cândva se vor întâlni cu Kevin şi Doortje. S-a şi întâmplat în cele din urmă la o serată în familia Dunloe. Doortje, care intră în salon la braţul lui Kevin, surâzând din nou forţat, simţi brusc cum acesta se tensionă. Îi urmări privirea şi se îngrozi – chiar dacă dintr-un cu totul alt motiv decât soţul ei.

— O lasă să intre aici? îl întrebă Doortje pe Kevin, nevenindu-i să creadă. Dar ea este de culoare!

— Ea este soţia fratelui meu, răspunse Kevin, care se făcuse alb la faţă. Din privirea lui Doortje îşi dădu seama că ea observase asta. Adăugă: Acum, te rog să îmi faci plăcerea de a ignora culoarea pielii ei! Juliet este creolă, şi dacă am înţeles eu bine, ferma din New Orleans a tatălui ei este de vreo două ori mai mare decât Transvaal. Tu nu trebuie să devii prietenă cu ea, Doortje, dar te rog să fii politicoasă.

Doortje ar fi fost o soţie ascultătoare, dar Juliet nu o ajuta deloc. Tânăra bură nu era prea umblată în înalta societate, dar recunoştea o privire dispreţuitoare adresată ei şi văzu strălucirea ochilor acesteia la vederea soţului ei. Patrick Drury îşi urmă soţia cam ţeapăn când ea se îndreptă către Kevin şi Doortje. El ar fi preferat să menţină distanţa. Un laş... Lui Doortje îi amintea de Cornelis.

— Ce drăguţ că te văd, Kevin... şi... Dorothy, nu-i aşa? Ca fetiţa din Kansas, pe care tornada a smuls-o de acasă... Cum te simţi ca tornadă, Kevin Drury?

Juliet surâse complice. Complice? Oricum ar fi fost, Doortje se simţi prost. Nu înţelegea la ce făcea aluzie Juliet.

— Doortje, zise ea cu voce răguşită. Sau Dorothea, dacă nu puteţi pronunţa.

Juliet râse cam gâtuit.

— Oh, voi reuşi. Dacă vreau... Dar dumneavoastră ar trebui să vă mai gândiţi la Dorothy. Este totuşi un nume drăguţ. Şi poartă şi hăinuţe largi şi scurte...

Îi măsură cu privirea rochia lui Doortje.

Rochia Julietei era de un roşu-închis şi lungă până în podea. Ea era şnuruită strâns, ceea ce îi sublinia curbele spectaculoase. Kevin remarcă faptul că era aceeaşi rochie în care îl vrăjise în Lawrence. Şi se strădui să nu roşească.

Acum, interveni Patrick:

— Juliet, ce-i asta? O pui într-o situaţie jenantă pe cumnata ta. Doortje, scuză-ne. Arătaţi adorabil în rochia dumneavoastră.

Juliet clătină din cap şi chipul i se schimonosi. Doortje observă, uluită, că aceasta era machiată.

— Da, scuze. Totdeauna devin insuportabilă dacă nu beau nimic... Ne aduci câte o şampanie, Kevin? Ori dumneavoastră, Doortje, beţi tot lapte, ca înainte?

Acum, ea pronunţă numele cât se poate de corect.

Doortje îşi muşcă buzele. Nu mai băuse niciodată alcool, însă acum nu avea să se dea de gol.

— Eu... beau cu plăcere un pahar, spuse ea încet.

Când Kevin reveni cu şampania, Doortje privi nefericită lichidul perlat din paharul de cristal. Luă cu prudenţă o înghiţitură – şi fu plăcut surprinsă. Până acum îşi imaginase alcoolul ca pe ceva ce ustură pe limbă, dar această băutură doar ciupea uşor şi avea un gust acrişor, semănând cumva cu cel al sucului de coacăze diluat. Poate că aceasta nu făcea parte dintre acele băuturi păcătoase, ameţitoare, de care avertiza mereu pastorul. Triumfătoare Doortje o bău la fel de repede ca Juliet.

Între timp Patrick şi Kevin întreţineau o discuţie formală.

— Vei lucra din nou la ministerul agriculturii? îşi întrebă Kevin fratele. Dacă... dacă tot ai revenit aici?

Patrick clătină din cap.

— Nu, nu, eu rămân în Otago. Suntem aici doar pentru câteva zile, ca să... pentru că, dacă trece prea mult timp, cuiva îi pică tavanul în cap acolo. El zâmbi, părând că se scuză. Până acum nu ar fi făcut o asemenea remarcă. Patrick Drury iubea Elizabeth Station.

Apoi adăugă: Şi cabinetul medical... nu ai probleme cu Folks? Că întâi ai plecat în Africa de Sud, apoi ai revenit în Otago.

Kevin negă.

— Christian este flexibil. Şi, de fapt, eu am mai mult sau mai puţin propriii pacienţi. El râse cam nervos şi continuă: La Christian vin mai mult familiile tinere, la mine vin istericii. El nu spune asta, dar aşa gândeşte. Şi nu se poate nega că ultimii plătesc mai bine. Deci, câştiguri mai mari şi pentru el.

— Domnule Patrick? De ei se apropie jenată Nande, cu May de mână. Îi era evident neplăcut să îl vadă pe noul ei stăpân discutând cu Kevin, dar înaintă eroic. Domnul Patrick spus la mine să anunţ...

Patrick se încruntă uşor. Nande zâmbi, vinovată:

— Cred... aţi spus să anunţ dacă May plânge. Ea tocmai ţipat. Eu am gândit...

— Foarte bine! o lăudă Patrick şi îi luă fetiţa din mână.

May părea că se potolise. Acum, privea radioasă în jur – ei îi plăcea să se afle în societate.

— Ba... Domnule Kevin...

Eliberată de copil, Nande schiţă politicoasă o reverenţă în faţa fostului stăpân. Acesta o căută scurt din priviri pe Doortje, care dispăruse cu Juliet, ceea ce îl cam miră pe Kevin. Nu se aşteptase ca aceasta să se amestece împreună cu dispreţuita cumnată printre invitaţii la serată.

Dar nu conta, ci important era că Doortje socializa fără el cu alţi oameni. Kevin îi oferi lui Nande un zâmbet.

— Tu arăţi bine, Nande. El îi examină apreciativ uniforma de slujnică cu şorţ şi bonetă. Aproape identică cu ceea ce purtase Doortje la fermă – lui Nande i s-o fi părut asta nostim. Şi vorbeşti atât de bine în engleză!

Nande privi iarăşi în podea ruşinată.

— Mulţumesc, domnule Kevin. Dumneavoastră nu supărat? Vreau să spun, nu sunteţi supărat pe mine?

Kevin clătină din cap şi mulţumi cerului că Doortje nu era de faţă.

— Pentru că tu ai căutat o slujbă mai bună? Nouă ne-a părut rău, mai ales domnişoarei Doortje, dar fireşte că tu eşti liberă. Îţi place la domnişoara Juliet?

Nande dădu afirmativ din cap cu zor:

— Îmi place bine la domnul Patrick! Şi la micuţa domnişoară May... şi domnişoara Juliet...

Ultimele cuvinte veniră cam târziu, pentru că într-adevăr Juliet era punctul slab în noua fericire a lui Nande. Nande era obişnuită să fie certată şi tratată neprietenos, dar niciodată în familia VanStout nu fusese irascibilă. Nande ştiuse mereu la ce să se aştepte, pe când dispoziţia Julietei diferea de la un moment la altul. Ba îi dăruia cu generozitate din hainele şi pălăriile ei pe care nu le mai purta, ba o admonesta pentru cele mai mici greşeli. Asta pentru Nande era la fel de iritant, ca vremea de toamnă în noua patrie. Pentru că niciodată nu mai ştia cum să îmbrace copilul pentru plimbare. Deseori după o ploaie în şiroaie ieşea imediat soarele, şi invers.

— Nu „domnişoara May”, Nande! o apostrofa Patrick.

El glumea cu May, dar Kevin băgă de seamă că şi pe Nande o urmărea cu exact aceeaşi privire – cu aceeaşi privire drăgăstoasă.

— Nu îi băga copilului în cap aiureli. Este suficient că

Juliet o împopoţonează ca pe o prinţesă.

May chiar purta o rochie din dantelă, deşi la vremea aceasta ar fi trebuit să doarmă. Nande o dezbrăcase în camera repartizată ei şi micuţei şi o întinsese în pat, dar acum o îmbrăcase din nou, pentru a-l căuta pe Patrick. Asta explica şi buna dispoziţie de acum a micuţei – de mână cu tatăl ei chicotea satisfăcută, cu ochii după alţi şi alţi oameni, care se jucau cu ea, şi pentru a suta oară subliniau cât de frumoasă şi cuminte este.

Kevin privi pentru prima oară copilul de aproape. Indiscutabil avea trăsăturile familiei. May semăna cu Juliet, dar şi cu el şi cu Michael. Mai puţin cu Patrick ori cu Lizzie. Kevin decise să se retragă înainte ca şi alţi oaspeţi să observe asta. Patrick oricum era ocupat acum cu May şi cu Nande. O lăsa pe micuţă să danseze ţinând-o de mână, şi vorbea cu bona. Juliet dispăruse cu Doortje. Kevin se scuză că voia să vorbească cu soţia sa şi se îndepărtă.

Înainte de a o găsi pe Doortje, dădu de reverend. Peter Burton părea cam plictisit. Participa la asemenea petreceri la dorinţa lui Kathleen, dar el prefera întâlnirile cu adevăraţii prieteni în loc de sporovăielile de aici. Prestaţiile muzicale oferite pro forma ca ocazii pentru invitaţii le aprecia tot atât cât tatăl lui Kevin, Michael. Acum îi zâmbi lui Kevin, care se opri lângă el.

— Aveţi puţin timp pentru mine? întrebă politicos Kevin, care demult intenţiona să discute cu Peter Burton. Poate că ar fi fost mai bine să vin la dumneavoastră la biserică...

Peter Burton clătină din cap:

— Orice ai avea pe suflet, am discuta de cele mai multe ori mai bine la un pahar de whisky decât la lumina lumânărilor. Cu asta nu vreau să spun că biserica mea ar fi retrogradă, de o vreme avem şi lumină electrică.

Kevin râse.

— Dar nu şi un bar, cred. Numai un moment, aduc

imediat două pahare, şi apoi mergem la...

— ...terasa ne stă la dispoziţie, propuse Burton. Acum nici nu plouă. El râse, apoi adăugă: Probabil ar trebui să mă gândesc, să desfăşor programul de discuţii comunitare sub cerul liber. Oamenii ar fi atunci mai concişi.

Kevin se întoarse cu whisky-ul şi cei doi sorbiră din pahare. Apoi admirară grădina întunecoasă şi tăcută, ce oferea un contrast liniştitor cu clădirea bine luminată şi cu forfota colorată din ea. Kevin o recunoscu pe Doortje într-un grup de femei şi se linişti.

— Deci, despre ce este vorba, Kevin? întrebă în cele din urmă reverendul. Probleme familiale? Cu fratele tău? Trebuie să fi existat tensiuni.

Kevin ridică din umeri.

— Doar mici neînţelegeri. Nu este vorba despre acestea. Voiam să întreb... ce ştiţi dumneavoastră despre calvinism?

Reverendul zâmbi:

— Un seminar teologic în loc de muzică de cameră? Nu eram pregătit pentru aşa ceva. Dar mă rog, totul se trage de la un elveţian, Johannes Calvin. A trăit în secolul şaisprezece şi a fundamentat o teologie proprie. Dacă m-ai întreba, aş răspunde că una foarte îndărătnică... Dar ea a avut destul de mult succes. Prezbiterienii se raportează la învăţătura sa, Biserica Scoţiei – şi fireşte şi biserica olandeză, de care ţine ori ţinea soţia ta... Eu m-aş bucura să vă pot saluta odată pe amândoi la slujba ţinută de mine. La baza ei se află aşa-zisele cele patru Sola, „Sola Scriptura”, care recunoaşte ca bază a credinţei creştine doar scriptura şi...

— Nu aşa complicat... — îl întrerupse Kevin – ... mă interesează de fapt numai anatema, învierea şi alesul. Am auzit atât de des de acestea...

Reverendul zâmbi.

— *Sola gratia.* Ea stipulează că omul va fi izbăvit doar prin graţia lui Dumnezeu, şi nu cum se propagă, în temeiul faptelor bune şi rele din viaţă, şi prin iertare şi pocăinţă. Calvin era de părere că omenirea ar fi împărţită de la începutul vremurilor în aleşi şi blestemaţi. De care grup ţii, este stabilit cu mult timp înainte de naştere, şi nu se poate negocia. Unii vor fi izbăviţi, iar pe ceilalţi îi aşteaptă iadul etern.

— Este o nebunie! exclamă Kevin. Cum să te comporţi bine şi să nu păcătuieşti dacă oricum nu are importanţă?

Reverendul ridică din sprâncene:

— Hei, hei, Kevin, eu totuşi sper că cele zece porunci reprezintă pentru tine valori în sine, şi că le respecţi nu doar pentru că te temi de iad.

Kevin râse.

— Dar cerul oferă deja o anumită atracţie. Dacă poţi să te porţi contrar, cum vrei...

— ...uneori, în viaţă, este mai uşor, interveni reverendul, şi îşi goli paharul. De fapt, este foarte bine că ai adus sticla cu whisky. Cu toate că poate ar însemna că noi doi nu suntem aleşi. Dar să revenim la comportamentul calviniştilor: ei sunt sever supravegheaţi» comunitatea le poate impune sancţiuni dacă ei depăşesc limitele, în plus, în concepţia lor, o viaţă de ascet cu frica Domnului dovedeşte că sunt aleşi. Noi plecăm de la ideea că vom fi izbăviţi, dacă păcătuim cât mai puţin. Calviniştii pleacă de la ideea că alegerea se concretizează în aceea că păcătuieşti cât mai puţin posibil.

— Nu este totuna?

Kevin avea impresia că îi vâjâie capul.

— Da... dar câteva deosebiri există totuşi. De exemplu, comportamentul celor aleşi faţă de cei nealeşi. Aici se remarcă o anumită... hm... aroganţă...

Kevin se încruntă.

— Daţi-mi voie să ghicesc: zulu, maorii, metişii, indienii... în principiu, nu sunt aleşi.

— Exact, răspunse Burton. Şi a fi ales se dovedeşte şi prin bunăstarea economică, grija pentru sărmani limitându-se la minimum, Nu discutăm despre sclavii folosiţi pe plantaţii de creştinii noştri calvinişti. Dacă zahărul se vinde bine, asta este voinţa Domnului. El râse, apoi adăugă: îmi pare rău, Kevin, tu deja ai remarcat că eu nu îi plac. Cu toate că mulţi dintre ei sunt, desigur, oameni buni, integri, care nu fac rău nimănui, cu excepţia lor înşişi. În cazuri extreme, aceşti oameni refuză cel mai mic lux, orice destindere, orice bucurie de a trăi. Trebuie să fie trist când poţi să afli fericirea şi satisfacţia doar din neprihănire.

Kevin căzu pe gânduri şi îşi umplu din nou paharul.

— Şi dacă acum unuia dintre ei... după ce el a crezut totdeauna că ar fi ales şi izbăvit, şi pe urmă se întâmplă ceva ce îl face să creadă că el... ar fi totuşi blestemat...

Burton oftă.

— Nu ştiu exact, Kevin. Ceea ce am expus eu provine din ceea ce scriu manualele, eu nu cunosc pe nimeni din aceste comunităţi. Cel puţin nu un habotnic. Aici, printre noi, sunt unii care se dau membri ai Bisericii Scoţiene, dar care totuşi beau şampanie şi se îmbracă de la Kathleen. Eu aş spune că, în acest caz, acel ori acea persoană... are o problemă serioasă. Pentru un astfel de om, lumea trebuie că se prăbuşeşte. Kevin, este vorba despre soţia ta? Doortje?

Peter Burton îl scrută cu privirea pe interlocutorul său.

Kevin lăsă paharul pe masă.

— Eu... eu trebuie să mă întorc înăuntru. Mulţumiri pentru explicaţii. Cred că mi s-a clarificat ceva.

Reverendul dădu din cap:

— Vei avea nevoie de multă răbdare, Kevin. Şi Doortje a

ta va avea nevoie de o nouă credinţă. Dar dacă te gândeşti că aceşti oameni au traversat oceane, au trecut peste munţi şi au purtat războaie pentru credinţa lor...

— Dar totdeauna au fost grupuri întregi, în care s-au sprijinit unul pe altul, interveni Kevin. Şi fireşte că toţi erau... aleşi... iar Doortje... vocea lui abia se mai auzea...Doortje este absolut singură.

CAPITOLUL 8

Doortje Drury se amuza copios. Băuse şi al doilea pahar cu şampanie, după care găsise curajul de a se despărţi de imposibila ei cumnată cafenie şi a se alătura altor oameni. Sean Coltrane şi soţia sa Violet de exemplu erau încântători, dar oribilul lor nume de Coltrane era în engleză la fel de des ca Hdvel în olandeză. Nici Violet nu purta corset – deci asta nu putea fi atât de rău precum o zugrăvise Juliet. Iar Sean, de care toţi spuneau că ar fi inteligent, putea explica chiar şi chestiunea cu Dorothy. Doortje avu nevoie de ceva timp pentru a-şi da seama ce voia să afle exact, dar după aceea nu mai fii atât de dificil.

— Dorothy şi câinele ei Toto sunt eroii principali ai unei cărţi americane pentru copii. Sean zâmbi şi adăugă: Minunata poveste Vrăjitorul din Oz. Este destul de nouă, dar Roberta este de-a dreptul entuziasmată de ea. Ea posedă precis un exemplar al cărţii, întrebaţi-o. În orice caz, Dorothy trăieşte în Kansas, asta este în vestul mijlociu al Americii. Dar o tornadă o transportă într-o legendară ţară, în care domnesc patru zgripţuroaice şi un vrăjitor. Aici trece prin diverse aventuri – cu un leu căruia îi lipseşte curajul, cu o sperietoare de păsări lipsită de minte şi cu un om din tinichea fără inimă.

Doortje chicoti. Şampania i se urcase la cap, dar ea nu

găsea că era ceva neplăcut. Ba dimpotrivă, rareori se simţise atât de uşoară.

— Un leu laş?

Sean confirmă.

— Da, dar pe parcursul poveştii rezultă că leul putea fi incredibil de viteaz când îşi vede prietenii în pericol, omul de tinichea devine plin de înţelegere, iar sperietoarea, vicleană. Doar că toţi credeau că sunt blestemaţi.

Doortje păli.

Violet o privi îngrijorată.

— Nu vă simţiţi bine, Doortje? Aici trebuie să fie foarte obositor pentru dumneavoastră. Mulţimea aceasta de oameni, care discută într-o limbă străină, şi atâtea maliţiozităţi. Domnişoara Juliet nu ar fi trebuit să se distreze pe seama dumneavoastră, deşi comparaţia cu Dorothy din Vrăjitorul din Oz nu este jignitoare. Este o fetiţă minunată.

Sean dădu din cap.

— Aşteptaţi, vă mai aduc un pahar cu şampanie, care vă va mai înviora. Şi ţie la fel, Violet, pentru că aici nu văd nicio reprezentantă a asociaţiei abolţionistelor. Ai putea să treci peste nişte limite.

El le făcu cu ochiul celor două femei şi se îndepărtă către bar.

— Abo... ce? întrebă Doortje.

Ea nu îşi amintea să mai fi pus vreodată atât de multe întrebări şi să fi pălăvrăgit atât de liber. În orice caz, nu după ce viaţa ei în Transvaal se prăbuşise. Iar la întâlnirile pentru rugăciuni şi la serile de lucru de mână în comun fireşte că nu se vorbise despre cărţi pentru copii ori despre haine... iar asemenea bârfe şi maliţiozităţi nici vorbă să fi existat. Cel mult femeile mai trăncăneau despre cine cu cine se mai logodise.

— Abolţioniste – o informă Violet săritoare, după care îi

ţinu un discurs despre mişcarea feministă din Noua Zeelandă, care începuse cu revolta mamelor contra abuzului de alcool al soţilor şi luase sfârşit cu lupta pentru dreptul la vot.

— Şi nu a fost sfârşitul lumii, remarcă ea în cele din urmă veselă. Reţineţi, cândva vom avea o femeie prim-ministru!

— Da, când o avea Africa de Sud un preşedinte negru! o tachină Jimmy Dunloe, care împreună cu Sean şi cu două pahare cu şampanie tocmai li se alăturase şi auzise ultimele cuvinte. Nu mai ţineţi discursuri, domnişoară Violet, mai bine beţi!

El le puse în mână femeilor paharele. Apoi se înclină şi plecă din nou spre bar.

— Gazda a insistat să vă aducă personal şampania, zise Sean. Scuze, Violet, nu asta a fost intenţia, eu bineînţeles că aş fi salutat atât o femeie ca prim-ministru, cât şi un negru ca guvernator în Kap. Însă oamenii n-au ajuns încă atât de departe...

Doortje se încruntă. Cu fiecare pahar şampania îi părea tot mai bună, dar gândurile păreau să se lege tot mai greoi.

— Un negru zulu guvernator? întrebă ea uluită. Dar... ei nu au minte.

Violet vru să trântească un discurs plin de indignare, dar Sean zâmbi.

— Asta s-a spus şi despre sperietoarea de ciori din Oz. Dar în final vrăjitorul o numeşte succesor al său. Citiţi-i fiului dumneavoastră cartea, când se va face mai mare, Doortje. Este foarte încurajatoare!

Când Kevin o descoperi în mulţime, Doortje era cu Heather şi Chloe Coltrane şi râdea. Mai întâi lui Kevin nu îi veni să creadă. O auzise el vreodată pe soţia sa râzând din toată inima? Dar acum ea râdea cu dezinvoltură de o

anecdotă relatată de Heather. Era vorba despre o neînţelegere lingvistică trăită de ea la Amsterdam. Şi când Kevin se alătură femeilor, mina lui Doortje nu se înăspri ca de atâtea ori în ultimul timp, ci ea îi zâmbi.

— Imaginează-ţi că domnişoara Heather a fost în Olanda! îl informă ea pe Kevin. În... Amster... dam.

Heather zâmbi indulgent.

— Eu cred că ar trebui să ţi-o duci uşurel acasă pe micuţa şi răpitoarea ta soţie, îi şopti ea. Este cherchelită bine. Dar este şi încântătoare, şi nu aş fi crezut că ar putea fi atât de veselă.

— Pentru că acolo poţi întâlni oameni, ca Mijnheer Rembrandt! spuse binedispusă Doortje, referindu-se la călătoria lui Heather. Care pictează, ca şi domnişoara Heather. Domnişoara Heather ar dori să mă picteze şi pe mine. Tu crezi că... ar fi permis?

Kevin zâmbi şi o luă la braţ.

— Este o idee grozavă, şi bineînţeles permisă, zise el făcând cu ochiul. Mijnheer Rembrandt este oricum mort. El a fost un mare şi prolific artist. A pictat multe tablouri. Poate că o vei vizita pe domnişoara Heather, care cu siguranţă că are reproduceri după opere ale lui.

Chloe confirmă:

— Ea personal a copiat tablouri pictate de el, explică aceasta cu seriozitate. Şi cine le vede înţelege de ce nu le expune. În timpul călătoriei ei prin Europa, nu prea s-a apropiat de măiestria lui Rembrandt... Heather se prefăcu, în glumă, că vrea să arunce paharul în prietena ei. Dar între timp fireşte că l-a depăşit cu mult. Apoi Chloe îi întinse mâna lui Doortje: Mi-a făcut plăcere să ne cunoaştem mai îndeaproape, doamnă Drury.

Heather şi Chloe îşi luară rămas-bun foarte prietenoase, dar privindu-i semnificativ pe Kevin şi Doortje. Doortje încă nu era prea ameţită, dar dacă ea şi Kevin mai rămâneau

mult la serată, ameţeala ar fi putut să devină jenantă.

Kevin îi oferi galant lui Doortje braţul.

— Te pot conduce acasă, Doortje, draga mea? întrebă el încurajat de buna dispoziţie a soţiei sale. Ştii că mâine trebuie să mă trezesc devreme.

— Dar eu nu! ripostă Doortje, aproape triumfătoare. Eu pot să dorm până târziu. Dar... desigur că acesta este un păcat... Ea se cam clătină, dar se simţea mai bine decât oricând în viaţa ei. Îmi pare rău de Mijnheer Rembrandt, domnişoară Heather... dacă v-a fost prieten...

Balansându-se uşor, se îndreptă, la braţul lui Kevin, către ieşire. Pe drum se întâlniră cu Juliet şi Patrick. Nande nu mai era cu ei, ea o dusese la culcare pe May.

— Ei, Kevin, cum vă simţiţi? întrebă Juliet cu un surâs suficient. Pe vremuri rezistai mai mult... Ea îi aruncă o privire lui Doortje şi îşi dădu imediat seama de starea ei. V-a plăcut şampania, Dorothyî Dar eu vă avertizez: după ce reveniţi din ţara basmelor, are să vă doară capul. Privirea Julietei se opri pe Kevin şi deveni persiflatoare... şi seducătoare. Ea se apropie mai mult de el: O ţară a basmelor fugitivă, Kevin – îi şopti ea la ureche. Atenţie, va adormi înainte ca tu să intri în joc.

Doortje o privi încruntată. Nu putuse să o înţeleagă, dar oarbă nu era.

— Nu sunt în ţara poveştilor, afirmă ea, cu o voce blândă de copilaş, dar perfect inteligibilă. Aici niciun leu... şi nicio sperietoare de ciori. Doar... doar o negresă fără inimă!

Acum pentru prima oară Kevin o luă pe soţia sa cu el la o plimbare prin oraş. Ar fi putut să ia o trăsură, dar de la casa familiei Dunloe nu era departe până la cabinetul lui medical şi locuinţa din Lower Stuart Street, iar aerul proaspăt îi va face cu siguranţă bine lui Doortje. Ca şi ploaia, care tocmai reîncepuse.

— În ţara aceasta plouă mereu, se plânse Doortje.

După ce se gândi puţin, Kevin îi istorisi povestea lui Papa şi Răngi. Doortje îl ascultă cu o neobişnuită atenţie. În mod normal părea că urechile ei se înfundau imediat ce era vorba despre o legendă a maorilor.

— La noi nu plouă atât de des, zise ea în cele din urmă. Nu în Transvaal. Acolo nu se plânge atât de repede.

Kevin zâmbi.

— Dar priveşte, Doortje... dacă zeii nu plâng, pământul se usucă. Crede-mă, când şi când sentimentele pot fi manifestate liniştit.

Ajunşi la cabinet, la intrare Kevin o luă în braţe. Ea fu pe punctul de a-l respinge ca de obicei, dar pe urmă rămase ascunsă după norii pufoşi, ridicaţi de şampanie între simţul ei critic şi sentimentele ei de vinovăţie. Era bine să fii sărutată. Îşi aminti vag de sărutările lui Martinus. Ea îi răspunsese. Martinus îi reproşase că ea era sălbatică. Kevin nu părea să aibă ceva împotrivă. Aproape sfidător, îi răspunse la sărut şi se bucură de entuziasmul lui Kevin. Se lăsă ridicată pe braţe şi purtată pe sus pe scările casei.

— Ce este cu Abe...? întrebă ea, într-o ultimă răbufnire de îndoieli, când el parcurse coridorul cu paşi uşori.

Nici Kevin nu uitase de copil.

— Doarme de mult, şopti el, şi ca dovadă, împinse uşor uşa camerei copilului.

Abe nu se afla în leagănul lui. Dar în balansoarul de alături dormea Paika, slujnica maori a lui Claire, care contra unei mici recompense avea grijă de Abe când ieşeau părinţii. Abe dormea liniştit în braţele ei, cu căpşorul între sâni, cu trupul întins confortabil pe abdomenul lui Paika.

— Doar nu...

Doortje îi interzisese strict lui Paika să legene copilul în braţe pentru a-l adormi. Abe trebuia obişnuit să adoarmă

singur. Dar Kevin închise uşa la fel de silenţios cum o deschisese.

— Noaptea aceasta las-o în pace, o potoli el. Noaptea aceasta... noi uităm tot... educaţie, zei, Anglia şi Africa de Sud. Noaptea aceasta este doar a noastră...

Doortje nu se apără când el îi descheie rochia şi începu să îi acopere pieptul cu sărutări. Când o penetră, ea se gândi că va fi blestemată. Dar nu era chiar atât de rău în iad...

CAPITOLUL 9

Dar a doua zi i se păru lui Doortje ca fiind într-adevăr iadul. Se trezi cu cele mai cumplite dureri de cap din viaţa ei, iar când Kevin îi impuse să bea un ceai, vomă.

— Sunt bolnavă, şopti ea disperată. Mă doare totul. Ce-i asta?

— Sunt urmările cantităţilor prea mari de şampanie băute, răspunse zâmbind Kevin. Nu te teme, vor trece repede. Cel mai târziu, mâine-dimineaţă te vei simţi din nou bine.

— Crezi că m-am... îmbătat? întrebă îngrozită Doortje.

Încă îşi mai amintea că fusese lipsită de ruşine, aproape că fraternizase cu englezii. râsese împreună cu ei – râsese cu Heather de o povestioară în care această femeie îi lua peste picior pe olandezi! în rest...

— Te-ai ameţit puţin, Doortje. Tu nu eşti obişnuită cu alcoolul. Dar nu a fost rău, iubito. Dimpotrivă... ai fost încântătoare...

El se aşează pe pat alături de ea şi încercă să o sărute. Doortje se opuse, disperată.

— Tu... nu trebuie să faci asta când sunt bolnavă, spuse ea distantă.

Kevin oftă. Ar fi trebuit să îşi dea seama că nu era atât de uşor.

— Dar tu nu eşti bolnavă, eşti doar mahmură, repetă el. Bineînţeles că nu am să te oblig. Am crezut doar... că ieri... ţi-a plăcut totuşi.

Doortje îl privi indignată.

— Nu mi-a plăcut deloc! minţi ea. Poate că... am cedat unei ispite... Este posibil ca ea să mă fi vrăjit? Negresa aia, mă refer la Juliet? Mi-a tot dat şampanie, ea...

Kevin râse, dar vizibil fals. Nu voia să poarte discuţii despre Juliet. Ori de câte ori ea era amintită în faţa lui ori a soţiei lui, credea el, Doortje citea pe chipul lui ori în privirea lui că acestea îi trădau infidelitatea.

— Cel mult primele două pahare, constată el corect. Şi cu siguranţă că nu a amestecat în ele vreo otravă. Nu, Doortje, eu nu contest faptul că Juliet are în ea puţin ceva de vrăjitoare. Dar nu o poţi face responsabilă pentru chercheleala ta.

— Te-a privit pe tine... spuse gânditoare Doortje.

Kevin confirmă incomodat.

— Da, aşa este, este normal când discuţi cu cineva. Uit-o acum pe Juliet, deşi în timp va trebui să îţi ceri scuze. Ceea ce ai spus la sfârşit... ca fiind lipsită de inimă a fost considerată în Dunedin deja deseori, dar „negresă fără inimă” este de neiertat. Acum, îţi voi aduce din cabinet un praf împotriva durerii de cap. După aceea, poţi dormi niţel...

— Ziua în amiaza mare? Asta este...

Doortje dădu să se ridice, dar duse imediat mâinile la cap.

— Eşti bolnavă, tocmai ai recunoscut singură, zise Kevin zâmbind. Deci rămâi întinsă. Pe Abe îl iau eu jos în cabinet. Nu, nu te teme, la noi nu vin bolnavi contagioşi. Doar isterici în dimineaţa asta, cum le spune Christian. Prezenţa

lui ar putea avea şi efect terapeutic. Toţi pacienţii mei îl vor găsi dulce...

Doortje se întinse şi, în ciuda zvâcniturilor din craniu, încercă să gândească. Fireşte că Juliet era cauza ameţelilor şi a complicaţiilor respective! Această femeie o provocase şi se bazase pe faptul că ea se purtase urât. Pentru Juliet, Doortje era o ţintă, avea ceva împotriva ei. Şi îl privea pe Kevin cum nicio soţie respectabilă a fratelui soţului ei nu avea voie să o facă – mai exact o femeie respectabilă nu trebuia să îl privească astfel pe soţul ei! Cel puţin nu în public. Doortje se gândi la Jezebel din Biblie, la soţia lui Potiphar şi la avertismentul lui Solomon către fiul lui: buzele femeii străine sunt dulci ca nectarul, şi gâtul ei este mai neted ca uleiul, însă după aceea devin mai amare ca pelinul şi ascuţite ca o spadă cu două tăişuri...

Exact asta era Juliet, o capcană unsă cu miere! Iar Kevin era tocmai pe cale să cadă în ea. Doortje luă o decizie. Nu ştia cum trebuia să facă, dar fără îndoială că era de datoria oricărei soţii bune să îl ferească pe soţ de a face un pas greşit!

Şi, exact în după-amiaza în care în sfârşit durerile ei de cap încetară, şi doar stomacul mai era rebel, Doortje se duse la Mina de aur a doamnelor.

— Îmi pare rău, dar Kate a plecat acasă.

Frumoasa şi eleganta Claire Dunloe, care încă o intimida pe Doortje, clătină cu regret din cap când Doortje se interesă de domnişoara Kathleen.

— Cercul femeilor organizat de reverend face o colectă de haine vechi pentru bazarul de sâmbăta viitoare, şi ele au vrut neapărat să o aibă pe Kathleen alături la selectarea donaţiilor. Pentru a le da sfaturi legate de eventuale reparaţii ori călcat... Deşi sunt toate soţii pricepute, care ştiu să coase şi să calce. Dar când Kate

face împreună cu ele ceva, munca lor se revalorizează. Aşa că reverendul a implorat-o ca astăzi să vină acasă mai devreme. Eu vă pot ajuta cu ceva?

Doortje clătină din cap. Nu, nu voia să îşi dezvăluie grijile ei faţă de Claire Dunloe, i-ar fi fost prea penibil. Pe de altă parte, nici nu ar fi vrut să aştepte până a doua zi.

— Ştiţi cumva dacă domnişoara Kathleen ar găsi foarte nepotrivit ca eu să o caut acasă?

Doortje îşi frecă uşor tâmplele, care încă o mai dureau. Claire râse.

— Doamnă Drury, tocmai vă spuneam că acolo se adună cercul femeilor. Ele vor fi bucuroase să vă vadă, şi aşa se vorbeşte deja că dumneavoastră nu veniţi la slujbe. Până acum, s-a crezut că poate sunteţi catolică, însă acum se speculează ceva legat de Biserica Scoţiei. Dacă nu vă veţi face curând văzută, se va crede că aparţineţi de vreun rit zulu.

Claire glumi fără grijă, pentru că ea nu auzise niciodată de biserica olandeză şi de doctrina ei, iar conflictul dintre buri şi englezi o interesa cel mult sub aspectul diamantelor.

Doortje roşi toată, dar renunţă la a se indigna. Învăţa încet să îşi dea seama după tonul unei voci dacă cineva glumea ori nu – şi asta era ceva considerat de ea straniu. Ironia, jocurile de cuvinte şi aluziile la literatură erau complet străine societăţii bure, în care lucrurilor li se spunea direct pe nume.

— Atunci, eu plec, spuse ea.

Evident că Claire nu voise să o insulte. Doortje oftă când expedie în stradă voluminosul „vehicul” ce purta numele de căruţ pentru copii. Nici pe acesta nu îl cunoştea din Africa. Acolo copilul era transportat simplu într-un coş, ori ca negrii, într-o pânză.

Astăzi însă trebuia să fie bucuroasă că nu trebuia să îl

care ea pe Abe. Până acum mai fusese o dată în Caversham, şi credea că îşi amintea drumul, dar nu şi cât dura acesta. Kevin îl înhămase pe Silver la şareta lui, şi cele două mile fuseseră străbătute rapid. Acestea i se vor părea acum lungi, încălţămintea ei fină, ce înlocuise pantofii solizi din piele purtaţi în Transvaal, nu era făcută pentru marşuri de mile întregi. Oricum Abe dormea dulce în căruţ, iar aerul proaspăt îi alungă lui Doortje şi ultimele urme ale indispoziţiei. Când acţionă mânerul de bătut în uşa vilei reverendului, era din nou ea însăşi. Nu îi deschise nimeni. Încă indecisă dacă trebuia să se întoarcă, se îndreptă către poarta grădinii – şi o văzu pe Violet Coltrane, soţia lui Sean, care se apropia cu o geantă mare.

— Domnişoară Doortje, ce bine! Vă alăturaţi cercului femeilor? Precis ştiţi să coaseţi. Văzând că Doortje nu răspunde imediat, Violet făcu o pauză, apoi continuă: Oh, nu, dumneavoastră nu sunteţi... ce proastă sunt, scuze! Probabil că voiaţi pur şi simplu să îi faceţi o vizită lui Kathleen. Dar ea nu vine acum, se află cu celelalte femei în sala comunităţii. Iar eu vă iau cu mine, chiar dacă nu sunteţi anglicană. Poate că vă face plăcere să contribuiţi şi dumneavoastră. Totdeauna este bine să ajutăm sărmanii, noi toţi suntem creştini!

Violet turuia prietenoasă şi naivă, în timp ce o conducea pe Doortje spre biserică. Sala comunităţii, o încăpere nu prea mare, în care Peter conducea grupul de studiere a Bibliei şi şcoala duminicală, se afla în casa Domnului.

— Eu am ales câteva lucruri cu adevărat drăguţe, îi explică Violet arătând spre geantă. Să pot face oamenilor o bucurie – Dumnezeule, ce fericită am fost când am primit cadou odinioară, pe când eram copil, o rochie de la Heather! Dar şi dumneavoastră trebuie să cunoaşteţi asta, doar aţi fost în acea tabără îngrozitoare din Africa de Sud. O crimă săvârşită de britanici...

Doortje o ascultă, uluită. Niciodată nu şi-ar fi imaginat că o soţie bogată de avocat, precum Violet Coltrane, fusese dependentă de haine dăruite – şi mai şi recunoştea asta! în ţara ei, i-ar fi fost ruşine şi în lagăr să accepte donaţii. Pe urmă mai şi critica dezinvolt politica britanică, situându-se de partea burilor! Doortje ar fi vrut să aibă la dispoziţie mai mult timp pentru a se gândi la asta. Dar acum Violet tocmai deschidea uşa sălii, în care vreo cincisprezece femei râzând şi pălăvrăgind sortau haine împrăştiate pe mai multe mese mari. În mijlocul lor erau Kathleen şi reverendul. Violet o ajută pe Doortje să bage înăuntru căruţul cu copilul.

— Am putea organiza chiar o paradă a modei, ca la dumneavoastră, la Mina de aur a doamnelor! sugeră o tânără, ridicând o rochie ce arăta foarte bine. O glumă! Este adevărat, doamnă Burton, că anul acesta veţi pune să vă prezinte moda o negresă în carne şi oase?

Doortje încremeni, în timp ce Kathleen răspundea.

— Am rugat-o pe domnişoara Nande, servitoarea familiei Drury. Ea este încă timidă. În acelaşi timp este atât de frumoasă – şi aproape că nu are nevoie de corset pentru a valorifica linia S. Dar să trecem la treabă, doamnele mele. Poate că ar trebui să organizăm vânzarea de prăjituri la bazar...

Lui Doortje nu îi venea să creadă că aceste femei o găseau pe Nande frumoasă – şi că o „rugaseră”, în loc de „a o pune” să facă ceva. Dar acum o zări şi Kathleen, care îi ură radioasă bun venit.

— Încă o siluetă pe care rochiile noastre vor arăta irezistibil! zise ea zâmbind. Ajutaţi-ne şi dumneavoastră, Doortje, la sortare. Oh, l-aţi adus şi pe micuţul Abe!

Kathleen se îndreptă cu ochi strălucitori spre copilul care tocmai se trezise.

— Îl pot lua în braţe?

Doortje dădu nesigură din cap. Era obişnuită ca toate femeile să îl considere pe Abe drăguţ, dar Kathleen Burton părea înnebunită după el. Şi se părea că şi Abe o plăcea. Acum trezit, gângurea ceva când Kathleen începu să îl legene.

— Vă stă bine cu el! glumi una dintre femei. Ştiţi ceva? Vă seamănă foarte mult!

Doortje înţelese, consternată, teama lui Kathleen. Aproape că scăpă copilul din braţe.

— Ei, asta-i... cum ar putea... îl aşeză repede pe Abe în căruţ şi întrebă: Ce doriţi să faceţi, Doortje? Să călcaţi, ori preferaţi să lucraţi la reparaţii? Ea arătă spre două mese lungi, la care lucrau femeile. Violet! Tu trebuie să coşi! Doamna Coltrane poate face asta aproape la fel de bine ca mine, a fost muncitoare în magazinul nostru. Dar repede, Violet, am reţinut că ai venit prea târziu. Şi să nu ne spui că din cauza unor petiţii pentru Sindicatul Croitoreselor. Ia acul şi aţa şi apucă-te de treabă!

Celelalte femei râseră – dar Violet păru că nu luă în nume de rău faptul că se amuzau pe seama ei. Râse împreună cu ele, apucă o hăinuţă de copil şi începu să lucreze. Lângă ea, Doortje modifică o bluză. Lucra cu uşurinţă – iată în sfârşit ceva ce putea să facă la fel de bine ca şi celelalte femei din Dunedin! Femeile o introduseră pe loc în discuţiile lor despre copii şi nepoţi şi despre experienţa personală în colectarea hainelor vechi. Multe dintre ele veniseră în Noua Zeelandă cu soţii pe vremea goanei după aur, şi beneficiaseră de prânzurile pentru săraci organizate de reverend. Nu păreau interesate de ţara de origine a lui Doortje, aici ea era o emigrantă ca oricare dintre ele.

Doar una dintre femei menţionă în trecere că în ţara lui Doortje ar exista şi aur.

— Asta a remarcat Herbert al meu când s-a descoperit.

Doamne, de-ar fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr, nu l-aş mai fi putut ţine aici...

Celelalte femei au râs şi au început să vorbească despre nebuniile soţilor lor.

— Şi la voi este la fel de harababură ca aici? o întrebă pe Doortje una dintre cele mai vechi cetăţene ale Dunedinului. Vă spun eu, ne trezeam dimineaţa cu toate colinele din jur pline de albul corturilor! Aici era jumătate din Anglia şi Irlanda, cu speranţa că vor face rapid rost de bani...

Doortje ridică nemulţumită privirea.

— Oamenii noştri nu lucrează în mine, răspunse ea sec. La noi bogăţia neobţinută prin muncă este considerată imorală.

Şi se simţi rănită când femeile râseră.

— Dragă, cu siguranţă că nu ai fost niciodată pe un câmp aurifer! ripostă soţia fanaticului căutător de aur Herbert. Crede-mă, acolo nu există bogăţie fără muncă! Doamne, ce am mai trudit! De dimineaţa până seara, ca nişte animale! Şi uneori nu strângeam nici măcar pentru a mânca ceva noaptea. Fireşte că existau şi câţiva norocoşi. Dar şi lor deseori aurul le scăpa printre degete. Nu, nu, dragă, prefer de zece ori tâmplăria pe care o practicăm acum. Mulţumită reverendului. Ea îi aruncă acestuia o privire plină de recunoştinţă, apoi continuă: El i-a găsit de lucru lui Herbert al meu, când ne-am întors din Lawrence, pe când localitatea se mai numea încă Tuapeka. Pe urmă a preluat el atelierul. Aşa cum se zice: meseria este brăţară de aur.

Când după două ore femeile au plecat, lui Doortje îi vâjâia capul. Selectaseră o mulţime de haine pentru bazar, câteva mai tinere le drapaseră pe cele mai bune pe manechinele şi pe suporturile aduse de Kathleen de la Mina de aur a doamnelor.

— Cred că eu am să cumpăr una, spuse tânăra care avusese şi ideea cu parada modei. Este un model de la Kathleen Burton – altfel nu ni l-am fi putut permite!

Kathleen zâmbi:

— Totul merge la banii pentru mâncarea săracilor, Mary. Deci, dă-i bătaie!

— Vindeţi hainele? întrebă nesigură Doortje, în timp ce mergea alături de Kathleen şi de reverend spre casă.

Kathleen o invitase, bănuind că avea ceva pe suflet, şi nu venise doar pentru a ajuta.

Reverendul confirmă:

— Da. În parte la preţuri foarte modeste. Hainele pentru copii au preţuri de câţiva cenţi, sunt mai curând preţuri simbolice. Dar oamenii se simt pur şi simplu mai bine dacă plătesc lucrurile. Nimeni nu primeşte cu plăcere pomeni. Şi este îmbucurător că totdeauna sunt şi piese din colecţia soţiei mele, pentru care s-au plătit bani grei. Deci femeile cu adevărat nevoiaşe se bucură în rând cu membrele comunităţii, care îşi permit puţin lux la preţuri mici. Nimeni nu se simte umilit. Mai ales că Claire şi Kathleen vor fi prezente şi le vor consilia pe femei în privinţa alegerii, inclusiv pe cele sărmane. Gândiţi-vă cum se vor simţi când însăşi proprietara de la Mina de aur a doamnelor le face proba!

Doortje nu putea să spună nimic. Pentru ea toate aceste gânduri erau atât de străine, încât uneori credea că reverendul şi celelalte vorbesc o limbă străină. Nimeni din ţara ei nu ar fi fost preocupat de cum se simte beneficiarul unei pomeni!

— Pe dumneavoastră, Doortje, ce vă aduce aici? întrebă Kathleen în timp ce fierbea ceaiul. Doar nu voiaţi doar să coaseţi în colectiv câţiva ciorapi?

Doortje mai bătu puţin câmpii până să treacă la subiect, dar atunci izbucni ca un torent.

— Muierea asta neagră îi aruncă soţului meu priviri indecente! Iar pe mine... pe mine mă tratează ca pe un copil tâmpit, ca şi cum nu aş şti nimic. Şi ceea ce este cel mai rău... are dreptate. Pentru ea, acesta este un joc, ştie cum merge totul aici. Şi nu ar trebui să fie aşa. Asta este... aceasta nu este voia lui Dumnezeu.

Reverendul clătină din cap zâmbind:

— Doortje, îl puteţi face vinovat pe Dumnezeu de multe, dar nu de încălcarea etichetei. Privinţă în care domnişoara Juliet excelează. Aveţi dreptate, dama încalcă permanent cea de a zecea poruncă. Deşi, luând-o la propriu, ea spune că nu trebuie să pofteşti la femeia aproapelui tău.

Doortje îl privi, uluită:

— Cu bărbatul aproapelui este... este permis adulterul la britanici?

Burton râse:

— Nu doar la britanici, Doortje, aşa prevede şi Biblia voastră, sunt sigur. Dar fireşte că lucrurile trebuie privite altfel. Pe vremea lui Moise era inimaginabil ca femeia unui bărbat să râvnească pe faţă la alt bărbat. Femeile erau mult prea strict supravegheate, ele nu aveau niciun fel de drepturi.

Între timp, Kathleen se dusese la dulapul din perete, de unde scosese două cărţi. Una era Biblia, în care căută grăbită ceva, apoi ea citi cu glas tare:

— „Nu ai voie să tânjeşti după femeia aproapelui tău, după sclavul sau sclava lui, după vita ori măgarul său, după ceva ce aparţine aproapelui tău.” Prin „ceva” se înţelege şi bărbatul, Doortje. O

interpretare atrăgătoare în anumit sens. Mai departe, predică tu, Peter.

Ea îi făcu soţului cu ochiul, iar el o ameninţă cu degetul pentru acest lucru.

— Şi sclava mea a tânjit! zise cu amărăciune Doortje. Şi

chiar a primit.

Kathleen duse mâna la frunte.

— Sclavia a fost abolită, Doortje, trebuie să te împaci cu gândul acesta. Dar în rest – să revenim la domnişoara Juliet. Ea aruncă permanent priviri indecente bărbaţilor, nu numai bărbatului tău, dar s-a bucurat de o educaţie excelentă. Ea îşi face efectul indiferent de culoarea pielii şi de caracter. Dacă nu vreţi să pierdeţi în faţa ei, trebuie să o depăşiţi. Dar iată şi vestea bună: nici nu este greu. Priviţi aici!

Ea îi întinse tinerei cea de a doua carte scoasă din dulap, un volum gros.

Cum să te porţi. Doortje răsfoi, mirată, cartea cam uzată.

— Totul este scris aici? întrebă ea neîncrezătoare. Cum să... comportarea la masă... la dans...?

Kathleen încuviinţă.

— Cel puţin bazele, mai restrânse ea conţinutul. Dacă veţi şti toate acestea, nu veţi mai fi uimită de societatea din Dunedin, care nu este nici pe departe atât de selectă. Cei mai mulţi avuţi sunt mai mult ori mai puţin proaspăt îmbogăţiţi. Pentru o prezenţă la curte poate că nu ar fi suficient, dar asta o veţi compensa ulterior cu şarmul personal.

Kathleen îi zâmbi apoi poznaş.

— Desigur, ar trebui să evitaţi cuvinte ca „muiere neagră” ori „sclavă”, interveni scurt reverendul. Nu se face la o doamnă. Ah, da, în plus trebuie să vă abonaţi la unul, dar şi mai bine, la cinci dintre acele jurnale de modă de la Paris ori Londra. Veţi învăţa fraze ca „Draga mea, vă vine perfect această fustă cu croială dreaptă... dar nu cumva în acest sezon se poartă mai curând forma clopot?”

Reverendul pronunţă cu o voce subţire ultimele propoziţii. Kathleen râse cu blândeţe, şi chiar Doortje

zâmbi.

— A fost... un sarcasm? întrebă ea prudentă.

Reverendul dădu mulţumit din cap.

— Învăţaţi, Doortje. Poate că nu este bine pentru sufletul dumneavoastră nemuritor, însă bunăstării generale micile răutăţi îi sunt benefice uneori...

CAPITOLUL 10

Când Kevin în această după-amiază conduse la uşă ultimul pacient, în sala de aşteptare o văzu pe Juliet Drury-LaBree.

— Ce cauţi aici? întrebă posomorât Kevin.

El voia să închidă şi să se vadă cu Doortje, dacă aceasta se întorsese.

Juliet se bosumflă:

— Deci? întrebă ea cu o voce ca de mătase. Eu, fireşte, sunt o pacientă. Nu poţi refuza să mă consulţi.

— Nu pari grozav de bolnavă.

Juliet surâse.

— Spre deosebire de micuţa ta bură, presupun. Ieri era plină de şampanie. Cel puţin, asta a făcut-o mai tandră, Kevin? Ori a rămas totuşi ţepoasă? Muiere neagră... deşi, când deschide gura, Dorothy a ta are o limbă ascuţită.

— O cheamă Doortje, spuse Kevin, distant. Şi cu şampania nu este obişnuită. Asta îmi aminteşte de nopţile în care şi tu ai exagerat. Deci, mai pe scurt, ce ai de reclamat?

El îi ţinu uşa deschisă interlocutoarei. Nicio clipă nu credea că ar fi bolnavă, dar orice ar fi vrut, era mai bine să poarte discuţia în cabinet. Ceea ce se vorbea în sala de aşteptare se auzea şi pe coridor.

— Poate că... îmi palpezi sânii, sunt... puţin cam întăriţi.

Poate că sunt gravidă? Şi inima mea... de la o vreme, o ia razna...

Rochia lui Juliet prezenta în faţă un şir de nasturi, rafinat ales pentru clipe ca aceea. În timp ce Kevin încerca disperat să se concentreze pe stetoscop şi pe bătăile inimii, ea se descheie la toţi nasturii şi desfăcu şi legăturile corsetului.

— De fapt, o ia razna numai când te văd pe tine... rosti ea dulce.

Kevin lăsă stetoscopul.

— Nu pot constata nimic deosebit, zise el sec. Iar în privinţa unei sarcini... Când a fost ultimul ciclu?

Juliet se tolăni pe patul pentru consultaţii.

— În urmă cu o lună, Kevin. Deci, nu este niciun pericol. Chiar dacă tu nu ai la îndemână pe aici asemenea chestii...

În mâna ei apăru, ca prin farmec, un prezervativ.

Kevin se încruntă, însă nici nu putu să nege că trupul ei îl excita.

— În acest stadiu nu se poate stabili existenţa unei sarcini, o informă el. Aşadar...

— Kevin... Juliet îşi descoperi sânii şi îşi umezi buzele. Bine, poate că acum nu constaţi nimic... dar, crede-mă, eu sunt melancolică... te doresc, Kevin. Şi sunt nevoită să văd cum cari după tine o proastă, care pe deasupra nici nu pare deosebit de fericită. Ce-i cu bura asta, Kevin? De ce te-ai căsătorit cu ea?

— Poate din acelaşi motiv din care fratele meu s-a căsătorit cu tine. O iubesc. Şi el te iubeşte pe tine. Dacă el nu te face fericită, îmi pare rău. Dar eu...

— Tu m-ai părăsit la greu! insistă Juliet. În pântec cu un plod! Ce trebuia să fac eu, Kevin Drury? Să te aştept? Eram într-o încurcătură... Pe chipul ei apăru pentru un moment un zâmbet cinic. Ea continuă: Ca şi micuţa ta Doortje. Ce ar fi zis ea dacă aici te-ar fi aşteptat o mică

fiică? Şi o logodnică părăsită?

— Nu ai fost niciodată logodnica mea, spuse Kevin.

Juliet lăsă să îi alunece rochia pe lângă patul de consultaţii şi îşi desfăcu portjartierul.

— Dar aş fi putut să fiu, Kevin... Hai, iubitule, să trecem peste astea. Şi nici nu este nevoie să îţi murdăreşti tu mâinile. O să îi povestesc eu micuţei tale bure despre May şi Patrick...

Kevin făcu un efort să nu privească goliciunea Julietei. Nu i-ar fi putut rezista dacă ea şi-ar fi descoperit formele în faţa ochilor săi.

— Poate că nu va fi atât de şocată cum crezi tu, răspunse el scurt.

Juliet deveni mai atentă:

— Da? Să ne aşteptăm la alte dezvăluiri? Micuţa nu este chiar o mimoză? Dacă mă gândesc eu bine, micul Abe nu prea seamănă cu...

Kevin se străduí să îşi stăpânească spaima.

— Abraham seamănă cu Doortje, explică el ţâfnos.

Juliet ridică din umeri dezinteresată.

— Chiar trebuie să ne gândim la asta? May seamănă cu tine.

Încet ea îşi îndepărtă coapsele.

Kevin îşi spuse că îi va face voia Julietei doar pentru a o face să tacă. Dar fu pierdut din momentul în care o atinse. Juliet îşi începu jocul pe patul pentru consultaţii, dar ei se regăsiră pe covorul de sub biroul lui Kevin. Râzând, ea îl înfăşură în nişte bandaje, găsi coniacul pregătit de el pentru pacienţi în pericol de leşin, turnă câteva picături pe pieptul şi pe abdomenul lui şi le linse.

— Ne putem juca de-a pacientul şi asistenta medicală, şopti Juliet. Eu sunt Florence Nightingale... nu avem pe undeva pe aici o boneţică? Ca a burei tale... boneţica aceea caraghioasă... Nande povestea că fiecare femeie

trebuia să aibă aşa ceva în gospodăria VanStout. Dacă nu avea, tatăl îi punea pe cap o batistă. Să-mi pun o batistă pe cap, Kevin?

Juliet îşi despleti părul şi îl mângâie cu el pe Kevin, care în cele din urmă cedă, jucându-se cu ea de-a medicul şi pacienta. Îi asculta bătăile inimii în timp ce o penetra şi susţinea că îi verifică reflexele când o excita într-atât încât aceasta se zvârcolea sub el.

— Nu ar trebui să facem aşa ceva, spuse el epuizat în cele din urmă, când unul lângă celălalt încercau să îşi recapete suflul. Patrick... Lui Patrick i s-ar frânge inima...

— Asta-i bună! râse Juliet. Tu eşti doctor, Kevin. Ai văzut vreodată o inimă frântă? Chiar şi aşa! Noi suntem sortiţi unul celuilalt, Kevin. Niciodată eu nu m-am simţit atât de bine cu altcineva. Şi nici tu, nu? Deci, toată asta... am putea spune că... este voia Domnului?

Kevin se ridică.

— Mai curând este o blestemăţie, spuse el amar. Îmi pare rău, Juliet, dar nu se va mai repeta. Nu putem...

Juliet râse, victorioasă.

— Nicio grijă. Mâine nu, şi nici poimâine. Vom reveni abia peste două săptămâni la Dunedin, Kevin. Dar pe urmă... am să te aştept undeva...

Când Doortje se întoarse acasă, în cele din urmă, crezu că recunoaşte o siluetă într-o trăsură aflată în mers. Totuşi, o puse pe seama minţii sale prea agitate după o zi obositoare. Şi, mai ales, a nopţii care tocmai se lăsa. Spera că în această seară Kevin nu se va atinge de ea... deşi amintirea nopţii trecute... Doortje se ruşina doar la gândul acesta, dar ea găsise că raiul era dulce.

Oricum avea acum ceva de povestit. Kevin se va bucura cu siguranţă când va auzi de vizita ei la Kathleen – ea spera doar că el nu se va supăra pentru cele două rochii şi corsetul achiziţionat de ea. Kathleen o dusese în oraş cu

şareta ei – aceasta fusese pur şi simplu speriată când aflase că Doortje parcursese aceeaşi distanţă pe jos – şi cu această ocazie o însoţise şi la un magazin de lenjerie şi apoi la Mina de aur a doamnelor.

— Cine vrea să fie frumoasă trebuie ca în actualul sezon să sufere, Doortje, îi explicase Kathleen. Eu regret că moda rochiilor lejere nu s-a impus, dar dacă veţi continua să purtaţi haine învechite, domnişoara Juliet va continua şi ea să vă ironizeze. Pe când, în aceste haine... Kathleen şi Claire o priveau admirativ pe tânăra bură, care proba o rochie sclipitoare din satin albastru-închis cu bordură de culoarea apei de mare pentru nasturi şi cu aplicaţii de aceeaşi nuanţă. În rochia asta veţi reţine toate privirile...

Seara privirile lui Kevin erau în cel mai bun caz indiferente. Cu privire la achiziţiile făcute de Doortje se exprimă foarte pe scurt, ceea ce o făcu pe ea să se simtă vinovată. Într-adevăr nota de plată era exorbitantă. De cină el abia se atinse, după care coborî imediat în cabinetul pentru consultaţii.

— Mai am nişte chestiuni de rezolvat, Doortje, nu te supăra.

Doortje rămase confuză. El fusese atât de atent de dimineaţă... iar acum... tocmai când ea ar fi avut atâtea de discutat cu el! Despre Violet, despre femeile din comunitate. Dar Kevin se transformase brusc... în cele din urmă, Doortje se strecură în pat şi luă cu ea cartea despre etichetă. În zilele ce au urmat, a studiat-o cu obişnuita ei seriozitate. Juliet Drury-LaBree nu avea să o mai ridiculizeze încă o dată!

Următoarea întâlnire cu Juliet a fost un triumf – Kathleen şi Claire nu exageraseră în privinţa efectului produs de rochia ei. Două săptămâni mai târziu, Patrick şi Juliet reveniseră la Dunedin, unde, la un dineu de sâmbătă seara organizat de Heather şi Chloe, Doortje a acaparat privirile

tuturor, de la Juliet Drury-LaBree până la Roberta Fence. De fapt, tânăra profesoară a fost surpriza serii. Pentru prima oară după lunga perioadă a modei rochiilor largi, purta şi ea corset, iar priveliştea oferită în rochia maro-ciocolatie, cu dantele crem, era cu adevărat superbă. Kevin o complimentă pe Roberta, ceea ce la început păru să o facă fericită pe aceasta. Însă apoi, când o văzu pe Doortje în noua ei ţinută, păru oarecum nesigură. Bura era foarte frumoasă, iar ochii lui Kevin erau atât de strălucitori când se uita la ea, încât Roberta trebui să recunoască în sinea ei că nu mai avea nicio şansă de a mai cuceri vechea ei iubire. Mai ales că Doortje părea să se fi acomodat.

Unica speranţă a Robertei se bazase pe faptul că bura niciodată nu se va adapta la viaţa din Noua Zeelandă, şi va lupta cu noua ţară până când dragostea lui Kevin va păli şi ei se vor despărţi. Acum nu îi mai rămăsese nici speranţa aceasta. Roberta oftă, dar era decisă să nu îi facă niciun rău lui Doortje. Aşa că discută foarte prietenoasă cu tânăra femeie, se interesă de viaţa la Elizabeth Station şi în Dunedin şi se miră puţin de fulgerele din privirea acesteia când aminti de Juliet.

— Acum, Patrick locuieşte la fermă cu soţia lui, pentru noi nu mai era loc acolo, spuse cu regret Doortje. Am încercat să rămânem la vechea cabană, dar Kevin a vrut să revină la Dunedin.

Roberta reţinu că asta nu îi plăcuse lui Doortje şi socoti că antipatia acesteia faţă de Juliet se datora alungării de acolo. Însă apoi în încăpere intrară Patrick şi Juliet, iar Roberta – expertă cu experienţă în analizarea modificărilor dispoziţiilor lui Kevin Drury – se alarmă imediat.

Cei doi Drury deveniră rigizi când Juliet în roba ei de seară de un roşu-închis îşi făcu apariţia – de fapt la braţul lui Patrick, însă în realitate ea trăgându-l după sine pe soţ. În ochii lui Doortje se citea puţină teamă, dar şi furie şi

combativitate, în timp ce Kevin... Roberta nu îşi putu explica expresia feţei lui. Nici el nu părea grozav de entuziasmat de apariţia Julietei, dar în privirea lui era şi o luminiţă ce normal apărea în perspectiva unei plimbări călare îndrăzneţe sau a unei alte aventuri. Poate privirea lui oglindea şi dorinţă – dar fireşte că în privinţa asta el nu era unicul. Cei mai mulţi bărbaţi din încăpere priveau pofticioşi la vederea coapselor ce se clătinau, a surâsului larg şi a sânilor ei subliniaţi de un decolteu amplu. Rochia nu era de la Mina de aur a doamnelor. Produsele lui Kathleen subliniază frumuseţea femeilor, dar nu acţionează provocator.

— Nu o mai fixa atâta cu privirea! Chloe Coltrane o tachină pe partenera sa de viaţă, care chiar riscase o privire cam lungă. Ajunge că toţi bărbaţii i-au căzut la picioare.

Heather chicoti:

— Cunosc tipul, dragă, frige de-al de noi ca aperitiv, şi pe urmă alţi câţiva. Dar că tu nutreşti gânduri obscene, Chloe Coltrane... în fond, mă linişteşte. Mereu mi-a fost teamă că o să-mi fugi cu un bărbat.

Spre deosebire de Chloe, Heather nu fusese interesată niciodată de bărbaţi. Roberta şi Doortje înregistrară când cele două femei îşi zâmbiră complice. Totuşi, niciodată ele nu avuseseră manifestări mai intime în public. Şi una, şi cealaltă erau discrete – cine nu reflecta mai adânc sau avea rezerve faţă de o iubire ca a lor le putea considera doar prietene.

În timpul dineului ele au făcut conversaţie amicală cu bărbaţii vecini de masă, iar Roberta sporovăi nonşalant cu Patrick. Chloe amestecase mesenii, Patrick şedea lângă Roberta, Juliet alături de un negustor mai vârstnic. Tânăra femeie lucra vizibil la el, Donald MacEnroe, un adept moderat al Bisericii Scoţiei, dar flirtul cu tinere răpitoare

nu făcea parte din educaţia lui.

Pe Doortje, Chloe nu o plasase lângă un străin, ci şedea alături de Kevin, şi părea să se simtă bine. Cel puţin pentru prima dată nu mai avusese probleme cu ordinea de folosire a furculiţelor, cuţitelor şi lingurilor de lângă farfuria ei. Kevin era totuşi distras. Făcea încercări de a se întreţine cu soţia lui, dar Roberta observă că privirea îi aluneca mereu către Juliet.

La rândul ei, Heather remarcă interesul Robertei pentru Kevin. Când doamnele după dineu s-au îndreptat spre salon, la cafea şi lichior, iar bărbaţii s-au retras pentru a fuma şi a bea whisky, ea i se adresă direct Robertei:

— Ce mai face medicul veterinar, Roberta? Cu logodna merge cam încet. Tu te-ai întors de mai mult de un an.

Roberta roşi.

— Vincent se află la Auckland, la caii de curse din Addington, răspunse ea eschivându-se. M-a invitat să vin cu el, dar... dar nu merge...

Heather remarcă faptul că ea privi iarăşi iritată spre Kevin. Juliet Drury tocmai glumea cu el şi cu alţi câţiva domni. Se părea că nu reuşea să scape de ceata bărbaţilor.

Heather dădu dojenitor din cap:

— Nu fi atât de mofturoasă, Robbie, fireşte că merge, doar să vrei.

— Tânărul este fermecător, interveni Chloe. Şi, în plus, îi plac caii...

Roberta îi aruncă o privire chinuită. În alegerea soţului ei caii nu aveau un rol special. Şi că Vincent era un drăguţ, auzea de peste tot.

— Dar voi de ce nu sunteţi la Auckland? întrebă ea, ca să schimbe subiectul discuţiei, făcând efortul de a-şi muta privirea de la Kevin şi Juliet Drury.

Cupa Auckland juca un rol important în întrecerile hipice

din Noua Zeelandă. Era de aşteptat ca Heather şi Chloe să o însoţească pe Roşie şi Diamond. Ca şi mai înainte, calul îi aparţinea lui Chloe.

Chloe oftă teatral.

— Nu mă lasă Heather, se plânse ea. Curând vom avea acest festival artistic cu reprezentaţii muzicale şi expoziţii de artă contemporană ale femeilor. Cu un titlu fantastic: *Arta este feminină.* Lui Heather i-a venit ideea!

Ea îşi mângâie prietena cu o privire drăgăstoasă.

— Dar megalomania purcede de la Chloe, interveni Heather. Noi expunem nu doar în galerie, ci am închiriat şi alte spaţii. Pe lângă vernisaje mai au loc expuneri ale lui Violet şi ale altor femei, care au luptat pentru dreptul la vot, iar ca muzică, avem un grup de muzică de cameră format doar din femei, o pianistă... şi chiar Matarikl vine din Parihaka. Cu o formaţie haka şi cu două artiste maori. Maorii au o expoziţie proprie – sculpturi în jad şi arta ţesutului... Este o chestiune grozavă, cum nu a mai făcut cineva înaintea noastră. Şi îmi mai vine şi Chloe înainte cu o lună, cu cupa Auckland!

Eu am să mă ocup aici singură de toate, în timp ce ea se ţine după potcoavele iepei. Nici vorbă!

Chloe oftă.

— Nu aveam de unde să ştiu că Diamond se va califica. Altfel, aş fi organizat totul patru săptămâni mai târziu.

Heather dădu ochii peste cap:

— Şi pe urmă ar fi fost posibilă suprapunerea cu cursele de la Christchurch, ceea ce lui Chloe şi altor participante le-ar fi rupt inima. Cupa New Zealand Trotting iniţiată de câţiva oameni de afaceri din Christchurch, printre care presupun că se află şi un anume Buldog. Fireşte că mergem acolo! Şi tu, Roberta, nu mă contrazice, noi îţi vom fi dame de companie. Pe Sean şi pe Violet îi luăm pe sus, Violet trebuie să trăiască triumful lui Roşie. Şi poate îi

luăm şi pe Kevin cu minunata lui bură şi...

Ea îi aruncă lui Patrick o privire cercetătoare.

Roberta folosi ocazia pentru a aborda subiectul care îi stătea ei pe suflet. Doortje se îndepărtase de ele şi discuta cu Chloe, deci nu o va auzi.

— Mie nu îmi place cum o priveşte Kevin pe cumnata lui, îi spuse cu toată hotărârea Roberta lui Heather.

Heather reacţionă pe loc. Schimbarea subiectului nu o irita, şi ea urmărea de mai mult timp relaţia dintre Juliet şi fraţii Drury.

— Asta nu îi place nimănui, remarcă ea. Cel puţin nimănui dintre cei care au observat-o. Cei mai mulţi bărbaţi sunt orbi şi surzi. Dar femeilor nu le scapă, şi mâine jumătate din Dunedin va şuşoti pe tema aceasta. Juliet încearcă prin orice mijloace să i-l sufle lui Doortje pe Kevin al ei. Iar Patrick stă şi se uită ca un animal rănit şi nu face nimic. Cred că el este de-a dreptul bucuros dacă în cursul acestei seri, cândva, îşi face apariţia această dulce bonă neagră cu May – s-ar crede că ar fi un aranjament, dar cei doi sunt absolut nevinovaţi. May face scene dacă nu este adusă la petreceri şi concerte. Aici îi seamănă întrutotul maică-sii. Micuţa ştie ce vrea! Dar oricum, de fiecare dată Patrick face mai întâi turul petrecerii, şi apoi motivează că trebuie să o ducă la culcare pe May. Deci Patrick fuge iar Juliet are frâu liber. Dacă ea ar fi soţia mea, eu aş chelfăni-o! Sau, în orice caz, i-aş cere socoteală. Dacă vrea divorţul, să o spună. Dar ea îi calcă în picioare sentimentele. Iar Kevin... Eu sper că nu există nicio problemă, că el o iubeşte cu adevărat pe Doortje a lui, dar nu este decât un bărbat. Şi nu cel mai serios, dacă îmi este permis să o spun...

Roberta sări ca arsă:

— Kevin este foarte serios! ripostă ea indignată. În el poţi avea încredere deplină. Ce a făcut el în Africa...

Heather îi zâmbi, compătimitoare:

— Robbie, scumpo, tu încă nu l-ai şters de pe lista ta de vânat! Copilă, nu ţi-a ajuns să te ţii după el până în Africa de Sud? Ca să te „observe”? Roberta îşi muşcă buzele. Într-adevăr, ea sperase că nimeni nu remarcase dragostea ei secretă... Heather continuă: Lui nu îi pasă de tine, Robbie! Cu toate că tu eşti minunată, şi l-ai idolatriza. Dar tu eşti prea cuminte pentru el, în tine el nu vede o provocare. Kevin caută femei dificile, crede-mă, îl cunosc. Mai demult, s-a îndrăgostit de toate artistele ale căror tablouri le expuneam în galerie. De preferinţă de cele de care ştia că nu caută apropierea de bărbaţi, dacă înţelegi la ce mă refer. Făcea orice ca să le întoarcă, ceea ce era aproape penibil. Odată, a trecut printr-o adevărată dramă când s-a culcat cu una, şi prietena ei... Credeam că se vor duela! Dar să lăsăm asta, este de domeniul trecutului...

Heather se uită îngrijorată în jur după Doortje, dar aceasta era încă ocupată mai departe. Chloe tocmai abordase regulile curselor de trap, ceea ce evident nu o interesa pe interlocutoare, care însă dădea dovadă de un comportament perfect în societate şi o asculta politicoasă.

Heather continuă:

— În orice caz, Kevin Drury are nevoie de scorpii ca Juliet sau de provocări ca Doortje. Pe tine nu te-ar face fericită, Robbie. Înţelege odată.

Roberta dădu din cap aproape convinsă. Privi cum Claire Dunloe se apropie cu amabilitate de Juliet, pe care, cu un efort blând, o smulse dintre bărbaţi şi o conduse către alte femei. Doortje păru că respiră uşurată, dar când creola se îndreptă spre grupul ei, deveni vizibil nervoasă.

— Dorothy! Ce plăcere să vă reîntâlnesc. De data aceasta, îmbrăcată matur. Dar, draga mea, inima ta nu se simte încleştată în acest corset?

Doortje ridică din umeri şi produse o surpriză cu

răspunsul ei:

— Noi, burii, suntem rezistenţi. Am trecut peste mai mult decât câteva şnururi şi câteva copci. Şi, mai ales, noi nu ne predăm niciodată. Ea lăsă să treacă vreo câteva clipe pentru ca vorbele ei să îşi facă efectul. Apoi continuă, dovedind că nu doar studiase cartea despre etichetă, ci şi Vrăjitorul din Oz. Şi, de altfel, cei apropiaţi de Dorothy au răpus-o pe scorpia din est, iar mai târziu şi pe cea din vest. Deci, fiţi atentă, Juliet. Pe unde se află New Orleans?

Doortje o fulgeră cu privirea pe cumnata ei, se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre Claire Dunloe şi Kathleen Burton. Juliet rămase pe loc, mută.

Heather, Chloe şi Roberta se uitară uluite una la alta, apoi izbucniră în râs.

— Pe Kevin niciodată nu l-am crezut când spunea că draga lui l-a ameninţat cu arma! chicoti Heather, apoi i se adresă creolei: Juliet, ar trebui chiar să fiţi atentă, ea ţinteşte bine!

Chloe Coltrane privi gânditoare în urma Julietei, când aceasta se retrase zâmbind fals. Şi dovedi, de asemenea, că, în ciuda explicaţiilor despre cursele de cai, trăsese bine cu urechea la discuţia dintre Roberta şi Heather.

— Ai dreptate, Roberta, ceva este putred acolo, murmură ea. Cele două se înfruntă pentru Kevin, şi Juliet este al naibii de sigură de victorie! Micuţa bură câştigă teren, dar ai văzut cum o priveşte Kevin pe Juliet? Mă tem că Doortje deja a pierdut.

TREZIREA
Insula de Nord
Parihaka, Auckland
Insula de Sud
Dunedin, Christchurch
Temuka 1904

CAPITOLUL 1

— Atamarie, aşa nu mai merge, nu te poţi îngropa aici pentru veşnicie!

Luna plină lumina iarăşi Parihaka, făcând ca marea să strălucească argintiu şi scăldând muntele Taranaki într-o nuanţă fantomatică. O preoteasă săvârşea ceremonia lunii pline şi invoca binecuvântarea zeiţei Hine-te-iwaiwa pentru femeile gravide ale satului.

Lui Matariki i-ar fi plăcut să stea cu copiii, cărora să le vorbească despre fazele lunii – explicaţii ştiinţifice cunoscute de ea, dar să le vorbească şi despre miturile maorilor legate de satelitul pământului şi de importanţa lui în orientarea polinezienilor pe mare. Totuşi, în această zi nu voia să trăiască atmosfera festivă şi visătoare a nopţii cu lună plină. Trebuia să vorbească cu Atamarie. Asta îşi propusese şi asta va face acum.

Mediul frecventat de Atamarie îi întărea decizia. Fiica ei se întâlnea cu studenţi de la medicină, dar şi cu tineri interesaţi de interpretarea spirituală a bolilor şi bizareriilor.

— Pot avea legătură toate astea cu luna? tocmai întrebase Atamarie. Că eu niciodată nu am remarcat asta...

— Însă cu siguranţă există un motiv pentru care

„sonaţii” se numesc în engleză lunatics, opină Makutu, o lecuitoare tradiţională. Deseori, eu nu pot dormi când este lună plină.

— Dar el... nu ştiu, uneori doarme buştean, iar alteori... spuse Atamarie, încruntându-se.

Matariki oftă. Asta se petrecea mereu: indiferent de subiectul discuţiei, Atamarie încerca să aducă vorba despre nuanţe ale experienţei ei cu Richard Pearse şi să le interpreteze. Iniţial, Matariki o înţelesese. Era normal ca Atamarie să fie preocupată de povestea asta, în definitiv răsfăţata ei fiică fusese pentru prima dată dezamăgită. Atamarie îşi privea nefericita dragoste ca pe un eşec personal, deşi nimeni cu excepţia ei nu o cataloga astfel. Între timp, tânăra era în sfadă de săptămâni întregi cu propria soartă. Matariki considera că era de ajuns.

— Tu te tot repeţi, concluzionă aceasta cu severitate, după ce se aşezase alături de fiica ei. Între timp, noi toţi ştim în ce fel era Richard Pearse ciudat. Şi nimeni nu şi-l poate explica.

Atamarie îşi muşcă buza superioară, aşa cum făcea de fiecare dată când se confrunta cu o problemă dificilă. Omaka dăduse deja o explicaţie foarte logică, ceva legat de taku şi toku – deci când acum scoţi asta din contextul pepeha, şi nu iei în consideraţie importanţa personală a descriptorului pentru cel descris, ci poate a inventatorului pentru ce a descoperit...

Matariki dădu ochii peste cap.

— Atamarie, tu acum încerci, ca după o eternitate, să înţelegi spiritualitatea poporului tău, dar cu abordarea unei inginere. Şi nici nu vrei să simţi spiritul Parihakăi, şi nici să fii purtată de el. În cele din urmă vrei să izolezi rotiţa din capul lui Richard Pearse, care se învârteşte aiurea, şi să o repari, ca totul să meargă bine... Dar nu merge aşa, Atamarie! Termină odată cu asta, tu nu poţi sta aici până

la sfârşitul zilelor tale, ca să te sfădeşti între două lumi cu o iubire pierdută.

— Dar eu... eu nu fac...

Tânăra se îmbufnă. Dar fireşte că nu putea să nege tot. Atamarie era un om care căuta răspunsuri, şi până acum le găsise doar în cărţi. Dar... pentru comportamentul lui Richard Pearse nu exista nicio carte. Cu toate că la început fusese optimistă, după ce discutase cu profesorul Dobbins.

Dobbins fusese primul căruia ea îi relatase problema lui Richard cu zborul şi disputa ei cu el cu privire la Shirley. După ce părăsise Temuka, seara se dusese la Christchurch, pe de o parte supărată foc, pe de altă parte cu sufletul îngheţat. Fusese furioasă, dezamăgită şi rănită. În acea noapte nu închisese ochii, şi în dimineaţa următoare se dusese la universitate. Îmbrăcată corespunzător, dar totuşi devastată. Se părea că Dobbins îşi dăduse seama. În mod obişnuit, nimic nu îl indispunea mai mult decât să fie confruntat cu vreo problemă emoţională a studenţilor lui, dar el îi deschisese amabil biroul său Atamariei şi îi propusese să îşi amâne examenul. Atamarie se gândise pe loc că toţi ceilalţi participanţi la examen ar fi urât-o pentru aşa ceva, şi apoi îi destăinuise lui Dobbins tot necazul ei.

— Eu îmi reproşez că am fost egoistă! Dacă am fi făcut această demonstraţie cu câteva zile mai devreme... dacă nu aş fi insistat ca eu mai întâi să trec examenul...

Dobbins clătinase din cap şi pusese în faţa Atamariei o cafea, fără să o fi întrebat în prealabil.

— Bea-o, copilă. Sunteţi tulburată peste măsură. Şi, pentru Dumnezeu, nu vă mai socotiţi vinovată de eşecul lui Pearse. Vedeţi, domnişoară Turei, că nu este pentru prima dată!

— Nu este pentru prima dată? întrebă uimită Atamarie. Da, a mai trecut printr-o asemenea fază, după ce primul

zbor s-a terminat în mărăcini. Dar între timp...

— Între timp, el şi-a mai revenit... şi apoi cade de pe o zi pe alta în melancolie. Înţelegeţi-mă corect, domnişoară Turei, nu vreau să îl prezint ca nebun. Richard Pearse este indubitabil un geniu, aşa cum am mai spus. Dar este şi foarte... hm... labil. Eu întotdeauna am considerat că dumneavoastră îi sunteţi benefică, Atamarie.

Profesorul oftă.

— Familia lui m-a considerat exact invers, murmură Atamarie.

Dobbins ridică din umeri:

— Poate că ei îl cunosc mai bine. Eu nu ştiu, eu sunt tehnician, Atamarie. Dacă dumneavoastră îmi daţi un motor care funcţionează prost, îl demontez şi descopăr ce este stricat. Dar la un om melancolic? în orice caz, acesta a fost motivul pentru care şi-a pierdut aici postul de asistent ştiinţific. Eu nu ştiu cum v-a motivat el întreruperea studiilor. Lipsa mijloacelor financiare nu ar fi fost în niciun caz un motiv, noi l-am fi strecurat cumva. Un astfel de talent – o minte atât de sclipitoare! Dar el s-a retras la Temuka şi nu a mai revenit. După care, din nou, s-a normalizat, a motivat probleme familiale, lipsa banilor şi... şi... şi... Aşa că l-am luat cu mine la muntele Taranaki. După care mi-a povestit despre acea fermă, pe care ar fi primit-o când împlinise douăzeci şi unu de ani...

— Pe care ar fi putut să o vândă!

Profesorul ridică mâinile:

— Richard Pearse ar fi putut să facă o grămadă de lucruri. Dar nu a făcut nimic. Şi nu din vina lui, Atamarie. Nu vă învinovăţiţi dumneavoastră pentru acele zile de ezitare. Omul a zburat cu un an înaintea fraţilor Wright! A dispus de tot timpul pentru a-şi patenta avionul. Dacă nu a făcut-o... uitaţi asta, Atamarie. Eu am să vă dau un nou termen pentru examen. Poimâine. Va fi deja în vacanţă, eu

îmi voi aduna colegii, nu vă fie teamă. Apoi decideţi ce vreţi să faceţi. Dumneavoastră sunteţi totuşi înstărită, nu-i aşa? De ce nu aţi lua un vapor spre Europa? Acolo se cercetează mult în materie de construcţii de avioane, vă puteţi implica! Ori în Statele Unite. Căutaţi-i pe fraţii Wright. Dobbins râse, apoi continuă: Poate că vă îndrăgostiţi de unul dintre ei.

Atamarie ridică din umeri.

— Cam greu să mă căsătoresc cu amândoi. Iar Europa... acolo, femeile nu au voie să studieze. În niciun caz inginerie. Bărbaţii nu mă vor lua în serios.

Dobbins ridică mâinile.

— Ştiţi ce ar fi făcut un bărbat în locul dumneavoastră? Sau măcar jumătate dintre colegii dumneavoastră?

Atamarie îl privi întrebătoare pe profesor, care se încruntă.

— Ar pretinde gloria pentru ei. Dacă aţi fi zburat, Atamarie... ar fi fost senzaţional! Aţi fi făcut publică nu doar invenţia prietenului dumneavoastră, ci aţi fi promovat strălucit şi cauza tuturor femeilor.

Atamarie îşi muşcă buzele:

— Dar l-aş fi trădat pe Richard. Desigur că el ar fi fost menţionat în toate publicaţiile. Dar ar fi apărut în plan secund.

Dobbins ridică din umeri.

— Şi aşa v-a trădat el pe dumneavoastră, Atamarie. Iar acum se află mult, mult în spate. Dar nu se mai poate schimba nimic. Ne vedem poimâine, draga mea domnişoară Turei, cu mintea limpede, la examen!

Atamarie trecuse cu brio şi ultimul ei examen, după ce petrecuse două zile la rând în bibliotecă.

Citi tot ce putuse găsi despre melancolie, multe simptome apăreau şi la Richard, altele nu. Oricum nu află niciun indiciu privitor la tratarea acestei tulburări.

Profesorul avusese dreptate: tehnic judecând, problema nu putea fi soluţionată.

A doua zi după examen Atamarie se duse la Parihaka pentru a căuta explicaţii spirituale. Vorbi şi cu tămăduitoarea maori, care nu i-au putut spune mai multe, decât că această stare de tristeţe se numea kainatu, şi că aceia care erau atinşi de ea trebuiau lăsaţi în pace. Fireşte că erau teorii şi teorii. O bine cunoscută tămăduitoare din Parihaka îi explică faptul că oamenii cu kainatu nu ar putea suporta privirea în nga wa o mua – viitorul, care rezulta din trecut. Principiul taku şi toku era extrem de complicat şi o lămuri pe Atamarie doar limitat. Tohunga îi recomandă ca mai întâi să afle totul despre strămoşii respectivului, să evoce canoea cu care ei veniseră în Aotearoa şi să caute rădăcinile răului dincolo de vremuri, în urmă cu câteva luni Atamarie ar fi considerat asta o prostie, dar acum cugetă îndelung asupra ei. Până când Matariki interveni autoritară.

— Treptat, îmi pari tu însăţi atinsă de kainatu, concluzionă Matariki foarte serios. Dar ajunge! De ce acest tânăr este un ciudat – este treaba acelei Shirley să descopere. Tu vii cu mine la Dunedin, o revezi pe Roberta, şi faci cunoştinţă cu soţia lui Kevin. Spusele bunicii, ale lui Kathleen şi ale Violetei sunt foarte contradictorii, probabil că la Dunedin se pălăvrăgeşte mult. Noi vom lua parte la expoziţia artei feminine a lui Heather. Ţi-am mai vorbit despre ea.

— Dar eu nu sunt artistă, mormăi Atamarie. Dacă eu ţes...

— Tu voiai deja, pe când erai o fetiţă micuţă, să reformezi războiul de ţesut, râse Matariki. Deci nu duci lipsă de imaginaţie creativă. De ce nu construieşti tu un mânu?

— Un zmeu? întrebă Atamarie. Asta ar fi mai curând

ceva pentru Rawiri.

— Dar el este încă plecat, remarcă Matariki.

De mai mult timp, ea bănuia că şi asta o reţinea pe fiica ei la Parihaka. Atamarie îl aştepta pe Rawiri – nu ştia dacă îşi amintea de curtea insistentă făcută de acesta, ori dacă era vorba de informaţii de primă mână despre fraţii Wright. Între timp Rawiri scrisese amănunţit despre zborul fraţilor. El nu putea să ştie ce răni redeschisese. Matariki nu o întrebase pe Atamarie despre conţinutul scrisorii, dar vorbise cu mama lui Rawiri, care fireşte că primea scrisori de la fiul ei.

— Foarte euforic nu era el, spunea realista doctoriţă Pania. El înţelege pur tehnic de ce acest avion se ridică în aer, dar nu şi spiritual. La fraţii Wright îi lipsea smerenia. Tu nu ai greşit prea tare, Matariki, trimiţând-o pe Atamarie la şcoală în Dunedin. Rawiri a interiorizat cam mult spiritul Parihaka.

— Hai, Atamarie, tu poţi să construieşti un zmeu! i se adresă acum în continuare Matariki fiicei ei. Lui Rawiri nu îi furi nimic prin asta – cu atât mai mult cu cât Heather şi Chloe nu ar admite lucrări de ale lui. Este totuşi vorba despre arta femeilor. Deci, Atamarie, pune-te pe treabă, Rawiri doar ţi-a arătat cum se face. Şi ar fi grozav dacă noi am putea ridica în aer câteva zmeie atunci, la Dunedin.

Deci Atamarie procură lemn de manuka şi de kareao. Dacă trebuia ca zmeiele să fie făcute cu adevărat tradiţional, mai avea nevoie de frunze de raupo. Ea găsi o tohunga care îi spuse unde găsea materialul, cu ce veneraţie să culeagă frunzele şi cum să mulţumească pentru ele. Fireşte că intenţia ei era să scurteze partitura spirituală, însă din prima zi se trezi înconjurată de o droaie de copii care voiau, de asemenea, să construiască zmeie.

— Rawiri a făcut în fiecare an mânu cu noi, reclamă un băieţel. Dar acum el nu mai este aici pentru a doua oară.

Noi vom uita întreaga tihanga!

Ultimele cuvinte le rostise foarte serios şi încruntat. Atamarie izbucni în râs. Ea nu prea îşi imagina că datina se putea pierde în Parihaka, dar, oricum, vina nu era a ei.

Ea întrebă copiii mai mari despre cântecele, rugăciunile şi invocările ce trebuiau cântate şi rostite în timpul procedurii de construcţie. Apoi îi îndemnă pe cei mai mici să respecte formele tradiţionale ale zmeielor, dar să testeze şi altele noi. În final construim zmeie duble şi zmeie-paraşută, şi verificară care dintre ele zburau mai bine.

— Dar nu este atât de important dacă mânu zboară bine! interveni o fetiţă pe un ton foarte convins. Important este mesajul trimis zeilor!

Atamarie râse.

— Însă pentru a ajunge la zei, zmeiele trebuie mai întâi să se înalţe în aer! Iar acum desenează pe al tău un chip zâmbitor, Wai, pentru ca Răngi să se binedispună, să nu plângă în timp ce lansăm noi zmeiele, altfel ele nu se înalţă!

Atamarie şi micile ei ajutoare decorară zmeiele cu pene şi scoici, iar tohunga le explică simbolurile, pe care ei le inscripţionară în roşu şi negru. Atamarie făcu un efort pentru a amesteca lutul necesar obţinerii culorilor cu grăsimea de rechin ce mirosea oribil, aşa cum cerea tradiţia. Cu toţii au împletit sforile din in – aho tukutuku. Şi la urmă fiecare zmeu trebui să îşi demonstreze capacitatea de a zbura.

— Este păcat ca aceste mici opere de artă să se prăbuşească acum, opină Matariki, căreia un birdman atât de vopsit îi părea prea greu.

— Zmeiele mele nu se prăbuşesc! susţinu sigură pe sine Atamarie. Nu contează cât de greu este un aparat de zbor, important este cum controlează el curenţii ascendenţi. Mai

aşteaptă, şi cândva vei vedea ridicându-se în aer avioane cât o casă, fără a se prăbuşi.

— Dar zeii nu se vor speria? întrebă micuţa Wai.

Atamarie ridică din umeri:

— Nu dacă noi vom cânta karakia corespunzătoare. Deci, copii, cum sună turu mânu?

Copiii intonară:

Taku mânu, ke turua atu nei
He Karipiripi, ke kaeaea...
Zboară de la mine, pasărea mea,
Dansează neobosită în înălţimi,
Repede-te ca şoimul asupra prăzii,
Zboară tot mai sus, minunată pasăre, Cucereşte norii şi valurile!

Una dintre solistele grupului haka, care trebuia să plece la Dunedin, preluă cântecul şi pentru prima oară Atamarie avu cu adevărat senzaţia că mânu ei purta spre înălţimi şi melodia. Se apostrofa în gând pentru această idee – puterea vântului în această zi era perfectă, fie că cineva cânta ori nu cânta.

Dar nu reuşi să alunge complet din minte acest gând: zeii ar fi lăsat-o mai moale cu mărăcinişul din calea lui Richard dacă acesta le-ar fi trimis câteva visuri?

CAPITOLUL 2

— Chiar le-a făcut plăcere copiilor, explică mulţumită Atamarie, în timp ce se afla în trenul spre Wellington împreună cu mama ei şi cu artiştii maori din Parihaka; obiectele de artă şi instrumentele fuseseră duse unei firme de expediţii recomandată cu căldură de Heather şi Chloe. Iniţial au vrut doar să se joace şi să se distreze, însă apoi au învăţat câte ceva despre legile fizicii.

— Şi despre tikanga. Matariki râse, după care adăugă: De unde acum ai înţeles nga wa o mua – trecutul este viitorul. Cântecele strămoşilor noştri au legătură cu teoria ta despre ridicare. Nu trebuie să existe nicio opoziţie...

Atamarie dădu ochii peste cap:

— Am putea să vorbim şi despre altceva decât despre spiritul Parihaka?

Matariki ridică din umeri.

— Mai bine despre spiritul Parihakăi decât despre spiritul lui Richard Pearse.

Atamarie respecta solicitarea mamei ei de a nu mai face referiri la fostul ei prieten, dar suferise trecând ulterior de două ori prin gara Timaru fără să coboare din tren.

— Aş vrea doar să aflu ce i s-a mai întâmplat, se justifică ea în faţa mamei. Următorul tren trece după câteva ore, cu el aş putea să vin după voi. Şi nu ar trebui să mă duc la Temuka. Chiar nu ar trebui, mami, şi nici nu vreau... Matariki se încruntă. Aş putea să mă interesez la prăvălie, ocazional, pentru că tocmai treceam pe acolo. Femeia de acolo ştie totul despre familia Pearse.

Atamarie simulă că încearcă să îşi ia geamantanul din plasa pentru bagaje de deasupra locului ei. Totuşi Matariki clătină din cap.

— Ce vrei să afli, Atamie? Dacă Richard s-a căsătorit deja cu Shirley? Sau dacă a mai zburat? Am fi auzit dacă zbura. Poate că nu ar fi un subiect pentru presa internaţională, dar la Wellington şi la Auckland s-ar fi scris, ar fi fost totuşi primul zbor cu motor din Noua Zeelandă. Orice ai afla, ţi-ar face doar rău, Atamie. Uită-l!

Atamarie se reaşeză cam nehotărâtă pe locul ei.

— Şi cum rămâne cu trecutul care determină viitorul? întrebă ea şireată.

Matariki o pocni peste cap cu revista pe care tocmai o citea:

— Richard Pearse nu este canoea cu care străbunii tăi au venit în Aotearoa, el este doar prima ta iubire. Şi pentru că el nu a făcut măcar încercarea de a te răpi şi a te duce spre noi ţărmuri, cum odată a făcut Kupe cu Kura-marotini, nici nu va intra în istoria poporului tău. Pune capăt capitolului Richard, Atamie, nu mai pot să aud de asta. Mai bine aşteapt-o cu nerăbdare pe Roberta. Ea a reuşit să nu se mai gândească la Kevin Drury. Violet scrie că este ca şi logodită cu un medic veterinar foarte simpatic.

Atamarie se încruntă.

— „Este ca şi” nu se pune la socoteală, mami. Şi eu am fost odată „ca şi”...

Heather şi Chloe au cazat artistele şi dansatoarele maori la un hotel, însă Kevin Drury a insistat ca Matariki şi Atamarie să stea la el şi la Doortje. Matariki era cu câţiva ani mai mare decât Kevin şi Patrick, dar fraţii fuseseră mereu apropiaţi de sora lor. Tradiţiile maori le influenţaseră concepţia asupra lumii. Toţi trei frecventaseră marae a tribului Ngai Tahu, pe care îl considerau familia lor extinsă. Relaţiile de rudenie complicate, cum era faptul că Matariki era doar soră vitregă a celor doi, nu jucaseră niciun rol. Lui Kevin nici prin cap nu îi trecuse să o pregătească pe Doortje în legătură cu acest aspect. El remarcă reţinerea acesteia abia după ce la gară o întâmpinase cu căldură pe Matariki. Doortje privea stupefiată nuanţa întunecată a pielii ei, ochii migdalaţi şi părul negru des purtat liber de aceasta. Matariki era o apariţie impresionantă. Ca şi celelalte femei din Parihaka, purta rochii largi, confecţionate acolo – ţesute tradiţional în culorile tribului, dar ajustate ca lungime şi decenţă concepţiilor occidentale. Era o femeie frumoasă, dar fără îndoială nu era albă!

— Eu... eu nu am ştiut...

Doortje ba era palidă, ba roşea cu rândul, dar Matariki

nici nu observă.

— Tu trebuie să fii Dorothea! spuse aceasta bucuroasă. Kevin mi-a scris numele cu care eşti strigată, dar eu nu cutez să îl pronunţ, înainte de a-l auzi spus de tine. Nu că în final nu ar suna ca Dorothy! Ea râse şi continuă: Când eram mică, în şcoală mă strigau Martha. Pe mine nu mă deranja, dar în ce o priveşte pe fata mea Atamarie, am avut grijă să nu devină o Mary.

Matariki vru să o îmbrăţişeze la fel de spontan, cum făcuse cu Kevin, dar simţi resentimentul acesteia şi se reţinu. Se putea ca în Africa de Sud obiceiurile să fie altele.

Atamarie întinse prietenoasă mâna – ea ştia să se descurce cu reţinerea lui Doortje. Roberta îi trimisese numeroase scrisori, în care fusese pusă la curent, printre altele, şi cu prejudecăţile burilor privitoare la cei cu pielea întunecată.

Doortje nu avu aceleaşi resentimente faţă de Atamarie, tânăra nepoată a soţului ei, care nu avea trăsăturile maorilor. Dar care îi oferea alte mistere. Fiica lui Matariki semăna cu Kathleen Burton. Avea părul de aceeaşi culoare, şi trăsături la fel de aristocratice. Pe drumul până la Lower Stuart Street, Doortje se frământă cum de era posibil aşa ceva. Ea ştia că Sean Coltrane era fiu al lui Michael şi al lui Kathleen. Această Matariki trebuia să fie rezultatul unui pas greşit al lui Lizzie. Dar de ce fiica ei aducea cu soţia reverendului? Era Sean tatăl? Doortje nu îşi putea imagina asta în privinţa distinsului avocat.

Apoi lucrurile au decurs accelerat, a fost pusă faţă în faţă cu noi probleme urgente. În Transvaal nu i se ceruse niciodată să stea la masă cu membrii de culoare ai familiei. Nici nu fusese în situaţia ruşinoasă de a avea aşa ceva. Dar acum Matariki era oaspetele lui Doortje... Tânăra soţie se străduia să fie politicoasă, dar fără cine ştie ce succes. În timpul drumului intervenţiile ei fuseseră

monosilabice, şi după ce Matariki şi Atamarie se retrăseseră în camerele lor să se facă comode, îi reproşă lui Kevin:

— Ai fi putut cel puţin să mă avertizezi!

Kevin ridică din umeri.

— Dar, Doortje, tu ştiai că Matariki vine din Parihaka. Cu artistele maori. Ce credeai tu că face ea acolo?

— Tu ai spus că este profesoară! Normal că m-am gândit...

— ...că le aduce amărâţilor de negri puţină civilizaţie? o ironiză Kevin. Doortje, tu cunoşti istoria Parihakăi. Chiar crezi că ei au acolo nevoie de *pakeha,* care să îi înveţe să citească şi să scrie?

— Dar... tu spuneai că soţul lui Mata... riki este în parlament! Eu credeam...

Doortje nu ştia dacă trebuia să îi fie ruşine de ignoranţa ei ori trebuia să se dea mare cu superioritatea ei de rasă. De fapt, istoria Parihakăi o cunoştea doar în linii mari. Violet şi Lizzie vorbiseră despre ea, dar Doortje nu le urmărise. Pentru ea era dificil să urmărească în detalii discuţiile în engleză, şi atunci când nici măcar nu era interesată, gândurile îi zburau în altă parte.

Kevin o fulgeră cu privirea pe soţia lui.

— Kupe Parekura Turei este un avocat cunoscut, şi este în parlament din partea maorilor. Ai putea să ştii şi asta, Doortje, dacă ai fi interesată măcar puţin de ţara în care trăieşti acum. Dar tu eşti ignorantă ca totdeauna! Acum fă-mi plăcerea şi poartă-te civilizat în prezenţa surorii mele. Matariki este o femeie foarte inteligentă şi drăguţă. Dacă tu ai putea să îţi mai uiţi încăpăţânarea ta de bur, a-i plăcea-o!

Cu asta el părăsi încăperea, trântind şi uşa în urma lui.

Doortje strânse din pumni în furia ei neputincioasă. Izbucnirea lui Kevin fusese incorectă şi jignitoare. Ea se

străduia cu adevărat să se adapteze, purta îmbrăcămintea obişnuită aici, deşi în corset abia respira, se informa despre normele de comportament şi citea romane, ca să poată discuta cu ceilalţi la ocazii. Mai recent, îşi însoţea soţul la slujbele duminicale ale reverendului Burton, şi îi asculta predicile enervante, care ei îi păreau deseori adevărate blasfemii. Îi plăcea mai mult la cercul femeilor, unde o invita Violet, şi treptat se obişnuia şi cu concepţiile filantropice anglicane. Mai mult Kevin nu îi putea pretinde, el...

Doortje rareori îşi dorise atât de mult să poată să plângă. Fu la un pas de a reuşi, dar scoase doar un suspin sec.

Deja în clipa următoare lui Kevin îi păru rău pentru cuvintele grele rostite. Desigur că se simţea rănit de faptul că Doortje o respingea pe Matariki, dar oarecum avea şi ea dreptate, el ar fi trebuit să prevadă reacţia. Şi în ultima vreme ei nu i se mai putea reproşa că nu se străduieşte să prindă rădăcini în Dunedin. Nu, ca să fie corect, Kevin recunoştea că iritarea ei avea alte motive. De câteva săptămâni, el se afla în dilema Doortje-Juliet LaBree, pe care în mintea lui nu o putea denumi Juliet Drury, oricât ar fi încercat să vadă în ea soţia fratelui său. Juliet era seducătoarea dintotdeauna. Doar că relaţia lor nu mai era acum un joc. Kevin ştia bine ce risca dacă ceda mereu presiunilor ei. Patrick nu l-ar ierta niciodată, şi probabil că ar pierde-o şi pe Doortje. Dar pur şi simplu nu reuşea să i se opună lui Juliet atunci când ea se strecura în cabinetul lui când îl atrăgea la ore târzii în grădini în diverse ocazii mondene, şi o dată îl aşteptase şi în grajdul cailor. Juliet făcea un joc rafinat între a-l ispiti şi a-l şantaja – când Kevin se străduia disperat să spună nu, ea îl ameninţa că va face publică legătura lor.

— Oricum eu îl părăsesc pe fratele tău, Kevin dragă...

spusese ea când îl surprinsese ultima oară între patru ochi. Viaţa acolo, în Otago, este insuportabilă. Singurul lucru care mă mai reţine aici eşti tu. În măsura în care îi faci un hatâr lui Patrick... sfântul meu Kevin...

Ea râse răsfăţat, în timp ce Kevin se simţea penibil. Lizzie îi povestise lui Juliet despre sfinţii irlandezi, după care fuseseră botezaţi Patrick şi Kevin, şi povestea legendarului coconaş celt devenit ulterior întemeietor de mănăstire şi îmblânzitor de balauri îi plăcuse mult mai mult decât cea a bravului misionar Patrick.

— ...dulcele meu Kevin, care pleacă la război, pentru a aduce libertate sclavilor şi are grijă de fetele care şi-au pierdut fecioria.

Mai ales aceste aluzii îi făceau sângele să îi îngheţe în vene când îl întârâta Juliet. Creola numai proastă nu era, şi părea să suspecteze că era ceva în neregulă în căsnicia lui cu Doortje VanStout. Probabil că nici greu nu fusese să afle data căsătoriei şi să o compare cu data naşterii lui Abraham. De altfel, asta nu ar fi iritat pe nimeni, în fond, ce dacă o pereche nu mai avusese răbdare, mai ales în vreme de război?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti! ripostă el. Onoarea lui Doortje este deasupra oricărei bănuieli. Ea nu a fost niciodată o „fată decăzută”.

Juliet râse, şi Kevin se temu că ea remarcase teama din privirea lui. Juliet Drury-LaBree părea să aibă un al şaselea simţ al scandalului, sau poate şi o capacitate neobişnuită de a citi în sufletul omului. Ea vedea zilnic trăsăturile lui Kevin pe chipul fiicei ei, dar Abe, aşazisul fiu al lui, nu aducea deloc cu el.

— Dar cine vorbeşte despre Doortje, şopti ea la urechea lui. Eu vorbesc despre mine, sfinte Kevin... fără îndoială o „fată decăzută”, pe care tu o ridici mereu... Şi care acum are nevoie urgent de puţină dragoste.

Juliet începu să se mângâie lasciv singură. Kevin nu vru să o privească, însă apoi se întoarse totuşi spre ea. Dorinţa Julietei şi jocul ei excitant alcătuiau o combinaţie explozivă. Kevin îşi spuse că el trebuia să o ferească pe Doortje de o eventuală dezvăluire – şi se pierdu în vraja întunecată a Julietei. După fu chinuit de remuşcări. Asta nu mai putea să continue astfel, dar cu toată bunăvoinţa, nu ştia cum să îi pună capăt.

În orice caz, acum simţea nevoia de aer proaspăt, sau oricum de o distanţare faţă de Doortje. Putea să rezolve în cabinet nişte documente.

Kevin nu ar fi admis niciodată că şi el se gândea că Patrick şi Juliet voiau să vină în această zi la Dunedin. Împreună cu Lizzie şi Michael – vizita făcută de Matariki şi întoarcerea Atamariei erau un bun motiv pentru a sărbători în familie. Kevin oftă numai la acest gând. Lizzie va comanda la restaurant şampanie şi vin cu care să se desfete, iar Doortje le va urmări, ca şi până acum, cu priviri dezaprobatoare. După derapajul ei la serata de la soţii Dunloe, ea refuza din nou orice băutură alcoolică. La asta se adăuga tensiunea dintre Doortje şi Juliet, iar acum şi cu Matariki. Kevin căută sticla cu whisky, pe care o ascundea iarăşi în sala de consultaţii, sperând că în ciuda tuturor sale bune intenţii, Juliet va găsi un pretext ca să scape de soţul, de soacra şi de socrul ei. Cabinetul era gol, era o zi de sâmbătă.

Matariki auzi suspinele înăbuşite ale cumnatei sale aflate în dormitorul soţilor Drury, când se duse la baie – după cum auzise şi zgomotul uşii trântite. De fapt nu voia să se amestece în cearta celor doi, mai ales că Doortje numai cordial nu o întâmpinase. Asta remarcase şi Atamarie.

— Robbie spune că, până de curând, acolo au avut sclavi, la ei negrii sunt total dependenţi de ei, şi nu sunt

plătiţi. Nici la şcoală nu merg, şi...

Matariki ridicase mâna, ca să o mai calmeze.

— Iniţial toţi albii au fost aşa. Gândeşte-te la dificultăţile de la Parihaka. Dar nu ajunge doar să combaţi. Noi trebuie să le arătăm că merge altfel.

— Ridicând garduri şi arând? ripostă Atamarie.

Matariki ridică din umeri.

— Pe termen lung situaţia s-a ameliorat, răspunse ea prudentă.

Rezistenţa Parihakăi nu prea avusese rezultate imediate împotriva preluării pământurilor de către guvern. Dar între timp Sean Coltrane şi Kupe Turei obţinuseră ceva despăgubiri pentru maori, şi de asemenea în alte părţi ale ţării se lupta din greu, dar totdeauna legal, pentru drepturile maorilor. Peste tot bărbaţi şi femei maori le arătau celor *pakeha* faptul că ei nu le erau inferiori.

„A împărţi batiste cere mai puţin efort decât a construi garduri”, gândi Matariki, contrazicând propriile-i spuse. Doortje avea nevoie de încurajare, indiferent de atitudinea ei faţă de oamenii aparţinând altor popoare. Matariki bătu cu hotărâre la uşa camerei lui Doortje şi intră după ce nu primi niciun răspuns. Tânăra şedea încovoiată pe marginea patului ei, dar cu obrajii uscaţi. Nu plânsese?

— Vă pot ajuta? întrebă blând Matariki. Uneori Kevin poate fi temperamental, ştiu asta. Acesta este temperamentul irlandez, spunea mereu mama. Îl are de la tatăl nostru. Ea îi zâmbi lui Doortje şi se aşeză alături de ea. Apoi adăugă: întâi liniştiţi-vă şi pe urmă spuneţi-mi ce vă apasă.

Doortje se ridică. Întoarcerea la o adresare mai formală păru a-i face bine, dar să stea alături de o femeie de culoare... Aruncă nervoasă o privire în oglindă.

— Arăt groaznic, şopti ea. Se va vedea...

Matariki se încruntă:

— Ce să se vadă? Că v-aţi enervat? Şi cearta cu Kevin? Dacă vă spălaţi acum pe faţă, vă schimbaţi, vă aranjaţi părul şi mai ales dacă zâmbiţi, nu va observa nimeni.

— Dar nu pot să zâmbesc veşnic! izbucni Doortje, ca un scâncet Nu pot mereu... să fiu aşa cum...

Matariki oftă. Deci, despre asta era vorba. Lui Kevin nu îi plăcuse ceva din comportamentul lui Doortje. Din capul locului îi păruse ceva forţat. Doortje purta îmbrăcăminte la modă, ce îi venea foarte bine, dar ea nu se mişca precum o femeie obişnuită cu suferinţele frumuseţii. Era probabil vorba despre nesuferitul corset.

— Eu ştiu, spuse ea prietenoasă. Societatea *pakeha* poate fi nemiloasă. Mereu ţinuta... să fii mereu perfectă... Şi acest corset De fapt dumneavoastră arătaţi superb, Doortje. Rochia este de la Kathleen, nu? Dar astăzi sunteţi în familie, nu trebuie să vă chinuiţf Atamarie şi cu mine nu vom purta corset, şi garantez că nici Lizzie nu va purta. Iar dumneavoastră sunteţi minunată şi fără, Doortje Tatăl meu nu este oare nebun după dumneavoastră?

— Michael Drury doar nu este tatăl dumneavoastră! îi scăpă lui Doortje.

Matariki se încruntă.

— Nu era vorba despre cum arătaţi, nu? întrebă ea mai rece, dar totuşi calmă. Atamarie are dreptate, nu ştiaţi că eu sunt o maori...

Doortje suspină din nou. Matariki se întrebă de ce aceasta nu izbucnea în plâns, dar Doortje se stăpâni hotărâtă. Ea nu plângea de tristeţe ori de furie, asta auzise şi Matariki, şi se părea că nu o făcea nici în acest caz. Matariki sesiză că reacţia ei o surprinsese totuşi pe Doortje. Era prima oară când ea nu condamna pe loc, când respingea pe cineva de culoare.

— Dumneavoastră nu sunteţi... şopti ea. Sunteţi... metisă. De culoare. Ca această... această Juliet. Şi asta

este mai rău decât a fi negresă, pentru că... purtaţi pe chip semnul lui Cain.

Matariki râse şi cu un gest scurt cu capul îşi zvârli părul lung şi negru pe spate.

— Până acum mi s-a repetat mereu că arăt foarte bine. De fapt sunt fiică de căpetenie. Pentru asta am fost foarte mândră. O adevărată prinţesă.

— Dar o femeie de culoare nu poate... în Africa, nu o vrea nimeni, nici măcar un cafru...

Fără să vrea, Doortje părea fascinată. În ţara ei, de la cei de culoare era aşteptată umilinţa, pe când aici, Juliet Drury-LaBree dădea dovadă de impertinenţă. Dar de cineva care pe deasupra să mai fie şi mândru de originea sa îndoielnică, nu mai auzise până acum.

— Sărmani copii, zise Matariki compătimitoare.

Doortje se uita cu ochii mari la ea. Era şi aceasta o remarcă la care nu s-ar fi aşteptat.

— Respinşi peste tot... greu trebuie să fie pentru aceşti oameni în ţara dumneavoastră. Nu este de mirare că ei interpretează înfăţişarea dumneavoastră ca semn al lui Cain. Dar aici lucrurile stau cu totul altfel. Triburile maorilor acceptă toţi copiii cu bucurie. Şi înainte, când pe aici nu existau *pakeha,* sau odinioară în Polinezia, locul de origine al maorilor, era o onoare pentru o femeie să dea naştere unui metis. Fetele intrau pe sub pielea albilor, li se ofereau, şi când una rămânea însărcinată, însemna că trăsese lozul cel mare! La *pakeha* se spune „alte popoare, alte obiceiuri”. Noi spunem „fiecare iwi are tikanga lui”... Asta vine de la tika – adevăr. S-ar putea traduce cu „fiecare trib are propriile obiceiuri” sau cu „fiecare trib cu adevărul lui”.

Doortje clătină din cap.

— Dar nu se poate asta. Există un singur adevăr, adevărul divin. Şi Biblia spune că numai noi suntem cei

aleşi.

Ea se şi miră când Matariki râse.

— Scuzaţi-mă, dar pe asta am mai auzit-o o dată. Ba nu, de mai multe ori. Biblia se referă la israeliţi, deci la evrei.

— La evrei? repetă Doortje mirată. Nu, nu, la israeliţi. Evreii sunt... mai curând ca englezii... aşa... lacomi. Dumnezeu nu îi place deloc! Dar pe voortrekkeri îi place. Ei sunt ca israeliţii. Pentru că ambele popoare au fost izgonite, şi au trebuit să lupte prin zone ostile pentru ţara promisă lor.

Matariki se frecă pe frunte:

— Israeliţii din Biblie sunt evreii de astăzi, explică ea. Citiţi despre asta! Iar pământul promis lor le-a fost mai apoi luat de romani. Fără ca Dumnezeul lor să fi intervenit. Exact ca acum la dumneavoastră, Dorothea. Şi ca la noi. După învăţătura unui anume Te Ua Haumene, maorii sunt poporul ales. Tatăl meu biologic predica asta – şi astfel a trimis mulţi oameni la moarte. Exact ca şefii dumneavoastră buri.

— Eu sunt fiica lui Adrianus VanStout! spuse Doortje arţăgoasă. Unul dintre conducătorii burilor, cum spuneaţi dumneavoastră cu atâta dispreţ. Dimpotrivă, în ţara mea este o onoare...

— Atunci şi dumneavoastră sunteţi un fel de prinţesă. Matariki zâmbi şi continuă: Asta nu este totdeauna simplu, nu-i aşa? Se impun aşteptări... Aşadar, eu am fost mai fericită ca simplă fiică a lui Michael Drury. El nu este un erou – fără mama mea ar fi fost pierdut în ţara asta. Dar este un om bun. Ca şi Kevin.

Doortje o fulgeră furioasă cu privirea.

— Părerea dumneavoastră este să uit totul? Originea şi credinţa mea?

Matariki ridică din umeri.

— În orice caz, ar trebui să lăsaţi la latitudinea zeilor să

hotărască pe cine să placă ei ori să nu placă. Sau să credeţi ca reverendul, care spune că Dumnezeu ne iubeşte pe noi toţi. În timp ce maorii coexistă paşnic cu zeii lor şi nu îi fac responsabili pentru problemele de aici şi de acum. Alegeţi, dovezi nu există pentru nimic. Dar acum este vremea să ne revigorăm. Ea se ridică, se duse la micul lavoar din camera lui Doortje, umezi un prosop şi i-l puse tinerei în mâini. Apoi adăugă: Prinţesa Matariki spune: ceremonialul curţii cere spălarea pe faţă cu apă rece şi aranjarea părului. Sau nu doriţi să mergeţi la masă cu mine şi cu Atamarie? Atunci, va trebui să spunem că vă doare capul. Prinţeselor maori nu li se permite oricum să aibă de-a face cu membrii de rând ai tribului. Matariki ridică nasul şi o privi teatral de sus pe Doortje. În Insula de Nord eraţi deja blestemată doar dacă umbra mea ar fi trecut peste dumneavoastră. Însă eu aş fi dispusă să realizez o ceremonie de curăţire cu dumneavoastră, care nici nu este prea rea.

Matariki se uită consternată la Doortje când aceasta nu râse. Ba dimpotrivă, degetele i se înfipseră în prosop şi păru că tremură din tot corpul.

— La dumneavoastră, blestemul se poate... anula? întrebă tânăra soţie.

În acea clipă, Matariki înţelese că masa cu Michael şi Lizzie trebuia să mai aştepte. Se ridică decisă, ieşi pe coridor şi încuie pe dinăuntru uşa locuinţei. Dacă bâjbâia pe afară, Kevin trebuia să bată la uşă. O auzi pe Atamarie cântând în baie – se părea că răzgâiata ei fiică se deda la plăcerile întoarcerii la civilizaţie. Prima baie după săptămânile petrecute în marae o va destinde cu siguranţă. Cu atât mai bine.

Matariki reveni în dormitorul lui Doortje şi se aşeză din nou pe pat. Doortje îşi tampona absentă faţa cu prosopul.

— Aşa... şi acum între noi, prinţesele, Dorothea. De ce

credeţi dumneavoastră că Dumnezeul vostru v-a blestemat?

Femeile au rămas încă mult timp nederanjate, deoarece şi Kevin uitase de masa cu părinţii lui. În timp ce Doortje îşi deschidea sufletul în faţa surorii lui, la un etaj mai jos acesta o bucura pe Juliet Drury-LaBree.

CAPITOLUL 3

— Scuzaţi-mă, Roşie, dar v-aţi autosugestionat! Calul nu are nimic, dumneavoastră aţi luat-o razna!

Vincent Taylor regretă aceste vorbe, imediat după ce le rosti. Nu avea niciun motiv să îşi verse necazul pe Roşie, cu toate că aceasta venise pentru a patra oară în trei zile cu calul ei Trotting Diamond la consultaţii. Ca să nu mai ţină socoteala şi consultaţiilor la locul unde era ţinut animalul. Dar atâta timp cât ea plătea aceste servicii, avea tot dreptul din lume.

Roşie strânse din buze.

— Nu am luat-o razna, doctore Taylor, cu siguranţă nu. Diamond are ceva. Mai înainte a tremurat din nou. Iar azi-dimineaţă arăta ca... s-a uitat la mine ca şi cum ar fi avut febră.

Vincent îndreptă lumina lanternei încă o dată către ochii lui Diamond şi verifică reacţia pupilelor. Absolut normală.

— I-aţi măsurat temperatura?

Era mai mult o constatare decât o întrebare. Mai întâi pentru că el tocmai îi luase temperatura corpului, şi în al doilea rând pentru că Roşie ar fi ţipat ca din gură de şarpe dacă de dimineaţă termometrul ar fi arătat mai mult de 102 grade Fahrenheit. Dar ea aşteptase consultaţia câteva ore, până când Vincent tratase un pursânge al lordului Barrington.

— Nu a avut febră, confirmă Roşie. Şi alerga foarte bine. Mai înainte fusese ceva cam nebunatică la antrenament, de două ori chiar a intrat în galop, ceea ce nu mai făcuse niciodată! După aceea, a început să tremure, şi am avut impresia că era ameţită.

Vincent zâmbi:

— Eu cred că pe tine şi pe calul tău v-au cam lăsat niţel nervii. Ar fi şi de înţeles, pentru că Auckland Cup este ceva important. Plus călătoria pe mare, hipodromul străin... pentru unii este greu de suportat. Uitaţi-vă la caii lordului Barrington... Vincent tocmai tratase de colici doi dintre ei în trei zile... Şi cu siguranţă că şi Diamond stă prost cu nervii.

— Diamond nu a stat niciodată prost cu nervii! insistă Roşie. Şi nici tahicardie nu are, pentru că s-ar teme de stetoscopul dumneavoastră, cum aţi zis ultima dată. Diamond nu se teme de nimic!

Pe Vincent chestiunea îl călca deja pe nervi, dar nici nu putea să respingă argumentele lui Roşie. În mod obişnuit Trotting Diamond era calmul personificat, o asculta necondiţionat pe Roşie şi urcase prima pe feribot. Noua boxă de pe pista din Ellerslie o considera la fel de înspăimântătoare ca pe oricare pistă. Se furaja bine şi privea prieteneşte, neimpresionată de consultaţia la care o supunea Vincent.

— Atunci, tocmai dumneavoastră aveţi nervii slabi, constată Vincent. Şi asta i se transmite lui Diamond. Asta este cu siguranţă. Şi, de asemenea, este totdeauna mai bine dacă apar eu. Iapa se linişteşte când acolo este şi medicul veterinar. Deci încercaţi să nu vă faceţi griji, indiferent de ce se întâmplă. Diamond va alerga mâine minunat, credeţi-mă!

Roşie plecă nu tocmai mulţumită.

— În orice caz, eu am să dorm la ea, decise Roşie.

— Aşa să faceţi, ca să nu dorm eu la ea. Acum am să iau trenul de Auckland, ca să văd oraşul. Asta ar trebui să faceţi şi dumneavoastră, până acum nu aţi mai călătorit niciodată atât de departe.

Roşie ridică din umeri. Copilă fiind, călătorise din Wales la Londra, şi din Londra până în Noua Zeelandă, apoi pe coasta de vest şi înapoi la Fjordiands. De fapt ei îi plăcuse doar în grajdurile pentru cai, unde totul era sigur, cald şi liniştit, şi toate îşi urmau cursul lor normal. Mai mult ca sigur că nu va renunţa la această siguranţă doar pentru a se uita la un port ori la nişte clădiri moderne. Calmată pe moment, rămase alături de Diamond.

Vincent folosi momentele de linişte pentru a admira instalaţiile portuare şi parcurile. Şi el era aici pentru prima oară, dar el visase să le vadă împreună cu Roberta. Insula de Nord ar fi şi ea un ţel frumos pentru o călătorie de nuntă, aici existau multe locuri romantice şi plaje discrete. Dar Roberta era scumpă la vedere, ca şi până acum – ea nu mai venise la Christchurch după ce această Juliet se întorsese la soţul ei. Acesta era unicul eveniment pe care Vincent îl putea lega de noua ei stare de reţinere – deşi el nu îi înţelegea legătura. Ceva trebuie că nu era în ordine, şi scrisorile lui Kevin deveniseră ciudate, de când vampa asta creolă se întorsese în Dunedin. De cele mai multe ori scrisorile lui nu spuneau mai nimic, în ele erau doar trecute în revistă evenimente şi festivităţi la care participaseră el şi Doortje. În privinţa ultimei, lucrurile păreau să meargă mai bine, din scrisorile de la Roberta reieşea că Doortje se acomoda. Ba chiar cu mare succes – spre surprinderea lui Kevin, până şi Otago Daily Times o menţionase de mai multe ori pe frumoasa soţie a tânărului medic în paginile destinate ştirilor mondene. Kevin ar fi trebuit să fie mulţumit, dar când amintea de Doortje, el o ironiza pentru relaţia proastă cu fratele său Patrick şi cu

soţia acestuia.

Vincent punea lucrurile cap la cap. Dacă se reaprinsese vechea iubire, şi Kevin o înşela pe Doortje cu Juliet? Vincent spera că nu aceasta era situaţia, ce îi amintea de propria căsnicie eşuată. Nici divorţul nu era de dorit, şi nici şanse nu vedea pentru o legătură cu o femeie ca Juliet. Şi fosta lui soţie fusese la fel – foarte frumoasă, plină de viaţă, amuzantă – ... dar mult prea instabilă pentru o căsnicie bună. Vincent învăţase din asta. El visa la o soţie ca Roberta. Prietenoasă, drăgăstoasă, răbdătoare şi absolut fidelă – chiar şi faţă de o iubire din adolescenţă, din care nu se alesese nici măcar cu un sărut. Kevin o atrăgea încă pe Roberta, de asta Vincent era sigur.

Dar ce spera ea? Chiar dacă Kevin se despărţea de Doortje, Roberta o avea de înfruntat pe Juliet. Pentru o tânără bine educată şi nevinovată era ceva absolut imposibil, oricât de frumoasă şi mondenă ar fi fost.

Vincent era în orice caz decis să o oblige pe Roberta să ia o hotărâre. Roberta urma să vină la cursele hipice din Christchurch. La New Zealand Cup ori poate chiar la concursul de calificare. Ea putea călători cu Heather şi Chloe sau cu părinţii ei. Vincent ar face atunci cunoştinţă cu ei şi i-ar cere mâna.

Dacă Roberta spunea „da”. Dacă ar renunţa definitiv la visul ei din copilărie.

Acum el era pentru prima dată la cursele din Auckland, şi dintre cunoştinţele lui Roşie îşi făcuse apariţia doar Buldog. Voinicul proprietar al unei firme de expediţii era profund dezamăgit că Roşie refuzase să iasă seara cu el.

— Nu credeţi, domnişoară Roşie, că Diamond ar trebui să rămână puţin singură înainte de cursă? Făcuse el o glumă încercând să o convingă. Aici are parte de o societate foarte drăguţă.

De fapt, Diamond se înţelegea bine cu vecinul ei de

grajd, un cal maroniu din grajdurile lui Barrington. Şi la Addington caii stăteau alături, aşa că niciunul dintre ei nu şi-ar fi dorit un alt vecin de boxă.

— Eu trebuie să am grijă şi de Triangle! răspunsese foarte serioasă Roşie. Tocmai a avut colici. Iar îngrijitorul lui nu se ocupă deloc de el. Nu vreau să îl torn, dar deja m-am gândit să îi spun lordului. Finney face doar strictul necesar.

Finney, un irlandez uscăţiv, cu o mutră de şobolan, fusese angajat după ce Roşie, tremurând de nervozitate, îl rugase pe lord să o elibereze din postul de îngrijitoare. După ce Diamond şi Dream câştigaseră cursele de trap, trei proprietari de cai renunţaseră deja la resentimentele faţă de un antrenor femeie. Cu banii de la ei, ea putea trăi bine, iar Buldogul îi propusese chiar să închirieze un grajd propriu la Addington. Până acum Roşie nu se hotărâse încă, iar lordul fusese de acord doar şovăind. Nu se îndoia de competenţele lui Roşie, însă era îngrijorat de capacitatea ei de a rezista concurenţei.

— Aici eu pot să am grijă de tine, Roşie. Nimeni nu se poate atinge de tine, ori de cai, şeful de grajd este om de încredere, şi măsurile de siguranţă sunt bune, explicase el. Dar când vei fi singură...

Buldog nu lăsă să plutească nicio urmă de îndoială că nu ar prelua cu plăcere protecţia lui Roşie, dar pentru asta relaţia dintre el şi ea ar fi trebuit să se dezvolte. Roşie era totuşi reţinută. Şi în plus, atât lordul Barrington, cât şi Chloe îl considerau pe Buldog mult prea naiv în comparaţie cu oameni ca Joseph Fence şi alţi antrenori. Buldogul nu a putut face altceva decât să râdă. Avusese de-a face cu indivizi mai duri. Şi cu aceeaşi insistenţă dovedită şi la Londra, şi de modul în care stăpânise puntea intermediară a vasului cu emigranţi, o curta acum pe Roşie Paisley.

— Dar trebuie să mâncaţi ceva, Roşie! decretase el

răbdător în acea seară dinaintea întrecerilor. Însă am o idee! O să aduc de la cel mai apropiat pub peşte şi cartofi prăjiţi, şi punem de un picnic aici, în grajd.

Roşie aprobă, pentru că chiar îi era foame. Apoi, Buldogul mai aduse şi câte o bere pentru fiecare. Roşie era binedispusă, aproape exuberantă când îngrijitorul angajat de Barrington veni seara târziu să vadă caii. Irlandezul rânji sarcastic, după ce aruncă o scurtă privire, şi făcu o remarcă privitoare la utilizarea alcoolului în grajduri.

— Noi, grăjdarii, nu ne-am putea permite, bombăni el. Dar marele nostru antrenor „Ross” poate să facă orice vrea el...

Buldogul vru să riposteze, dar Roşie duse un deget la buze.

— Nu, el are dreptate. Deranjăm caii. Cel mai bine ar fi să plecaţi acum... Buldog... Ea zâmbi şi adăugă: Ştiţi că eu aşa vă spun, când mă gândesc la dumneavoastră? Domnul Tibbs nu îmi vine pe buze atât de plăcut.

— Puteţi să îmi spuneţi şi Tom. Dar răspund şi la Buldog. Doar că atunci trebuie să mă tutuiţi. Ar merge... Roşie?

El o iniţie în ritualul băutului pentru „bruderschaft”, după ce ea fu de acord, dar o sărută doar cu atenţie pe obraz. După asta Roşie se înfăşură mulţumită în sacul de dormit.

— Acum chiar trebuie să se facă aici linişte, se scuză ea. Mâine are loc marea întrecere, Diamond are nevoie să îşi facă somnul.

Buldogul zâmbi şi îşi întinse în paie o pătură, lângă locul de trecere prin grajd, pentru că nu voia în niciun caz să fie prea aproape de Roşie. Dar nici să plece nu voia.

— Putem dormi, Roşie, dar aici nu te las singură, explică el categoric, când Roşie îl privi lung. Grajdul este foarte mare, pe aici umblă mereu tot felul de indivizi, şi cine ştie ce le trece prin cap.

Dar liniştea se aşternu doar trecător. La mai puţin de o oră îşi făcu apariţia din nou Finney.

— Omul nu mi se pare chiar atât de lipsit de griji pentru cai, mormăi Buldogul, după ce individul trecu scurt pe la Triangle şi plecă. Ba dimpotrivă, după mine ar putea de acum să înceteze să se ocupe de cal din cinci în cinci minute.

— Nici nu face asta, răspunse Roşie. Nici nu i-a aruncat o privire. Pe întuneric nu poate remarca nimic.

Adevărat. Finney nici măcar nu făcuse efortul de a aprinde un felinar. Probabil că dusese la îndeplinire în silă o dispoziţie a şefului de grajd ori a medicului veterinar.

Dimineaţa, atât Diamond, cât şi Triangle se simţeau bine, şi Buldogul o răpi pe Roşie la un mic dejun la cafeneaua hipodromului. Apoi se întâlniră cu Vincent în grajd, unde lordul Barrington tocmai îşi inspecta caii. Roşie era liniştită. Făcu o scurtă plimbare cu Diamond, după care veni timpul pentru curse. Vincent privea de pe marginea pistei, în timp ce lordul Barrington lua loc în loja proprietarului. Cursele de trap nu îl interesau atât de mult ca întrecerile de galop, dar nu va scăpa Auckland Trotting Cup. Buldogul se lăsă convins să îl însoţească şi să bea un pahar de şampanie, în timp ce se desfăşurau primele curse. Puţin înainte de cursa pentru cupă, el reveni la Roşie. Şi ea se schimbase, iar el o ajută la înhămarea lui Diamond.

Spre surprinderea lui, Roşie era un pachet de nervi.

— Iar se uită aşa! se explică ea şi arătă către Trotting Diamond, care dansa neobişnuit de nervoasă în faţa şaretei. Nu găseşti că are o privire bizară?

Buldogul îi aruncă iepei o privire sceptică.

— Are ochi minunaţi, spuse el. Ca şi ai conducătoarei ei. Şi ţie îţi strălucesc ochii în acest moment, Roşie, de vină este tensiunea!

— Şi mai şi tremură puţin...

Roşie înfăşură cu grijă hamurile pe hulubele şaretei.

— Este nervoasă, Roşie! o linişti Buldogul. Nervozitatea are să dispară imediat ce pleacă în cursă. Să îl chem pe doctorul Taylor? L-am văzut adineauri, este la tribuna A. Dacă tu crezi...

Roşie îşi muşcă buzele. Cu o zi în urmă doctorul Taylor o făcuse nebună. Dacă din nou îl chema pentru o boală imaginară... Clătină negativ din cap.

— Nu, lasă. Ai dreptate, trebuie să fie tensiunea. Ne duci la padoc?

Roşie sări pe locul ei, şi Buldogul porni alături de Diamond spre start. De fapt, Roşie şi Diamond nu aveau nevoie de niciun ajutor pentru a se alinia în grupul celor pregătiţi pentru start. Dar în această zi Diamond dădea din cap parcă revoltată şi tropăia pe loc în loc de a aştepta cuminte momentul startului. Şi tuşea. Bulldog vedea că Roşie se lupta cu ea.

— Dacă a răcit...

Buldogul clătină din cap.

— Caii nu răcesc. Acum, las-o să parcurgă cei două mii şapte sute de metri, şi pe urmă doctorul Taylor poate să o mai vadă.

Era deja prea târziu pentru a-l chema pe doctor. Clopotul tocmai anunţa alinierea la start.

Buldogul i se alătură lui Vincent la tribună. Acolo era plin de oameni şi era gălăgie, dar în lojele feudale ale proprietarilor de hipodromuri nu se simţea bine.

— Am uitat să pariez pe ea, murmură Buldogul, când Trotting Diamond se plasă imediat în mijlocul câmpului.

Prima mie de metri Roşie o lăsă să alerge mai liber, abia după aceea începu să depăşească. Dar de data aceasta îi fu mai dificil decât de obicei. Diamond nu mai asculta cuminte, ea se speria şi voia să o ia înainte, era pentru

prima dată când Vincent o vedea încercând să intre în galop. Ea mai tuşi o dată înainte de a fi parcurs primul kilometru, în rest nu părea nimic în neregulă. Dimpotrivă, părea plină de energie, când Roşie îi dădu mai mult liber. Diamond se strecură în faţa tuturor cailor grajdului Fence, depăşi şi armăsarul care îl reprezenta pe însuşi Joe. În cele din urmă mai avea în faţă doar un elegant cal negru, Rebel Boy, un cal din Auckland.

În rândul personalităţilor era o larmă infernală, şi Buldogul urla cât putea încurajându-le pe Roşie şi pe Diamond. Vincent îşi astupa urechile râzând – el nu se îndoia că Diamond i-o va lua înainte lui Rebel Boy. Dar apoi se petrecu ceva ciudat. Diamond păru iritată de ceva, ezită uşor, dar nu ieşi din trap. Roşie ar fi putut cu uşurinţă să ia conducerea, dar nu făcu nimic. În loc de asta îşi ţinu iapa în spatele lui Rebel Boy – şi nu acceleră nici măcar când Joe Fence fu paralel cu ea, pentru a o depăşi apoi cu un cap.

În cele din urmă trei cai trecură unul lângă altul linia de sosire.

— Câştigător Rebel Boy, apoi Sundawner, Trotting Diamond al lui Roşie...

Vincent şi Buldogul deja coborau în fugă treptele către locul de sosire, când spicherul anunţă învingătorul. Roşie stătea lângă iapa ei, pe care o mângâia plângând.

— Ce s-a întâmplat, Roşie? Mergea excelent! De ce v-aţi lăsat depăşită? Vincent îi aruncă o privire lui Diamond, care respira cu oarecare greutate, dar nici măcar nu era năduşită. Ea ar fi putut câştiga lejer.

Roşie clătină din cap. Lângă ea Joe Fence tocmai lua în primire distincţia pentru locul doi. Rânjea triumfător, dar când medicul veterinar se apropie de Diamond, deveni atent.

— Hei, Roşie, doar nu vrei să conteşti rezultatul? Chiar

în situaţia în care căluţul tău a avut ceva.

Roşie nu îi dădu nicio atenţie. Încerca doar să o liniştească pe Diamond, care se ferea de bărbatul care voia să îi agaţe de gât banderola pentru locul trei.

— Nu putea să vadă! îi spuse ea lui Vincent printre lacrimi. Era înspăimântată de şaretele celelalte. Parcă ceva o orbea, dar nu era nimic. Iar eu am avut senzaţia... am avut senzaţia că se clătina, aşa că am preferat să încetinesc.

— Priveşte, ea nici măcar nu a forţat, remarcă Buldogul.

Pielea lui Diamond era fierbinte, dar uscată. Iapa se adăpa însetată din apa adusă de un îngrijitor, dar mare parte din lichid se scurgea înapoi din botul ei.

— Priviţi, doctore Taylor!

Roşie vru să îi atragă atenţia medicului asupra acestui aspect, dar caii ceilalţi se înscriau în formaţia pentru turul de onoare şi ea nu o mai putea reţine.

— Mă uit imediat, Roşie, o linişti Vincent.

— Într-adevăr asta pare ciudat, constată Buldogul. Parcă s-ar îneca.

În acest timp Diamond executa turul de onoare, şi părea că se mai liniştise. Roşie o spălă apoi şi o duse la grajduri înainte ca Vincent să o fi consultat. Acum se adăpa normal.

Vincent ridică iarăşi din umeri, după ce o consultă cu stetoscopul.

— Ca de fiecare dată, Roşie. De data aceasta pulsul este firesc ridicat, nu este de mirare după cursă. Şi în rest... nu mi se pare nimic în neregulă.

— Ar fi putut mânca ceva, ceva ce nu i-aţi dat dumneavoastră? întrebă Buldogul.

Vincent şi Roşie clătinară din cap.

— Dacă ar fi mâncat ceva nepotrivit, ar fi avut colici, răspunseră amândoi în acelaşi timp.

Buldogul, ca transportator, ar fi trebuit să ştie asta. El îşi muşcă buzele şi continuă:

— Vreau să spun... poate fi o otravă?

— Dacă ar fi vrut cineva să otrăvească un cal, calul ar fi fost acum mort, spunea ceva mai târziu lordul Barrington.

El o căutase la grajduri pe Roşie, ca să o felicite pentru locul trei ocupat, şi, spre deosebire de Vincent şi Buldog, lui îi atrăsese atenţia un uşor clătinat al iepei în hamuri, după ce se strecurase în faţa şaretei trase de Rebel Boy. Din loja proprietarilor de cai perspectiva fusese mai bună.

— Poate că individul respectiv nu a ştiut de ce cantitate este nevoie, presupuse Buldogul.

Lordul Barrington clătină din cap.

— Eh, domnule Tibbs! Aceşti indivizi sunt unşi cu toate alifiile, ei nu se înşală.

— Poate că nu a vrut să o omoare pe loc? interveni şi Roşie. A vrut doar să o împiedice să câştige...

— Asta nu intră în calcul prea uşor, fu lordul categoric. Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva. Dar ce spune medicul veterinar?

Vincent ridică din umeri.

— Eu pot doar să repet că nu văd indicii pentru aşa ceva. Este drept că animalul s-a comportat altfel decât acasă. A fost mai nervos, asta explică teama, mai agitat – de fapt astea nu ar indica o otrăvire intenţionată. Astea mai curând slăbesc calul, şi pentru un concurent ar fi contraproductiv.

— Nu dacă intră în galop, interveni Roşie.

Lordul ridică din sprâncene şi izbucni în râs:

— Roşie, doar nu credeţi serios că ar fi vrut cineva să determine calul dumneavoastră să se comporte greşit pe pistă, în speranţa că dumneavoastră veţi fi descalificată. Din moment ce l-aţi controlat. Dacă nu v-ar fi fost teamă când Diamond s-a speriat, ar fi rămas în trap şi ar fi

câştigat.

Roşie deschise uşa boxei şi se lipi de Diamond, care acum părea că îşi revenise.

— Tocmai că nu a reuşit, şopti ea. Aşa că data viitoare are să mărească doza. Trebuie să fim cu ochii pe ea, Buldog. Cum vom reuşi?

CAPITOLUL 4

Întâlnirea familiei Drury se desfăşură sub o stea potrivnică. Cel puţin aşa vedea situaţia Lizzie, după ce ea şi Michael, la o jumătate de oră după ora stabilită, şedeau la masa restaurantului hotelului doar în compania unui Patrick peste măsură de nervos, care îşi privea întruna ceasul. Acesta se scuzase deja de mai multe ori pentru întârzierea Julietei, deşi ea era ultima persoană căreia Lizzie i-ar fi simţit lipsa. În sine, soţii Drury nu ar mai fi avut nimic de spus ei ori lui Patrick, având în vedere că oricum toţi patru stăteau permanent împreună la masă la Elizabeth Station! Legătura dintre Lizzie şi Juliet după întoarcerea nurorii acasă nu se ameliorase. Iar încercările de mediere ale lui Patrick mai mult o tensionaseră. El singur s-ar fi implicat necondiţionat în desfăşurarea activităţilor de la fermă, dar acum trebuia să se împartă între sarcinile sale legate de creşterea oilor şi permanenta nevoie de atenţie din partea Julietei. El devenea neliniştit dacă înainte de cină nu reuşea să rezolve vreo sarcină, deoarece îşi făcea griji că Lizzie şi Juliet se vor lua din nou la harţă la masă şi că Juliet îşi va vărsa furia pe el.

Încercările lui Patrick de a-i găsi o ocupaţie frumoasei sale soţii erau tot atât de înduioşătoare pe cât erau de lipsite de sens. Juliet nu voia nici să cultive trandafiri în grădină şi nici să aibă căţei de salon, oricât de potrivite ar

fi fost aceste hobby-uri unei lady. Ea ar fi putut şi să călărească, dar nu era entuziasmată nici de asta. Elegantul cal licitat de Patrick pentru ea în Christchurch aducea doar necazuri în familie: Lizzie era iritată de preţul exorbitant al animalului, iar Michael, care l-ar fi călărit cu plăcere, blestema şaua pentru dame. Care fusese aproape la fel de scumpă precum calul, dar nu putea fi utilizată de altcineva. În cele din urmă Juliet îl rugă să ducă iapa la Dunedin, unde pretindea că ar folosi-o mai bine. Patrick folosi ocazia pentru ca să o îndepărteze cel puţin de privirea părinţilor, şi găsi un grajd-pensiune. De fapt Juliet folosea calul la întâlnirile cu Kevin. Dar fireşte că asta nu o ştia nimeni, şi nu obosea nici iapa pursânge.

Pianul – un permanent motiv de ceartă în familie – fusese în cele din urmă dus în Otago. Patrick considera că Juliet putea utiliza fosta cabană a căutătorilor de aur ca spaţiu pentru exersat. Drumul până acolo pentru ea era prea lung, şi lipsind publicul, nu îi mai producea nicio plăcere. Nevinovata iniţiativă a lui Haikina de a-i trimite câţiva dintre elevii ei spre a lua lecţii de pian provocă un acces de furie dementială.

Juliet, asta nu putea să nege Patrick, trăia doar pentru sfârşiturile de săptămână la Dunedin – de fiecare dată o călătorie destul de lungă şi o povară financiară suplimentară: când soţii Drury rămâneau la Dunedin, dormeau la hotel.

— În mod sigur va veni imediat, repetă acum Patrick, cum o mai făcuse deja de câteva ori.

Michael comandă vin. Care cel puţin o va mai detensiona pe Lizzie – el spera că nu prea mult. Lizzie îi oferise între timp lui Nande un loc la masa familiei. Tânăra negresă venise ca să ia de la bucătăria hotelului lapte pentru May. Privirile lui Lizzie şi ale lui Patrick se luminară la apariţia ei.

— Domnişoara Juliet va certa, refuză Nande, îngrijorată. Şi domnişoara Doortje.

Lizzie clătină din cap şi îi turnă tinerei vin într-un pahar.

— Deocamdată nu este nici urmă de cele două. Hai, Nande, aşază-te şi povesteşte-ne, ce ai mai făcut astăzi cu May. Eu plec de la premisa că Juliet nu s-a ocupat de copil.

Nande îşi muşcă buzele, cum făcea de fiecare dată când nici nu voia să spună ceva rău despre stăpâna ei, dar nici nu voia să ascundă adevărul. Acum lipsa de grijă maternă din partea Julietei era deja un subiect cunoscut. Mai rău era că Nande avea cunoştinţă de întâlnirile lui Juliet cu Kevin. Cel puţin bănuia că ei se întâlneau – pentru ce altceva ar fi avut Juliet nevoie de nesfârşite pregătiri şi înfrumuseţări înainte de a-şi vizita cumnatul? Şi de ce după aceea totdeauna trebuia să îi pregătească baia? Lui Nande nu îi rămânea decât să spere că nimeni nu o va întreba despre această legătură.

Acum răspunse mai întâi întrebării puse de Lizzie:

— Oh, astăzi May a văzut o mulţime de vapoare! Domnul Patrick a fost cu noi în port. Şi domnul Patrick ne-a cumpărat peşte şi cartofi prăjiţi! în pungă de hârtie. Am avut voie să mâncăm cu degetele. Ca acasă la... la tribul meu.

Nande râse, foarte încântată, de parcă Patrick i-ar fi oferit un meniu de patru stele la un hotel de lux. Patrick răspunse şi el cu un surâs mândru. Era, desigur, meritul lui că, între timp, engleza lui Nande devenise aproape perfectă. Ea devorase toate cărţile pentru copii şi romanele disponibile în casa Drury, apoi Biblia şi mai nou chiar cărţile despre viticultură. Nande părea la fel de fascinată de ele ca Lizzie, şi o ajuta cu plăcere în vie, când Juliet îi lăsa puţin timp liber. Acum, sub privirile binevoitoare ale lui Lizzie şi ale lui Patrick, degusta cu seriozitate şi foarte interesată vinul alb uşor comandat ca

aperitiv de către Michael, care totuşi prefera whisky-ul şi berea.

— Nande!

Tânăra negresă tresări când auzi vocea lui Juliet. Creola stătea în uşa sălii de mese, şi chipul ei îmbujorat trăda graba. Ori emoţia? Nande sări în picioare.

— Trebuie să ajut domnişoara Juliet să se împrospăteze, explică ea scurt.

Juliet făcu un semn membrilor familiei aflaţi la masă că va reveni imediat. Lizzie se întrebă de ce nu făcea asta acum. Rochia ei de după-amiază nu atrăgea atenţia, şi în definitiv nu erau la un dineu formal. Oricum rochiile de după-amiază ale lui Juliet erau mai îndrăzneţe decât cele mai multe garderobe purtate la Dunedin.

— Ce o face atâta timp? se întrebă cu voce tare Lizzie, în timp ce bea cel de-al doilea pahar cu vin. Şi unde or fi ceilalţi? Poate trenul lui Matariki a avut întârziere?

Era posibil, călătoria de la Parihaka fiind lungă şi putând interveni întârzieri. Deocamdată soţilor Drury le rămânea doar conversaţia încordată cu Patrick. Când Juliet reapăru, surâdea şi împrăştia un parfum seducător. Lizzie nu o înţelegea.

În următorul sfert de oră, Juliet îi întreţinu pe ceilalţi cu o nevinovată pălăvrăgeală despre oamenii pe care i-ar fi întâlnit în oraş, povesti ingenuă despre ultimele concerte şi serate şi vorbi despre ultima modă – onorând rochia comodă a lui Lizzie cu o privire dispreţuitoare.

În cele din urmă apărură şi Matariki cu Doortje. Matariki nu mai înceta să îşi îmbrăţişeze părinţii.

— Maorii nu fac asta, îi explică apoi ea lui Doortje surprinzător de interesată. Noi avem hongi. Asta să nu fie înţeleasă ca frecarea nasurilor!

Spre totala nedumerire a lui Lizzie, Michael şi Kevin, ea îi demonstră scurt lui Doortje cum se ating reciproc mai

întâi frunţile şi apoi se presează nasurile.

— Asta pleacă de la zeul Tane, care le-a dat oamenilor prima respiraţie. Când prin ceremonialul salutului noi schimbăm reciproc hongi, îi acceptăm pe musafiri în familia noastră.

Juliet râse.

— Un ritual de-a dreptul arhaic, remarcă ea. Ar putea veni din primitiva dumneavoastră ţară, Dorothy? Deşi nu lipsit de farmec... o apropiere fără constrângere.

Ea îi zâmbi lui Michael.

Matariki se încruntă. Auzise ea câte ceva despre Juliet – în fond era în corespondenţă cu câteva femei din Dunedin, şi povestea creolei îi era în linii mari cunoscută. Juliet ar fi avut ceva iniţial cu Kevin, după care se căsătorise cu Patrick. Atamarie, Kathleen şi Violet remarcaseră asta cu mirare, în timp ce Lizzie nu comentase amănuntele, dar furnizase descrieri pline de viaţă ale neînţelegerilor ei casnice cu Juliet. Atât imediat după încheierea căsătoriei, cât şi în ultimele luni. Doar în ultimele trei luni dinaintea naşterii lui May nu mai auzise nimic de la Lizzie, iar de atunci suspectase că era în neregulă ceva. Acum, suspiciunea ei se adeverise: micuţa May avea clar trăsăturile lui Kevin, iar Juliet avea ochi doar pentru fostul ei iubit.

Matariki zâmbi în sinea ei. Era evident faptul că ambii ei fraţi creşteau copiii altuia. Dar se părea că Juliet nu se împăcase cu situaţia. Ea o umilea pe Doortje şi flirta cu Kevin. Şi mai era şi al naibii de frumoasă. Nu era de mirare că Doortje reacţionase, panicată, pentru că ei şi lui Matariki nu le mai rămăsese timp de cosmetizare. În cele din urmă ea îl rugase pe Kevin să îi strângă şnururile corsetului şi aproape se prăbuşise când acesta o refuzase cu grosolănie, dispărând şi el la baie. Şi mai era ceva, ce o mirase pe Matariki. Din experienţa ei cel puţin, bărbaţilor

pakeha le plăcea să ajute soţiile la încorsetare. În fond se apropiau fizic, dar trebuiau să lupte cu farmecul interdicţiei, şi erau nevoiţi ca mai întâi să ascundă trupul dorit, pentru ca ulterior să îl elibereze. Matariki considerase că fratele ei gusta acest joc. Dar fireşte că era furios, pentru că femeile îl încuiaseră afară. Doortje, care vorbea agitată, nu remarcase, dar Matariki nu dăduse curs bătăilor lui furtunoase în uşă. În orice caz, el apăruse mult după ora stabilită cu părinţii pentru întâlnire. Acum ea se întreba unde îşi petrecuse fratele ei orele respective...

— Oh, hongi are şi însemnătate practică, i se adresă ea lui Juliet. Noi îl practicăm la fel şi cu duşmanii noştri – astfel ne dăm seama de înălţimea lor, forma în care se află, le simţim mirosul şi modul de a gândi... Cu cât este mai apropiat, cu atât mai bine îl putem combate. Vreţi să încercaţi, Juliet? Mie mi-ar face plăcere să vă cunosc mai îndeaproape. Dumneavoastră sunteţi Juliet, nu-i aşa?

Matariki surâse sardonic. Patrick se simţi din nou atins. Dar acum ar putea cel puţin să comande mâncarea, şi pe urmă... El i-o dădu lui Nande pe May, care până acum îi şezuse în poală şi se jucase cu furculiţa şi lingura. Negresa stătea în spatele lui Juliet ca o umbră, gata să îndeplinească orice dispoziţie a acesteia. Dacă era ceva arhaic, Matariki considera că asta era arhaic.

Juliet trecu peste răspuns cu câteva glume, şi plină de amabilitate o asigură pe Matariki că şi ea arde de nerăbdare să o cunoască pe sora soţului ei.

— O rudenie atât de exotică nu are oricine, zise ea, zâmbind şi privirea ei se plimbă peste Lizzie.

Matariki remarcă, mulţumită, că aceasta nu roşi. Dar roşi Doortje. Se părea că acum îi era ruşine de afirmaţiile rasiste făcute mai demult. Lui Matariki începu să îi placă dineul. Demult nu se mai duelase cu alte femei, însă cunoştinţele dobândite în anii petrecuţi la Otago Giris’

School referitoare la tehnica duelului verbal nu se uită.

— Vă înşelaţi, Juliet, interveni ea prieteneşte. Ruda exotică sunteţi dumneavoastră. Eu sunt de-a locului. Dar acum permiteţi-mi să fac cunoştinţă cu nepoata mea. Ea îi zâmbi lui Nande şi i se adresă lui May, care imediat întinse mânuţele spre ea: Dacă nepotul mi-a fost tăinuit până acum.

Ea aruncă o privire mimat sancţionatoare lui Doortje şi Kevin, şi reţinu că Juliet se uită furioasă la ultimul. Interesant – Kevin păru dator să o pună la punct pe Juliet. Patrick se simţea doar penibil pentru ea.

— Aşa este! Lizzie folosi ocazia pentru a schimba subiectul discuţiei. Doortje şi Kevin, unde este Abe al vostru?

Doortje privi masiva pendulă din salon. Hotelul „Leviathan” era mobilat cu un deosebit bun gust victorian.

— Paika trebuia să îl ducă acum acasă la noi, răspunse ea părând că îşi asumă vina. Este atât de târziu, încât şi noi ar fi trebuit să fim deja acolo.

Kevin îşi muşcă buzele.

— Nici nu m-am mai gândit la asta. Cum de ai putut să uiţi, Doortje?

— Paika? întrebă Atamarie. Voi aveţi o bonă maori?

Doortje clătină din cap şi duse mâna la tâmplă. Repetatul reproş adus de Kevin părea să o fi rănit.

— Paika este fata în casă a familiei Dunloe. Ea are grijă de Abel uneori, când noi nu suntem acasă. Astăzi este, de fapt, ziua ei liberă... Doortje rosti cuvintele ca şi cum ar fi fost ceva jignitor. Iar ea voia să se ducă la un picnic pe plajă. Kevin a fost de părere că i l-aş putea încredinţa pe Abe.

Ea păru cam nesigură, dar Matariki îi zâmbi.

— Poţi face asta fără nicio problemă, ea va avea grijă de el ca de propriul copil. La triburile noastre este ceva

obişnuit, fiecare maori iubeşte copiii.

„în orice caz prietenii maori ai lui Paika nu îi vor citi din Biblie”, gândi Matariki mulţumită. Până acum a fost încă mic, dar când va mai creşte, la asemenea festivităţi va vedea şi alt soi de dragoste. Kevin ar trebui să ştie asta, dar Doortje nu trebuie să facă cunoştinţă imediat cu toate particularităţile culturii locale. Ea adăugă:

— Şi în ce priveşte întârzierea, nu o consider atât de gravă. Soţii Dunloe locuiesc în apropiere. Dacă Paika ştie unde sunteţi voi, îl va aduce aici.

Lizzie îşi exprimă bucuria, Doortje păru uşurată pentru că pe nimeni nu irita faptul că micuţul fusese încredinţat unei fete maori – doar Kevin părea tensionat. Matariki se miră din nou. De ce nu îi convenea că Paika îl aducea la hotel pe micul Abe?

Între timp, fu servită mâncarea, care era excelentă. Lizzie remarcă pozitiv manierele la masă ale lui Doortje, şi că aceasta băuse două păhărele cu vin! Ceea ce îl surprinse şi pe Kevin. El regretă că le lăsase singure pe Doortje şi pe Matariki. Ceva se întâmplase între cele două femei.

Şi Juliet remarcă faptul că, în seara aceea, Doortje era mai relaxată decât de obicei. Părea că scăpase de o povară. Şi cu toate că între ea şi Kevin continuau fără îndoială să existe tensiuni – dacă Juliet nu era atentă, această nouă Doortje îi putea face necazuri.

La final se servi coniac şi cafele, şi chelnerul li se adresă lui Kevin şi lui Doortje:

— Domnule şi doamnă Drury, bona dumneavoastră aşteaptă la recepţie. Ar dori să preluaţi copilul.

Doortje sări imediat în picioare, la fel şi Atamarie.

— Te însoţesc, da? Abia aştept să îl întâlnesc pe micul meu strănepot.

De fapt tânăra se cam plictisea de câteva ore. Cu bunicii

şi unchii ei se simţea bine, dar atât Juliet, cât şi Doortje erau nişte străini în familia lor. Obişnuita conversaţie nu se închega, ci rămânea forţată şi formală. Atamarie ar fi preferat, în orice caz, să îşi petreacă seara cu Roberta. Dar cu aceasta avea să se întâlnească în ziua următoare la prânz, şi în sfârşit atunci vor face schimb de noutăţi.

Matariki observă că Kevin vru să o reţină pe Atamarie, dar Doortje nu ridică nicio obiecţie. Cele două femei se duseră la recepţie, şi după câteva minute reveniră. Atamarie se juca cu micuţul Abe, pe care îl ţinea de braţ, şi el semăna grozav cu amândouă.

Matariki le aruncă o privire nedumerită fiicei şi nepotului ei. Doortje îi povestise despre viol, ca şi despre uciderea făptuitorului. Dar nu amintise numele acestuia.

— Kevin? Matariki se lupta pentru a rămâne calmă. Kevin, vii puţin? Aş vrea să vorbesc ceva cu tine!

Juliet urmări contrariată cum Kevin pleca de la masă împreună cu sora lui mai mare. Arată ca un câine bătut – îşi spuse ea în gând.

Matariki nu ezită să ceară la recepţie acces la una din încăperile pentru discuţii.

— Poate fi şi o cameră, spuse ea fără nicio ezitare. Deşi nu închiriaţi cu ora în mod obişnuit.

Recepţionerul zâmbi încurcat:

— Fireşte. Dar dumneavoastră... doar nu vreţi...

Matariki dădu ochii peste cap.

— Daţi-mi cheia de la Waimarama Te Kanawi. Artista maori, o ştiţi. Aceasta este plecată, şi am să o aştept. Chestiuni privitoare la trib, înţelegeţi?

Ea apucă cheia şi îl împinse înainte pe Kevin.

— Iar acum – adevărul, Kevin Drury! Să nu minţi! Abe este fiul lui Colin Coltrane. Doortje ştie?

Matariki găsi o sticlă de vin destupată – Waimarama şi prietenele ei toastaseră pentru sosire –, turnă într-un

pahar ce mai rămăsese şi sorbi îndelung.

Kevin ezita.

— Ea ştie că el se numea Coltrane, dar nu ştie că...

— ...că individul era şi tatăl Atamariei? Că era fiul lui Kathleen? Cel puţin Kathleen ştie?

Kevin o privi furios pe sora lui vitregă.

— Asemănarea cu familia nu este greu de remarcat. În orice caz, pentru cei care l-au cunoscut pe Colin copil. Doar mamei i-a scăpat.

Matariki dădu din nou ochii peste cap:

— Dar asta este totuşi doar o chestiune de timp! Poate că Lizzie se mai păcăleşte, cu propriii urmaşi nu este prea critică. Dar înalta societate din Dunedin... Deja se remarcă prin culoarea părului. Acest luciu metalic nu îl are nimeni în afară de Kathleen. Şi când trăsăturile chipului se vor accentua... oamenii vor începe să vorbească foarte curând. O vei pune pe Doortje într-o situaţie imposibilă!

— Oamenii au să creadă că este o caracteristică a familiei. Atamarie este doar vara lui Abe, se apără Kevin.

Matariki expiră într-o tentă dispreţuitoare:

— O parte dintre oameni are să creadă aşa. Dar Doortje nu este proastă. Poate că încă nu s-a dumirit cine cu cine este rudă aici. Este şi complicat. Dar peste cinci, şase ani? Trebuie să vorbeşti cu ea, Kevin! Dacă află că s-a împrietenit cu mama lui Colin, că sora lui îi face portretul şi că propria cumnată are un copil cu el... Tu când intenţionezi să le informezi pe Kathleen, pe Heather şi pe Atamarie despre decesul fiului, fratelui şi tatălui lor?

Matariki îl fulgeră cu privirea pe fratele ei.

Kevin se făcu mic în faţa tirului verbal.

— Cerule, Riki, ei nu au mai auzit de ani de zile nimic despre el...

Matariki oftă.

— Da, şi? Tu crezi că cel puţin lui Kathleen nu i-ar plăcea

să aibă certitudinea a ceea ce s-a ales de el, că doar i-a fost mamă? Are dreptul de a fi îndoliată după el.

Kevin tăcu cu privirea fixată asupra mesei. Matariki privi cu regret sticla de vin goală, se duse la micul lavoar dintr-un colţ al camerei şi începu să clătească paharul. Apoi dădu lovitura finală.

— Şi tu ce ai de fapt de gând cu această Juliet, Kevin? Că se uită la tine de parcă ea ar fi vânătorul, şi tu prada vizată, în timp ce Patrick priveşte ca un cerb rănit. Te culci cu ea?

Kevin nu răspunse nici la această întrebare, dar îşi îngropă faţa între palme.

— Asta pe deasupra, oftă Matariki. Trebuie să te decizi, Kevin! O vrei pe Juliet, ori pe Doortje?

Kevin ridică capul.

— Nu vreau să o rănesc pe Doortje, şopti el. Eu nici nu ştiu cât din ea am cu adevărat. Nu vreau să pierd nimic din ea!

Juliet îşi dădu seama că brusca dispariţie a lui Matariki şi a lui Kevin fusese înregistrată cu mirare de toţi membrii familiei Drury – Doortje părea nefericită şi rănită, în timp ce Lizzie şi Michael încercau ca, jucându-se cu Abe, să mai micşoreze penibilul situaţiei. Patrick se scuză că trebuia să o culce pe May şi dispăru cu Nande, evident mai uşurat.

Juliet sorbi din paharul cu coniac. Ciudată poveste. Acum detensionată, când îşi văzu pentru prima oară nepotul, Matariki, în loc să se bucure de evidenta asemănare între fiica ei şi micul Abe, se tulbură enorm. Sau această asociere exista doar în imaginaţia ei? Doortje părea că nu prea înţelegea comportamentul lui Matariki şi al lui Kevin, ea părea intimidată, dar nu alarmată. Părea că se gândea doar la ce greşeală mai făcuse ea în această lume plină de capcane în care aterizase.

Juliet mai sorbi o dată din pahar. Ceva era bizar în

povestea aceasta. Ea demult suspectase că existau secrete în privinţa căsniciei dintre Kevin şi Doortje. Şi fără îndoială aflarea lor îi va fi utilă în îndeplinirea ţelurilor ei.

CAPITOLUL 5

Singurul informat de moartea, respectiv dispariţia fără urmă a lui Colin Coltrane era Joe Fence, care rămăsese în contact cu Colin. Adresa lui fusese găsită în lucrurile lui Colin, după ce se încheiase definitiv războiul din Africa de Sud, şi ultimele regimente neozeelandeze fuseseră trimise acasă. Acum nimeni nu mai credea în reapariţia dispărutului, locuinţele trebuiau eliberate şi dosarele închise. Aşa că un sergent cernu puţinele lucruri personale ale lui Colin Coltrane şi găsi câteva scrisori de la Addington. După ce Eric Fence murise, Colin voise să îl păstreze pe tânărul Joe ca grăjdar, dar Violet îi căutase un loc de ucenic la un antrenor serios. Întâi Joe voise ca din acest post să îi furnizeze lui Colin informaţii din interior despre celălalt hipodrom, dar curând grajdul lui Coltrane fusese desfiinţat, iar Colin dispăruse iniţial, pentru a scăpa de răzbunările agenţilor de pariuri. Ulterior, după anii neliniştiţi dinainte de a reintra în armată, îşi mai făcuse ocazional apariţia în Invercargill. Fireşte pe ascuns, dar Joe îi plasase câteva pariuri, pentru a-l putea scoate din nişte necazuri financiare. Acum regreta sincer pierderea acestuia, care îi fusese ca un al doilea tată.

În umbra hipodromului tânărul crescuse, văzuse cum se cumpărau şi se vindeau caii, cum erau antrenaţi, şi mai ales cum devine cineva câştigător. Nici pe tatăl Eric Fence şi nici pe Coltrane nu îi deranjase că, la petrecerile ocazionate de câştigurile lor ori la alte prilejuri de băutură, asista şi el, sorbindu-le vorbele. Ascultase injuriile aduse

mamei lui şi lui Chloe Coltrane, care încerca, pe atunci disperată, să intervină în conducerea de către bărbatul ei a hergheliei. De faţă cu el se organizau manipulări şi afaceri necurate, deseori eşua un plan foarte promiţător, pentru că ea îl descoperea şi ridica obiecţii. Atunci Coltrane şi Fence blestemau toate femeile din lume – iar Joe învăţase repede să dispreţuiască femeile şi fetele.

Apoi Coltrane a fost păcălit şi părăsit de Chloe a lui, iar Roşie, pe care toţi o considerau înceată la minte, a provocat moartea lui Eric Fence. Pentru Joe, asta a fost ca o lecţie. S-a ţinut departe de femei, o vizită ocazională la câte o prostituată îi era suficient pentru a-şi potoli plăcerea unei prezenţe feminine. Oricum pretenţiile lui nici nu erau prea mari, el prefera alte plăceri. De exemplu jocul, Joe era un jucător de pocher împătimit şi strălucea la blackjack. Dar cel mai mult îi plăcea să parieze pe cai. La noroc – când deseori pierdea – ori la curse manipulate, cu câştigători dinainte stabiliţi. Şi aici mai dădea uneori greş, dar fireşte că numai rar. Aici plăcerea nu era cea a speranţei când caii luau startul, ci cea a aranjamentului prealabil. Trebuia să ştii cu cine vorbeşti, cine putea fi corupt, ce cal era potrivit la ce fel de manipulare, ce cursă aveai în vedere.

Toate acestea îi confereau lui Joe o nestăvilită senzaţie de putere, el era liber, el era stăpânul situaţiei, el hotăra viitorul. Pentru asta era admirat de ucenicii din grajd, ei i se închinau ca unui zeu – nimic de mirare, el le putea sprijini ori putea pune capăt carierei lor de jocheu, dându-le cai promiţători ori perdanţi. De aceea urmăreau cu nespusă atenţie ponturile provenite de la el, şi îl sărbătoreau atunci când datorită unui pariu bine plasat îşi mai rotunjeau amărâta lor simbrie. Până la un anumit punct asta era valabil şi pentru proprietarii de cai, care în cele din urmă aveau grijă de veniturile regulate ale

antrenorului. La Joe aceştia îşi ştiau patrupedele pe mâini bune, din când în când câştiga mai fiecare – şi dacă nu, găsea el un cumpărător naiv, care să dea mulţi bani şi pe un cal lipsit de talente.

Toate acestea au mers bine, până când el l-a dus cu vorba pe acest începător Tom Tibbs spre a-i vinde un cal nesigur cronic, care îi adusese proprietarului numai necazuri. Spirits Dream era fără discuţie rapid, doar că avea tendinţa de a intra în galop, ceea ce îl făcea un candidat nesigur pentru cursele manipulate. Apoi Tibbs i-l dăduse lui Roşie să îl antreneze, şi brusc armăsarul o lua la trap înaintea cailor preferaţi ai lui Fence. Tibbs culegea victorii, iar proprietarul anterior al calului s-a plâns. În final a migrat şi el la Roşie – şi Joe Fence nu a mai putut face nimic! Roşie mai era şi femeie! Joe făcuse petiţii la Jockey Club, dar fără niciun succes. Lordul Barrington o susţinea pe „Ross Paisley”, şi nici nu exista niciun paragraf în regulamentul asociaţiei care să excludă femeile antrenor ori femeile conducătoare de şarete. Până acum, nimănui nu îi trecuse prin cap că o muiere putea pătrunde în acest ancestral bărbătesc domeniu, şi pentru că Roşie totuşi reuşise asta, clubului îi era atât de jenă, încât prefera să o considere bărbat. Problema era cunoscută de toată lumea, dar nimeni nu o discuta.

Deci lui Joe Fence nu îi rămânea de făcut altceva decât să poarte o luptă mai mult ori mai puţin corectă cu mătuşa şi vechea lui adversară. Vestea morţii lui Coltrane îi întări convingerea de a lupta din toate puterile. Nu se poate ca Roşie să triumfe, era destul că ea scăpase nepedepsită, după ce îşi trimisese tatăl la moarte. Aşadar Fence se pregăti pentru competiţia finală de pe hipodromul din Addington. New Zealand Trotting Cup va susţine importanţa Aucklandului pe termen lung, şi dacă Fence voia să îşi menţină poziţia de conducere ca antrenor,

trebuia să se poziţioneze ca atare aici, acum. Aşa că închirie noi spaţii cu grajduri în imediata apropiere a hipodromului – că doar modul de prezentare era totul, asta ştia de la Colin Coltrane.

Fence păstra demult o parte a moştenirii lui, de care nimeni nu mai ştia nimic: când herghelia lui Coltrane fusese desfiinţată, tânărul salvase multicolora şi pretenţioasa placă a firmei ce atârnase la intrarea în grajduri – *COLTRANE'S TROTTING JEWELS – STUD AND TRAININING STABLES.* Nu fusese simplu să o păstreze ani de zile. Pe timpul uceniciei, fusese ascunsă în patul lui, între saltea şi cadrul patului. După ce devenise independent, o depozitase într-o magazie, însă acum sosise vremea să îi dea o nouă strălucire. Un pictor de firme reîmprospătase culorile şi modificase numele: în loc de „Coltrane's" scrisese „Joe Fence" – şi Joe radia când o montă pe poarta grajdului său.

Însă Roşie păli când o văzu. Desigur o recunoscuse, iar Chloe Coltrane o urâse, şi era iritată de aroganţa şi noutatea ei. Cu oarecare reţineri, ea îi relată lui Buldog povestea firmei.

Buldogul rămase calm.

— De fapt, este chiar drăguţă, remarcă el, fapt pentru care se alese din partea lui Roşie cu o privire nu tocmai prietenoasă. El continuă: Cu tot roşul şi auriul ei. Asta este ceva. Dar dacă tu vrei, eu comand una mult mai frumoasă pentru tine. Trebuie să găseşti o denumire bună.

Roşie clătină jenată din cap. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să atragă atenţia asupra ei şi asupra cailor ei. Mai cu seamă că de la Auckland Cup rămăsese puţin derutată. Misterioasa boală a lui Diamond nu se mai manifestase – ceea ce pentru Roşie era o confirmare a teoriei otrăvirii. De la revenirea din Auckland, iapa stătea în grajdul de la „Bulldogs Spedition", şi acolo avansase la

statutul de preferată a personalului biped şi patruped. Îngrijitorul cailor o trata ca pe o prinţesă, căruţaşii o alintau şi făgăduiau să parieze pe ea, şi caii de povară ce trăgeau căruţa lui Buldog nechezau şi fremătau când ea trecea pe lângă ei. Se părea că Diamond se simţea bine. Totuşi pentru Roşie noul ei domiciliu însemna pendularea permanentă între Christchurch şi Addington Raceway. Casa lui Buldog şi grajdurile firmei sale erau la două mile de hipodrom.

Bulldog ar fi scutit-o cu plăcere de acest du-te-vino, şi i-a propus să închirieze un grajd de antrenamente în Addington, în care să fie aduşi toţi caii antrenaţi de Ross Paisley. Dar Roşie nu se putea şi nu voia să se decidă. În săptămâna ce a urmat Aucklandului, ea a fost urmărită de ghinioane. Armăsarul Dream îşi scrântise cumva piciorul în propria boxă, şi îi era tratat un tendon. Un alt cal, care până acum fusese un trăpaş sigur, la ultima cursă o luase brusc la galop. Roşie nu îşi putea explica motivul. Un alt cal se îmbolnăvise de colici exact înainte de o cursă importantă şi nu mai putuse lua startul. Toate acestea nu reprezentau o premisă bună la deschiderea unui nou grajd pentru cursele hipice. Locurile nu puteau fi ocupate în noul grajd cu invalizi şi perdanţi.

Nici curtea pe care i-o făcea Buldogul lui Roşie nu progresa. Voinicul proprietar al firmei de expediţii o ruga de săptămâni ca măcar o dată să iasă cu el, dar Roşie era mereu extrem de timidă şi evita restaurantele şi hotelurile. Plimbările le considera tâmpenii – lucrând cu caii, oricum se mişca suficient – şi Buldogul avea deci la dispoziţie doar spaţiul cu grajdurile pentru a o curta. Acolo Roşie nu mai manifesta teamă de el, şi de la noaptea dinaintea cursei de la Auckland, îi era frică şi să fie singură. Aşa că Buldogul se străduí ca picnicul comun cu Diamond să fie un fel de ritual. Angajaţii lui remarcară că el pusese o

masă şi comandase meniuri de la restaurant, pentru a o trata pe Roşie în grajdurile lui.

— Dar nu fac pe chelnerul pentru dumneavoastră! râse şeful de grajd, un bărbat bătrân şi răbdător, care învăţase rapid să preţuiască grija lui Roşie pentru Diamond. Cel mult pot fi martor la cununie! Doar fiţi atent, să nu trebuiască să aduceţi şi patul în grajd.

După care se alese mulţumit cu câţiva dolari, cu care Buldogul îşi asigură intimitatea. Şeful de grajd avea o locuinţă lângă grajduri, şi se fălea că peste noapte aude fiecare tuse a patrupedelor aflate în pază. La randevuul lui cu Roşie, Buldogul nu îşi dorea niciun trăgător cu urechea.

Cu două zile înainte de primele curse de calificare pentru New Zealand Trotting Cup apăru mai întâi la Buldog nu Roşie, ci Violet Coltrane, gata din nou să pregătească una din legendarele întâlniri. Buldogul o recunoscu imediat, cu toate că bineînţeles ea mai îmbătrânise. Dar părul de nuanţa mahonului, trăsăturile fine – Violet fusese o fată foarte frumoasă, iar acum era o femeie frumoasă. Cu Roşie semăna doar puţin. Buldogul remarcă faptul că aducea cu mama ei decedată înainte de emigrare, pe când Roşie semăna cu robustul ei tată şi cu fratele ei. El se lumină la faţă când aceasta intră în grajd.

— Violet! Nu te-ai schimbat deloc! Sau nu, desigur că acum trebuie ca eu să mă adresez cu „dumneavoastră”. Scuzaţi-mă, doamnă Coltrane. Dar Roşie îmi vorbeşte atât de mult despre dumneavoastră, încât îmi păreţi foarte apropiată...

Violet ridică din sprâncene.

— Nu mă flataţi, domnule Tibbs. Dar şi eu mă bucur să vă revăd – sau, cel puţin, sper că revederea se dovedeşte plăcută. Aţi reuşit în noua patrie... Nu aţi rămas mult timp căutător de aur...

Buldogul zâmbi:

— Înţeleg, doamnă Coltrane, că vreţi să aflaţi totul despre mine. Deci, la început o jumătate de an am umblat pe terenurile aurifere, apoi am dat câţiva dolari pe un catâr, şi de atunci am investit fiecare cent în firma mea de expediţii. Acum, aşa cum se spune, am filiale în Auckland, Wellington, Blenheim, Queenstown şi Christchurch. Sunt un om avut, doamnă Coltrane, nicio teamă, pot pe Roşie... oh, Doamne, nu pot să cred! Dacă înţeleg eu bine, la prima venire a dumneavoastră aici, într-adevăr Roşie a... Oh, Doamne, deja credeam că ea nu înţelege despre ce este vorba...

Violet îl privi cu severitate.

— Domnule Tibbs, Roşie nu este înceată la minte. Eu mi-am petrecut jumătate de viaţă susţinând asta, şi deseori a fost mai mult decât dificil. Dar dacă într-adevăr sunteţi interesat de ea...

Buldogul ridică mâinile:

— Roşie este inteligentă! afirmă el cu convingere. Este cea mai inteligentă dintre femeile întâlnite de mine. Ea este preocupată mai mult de cai decât de oameni. Este o fabuloasă antrenoare şi conducătoare de sulky. Mai recent a condus de plăcere un atelaj cu cai de povară – vă spun eu, doamnă Coltrane, o pot trimite imediat cu un atelaj cu patru cai la Otago!

În privirea lui Buldog se citea mândria.

Violet zâmbi mai îngăduitoare:

— Poate că ar trebui să iau loc.

Buldogul îi aduse un scaun la masa frumos aşternută. Avea obrajii aprinşi de jenă.

— Fireşte că am o casă, doamnă Coltrane, nu locuiesc aici. Asta-i doar... pentru Roşie, pentru că nu îi place să iasă. Dar poate mânca bine, Roşie, Doamne, când era copil, era mereu atât de înfometată. Mi-a plăcut atunci de ea, ştiţi?

Violet dădu din cap.

— Desigur că mai ştiu. Şi tocmai asta mă face suspicioasă.

— Sus...

Buldogul se încruntă, şi Violet îşi dădu seama că el nu se uitase niciodată în vreun lexicon.

— Asta mi se pare ciudat până la scandalos, traduse ea. Nu este nevoie să ne grăbim, Roşie este încă la hipodrom, i-o arată soţului meu pe Diamond, şi toate anexele de acolo.

Buldogul dădu din cap şi păru uşurat.

— Şi eu tocmai îmi spuneam asta. Ea niciodată nu întârzie. Roşie are rutina ei zilnică regulată, este foarte ordonată.

Remarca îi căzu bine lui Violet. Ea ştia că Roşie era dependentă de rutină. Orice modificare îi producea teamă.

— Pe atunci Roşie era un copil mic. Nu puteaţi să vă îndrăgostiţi de o copilă, şi apoi de femeia devenită după douăzeci şi cinci de ani.

Buldogul o privi bulversat pe Violet:

— De ce nu? Dar fireşte că pe micuţa Roşie nu am iubit-o ca pe Roşie mare. Se aşeză şi el pe un scaun şi continuă: Nu în felul în care iubeşti o femeie. Ştiţi, pe atunci ea îmi amintea de sora mea mai mică. Ea a murit la Londra. Şi ea era la fel de dulce şi de blondă. Iar acum... eu nu îmi mai amintesc bine Londra. Îmi amintesc doar zâmbetul ei, avea un zâmbet atât de dulce... Şi era atât de...

De nevinovată. Trebuia ajutată, cred eu, doar că eu eram prea mic. Apoi brusc a plecat. Poliţiştii spun că ar fi înjunghiat-o un pretendent... după care am rămas singur. Dar acum am regăsit-o pe Roşie. De Roşie pot să am grijă. Şi am să o fac cu plăcere, doamnă Coltrane, dacă mă lasă.

Spre surprinderea ei, Violet văzu lacrimi în ochii bărbatului atât de voinic.

— Nu aţi mai fost căsătorit? se interesă ea.

— Nu. Ştiţi cum este aici, nu există multe femei, în primul rând nu pentru un coate-goale mic din Londra, care îşi croieşte drum, între timp situaţia s-a schimbat complet, aş fi putut să am multe. Dar nu vreau una care să privească atât de atotştiutoare, înţelegeţi? Care să fi avut mai mulţi bărbaţi decât am eu cai în grajd. Ori vreuna dintre fiicele suspuse, care au studiat. Care sunt desigur drăguţe, dar... mi-ar fi teamă de ele.

Violet râse de mărturisirea lui.

— Ei, şi lui Roşie i se face repede frică, spuse ea.

Buldogul confirmă.

— Ştiu. Dar acum nu mai trebuie să îi fie frică. Mă voi purta cu ea foarte atent, promit! El îi întinse lui Violet mâna lui imensă şi aşteptă cu o privire încrezătoare ca ea să i-o strângă ezitant. După care radie: Ştiţi ceva, doamnă Coltrane? Trimit pe cineva la cârciuma de unde vine mâncarea. Să aducă mai mult pentru dumneavoastră şi pentru soţul dumneavoastră. Când va veni cu Roşie, vom mânca împreună, ca la unul dintre hotelurile ori restaurantele dumneavoastră. Lui Roşie are să îi placă!

Violet zâmbi:

— Noi vom fi onoraţi, domnule Tibbs.

Tom Tibbs zâmbi:

— Spuneţi-mi Buldogul. I-am spus mereu şi lui Roşie. Priviţi, vin Roşie şi Diamond. Şi soţul dumneavoastră...

— Spuneţi-mi şi dumneavoastră Violet. Iar el este Sean, îl prezentă Violet, când acesta coborî din sulky cam verde la faţă.

Tot drumul se ţinuse bine în spatele lui Roşie.

Roşie radia:

— A stabilit un nou record! în ciuda greutăţii suplimentare!

Ţinuse iapa în trap de la hipodrom până la Christchurch

şi pe drum probabil că depăşiseră alte atelaje.

— A fost monstruos de rapidă, confirmă Sean niţel chinuit. Şi... ia curbele cam scurt... evident, nu sunt imun la ameţeală...

Buldogul zâmbi:

— Hm... pentru cursele hipice trebuie să fii un tip tare! Ca Roşie! Aşteptaţi puţin, Sean, am aici o bere, pe urmă vă veţi simţi mai bine. Roşie, pregăteşte-o repede pe Diamond pentru noapte. Vom avea aici un dineu. I-am invitat pe Violet şi pe Sean la o masă fainâ ca la restaurant.

Roşie roşi, dar Violet citi bucuria pe chipul ei.

— Dar nu ceva la care să se încurce furculiţele? întrebă ea suspicioasă.

Buldogul clătină din cap.

— Ei, da, Roşie! Doar mă cunoşti. Violet... Sean... sper să vă placă peştele şi cartofii prăjiţi...

CAPITOLUL 6

Lui Juliet nu i-au trebuit mai mult de câteva zile ca să descopere povestea familiei lui Matariki şi a fiicei ei. Pentru aceasta nici nu a fost nevoie de fler de detectiv, ci s-a dezvăluit de la sine la următoarea vizită făcută la Mina de aur a doamnelor. Juliet nu ceda la ideea ei ca garderoba să îi provină în continuare de aici, deşi Patrick ofta mereu la auzul preţurilor. Dar acum chiar îi trebuia o rochie pentru sfârşitul de săptămână al întrecerilor hipice de la Christchurch. Şi cel mai bine încă una pentru seratele legate de acest eveniment – era deja destul de rău că la actualele expoziţii şi concerte din cadrul acţiunii „Arta este de gen feminin” ea trebuia să poarte vechile lucruri. Aşa că Juliet dispăru cu un vis de şifon roşu-închis într-unul

dintre spaţiile pentru probe, în timp ce în magazin Atamarie se tot răsucea în faţa oglinzii. Juliet îşi puse într-o doară întrebarea de unde dispunea mica semi-maori de banii pentru aceste haine – pe care se părea că nici nu ştie să le preţuiască.

— Este minunată, dar acest corset... nu am să pot mânca nimic, tocmai se plângea aceasta.

Juliet aruncă o privire scurtă prin uşa întredeschisă. Tânăra întruchipa perfect linia modei S într-o rochie din mătase verde-crud.

— Nu o lua aşa! îi răspunse Kathleen. Femeile poartă de decenii corsete, şi niciuna nu a murit de foame. Şi în plus, nici nu este nevoie să te strâng în şnururi la talia ta subţire. Eşti de invidiat.

Claire Dunloe râse.

— Priveşte cum ne simţeam noi, celelalte femei, când tu erai de vârsta ei, Kathleen Burton, o tachină ea. Atamie este exact ca tine, chiar m-am îngrozit când a ieşit din cabină. În rochia asta largă şi cu păr lung nu sare aşa în ochi. Dar acum... încă îmi amintesc cum odinioară beam ceai la White Hart în Christchurch, şi toată lumea se zgâia la tine.

— Exagerezi, se apără Kathleen.

Şi Atamarie protestă:

— Eu susţin că arăt asemenea mamei.

Juliet Drury ieşi din cabină şi imediat atrase atenţia celor două proprietare. O privire aruncată în oglindă îi demonstră că ea o depăşea fără probleme pe tânăra Atamarie. Dar Claire avea dreptate: exista o clară asemănare între Atamarie şi Kathleen.

— Vrei acum rochia, Atamie? o întrebă Kathleen pe tânără, care părea nehotărâtă. Nu te poţi prezenta la concerte în ţinute complet depăşite de modă. Ai o obligaţie faţă de Mina de aur a doamnelor!

Atamarie chicoti.

— Reclamă? Deci, mami nu o face, deja a spus asta.

— Ea trece şi ca maori, dar tu vei atrage atenţia. Vino cu mine, îţi fac rapid pensa la şold. Pe urmă poţi lua rochia. Mă scuzaţi un moment, Juliet? Arătaţi fermecător!

Kathleen dispăru cu Atamarie în camera din spate, unde se executau modificările la îmbrăcăminte. Cu o mină cam acră Juliet se întoarse către Claire.

— Cine alege damele care fac reclamă în rochii gratuite? Un... un concurs de frumuseţe, de care eu nu ştiu nimic?

Claire Dunloe râse.

— Dumneavoastră aţi fi prima pe care am solicita-o, dacă am avea nevoie de reclamă, o flată ea. Dar asemenea întregii înalte societăţi din Dunedin, dumneavoastră plătiţi cu plăcere pentru a purta hainele noastre, nu?

— Şi micuţa?

Juliet arătă cu bărbia spre uşa prin care tocmai dispăruse Atamarie.

— Nepoata lui Kathleen, îi explică cu calm Claire. De la ea fireşte că nu luăm bani.

— Nepoata ei? se miră Juliet. Dar eu credeam că soţul lui Matariki ar fi maori...

Claire Dunloe, care nu mai aruncase o a doua privire asupra lui Abraham Drury, completă cu naivitate povestea lui Matariki şi a lui Chloe.

— Eu mă simt încă oarecum vinovată pentru că nu am oprit-o pe fiica mea de la această legătură nefericită. Dar după ce ea l-a pierdut pe primul soţ, şi în sfârşit părea iarăşi fericită... ei, da, în final totul a fost bine, explică ea degajată.

— Şi ce s-a întâmplat cu fiul domnişoarei Kathleen? întrebă aparent dezinteresată Juliet.

Claire ridică din umeri.

— Despre el nu a mai auzit nimic. Părerea bărbatului meu este că s-ar fi angajat într-o armată. El era militar. Posibil să fie mort de mult... Nu am idee.

Juliet continuă proba şi se decise în final pentru o rochie de seară şi două rochii de după-amiază. Apoi părăsi magazinul foarte satisfăcută. Nu se înşelase, şi acum avea o imagine exactă asupra locului unde fusese Colin Coltrane acum doi ani. Dar fireşte că trebuia să se pună de acord cu Kevin... Juliet zâmbi cinic. Va fi interesant să îl confrunte în chestiunea aceasta.

— Te rog, Juliet, tu nu îţi imaginezi cum a fost...

Iniţial, Kevin reacţionase îngrozit, apoi pentru puţin timp fusese furios, după care a dat-o pe rugăminţi. Juliet fu mai mult decât mulţumită, până la un nivel îi plăcea să îşi crucifice amantul. Numai de nu ar exagera asta Patrick... Dar nu la el se gândea ea acum, ci gusta senzaţia sublimă de a-l fi adus pe nemulţumitul ei amant acolo unde voia ea.

— Ce nu înţeleg eu? întrebă ea şi îşi plimbă mâna voluptuos pe gâtul lui, pe claviculă şi pe piept. Astfel îl obliga cu blândeţe, să se relaxeze din nou, după ce se ridicase alarmat în pat. Cei doi profitau de un rar moment. Patrick plecase la o întâlnire cu nişte prieteni vechi din ministerul agriculturii, şi Juliet îl chemase pe Kevin în camera ei de hotel. În realitate lui Kevin nu îi plăcea asta, nu agrea să facă dragoste în patul fratelui său. Dar, pe de altă parte, era mult mai comod decât pe canapeaua din cabinetul lui, iar acum, spre sfârşit de toamnă, nu puteau nici să iasă împreună în natură.

— Deci, să înţeleg că micuţa ta bură s-a culcat cu domnul Colin Coltrane? Degetele lui Juliet descriseră uşoare cercuri pe pielea lui. Şi asta nici nu îmi pare aşa de ciudat. Pe fratele lui Heather nu îl cunosc, dar dacă mă uit aşa, la copii... el trebuie să fi arătat bine...

Kevin deschise gura, dar nu zise nimic. Şi aşa Juliet ştia prea multe, pe care însă le interpreta complet greşit. Nu mai era nevoie să afle şi de moartea lui Colin.

— ...şi pare să aibă şi şarm, femeile de pe aici sunt toate căzute pe spate după el. Sora lui, Chloe...

— Juliet, tu interpretezi toate acestea complet greşit!

Kevin încercă să se ridice, însă Juliet continuă să îl mângâie.

— Ba le interpretez corect, singurul lucru pe care nu îl înţeleg este de ce îi dai copilului numele tău. De ce ai cărat după tine gâsculiţa şi te prefaci că între voi ar fi marea iubire?

— De fapt, nu înţelegi nimic! repetă Kevin şi încercă să se concentreze. Şi nici nu am de gând să îţi explic mai clar, pentru că nu te priveşte. Noi trebuie să discutăm despre cu totul altceva, Juliet. Nu despre Doortje şi mine, ci despre tine şi mine. Asta trebuie să înceteze, Juliet! Tu eşti o femeie minunată, pe mine mă vrăjeşti mereu, dar nu mai merge. Împacă-te cu ideea că eşti căsătorită cu Patrick, în timp ce Doortje este a mea.

Juliet râse.

— Dar ea nu te face fericit. Mâinile Julietei coborau tot mai jos. Ea continuă: Kevin, eu mă uit de luni de zile – Doortje a ta este şi rămâne o gâsculiţă bură. Poate că odată era o fascinantă femeie-soldat, de care te-ai îndrăgostit dintr-un oarecare motiv. Dar aici nu este decât o ţărăncuţă drăguţă dar fadă. Asta o ştii şi tu.

— Ea este soţia mea!

Kevin se răsuci sub degetele pricepute ale lui Juliet. Acum ele pătrunseră în regiunile corpului ale cărui reacţii îi îngreunau decizia de a se opune.

— Dar asta se poate modifica, şopti Juliet. Kevin, noi am făcut amândoi greşeli. Hai să le corectăm. Tu ţi-o trimiţi pe Doortje a ta înapoi în sălbăticia din care face parte, şi eu

mă despart de Patrick. Desigur va fi un mic scandal, când vom face cunoscut faptul că May este a ta. Dar, în fond, şi asta dovedeşte cât de predestinaţi suntem unul altuia. Patrick a intervenit, pentru că tu ai fost plecat. Foarte nobil din partea lui. Dar acum... acum, natura îşi cere drepturile.

Ea se aplecă deasupra lui, buzele ei se plimbară pe corpul lui şi îl ridicară la înălţimi nebănuite.

În această zi cel puţin nu mai fu vorba despre un capăt al relaţiei, în ce privea o nouă orientare... Juliet mai avea multe idei ce îl vizau pe Colin Coltrane.

Matariki Parekura Turei poseda fericita predispoziţie de a nu se lăsa copleşită de încăpăţânarea şi prejudecăţile din jurul ei. Învăţase asta de copil: în timp ce Lizzie şi Michael îşi făceau mari griji de cum o va scoate la capăt fiica lor cu aroganţa tuturor micilor baronese la Otago Giris' School, Matariki depăşea toate ostilităţile şi înţepăturile. Când tatăl ei biologic a răpit-o şi a adus-o în Insula de Nord, ea s-a lăsat tot atât de puţin influenţată de fanatismul mişcării Hauhau, ca şi de ostilitatea faţă de maori din localitatea Hamilton, unde ajunsese la un moment dat. După ce a fost un an ţinută cu sila acolo de o pereche de scoţieni – adepţi fanatici ai Bisericii Scoţiei – s-a hotărât să urască toţi *pakeha,* dar curând hotărârea i s-a părut prea obositoare. Şi-a însuşit spiritul Parihaka mai puţin din motive spirituale şi mai mult pentru că în satul-model al maorilor se simţea pur şi simplu bine, şi pentru că pacifismul pragmatic al întemeietorului satului, Te Whiti, venea în întâmpinarea gândurilor ei.

Dar Matariki ştia şi când o luptă era pierdută. Când a simţit că o păştea o arestare, a fugit din Parihaka. Ulterior a lucrat la diverse organizaţii ale femeilor şi ale maorilor ce militau pentru dreptul la vot, însă şi aici şi-a păstrat temperamentul ei calm. Matariki lupta pentru dreptul la vot, dar îi lipsea bigotismul susţinătoarelor fanatice din

Uniunea pentru Moderaţie – ei îi făcea plăcere să mai bea câte o gură de vin, în timp ce întocmea şi expedia petiţii politicienilor căpoşi, răuvoitori şi de-a dreptul proşti. Matariki nu îşi pierdea niciodată răbdarea şi insista. Asta a ajutat-o şi ulterior în activitatea ca profesoară, după ce împreună cu soţul ei, Kupe, a revenit la Parihaka. Matariki le preda copiilor maori, cu acelaşi entuziasm, atât cultura *pakeha,* cât şi pe cea a propriului popor. Şi niciodată nu urmase un seminar ca Roberta, nimeni nu îi predase pedagogia sau tehnicile de disciplinare, Matariki era profesoară din pasiune.

Toate aceste particularităţi o recomandau pe sora vitregă a lui Kevin drept o şansă pentru Doortje VanStout. Pentru tânăra bură, faptul că Matariki nu o şoca şi nu o agasa în public cu diverse afirmaţii era ca o eliberare. Până acum societatea din Dunedin fusese perfidă cu ea, şi datorită cărţii despre maniere dată de Kathleen, izbutise să depăşească relativ uşor problemele pur tehnice. Însă la fel ca mai înainte, deseori Doortje nu ştia ce aveai voie să spui şi ce nu aveai voie, pentru a nu îţi atrage indignarea interlocutorului. Cu atât mai mult cu cât acţiunile locuitorilor Dunedinului difereau mereu de opiniile exprimate de ei.

— Nimeni dintre ei nu schimbă o vorbă cu Nande, îi mărturisi ea lui Matariki. Toţi o tratează ca pe un kaffir, la fel ca acasă la noi. Dar vai, dacă i se spune proastă şi necivilizată... toţi se supără.

Matariki râse.

— Nande nici nu este atât de proastă şi de necivilizată. După cum spune Patrick, ea a citit între timp mai multe cărţi decât probabil o jumătate din numărul aşa-ziselor dame din înalta societate. Asta se cheamă ipocrizie, Doortje, ori bigotism. Te dai deschis faţă de lume, apoi gândeşti şi acţionezi cu totul altfel. Să nu crezi cumva că

noi, maorii, nu cunoaştem asta! Oficial, suntem egali în drepturi, alegem şi suntem reprezentaţi în senat. Dar Kupe tocmai a dat alarma privind o nouă lege, care ar trebui să ne lipsească de dreptul de a negocia propriul pământ! Sau în ce ne priveşte pe noi, femeile: nu mai prididesc politicienii să ne laude pentru sensibilitatea noastră, dar de fapt ei sunt convinşi că noi nu avem creier.

— Dar este adevărat că Eva a fost creată din coasta bărbatului. Doortje era suprasolicitată de permanentele schimbări de subiect practicate de Matariki. Şi continuă: în timp ce Adam, suflul divin...

Matariki ridică din umeri.

— Maorii relatează asta exact invers. Priveşte cu atenţie bătrânii, care încă mai au tatuaje. Femeile sunt tatuate moko doar în jurul gurii, pentru a sublinia că zeii le-au insuflat lor răsuflarea dătătoare de viaţă. Ar trebui să o întrebăm pe Nande cum este la tribul Zulu.

— Dar... Doortje se opri, amintindu-şi de discursul anterior al cumnatei sale, şi încercă un surâs timid: Eu deja ştiu că nu există dovezi...

Matariki râse şi se întoarse către raftul lui Kevin cu cărţi.

— Totuşi de data asta, Doortje, aşteaptă puţin, eu sunt sigură că Kevin are *Originea speciilor.* Este posibil să o păstreze în cabinet, dar de fapt ar fi prea riscant.

— O carte riscantă? întrebă Doortje.

Matariki trase îndemânatică deoparte un şir de cărţi şi în spatele lor dădu de un volum subţire.

— Ştiam eu! Şi ca să vezi: şi micul meu frate este bigot. El este convins de Darwin, dar nu expune cartea. Reverendul este hotărât mai curajos. În orice caz, acesta ar putea fi adevărul, Doortje. Cel puţin domnul Darwin aduce foarte multe şi foarte convingătoare dovezi. Dumnezeu nu a făcut omul dintr-un boţ de lut. Viaţa a evoluat încet. Citeşte-o. Dar nu numai cuprinsul. Cei mai

mulţi oameni, care sunt indignaţi de această carte, nu au citit-o. Însă acum să mergem la Heather şi să vedem împreună expoziţia. Chiar vrei să îţi strâng corsetul? Eu urăsc corsetele!

Şi Doortje le ura, dar nu voia să atragă atenţia. Aşa că stătu cuminte să îi strângă Matariki corsetul, deşi nu era stânjenită să stea goală în faţa cumnatei ei.

— Acasă, noi nu făceam asta niciodată, mărturisi ea. Să ne vedem goale una pe alta. Nici copiii, fireşte. Dar femeile mature... este obscen. Desigur că negrii o fac. Ca maimuţele...

Matariki îi explică faptul că femeile maori nu aveau astfel de reţineri, iar maimuţele nu se puneau la socoteală, pentru că oricum nu îşi puteau îmbrăca ori dezbrăca blana.

— Eu cred că în ţările calde nu a existat niciodată un asemenea tapu, acolo nici nu se poartă haine care să acopere mereu întreg corpul.

— Tapu? întrebă Doortje.

Şi Matariki începu o vastă disertaţie.

Pentru Doortje, explicaţiile date de Matariki erau deseori stranii, totuşi acestea o ajutau să înţeleagă noua lume – şi, uneori, o ajutau să îşi formeze o nouă perspectivă asupra vechii ei lumi. Asta nu îi plăcea lui Doortje, dar nu putea face nimic, înţelegerea ei îi juca doar simple feste. Ea se apăra în continuare de lucrurile pe care nu le înţelegea, Matariki nu îi impunea să facă ceva, să îi placă ceva ori să respingă ceva, aşa cum făceau revistele de modă la care se abonase ascultătoare, ori cum făcea cartea privind bunele maniere primită de la Kathleen. Matariki explica. De exemplu, la vernisajul expoziţiei principale ea îi explică cumnatei sale tablourile multicolore şi mari ale expozantelor din galeria lui Heather, şi îi arătă că, la contemplarea unui tablou lucrat în tehnica pointilismului, trebuie să stai la distanţă de acesta, pentru a-l înţelege

corect. În orice caz, Doortje remarcă îngrijorată faptul că peisajele nu semănau cu originalul din natură.

— Acum există fotografia, Doortje. Acolo, asemănarea este totală. Deci, nu este nevoie ca tablourile să fie asemenea fotografiilor. Ele pot fi pictate aşa cum sunt receptate.

— Dar... dar fiecare vede lumea la fel.

Matariki arătă către Juliet, care tocmai flirta cu Jimmy Dunloe, dându-şi cea mai mare silinţă să reducă rezerva de şampanie a lui Heather şi Chloe.

— Doortje, tu chiar crezi că vezi dama aceea cu aceiaşi ochi ca Jimmy? întrebă ea zâmbind.

Cu fiecare zi în care mergea cu Matariki la diverse expoziţii şi concerte ale festivalului de artă, Doortje învăţa tot mai multe. L-a citit pe Darwin şi a fost indignată – dar mintea ei treză nu putea să nege total teoria evoluţionistă: Doortje venea dintr-o gospodărie ţărănească, se pricepea la creşterea animalelor... Existau o mulţime de subiecte pe care le-ar fi putut discuta cu Kevin, pe care nu îl mai făcea de râs în societate. Dimpotrivă, încet dobândi o faimă asemănătoare cu a lui Matariki – afirmaţiile ei erau uneori deconcertante, dar totdeauna erau temeinic gândite. Între timp şi engleza ei s-a mai finisat, iar manierele i-au intrat în sânge. Ceea ce o făcea să emane şarm. Ea imita atitudinea calmă, stăpână pe sine a lui Matariki.

— Tu poţi fi altfel, Doortje, o încuraja Matariki. Şi poţi să şi spui ceea ce gândeşti. Dar nu o lua drept adevărul absolut!

Oricum Kevin putea de mult timp să se mândrească cu soţia lui – cel puţin frumuseţea lui Doortje făcea să pălească frumuseţea oricărei femei din preajmă. El ar fi putut chiar să devină gelos când ea stătea de vorbă cu alţi bărbaţi, domnii se băteau să îi fie comeseni. Însă se părea

că Kevin nu înregistra schimbările. Atitudinea lui Doortje faţă de el rămânea tensionată, noaptea nu se atingea de ea. O evita evident şi pe Matariki.

— Lui nu îi place când noi vorbim una cu cealaltă, spunea după câteva zile Doortje resemnată. Poate că nu ar trebui să fim atât de des împreună.

Matariki clătină din cap posomorâtă:

— El nu poate să îţi dea ordine, tu poţi fi împreună cu cine vrei. Şi cu siguranţă că nu este aşa cum gândeşti tu...

Şi apoi se închise în sine, mai ales că Doortje deja o privea întrebătoare. Între timp, tânăra bură deosebea şi tonurile intermediare – şi începu să bănuiască faptul că Matariki ştia de ce Kevin se comporta atât de ciudat. Dar fireşte nu putea să îi destăinuie că bărbatul era chinuit de propria conştiinţă. Probabil că el încă nu încheiase relaţia cu Juliet, şi că el era marcat de chestiunea cu Colin. Matariki îi smulsese acestuia promisiunea că el îi va spune cât de curând adevărul lui Doortje. Dar nu îi dăduse un ultimatum.

Şi, între timp, regreta că nu o făcuse.

CAPITOLUL 7

— Au ieşit într-adevăr drăguţ, o lăudă Roberta pe Atamarie, în timp ce o ajuta la aranjarea celor câteva mânu pentru expoziţia artiştilor maori. Dar cum rămâne cu bărbatul care ţi-a arătat cum se construiesc astea?

Atamarie se miră de întrebarea prieteni ei:

— Nu este nevoie să îmi arate mare lucru cineva, dacă eu văd asta, pot şi singură să construiesc. Şi în privinţa lui Rawiri... el s-a orientat spre ştiinţă. Nu o să crezi, dar este, sau mai bine zis s-a aflat la picioarele fraţilor Wright.

Roberta râse.

— În spaţiul de la picioarele micilor zburători nu va fi loc pentru el, o tachină prietena ei. Tu eşti supărată pentru că el... hm... a ajutat concurenţa?

Atamarie ridică din umeri.

— Cred că ei ar fi reuşit şi fără el. Iar Richard nu ar fi reuşit. Aşa că este indiferent...

— Deci ţie îţi este complet indiferent tânărul maori, remarcă Roberta. Şi între timp şi Richard.

— În fine... Oricine altcineva ar fi întrebat, cu siguranţă că Atamarie ar fi fost de acord, dar să o mintă pe Roberta, nu avea sens. Aşa că adăugă: Eu cred... că ar fi putut cel puţin să trimită o carte poştală din călătoria de nuntă, nu?

— Vrei să spui că el s-a căsătorit cu acea Shirley?

Roberta aranja binevoitoare aho tukutuku – sforile zmeielor. Pentru Atamarie ele erau ceva de la sine înţeles, dar pentru privitori ele trebuiau să fie nişte opere de artă şi fără mânu.

— M-ar mira să nu fie aşa. Tu ce părere ai, să cutez, ca apoi să cânt la expoziţie? Femeile cred că ar fi frumos dacă s-ar cânta karakia. Pentru a arăta că mânu aute nu sunt simple zmeie, ci fac legătura cu zeii. Dar nu ştiu... zeii cu mine nu prea sunt prea familiarizaţi.

Atamarie schimbă subiectul discuţiei cu dibăcie şi Roberta chicoti.

— Dar nu aveţi cântăreţe? întrebă ea. Ar putea ele să preia treaba aceasta.

Atamarie clătină din cap şi se încruntă.

— Nu merge. Mi-a explicat de la început Waimarama. Ele ar putea să acompanieze, dar ar trebui să înceapă solista ori tohunga în construcţia de zmeie. Şi în plus trebuie înălţat şi un zmeu. Dar aici, în oraş...

— De pe acoperiş? întrebă Roberta.

Atamarie râse:

— Să urcăm acolo cu tot publicul? O şi văd pe Juliet în

corsetul ei urcând scările. Iar Patrick şi Kevin luptându-se care să îi ţină scara.

— Eşti trivială! La auzul numelui Kevin, Roberta deveni imediat serioasă. Kevin i-ar ţine scara cel mult lui Doortje... Deşi Juliet chiar nu lasă nimic neîncercat...

Roberta roşi.

— ...pentru a ispiti, vrei să spui? Asta nu poate fi trecut cu vederea. Dar mie nu îmi pare ca o stâncă între valurile înspumate. Mai curând ca un fir de stuf.

— Chiar că eşti imposibilă, Atamarie! Doar pentru că la Parihaka... domnesc nişte moravuri mai lejere... astea nu i le poţi imputa lui Kevin.

Atamarie se frecă pe frunte.

— În Parihaka nu domnesc moravuri atât de lejere. Când doi se căsătoresc, de regulă aşa rămân. Pe când Kevin... Iartă-mă, Robbie dar doar pentru că speranţele tale în privinţa lui Kevin nu se vor îndeplini, nu înseamnă că şi Juliet îl lasă rece.

Roberta se făcu roşie ca focul.

— Nu este adevărat că încerc să mă împac cu Kevin. Eu...

Atamarie trase deoparte un zmeu, pentru a pune altul în valoare.

— Tu îţi faci exact aceleaşi speranţe ca Juliet, zise ea apăsat. Nu te mai strădui, Robbie, cine te cunoaşte cât de cât o citeşte din scrisorile tale. Exact în momentul în care a devenit clar că între Kevin şi Doortje există probleme, tu ai încetat să mai pomeneşti de medicul tău veterinar. În loc de el... numai Kevin, Kevin, Kevin... Kevin face asta, Doortje neglijează asta, Juliet încearcă să... De fapt care e situaţia acum cu medicul tău? Mai poate să îşi facă speranţe, ori o să îl ridici în slăvi pe Kevin până la nunta lui de argint? Cu Doortje ori cu Juliet, însă în mod sigur nu cu tine.

Roberta se prăbuşi pe un scaun. Expoziţia artei maori avea loc în sala comunităţii a reverendului Burton, şi mesele şi scaunele încă nu fuseseră scoase toate.

— Nici eu nu ştiu, murmură ea. Vincent este... este atât de... drăguţ. Ar fi un minunat soţ şi tată. Dar este şi...

— Un pic plictisitor? o provocă Atamarie. Ţie îţi lipseşte aventura? Dar Robbie, nici Kevin nu duce o viaţă palpitantă. Fie doctor, fie medic veterinar – niciunul dintre ei nu va mai merge în Africa de Sud, şi nu va face ceva nebunesc. Singurul lucru vreodată palpitant la Kevin au fost aventurile lui cu femeile. Şi... nu este... nu este nimic deosebit de palpitant să fii înşelată. Atamarie se şterse la ochi, apoi se aşeză alături de prietena ei. Tare aş vrea să aflu cel puţin dacă el s-a căsătorit cu Shirley, zise ea încet. Cel puţin atunci aş şti cum stau.

Roberta îi răspunse cu un surâs trist:

— Şi atunci ai mai încerca? întrebă ea. Până la... să zicem, până la a douăzeci şi cincea aniversare a zborului fraţilor Wright? Amândouă suntem cam duse cu pluta, Atamie.

Atamarie îşi îmbrăţişă prietena. Roberta avea dreptate. Nici ea nu îl uitase încă pe Richard.

Deschiderea expoziţiei artei maori în acea seară a avut un surprinzător ecou, deşi Caversham nu se afla în mijlocul oraşului, existau locaţii mai atractive ale festivalului decât sala comunităţii. Dar Chloe şi Heather gândiseră din punct de vedere economic.

— Trebuie să vindem tablouri, Matariki, nimic altceva nu contează pentru noi. Toate aceste spaţii şi cazări pentru artiste costă în final o mulţime de bani – doar din preţul câtorva bilete de intrare la concerte nu pot fi susţinute cheltuielile. Iar arta maori se bucură până acum de un interes minor la cumpărători. Oamenii o privesc cu plăcere, şi măcar asta este îmbucurător. Dar ei nu

consideră că valoarea acestor tablouri şi obiecte de artă va creşte. Deci, nu investesc în ele.

— Ei ar putea cumpăra lucrările pur şi simplu pentru că sunt frumoase, obiectase Matariki.

În Parihaka se vindeau vizitatorilor relativ multe ţesături, tablouri şi mai ales sculpturi în jad. Dar mai curând ca amintiri, şi nu ca artă.

Însă acum locuitorii din Dunedin surprinseră artistele şi proprietarele galeriei printr-un mare interes. Obişnuitul public al premierelor se mutase la Caversham, tablourile în multe culori îl bine dispunea, şi privea fascinat chipurile de heitiki – figuri miniaturale ale zeilor, ce puteau fi purtate ca amulete, ori puteau fi expuse undeva.

Mânu construite de Atamarie aveau succes îndeosebi la bărbaţi

— Zboară cu adevărat? întrebase Jimmy Dunloe şi pipăise un birdman ornamentat cu pene. Zmeiele construite de mine când eram copil erau mai uşoare şi aveau o coadă.

Atamarie zâmbi:

— Zboară doar dacă li se cântă. Dar despre asta am să vă relatez imediat ce termină treaba artistele care fac sculpturi în jad.

Una dintre artiste tocmai spunea lucruri interesante despre locurile în care se găsea jad, despre caracteristicile şi importanţa lui în cultura maorilor.

— Pentru noi este mai valoros decât aurul, spusese Waimarama cu o voce caldă. Dar noi nu săpăm după el, doar îl căutăm. Luăm doar ceea ce ne dau zeii. Şi în anumit mod li-l restituim, dând lui Pounamu o formă.

— Şi dacă atârnăm un tiki la gât, ne poartă sigur noroc? întrebă cu tupeu Christian Folks.

Femeia maori zâmbise:

— Nu puteţi purta la gât un tiki. Tiki sunt statuile cele

mari, pe care le vedeţi în casele noastre pentru adunări. Dar hei-tiki... de ce nu, dacă credeţi în ele? Viitorul dumneavoastră sau norocul dumneavoastră rezultă din ce a fost. Ce a însemnat el pentru dumneavoastră, şi ce aţi însemnat dumneavoastră pentru trecutul creat de dumneavoastră. Sau de străbunii dumneavoastră. Sau de zei. Totul este un tablou... spuse ea şi aruncă o privire asupra picturilor atârnate pe perete...sau o ţesătură. Un fir leagă începutul de sfârşit. Dumneavoastră îl coloraţi... ori îl ţeseţi... Dumneavoastră îl ajustaţi... ori îl scoateţi – cu binecuvântarea zeilor. În final, sperăm să rezulte o imagine armonioasă.

Vizitatorii priveau în parte şocaţi, dar unii zâmbeau. Reverendul Burton îi făcu un semn vorbitoarei. Periculosul teren al idolatriei în vecinătatea bisericii a fost ocolit cu succes.

A urmat Atamarie. Ea relată cu pasiune legendele maorilor legate de mânu şi explică importanţa lor atât spirituală, cât şi practică.

— Cu ele se pot transmite mesaje nu doar zeilor, ci şi triburilor îndepărtate. Un asemenea zmeu este vizibil de la mare distanţă. Desigur că aici un rol îl au simbolurile pictate pe ele ori podoabele cu care sunt împodobite. Fireşte că un mânu, cu cât este mai mare, se vede mai bine, iar poporul nostru a construit zmeie imense.

Zâmbind ea povesti despre cucerirea lui Pa Maungaraki cu ajutorul unui zburător cu zmeul. Mult înaintea fraţilor Wright! — adăugă ea şi culese aplauze. Iar acum trebuie să interpretez karakia, încheie ea. Deşi eu nu cânt grozav, şi nicio tohunga nu sunt – eu ştiu doar să construiesc zmeie, pentru zei sunt alţii competenţi.

— Poate îi daţi textul reverendului! interveni râzând Jimmy Dunloe.

Peter Burton îl ameninţă cu degetul.

— Nu, mai bine încerc eu.

Atamarie nu se lăsă influenţată de intervenţie. Cu vocea ei clară intonă cea mai simplă rugăciune către zei ştiută de ea, şi o clipă se opri când interveni o voce gravă de mare anvergură:

Taku mânu, ke turua atu nei

He Karipiripi, ke kaeaea...

Înalţă-te tot mai sus, pasăre magnifică,

Cucereşte norii şi valurile,

Zboară spre stele, Repede-te în nori Ca un războinic în luptă!

Atamarie căută cu privirea cântăreţul din mulţime şi descoperi chipul blând, concentrat asupra cântecului, al lui Rawiri. În timp ce el cânta, privirea lui căuta profunzimile cerului, dar când încheie, se uită radios la Atamarie.

Atamarie îşi drese glasul şi arătă către tânăr:

— Eu... mă înclin în faţa unui adevărat tohunga. Acesta este Rawiri. Ceea ce ştiu eu despre mânu... el m-a învăţat.

Ea părăsi rapid locul, pentru ca nimeni să nu observe cât o tulburase vederea lui Rawiri. El se schimbase în America! Nu doar că avea părul tuns scurt, el părea în primul rând mai maturizat, mai puternic şi mai sigur de sine. Normal, doar contribuise la faima fraţilor Wright... Atamarie simţi că o cuprindea invidia. Acum Rawiri dădea explicaţii vizitatorilor privind zmeiele, forma şi denumirile lor, adăugând şi alte informaţii despre utilizarea lor.

— Uneori importanţa spirituală şi folosinţa practică se întrepătrund, spunea el. Dacă folosim zmeiele la alegerea locurilor pentru aşezări, de exemplu. Practic terenul poate fi cartografiat, dar se roagă şi zeii să îl binecuvânteze. Acum voi înceta să vă vorbesc. Mânu sunt nerăbdătoare, le aud în spatele meu cum şuşotesc...

Ascultătorii râseră, dar Rawiri părea foarte serios.

— Păsările vor să zboare, cântă el încet. Atamarie, pe

care să îl înălţăm?

— Pe acesta! răspunse Jimmy Dunloe, încă neconvins de faptul că birdman, după părerea lui prea îngreunat, se va putea ridica în aer.

Atamarie clătină din cap:

— Mai bine mânu whara. Aici, în mijlocul oraşului, nu este vânt.

Casa parohială dispunea şi de o grădină foarte frumoasă, dar era înconjurată de un zid înalt. Deloc ideal pentru ridicarea unui zmeu.

— Oricum, se poate face doar de pe acoperiş, fu calm de părere Rawiri. Cel mai bine de pe turn.

El arătă spre turla bisericii.

Reverendul Burton îşi drese glasul. Dar interveni Kathleen. Probabil din spirit de autoapărare, ei îi era dragă casa şi poziţia lui Peter de paroh în Caversham.

— Cutezaţi! Zise ea pe un ton glumeţ, dar hotărât. Ce credeţi voi că vom auzi noi de la episcop, după ce o să afle despre turla bisericii noastre ca punct de contact cu spiritele voastre!

— Mai degrabă cu strămoşii, interveni Atamarie. Dacă folosim mânu whara. El are forma canoei care...

— Strămoşi, spirite, ce o fi... Noi rămânem în afara bisericii, decise Kathleen. Peter! Interzice asta!

Peter Burton zâmbi:

— Eu îl consider flexibil pe Dumnezeu, şi o rugăciune este o rugăciune, fie că ajunge la cer pe firul unui zmeu, fie direct din inimile noastre. Episcopul ar putea să vadă altfel asta. Doar la auzul cuvântului „străbuni” reacţionează cam... nemulţumit.

Unii dintre membrii comunităţii râseră. Cariera profesională a lui Peter Burton se poticnise de mai multe ori din cauza predicilor lui neconvenţionale. El nu făcea niciun secret din faptul că era darwinist, considerând asta

compatibil cu statutul său spiritual. Episcopul abia aştepta alte plângeri din partea pioşilor săi membri ai comunităţii.

— Atunci să urcăm simplu pe acoperiş, spuse Rawiri abia auzit.

Miraţi, cei doi constatară că, brusc, nimeni nu le mai dădea nicio atenţie. În loc de asta, se discuta aprins atitudinea lui Peter Burton faţă de episcopul lor.

— Hai!

Rawiri şi Atamarie luară cu ei mânu whare şi birdman. Pentru birdman vântul abia ajungea, dar Atamarie se simţea rănită de îndoiala manifestată de Dunloe. Din spirit aventurier acum îl urmă pe Rawiri pe scara ce ducea în pod, emoţionată de surpriza revederii Spre norocul ei, pentru deschiderea expoziţiei maorilor îmbrăcase o rochie largă, ţesută în Parihaka, şi nu rochia splendidă dar incomodă de la Mina de aur a doamnelor.

— Nu ai rău de înălţime? vru să se asigure Rawiri când o ajută să urce pe acoperiş.

Atamarie păru indignată:

— Pun pariu că eu am zburat mai sus decât tine! izbucni ea.

Rawiri râse.

— Fii totuşi atentă, să nu aluneci. Aşază-te pe coama acoperişului

După puţin timp, Roberta, care urmărea îngrijorată din grădina ascensiunea periculoasă a Atamariei şi a lui Rawiri, chemă afara vizitatorii expoziţiei. Aceştia ascultau acum fascinaţi cântecul celor doi, în timp ce ambele zmeie dansau pe cerul serii.

— Ai cântat karakia pentru fraţii Wright? îl întrebă Atamarie pe Rawiri, după ce îşi terminaseră treaba.

Tânărul maori clătină negativ din cap

— Nu. Ei nu cred în aşa ceva. Şi era şi prea mare gălăgia în Kitty Hawk... a fost un show, Atamarie, nu... nu o slujbă

religioasă.

Atamarie se întrebă în sine dacă pentru Richard Pearse fusese o slujbă religioasă. Dar fireşte că aceste cuvinte erau greşit alese. Totuşi... ea îşi aminti de primul ei zbor cu Tawhaki, când ea botezase avionul... Rawiri nu a greşit total. Fusese şi pentru ea ceva spiritual – cel puţin ea liniştise spiritele din mărăciniş. Vru să facă o remarcă glumeaţă, când Rawiri i se adresă:

— Pentru Richard Pearse ai cântat karakia?

Atamarie se încruntă.

— Tu de unde ştii...?

— Că ai zburat? Am citit în privirea ta. Şi, în plus, tocmai ai spus-o.

Atamarie oftă.

— Tu reţii tot ce spun eu într-o doară? se eschivă ea.

Ea nu ştia dacă voia să vorbească despre Richard.

— Orice cuvânt spus de tine devine un cântec în inima mea, răspunse simplu Rawiri, dar imediat reveni la Richard Pearse. Şi că el a zburat... asta le-a scris el lui Wilbur şi lui Orville...

— Ce a făcut? Atamarie era să cadă de pe acoperiş. Rawiri o apucă de mână, ca să o sprijine. Richard le-a scris fraţilor Wright?

Rawiri încuviinţă.

— Da. Ei nu l-au luat în serios. Trebuie să fi fost o corespondenţă ciudată. Ba trimitea scrisori una după alta, ba tăcea luni la rând. Ba se exprima ştiinţific, ba părea confuz. Şi la cât făceau scrisorile pe drum, era şi mai dificil. În orice caz, Wilbur şi Orville îl considerau nebun. Dar erau în contact de ani de zile. Toţi aceşti oameni se cunosc între ei.

— Mie nu mi-a spus niciodată despre asta, murmură Atamarie. Chiar v-a... v-a scris că a zburat?

Rawiri ridică din umeri.

— Ei nu mi-au citit scrisorile lor. Dar cândva le-a scris că nu merge, că nu a zburat, că Dumnezeu nu vrea ca oamenii să zboare... era vorba cumva de un mărăciniş...

Atamarie oftă.

— ...cunoscut ca fiind plin de spirite. Dar abstracţie făcând de asta – dacă el le-a scris fraţilor Wright despre avionul lui, şi de încercarea de a zbura cu el, ei trebuie să fi tras concluziile corecte. Trebuie să fi ştiut că el a zburat, sau că mai avea puţin şi zbura. Şi apoi, ei şi-au înscenat zborul... Cerule, Rawiri, cum de a putut să fie atât de prost!

Atamarie făcu un calcul rapid. Corespundea. Fraţii Wright şi-au forţat primul lor zbor după ce Richard abandonase. Îl considerau nebun, dar ştiau că zburase, şi nu voiau să îşi asume riscul de a nu fi primii.

— Tu ai cântat pentru el, constată Rawiri. Dar spiritele nu te-au auzit...

Atamarie ridică din umeri.

— Probabil că fiecare poate cânta doar pentru sine, murmură ea. Tu... mai cânţi o dată cu mine?

Rawiri intonă un cântec către zei, iar Atamarie i se alătură. Cântăreţele maori din grădină preluară tema cântecului, şi în amurg începu un duet aproape eteric între cer şi pământ.

— Este frumos, şopti Doortje căutând timid mâna lui Kevin.

Ea nu îşi dădea seama dacă asta era, dar în ultimul timp tânjise uneori după atingerea lui. Şi mai era ceva, ce nu ar fi recunoscut cu doar câteva luni înainte. De ce nu ar fi avut voie să îl dorească pe Kevin? El era soţul ei. Kevin nu o respinse, ci îi strânse uşor degetele.

Gestul nu îi scăpă lui Juliet. Nu simţi nicio durere, ci o furie cumplită.

CAPITOLUL 8

— Ei s-au ţinut de mână, îi comunică tulburată, a doua zi, Roberta lui Atamarie, care părea prea puţin interesată. Când cântaţi voi acolo, sus. În ultimele zile, Doortje VanStout s-a schimbat complet. Mama ta...

— Mama l-a invitat la Matariki, răspunse Atamarie împrăştiată. La tribul nostru de lângă Elizabeth Station. Dacă tot suntem aici, vom sărbători cu tribul. Iar el a confirmat. A promis că va construi zmeie cu copiii noştri. Poate că o vom face împreună...

— Atamarie, mă asculţi? întrebă supărată Roberta. Eu vorbesc despre Kevin şi Doortje.

— Bine că în sfârşit sunt fericiţi! Ori preferă să rămână cu Juliet? Eu ţi-am mai spus, Robbie, şi nu ţi-o mai spun de o mie de ori: vor rămâne împreună. Nu cu tine.

— Şi tu vei rămâne cu Rawiri? întrebă Roberta cam deranjată.

Ea ar fi preferat să discute despre neaşteptatul schimb de drăgălăşenii dintre Kevin şi Doortje – ori despre asaltul lui Doortje asupra lui Kevin, depinde cum voiai să priveşti asta.

Dar bine, ea ştia că era o prostie.

Atamarie ridică din umeri.

— El este drăguţ. Dacă sunt cu el... este bine. Iar el mă iubeşte. Dar dacă îl compar cu Richard... Ţi-am povestit că el le-a scris lui Wilbur şi lui Orville Wright?

Roberta oftă.

— Spune şi tu ceva despre mine şi Kevin! Şi despre Vincent. Noi amândouă avem aceeaşi problemă, Atamie, nu ştii asta?

În următoarele zile legătura dintre Atamarie şi Rawiri deveni tot mai apropiată. Tânărul rămase la Dunedin – în

definitiv el venise acolo pentru a-i face curte. După sosirea la Wellington, aflase că ea se afla în Insula de Sud, şi el plecase într-acolo imediat. Acum mergea împreună cu ea la diferite concerte-expoziţii ale festivalului, dovedindu-se un interlocutor reconfortant. Atamarie, care până acum se văzuse cu Rawiri doar în mediul din Parihaka, era plăcut surprinsă. Pe de altă parte, şi Rawiri urmase liceul, şi călătorise prin mai multe locuri din Statele Unite. Văzuse în lume mai mult decât Atamarie, şi se pricepea să povestească atractiv. Rawiri relata despre imensele clădiri din New York. Descria Brooklyn Bridge, ce trecea drept cel mai lung pod suspendat din lume, vorbea despre spectaculoasele construcţii feroviare, despre automobilele care începuseră încet să devină simbol al oraşelor Americii şi despre planificarea unor imense nave transoceanice.

— Şi zborurile cu avionul, spunea el, care vor evolua rapid. Zâmbi şi adăugă: Chiar dacă noi cântăm ori nu cântăm.

Atamarie povesti despre examenele ei, despre planurile de viitor încă în curs de creare, şi despre ultimul timp cu Richard Pearse. Nu voia să dezvolte întreaga poveste în faţa lui Rawiri, dar ardea de nerăbdare să compare avionul acestuia cu cel al fraţilor Wright. Rawiri îi satisfăcu curiozitatea Atamariei, descriindu-i amănunţit aparatul.

— L-ar interesa şi pe profesorul Dobbins, opină ea în final. Dacă treci prin Christchurch, te-ai putea oferi să ţii o prelegere în faţa studenţilor.

Rawiri o privi neîncrezător.

— Mă crezi în stare de asta? întrebă el. În faţa tuturor acelor oameni studioşi? Până acum am avut mereu senzaţia... hm... că eram pentru tine doar un tânăr maori prostuţ, care credea că poate zbura, în timp ce se prăbuşea cântând în mare.

Atamarie râse.

— Asta nu este mai rău decât să te prăbuşeşti tăcând în mărăciniş. Şi în plus, nici Richard nu are o diplomă universitară. Şi cu toate acestea, şi-a construit avionul lui. Care a zburat mai bine decât al fraţilor Wright.

Chipul lui Rawiri se întunecă:

— Pentru ce trebuie să vorbim mereu de Richard Pearse? întrebă el încet. Vorbim despre cei doi Wright. Şi despre mine. Dar mereu tu aduci vorba despre el. Îl mai iubeşti, Atamarie? Tu ştii că eu... eu nu vreau să te presez... Dar mă gândeam că poate mergem împreună la Christchurch. Spuneai că profesorul ţi-a propus un loc la institut. Credeam că îl vei accepta. Iar eu aş putea să studiez ingineria la Canterbury College. Şi eu aş dori să construiesc avioane... să fac un motor să cânte. Nu te-ai gândit vreodată la asta, Atamarie? Că ele cântă... şoptesc cu spiritele?

Atamarie zâmbi. Deseori trăsese cu urechea la zgomotul motorului Otto. Când acesta funcţiona rotund, şi ei i se părea că era muzică. Dar să şuşotească?

— Tu crezi că vor exista cândva motoare care... şuşotesc? întrebă ea.

Rawiri ridică din umeri.

— De ce nu? Aş putea să îmi imaginez că ar putea să fie mai silenţioase. Să nu depăşească zgomotul vântului... să nu fie atât de zgomotoase, încât oamenii să nu îşi mai audă nici propriile gânduri.

Atamarie cugetă.

— Dacă vibraţiile s-ar putea reduce...

Ochii îi sclipiră interesaţi.

Rawiri clătină din cap:

— Acum mai uită de motor, Atamarie. Trebuie să aflu ce mai este între tine şi Richard Pearse. Te vei duce din nou, ca să fii cu el? Şi să te întorci, când el nu te mai vrea? Oi fi eu a doua alegere, Atamarie, dar va trebui să faci o

alegere.

Atamarie se sprijini de tânărul maori. Erau amândoi pe plajă, pentru a înălţa zmeiele Atamariei. Rawiri insistase ca ele să nu rămână încuiate într-un muzeu, şi între timp Atamarie începuse să creadă că el avea dreptate. Celelalte exponate din sala reverendului Burton păreau să îşi piardă din strălucire acum, când le îndepărtase din marae şi wharenui, de la gâturile celor care le purtau şi de pe pereţii caselor pentru adunări. Dar mânu prinseseră mai multă viaţă. Ele miroseau a mare, după ce zburaseră pe plajă, şi vântul trecuse prin penele cu care erau ornate. El le dădea o altă înfăţişare. Birdman părea a povesti despre aventurile din aer, şoimul privea fioros, şi canoea trecea sub tăcere secretele strămoşilor.

Acum zmeiele stăteau pe nisip alături de Rawiri şi de Atamarie, în timp ce cei doi beau bere şi priveau marea. Până acum Atamarie păstrase distanţa faţă de Rawiri, dar de data aceasta se apropie de el.

— Nu ştiu dacă am de făcut o alegere, Rawiri, spuse ea şi oftă. Eu te-aş putea iubi, poate că chiar o fac. Însă uneori mă simt de parcă ar exista o aho tukutuku între mine şi Richard... din in. Inul nu se rupe atât de uşor.

— Roberta spune că el probabil s-a căsătorit, zise Rawiri, şi o privi întrebător pe Atamarie. Nu... nu s-a rupt prin asta legătura?

Atamarie ridică din umeri.

— Eu o mai simt, Rawiri. Şi nu pot face nimic. Este mai tare decât mine.

— Cu alte cuvinte, el ar trebui doar să tragă de sfoară, zise Rawiri amărât şi îi căută privirea.

Atamarie privea într-o parte.

— Dă-mi timp, dă-mi pur şi simplu timp.

Roberta veni intenţionat prea devreme. Cu o jumătate de oră mai devreme decât momentul stabilit stătea în faţa

casei de pe Lower Stuart Street, pentru a merge împreună cu Atamarie şi Matariki – şi fireşte cu Kevin şi Doortje – la un concert. Tocmai încerca să se convingă că era o întâmplare. La fel cum s-a întâmplat, dintr-un capriciu, să prefere o plimbare prin centrul oraşului unui drum cu trăsura lui Sean şi a lui Violet. Părinţii ei locuiau într-o casă dintr-o suburbie, aşa că Roberta trebuise să meargă pe jos o jumătate bună de oră. Dar aerul era într-adevăr proaspăt în această zi, şi cu siguranţă Kevin va fi încă la cabinet, în timp ce Doortje, Atamarie şi Matariki îşi schimbau toaleta pentru eveniment. Poate că el lăsase uşa descuiată – în timpul orelor pentru consultaţii aceasta era mereu întredeschisă, şi dacă în camera de aşteptare nu era nimeni, el avea şi uşa de la încăperea pentru consultaţii neîncuiată. Roberta ar putea arunca o privire înăuntru, şi poate ar putea şi să schimbe câteva vorbe cu el. Dar fireşte doar dacă se întâmpla. Roberta niciodată nu ar plănui aşa ceva...

Rămăsese totuşi dezamăgită când constată că uşa de la scara locuinţei era închisă. Şi dacă el era totuşi sus? însă apoi auzi zgomote provenind din interiorul cabinetului. Zgomote îngrijorătoare. Un ţipăt ascuţit – poate imaginat de ea – şi... gemete. Acestea erau clare. Roberta cugetă. Trebuie că Kevin avea un pacient, poate o urgenţă. Dar asistenta, care îl secunda pe medic în timpul consultaţiilor, plecase în mod sigur acasă. Deci trebuia el să facă faţă singur unui caz dificil? Roberta l-ar fi putut ajuta, ajutase şi în Africa de Sud în spital. Încercă clanţa uşii. Uşa nu era încuiată, şi era normal pentru o urgenţă. Oricum, uşa dintre camera de aşteptare şi camera de consultaţii era închisă. Roberta intră în camera de aşteptare şi se opri nehotărâtă. Să bată la uşă, ori pur şi simplu să intre şi să îşi ofere ajutorul? De aici, gemetele se auzeau şi mai clar – însă cumva... nu păreau rezultatul suferinţei, tonul era

altul decât al unui rănit ori grav bolnav.

Roberta se apropie curioasă de uşă, şi impresia ei fu confirmată, în ansamblul gemetelor se amestecau şi un gen de râsete şi chicoteli. De femeie. Şi o voce de bărbat. Vocea lui Kevin.

— Nu, Juliet! Nu, nu chiar... bestie mică... eşti o diavoliţă...

— Complet fals, ştii doar că sunt un înger... Te călăresc până recunoşti...

Chipul Robertei luă o nuanţă de un roşu-aprins când pricepu că era martoră la un act sexual. Un caz urgent – cum de putuse să fie atât de proastă! Atamarie va muri de râs când îi va povesti asta. Dar va putea oare să relateze aşa ceva? Primul impuls resimţit de ea fu să se întoarcă pe călcâie şi să fugă. Dar rămase pe loc, ca vrăjită de vocile de alături.

— Juliet, zău, nu mai vreau.

— Kevin, dragule, nu vorbi în numele micuţului care nu mai vrea să iasă din mine.

— Micuţ? Intenţionezi să mă jigneşti?

Vocea lui Kevin mima indignarea.

Chicoteli.

— Oh, iertare, eu vorbeam de preaputernicul tău instrument... tu eşti un armăsar, iubitule... Este mai bine aşa?

— Evident. Dar nu trebuia... Acum, trebuie să mă ridic, concertul acesta...

— Să cânt pentru tine? Juliet nu lua în serios niciun pretext. Lasă-mi corpul să cânte pentru tine... duetul nostru este mai bun decât ce vrei tu să asculţi de pe acea scenă. Hai, armăsarul meu... Acum, este rândul tău la călărit.

— Nu putem face asta.

Vocea lui Kevin suna chinuit, dar Roberta se întrebă de

ce el nu se ridica pur şi simplu şi nu pleca, dacă tot ce se petrecea acolo era împotriva voinţei lui. Şi de ce îi deschisese el cabinetul lui Juliet. Acum chiar voia să plece. Ceea ce auzea ea era respingător... şi mult prea diferit decât nopţile pline de iubire pe care ea şi le visase cu Kevin. Roberta se gândise la dezmierdări şi jurăminte de iubire, la cuvinte frumoase şi la tăcerea consensuală, fericită de după punctul culminant, pe care şi-l imaginase totdeauna ca pe un răsărit de soare, sau ca pe o ploaie de stele. Dar acolo... dacă tot ce voia el era această fandoseală între voluptate şi imbecilităţi – sau nu voia, el doar se mulţumea să participe... Ultimul lucru pe care Roberta şi l-ar fi dorit în acel moment era să se afle în locul Julietei.

De fapt, şi-ar fi dorit să se afle cât mai departe de acest loc. Nesigură, făcu un pas înapoi către uşa pe care trebuia să o deschidă fără zgomot, apoi să o închidă la loc. Dar Roberta nu era tocmai cea mai îndemânatică... Se întoarse brusc şi se sperie de moarte când un monstru de vază, decorată cu flori, căzu şi se sparse cu zgomotul corespunzător. Nu îi mai rămânea altceva de făcut decât să fugă.

Kevin apucă să deschidă uşa camerei când Roberta nu reuşise încă să ajungă la cealaltă uşă. Cum era de aşteptat, el era dezbrăcat, şi îşi înfăşurase doar în grabă un prosop în jurul coapselor.

— Ro... Roberta?

În privirea lui se citea spaima, dar şi o anumită calmare la vederea tinerei. Slavă Domnului că era doar Roberta.

— Ce... ăăă... ce faci aici? Eu... tocmai mă schimbam. Sus în locuinţă... sunt trei femei...

Kevin surâse ca o scuză, solicitând înţelegere.

Roberta era conştientă de faptul că o considera un copil tâmpit. Aşa cum făcea el de fiecare dată, indiferent de

duritatea muncii ei în Africa de Sud. Poate că Kevin o găsise utilă, dar nu o lua în serios. Tânăra simţi cum o cuprindea indiferenţa.

— Nu te mai strădui, Kevin, eu am auzit tot, spuse ea calmă. Pe Julia unde o ascunzi? Spune-i că poate să iasă, aş putea să îi strâng corsetul. Doreşte să arate prezentabil când apare în faţa lui Doortje, nu?

Kevin îşi muşcă buzele. Nu mai rămăsese nimic din stăpânirea lui de sine.

— Roberta... te rog... nu mai spune nimănui. Eu... ştiu că nu ar fi trebuit să o facem, am să şi închei, eu...

— Atunci, de ce nu o faci? întrebă ea dispreţuitor.

— Te rog, Roberta, eu o iubesc pe Doortje... Dar nu pot, eu...

Din camera de consultaţie se auziră râsete.

Roberta se întoarse. Orice cuvânt era prea mult – şi nici ea nu ştia ce ar mai fi trebuit să spună. Fugi la ieşire şi trânti uşa după ea.

— Roberta!

Kevin strigă după ea, dar fata nu se mai întoarse.

El voise doar să îşi asigure tăcerea ei... prin cuvinte frumoase. Prin vorbe se pricepuse totdeauna să lucreze. Dar oare avea ea să tacă?

Roberta coborî în fugă scara. În niciun caz nu putea să se înfăţişeze acum celor trei femei, Atamarie ar fi remarcat pe loc că nu era în regulă ceva. Iar ea nu îi putea spune că cheltuise degeaba ani de iubire şi respect pentru un bărbat pe care apoi îl surprinsese fără voia ei în braţele unei curve. Pentru un escroc, care astăzi o ţinea de mână pe Doortje, şi mâine se dădea pe mâinile unei Juliet Drury-LaBree. Şi care mai vorbea de dragoste...

Roberta luă o trăsură până la casa părinţilor ei. Violet şi Sean se vor mira, când ea nu avea să apară la concert, dar le va putea spune mai târziu că, brusc, i se făcuse rău.

Corsetul... oricum Violet îl blestema, pentru că trebuia să îl poarte din nou. Iar mâine... mâine va lua trenul spre Christchurch. Cu câteva zile prea devreme, de fapt, voise ca la sfârşit de săptămână să plece cu familia, ca să o vadă pe Roşie. Diamond trebuia să participe la ultima cursă de calificare pentru New Zealand Trotting Cup, şi Roberta voise să îl revadă în sfârşit pe Vincent. Cu sentimente amestecate, dar situaţia se schimbase acum. Roberta ducea dorul zâmbetului lui cald şi plin de înţelegere, privirii lui blânde – privire care recunoştea pe loc una ca Juliet.

Roberta se săturase să trăiască o dragoste neîmpărtăşită. Şi, în plus, faţă de un bărbat perfid.

CAPITOLUL 9

A doua zi de dimineaţă, lucrurile nu mai păreau la fel de simple.

Violet s-a mirat că fiica ei se simţise rău seara, iar dimineaţa voia să plece într-o călătorie. Şi în pripă. Nicio clipă nu dădu crezare motivaţiei Robertei că, înainte de întâlnirea cu Vincent, voia să viziteze şi o colegă de studii de odinioară, care acum preda în Christchurch.

— S-a întâmplat ceva, Roberta? Pari palidă... Atamarie te-a aşteptat ieri. Nu puteai cel puţin să o anunţi?

— Mami, nu s-a întâmplat nimic, am fost doar... obosită. M-am simţit rău. Acum însă totul este în ordine. Pot pleca, mami, nu îţi face griji. Roberta aranja cu grijă fuste şi bluze în valiza ei. Pot lăsa corsetul acasă.

Violet o urmărea încruntată.

— Ceva s-a întâmplat, constată ea. Dar dacă nu vrei să îmi spui... dar nu este ceva cu adevărat rău, Robbie? Are legătură cu un bărbat?

În anii tinereţii, Violet fusese violată, şi frica de atunci nu îi ieşise din oase. Ea îşi spunea deseori că, la Dunedin, Roberta era oarecum în siguranţă, că acolo străzile erau animate şi că oamenii din mediul Robertei erau deasupra oricăror îndoieli. Totuşi mereu punea răul înainte, şi ura ca fata ei să umble singură, ca în noaptea trecută.

— Mie nu mi s-a întâmplat nimic, mami, repetă Roberta. Cel mult... ceva...

— Ai văzut ceva, Roberta? S-a apropiat indecent un bărbat de tine? Există indivizi cărora le face plăcere să le arate femeilor... deci... hm... să se arate goi. Ei se numesc...

Violet răsfoi lexiconul în mintea ei.

Roberta zâmbi.

— Mami, nu am întâlnit un exhibiţionist. Mă simt bine, mami, vreau să mă duc la Christchurch cu două zile mai devreme. Cu siguranţă Roşie se va bucura.

Lui Violet îi trecu altă idee prin cap.

— Şi bărbatul cunoscut de tine în Africa de Sud? Despre el este vorba? Roberta, nu îmi place deloc, când neînsoţită... Noi nici măcar nu îl cunoaştem.

Roberta îşi privi mama cu îngăduinţă.

— Îl veţi cunoaşte la sfârşitul săptămânii. Acum încetează să mă mai interoghezi inchizitorial. Mă simt bine. Şi am mai fost singură la Christchurch, după cum ştii. Nimeni nu mă va mânca, cu atât mai puţin Vincent Taylor.

Violet oftă, dar nu cedă atât de uşor.

— Ce va zice el, Roberta, dacă tu vii cu două zile mai devreme? S-ar putea interpreta că vrei să i te arunci de gât.

— Mai întâi îmi vizitez prietena, repetă ea minciuna, şi găsi şi ideea salvatoare: Ea are o problemă, mi-a scris, eu am cugetat, şi cred că... cred că are nevoie de sprijin. Ea este profesoară, s-a implicat cu un bărbat, şi acum este...

— Gravidă? Violet o privi compătimitoare. Roberta respiră uşurată, mama ei înghiţise momeala. Săraca! Ar trebui urgent abolit acest celibat pentru femeile din corpul profesoral! Un profesor se poate căsători oricând, dar o tânără femeie trebuie să trăiască precum o călugăriţă. Robbie, trimite-o pe prietena ta la biroul Uniunii pentru Moderaţie a Femeilor Creştine. Poate că vor găsi acolo ceva de lucru pentru ea. De exemplu, la asistarea copiilor din familiile sărmane. Cu siguranţă.

Roberta dădu din cap şi se prefăcu că ascultă cu atenţie diversele oferte pentru inexistenta ei prietenă. Ura să îşi mintă mama, dar nişte şmecherii fac viaţa mai uşoară. Se strădui din răsputeri să nu lege acest gând de Kevin şi Juliet...

În final, Violet chemă personal o trăsură pentru fiica ei, spre a o duce la gară – dar când Roberta se afla în ea, începu să aibă îndoieli în legătură cu modul în care procedase. Mama ei avusese dreptate, şi cei din Addington vor găsi ciudată apariţia ei cu două zile mai devreme. Şi firește că nu putea să dea fuga la Vincent, să se scuze pentru pretextele ridicate de ea în ultimele săptămâni, şi apoi să îi propună căsătoria! Cel mai bine ar fi fost să aştepte până la sfârşitul săptămânii, să îl salute cu amabilitate pe Vincent, şi de la început să fie atât de deschisă cu el, încât să îl încurajeze. Ultimele lui scrisori sunau a ultimatum, deci el îi va vorbi despre o logodnă. Apoi ea putea să accepte formal, şi să îşi motiveze şovăiala prin dorinţa de a nu îşi abandona profesia. De aici era problema lui, dacă o va crede. El îi dăduse de mai multe ori de înţeles că intuise sentimentele ei faţă de Kevin. Ulterior ar putea chiar să discute asta – ultimul lucru voit de Roberta era un secret faţă de soţul ei. Dar acum nu era timp pentru asemenea mărturisiri. Vincent nu trebuia să creadă că el reprezenta o a doua alegere pentru

ea.

Dar ce se făcea ea acum, cu două zile neplanificate în Christchurch? Să se îngroape într-o cameră de hotel?

Ideea salvatoare îi veni atunci când controlorul anunţă că următoarea oprire a trenului va fi la Timaru. Nu era aceasta localitatea în apropierea căreia trăia Richard Pearse? Ce ar fi să coboare aici şi să întreprindă nişte verificări? După ce aflase adevărul despre Kevin, poate că afla aici pentru Atamarie adevărul despre Richard.

Pusă pe treabă, Roberta îşi coborî valiza din plasa cu bagaje. Poate că va putea şi să îl vadă pe fantasticul Richard Pearse. Până acum îl ştia doar din descrierile făcute de Atamarie – un terţ l-ar putea descrie cu totul altfel.

Roberta cugetă drept cine s-ar putea da, pentru a obţine informaţii chiar în Timaru, dar pentru anchete conspirative ea era totuşi prea stângace. Ei şi? Dispunea de timp. Aşa că luă o cameră la cea mai apropiată pensiune, şi se interesă de adresa unui grajd cu închirieri.

— Aş dori să ajung la Temuka, îi spuse ea hangiţei. Ajung relativ repede acolo, nu?

— În două ore, dacă vă grăbiţi, răspunse amabilă femeia. Mai demult am avut deseori o clientă, care avea acolo o cunoştinţă. Ea mi-a spus că făcea şi o oră pe drum. Dar domnişoara Turei umbla ca o furtună.

Roberta zâmbi. Era mai simplu decât sperase ea.

— Ştiu! zise ea şi îi explică interlocutoarei în linii mari misiunea ei.

Dar hangiţa nu o putea ajuta:

— Pe tânăr eu nu l-am văzut niciodată. Ceea ce este ciudat. Dar presupun că el a condus-o uneori la tren. Dacă vrei să îţi menţii pensiunea respectabilă, trebuie să eviţi asemenea prieteni ai clientelor, desigur înţelegeţi la ce mă refer. Dar cu domnişoara Turei nu am avut niciodată

dificultăţi. Desigur că înnopta deseori şi în Temuka, dar cred că la familia acestuia.

Roberta mulţumi pentru informaţii. Acestea se confirmau prin tot ce ştia despre Richard Pearse. Din dragoste pentru Atamarie ei nu sărise niciodată calul.

La grajd ceru să i se dea un cal blând şi porni în ritm liniştit pe drumul de ţară ce mergea la Temuka. Peisajul nu oferea surprize, doar păşuni pentru oi şi câmpuri ca peste tot în Plains. În jurul localităţii Timaru erau câteva coline, în rest era şes. Robertei regiunea îi păru sumbră, posibil din cauza vremii. Ploua în şiroaie, şi cu toate că optase pentru o şaretă pe două roţi cu copertină, hainele Robertei se umeziră curând. Răsuflă uşurată când ajunse la Temuka, sat tipic în Plains, cu case îngrijite din lemn, o şcoală şi biserică. Roberta se gândi să întrebe de familia Pearse la preot, dar ideea nu îi păru bună. Opri însă un călăreţ care venea din direcţie opusă şi întrebă de drumul spre ferma lui Richard. Era mai inofensiv decât să întrebe de familia Pearse.

Ajunse pe drumul de după şcoală, de pe care odată decolaseră Atamarie şi Richard. După puţin timp se zări şi mărăcinişul. Roberta zâmbi. Exuberantă, le făcu cu ochiul spiritelor despre care se spunea că sălăşluiau acolo. Atamarie îi descrisese totul atât de clar.

Dar ferma o surprinse. Atamarie îi spusese că ar arăta jalnic, şi că în curte s-ar afla vraişte utilaje agricole vechi. Casa era totuşi proaspăt zugrăvită în alb, obloanele ferestrelor şi veranda erau vopsite în verde. Pe verandă se afla un balansoar şi totul părea bine gospodărit. Şi ţarcurile păreau bine îngrijite. Pe izlaz erau doi cai bine hrăniţi. În curte era ordine desăvârşită. Utilajele agricole erau aliniate lângă magazii şi nu păreau nici vechi şi nici ruginite.

Când şareta ajunse în dreptul curţii, se mişcă o perdea

de la o fereastră, şi imediat se deschise şi uşa, pe care ieşi o femeie. Aceasta era de vârstă mijlocie şi privea părinteşte pe sub borurile pălăriei ce o protejau de ploaie.

Să fie aceasta Shirley? Dar Shirley nu putea fi mult mai în vârstă decât Roberta şi Atamarie!

— Bună ziua! salută amabilă femeia. Cu ce vă pot fi de folos? Legaţi calul în faţa magaziei şi intraţi, afară plouă. Eu mă bucur de orice vizită.

Roberta coborî din şaretă. Ploaia îi pătrunse prin pelerina ei subţire.

— Eu... de fapt... îi caut pe Shirley şi pe Richard Pearse, spuse ea. Amabila primire era plăcută, dar deconcertantă. Aceasta este ferma Pearse, nu?

Femeia clătină din cap:

— Nu, îmi pare rău, aţi venit prea târziu. A fost ferma lui Richard Pearse, dar soţul meu şi cu mine am cumpărat-o în urmă cu cinci luni. Domnul Pearse ne-a cerut un preţ bun, un om tânăr şi drăguţ, doar puţin cam... confuz. Femeia zâmbi îngăduitoare, şi adăugă: Dar intraţi totuşi, tocmai am făcut cafeaua. Eu sunt mai mult singură pe aici, şi mă bucură societatea cuiva! Numele meu este Emma Baker.

Ea îi întinse prietenoasă mâna Robertei.

Roberta i-o strânse şi o urmă în casă. De ce nu i-ar face pe plac doamnei Baker, şi nu i-ar ţine companie? Cu siguranţă că aceasta i-ar putea povesti câte ceva despre Richard Pearse.

— De ce a vândut? Mă refer la domnul Pearse, întrebă Roberta, după ce în faţa ei se aflau o ceaşcă de cafea şi o farfurioară cu prăjiturele. Ba doamna Backer a aţâţat chiar şi focul din sobă, pentru ca ea să îşi poată usca pelerina. De fapt el voia... scuzaţi-mă, pe el nici nu îl cunosc. Dar îl cunoştea bine prietena mea, care spunea că el nu ar fi intenţionat să plece de aici. Cu siguranţă, nu înainte de a

se căsători.

— S-a căsătorit? Eu nu ştiu nimic despre asta. A spus doar că pleacă la Milton.

— Milton?

Roberta fu pe punctul de a se îneca cu cafeaua. Milton se afla la vreo cincizeci de kilometri de Dunedin, şi mai aproape de Lawrence, localitatea de care aparţinea Elizabeth Station. Se putea merge cu trenul la Dunedin, iar Pearse ar fi putut oricând să o vadă pe Atamarie. Dar ea în ultimul timp fusese la Parihaka. Însă Roberta ar fi aflat dacă el ar fi întrebat de ea.

— Acolo a cumpărat o fermă nouă, mie mi-a spus că aici nu îi mai plăcea. El are şi o faimă ciudată, oamenii îl bârfeau. În aceste condiţii, este de înţeles că el voia să plece.

Se părea că doamna Baker manifesta înţelegere pentru oricine. Roberta se simţea bine la ea. Şi zise:

— El era aviator. A zburat înaintea fraţilor Wright.

Doamna Baker ridică din umeri.

— Da, noi mai avem în magazie bizarul aparat de zburat. Domnul Pearse nu a dorit să îl ia cu el, dar nici să îl dea tatălui său, care l-ar fi dezmembrat. Rob al meu a fost de părere că putea rămâne aici. Nu consumă mâncare. Şi cine ştie, poate că odată va valora ceva. Ea râse, apoi continuă: Acum vecinii ne consideră şi pe noi cumva bizari. Dar asta va trece... la ţară este nevoie de timp până te pui bine cu toţi.

Roberta o aprobă pe doamna Baker.

— Dar după ce dumneavoastră veţi face prăjiturelele pentru următorul bazar local, vă vor iubi toţi!

Doamna Baker chicoti.

— Sau mă vor urî. Noi venim din Sussex, unde eu am câştigat toate concursurile de patiserie la expoziţiile agricole. Dar asta nu te face neapărat iubit... Dacă vreţi să

aflaţi mai multe despre domnul Richard, întrebaţi la a doua fermă de aici, la familia Hansley. Ei sunt buni prieteni cu bătrânii Pearse... care pe noi nu prea ne plac. Digory susţine că noi l-am fi păcălit la preţ pe fiul lor. Dar nu este adevărat, la starea în care se afla atunci casa, nu ar fi putut să ceară mai mult.

Pe Roberta nu o interesa în mod deosebit preţul, dar Atamarie pomenise numele Hansley.

— Nu voia Richard să se căsătorească cu fiica lor? întrebă Roberta, şi se ridică pentru a-şi lua rămas-bun. Shirley Hansley?

Doamna Baker ridică din umeri.

— Cu toată bunăvoinţa, dar asta nu o mai ştiu. Mi-a făcut plăcere că aţi trecut pe aici. Mai toţi sunt drăguţi aici în Noua Zeelandă. Cu excepţia vecinilor noştri... dar vom mai vedea.

Roberta o părăsi cu optimismul ei, dezlegă calul şi trecând de ferma Peterson, se îndreptă spre proprietatea Hansley. O fermă întinsă, mult mai mare decât cea a soţilor Baker, dar tot atât de bine întreţinută. Însă aici primirea nu mai fu nici măcar la jumătate atât de călduroasă.

— Dumneavoastră ce doriţi?

Femeia înaltă şi blondă ţâşni din casă imediat ce Roberta opri atelajul. După îmbrăcăminte judecând, aceasta îi putea fi soră doamnei Baker, dar nu era plăcut rotunjoară, înţelegătoare şi drăguţă ca ultima, ci slabă şi nesuferită.

— Nu sunteţi dorită aici, dumneavoastră...

Roberta o privi surprinsă de sub acoperitoarea şaretei şi femeia îşi muşcă buzele când îi văzu chipul.

— Oh, scuzaţi-mă... V-am confundat... am văzut doar calul... Dar, desigur, este o şaretă închiriată. Scuzaţi-mi impoliteţea, am crezut că sunteţi impertinenta fătucă

maori...

— Aţi crezut că sunt Atamarie Turei. Fireşte, Atamarie era clientă a aceluiaşi grajd pentru închirieri. Dar ce aveţi cu ea? Mă refer... ea este prietena mea.

— Prietena dumneavoastră? Dar dumneavoastră sunteţi o albă... de fapt nu mă priveşte, este oricum de domeniul trecutului. Atunci credeam că îi sucise capul tânărului Pearse, iar Digory şi Sarah mai cred şi acum. Dar el nu de o căţea maori avea nevoie. Şi aşa era dus cu pluta destul. El i-a rupt inima lui Shirley a noastră.

Femeia se smiorcăi.

— Atamarie spunea că el s-a căsătorit cu ea, se miră Roberta. Spunea că se potrivesc perfect.

— Şi ei ziceau! spuse doamna Hansley, căreia nu prea îi convenea să confirme spusele acelei maori urâte. Sarah Pearse şi cu mine am vrut dintotdeauna să îi însurăm pe cei doi de mici. Mai ales că Shirley este atât de răbdătoare... Dick are nevoie cu adevărat de o soţie îngăduitoare. Dar el nu prea voia, noi ne gândeam că nu prea le are cu fetele... Dar pe urmă s-a agăţat de el această maori, şi Sarah a întors-o.

— Sarah este mama lui Richard?

Roberta avea oarecare greutate să o urmărească. Doamna Hansley turuia întruna, fără să poftească vizitatoarea în casă, deşi ploua în continuare.

— Sigur. Şi la început ea credea că curva îi face bine lui Dick. Dezmăţata asta a dat aici totul peste cap. Băieţii roiau în jurul ei ca nişte cocoşi îndrăgostiţi, dar ea nu voia decât să meşterească cu Richard la acel avion. Sarah gândea că totuşi i-ar da alte idei. Dar, după cum am spus, el era dus cu pluta, complet dus... Mda... şi după ce el în cele din urmă i-a dat papucii muierii maori, noi am mai încercat o dată cu Shirley. Pe urmă a apărut aia mică iar. Acum era bine. Primele săptămâni. El era ascultător,

muncea la fermă, abandonase prostiile cu invenţiile lui. Doamna Hansley pronunţa termenul „invenţii” ca pe ceva ce provoca scârbă. Ea continuă: Dar pe urmă a redevenit îndărătnic. La el totdeauna era aşa, nebunia îl apuca, îl părăsea, iar îl apuca, iar îl părăsea... Dar Shirley a rămas la el, copilul are o inimă de aur. Acum el are o fermă în Loudens Gully, undeva în Otago. La capătul lumii – spune tatăl lui, sărmanul om s-a bătut cu băiatul. Pe Shirley am măritat-o la Westport. A plâns de s-a rupt, pentru că a trebuit să plece din Temuka. Este cu gândul tot la casa părintească.

Lui Shirley îi plăcuse ferma lui Richard, dar Pearse pare să fi vărsat mai puţine lacrimi pentru ea. Roberta se întreba dacă el nu cumva suprasolicitase răbdarea „copilei” cu inimă de aur.

— A fost o plăcere să discut cu dumneavoastră, zise ea în cele din urmă.

Într-adevăr, spusele doamnei Hansley fuseseră deosebit de revelatoare, însă acoperitoarea şaretei nu mai făcea faţă ploii. Pe doamna Hansley umiditatea o afectase mai puţin, pe ea o apăra de potop borul lat al pălăriei.

— Dar trebuie să plec. Dumneavoastră credeţi că Richard Pearse chiar ar fi cumpărat o fermă? Nu voia el oare să încerce... să trăiască de pe urma invenţiilor sale?

Doamna Hansley clătină hotărâtă din cap:

— Creşterea oilor. Richard creşte oi. Sus, în Otago. Cine să îi dea lui bani pentru fanteziile sale?

Roberta mulţumi şi plecă. Voia să nu o mai plouă, şi trebuia să se gândească. Să îi povestească ea Atamariei ceea ce descoperise, ori să ţină pentru ea istoria lui Richard?

CAPITOLUL 10

Roberta se întoarse la Timaru, petrecu acolo următoarea zi, şi dimineaţa luă trenul de Christchurch. Coborî într-o suburbie, pentru ca de acolo să ia acelaşi tren cu care călătorea familia ei. Asta o linişti pe mama ei şi îi făcu credibilă povestea. Violet se interesă imediat de prietena gravidă, dar Roberta avea deja pregătit un text. Susţinu că tânăra profesoară pierduse sarcina.

— În acest caz, este o binecuvântare, concluzionă Violet, considerând problema rezolvată.

Roberta respiră uşurată.

Heather şi Chloe erau agitate în perspectiva viitoarelor curse hipice, dar erau şi binedispuse. Festivalul artei feminine se încheiase foarte bine, se vânduseră multe tablouri şi chiar o parte a operelor de artă maori.

— Zmeiele Atamariei le-am fi putut vinde de trei ori, dar ea nu a vrut cu niciun chip să renunţe la ele. Noul ei prieten pare să fi susţinut că, prin ele, ea însăşi şi-ar fi vândut o parte din suflet, sau că sufletele zmeielor ar fi suferit dacă ar fi vândute cuiva, care le-ar fi atârnat în camera de zi şi nu le-ar fi lăsat să zboare. Şi a trebuit să acceptăm.

Heather se sprijini lejer de speteaza canapelei.

Sean era în dispoziţia specifică de vacanţă, în timp ce Violet părea indecisă. Pe de o parte, se bucura pentru Roşie, pe de altă parte, ura cursele de cai, considera pariurile ca fiind mai mult decât discutabile şi evita întâlnirea cu fiul ei. La ultima vizită făcută la Roşie, îl întâlnise pe Joe, dar revederea durase puţin şi într-o atmosferă încordată. Lui Violet noua firmă preţioasă de la grajdurile lui Joe îi trezea aceleaşi amintiri urâte ca lui Roşie. La asta se adăuga asemănarea fizică a fiului cu decedatul ei soţ, sesizabilă încă din copilărie, care acum pur şi simplu şoca. Violet şi Joe Fence nu aveau nimic

comun, şi nu aveau nimic de spus unul altuia. Joe accepta asta, el toată viaţa o privise de sus pe mama lui, şi în final o urâse, iar Violet avea conştiinţa încărcată.

— Tu ai făcut ce ai putut, încercă să o liniştească Sean, cu toate că el vedea poate lucrurile altfel. Era necesar să îl aperi de Coltrane. A fost exact decizia corectă, aceea de a-l trimite la alt antrenor în ucenicie.

— Şi la ce a folosit? întrebă nefericită Violet. El seamănă fizic cu Eric, şi se poartă cu caii precum Coltrane.

Sean ridică din umeri.

— Doar că soţul tău a răposat câţiva ani prea târziu. Joe era deja prea marcat de el pentru a se mai putea schimba. Dar asta nu este vina ta, Violet, nu îţi mai face griji.

— Nu i-am fost o mamă bună, susţinu Violet, chiar dacă şi Roberta o asigura de contrariu.

Sentimentul de vinovăţie faţă de Joe făcea parte din viaţa lui Violet, de când îl născuse. La naşterea lui ea aproape că murise, şi nu îl putuse iubi niciodată.

— În orice caz, îl invităm la masa familiei! zise ea, la care Sean se apucă cu mâinile de cap.

Roşie şi Joe la aceeaşi masă – asta era de neimaginat pentru el. Doar acest anunţ şi va fi de ajuns ca unul dintre cei doi să se retragă.

La gară aşteptau Roşie şi Tom Tibbs, dar spre dezamăgirea Robertei, Vincent nu venise.

— Doctorul transmite scuze, explică Tibbs cu chipul lui de buldog radios. Este vorba despre o surpriză, domnişoară Fence.

Roşie dădu şi ea cu sârg din cap:

— Da, ea vine poate astăzi, iar eu am...

— Roşie, nu! Este o surpriză! Buldogul râse şi adăugă: Dacă tu spui acum tot... unde tu...

Roberta se uită la el.

— Un cadou de nuntă pentru Roşie? întrebă ea. Mami

spune că i-aţi cerut părerea. Adevărat? Nici nu îmi vine să cred.

Roşie apucă bagajul lui Heather şi Chloe. Ea clătină din cap mulţumită.

— Nu! Cadoul este pentru tine, Robbie! Şi...

— Roşie! Buldogul îşi întrerupse din nou logodnica emoţionată, cu acelaşi surâs îngăduitor. Îi strici tot aranjamentul doctorului! Mai bine spune când te căsătoreşti cu mine.

Sub bereta-basc chipul lui Roşie păru foarte preocupat.

— După curse, anunţă ea. Deci acum, dacă pierdem, sau la primăvară ori de Crăciun – în orice caz, după New Zealand Cup. Pentru că... mai înainte trebuie să am grijă de Diamond. Buldogul nu vrea să se mute în grajd.

Vizitatorii râseră de indignarea ce i se citea ei în privire.

— Doar nu vrei să spui că tu dormi în grajd, Roşie! exclamă îngrozită Violet.

Roşie încuviinţă.

— Nu, cum credeţi... cum crezi, domnişoară... ăăă... Violet.

Violet şi Sean conveniseră cu viitorul membru al familiei la ultimul festin cu peşte şi cartofi prăjiţi să se adreseze unul altuia cu „tu”, dar lui Buldog îi era încă greu să trateze astfel „domniile lor”. Cu toate că, aşa cum îl asigurase în repetate rânduri Roşie, în calitate de proprietar de cai de curse, se număra printre membrii înaltei societăţi locale – ca să nu mai vorbească despre averea lui adunată în tăcere.

— Grăjdarul meu şef i-a cedat ei locuinţa. Ea nu mai doarme de grija lui Diamond. Dar numai până la aceste întreceri, apoi vom renégocia. Crezi că te vei muta cu mine în casă, ori revii în camera ta de la lord, dacă nu se mai întâmplă nimic?

— S-au mai repetat incidentele? interveni Chloé. Acel

tremur misterios şi nervozitatea?

Buldogul scutură din cap.

— Ba da, o dată! îl contrazise Roşie. A mai avut o dată acele sclipiri în ochi la antrenament. Dar doctorul nu a avut timp. Totuşi am ieşit cu ea, şi a fost puţin nervoasă. Dar în rest...

— Doctorul Taylor a consultat-o ulterior şi nu a găsit nimic deosebit, zise Buldogul. Îţi faci degeaba griji, Roşie, mâine totul va fi bine.

Roşie îşi muşcă din nou buzele, ceea ce îi dădu un aer copilăresc, dar pe chipul ei se citea totuşi îngrijorarea. Orice ar fi zis Buldogul şi Taylor, Roşie nu era convinsă.

Corespunzător de dramatic s-a făcut şi invitarea la serata familială de la White Hart Hotel. Roşie nu a putut fi convinsă să o lase singură pe Diamond şi să vină la serată. În cele din urmă a primit sprijinul lui Chloé şi Heather. Cel puţin primei i-a pierit cheful de a participa la dineul comun, după ce a aflat că Violet i-a invitat pe Joe Fence şi, în plus, şi pe antrenor.

— Nu am mai mâncat de o veşnicie peşte cu cartofi prăjiţi, anunţă Chloé amuzată. Nici tu, Heather? Pentru asta este renumit pubul aflat vizavi de firma Buldogului. Ea îi făcu cu ochiul lui Tibbs, şi adăugă: Ce ar fi să ne invitaţi la un fel de dineu între posesorii de cai de curse în grajdul dumneavoastră, iar mâine vom sărbători aristocratic victoria la „White Hart”?

Roşie radia.

Nici Roberta nu era foarte entuziasmată de un dineu cu fratele ei, nici ei nu îi făcea deosebită plăcere. Dar oricum, la scurt timp după sosirea ei la „White Hart” apăru Vincent, se scuză de mii de ori pentru întârziere şi acceptă cu plăcere invitaţia la dineu. Părea uşor afectat de faptul că pentru surpriza lui depusese mult efort, şi acum constata că rezultatul era minor.

Roberta folosi ocazia pentru a-i salva ziua. Cel târziu după ce îl văzuse îngrijorat şi neliniştit în holul hotelului – un om de deosebită încredere, care îşi făcea gânduri şi pentru o mică întârziere – decizia ei deveni şi mai fermă. Şi de data aceasta apariţia lui făcu inima să îi bată mult mai repede. Era atât de simplu şi natural să îl iubească pe Vincent Taylor – de ce oare până acum îi fusese atât de greu să o facă?

— Dăruieşte-mi altceva, spuse ea decisă, orice poate complica surpriza. Nu e dificil să cumperi două inele... iar eu voi fi foarte surprinsă.

În timp ce Roşie, Chloe şi Heather se amuzau de minune în grajdul lui Diamond, masa familiilor Coltrane şi Fence se desfăşura într-o atmosferă contradictorie. Vincent Taylor radia de fericire, iar Roberta emana un fel de lumină interioară. Violet nu îşi mai recunoştea fiica. Până în urmă cu câteva zile aceasta părea copilăroasă şi imatură, dar acum se dovedea o tânără femeie în sfârşit împăcată cu sine. Inchizitorialul interogatoriu al lui Violet luat viitorului ginere s-a dovedit a fi uşor, şi Vincent scăpă cu faţa curată şi de Sean Coltrane. Cei doi bărbaţi se simpatizară reciproc de la început, şi discutau despre politică şi despre Africa de Sud. Joe Fence nu participa la discuţie. Roberta şi Violet se interesau de viaţa şi munca lui de până acum.

— Acum tu ai un grajd propriu pentru curse, zise Roberta, şi încercă să dea tonului ei o nuanţă admirativă.

Joe, care în costumul lui în carouri şi cu şapcă sport părea prea de rând pentru finul restaurant al hotelului, ridică din umeri.

— Îl am demult. Acum am unul nou, pentru că cluburile de curse hipice au fost comasate. Este mai mare, şi face mai mult... Ţi-l prezint cu plăcere. Şi ţie, mamă!

Violet dădu din cap şi simulă interesul.

— Mi-ar face plăcere să arunc o privire.

— Iar mâine tu conduci un cal la cursa pentru calificare?

Roberta împături cu graţie şervetul ei.

Joe se şterse la gură cu şervetul lui:

— Trei, răspunse el mândru. Din grajdul meu participă trei la întrecere. Pe cel mai bun îl conduc eu însumi, ceilalţi sunt conduşi de ucenicii mei... dacă merge bine, vom cuceri locurile unu, doi şi trei.

Joe rânji.

Roberta se încruntă:

— Şi Roşie? Tu crezi că Diamond nu are nicio şansă?

Joe ridică braţele:

— O muiere cu un ponei? râse el.

Vincent îşi întrerupse discuţia cu Sean.

— Hei, Fence, muierea şi poneiul v-au expediat nu o dată pe locurile din urma lor! Roşie are şanse bune, Roberta. Fireşte că şi Joe are. Este de sperat ca cel mai bun să câştige...

Apoi îl privi cercetător pe Joe Fence.

Fence se uită în spate:

— Dumneavoastră o spuneţi, doctore. Unde mai pot comanda aici o bere?

Cursele au început în următoarea dimineaţă devreme. Era mare vânzoleală – caii trebuiau hrăniţi, ţesălaţi şi încălziţi. Cursa de calificare era una dintre cele mai importante curse ale zilei, şi se va desfăşura abia după-amiaza, dar Roşie voia ca mai înainte să prezinte în cursa juniorilor alţi doi cai antrenaţi de ea. Diamond trebuia să petreacă timpul rămas până la cursa ei în vechiul ei grajd de lângă pistă şi Roşie îl pusese pe Buldog să o supravegheze cât mai constant posibil.

— Mai suntem şi noi aici! zise Chloe, care îşi scoase pălăria, şi în ciuda ţinutei ei elegante, mai făcu puţină curăţenie în jurul lui Diamond. Ah, ce am mai iubit eu cursele de trap! De nu ar fi fost Colin un astfel de pungaş...

— Nu spune că te pot face fericită cumpărându-ţi o herghelie.

Heather oftă. Şi ei îi plăceau caii, dar nu nutrea chiar pasiunea de care dădea dovadă partenera sa de viaţă.

Chloe îi zâmbi.

— Un grajd pentru curse, îşi tachină ea prietena. Băgăm în curse doar iepele, pentru că doar rapiditatea este de gen feminin.

Cele două chicotiră pe seama insinuării festivalului lor de artă. Roşie le privi fără să le înţeleagă.

— Ai grijă de tot! îl atenţionă pe paznicul lăsat de ea, când ieşi pe pistă cu primul dintre cei doi cai tineri.

Buldogul se plasă cuminte alături de boxa lui Diamond, în timp ce Heather şi Chloe îşi părăsiră posturile, ademenite de loja cu canapele şi şampanie. Micul dejun în grajd fusese spartan.

Roşie conduse perfect primul cal, o iapă maronie, şi spectatorii o aplaudară când se clasă a treia. Cel puţin cei care pariaseră pe ea se aleseseră cu câţiva şilingi. Ziua decurgea promiţător. Din fericire, şi vremea era bună. Pentru posesorii de cai din lojele lor, asta era indiferent, şi o parte a noilor tribune pentru spectatori erau acoperite, dar pentru cai şi pentru conducătorii de atelaj era mai plăcut să ia startul pe o vreme uscată.

Violet, Sean şi Roberta nu se prea grăbeau să ajungă la hipodrom. Se bucurau în hotel de un mic dejun copios, iar Roberta se bucura de impresia bună lăsată de Vincent părinţilor ei.

— Nu îmi place doar faptul că tu ajungi iar pe acest hipodrom, spuse Violet. Să creşti copii în acest mediu…

Sean zâmbi:

— Violet, dragă, este o deosebire între a lucra ca medic veterinar la un hipodrom sau ca antrenor. Vincent poate lua uneori copiii aici, dar cu siguranţă că nu îi va duce la

pariuri şi nu îi va implica în escrocheriile de aici. Mai curând pe el îl dezgustă aceste afaceri la curse. El pare foarte preocupat de animale, pe Joe Fence îl place mai puţin.

— Dar cine îl place pe el? întrebă Roberta.

Violet îşi muşcă buzele.

— El îţi este totuşi frate, Roberta. Şi el... el a făcut ceva aici. Poate că ar trebui să-i acordăm ceva mai mult respect, noi...

— Tu eşti o mamă foarte bună!

Roberta şi Sean rostiră simultan aceeaşi propoziţie, şi râseră.

Violet şi Sean acceptară invitaţia lui Chloe şi i se alăturară în loja proprietarilor, dar Roberta îl căută pe Vincent la grajduri. Astăzi aici nu se putea intra liber. Un băiat de la grajduri fusese desemnat ca paznic, şi acesta o opri politicos dar hotărât pe Roberta.

— Trebuie să înţelegeţi că nu putem permite intrarea tuturor în grajduri. Acolo şi aşa este mare vânzoleală, dacă se adaugă şi străini, nu se mai pot mişca nici caii... şi nici conducătorii lor. El zâmbi dezarmant: Dar poate că vă aşezaţi acolo, la tribuna aceea mică – este rezervată antrenorilor, veterinarilor... iar eu îi spun doctorului că sunteţi aici. Dacă are timp, vine la dumneavoastră. Este bine aşa?

Roberta încuviinţă. De fapt, îi făcu chiar plăcere să se aşeze, pentru că cedase confortul în favoarea modei, şi purta corset şi un foarte elegant taior lila închis, cu pălărioară asortată. Arăta bine, îi cam limita mişcările, dar era cu totul nepotrivit pentru o vizită la un grajd. Aşa că se pregăti de aşteptat şi îi făcu un semn scurt lui Roşie, care pleca în cea de a doua cursă. De data aceasta la sulky trăgea un armăsar negru – şi la puţin timp după start, la tribună apăru Buldogul alături de Roberta. Părea că

încearcă să se ascundă după ea.

— Roşie nu trebuie să mă vadă, eu trebuia de fapt să rămân lângă Diamond. Dar trebuie să văd cum aleargă Dream. Este armăsarul meu. Arată bine, nu? Şi este şi un fel de aducător de noroc. Dacă nu l-aş fi cumpărat, nu aş fi regăsit-o pe Roşie niciodată. Numele lui este Spirit's Dream. Roşie îi ştia tatăl. Îl consideră foarte promiţător. Mult timp a şchiopătat, este o minune că acum poate lua startul iar. La început Roşie nu voia, dar doctorul spune că îl poate conduce liniştită. Şi vreau să fiu şi eu de faţă.

Roşie şi Dream nu trebuiau să îşi dezamăgească însufleţitul admirator. Armăsarul negru era în cea mai bună dispoziţie şi făcu cursa vieţii lui. Trecu linia de sosire cu o lungime de cal înaintea unui cal din grajdul lui Fence.

Buldogul striga şi jubila ca un băieţel, dar îşi aminti şi de misiunea lui.

— Oh, dar trebuie să mă întorc la grajd. Dacă mă prinde aici Roşie, se va supăra. Acum, trebuie să mă prefac că nu ştiu nimic despre victorie... Să nu mă trădaţi, Roberta!

Roberta îl privi râzând şi făcu semnul victoriei, când Roşie şi Dream trecură prin dreptul ei făcând turul de onoare. Nu se putu reţine să nu îi facă semn şi lui Joe, care o urmă prost dispus pe Roşie. El o salută rece. Victoria lui Dream reprezenta fără nicio îndoială un eşec jalnic al unora. Dar cea mai importantă cursă a zilei abia urma.

Pe la prânz Vincent trecu scurt pe la Roberta şi se scuză.

— Acesta trebuia să fie sfârşitul nostru de săptămână, Robbie, eu m-am bucurat atât de mult pentru tine. Însă astăzi se pare că fiecare cal care trebuie să ia startul într-o cursă suferă brusc de ceva. Doar la Joe Fence am fost de trei ori, şi Roşie a fost nevoită ca înainte de cursă să treacă cu Dream pe la mine, ca şi cum nu putea să vadă singură dacă el şchioapătă ori nu. Dar mâine îmi rezerv timp pentru tine, cu siguranţă... şi până atunci sper şi că...

— Doctore, trebuie să mai treceţi iar pe la Fence. O colică. Băiatul de la grajduri vorbea încruntat. Îmi pare rău, doctore...

Vincent oftă.

— Eh, o să mă grăbesc, să nu pierd cursa lui Roşie. În orice caz, vreau să văd calificarea. Deci ţine-mi locul ocupat, Robbie!

El o sărută în fugă, ceea ce îl făcu pe băiatul de la grajd să rânjească, şi plecă.

— Ceva nu este în regulă, Buldog, ea are din nou acea strălucire în ochi...

Roşie o înhămase pe Diamond, ceea ce nu fusese foarte simplu. Iapa era nervoasă, părea că nu voia să se despartă de vecinii ei de grajd şi se agită când Roşie o conduse la sulky.

Buldogul se uită mai atent la Diamond.

— Dar nu transpiră, şi nici altceva... Nu are colici, este iarăşi doar agitată.

Într-adevăr corpul lui Diamond era fierbinte, dar uscat. Se părea că avea şi botul uscat.

— Poate că vrea să bea ceva. Buldogul dădu fuga să aducă o găleată şi Diamond chiar bău însetată. Ia priveşte ce se grăbeşte, îi curge apa din bot, spuse el mulţumit. Asta trebuie să fi fost.

— Dar ea avea apă în boxă, remarcă Roşie aruncând o privire asupra găleţii din grajd aproape plină. Mda... o fi fost murdară, când ai schimbat-o ultima dată?

Buldogul o privi jignit.

— Adică trebuia să îi car eu apă, sau să nu o pierd din ochi? întrebă el. Nu are importanţă, acum a băut, poate alerga. El mângâie fruntea latră a lui Diamond. Mult noroc, frumoaso! Şi mai mult noroc pentru şi mai frumoasa mea!

El vru să o sărute pe Roşie, dar aceasta îl respinse nervoasă.

— Tom, ştiu, eu sunt nebună. Dar dacă îl găseşti pe doctor – ar fi mai bine, să o mai vadă el o dată. Să nu ne asumăm un risc. Noi...

Buldogul dădu resemnat din cap.

— Îl caut. Dar dacă nu îl găsesc – nu aştepta aici, Roşie. Aleargă cursa asta, şi de data aceasta nu mai reţine calul.

— Dar dacă a otrăvit-o cineva...

Roşie apucă nesigură hăţurile.

— Doamne, Roşie, nu am lăsat-o nici trei minute din ochi! Aşa că ieşi, eu plec să caut doctorul. Succes, Roşie!

Roşie clătină consolată din cap. Diamond dansă când plecă în trap. Iapa nu părea să se simtă slăbită.

CAPITOLUL 11

Vincent reveni în tribună lângă Roberta când caii se aliniau la start.

— Uff, am ajuns la timp! M-am şi grăbit! A fost o alarmă falsă. Ceea ce nu se prea întâmplă la Fence, care nu apelează cu plăcere la medicul veterinar. Dar să diagnostichezi o colică falsă nu este atât de simplu... dar mai bine aşa decât altfel, calul era oricum vioi. Roşie este deja la start?

În acel moment urcă grăbit la tribună Buldogul.

— Aici sunteţi, doctore! Dar nu aţi fost tot timpul aici, nu? Harry... arătă el către grăjdarul care păzea intrările...îmi spusese că sunteţi la o colică.

Vincent confirmă.

— Tocmai am sosit. Care este problema?

Buldogul ridică din umeri.

— Cea obişnuită: trebuia să o vedeţi încă o dată pe Diamond. Este nervoasă, are ochii ciudat de sclipitori, este fierbinte...

— ...dar nu are febră, îl completă Vincent. Îmi pare rău, Tom, aş fi liniştit-o cu plăcere pe Roşie, dar...

— Ochi sclipitori? întrebă Roberta zâmbind. Foloseşte picături de beladona? Tocmai am citit că damele obişnuiau mai demult să picure aşa ceva în ochi, ca să pară mai focoase.

Buldogul râse, Vincent strânse şi el întâi din buze, apoi deveni serios.

— Doamne, atropină! Extract de *atropa belladonnal* Totul corespunde, modificările de dispoziţie, pielea uscată şi fierbinte, tremur şi aparentul legănat... Tibbs, avea şi dificultăţi la înghiţire?

— Sete. Şi apa i se scurgea din bot...

Vincent sări în picioare.

— Atropină în doze mici, altfel ar fi fost moartă. Tibbs, vino cu mine repede, trebuie să oprim cursa. Dacă se prăbuşeşte în mijlocul cursei...

Vincent şi Buldogul coborâră alergând din tribună, urmaţi de Roberta.

— Dar noi am supravegheat-o toată ziua, interveni Buldogul. Noi...

— Şi cine a fost cu ea în timpul cursei armăsarului dumneavoastră? întrebă Roberta. Era singură?

Buldogul clătină din cap.

— Ce credeţi dumneavoastră? în grajd era un îngrijitor de-al lordului. Finney. L-am rugat să o supravegheze.

— Acel unsuros angajat odată pentru Roşie? Despre care Roşie a spus totdeauna că nu face treabă? întrebă Vincent.

Buldogul ridică din umeri:

— Mie nu mi s-a părut. De fapt, era foarte serios, chiar şi noaptea...

Vincent duse mâinile la cap:

— Încetaţi, Tibbs, duceţi-vă şi vedeţi dacă puteţi opri

cursa. Eu mă ocup de nenorocitul acesta de îngrijitor. Trebuie să aflăm ce cantitate i-a dat!

— Chiar credeţi că poate să cadă moartă?

Buldogul aruncă o privire disperată asupra pistei. Caii deja porniseră. Nu era simplu să îi mai opreşti.

— Du-te, Buldog! Vincent arătă hotărât către pistă. Înainte ca eu să aflu ce cantitate i-a dat, nu pot spune nimic. Dar pericolul este enorm. Deci duceţi-vă!

Buldogul alergă la organizatorii curselor, dar păru că se răzgândeşte şi schimbă direcţia. Vincent alerga spre grajduri urmat de Roberta.

Finney, grăjdarul, lucra cu caii lui Barrington pentru galop. Însă în această duminică, la curse participau doar trăpaşii. Cu atât mai ciudat că individul îşi făcea de lucru pe aici.

Roberta se sperie când Vincent îl apucă pe acesta de haină şi îi plasă un pumn în faţă ca la box.

— Dacă am greşit omul, scuze, zise el scurt. Dar dacă despre tine este vorba, primeşte asta ca prefaţă. Ce i-ai dat iepei, şi în ce cantitate?

Omul se repuse cu greu pe picioare.

— Ce iapă? Şi cum...

Vincent îl pocni a doua oară.

— Poate ne spui cine te-a pus să o faci. Dar mai întâi spune ce i-ai dat şi în ce cantitate?

Vincent îl ţinea zdravăn, pregătit să continue dacă acesta nu vorbea. Roberta îl privea uimită. Nu crezuse ea până mai ieri că Vincent era mai curând un om slab?

— Eu... eu nu ştiu... cinci picături... Nu ştiu ce era înăuntru... un tonic...

Grăjdarul abia mai putea pronunţa vorbele printre buzele însângerate.

— Tonic, clar. Unde sunt picăturile? Şi să nu îndrăzneşti să o întinzi!

Vincent îi dădu drumul omului, care se îndreptă clătinându-se spre o trusă pentru curăţenie.

— Fără trucuri! Vincent îl urmă, interpunându-se protector între bărbat şi Roberta. Dacă pui mâna pe o armă...

Bărbatul ridică speriat mâinile.

— Hei... pace! Nu am nicio armă. Doar câteva picături, acolo, zise el arătând o etajeră.

— Adu-o încoace, Roberta. Scrie ceva pe ea?

— Atropină, citi Roberta şi studie informaţiile privind soluţia.

— I-ai dat mereu câte cinci picături? întrebă Vincent.

— Până acum, trei. Dar, de data aceasta, domnul Fence a spus...

Vincent îi aplică upercutul final.

— Dispari! De fapt ar fi trebuit să te închid, dar acum am de făcut lucruri mai importante decât să caut pe cineva care să te păzească. Dar vai de tine dacă ai minţit...

Vincent ieşi grăbit din grajd, cu Roberta alergând gâfâind după el.

— Moare din cauza asta?

Vincent clătină din cap.

— Mai curând, nu. Dar trebuie să stea liniştită. Tensiunea arterială provocată de cursă... există un pericol. Fir-ar... ar fi trebuit să ne dăm seama de asta. Acest Fence este un jucător dur. Nu a vrut să o omoare, ci doar să o împiedice să câştige. Şi mijlocul este perfect ales. În cantităţi mici dă o stare de euforie, asta explică irascibilitatea. Şi influenţează vederea, timiditatea manifestată în Auckland... Dumnezeule, asta ce mai este?

În timpul curselor, în tribună era mereu o larmă asurzitoare, Vincent şi Roberta nici nu mai fuseseră atenţi la asta. Însă acum – se produse un fel de strigăt colectiv, ca o expresie a uimirii.

— Ceva s-a întâmplat!

Roberta alerga după Vincent atât cât îi permitea corsetul. În sinea ei, jură că nu îl va mai purta niciodată.

Când putură să vadă pista, aceasta nu oferea imaginea unui accident grav. Prima rundă era în desfăşurare, caii tocmai erau în curba dinaintea distanţei în linie dreaptă până la sosire.

— Deci, se pare că nimeni nu a căzut, spuse gâfâind Vincent.

El urmărea cu privirea caii, dar Roberta privea în altă direcţie.

— Vincent, acolo!

Buldogul tocmai escalada gardul din faţa tribunelor şi se pregătea să iasă în calea cailor.

— El încearcă să oprească cursa, probabil că organizatorii nu au reacţionat!

Vincent alergă în direcţia lui Buldog.

— Tibbs! Tibbs, ai înnebunit? Ei nu se opresc niciodată!

Vincent urlă, dar avertizarea veni prea târziu. Ori Buldogul nu putuse să îl audă, ori din poziţia în care se afla nu mai dispuse de timp să se retragă. Câţiva bărbaţi din public încercară să îl tragă, dar bărbatul voinic ca un urs se debarasă de ei ca de nişte insecte deranjante.

Roberta nu mai putu să privească – dacă el rămânea în calea cailor, aceştia ar fi trecut neîndoielnic peste el. Brusc, Buldogul se opri şi se uită la goana nebună ce se apropia pe pistă. Roşie trecuse iapa la pas, dar acceleră alarmată, când îşi văzu logodnicul escaladând gardul separator. Pista nu era separată şi spre interior. Roşie şi iapa ei au putut ieşi de pe pistă fără probleme – cândva între start şi a doua curbă.

Buldogul păru că vrea să fugă peste pistă spre ea, dar avu inspiraţia de a se sprijini de bandă când caii trecură ca o vijelie pe lângă el. Abia pe urmă se năpusti spre Roşie şi

Diamond plângând şi râzând în acelaşi timp.

Vincent şi Roberta îl urmară.

— Nu eşti supărat, nu-i aşa? îşi întrebă temătoare Roşie logodnicul. Deşi, după îmbrăţişarea lui călduroasă, ar fi putut să îşi dea seama că acesta numai supărat nu era. Diamond... alerga repede, dar ceva nu era în regulă... doctore...

Vincent deja scosese stetoscopul şi asculta bătăile inimii iepei. Acum Diamond părea că se clatină uşor.

— Este bine, Roşie, aţi procedat cum era cel mai bine. Acum o deshămăm, o ducem uşurel la grajd şi îi dăm cărbune activ. Nu plângeţi, Roşie, că nu moare. Îşi revine. Dar este...

Între timp, îşi revenise şi Buldogul.

— Cine a făcut-o? întrebă el printre dinţii încleştaţi. Cine a fost porcul? Când pun mâna pe el...

Vincent atrase atenţia asupra grupului care se apropia din nou în trap.

— Dacă vă grăbiţi, puneţi mâna pe el la desemnarea învingătorului... Nu vă opriţi, dar nu îl omorâţi pe loc. Era Joseph Fence.

— Cu el ce se întâmplă acum?

Roşie nu se mai oprea din plâns.

La trei ore după cursă, starea lui Diamond se îmbunătăţise vizibil. Doza administrată de îngrijitor nu fusese mare, teoretic Diamond ar fi putut termina cursa, ar fi putut chiar să o câştige. Dar tot atât de bine ar fi putut să ezite, să se împiedice, să cadă şi să le tragă după ea pe Roşie şi mica şaretă. Era foarte periculos şi când participa doar un cal, însă la marea cursă a calificării ar fi atras în incident şi alte atelaje. Fence riscase moartea a numeroşi oameni şi numeroase animale.

— Cu cine? întrebă Vincent, care părea vizibil mai uşurat. El se temuse mult timp pentru Diamond. Cu Tibbs

sau cu Fence? Lui Tibbs îi vor da drumul curând din închisoare. Sean Coltrane deja acţionează, şi nu există temeri că va mai provoca scandal. Dar Fence va mai avea câteva săptămâni de furcă cu fractura de maxilar. A mai luat-o şi peste nas, nu? în orice caz, astăzi nu se mai bucură de victoria lui.

— Ajunge şi el la închisoare, nu-i aşa? întrebă Roberta.

Ea îi însoţise la grajd pe Vincent şi pe Roşie, şi nu prinsese desemnarea învingătorului cursei. Dar din spusele lui Heather şi Chloe rezulta că fusese furios. Transportatorul cel voinic îi dăduse lui Fence o lecţie în faţa unei mulţimi de spectatori, a conducerii întrecerii şi a altor concurenţi.

Chloe ridică din umeri.

— O pedeapsă primeşte mai curând Buldogul, opină ea realistă, în privinţa lui Joe, va fi greu de dovedit ceva. Voi nu ar fi trebuit să îl lăsaţi pe grăjdar să scape. Nu puteai să îl legi cu jartiera ta, Robbie?

— Nouă ni s-a părut mai important să salvăm calul, răspunse Vincent. Dar eu l-am trimis pe micuţul Harry să controleze cârciumile din jur. Dacă avem puţin noroc, individul nu a plecat, ci îşi spală rănile cu whisky. În rest... dacă Fence neagă, el nu va fi urmărit penal în instanţă. Oricum, în hipodromul de aici cu siguranţă nu va mai pune piciorul. Antrenorii şi conducătorii de sulky îmi vor da mie crezare, şi ei pot fi foarte furioşi. Individul nu a riscat doar viaţa lui Roşie, ci şi pe a lor.

— Deci, pe Buldog îl închid, iar pe Joe nu îl închid? întrebă Roşie, descurajată. Dar asta nu este corect!

— Având în vedere experienţa aceasta, poate că te saturi de sporturile hipice!

Energica voce a lui Violet răsună din intrarea grajdului. Ea fu urmată de Sean, şi Roşie se prăbuşi în braţele surorii ei mai mari, ca un copil în braţele mamei. Şi plânse fără

reţinere. Destul fusese îngrijorată de soarta lui Diamond, şi dacă acum şi Buldog ajungea în închisoare...

Violet o mângâie uşor pe cap şi Sean Coltrane clătină din cap.

— Nu te teme, Violet, zise el prietenos. Tom Tibbs a ieşit din arestul poliţiei, Roşie. Şi te aşteaptă. „Acasă” – spune el. Pentru a veni cu noi aici, era cam afectat. A fost nevoie de trei bărbaţi vânjoşi pentru a-l smulge pe Buldog de pe Joe Fence, şi poliţiştii nu au fost prea drăguţi cu el la arestare. În orice caz, tu trebuie să o duci pe Diamond în grajdul lui. Roberta şi Vincent sunt aşteptaţi pentru surpriză. Tocmai a sosit. Sean îi făcu cu ochiul lui Vincent şi adăugă: Ah, da – şi dacă cuiva îi este foame, Tom deja comandă peşte cu cartofi prăjiţi...

Pentru cine o cunoştea pe Roşie, trebuie să fi fost senzaţional faptul că ea lăsă în grija lui Vincent şi a şefului de grajd ducerea lui Diamond la grajdul lui Buldog, în timp ce ea vedea mai întâi de logodnicul ei. Chloe şi Heather au plecat anunţând că revin imediat.

— Nouă ne place să mâncăm peşte cu cartofi prăjiţi, zise râzând Heather, dar de data aceasta va fi şi şampanie! Cu berea eu nu mă voi obişnui în viaţa asta.

În speranţa că restaurantul hotelului are să le vândă câteva sticle, femeile luară o trăsură până la White Hart.

Sean o reţinu pe Violet când aceasta vru să îi urmeze pe Roberta şi pe Vincent la grajdul lui Buldog.

— Lasă-i să guste surpriza singuri, zise el şi îi făcu cu ochiul. Totul conduce sigur spre viitoarea logodnă, şi nu trebuie să mai cauţi motive pentru a bea şampanie cu noi imediat. La atât de multe îmbucurătoare evenimente, nu îţi poate face reproşuri nicio fanatică a abstinenţei.

Violet se apucă să peroreze că descoperirea maşinaţiunilor lui Joe Fence numai îmbucurătoare nu era. De fapt, ea îşi pierduse iarăşi fiul în această zi. Sean, care

îi simţea necazul, îşi trecu braţul după mijlocul ei:

— Acum uită trecutul. Tu ţi-ai salvat sora, şi ţi-ai salvat fiica – şi mai ales te-ai salvat pe tine. Că pe Joe nu ai putut să îl salvezi... el a dispus de toate şansele din lume. Şi o să cadă iar în picioare, chiar de ar avea aici necazuri. O să se ducă în Insula de Nord şi o să ia totul de la început.

Caii de povară şi cobs din grajdul lui Buldog o întâmpinară pe Diamond cu nechezături zgomotoase atunci când Vincent o aduse. Dar Roberta sesiză aici, în spatele acestora, un bolborosit uşor. Mirată, urmări tonul ciudat de familiar, în timp ce Vincent îi dădea indicaţii şefului de grajd privitoare la hrănirea lui Diamond – şi nu îi veni să îşi creadă ochilor când descoperi poneiul-Basuto alb în cel mai îndepărtat grajd al firmei de expediţii! Lucie părea puţin slăbită şi afectată, dar aceasta o recunoscu pe Roberta, şi necheză spre ea, exact cum făcea în Africa.

— Vincent! Ea este surpriza? Nu... nu se poate... ai adus calul meu din Africa?

Ea mângâie neîncrezătoare nările moi ale animalului.

Când se îndreptă spre ea, Vincent radia.

— De fapt, voiam să fac mare tărăboi cu surpriza, să îi leg cel puţin o bentiţă de gât... dar voi deja v-aţi regăsit. Te bucuri?

Roberta confirmă.

— Dar cum ai făcut? Un cal din Africa... cu siguranţă că a fost foarte scump.

Vincent clătină din cap.

— Am pus în mişcare doar câteva legături. A călătorit cu regimentul de cavalerie din Christchurch. Şi ei şi-au adus caii acasă. Şi, deoarece caii nu fac deosebirea între prieteni şi duşmani, niciun patruped nu s-a opus.

El zâmbi.

Roberta se sprijini de prietenul ei.

— Nu am spus-o niciodată, dar îmi făceam griji pentru

ea. Mă gândeam la ce s-o fi ales de ea.

Vincent o strânse lângă el.

— Acum, o avem aici. Ţie îţi plac caii. Şi m-am gândit că, dacă ai unul viu, poate că te desparţi în fine de celălalt.

El arătă către poşeta ei şi Roberta roşi. Era adevărat că Roberta încă nu se putuse despărţi de căluţul din stofă câştigat cu ani în urmă pentru ea de către Kevin. Căluţul atârna de poşeta ei. Înainte de călătorie voise să îl arunce, dar totuşi nu îşi călcase pe inimă să o facă.

— El este... o... amuletă, şopti ea.

Privirea lui Vincent se înăspri.

— Era un fetiş, draga mea. Nu nega, ştiu de unde îl ai. Mi-a spus Kevin.

Roberta crezu că intră în pământ de ruşine.

— Kevin ştia... întrebă ea tulburată.

Vincent surâse:

— Toţi ştiau, Robbie. Dar eu mă gândeam că, poate, cu puţină răbdare... Trebuie să îmi povesteşti ce te-a determinat să te răzgândeşti. Deci, ai să îl arunci acum?

Roberta clătină din cap:

— Nu. El nu a meritat asta. Poate că eu... am apreciat greşit. Dar, până la urmă, s-a dovedit a fi aducător de noroc, nu?

Ea ridică privirea spre faţa lui Vincent, iar el văzu lumina din ochii ei când o sărută.

Poneiul Lucie rodea între timp cureluşa de piele cu care atârna de poşetă căluţul din stofă... până când aceasta cedă.

CAPITOLUL 12

— Şi ce se va întâmpla acum cu acest Fence şi cu veselul ei logodnic? se interesă Atamarie.

Privind în urmă, îi părea rău că nu putuse să o însoţească pe prietena ei la cursele din Christchurch. Deplasarea se dovedise a fi palpitantă. Ea nu se mai sătura să asculte cum în prietenosul medic veterinar al Robertei se trezise războinicul atunci când cei doi descoperiseră maşinaţiunile lui Joe.

— Care dintre cei doi ajunge la puşcărie?

— Niciunul. Roberta se juca fericită cu inelul ei de logodnă. Harry, băiatul de la grajduri care trebuia să dea de urma acelui Finney prin cârciumi, chiar l-a găsit! Şi normal că şi-a turnat şeful şi la poliţie, şi lordului Barrington. El nu o îmbolnăvise doar pe Diamond, ci pe toţi caii antrenaţi de Roşie. Toţi erau din grajdurile lordului. Acesta s-a scuzat de nenumărate ori, dar nu a putut face nimic. Joe a recunoscut. Dar a prezentat totul ca un delict banal. Nu voia să vatăme serios nici oameni, nici animale – ci voia doar să o compromită ca antrenoare pe Roşie. El spera ca ulterior să o cumpere pe Diamond şi să primească ceilalţi cai ca antrenor. Ieşeau bani buni de aici.

— Şi pentru asta nu ajunge la închisoare?

Atamarie considera asta suficient.

— Chloe şi Roşie şi-au retras reclamaţiile – comentă Roberta – şi în contrapartidă Joe renunţă la urmărirea penală a lui Buldog pentru bătaie. Altfel, acesta ar fi fost sancţionat mai aspru decât Joe. În principiu, Joe îşi păstrează grajdul. Dacă o fi cineva atât de tâmpit să îi încredinţeze lui caii. Vincent spune că în hipodrom se discută că Joe intenţionează să emigreze... în Australia.

Atamarie râse.

— Cu cât mai departe, cu atât mai bine. Deci, pistă liberă pentru Roşie!

Roberta clătină din cap.

— Şi cariera de antrenoare a lui Roşie s-a încheiat. Dacă privim lucrurile aşa, el a obţinut ce a vrut. Dar, după

scandal, „Ross Paisley” nu mai poate rămâne, toată lumea ştie că „el” este o femeie, scrie şi în ziare. Până acum a fost un secret public, dar acum plouă cu plângeri de la alte cluburi hipice. Roşie şi-a depus licenţa. Nu mai vrea nici ea. Climatul în hipodromuri este prea dur pentru cine iubeşte cu adevărat caii. În loc de asta, Roşie conduce acum atelaje cu patru cai de povară. Domnul Tibbs deja glumeşte că, în sfârşit, are firma de expediţii cea mai rapidă din Noua Zeelandă.

— Principalul este că toţi sunt fericiţi.

Atamarie îşi întoarse faţa în lumina palidă a soarelui de iarnă. În mod excepţional nu ploua, şi cele două tinere ocupau pline de speranţă locuri în sera micii cafenele de lângă catedrală. Era totuşi frig.

— Vii cu mine la Ngai Tahu, lângă Elizabeth Station? întrebă Atamarie.

Pe Roberta o trecură fiori.

— Ca să convieţuiesc cu Matariki? Să stau afară, să mă uit la cer şi să tremur, în timp ce tu flirtezi cu Rawiri – veşnicele discuţii despre eleroane, suprafeţe portante şi altele ce s-ar numi flirturi?

Nu părea deosebit de entuziasmată.

— Vin şi Kevin cu Doortje, anunţă viclean Atamarie.

Cu doar o săptămână în urmă această dezvăluire ar fi provocat răzgândirea pe loc a Robertei. Acum ea ridică doar din umeri.

— Vine şi Patrick cu Juliet, adăugă Atamarie.

Roberta îşi muşcă buzele. Ea încă nu îi relatase nimic prietenei ei despre ceea ce văzuse în cabinetul lui Kevin.

— Doortje să fie... cu ochii pe Kevin, începu ea prevăzătoare.

Dar în timp ce îşi mai alegea cuvintele, în seră intră Rawiri.

— Aici eraţi! strigă el şi atinse uşor cu nasul şi fruntea

faţa Atamariei. Un hongi, cu toate că aici nu ar fi fost necesar un salut formal. Dar Rawiri era prea ruşinos pentru un sărut. Atâta timp cât Atamarie nu lua o hotărâre definitivă, el nu se apropia mai mult. Dar de ce staţi aici, în frig?

— Exersăm pentru Matariki, răspunse Roberta. Atamarie vrea să mă ia cu ea, şi eu nu am chef.

— Dar este foarte înălţător, se entuziasmă Rawiri. Cel puţin într-o noapte clară. Toate acele cântece şi dansuri, zmeiele... nu vreţi să trimiteţi un salut zeilor din cer? Nicio dorinţă ori ceva asemănător?

Roberta clătină din cap râzând.

— Eu sunt fericită fără dorinţe, zise ea şi îi arătă inelul de logodnă. Rawiri zâmbi:

— Şi eu aş putea fi. Atamie, mi-a scris profesorul Dobbins! Chiar ar dori să ţin o prelegere despre fraţii Wright. Şi să organizez un seminar despre construcţia zmeielor maorilor. S-ar bucura, de-asemenea, să mă aibă ca student în următorul semestru. Aşa că dacă ai vrea...

Chipul Atamariei se întunecă. Şi ea primise scrisoare de la Dobbins, care îi oferea o slujbă ca asistent ştiinţific, ceea ce era grozav. Cererile trimise fără mari speranţe pentru posturi vacante îi demonstraseră că un inginer-femeie nu prea era asaltat de oferte.

— Eu... Rawiri strânse mai bine haina pe el, de parcă ar fi vrut să se ascundă în ea:...Eu i-am răspuns că nu aş avea nimic împotrivă să lucrez împreună cu Richard Pearse.

Ambele femei tresăriră alarmate.

— Ce ai făcut? întrebă Atamarie.

Rawiri coborî privirea în podea.

— Da, credeam că el şi-ar putea prezenta avionul şi încercările lui de a zbura, iar eu pe cele ale fraţilor Wright. Ar fi ceva corect, nu? Ca să zicem aşa... o comparaţie.

Atamarie îi aruncă o privire drăgăstoasă.

— Asta este... asta este foarte... este generos din partea ta, murmură ea.

Rawiri ridică din umeri.

— Eu nu îmi atribui nimic. Eu nu am zburat...

— Dar tu îi vei oferi o platformă! Atamarie păru brusc însufleţită, începu vizibil să fie entuziasmată de idee. El ar putea cel puţin să îşi prezinte munca, să atragă puţină atenţie... Ce spune Dobbins? întrebă emoţionată Atamarie. Va fi de acord?

Rawiri se uită la ea drăgăstos, dar strălucirea din ochii lui pieri.

— Ideea i-a plăcut. Dar nu a dat de Pearse. Scrisoarea lui s-a întors – adresantul necunoscut. Îmi pare rău, Atamarie. Eu credeam... voiam să te ajut pe tine să te decizi. Dar zeii fac un joc necinstit. Va trebui să mă lupt în continuare cu un spirit.

Roberta trase adânc aer în piept. Îl găsea pe Rawiri extrem de simpatic – dar şi ea observase strălucirea din ochii Atamariei când aceasta întrezărise o nouă speranţă de a-l întâlni pe Richard Pearse.

— Spiritul, spuse ea, locuieşte în Loudens Gully, în apropiere de Milton, Otago. La aproximativ cincizeci de kilometri de aici, Atamie. Poţi lua trenul mâine-dimineaţă.

Atamarie şi Rawiri uitară de frigul din seră când Roberta le vorbi despre ocolul făcut de ea la Temuka. Rawiri ascultă cu o indiferenţă mimată, Atamarie cu o emoţie tot mai pronunţată.

— Nu s-a căsătorit cu Shirley? întrebă ea. A plecat?

Roberta confirmă.

— Ca să vină la tine, opină resemnat Rawiri. De ce altceva să fi venit în Otago?

— La mine? Atamarie sări în picioare şi ochii ei păreau că împrăştie scântei. Dacă la mine voia să vină, ar fi putut

să coboare când trenul a oprit aici! Dacă la mine voia să vină, de ce a cumpărat prima fermă din primul loc uitat de lume? Loudens Gully – ştiţi cum arată zona? Doar coline! Dacă decolezi cu un avion, dai din colină în colină. Acolo nu se poate zbura! Aşadar, dacă el la mine voia să vină... dacă pe mine mă voia...

Atamarie întoarse capul simţind că o podidesc lacrimile.

Roberta îşi privi prietena.

— Tu îl vrei pe el, Atamarie, ori vrei să zbori? o întrebă ea foarte serioasă.

Atamarie lăsă privirea în pământ.

— Nu ştiu, Robbie, nu ştiu. Dar cred... dacă el pe mine mă vrea...

Rawiri se ridică.

— Mai gândeşte-te, Atamarie, spuse el blând. Dacă mai vrei să încerci o dată, atunci pleacă mâine acolo. Discută cu el, susţine o prelegere comună. El o privi pe Roberta, apoi pe Atamarie. Dar nu îţi pune problema dacă tu îl vrei pe el ori vrei să zbori. Ar fi greşit, Atamie. Tu vrei să zbori, şi poţi să zbori. Dacă el renunţă la visul lui, este treaba lui. Tu nu renunţa la al tău pentru el!

Atamarie cugetă mai intens decât o mai făcuse vreodată în viaţa ei. Se alătură lui Patrick şi Julietei, care după sfârşitul de săptămână se întorceau la Elizabeth Station – şi avu parte de o călătorie enervantă, în timp ce Juliet se tot plângea, bosumflată, că se întoarce la fermă. În primele ore Patrick se ocupă de ea, dar apoi renunţă şi se adânci într-o discuţie vie cu Nande. Tânăra negresă studiase viticultura amănunţit şi îi punea lui Patrick nenumărate întrebări. Atamarie se întreba dacă aceasta chiar era interesată, ori voia doar să îl binedispună pe interlocutor, dar se exprima în orice caz ales, vorbea perfect în engleză şi părea fericită. Dacă nu ar fi aruncat priviri piezişe Julietei...

Atamarie nu i-o putea lua în nume de rău. Juliet era fără îndoială ţâfnoasă şi se descărca probabil pe servitoarea lor. Atamarie se întreba ce voia să spună Roberta despre Kevin când fusese întreruptă de sosirea lui Rawiri. Dar după chestiunea cu Richard, nu se mai gândise la asta, şi acum regreta că nu revenise asupra subiectului. Dar uită repede şi de Juliet, când ajunseră în cele din urmă la Elizabeth Station. Lizzie şi Michael se bucurară de vizită – şi Michael se declară imediat gata să îi împrumute a doua zi un cal.

— Loudens Gully se află la o jumătate de zi de călărit, o informă el. Cu un cal bun. Dar drumurile sunt bătătorite, acolo era odată un teren aurifer. Dar chiar vrei să... Iartă-mă, Atamarie, dar, după părerea mea, te ţii după el.

Atamarie îşi muşcă buzele, în timp ce Lizzie o mai linişti.

— La unii bărbaţi este nevoie să te ţii puţin după ei, îşi tachină ea soţul. Dacă atunci eu nu aş fi venit după tine la Gabriels Gully, tu ai mai fi săpat şi acum după aur.

Michael râse.

— Nu, dragă, eu aş fi revenit demult la fabricarea whisky-ului. Şi în plus, nu a fost nevoie ca vreo prietenă să îţi dezvăluie unde eram. Tu ştiai unde mă puteai găsi. Eu nu am fugit de tine.

Atamarie îl privi îngrozită pe bunicul ei vitreg:

— Tu crezi că el... fuge de mine?

Michael ridică din umeri.

— Asta nu ştiu, pe el nu îl cunosc deloc. Poate că fuge de altceva. Dar priveşte chestiunea din poziţia unui fermier, Atamie: că lucrez o fermă în Plains sau în Otago, mi-ar fi indiferent. Tânărul tău nu a plecat ca să caute aur şi ca să îşi caute norocul. El voia doar o schimbare a locului. Ca să nu mai audă nimic şi să nu vadă nimic legat de trecutul lui. Oricare ar fi motivul.

Atamarie adăugă şi asta la subiectele la care trebuia să

se gândească. Rawiri – îşi zise ea – ar întreba probabil spiritele. Ori ar fi făcut asta înainte de a se fi dedicat complet ştiinţei. Complet? Sau el voia şi o decizie a zeilor? Generoasa lui propunere de a-l invita pe Richard la o prelegere comună la Canterbury College să nu fi fost altceva decât un oracol?

Atamarie surâse. De ce nu?

Dimineaţa următoare plecă în munţi cu bidiviul împrumutat de Michael. În timp ce căuta o tufă de raupo, murmura cântece tradiţionale, rugându-se zeilor să îi permită să culeagă câteva frunze. Atamarie nu construia un zmeu mare, dar avea deosebită grijă cu cadrul din lemn de manuka şi calcula atentă anvergura aripilor pentru birdman. Mânu trebuia să aibă capacitatea de a zbura, şi mai mult, trebuia să fie bun. Atamarie intonă vechile cântece şi rugăciuni în timp ce tăia componentele şi le asambla. Dar în noaptea în care stătea singură în sacul de dormit lângă foc şi privea stelele, lăsă gândurile să zburde. Taku şi toku – trecutul şi ponderea lui. Cât de des se dusese ea la Richard, cât de des îl încurajase, îl consolase, îl ajutase. Atamarie îşi amintea încă înfiorată de vremea recoltatului. Şi de câte ori o căutase el? De câte ori se ocupase de ea? Ei împărtăşiseră o pasiune, un pat, şi fusese frumos. El ajunsese la inima ei. Dar şi la sufletul ei? Atamarie se gândi cum s-ar potrivi el în pepeha, în povestea vieţii ei, dacă ea ar avea una. Cât de important era el pentru ea? Şi cât de importantă fusese ea pentru el? Ştiuse el să o preţuiască? Putea trecutul să fie un viitor pentru el, ori pentru el poate nu exista nici una, nici alta? Ce îl ancora pe el în prezent? Atamarie nu putea să îşi reprezinte o maunga, un munte în sensul real ori figurat, care l-a sprijinit. Doar un mărăciniş – simbolul eşecului său. Oscila între a râde şi a plânge, când după trei zile de muncă îi prezentă zmeul lui Matariki. Îl pictase cu grijă, şi

găsea că oarecum semăna cu Richard. Birdman – aşa îi spuneau maorii lui Pearse. O fiinţă între cer şi pământ, între pasăre şi om – poate demn de adorat, dar nu unul care să îşi găsească locul în această lume.

Atamarie urmări cu privirea zmeul ţinut cu o singură aho tukutuku. Nu era un zmeu dirijabil, nu era ea cea care trebuia să îl dirijeze, ci zeii. La început, cât Atamarie cântă, vântul fu uşor, apoi plăcut când susţinu zmeul. Însă pe urmă ea se opri din cântat şi aşteptă. Zmeul oscila în vântul ce se înteţea. Trăgea de sfoara cu care era ţinut. Atamarie îl ţinea şi îi venea greu să îi dea drumul. Apoi îl luă o pală de vânt. Mânu se repezi într-o parte. Atamarie trase de sfoară, dar ştia că nu putea împiedica prăbuşirea. Zmeul păru că se stabilizează când ea mai dădu liber sforii printre degete. El urcă brusc, după care se clătină... Atamarie îl văzu căzând şi dispărând în tufişuri. Nu erau mărăcinişuri. Dar conform credinţei străbunilor ei, spiritele locuiau în orice arbore şi în orice pai. Nici aici ele nu vor hotărî altfel decât în Temuka asupra lui Richard Pearse.

Atamarie nu îşi mai căută zmeul.

Şi nici nu mai plecă la Loudens Gully.

ÎNTOARCEREA STELELOR
Insula de Sud
Lawrence 1904

CAPITOLUL 1

Kevin Drury nu se simţise în viaţa lui atât de ruşinat ca în seara în care Roberta Fence îl surprinsese făcând dragoste cu Juliet. Tocmai Roberta, fata care toată viaţa ei vibrase pentru el şi care văzuse un erou în el. Nici nu voia să îşi imagineze ce gândea acum aceasta despre el! De mult timp, Kevin se ura pentru faptul că o înşela pe Doortje. Mai ales că nu mai existau scuze pentru asta, dacă existaseră vreodată. Doortje era tot mai dezgheţată, ea se regăsea acum în lumea în care trăia, şi părea dispusă să îl iubească pe Kevin. Sau să recunoască faptul că îl iubea. Luminiţele trădătoare apăruseră în ochii ei încă la ferma VanStout, când ea îl privea.

Juliet dimpotrivă... Kevin ştiuse încă înainte de fuga lui în Africa de Sud că între el şi creolă nu exista iubire. Între ei totul s-ar fi terminat fără nicio problemă emoţională, dacă lui Juliet nu i-ar fi venit ideea să îl schimbe pe Patrick cu Kevin, ca pe o pereche de pantofi! Iar Kevin ceda maşinaţiunilor ei mereu. Dar acum, aşa îşi jurase el, nu se va mai întâmpla asta. De când fusese surprins de Roberta, se ferea să fie contactat de Juliet, iar acum Patrick era iarăşi plecat cu ea. Revederea viitoare urma să aibă loc la Elizabeth Station. Lizzie îşi dorea să îi adune din nou la un loc pe cei trei copii ai ei, deşi ferma abia îi mai încăpea. Cu siguranţă că nu va exista nicio posibilitate de a fi singur cu Juliet – cel puţin nu mai mult de câteva minute. Nu mai mult decât era necesar, pentru a-i spune că totul era de

domeniul trecutului.

Kevin se tot gândea la asta, în timp ce conducea pe drumul spre Lawrence. Şedea pe capra căruţei, Matariki şi Doortje vorbeau în spatele lui şi se jucau cu Abe. Matariki îl iubea pe băieţel, care îi trezea amintiri de pe vremea în care Atamarie era încă mică. Nu se gândea la Colin Coltrane, povestea acestuia se încheiase demult pentru ea. O binecuvântare era şi pentru Doortje, şi că ea nu îl văzuse vreodată pe Coltrane, înainte ca faţa să îi fie desfigurată. Asta era valabil şi pentru Kevin şi oricum şi pentru Patrick. Pe timpul scurtei aventuri sentimentale dintre Matariki şi Coltrane, amândoi erau încă mici copii într-un internat din Dunedin. Pe prietenul surorii lor îl văzuseră doar o dată ori de două ori, şi nu îl băgaseră în seamă.

În orice caz, Doortje părea să fi depăşit trauma conceperii lui Abraham, şi nu i-o transferase şi copilului. Era o mamă bună, ori ceea ce înţelegea poporul ei prin asta. Acum Matariki tocmai încerca să îi mai ajusteze puţin principiile ei foarte severe privind educaţia.

— Hei, el nu va deveni un laş doar pentru că îl iei în braţe şi îl compătimeşti când plânge! Copiii maorilor sunt permanent mângâiaţi şi căraţi peste tot, nimeni nu îi bate şi nu îi sperie, ei aparţin întregului sat, indiferent de cine le este tată ori mamă. Şi totuşi băieţii ajung războinici viteji şi fetele femei puternice. Ştii că există căpetenii-femei? înainte erau şi mai multe. Englezii au avut aici o proastă influenţă, ei nu au luat în serios ariki femei. Ele nu au mai fost alese pentru că triburile maori sunt practice. Astăzi îţi voi arăta bâte de război şi alte arme făcute pentru femeile noastre. Noi putem lupta la fel ca poporul tău, deşi noi ne dezmierdăm copiii.

Matariki îl luă în poală pe Abe şi începu să îl legene, iar acesta aţipi.

Kevin zâmbi la eforturile surorii lui, care încet prindeau roade. Doortje nu scosese o vorbă depreciativă la adresa sărbătorii stelelor în satul tribului Ngai Tahu, socotită de ea păgână. Dimpotrivă, părea mai destinsă. Ea se înţelesese bine şi cu Lizzie la ultima întâlnire de familie. Dacă acum nu o mai avea pe cap pe Haikina şi pe alţii din Ngai Tahu, cu siguranţă că avea o a doua şansă în Elizabeth Station.

Kevin era ferm hotărât să nu strice toate acestea. Va încheia legătura cu Juliet, după care va discuta cu Doortje chestiunea cu Coltrane. Se surprinse fluierând un cântecel vesel, în timp ce Silver se pregătea să înfrunte ca de obicei panta urcătoare dintre Lawrence şi Elizabeth Station. Totul arăta bine, el îşi va face ordine în viaţă în sfârşit.

Când Atamarie se întoarse la Elizabeth Station, lui Matariki i se luă o piatră de pe inimă. După plecarea ei în pripă din Dunedin, ea discutase cu Roberta şi Rawiri, cărora le împărtăşise temerile ei: o nouă încercare cu Richard Pearse, alte dezamăgiri, alte lacrimi şi îndoieli. Dar se părea că acum fiicei ei îi venise mintea la cap. Atamarie o întâmpină binedispusă, se bucură de sărbătoare şi întrebă de Rawiri. Acum Matariki putea doar să spere că acesta nu se răzgândise şi revenea la Parihaka în loc de a petrece sărbătoarea în Otago.

Acum ea împreună cu fiica ei şi cu Nande ocupau camera care fusese a ei înainte. În privinţa cazării servitoarei lui Juliet existaseră iarăşi dispute. În mod obişnuit Nande dormea în vechea cameră a lui Matariki, dar acum, când erau aici şi Atamarie cu mama ei, Juliet voia să o mute în magazie, sau pe coridorul din faţa camerelor. Fireşte că Lizzie se opusese.

— Juliet, nu se poate ca ea să doarmă ca un câine în dreptul pragului tău. Vei fi considerând tu soluţia asta ca fiind practică, dar eu o consider inumană. Şi în mijlocul

iernii nu poate dormi nici în paie. Acolo nici nu se poate aprinde un foc. Fata o să moară de frig acolo, mai ales că vine dintr-o ţară cu o climă atât de călduroasă... Şi copilul unde ar trebui să doarmă?

Nande obişnuia să o ia pe May în camera ei, ca să fie alături dacă se trezea noaptea. Fără să spună nimic, Lizzie luase dintr-o debara un vechi pat din scânduri pentru copil şi îl montase în camera lui Matariki. Matariki nu considerase că era o problemă. Nu o deranja să împartă camera cu fetiţa şi cu Nande. Desigur că era cam înghesuială, dar aici se aflau două paturi, şi Matariki nu avea nevoie de mult loc. La fel Atamarie. Când tânăra reveni din munţi, îşi puse, normal, salteaua pe podea, ceea ce pe Nande o şocă. Că doar nu are să doarmă ea în pat, în timp ce o albă doarme pe podea.

— Eu nu sunt o albă, zise Atamarie când auzi care era problema. Eu sunt o maori. Şi ce are în comun culoarea pielii cu patul? Odinioară, aici domneau drepturi mai vechi. Aici există drepturi mai vechi. Pe care, pe moment, le ai tu. De altfel, este camera ta.

Judecata se bucură de aprobarea tuturor. Matariki, Atamarie şi Nande se înţelegeau de minune. Micuţa May era şi ea binevenită, şi era răsfăţată de cele trei.

Doortje dădu dovadă de diplomaţie, nu abordă problema, şi probabil că şi ea se săturase de respingerea rece din partea Julietei. Kevin, Doortje şi Abe ocupară camera din copilărie a lui Kevin, şi lui Juliet îi pică asta rău. Fără să mai întrebe, ea adăugase vechea cameră a lui Kevin „locuinţei” ei din Elizabeth Station. Încăperea pe care o ocupa cu Patrick nu îi ajungea – susţinea ea. Avea nevoie cel puţin de un dressing. Ca dressing folosise camera de copil a lui Kevin, şi de cele mai multe ori Juliet chiar dormea acolo. Ea îl „vizita” pe Patrick în camera lui, ori îl primea fără nicio tragere de inimă într-a ei. Îi

spulberase de mult visul de a adormi în braţele lui.

— Trebuie să ne limităm, pentru câteva zile, la ceea ce avem, Juliet... spuse Lizzie...dar merită pentru o asemenea întâlnire de familie! Camera este a lui Kevin şi a lui Doortje, care o împart cu Abe. Tu ai deja privilegiul de a-ţi caza copilul la Nande. Deci, bucură-te şi fii mai îngăduitoare!

Juliet se comportă calm, dar le strică dispoziţia celorlalţi făcând pe bosumflata şi plasând ocazional remarci acide. În Louisiana un conac cu doar patru dormitoare era de neconceput.

— Pe termen lung, ar fi de dorit aici o aripă suplimentară sau, şi mai bine, o construcţie nouă, declară ea morocănoasă.

Michael şi Lizzie trecură cu mult calm peste acest aspect. Şi ei se resemnaseră în privinţa mofturilor Julietei.

— Eu pur şi simplu trag speranţa că ea va pleca din nou cândva, îi mărturisi Lizzie lui Matariki. Aici ea este profund nefericită. Garantez că aşteaptă doar o ocazie favorabilă la Dunedin. Când are să apară bărbatul corespunzător, are să dispară şi ea.

Matariki nu vedea lucrurile cu atâta optimism. Îi lipseau dovezile că Juliet se apropie de ţelul ei, dar privirile aruncate spre Kevin îi spuneau că Juliet deja vizase „bărbatul corespunzător”.

Juliet nu îl pierdu nicio clipă din priviri pe Kevin de la sosirea în Elizabeth Station – dar asta nu atrase decât atenţia lui, a lui Matariki şi poate a lui Doortje. Ameţiţi de revedere, iar mai târziu şi de vinul lui Lizzie, sporovăiau toţi deodată. Atamarie vorbea despre logodna Robertei şi despre aventurile ei în Christchurch, Matariki despre reuşitul festival de artă, iar Patrick despre o interesantă întâlnire cu un baron al oilor din Plains, care se interesa de oile din crescătoria lui Michael. Matariki o atrase pe

Doortje în discuţie întrebând-o despre ultima carte citită de ea – iar Nande stârni un mic scandal amestecându-se în discuţie. Şi ea tocmai devorase Ultimele zile ale Pompeiului, şi fireşte că îşi expuse părerea ei. Doortje o privi iritată, dar nu o admonestă, în timp ce Juliet o puse la punct.

— Servitorimea tace atunci când stăpânii se întreţin, Nande. Aceasta este o regulă de bază într-o casă civilizată. În Africa de Sud nu se proceda aşa? Tu ce zici, Dorothy?

Doortje deschisese deja gura pentru a spune ceva, dar renunţă, în Africa de Sud, o negresă era considerată prea proastă pentru a se amesteca, plus că nimeni nu o învăţase să scrie şi să citească. Acolo, nu ar fi putut să discute despre un roman de Bulwer-Lytton, ci poate cel mult despre Biblie, despre care oricum părerile nu puteau fi deosebite de ale ei.

— Juliet, eu aş fi mai atentă, interveni Matariki. Cartea demonstrează foarte frumos că uneori domnia depinde de prietenia servitorimii. Dacă Nydia nu i-ar fi condus spre port pe Glaukus şi Jone, aceştia ar fi murit în timpul erupţiei vulcanului. Atamarie, povesteşte-i lui Juliet câte ceva despre activitatea vulcanică din Noua Zeelandă.

Ceilalţi râseră, numai Nande privea ruşinată în podea.

— Eu nu v-aş fi lăsat să muriţi sub ploaia de cenuşă, domnule Pat! îi spuse ea încet şi foarte serios lui Patrick, în timp ce Atamarie relata despre ultima erupţie a lui Ruapehu. Şi nici pe mica May.

Patrick îi zâmbi.

— Ştiu, Nande. Şi nici eu nu consider corect că la sfârşitul cărţii sclava se sinucide. Domnul Bulwer-Lytton ar fi trebuit să găsească o modalitate de a o face fericită!

— Să te ajut la corset? o întrebă Kevin pe Doortje, când intrară în mica lor cameră. În seara aceasta ai arătat minunat, dar aici nu trebuie să foloseşti corsetul. Mama nu

o face, şi nici Matariki şi Atami.

Doortje îl lăsă să îi desfacă rochia ei bleu cu model floral. Era adevărat că aceasta era o rochie de după-amiaza, şi că era prea festivă pentru această ocazie. Matariki îi spusese asta imediat, dar ea nu voise să fie sub nivelul Julietei. Ultima purtase în acea seară rochia ei de un roşu-închis. Un semnal clar pentru Kevin. Pentru alţii doar o nouă apariţie într-o rochie într-adevăr provocatoare. Rochia lui Doortje nu fusese provocatoare, închisă până sus ea îi sublinia frumuseţea naturală prin culorile prietenoase. La o asemenea rochie, machiajul era interzis, pe când toaleta Julietei aproape o forţă la asta.

— Ţie... îţi place? întrebă nesigură Doortje. Ţi-am plăcut?

Kevin zâmbi. Ea nu mai întrebase niciodată aşa ceva. El cuteză să îi sărute umărul după ce rochia alunecă de pe ea, lăsând-o dezbrăcată. Doortje tresări sub sărut, dar nu se retrase.

— Tu îmi placi întotdeauna, dar în mod deosebit în această rochie. Şi fără de ea te-aş fi plăcut şi mai mult.

Kevin continuă să îi sărute ceafa şi umerii. Mai înainte ea s-ar fi retras imediat. Stătea în oricare noapte la dispoziţia soţului ei, când o voia el, dar în condiţiile stabilite de ea, îmbrăcată cu o cămaşă de noapte decentă, sub pătură. Acum nici măcar lumina nu era stinsă.

— Ţie îţi place... asta? întrebă el încet între două săruturi.

Doortje se întoarse jenată spre el.

— Nu ştiu, recunoscu ea. Dar eu am... în Biblie scrie... Kevin oftă. Ea continuă: Nu, nu... nu ce crezi tu. Eu... am citit cartea lui Solomon... şi *Cântarea Cântărilor.*

Kevin zâmbi:

— Eu nu o ştiu pe dinafară, dar dacă îmi amintesc bine... nu este vorba despre doi sâni care sunt ca doi iezi, sau cam aşa ceva?

Kevin o dezbrăcă complet, îi desfăcu şi corsetul, şi buzele sale coborâră pe piept spre sâni.

— Ca doi pui de căprioară gemeni, şopti Doortje şi simţi cum respiraţia i se accelerează sub dezmierdările lui. Şi scrie... scrie şi în Biblia olandeză...

Kevin râse încet:

— De ce să nu scrie? Este totuşi cea mai frumoasă parte a Bibliei, draga mea... Cel puţin, tu asta spui mereu... Când ne întoarcem la Dunedin, am să caut fragmentul, şi am să îl învăţ pe dinafară. Promit!

Doortje dădu din cap şi se apropie de el.

— Nu ai nevoie. Îl vei pronunţa greşit, ca pe „Mejuffrouw Doortje”...

Kevin se ridică şi o trase spre pat.

— Mevrouw Doortje... este corect, nu?

Doortje confirmă:

— Este exact aşa, spuse ea mulţumită.

Juliet remarcă din primul moment că se schimbase ceva. Între Kevin şi Doortje era o altă intimitate atunci când apărură dimineaţa la micul dejun. Râdeau unul altuia, ochii le străluceau, iar Matariki, care remarcase şi ea asta, avea o privire de pisică mulţumită. Juliet îşi muşcă buzele. Se petrecuse ceva.

— Ce... ce vom face astăzi? întrebă ea cu o veselie prefăcută şi muşcă din pâinea cu miere.

Era din nou încorsetată şi îmbrăcată elegant. Rochia ei de casă era perfect croită pe ea. Doortje purta o rochie largă de la Parihaka, un cadou de la Matariki.

— Urcăm în sat, zise Matariki. Vreau să îmi vizitez prietenii, iar Atamarie arde de nerăbdare să înveţe mai mult despre construcţia zmeielor, deşi eu credeam că, în ceea ce priveşte un avion, ea ar şti totul. În orice caz, ar vrea să afle dacă tohunga a ajuns acolo.

— Mami!

Atamarie roşi.

— Iar tu voiai să îmi arăţi satul! interveni surprinzător Doortje. Sculpturile de pe case şi...

Matariki încuviinţă. Nu se mai interesă cum se făcea că Doortje trăise săptămâni la rând în Elizabeth Station, fără ca măcar o dată să le facă o vizită vecinilor.

— Vei vedea că este cu totul altfel decât într-un kral din Africa, interveni Kevin. Cu totul alt stil de construcţii, care nu se poate compara cu acele colibe din Polinezia, nu, Riki?

Matariki ridică din umeri.

— Eu încă nu am fost în insulele din care au venit maorii. Dar ştiu că acolo este mult mai cald decât aici. Deci se construiesc case mai aerisite, poate ca la voi în Africa. Nande, nu vrei să vii şi tu? Cu siguranţă că Juliet se va ocupa de fiica ei. Nici nu ar fi rău, Juliet. Ar fi penibil ca mai târziu să nu te mai recunoască May în societate.

Supărată, Juliet o fulgeră cu privirea pe cumnata sa, dar recunoscu imediat şansa ei. Kevin nu părea că le-ar lăsa pe femei să plece singure. Pe când Patrick avea sigur ceva de făcut la fermă.

— Am să vin şi eu cu voi, spuse ea calmă.

Lui Lizzie mai că îi scăpă din mână ceaşca de cafea. Juliet dădu capul pe spate, pentru că o şuviţă din părul perfect coafat căzuse rebelă pe faţă, pentru ca apoi, cu un gest lasciv, să o repună la locul ei, evident cu intenţie.

— Dacă nu vă deranjează că mă alătur. Dintotdeauna m-a interesat foarte mult... sculptura în lemn. Ea zâmbi prefăcut şi adăugă: De exemplu, statuile greceşti ale zeilor... David...

Privirea ei se plimbă pe trupul lui Kevin, care nu băgă de seamă.

— Aceea este o sculptură în piatră, o corectă Atamarie cu gura plină. Foarte bună mierea! Acum o faci singur,

Patrick, nu? Deci, sculptorii prelucrează marmura. Maorii cioplesc mai curând lemnul sau jadul pounamu, un material foarte interesant.

— Dar caracteristici sexuale primare se găsesc şi în tiki-urile noastre, remarcă sec Matariki, deci Juliet va primi ceea ce vrea.

Spre mirarea tuturor, pe lângă Atamarie mai chicoti şi Nande. Doortje şi Lizzie pricepură mai puţin aluzia. Totuşi, Matariki se întrebă dacă nu cumva negresa luase exemplu de la Violet şi începuse să citească lexicoane.

Într-adevăr, Kevin însoţi femeile până sus în sat. Lizzie rămase acasă, oferindu-se să se ocupe de copii. Ploua, iar Matariki şi Atamarie aruncau mereu priviri iritate către eleganta stăpână a lui Nande, care o proteja pe aceasta cu umbrela. Juliet fireşte că le îngreuna urcuşul; purtând corset şi pantofi eleganţi, nu putea merge repede. Celelalte femei, apărate de ploaie doar cu baticuri şi şaluri, începură să tremure. Ca printr-un miracol, Doortje părea nici să nu fi observat că baticul îi alunecase şi că ploaia îi udase părul blond. Ea avea ochi doar pentru Kevin, şi parcă emana ceva din interior.

În timp ce femeile discutau, Juliet se apropie de Kevin.

— Trebuie... să discutăm, şopti ea.

Kevin dădu din cap:

— Trebuie. Poate că în sat se va ivi o posibilitate. Va merge repede, pentru că eu vreau să terminăm o dată pentru totdeauna.

Juliet surâse.

Apoi se zări satul. Era înconjurat doar cu un gard jos, mai curând un fel de ţarc pentru oi. Şi Ngai Tahu creştea oi, calitativ inferioare celor crescute de Michael.

— În Insula de Sud se construieşte mai puţin elaborat decât în Insula de Nord, preluă Matariki rolul ghidului. Zona este mai rece şi mai puţin fertilă, de aceea triburile

migrau des, pentru a vâna şi a pescui în alte locuri. Din acest motiv, este mai puţin populată, oamenii nu prea îşi stăteau în cale unii altora, nu aveau loc dispute armate. Dar tribul nostru de aici este bogat şi datorită creşterii animalelor. Nu se resimte lipsa hranei, se migrează cel mult pentru plăcere şi pentru dobândirea de cunoştinţe, şi nu cu întregul trib. Aşa că iwi a devenit sedentar şi s-au construit case foarte frumoase.

Din cauza ploii, afară erau puţini oameni, dar vestea vizitei s-a transmis totuşi repede. Curând, au fost înconjuraţi de locuitorii satului. Matariki, Atamarie şi Kevin făcură schimb de hongi cu jumătate din sat. Nande se minună. Mulţi, în special dintre bătrâni, nu mai văzuseră o negresă. Lumea îi admira pielea şi râdea de încorsetata Juliet.

— Ce vă place vouă, *pakeha,* la aceste femei subţiri? întrebă căpetenia.

Kevin ridică din umeri, zâmbind.

— Nu noi facem moda. Asta o fac femeile între ele. Dar crede-mă, ariki, îţi face plăcere să despachetezi un asemenea pachet seara.

Atamarie era cu ochii pe un tânăr bărbat suplu, cu ochi blânzi, înconjurat de o droaie de copii.

— Hai, Rawiri! Femeile *pakeha* sunt plictisitoare, iar zmeiele trebuie terminate. Altfel, apare Matariki şi noi încă nu avem salutările pentru spirite!

Rawiri şi Atamarie îşi zâmbiră reciproc.

— Spiritele ar lua-o în nume de rău, zise Atamarie. Şi, atunci, ne pun mărăcini în drum.

Rawiri râse.

— Deci, mai bine este să le înveselim. Dar fii fără grijă, mânu vor fi gata. Mai ales că acum avem un ajutor, nu?

El îi aruncă Atamariei o privire întrebătoare.

Ea încuviinţă.

— Şi tu eşti tohunga pentru mânu? întrebă sceptică o fetiţă.

Rawiri duse un deget la gură.

— Ba chiar mult mai mult, şopti el, ca şi cum i-ar fi împărtăşit un secret. Atamarie ştie să zboare. Dar acum, vino, ne ocupăm de zmeie. Vii şi tu, Atamarie?

Tânăra veni lângă el, ridică privirea şi îşi frecă nasul şi fruntea de faţa lui, când el se aplecă. Apoi întredeschise buzele.

Rawiri dovedi că el stăpânea şi un sărut în stil *pakeha.*

CAPITOLUL 2

Imediat ce fu posibil, Juliet folosi ocazia de a-l trage pe Kevin într-una dintre casele pentru dormit şi pentru adunări, acum pustii. Ploaia se oprise, iar sătenii lucrau afară. Cei mai mulţi bărbaţi erau la vânătoare şi la pescuit; pentru festivităţile ce urmau era nevoie şi de carne. Matariki, Doortje şi Nande au fost înconjurate de femei. Haikina şi celelalte voiau să afle noutăţi de la Parihaka, iar cele mai în vârstă o copleşiră pe Nande cu întrebări despre patria ei.

Kevin se uită dacă putea să o urmeze pe Juliet în case ornată cu sculpturi în lemn. Pe pereţi se aflau siluete de zei de mărimea unui om – a căror bărbăţie era foarte vizibilă. Totuşi Juliet nu le onoră cu nicio privire.

— Ah, ce bine este să fim în sfârşit împreună! oftă ea. Înghesuiala de la fermă mă îmbolnăveşte... A trebuit să cedăm şi locuinţa din Dunedin. O adevărată casă urbană, Kevin... cu încăperi pentru servitori la subsol şi cu mai multe camere pentru oaspeţi...

Juliet se apropie de el şi se pregăti să îşi petreacă braţele după gâtul lui. Kevin o împinse deoparte.

— Juliet, te rog, eu nu mai vreau...

— Te repeţi, râse Juliet.

Kevin trase adânc aer în piept.

— Îmi pare rău, Juliet, dar vorbesc foarte serios acum. Cu tine niciodată nu mă voi mai...

— Tu nu trebuie să faci nimic...

Ea se aşeză în faţa lui, îşi vârî mâinile sub cămaşă şi îl descheie la prohab.

— Juliet! Kevin dădu să se retragă, şi mai că doborî una dintre statuetele zeităţilor maori, dar ea deja îi trăsese afară sexul, pe care începu să îl mângâie şi să se frece de el. El continuă: Juliet, chiar s-a terminat, tu...

— Se termină când spun eu...

Kevin simţi pericolul de a ceda din nou, dar se adună şi o apucă de umeri, pentru a o îndepărta. Nici el şi nici Juliet nu auziră uşa.

— Kevin!

În uşă apărură Doortje şi Matariki. Ultima se întoarse, ruşinată, cu spatele. Dar Doortje îi privea pe cei doi, fără a fi pe deplin conştientă de ce făceau aceştia.

— Kevin... ce faci?

Juliet izbucni în râs. Aparent calmă, îi dădu drumul lui Kevin şi se ridică.

— A ce arată asta, Dorothy? întrebă ea.

Doortje îşi căuta cuvintele. Ochii îi erau larg deschişi, iar ea se simţea ca paralizată, goală şi rece. Juliet îşi aranjă pe umeri pelerina ce alunecase puţin şi îi potrivi părul, în timp ce Kevin încerca, disperat, să se încheie la pantaloni cât mai discret.

— Tu ar fi trebuit să ştii cum se face... toarse Juliet ca o pisică, zâmbind...ca femeie măritată. Înainte, erai ca o foaie de hârtie nescrisă. Ştii ce cred eu, Dorothy?

Doortje o privea mută pe cumnata ei. Kevin şi Matariki păreau de asemenea paralizaţi. Doar Juliet continua să

vorbească, necruţătoare:

— Eu cred că tu pur şi simplu nu poţi împărţi cu alţii ce ai, Dorothy. Ar trebui să ai deja experienţă. Mă refer doar la Colin... dragul de Colin Coltrane. Doortje păli. Cealaltă continuă: înaintea ta, el a făcut-o fericită pe dulcea Chloe... înainte, pe fermecătoarea Matariki... Nu i-ai povestit despre asta, Matariki? Despre tatăl fiicei tale?

Doortje începu să tremure.

— Nu este adevărat! izbucni ea. Eu niciodată, cu Colin... nimeni nu ştie despre... despre Coltrane... eu...

Zâmbetul lui Juliet se transformă într-un rânjet de mulţumire. Lovise ţinta perfect şi răsucise cuţitul în rană.

— Şi buna Kathleen, soţia preotului? Nici ea nu ştie că tu ai făcut-o bunică? Dar ar fi trebuit să ştie, Dorothy. Fiul tău seamănă cu el ca două picături de apă. O mare şi evidentă asemănare de familie. Nu l-ai privit în faţă pe amantul tău?

În faţa ochilor lui Doortje, casa pentru adunări se topi. Revăzu faţa ciudată, desfigurată de cicatrice, aplecată deasupra ei. Nu avea nimic în comun cu trăsăturile regulate ale lui Kathleen şi ale Atamariei. Dar părul... strălucirea metalică a părului blond, existentă şi la Atamarie şi la Abraham deja îi sărise în ochi lui Doortje. Iar acum, Juliet spunea că toţi ştiau. Toţi ştiau de ruşinea ei. Mai mult... Juliet considera că ea i se oferise lui Colin.

Doortje scoase un sunet gâtuit. Nu un ţipăt, pentru asta nu mai avusese suficientă putere. Îi aruncă lui Kevin o privire disperată, înspăimântată. Apoi se întoarse şi fugi afară. Nu se mai opri. Nu mai putea să trăiască purtând asupra sa această ruşine.

Kevin o vedea numai pe Juliet şi chipul ei satisfăcut. Într-un acces de furie disperată, lovi.

— Kevin! Matariki îşi reveni şi îi apucă braţul. Las-o, acum este prea târziu. Trebuie să te duci după Doortje. Tu... noi... trebuie să îi explicăm totul. Doamne, cum ai

putut să fii atât de prost?!

Ploaia reîncepuse. Femeile se retrăseseră în casele lor sau în marea bucătărie. Era vremea pregătirii prânzului. Bărbaţii încă nu se întorseseră de la vânătoare... Şi nu era nici urmă de Doortje.

Kevin şi Matariki au colindat întreg satul, în căutare de urme şi de martori. Fără niciun rezultat. Atamarie şi Nande rămaseră la bucătăria cea mare, unde femeile au descusut-o pe Nande cu privire la gustul meiului – în Africa, aliment de bază al negrilor, însă necunoscut de maori. Toate erau adâncite în discuţii şi în prepararea prânzului, pe Doortje nu o mai văzuseră de când Matariki trecuse cu aceasta, făcând turul satului.

Atamarie nu înţelegea de ce se frământa atât Matariki.

— Nu poate fi departe, spuse ea calmă. Probabil că plânge pe undeva. Dar este penibil, lui Kevin ar trebui să îi fie ruşine. Ea se va întoarce, sunt sigură.

Matariki îşi lăsă cu femeile naiva fiică şi se întoarse în ploaie, ca să dea de Kevin. Nici el nu aflase nimic. În sat, pământul era bătătorit, şi pe el păşiseră atât de mulţi oameni, încât eventualele urme ale lui Doortje se pierduseră. Cel puţin pentru Kevin, care nu era un mare cititor de urme, şi pe deasupra şi complet distrus.

— Riki, dacă îşi face vreun rău...

Din ochi îi curgeau lacrimi.

Matariki îl luă de braţ.

— Linişteşte-te, asta nu se face atât de repede. Crezi că este în stare să...? Atât de credincioasă cum este ea?

Kevin ridică din umeri. În faţa ochilor îi apăru chipul palid al Johannei, părul ei lung şi ud, când fusese scoasă din râu. Cealaltă soră VanStout, la fel de credincioasă, dar incapabilă să trăiască în ruşine. Doortje reuşise o dată, oare putea reuşi şi a doua oară?

Clătină din cap.

Matariki mai trecu o dată prin sat. Se întrebă unde s-ar fi dus ea, dar fireşte că era inutil. Ea cunoştea locurile şi ştia bine unde poate găsi un lac sau o stâncă de pe care să se arunce. Dimpotrivă, Doortje trebuie să fi fugit orbeşte în pădure.

— Avem nevoie de cititori de urme buni, decise Matariki. Hemi, Rewi şi Tamati. Dar toţi aceştia sunt încă în pădure. Însă vânătorii se vor întoarce curând, pe ploaie se ascund şi păsările locului, ca şi iepurii aclimatizaţi, care reprezintă prăzile lor preferate. Până atunci, nu putem face mare lucru.

Matariki reveni în casa pentru adunări, pentru a pune mâna pe Juliet. Nu folosea la nimic, dar avea nevoie să îşi descarce furia şi neputinţa.

Dar şi Juliet dispăruse.

Mai trecu o oră până când se întoarseră vânătorii, iar aceştia găsiră rapid urmele lui Doortje. Tânăra alergase înspre munte, traversând pădurea şi evitând drumurile. La început fugise, apoi desişul îi încetinise deplasarea. Intervenise şi terenul abrupt. Kevin îi urma cu obstinaţie. El ştia exact unde se termina urcuşul. Era, desigur, o întâmplare, dar Doortje o apucase pe un versant ce se termina brusc într-un hău. De pe acea stâncă, privelişte a era ameţitoare, pentru maori locul era tapu – sfânt. Ei veneau aici pentru a medita, pentru a-şi integra sufletul în peisaj...

Kevin fusese o singură dată în acel punct de observaţie, în copilărie, cu Patrick. Amândoi citiseră despre spectaculoasa ascensiune a acestui munte impozant, şi plănuiseră să coboare pe corzi în prăpastie, ca pregătire a unei escaladări a Everestului. Hainga, înţeleaptă femeie a locului, îi oprise înainte ca ei să se fi prăbuşit spre moarte. După care au mai avut două necazuri: din partea lui Michael şi Lizzie, pentru nesăbuinţă, şi din partea

prietenilor maori, pentru încălcarea zonei interzise.

— Mai departe nu se poate merge, spuse Hemi când, după un urcuş de o oră, pădurea se rări, lăsând loc prăpastiei.

În ciuda ploii, priveliştea era impresionantă. Jos, departe în hău, îşi croia drum un râu, dincolo de el era o vale, iar în spate se vedeau coline împădurite sau cu vegetaţie ierboasă. În fundal, la orizont, se zăreau Alpii Sudici.

— Putea să o ia la dreapta sau la stânga, zise un al doilea maori, dar nu găsesc alte urme.

Solul era stâncos şi călcat în picioare de nenumăraţii tohunga şi de adepţii lor, care hălăduiseră pe acolo în căutarea zeilor lor.

— Poate că pur şi simplu s-a întors pe acelaşi drum.

Doortje rătăcise prin pădure, dar exista şi o cărare bătătorită ce ducea la sat. Cărarea era undeva la dreapta, şi Doortje ar fi trebuit să o observe.

— Pe o asemenea vreme, este logic. Ea trebuie să fi fost udă până la piele.

Bărbatul urmă calea un timp, însă căută în zadar alte urme. Hemi şi Kevin examinau cu privirile zona de sub stâncă.

— Ce... cum era îmbrăcată? întrebă brusc Hemi.

Tonul vocii lui era uşor forţat.

— O rochie ţesută în culorile tribului lui Matariki.

Kevin îşi revăzu soţia cu ochii minţii, o văzu aşa cum de dimineaţă stătuse fericită, la micul dejun, în faţa lui. Reuşiseră să se regăsească. În fine, totul era bine. Iar acum... Niciodată Kevin nu se simţise atât de groaznic, atât de vinovat.

— Iar pe deasupra un şal de lână, cel vechi, albastru, al lui Lizzie, adăugă el.

Cât era de minunată, înfăşurată din cap până în picioare în şalul lung. Părea aproape o orientală, dar ea roşise când

el o tachinase astfel.

— În Orient, femeile îşi acoperă părul faţă de toţi, cu excepţia bărbatului ales, spusese el. Mă simt onorat că tu te dezvălui acum mie, în public.

Se gândea acum cu vinovăţie la răspunsul ei:

— Boneta mea nu ţi-a plăcut odinioară.

El intenţionase ca în această seară să îi spună cât de mult îi plăcuse boneta ei. Cât îl excitase când îşi ascunsese sub ea părul, cum...

— Şalul este jos, acolo, spuse Hemi.

Cuvintele îl loviră pe Kevin ca un cuţit.

— Doar... şalul? întrebă el.

Hemi ridică din umeri.

— Nu îmi pot da seama. Dar uită-te şi tu. Acolo, în acea porţiune a stâncii. Vezi? Ea poate că...

Kevin tremura, dar încuviinţă. Ea se putea afla sub şal. Sau trupul ei putea fi acoperit de stâncă.

— Se poate coborî până acolo? întrebă el încet.

Hemi clătină din cap.

— Ar fi tapu... răspunse el ezitant. Dar fireşte că noi am putea. Doar că... avem nevoie de corzi... cârlige... Ar trebui să ne asigurăm reciproc. Ar fi nevoie şi de căţărare liberă... Kevin, nu foloseşte la nimic dacă şi noi ne găsim moartea prin cădere.

Hemi puse mâna pe braţul prietenului său.

Kevin dădu să protesteze. Voia să spună că Doortje merita toate riscurile din lume, că el prefera să moară... Dar făcu apel la raţiune. Dacă ea căzuse ori se aruncase acolo, nu mai putea fi în viaţă. Coborârea ar fi slujit doar asigurării şi recuperării cadavrului ei. Hemi avea dreptate, pentru asta nu trebuia grabă şi nici asumare de riscuri.

El răspunse răguşit:

— Ar fi nevoie de corzi... şi cârlige şi ce ne-ar mai trebui...

Se gândea la o targă. Hemi încuviinţă.

— Ceilalţi pot pleca. Eu rămân aici, cu tine.

Kevin nu era nevoie să îi spună că nu intenţiona să se mişte de acolo înainte ca Doortje să fie găsită. Se aşeză uşor pe stâncă, iar Hemi se aşeză alături.

— Este vina mea, şopti Kevin.

Hemi tăcea. Nimic nu putea să îl consoleze pe Kevin. El nu putea decât să rămână cu sine şi să facă tot ceea ce făceau strămoşii lui, din cele mai vechi timpuri: să fie una cu lumea şi cu cerul, cu muntele şi cu valea, cu trecutul şi cu viitorul.

Poate că şi soţia lui Kevin făcuse asta. Deşi maunga ei trebuie că se afla departe, în acea ţară ciudată, cu arşiţă, cu animale uriaşe şi oameni certăreţi. Hemi încercă să îi simtă sufletul, poate că reuşea să îl atragă şi pe Kevin în legătura cu pământul, cu lumea şi cu zeii dincolo de cer...

Kevin trecea prin chinurile iadului, iar Hemi avu nevoie de toată răbdarea lui ca să depăşească ziua petrecută pe stâncă. Kevin nu putea să se împace cu inactivitatea silită, mereu se ridica şi se uita în jos la şalul albastru. Tresări când se înseninã şi porni un vânt tăios, care uscă şi umflă ţesătura. Se putea ca Doortje să mai fie în viaţă? Se mişca sub şal? Mereu se întreba pe unde or fi rămas ajutoarele, dar fireşte că dura ore întregi organizarea unei expediţii pe munte.

În satul maorilor nu existau corzi suficiente, dar vestea despre dispariţia lui Doortje ajunsese şi la Elizabeth Station. Michael şi Patrick au strâns la un loc tot ce au găsit prin magazii şi grajduri. Michael a pus la dispoziţie şi cai, cu care fireşte că urcuşul era mai rapid – şi atât Hainga, cât şi ariki au fost atât de amabili trecând sub tăcere inevitabila profanare a sanctuarului. Haikina veni cu ideea ocolirii stâncii, iar Patrick chiar cunoştea o cale prin vale.

— Asta ne va costa cel puţin o zi, spuse el. Dar eu nu aş renunţa de la bun început. Este foarte trist, dar dacă ea a alunecat acolo... nimeni nu o mai poate ajuta. Înseamnă că dispunem de tot timpul din lume.

— Şi animalele? interveni Nande, care plângea disperată încă de când auzise de şalul descoperit în prăpastie. Până atunci, o vor devora sălbăticiunile. O vor târî de acolo. Şi nu va mai exista niciun mormânt... vă rog, vă rog, domnule Patrick...

Patrick vru să riposteze, spunând că în zonă nu existau sălbăticiuni capabile să târască un cadavru uman, dar îl opri expresia de pe chipul lui Nande.

Patrick nu prea înţelesese ce se petrecuse în casa pentru adunări a satului – auzise doar de o ceartă şi de dispariţia lui Doortje şi a Julietei. În ce o privea pe Juliet, ştia că aceasta se întorsese la Elizabeth Station şi se încuiase în camera ei. Un motiv pentru Patrick de a se simţi oarecum vinovat. Cu siguranţă că şi Juliet fusese rănită ori deranjată, dar el nu se putea ocupa de ea, şi nici nu voia să o facă. În ultimele săptămâni, Juliet respinsese cu accese de furie orice tentativă de apropiere. Cine ştie ce mai trebuia să audă acum despre ce făcuseră Doortje sau Kevin ori Matariki pentru a o supăra pe Juliet.

— Ne ocupăm acum, Nande. Vom face tot ce putem, asta îţi promit. Dar tu ar trebui să te întorci la fermă. Cineva trebuie să aibă grijă de Juliet.

În ochii lui Nande se aprinseră scântei de furie şi de respingere, un sentiment pe care ea nu şi l-ar fi permis niciodată. Chipul îi rămase însă imobil, şi numai Patrick îi citi gândul.

— Ştiu, Nande, că este greu cu ea, adăugă oftând Patrick. Dar ea... nici pentru ea nu este simplu. Cu puţină răbdare...

Nande îşi muşcă buzele:

— Ea este... ea a...

Dar tăcu. El nu trebuia să afle de la ea. Trebuia să îi spună cineva, între timp tot satul presupunea că se petrecuse ceva în casa pentru adunări. Matariki nu fusese deosebit de discretă. Ea îi relatase cel puţin lui Haikina şi lui Hainga despre ce văzuse, tocmai pentru a accelera căutările şi pentru a justifica încălcarea tapu. Nici lui Nande nu trebuise să îi spună nimeni nimic, ea citise în ochii stăpânei sale ce plănuia aceasta.

— Atunci, plec, zise resemnată Nande. O aduceţi... o aduceţi pe domnişoara Doortje acasă?

Patrick îşi trecu mâna prin păr.

— Încercăm, Nande. Înainte de asta... putem doar să ne rugăm.

Înainte ca toate materialele să fi ajuns pe stâncă şi oamenii să se fi pregătit de coborâre, se făcu întuneric. Iarna se întunecă devreme. Michael şi Hemi îi explicară lui Kevin că acţiunea trebuia amânată pentru ziua următoare.

— Noaptea, nu coborâm, şi jos oricum nu vei putea să vezi nimic. Deja se adună iarăşi norii şi nu vom putea profita nici măcar de lumina lunii şi a stelelor. Dar toţi rămânem aici, sus, şi cum se luminează de ziuă, coborâm.

— Ar fi foarte posibil să coborâm în vale o oglindă mare, zise Atamarie. Ea urcase cu Rawiri muntele, poposiseră ceva mai departe de ceilalţi şi discutau posibilităţile de a stabili exact unde era Doortje. Ea continuă: Apoi am putea vedea ce se află sub ieşitura stâncii. Nu poate fi prea departe sub stâncă. Sau cu un cârlig am putea deplasa şalul, dacă ea se află sub el. A coborî aici mi se pare periculos.

Rawiri zâmbi:

— Ţi-ar fi frică să zbori în jos?

Atamarie ridică din umeri:

— Mai puţin decât să mă caţăr. Dar ne-ar trebui un

planor. Până îl vom construi noi, oamenii vor coborî deja pe corzi sau vor ajunge pe ocolite. De fapt, eu nici nu cred că ea se află acolo, jos, cel puţin nu sub şal. Uită-te la unghiul acela... Un asemenea unghi de cădere nu există pentru ceva mai greu decât şalul purtat de vânt. Nu i-a trecut nimănui prin cap să arunce jos o piatră?

Rawiri îi dădu deoparte o şuviţă de păr ce-i atârna pe faţă. Ea se afla pentru prima dată în braţele lui şi, în ciuda tragediei din cauza căreia se aflau aici, el se simţea infinit de fericit.

— Atamie, lasă astea în seama zeilor, spuse el blând. Nimeni de aici nu vrea să ştie ceva despre unghiuri de cădere sau coborârea de oglinzi, cu siguranţă nu Kevin. El vrea să vadă cu ochii lui ce se află jos. Ceva real, şi numai după aceea poate trăi în continuare. Ceva de ajuns pentru el. Nu vreau să mă fac vinovat dacă tu...

Atamarie se cuibări mai aproape de el.

— Şi totuşi, ai construi pentru mine un zmeu cu care aş putea zbura acolo... Te iubesc, Rawiri.

Rawiri o sărută.

— L-aş face pentru tine, şopti el. Dar acum, ne ducem mai întâi la Christchurch. Şi le sunt recunoscător zeilor că Canterbury Plains este aproape plat.

CAPITOLUL 3

Lizzie petrecu o groaznică noapte de incertitudine. Ar fi vrut să poată schimba căldura din casa ei cu un loc alături de soţul şi de copiii ei. Lizzie trăise cu Ngai Tahu şi era introdusă în multe dintre secretele tribului. Cunoştea bine stâncile, şi gândul de a coborî pe ele îi dădea fiori de groază. Era îngrijorată nu doar pentru Doortje, ci şi pentru Michael, Kevin şi Patrick. S-ar fi dus călare acolo, pentru a-i

opri de la eventuale prostii, dar încă avea grijă de copii. În seara aceasta May se culcase singură. Juliet nu se ocupa niciodată de micuţă, iar Nande era distrusă nu doar de pierderea lui Doortje, ci mai preluase şi toate îndatoririle lui Juliet. Lizzie sesiză între timp semnele celei mai proaste dispoziţii a acesteia, pe care o revărsa asupra servitoarei ei. Cândva se sătură şi Lizzie şi o trimise pe Nande în camera ei.

— Fata are astăzi liber, Juliet, orice zi de lucru are şi un sfârşit, îi aduse ea la cunoştinţă nurorii, când aceasta o strigă din nou. Culcă-te, şi sper că mâine îmi vei povesti ce a declanşat această întreagă dramă! După cum te cunosc eu, Juliet, nu eşti tocmai nevinovată. Aşa că mai gândeşte-te, şi mai las-o în pace pe Nande.

Într-adevăr, Juliet amuţi, însă Nande plânse până târziu în noapte. Lizzie se întrebă dacă tânăra negresă o deplângea cu adevărat pe fosta stăpână. Trebuia să fie o ciudată legătură între aceşti buri şi băştinaşii lor. În Nande, Doortje nu vedea mult mai mult decât o sclavă, dar ea mărturisise că nu o lăsase singură în Africa, deoarece se simţea responsabilă pentru ea. Iar Nande plecase de la ea cu prima ocazie, dar o plângea ca pe un membru al familiei.

După ce în casă se făcu în sfârşit linişte, Lizzie luă un pahar cu vin, ca să adoarmă. Se simţea aproape vinovată că ea nu o jelea, dar nu credea cu adevărat în moartea lui Doortje. Cel puţin la început tânăra bură nu îi plăcuse – dar într-o anumită măsură, aceasta se impusese în faţa ei. Lui Lizzie nu îi făcea plăcere, dar uneori se gândea că Doortje îi semăna, măcar un pic. Lizzie nu ar fi fost acolo unde era acum dacă nu şi-ar fi urmat planurile cu hotărâre, şi nu ar fi ţinut la ţelurile ei. Avusese o viaţă dură şi complicată. Lizzie ştia ce înseamnă să îţi fie foame şi să fii înjosită.

Şi totuşi, niciodată nu renunţase la a se gândi la asta, şi

la fel şi-o imagina pe Doortje VanStout. Legătura dintre Doortje şi fiul ei poate că nu era prea intimă – totuşi, Lizzie nu credea că nora ei se aruncase de pe stânci, lăsându-l singur pe fiul ei. Mai ales că se petrecuse ceva. Ideile lui Lizzie în privinţa celor petrecute în casa pentru adunări se apropiau de realitate. Doortje era obişnuită cu înţepăturile şi grosolăniile lui Juliet. Pentru ca ele să îl facă pe Kevin să se teamă de o sinucidere, trebuie să fi avut la bază ceva mai mult decât o ceartă.

Lizzie îşi petrecu o jumătate de noapte cugetând, până să o cuprindă somnul. Gândurile o năpădiră din nou dimineaţa după trezire. Desigur că acum bărbaţii erau gata de coborâre, şi Lizzie mulţumi lui Dumnezeu că nu mai ploua... Mai rămase puţin întinsă, apoi se ridică şi privi pe fereastră. Puse pelerina peste rochia de casă şi plecă la cascadă. Maunga ei. Când era îngrijorată, ori când trebuia să cugete, venea de obicei aici. Şi chiar dacă, privită din exterior, era o anglicană credincioasă şi îl preţuia pe reverendul Burton mai mult decât pe oricine, cu zeii aici se întâlnea.

Dar silueta prăbuşită care căutase adăpost de răceala nopţii sub o ieşitură a unei stânci nu avea în ea nimic de zeitate. În lumina încă palidă a noii zile, Lizzie crezu mai întâi că vede un animal care tremura, însă mai apoi recunoscu părul blond al lui Doortje. Tânăra încă nu o zărise. Stătea pe vine, sprijinită de stâncă, cu faţa lipită de genunchii strânşi între braţe. Rochia ei mult prea subţire era udă, murdară şi zdrenţuită. Nu era de mirare, pentru că ore la rând rătăcise prin pădure.

— Doortje! Lizzie se îndreptă în fugă spre nora ei şi îşi scoase pelerina. Doamne, copilă, de ce nu ai venit acasă? Kevin crede că ai murit! Bărbaţii te caută sub stânca aceea... ai fost acolo, nu? Cerule, dar eşti rece ca gheaţa!

În acelaşi timp îngrijorată şi uşurată, Lizzie puse pelerina

pe umerii lui Doortje. Aceasta tremura, ceea ce oricum era un semn de viaţă. Clipi în prima lumină a dimineţii, privirea ei infinit de tristă oprindu-se asupra lui Lizzie.

— Ţi-am pierdut şalul, murmură ea. Pe stânci. Voiam... îmi pare rău...

Se opri din vorbit şi se încovoie din nou. Lizzie îşi spuse că semăna cu un animal rănit. Se ghemui alături de nora ei şi o luă cu blândeţe în braţe.

— Ce s-a întâmplat, Doortje? Ce s-a întâmplat?

Doortje păru că acceptă îmbrăţişarea, dar imediat se retrase.

— Colin Coltrane! izbucni ea. Tu... ai ştiut şi tu?

Lizzie citi deznădejde în privirea lui Doortje şi dorinţa neajutorată de a găsi încredere măcar la soacra ei.

— Ce este, dragă? Ce să ştiu?

Stânca pe care şedeau era umedă şi rece, nicidecum comodă.

— Să mergem mai bine în casă, să vorbim, propuse Lizzie.

Doortje clătină hotărâtă din cap.

— Nu atâta timp cât ea este aici! Nu vreau să o revăd. Ea... ea ştia, dar... ea... Totul a fost altfel!

Lizzie se strădui să o mai tragă de limbă:

— Juliet. Nu vrei să vii în casă cât timp Juliet este acolo. Asta înţeleg... Dar ce a ştiut ea, Doortje? Şi ce îţi spune ţie numele de Colin Coltrane?

— Deci, tu îl cunoşti? şopti Doortje. Ştiai şi tu! Este adevărat ce spunea ea. Cu... Matariki...

Lizzie respiră adânc.

— Da. Nu ştiu ce secret este aici, dar eu îl cunoşteam pe Colin Coltrane. El mi-a sedus fiica, apoi pe Chloe. Matariki a avut noroc. Ei i-a lăsat doar o fiică fermecătoare – lui Chloe aproape că i-a distrus viaţa. Este un escroc, un nenorocit, indiferent de ce şi cine ţi-a vorbit despre el. Deşi

eu... eu nu îmi pot asuma dreptul de a-l judeca, eu...

Ea făcu o pauză, dar ceva din interiorul ei îi spuse că îi era datoare acestei tinere cu o dovadă de încredere. Era pregătită să îi împărtăşească cel mai întunecat secret din viaţa ei. Şi continuă:

— Eu i-am distrus viaţa, omorându-i tatăl. Asta nu o mai ştie nimeni, Doortje, în afară de Michael, de reverend şi de mine. Eram în legitimă apărare, nu am nimic să îmi reproşez. Dar sunt responsabilă de faptul că el a crescut pe jumătate orfan... Kathleen a făcut pentru el tot ce a putut, a fost o mamă bună pentru toţi copiii ei, ea...

— Este adevărat că Kathleen...

Vocea lui Doortje se stinse. Ea o plăcuse, avusese încredere în ea... dar şi această femeie o înşelase. Kathleen, pe care o considerase prietenă, era mama celui care o violase. Şi ea trebuie să fi ştiut de obârşia lui Abraham...

Lizzie îşi petrecu braţul după nora sa. Între timp, se ridicase soarele. Lizzie spera că, în curând, se va mai încălzi. Altfel, Doortje şi-ar fi găsit moartea în hainele ei ude. Până una-alta, ea nu putea face nimic. Lizzie mângâie încet umărul lui Doortje şi începu să vorbească. Despre dragostea din tinereţe dintre Kathleen şi Michael, despre fiul acestora, Sean, şi despre încercarea disperată a lui Kathleen de a-i da un nume onorabil copilului. Atunci se căsătorise cu negustorul de vite Ian Coltrane, cu care avusese doi copii, Colin şi Heather.

— Dar Colin avea apucăturile tatălui, iar când Kathleen, în cele din urmă, a fugit de Ian, Colin nu a vrut să plece cu ea. A rămas la Ian şi a devenit un ticălos, asemenea acestuia. Şi când l-am omorât pe Ian...

— Tu chiar l-ai omorât pe tatăl lui Colin? întrebă neîncrezătoare Doortje.

Abia acum înţelese şi ea.

— În legitimă apărare, repetă Lizzie. El... a vrut... Făcu un efort pentru a putea vorbi în continuare.

Ian Coltrane intenţionase să o violeze şi să o ucidă. Se petrecuse în zona auriferă de mai jos de cascadă, acum vegheată de Elizabeth Station. Adăugă:

— ...a vrut să mă ucidă. Din răutate şi lăcomie. L-am omorât cu o măciucă de luptă a maorilor.

Doortje tremura, deşi acum nu mai era atât de frig.

— Colin a... şopti ea. M-a siluit. Şi pe sora mea. Sora mea este moartă. Eu... am supravieţuit, dar rămăsesem gravidă. Iar acum... acum, toţi ştiu că Abe... Abe nu este copilul lui Kevin, şi ei gândesc... cred că eu l-am înşelat pe Kevin cu Coltrane, suspină ea.

Lizzie o trase pe Doortje mai aproape şi o legănă ca pe un copil. Şi ea înţelesese, în sfârşit.

— Oh, Doamne, ar fi trebuit să îmi dau seama, oftă ea. Abe are aceeaşi culoare a părului ca Atamarie – şi, pe măsură ce trece timpul, va semăna tot mai mult. Trebuie că am fost oarbă... Dar jur, Doortje, că nu am ştiut nimic!

— Nici eu, răspunse Doortje plângând. Nu aş fi venit niciodată aici dacă aş fi ştiut că toţi au să vadă asta... Această ruşine...

Lizzie clătină din cap.

— Până acum, eu nu am remarcat asta, repetă ea calmă. Şi nici Michael. Presupun că asemănarea poate fi remarcată doar de cei care l-au văzut pe Colin pe când era bebeluş. Şi poate cei care au văzut-o pe Atamarie la vârsta lui Abe. Michael şi cu mine am cunoscut-o ca mic copil. Pe atunci, Riki trăia la Wellington. Deci, nu

„toţi” ştiu; de fapt, pot fi luaţi în considerare numai Kathleen şi Matariki – eventual şi Claire Dunloe. Cum a ajuns Juliet să afle asta, nu îmi pot imagina, cu toată bunăvoinţa... Probabil că mai mult a ghicit decât a ştiut. Lizzie se gândi, şi expresia de pe chipul ei deveni dură:

Sau crezi că Kevin...

Doortje scutură din cap:

— Nu. Nu, atât de... prost nu poate să fie... să se lase în mâinile ei.

Lizzie râse.

— În ce priveşte paternitatea? Hm... ştii tu...

Doortje negă mai vehement:

— Nu...în ce priveşte moartea. Eu m-am răzbunat, Lizzie. Doortje trase adânc aer în piept şi adăugă: Eu l-am omorât pe Colin Coltrane. Cu un cuţit. Eu... curăţam cartofi... şi...

Lizzie îi ascultă uluită povestea. Doortje descrise moartea lui Colin, vorbi despre participarea neintenţionată a lui Kevin şi despre ideea Robertei de a ascunde cadavrul.

— ...iar Kevin s-a oferit să mă ia de soţie. Eu aveam, totuşi... aveam nevoie de un tată pentru copilul meu.

— Kevin trebuie că te-a iubit tare mult, spuse Lizzie sec, după ce nora ei termină de vorbit. Nu, eu nu cred că el a discutat cu Juliet despre toate acestea. El...

Doortje o fulgeră cu privirea.

— De fapt, de ce vorbeşte cu Juliet? Dacă mă iubeşte aşa de mult, de ce mă înşală cu ea?

Lizzie oftă. Uneori, Doortje chiar îi amintea de un copil nevinovat din ţara lui Oz...

— Doortje, Michael al meu... la fel şi Kevin... ei sunt, în fond, oameni buni. Bărbaţi încântători, şarmanţi, plini de viaţă – Michael a fost întotdeauna un amant minunat, eu cred că şi Kevin îi seamănă.

Doortje roşi. Şi se gândi la ultima noapte. Lizzie continuă:

— Dar Michael are mereu nevoie de o femeie care să fie cu ochii pe el. Kathleen era prea tânără pentru asta când erau în Irlanda.

Iar eu am avut nevoie de jumătate din viaţa mea ca să

înţeleg asta. Dar, fără mine, Michael era ca o foaie de hârtie în vânt. La fel stau lucrurile cu Kevin. Într-o anumită măsură, Juliet a priceput asta, ea îl stăpâneşte, dar ea nu este bună pentru el. Din fericire, el ştie asta, chiar şi când se lasă din nou fermecat. El... deja a fugit o dată de ea.

Lizzie luă mâinile reci, tremurânde, ale lui Doortje între mâinile ei. Ştia că ea continua să îi distrugă lumea lui Doortje povestindu-i despre May, şi era altceva să îi încredinţeze ei secretul decât minciuna vieţii lui Patrick. Însă aici ajuta doar francheţea necruţătoare. Copilul lui Kevin putea fi următoarea armă pe care Juliet o folosea împotriva lui Doortje. Spre surprinderea lui Lizzie, Doortje primi dezvăluirea aproape amuzată.

— Kevin nu este tatăl lui Abe, iar Patrick nu este tatăl lui May... asta este... eu totdeauna am crezut că acele romane sociale comice, publicate în jurnalele pentru femei, prea sunt trase de păr... Dar... tu eşti mama lui Kevin, nu?

Lizzie zâmbi:

— Jur. Şi, în privinţa secretelor, Kathleen poate să tacă, Matariki la fel. Eu sunt convinsă că ambele au vorbit cu Kevin imediat ce au sesizat asemănarea dintre Abe şi Atamarie. Kevin nu le-o fi spus despre moartea lui Colin, dar cu siguranţă le-a spus cum a apărut Abe. Dacă tu vezi violul ca o ruşine, va trebui să trăieşti acceptând că unii dintre prietenii tăi ştiu despre el. Totuşi, nimeni nu te crede capabilă să îţi înşeli soţul!

Doortje îşi şterse hotărâtă lacrimile.

— Eu cred că pot trăi cu aproape orice, zise ea, dar nu cu Juliet Drury-LaBree. Tu eşti de părere că trebuie să îl iert pe Kevin, Lizzie... mamă... Dar se poate asta doar dacă ea... dacă ea... cum scap de ea?

Lizzie zâmbi.

— Nu te gândi la măciuci de luptă şi la cuţite de

bucătărie. Există foarte multe mijloace mai simple de a scăpa de oameni ca Juliet. Iar noi putem să ne folosim chiar de aceste ore ale dimineţii... îţi voi arăta cum se spală aurul, Dorothea Drury. Şi, odată cu asta, te accept definitiv şi absolut în familia noastră, deoarece acest secret este cunoscut doar de familia Drury şi de tribul Ngai Tahu.

Juliet abia se trezise când Lizzie şi Doortje intrară în casă. Doortje ezitând, pentru că ura să se afle faţă în faţă cu Juliet, dar Lizzie insistă ca ea să o însoţească.

— O facem împreună, Doortje. Eu ar fi trebuit să o fac demult, dar nu am vrut... să îi provoc această rană lui Patrick. Ei îi vom spulbera imediat visurile, Doortje, iar lui îi vom rupe inima, altfel nu se poate. Dar nu mă lăsa să o fac de una singură!

Doortje se uită la ea, iar în privirea ei se trezi duritatea unei femei bure.

— Inimile nu se rup aşa de uşor, răspunse ea brutal.

Lizzie oftă, dar nu ripostă.

Pe Juliet o întâlniră la micul dejun. Nande trebăluia la maşina de gătit, făcea clătite şi arăta plânsă şi nedormită. Cu siguranţă că nu îi stătea mintea la un mic dejun opulent. Cel puţin, nu până să o vadă pe Doortje. Pe urmă, scoase un strigăt şi scăpă tigaia din mână. Stropi de grăsime săriră pe capotul lui Juliet, dar Nande nici nu o băgă în seamă.

— Baas! Mejouffrouw Doortje!

Nande reveni la vechea ei limbă. Bâlbâi câteva cuvinte într-un dialect aproximativ afrikaans şi se aruncă pe podea în faţa lui Doortje, ca să îi sărute mâna. Doortje o ajută să se ridice şi o îmbrăţişă ca pe o soră.

— Asta cu „baas” a interzis-o Lizzie, murmură Doortje jenată.

Lizzie zâmbi. Apoi se întoarse către Juliet, care începuse

să o ocărască pe Nande pentru că îi distrusese capotul. Lizzie ridică doar scurt mâna, pentru a o reduce la tăcere. Gestul ei era tot atât de poruncitor pe cât era şi expresia de pe faţa ei.

— Acum, cu privire la tine, Juliet, zise ea cu mult calm. Nouă, lui Doortje şi mie, ne ajunge. Iar Kevin... cred că vorbesc acum şi din partea lui. Patrick poate că nu va înţelege pe loc, dar nici lui nu i s-ar putea întâmpla ceva mai bun decât să dispari. Deci, mai pe scurt: cât vrei?

Doortje privea fără să înţeleagă, iar Juliet zâmbi, devenind uşor iritată.

— Nu înţeleg, răspunse ea. Cum adică să dispar? Sunt soţia lui Patrick, aţi uitat? Sunt şi mama lui May. Am toate drepturile din lume să trăiesc aici.

Lizzie clătină din, cap relaxată, şi repetă:

— Cât?

Juliet îşi aranjă părul cu o mişcare scurtă a capului:

— Cât ce? întrebă ea cu ipocrizie.

— Bani, Juliet. La asta te cam pricepi. Bun, până acum ai primit ca să vii, nu ca să pleci. Dar acum, procedăm altfel. Deci, cât?

— Mă consideri de cumpărat?

Juliet se rezemă de spateaza scaunului.

— Noi am vrut să terminăm repede, Juliet, oftă Lizzie. Am şi altceva de făcut. Atunci, bine, să vorbim în fraze: câţi bani pretinzi ca să dispari chiar astăzi?

— Unde să dispar? întrebă Juliet.

Lizzie duse mâna la frunte:

— În America. Sau în Europa. Sau în insulele Fiji. Dar pleci din Noua Zeelandă. Şi rapid!

Juliet râse.

— Nu merge atât de repede. Sau poate vrei să îmi cumperi şi un vapor?

Lizzie ridică din umeri.

— Dacă trebuie. Dar te asigur că nu va rezista mării. Aşadar, cât?

Juliet îşi încrucişă braţele pe piept. Se gândi scurt că trebuia să negocieze, plecând de la o sumă foarte mare.

În final, zâmbi:

— Zece mii de lire.

Chipul lui Lizzie rămase lipsit de expresie.

— Bine. Pregăteşte-te, Juliet, până la prânz pleci. Ştii să conduci o şaretă, ia una cu copertină, să nu te uzi dacă plouă.

Juliet o privi blocată.

— Tu vrei... îmi dai zece mii de lire?

Vocea, ca şi gândirea, i se blocară. De unde avea Lizzie o asemenea sumă?

Lizzie deja continua:

— Te duci cu ea la Dunedin şi predai calul la grajdul cu închirieri. Apoi iei trenul spre Christchurch. Astăzi ajungi până acolo. Te cazezi la White Hart. În răstimp de trei zile, dacă nu chiar mâine, te va căuta un avocat. Vei semna acordul pentru divorţul de Patrick şi vei renunţa la toate drepturile asupra fiicei tale, May, pentru totdeauna.

— Până acum nu a fost vorba şi de May! spuse Juliet. Pentru renunţarea la drepturile asupra ei, mai vreau... cinci mii în plus!

Pe chipul lui Lizzie se citi doar dispreţul:

— Interesant de auzit cât valorează ea pentru tine. Deci, vei renunţa în scris şi în mod expres la toate drepturile asupra fiicei tale, pentru asta avocatul îţi va înmâna cincisprezece mii de lire. Şi vei pleca la bordul primului vas.

Juliet surâse.

— Şi dacă nu plec? întrebă ea.

Expresia de pe faţa lui Lizzie deveni dură.

— În ţara aceasta există bărbaţi care, pentru mult mai

puţin de cincisprezece mii de lire mă vor scăpa de tine. Nu încerca!

Acestea fiind zise, ea i se adresă lui Doortje:

— Doortje, acum vii cu mine în satul maorilor, apoi mergem la stânci. Nande o poate ajuta pe Juliet la făcutul bagajului, pe cei mici îi luăm cu noi. Poate vom reuşi să îi oprim pe bărbaţi din nebunia asta de a coborî pe corzi. Chiar cu riscul de a nu îmi recupera şalul.

Este un şal deosebit de frumos... şi nu trebuie să cheltuim bani degeaba.

Ea îi zâmbi conspirativ lui Doortje.

Doortje se gândi la aurul ascuns de Lizzie în grădină. Fără îndoială că se puteau cumpăra foarte multe şaluri cu el.

Sau eliberarea de Juliet Drury-LaBree.

CAPITOLUL 4

Femeile din satul maorilor se bucurară nespus de sosirea lui Lizzie cu copiii şi cu Doortje. Matariki le îmbrăţişă, plângând şi râzând. Abia aştepta să discute cu ele.

— Kevin mi-a povestit totul, Doortje. Îţi aminteşti că eu m-am retras cu el imediat după ce l-am văzut prima dată pe Abraham? Abe este chip din chipul lui Atamie, pe loc mi-am dat seama că era ceva putred la mijloc. Kathleen a remarcat şi ea din primul moment... dar ea ştie doar... de paternitate... Despre moartea lui Colin nu ştie nimic, şi nici nu trebuie să afle. Crede-mă, am vrut să îl oblig pe Kevin să îţi povestească. Aş fi făcut-o eu însămi, şi ar fi fost mai bine decât povestea de acum. Dar el... nu a vrut să te doară, Doortje, mai ales că ştia că o va face oricum cândva. Blestemata asta de Juliet...

— ...este deja istorie, spuse calmă Lizzie. Ar fi trebuit să îmi povesteşti mie, Riki, eu nu ştiam nimic. Dar acum, să urcăm la stânci. Bărbaţii deja au plecat, nu?

Matariki încuviinţă.

— Bărbaţii au campat sus. Kevin nu voia să se piardă timp. Voiau să coboare cum se lumina de ziuă. Ea se uită la poziţia soarelui pe cer şi adăugă: Ar trebui să se întoarcă în curând... Ah, uite, a apărut deja Haraki.

Haraki, un tinerel zvelt de vreo zece ani, tocmai intra în fugă în piaţa satului.

— Veşti noi! Am veşti de la bărbaţi. Wahine lui Kevin nu a căzut de pe stâncă! Dar Kevin...

Doortje nu înţelese nicio vorbă din ce turuia băiatul maori, dar pe chipurile lui Matariki şi Lizzie citi că nu era în regulă ceva.

— Ce s-a întâmplat?

Speriată, o întrebă pe Lizzie, dar aceasta îi făcu semn că avea nevoie de toată concentrarea pentru a-l înţelege pe băiat.

În cele din urmă, Haikina îi traduse lui Doortje:

— Kevin a căzut. Era foarte grăbit să coboare şi, aproape de finalul coborârii, a apreciat greşit înălţimea. Nu ştiu cât de grav este rănit, dar cu propriile puteri nu mai poate urca la loc, iar ceilalţi trebuie să îl salveze. Noi... ar trebui poate să pornim la drum cu Hainga.

Hainga, femeia înţeleaptă a tribului, era şi vraci.

Lizzie dădu din cap.

— Kiri nu este aici? întrebă ea.

Kiri, nepoata lui Hainga, învăţase iniţial arta vindecării tradiţionale, iar acum era studentă la medicină în Dunedin. Lizzie nu ştia în care dintre cele două să aibă mai multă încredere.

Haikina clătină din cap:

— Nu, ea a vrut să vină la Matariki, dar...

— El nu o să moară, nu-i aşa? şopti Doortje. Nu trebuie... nu poate acum...

Matariki îi puse repede câteva întrebări lui Haraki, la care acesta răspunse vorbind mult. Doortje ar fi vrut o traducere, dar Matariki dădu doar din cap.

— Băiatul nu ştie nimic, explică ea sec. Doar că Kevin s-a mişcat, asta s-a văzut de sus, şi că mai putea vorbi. Presupune el. Hemi este cu el jos, ceilalţi încearcă salvarea cu o targă, pe care din fericire o luaseră cu ei. Atâta ştie el. Nu îl mai întrebaţi, altfel va născoci el ceva.

Doortje şopti:

— Poate să mai cadă o dată, în timp ce ei încearcă să îl ridice cu targa. Acolo sunt alpinişti, Matariki? Alpinişti cu experienţă?

Matariki negă.

— Noi nu urcăm munţii doar pentru că ei există. Totuşi, nu îmi fac mari griji pentru asta. Atamarie şi Rawiri sunt şi ei sus. Ei sunt tehnicieni. Atamarie va ţine seama de orice amănunt, înainte ca ei să utilizeze corzile. Nu te teme, Doortje, dacă el este în viaţă, îl vom aduce şi sus.

Doortje suspină.

— Nu poate fi mort. Nu încă. Şi... eu aş fi vinovată...

— Ieri am auzit asta de la Kevin, răspunse Matariki. Şi nici tu nu eşti moartă. Aşa că nu îţi pierde curajul. Este mai bine să mergem acolo şi să vedem ce s-a întâmplat cu adevărat.

Femeile urcau grăbite, dar nu a mai fost nevoie să ajungă până la stâncă. Bărbaţii foloseau acelaşi drum ca să coboare de pe munte.

Când le auzi paşii şi vocile, Doortje simţi fiori de gheaţă. Lucrurile evoluaseră mai rapid decât se aştepta ea – cu siguranţă că timpul era insuficient pentru a salva un grav rănit cu targa. Deci, ori nu era vorba de ceva foarte grav, ori... Ca să ridici un cadavru sus pe stâncă, nu era nevoie

să fii deosebit de precaut.

Lizzie şi Matariki gândiră la fel, dar se liniştiră când le ajunseră la urechi fragmente din discuţiile bărbaţilor. Hemi vorbea cu alţi câţiva despre locul în care ar mai fi posibil să se afle Doortje. Nu ar mai fi făcut asta dacă ar fi existat al doilea deces. În orice caz, Doortje nu vedea decât targa purtată de doi bărbaţi. Pe targă era cineva acoperit cu şalul lui Lizzie.

— Kevin! Doortje alergă spre grupul bărbaţilor şi se repezi la targă. Kevin...!

Smulse şalul şi privirea i se opri pe corzile pe care bărbaţii nu se mai osteniseră să le ruleze şi le aruncaseră pentru transport pe targă. Uimită, îşi roti privirea în jur, dar nu îl recunoscu pe Kevin în grup.

— Doortje! Oh, Dumnezeule, Doortje!

Vocea lui Kevin venea de sus, şi abia acum Doortje observă cei doi cai pe care Michael îi luase cu el pe munte. Kevin era în şaua unuia dintre ei, şi părea cam obosit. Faţa prezenta multiple zgârieturi, şi un braţ îi era susţinut de o curea. Doortje dădu fuga la cal şi se agăţă de piciorul lui Kevin.

— Eşti în viaţă, Kevin, eşti...

— Nici nu am fost în pericol! susţinu Kevin, în timp ce bărbaţii din jur izbucniră în hohote de râs.

Patrick şi Michael ţineau caii de dârlogi. Kevin nu ar fi putut călări de unul singur.

— A căzut aproximativ zece metri într-o tufă de mărăcini, şi probabil că şi-a fracturat piciorul de care tu te agăţi acum, Doortje, explică Atamarie. Altfel, ar striga, în loc să facă remarci tâmpite ca aceasta. Dar este posibil să fie doar o luxaţie. Tufişurile astea mai amortizează.

Kevin şi Doortje nici nu o auziră. Doar cu greu reuşi Michael să îl oprească pe Kevin să descalece pentru a o îmbrăţişa pe Doortje. El se aplecă cât de mult putu şi

atinse cu mâna sănătoasă părul ei şi faţa, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că o revedea cu adevărat.

— M-am temut foarte mult pentru tine, şopti el. De când am văzut şalul acolo jos... eu am fost vinovat...

— Nu ar fi trebuit să fug, murmură Doortje. Atunci, tu nu ai mai fi coborât... Dar acum mă simt aproape vinovată...

— Nu aţi putea discuta asta mai târziu? întrebă Matariki. Poate în sat? Pe uscatelea?

Tocmai reîncepuse să plouă. Lizzie îi dădu lui Doortje şalul ei.

— Acum l-ai recuperat, dar data viitoare să îl pierzi în locuri mai accesibile! Michael, pe Kevin îl ducem direct acasă... cu Hainga nu am nimic, dar poate că el are totuşi nevoie de un doctor.

Kevin privea gânditor când la ea, când la Doortje.

— Mamă, poate că ar fi mai bine dacă ne-am duce direct la Dunedin. Ori să rămânem la Ngai Tahu, până când Hainga pansează astea. Piciorul nu este fracturat, nu te teme, se reface repede. Dar nu aş vrea ca Doortje şi Juliet...

— De fapt, ce s-a petrecut între Doortje şi Juliet? întrebă Patrick.

Doortje căută privirea lui Kevin, care se uita la ea rugător. Doortje luptă cu sine. Şi Patrick fusese înşelat. Nu trebuia să afle? Dar apoi l-ar fi urât pe Kevin toată viaţa...

— Nimic, şopti Doortje. Nimic... am avut doar o dispută. Ea... a fost oarecum nepoliticoasă cu mine.

Patrick clătină din cap cu hotărâre:

— Am să mă ocup ca asta să nu se mai repete, Doortje. Crede-mă, voi face ceva. Că nu mai merge, ea nu poate...

Doortje dădu să spună ceva, dar Lizzie clătină din cap abia perceptibil. Patrick avea să afle destul de curând că Juliet plecase.

Până să ajungă toţi la Elizabeth Station, se înserase.

Femeile din sat gătiseră şi îi găzduiră pe membrii expediţiei de salvare, după ce aceştia fuseseră supuşi unor multiple proceduri de purificare. Totuşi fusese încălcat un tapu, iar preoţii şi preotesele tribului trebuiau să ceară iertare zeilor şi să cadă la pace cu ei. Hainga a fost ocupată ore în şir, iar îngrijirea rănilor lui Kevin a fost lăsată în seama lui Lizzie şi a lui Doortje. Cu această ocazie, bura se dovedi surprinzător de pricepută.

— La noi nu există doctori, răspunse ea la întrebarea lui Lizzie. Noi, femeile, facem totul singure – şi nu este aşa cum spun englezii, că la noi mor toţi pacienţii.

Totodată, îi aruncă şi o privire mustrătoare lui Kevin, care îi răspunse cu o privire drăgăstoasă.

— Tu faci asta foarte bine, spuse el cu blândeţe.

În final, masa se transformă într-o sărbătoare, la care au cântat muzicienii tribului, au circulat sticlele cu whisky şi cu bere, şi fiecare membru al expediţiei a istorisit pe larg experienţa lui pe munte. În plus, şi în noaptea aceea fu aşteptat fenomenul Matariki, dar stelele nu îşi făcură apariţia.

Lizzie era obosită moartă când, în final, au ajuns acasă. Pe Abe l-au cărat cu rândul, când ea, când Doortje. Kevin călărea, dar deja se simţea atât de bine, încât a luat-o pe May în faţa lui pe şa. May era comunicativă, dar după o zi atât de lungă, începuse să scâncească. Pe drum spre casă, a adormit. Kevin i-o trecu atent lui Patrick când ajunseră la Elizabeth Station.

— O culc imediat. Cu siguranţă că Nande doarme, dar...

În timp ce Michael îl ajuta pe Kevin să coboare de pe cal – după ce piciorul îi fusese bandajat, putea merge sprijinindu-se pe cârje – Lizzie îşi urmă fiul cel mic în casă, epuizată şi aşteptându-se la reacţia lui plină de supărare. Îl văzu pe Patrick bătând la uşa camerei lui Nande.

— De ce nu deschide? întrebă el mirat. De obicei are un

somn foarte uşor...

Lizzie ura să rezolve problema în acea noapte, dar acum deschise calmă uşa camerei. Fu surprinsă să constate că era goală, cu excepţia hainelor şi a geamantanelor lui Matariki şi ale Atamariei.

— Ea a plecat, Patrick, zise Lizzie. Îmi pare rău.

Patrick o privi speriat:

— A... plecat? A fugit? Nande a... Juliet!

Patrick îi puse fiica lui în braţe lui Lizzie şi se repezi, ca scos din minţi, în dormitorul pe care îl împărţea cu Juliet.

— Juliet, bestie, ce ai făcut, ce i-ai făcut?

Lizzie îl privi dezorientată pe Michael, care tocmai intra în casă cu Kevin, cu Doortje şi cu micul Abe. În timpul petrecerii cu maorii, Michael fusese deja informat de Lizzie despre plecarea forţată a lui Juliet. Ea voise să discute cu el, cel puţin în linii mari, chestiunea cu banii. El nu pusese întrebări, dar, spre mirarea ei, abordase imediat subiectul Nande.

— Şi ce este cu fata neagră? întrebase. O ia cu ea?

Lizzie se încruntase. De fapt, nici ea şi nici Doortje nu se gândiseră la asta.

— Nu, de ce să o ia? Nande a ajutat-o să îşi facă bagajul. Nu o să vrea să plece cu ea.

Michael dăduse ochii peste cap în felul lui caracteristic.

— Lizzie, Nande nu a fost niciodată întrebată dacă vrea sau nu să meargă undeva. Doortje a târât-o după ea din Africa. Apoi Patrick a racolat-o. De atunci, are o frică nebună de Juliet, pentru care ea este doar o sclavă.

Lizzie şi-a muşcat nervoasă buzele. Desigur fusese o greşeală să o lase pe fată cu Juliet. Dar, pentru Dumnezeu, nici ea nu se putea gândi la toate! Iar acum, Nande dispăruse cu stăpâna ei, şi Patrick...

— A plecat şi Juliet! exclamă el, după ce aruncase o privire în dormitor. Ce o fi apucat-o brusc?

Era mirat, dar reacţia lui nu era atât de emoţională ca aceea de la vederea camerei goale a lui Nande.

Lizzie respiră adânc.

— Eu am expediat-o, Patrick, zise ea calmă. Îmi pare rău pentru tine, dar locul ei nu era aici. Ştia asta şi ea. Ea...

Patrick părea că nu a auzit-o. Ieşise din camera lui Juliet şi se îndrepta spre cea a lui Nande. Deschidea neajutorat dulapurile, ca şi cum ar fi sperat să găsească undeva o dovadă că negresa ieşise doar pentru scurt timp.

— Nu putea să plece! Şi May. Eu... credeam că o iubeşte. Şi chiar dacă... credeam că şi pentru mine... eu... credeam că aveam timp.

Lizzie clătină din cap.

— Juliet nu te-a iubit niciodată, spuse ea cu răbdare. Şi nu îi păsa nici de May. Ea...

Patrick o fulgeră cu privirea.

— Dar cine vorbeşte de Juliet? întrebă el rece. Nu te mai strădui, mamă, asta o ştiu şi eu demult. Dar Nande... eu... nu aş fi crezut niciodată că ea... că o va lăsa singură pe May.

— Pe May? întrebă ironic Michael.

Pe chipul lui apăru un zâmbet larg.

Lizzie îl împinse în dormitorul lor.

— Las-o mai moale! îl atenţionă ea. Chestiunea pare să devină mult mai complicată decât credeam eu. Dar poate că aşa este mai bine. Mâine trebuie să plec la Dunedin, Michael, şi să vorbesc cu Sean Coltrane. Cu un avocat străin nu am să pot să o scot la capăt. Din ce se vede, va trebui să cumpărăm, pe lângă un contract de divorţ şi un copil, şi o sclavă.

— Acum, vino cu mine!

Peste Elizabeth Station se lăsa amurgul, iar când familia Drury, împreună cu prietenii lor maori, erau gata de apariţia Pleiadelor, veni timpul plecării. Atamarie şi

Matariki îşi puseseră deja hainele de sărbătoare, şi de asemenea Doortje purta iarăşi veşminte confecţionate în Parihaka. Ea strălucea de fericire, la fel şi Kevin, chiar dacă, după aventura din ziua anterioară, părea încă şifonat. Lizzie şi Michael nu se întorseseră încă de la Dunedin, dar cu siguranţă că aveau să ia parte la sărbătoare imediat ce soseau. Doar Patrick se închisese cu May în dormitor. Probabil că ar fi preferat camera lui Nande, dar aceasta era acum ocupată de Matariki şi de fiica ei. Amândouă încercau, de aproape o oră, să îl convingă pe Patrick.

— Jelind nu o să te simţi mai bine! spuse Matariki.

— Iar May în mod sigur vrea să vadă zmeiele! adăugă şi Atamarie.

Ea era în cea mai bună formă – de fapt, se întorsese la fermă doar ca să se schimbe, nopţile le petrecuse cu Rawiri în cort, de când îl reîntâlnise în sat. Dar refuzase propunerea lui de a folosi sărbătoarea pentru a se culca împreună în casa comună şi, astfel, să fie consideraţi căsătoriţi.

— Pentru asta, eu sunt prea pakeha, îl refuză ea. Nunta mea mi-o imaginez într-o biserică, într-o rochie confecţionată la Mina de aur a doamnelor.

Şi râse când Rawiri o privi nedumerit.

— Aţi putea dormi mai târziu o noapte în casa comună, interveni Matariki, pentru a onora tradiţia... poate în Parihaka.

Atamarie confirmă.

— Cu dormitul este în ordine, când suntem deja un fel de „cuplu cu vechime”. Dar pentru orice altceva nu am nevoie de martori. Pentru moment, dormitul ar fi... timp pierdut, nu?

Ea îi făcu cu ochiul lui Rawiri, şi imediat dispăru cu el în cort. Amândoi păreau, pentru moment, că altceva nu îşi

mai doreau – zmeiele lor aveau să trimită în cer zeilor doar mesaje de mulţumire.

Patrick nu făcu decât să clatine din cap la toate invitaţiile bine intenţionate.

— Nu sunt într-o dispoziţie compatibilă cu sărbătoarea, Atamie. Cel puţin, nu în colectivitate. May şi cu mine vom aştepta stelele la cascadă. Singuri! Şi, pentru a sublinia că discuţia era încheiată, se ridică, o luă în braţe pe May şi se îndreptă spre uşă. Dacă după aceea voi avea chef să trimit zeilor un mesaj... cred că oricum ei nu vor voi să audă ce aş avea să le spun!

Atamarie râse:

— Să îţi împrumut un mânu prevăzut cu legătură directă la biroul ceresc de reclamaţii? Am unul aici, jos, un birdman foarte generos decorat, un ambasador desăvârşit. Poate că el îi va înmuia inima unei zeiţe, care să ţi-o aducă înapoi pe Juliet.

Nici pe departe cu gândul de a-l lăsa în voia lui, ea şi Matariki îl urmară.

— Ba nu, Atamie! spuse Matariki, şi examină cu o privire cerul. Pe acesta încă nu apăruseră stele, dar era senin. Dacă apăreau pleiadele, erau uşor de observat. Un semn bun pentru noul an, ca şi plecarea lui Juliet. Ea adăugă: Toţi ne bucurăm că am scăpat de ea. Şi tu, Patrick, dacă este să fii corect, nu?

După ce ea îl luă de după umeri pe fratele ei, Matariki continuă:

— Oricum, demult asta nu mai era o căsnicie... veşnicele ei nemulţumiri, certurile...

— Lăsaţi-mă pe mine să decid ce înseamnă o căsnicie pentru mine. Patrick respinse gestul surorii lui: Crede-mă, eu aş fi terminat asta. Dar nu aşa! Ceva mai trebuia rezolvat.

— Între Juliet şi tine? întrebă Matariki, clătinând din cap.

Dacă vrei părerea mea, totul a fost spus.

Patrick se întoarse supărat spre ea:

— Cine vorbeşte despre Juliet, Matariki? Voi... voi toţi habar nu aveţi, voi...

Femeile îl conduceau în jos. Poteca ducea spre iezer, nu către cascadă. Dar lui Patrick îi era indiferent, el voia doar să scape.

Matariki zâmbi:

— Este vorba despre Nande, nu? Eu m-am întrebat mereu dacă aici nu se petrece ceva... Dar eu nu mi-aş pierde speranţa, Patrick. Mama spunea ceva... poate că o va aduce pe Nande înapoi.

Patrick pufni şi grăbi pasul. Încet, îşi pierdea suflul. La cei trei ani ai ei, May deja era prea grea.

— Am auzit asta, răspunse el. Este clar că mama are o legătură cu dispariţia lui Juliet! Deja asta este infam. Dar până la a o „cumpăra” pe Nande este... ar fi...

Brusc, Patrick se opri. În faţa lui se întindea acum iezerul alimentat de cascadă, din care se scurgea apoi pârâul cu albia auriferă. Pe malul lacului era îngenuncheată o fată, al cărei păr creţ îi cădea pe umeri. Nu se vedea prea mult din ea, fata tocmai îşi făcuse palmele căuş pentru a bea apă din iezer. Alte amănunte nu se distingeau.

May scoase un ţipăt:

— Nandy! strigă ea şi întinse braţele către tânără. Tati, May vrea la Nandy!

Micuţa insistă să fie lăsată jos şi o luă la fugă spre fată, care se ridică în picioare. Se lumină la faţă văzându-l pe Patrick şi se aplecă spre fiica acestuia. Era desculţă, iar uniforma de servitoare îi era murdară şi plină de transpiraţie. Patrick o privea mut.

— Domnule Patrick... eu... aveam voie să plec, nu?

Patrick ridică neajutorat braţele.

— Te poţi duce oricând, oriunde vrei, Nande, şopti el, şi

în sfârşit se mai apropie de ea. Doar ştii asta. Dar eu... eu am fost trist când am văzut că ai plecat.

El îi întinse ambele mâini, pe care ea le luă ezitând.

— Eu nu am fugit de dumneavoastră, spuse Nande. Acum, la dumneavoastră am... cum se spune la asta corect? Am alergat?

Patrick zâmbi.

— Am revenit, Nande, o corectă el. Dar de unde vii? Şi de ce, de fapt...? Dar acum, asta nu este important, Nande. Vino, ţi-o fi foame. Ai venit pe jos? De unde?

— Din Dunedin, domnule Patrick, răspunse cu degajare Nande. Domnişoara Juliet voia să merg cu ea. La Christchurch, apoi în America. Dar eu nu vreau acolo. Eu m-am gândit îndelung la ceea ce domnişoara Doortje tot citea din Biblie, despre cum trebuie să fie un servitor bun. Dar şi la ce spuneaţi dumneavoastră, că eu sunt liberă. Şi la ce spunea domnişoara Violet despre femei... şi sindicate.

Cu ocazia festivalului artelor, Violet ţinuse un discurs despre lupta pentru dreptul femeilor la vot, în care şi primele femei din Sindicatul Croitoreselor jucaseră un rol.

— Iar apoi, apoi... cum se spune asta? Am fugat... adăugă ea.

— Am fugit, Nande.

Acum, vocea lui Patrick era plină de voie bună.

— Trebuia să mai cumpăr ceva de mâncat înainte de plecarea trenului, dar eu am fugit. Cu banii. Dar banii sunt aici, domnule Patrick. Nu voiam să îi fur!

Nande îi făcu cu ochiul lui Patrick. Cei doi păreau mai curând complici decât stăpân şi servitoare, sau... iubiţi.

Pe Atamarie o preocupa altceva:

— Tot drumul l-ai făcut pe jos? De la Dunedin? Aproape şaizeci de kilometri?

— Noi, cei din tribul meu, suntem toţi buni alergători,

explică mândră Nande. Dar acum sunt puţin obosită. Pot să rămân aici?

— Nandy! repetă May, după care spuse ceva surprinzător pentru toţi: Mami!

Matariki se încruntă:

— Până acum nu a spus ea mereu decât „tati”? se interesă ea.

Nimeni nu îşi amintea să fi surprins vreodată o discuţie între Juliet şi fiica ei.

Patrick zâmbi:

— Poate că prin asta ea vrea să spună că i-ar face plăcere să aibă o nouă „mami”...

— Şi a făcut pe loc o alegere! Atamarie râse. Deştept copil. Însă acum trebuie să mergem în sat. Se face întuneric şi mă aşteaptă Rawiri.

— Priviţi!

Matariki aruncă o privire spre cer. Pe firmament apăreau primele stele, iar cele mai strălucitoare dintre ele erau Ochii Zeului Tawhirimatea – luminoasa stea Whanui, urmată de cele şase stele ceva mai puţin strălucitoare.

Ka puta Matariki ka rere Whanui

Ko te tohu Tena o te tau e!

Matariki salută constelaţia al cărei nume îl purta, interpretând vechiul cântec. I se alătură Atamarie, şi amândouă îi îmbrăţişară pe Patrick, pe Nande şi pe mica May, cântând împreună.

— Un An Nou fericit!

Şi sus, în satul maorilor, oamenii râdeau, se îmbrăţişau şi dansau. Rawiri şi elevii lui lansau primele zmeie, copiii începură karakia, pentru a le dirija şi a saluta stelele. Doar bătrânii plângeau şi se tânguiau, ca în fiecare an.

— Ei de ce plâng? îl întrebă Doortje pe soţul ei, aşa cum şi Atamarie, pe când era mic copil, o întrebase pe mama ei. Eu credeam că Matariki este o sărbătoare a fericirii.

Kevin încuviinţă.

— Matariki este sărbătoarea schimbării anului. Este un sfârşit şi un început. Matariki se ridică, ochii zeului ne privesc, după ce el a fost mult timp plecat. Bătrânii tribului îl informează cu ce s-a petrecut în acest timp. Ei deplâng încă o dată morţii din anul ce a trecut şi plâng tot răul prin care a trecut tribul în lunile trecute. Însă cu asta durerea se încheie, morţii se duc la străbuni, devin parte a trecutului. După noaptea aceasta nu mai sunt pomeniţi cu lacrimi ori cu furie. Devin parte a amintirii, determinând astfel şi viitorul.

— Un... obicei frumos, spuse ezitant Doortje. Tu crezi... tu crezi că acest... zeu al maorilor... m-ar asculta şi pe mine?

Kevin o sărută.

— Fireşte. Du-te pur şi simplu la bătrâni. Cântă cu ei... povesteşte-le despre familia ta, despre ceea ce ai pierdut, vorbeşte-le despre ţara ta... Te vor înţelege. Oameni şi stele...

— Şi dacă plâng? întrebă cu glas gâtuit Doortje.

— Plângi, Doortje. Ca toţi ceilalţi. Astăzi mai este încă timpul plânsului. Mâine, începe viitorul.

Kevin îşi trecu braţul în jurul ei şi o conduse la grupul celor bătrâni. Hainga îi făcu semn să se aşeze. Apoi o trase pe Doortje în cercul durerii şi al cântecelor vechi.

În acea noapte, Doortje Drury-VanStout plânse pentru prima oară de când era doar o fetiţă, şi tatăl ei o ocărâse pentru asta. Cu un fluviu de lacrimi, se rugă fierbinte pentru morţii ei, pomeni numele părinţilor, al fraţilor şi al surorii, plânse pentru ceea ce fusese „acasă” pentru ea şi pentru ţara ei chinuită.

Însă Kevin o strânse apoi în braţe, şi vântul nopţii îi uscă lacrimile. Dimineaţa au fost treziţi de cântecele copiilor. Atamarie şi Rawiri şi-au trimis zmeiele şi visurile către zei.

Mânu multicolore au alungat tristeţea.

EPILOG

Insula de Sud a Noii Zeelande – patrie a unui pionier al zborului, care a ridicat în aer un avion cu motor înaintea fraţilor Wright?

Am fost şi eu uimită, atunci când m-am interesat mai îndeaproape, de unde îşi trage aeroportul din Timaru denumirea de Richard Pearse. Dar este adevărat: Richard Pearse a fost, fără nicio îndoială, unul dintre primii oameni din lume care au zburat cu un aparat cu motor, şi multe indicii conduc la concluzia că el a zburat câteva luni înaintea zborului fraţilor Wright peste Waitohi, şi a căzut într-un gard de mărăcini. Nici cu Wilbur şi Orville Wright nu s-a petrecut ceva mult diferit. Primele lor zboruri s-au încheiat asemănător, mai puţin mărăcinii din dunele cu nisip. Discutabilă este data primului zbor, neexistând martori oficiali la zborul lui Pearse. El nu a invitat niciodată reprezentanţi ai presei ori specialişti la zborurile lui, şi nici nu şi-a documentat zborurile-test. În orice caz, nu au lipsit martori ocazionali, precum vecini ori membri ai familiei.

Pe internet există şi astăzi interviuri pentru radio şi televiziune date de contemporani ai acelor vremuri, care nu îşi mai aminteau dacă Pearse a decolat în primele luni ale anului 1903 sau abia în anul 1904, scăpări explicabile prin „structura mentală simplă a locuitorului de la ţară”, care pe atunci nu dădea mare importanţă anilor. Mie mi se pare incredibil – un agricultor care vede pentru prima dată un avion deasupra câmpului său îşi va aminti măcar dacă pe acesta mai era recoltă sau nu! Şi chiar dacă cineva nu îşi aminteşte direct de cifrele unui an, există totuşi referinţe temporale personale, ce fac posibilă datarea

ulterioară. De ce nimeni nu a insistat pe această chestiune, va rămâne veşnic necercetat, astfel că Richard Pearse va rămâne în categoria a doua ori a treia a pionierilor zborului. De altfel, el trebuie să fi corespondat cu fraţii Wright – nu se cunoaşte dacă a făcut asta înainte sau după zborul lui sau al lor şi cu ce frecvenţă. În această privinţă, datele furnizate în cartea mea sunt fictive. Este imaginară şi activitatea lui ca personal auxiliar la Colegiul Canterbury, ca şi participarea la expediţia de pe Taranaki şi, fără îndoială, poveştile de dragoste cu Atamarie şi cu Shirley. În realitate, Pearse nu a fost niciodată căsătorit, şi nici nu este cunoscută o legătură mai intimă cu vreo femeie. De departe cele mai multe informaţii prezentate de mine în acest roman cu privire la viaţa lui Pearse, cariera şi originea familiei lui corespund realităţii. Câteva detalii, cum ar fi numărul cailor-putere ai motorului utilizat şi altele de acest fel, provin din diverse surse, pe care nu am încercat să le verific, ci pur şi simplu am preluat ceea ce mi s-a părut corespunzător. Nu sunt expertă în construcţii aeronautice şi, cu toate eforturile de a-mi însuşi unele noţiuni, inginerii de specialitate vor putea eventual constata greşeli, pentru care eu îmi cer scuze anticipat.

Cu bună ştiinţă am falsificat istoria lui Pearse doar o dată: inventatorul nu s-a mutat în anul 1904 de la vechea sa fermă din Christchurch la cea nouă din Otago, ci în anul 1911. Motivele pot fi asemănătoare cu cele zugrăvite în carte, doar că totul s-a petrecut cu întârzieri dificil de explicat. În biografia lui documentată există numeroase pete albe, ca şi alte inadvertenţe bizare, cum ar fi afirmaţia sa că nu a zburat cu adevărat. Toate acestea au reprezentat şi motivul uriaşei mele speculaţii referitoare la starea psihică a lui Richard Pearse: bărbatul cunoscut de Atamarie în acest roman suferă de o masivă tulburare maniaco-depresivă, o boală care la începutul secolului XX

era încă necunoscută, şi care era descrisă mai totdeauna ca melancolie. Această tulburare mie mi-ar explica multe lucruri din biografia lui, în anumită măsură şi grija mediului său faţă de prea multă publicitate pentru labilul vecin, prieten, fiu sau frate. Un indiciu cu adevărat demn de reţinut pentru boala lui psihică găsim abia la finalul vieţii lui. În 1951, el a fost internat cu paranoia gravă la o clinică psihiatrică din Christchurch, unde a şi murit, doi ani mai târziu.

Spre deosebire de Richard Pearse, profesorul Dobbins – conducător al Colegiului de Inginerie Canterbury – este un personaj fictiv. El este construit pe modelul realului profesor Dobson. Acesta a fost unul dintre întemeietorii facultăţii de inginerie, care în anii respectivi a activat şi în Noua Zeelandă. Cu privire la acesta nu se poate stabili dacă pe lângă activitatea lui în Christchurch – oraşul îi datorează printre altele alimentarea cu apă prin conducte – a predat şi la College. Programa analitică a universităţii este autentică, dar este improbabil ca în acei ani o fată să fi absolvit facultatea de inginerie. Teoretic ar fi fost posibil, facultăţile din Noua Zeelandă deschizându-se studentelor extrem de devreme, deseori chiar de la înfiinţare.

Parcul Naţional Egmont, de pe muntele Taranaki, a fost întemeiat în anul 1900, dar expediţia de topografiere a fost imaginată de mine.

Toate datele referitoare la construcţia de către maori a zmeielor provin din surse autentice, mânu artistic realizate fac parte şi astăzi din cultura acestora. Relatările despre zboruri ale oamenilor pe zmeie în vechime sunt totuşi legende, de aceea am şi renunţat la a-i ridica în aer pe Atamarie şi pe Rawiri cu planoarele lor.

Implicarea Noii Zeelande în războiul cu burii şi povestea cu Rough Riders au fost redate corect istoric, ca şi situaţia din lagărele de detenţie. Această noţiune a fost folosită

pentru prima dată în legătură cu lagărele din Africa de Sud. Lagărul Karenstad este fictiv, dar descris asemănător lagărului Kroonstad.

Localitatea Wepener apare localizată în carte ca situându-se „la graniţa cu Basutoland”. Ea se află în continuare acolo, dar Basutoland se numeşte astăzi Lesotho. Poneii cu aceeaşi denumire şi-au menţinut-o, ei continuă să fie cai robuşti de povară şi pentru călărie, cu înălţimea de 1,55 metri, şi deseori trăiesc în semisălbăticie în munţii Maluti şi Drakensberg. În privinţa istoriei curselor de trap în Noua Zeelandă, acestea au avut loc în realitate, pentru prima dată New Zealand Trotting Cup acordându-se în anul 1904.

CUPRINS

PROLOG

Noua Zeelandă, Parihaka, 1894

DARURI ALE ZEILOR

Noua Zeelandă, Dunedin, Christchurch, Lawrence, Parihaka, 1899-1900 23

FEMEI PUTERNICE

Africa, East London, Wepener, Noua Zeelandă, Dunedin, Lawrence, 1900-1901

DIN DRAGOSTE **Africa, Transvaal, Karenstad, Noua Zeelandă, Dunedin, Christchurch, Temuka, 1900-1902**

BINECUVÂNTAREA SPIRITELOR **Africa, Karenstad. Noua Zeelandă, Dunedin, Parihaka, Christchurch, Temuka, 1902-1903**

VRĂJITORUL DIN OZ **Insula de Sud, Dunedin, Lawrence, Christchurch, 1903-1904**

TREZIREA **Insula de Nord, Parihaka, Auckland,**

Insula de Sud, Dunedin,
Christchurch, Temuka, 1904
Întoarcerea stelelor
Insula de Sud, Lawrence, 1904